

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

“သဇ္ဈာဗါလ”

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

“ဂန္ထာရမ္ဘကထာ”

☞ စရိယာ သဗ္ဗလောကဿ၊ ဟိတာယဿ မဟေသိနော။

အစိန္တေယျာနုဘာဝံတံ၊ ဝန္တေလောကဂ္ဂနာယကံ။

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နာ၊ ယေနနိယန္တိလောကတော။

ဝန္တေတမုတ္တမံဓမ္မံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပူဇိတံ။

သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နော၊ ဌိတောမဂ္ဂဖလေသုယော။

ဝန္တေအရိယ သံဃံတံ၊ ပုညက္ခေတ္တံ အနုတ္တရံ။

အတ္ထကား။ ။ မဟေသိနော-သီလက္ခန္ဓာအစရှိသော ကျေးဇူးကို

ရှာတော်မူလေ့ရှိသော၊ ယဿဘဂဝတော-အကြင်မြတ်စွာဘုရား၏၊

စရိယာ-ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တည်းဟူသော အကျင့်

တရားတော်မြတ်သည်၊ သဗ္ဗလောကဿ-ခပ်သိမ်းသော လူနတ်ဗြဟ္မာ

သတ္တဝါအပေါင်း၏၊ ဟိတာ-အစီးအပွားသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပေ၏။

အစိန္တေယျာ နုဘာဝံန္တံ-အစိန္တေယျ အာနုဘော် ရှိတော်မူသော။ တစ်နည်း

ကား၊ လောကဂ္ဂနာယကံ-လူသုံးပါးတို့ကိုမြတ်သော နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်သို့

၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ပို့ဆောင်တော်မူတတ်သော။ တံဘဂဝန္တံ-ထိုဘုရားရှင်ကို၊ အဟံ-ငါသည်
 ဝန္တေဝန္တာမိ-ရှိခိုးပါ၏။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နာ-ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊
 စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါ-ဘုရားရှင်တို့
 သည်၊ ယေန-အကြင်မဂ်လေးတန် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ္တိတည်း
 ဟူသော ကျင့်ဝတ်တရားဖြင့်၊ လောကတော-လောကီဝဋ်ဆင်းရဲမှ၊
 နိယန္တိ-ထွက်မြောက်ဆောင်နိုင်တော်မူကုန်၏။ တေန-ထို့ကြောင့်။ သမ္မာ
 သမ္ဗုဒ္ဓပူဇိတံ-မြတ်စွာဘုရားသည် လေးမြတ်ပူဇော်တော်မူအပ်သော
 ဥတ္တမံ-လောကီတရား ထက်မြတ်စွာထသော။ ဓမ္မံ-ပရိယတ္တိနှင့်တကွ
 သော ဆယ်ပါးသော တရားတော်ကို၊ အဟံ-ငါသည်။ ဝန္တေဝန္တာမိ-ရှိခိုး
 ပါ၏။ ယောအရိယသမူဟော အကြင်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အပေါင်း
 သည်၊ မဂ္ဂဖလေသု-မဂ်ဖိုလ်တရားတို့၌၊ ဌိတော-အမြဲတည်တော်မူသည်
 ဖြစ်၍၊ သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နော-သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ
 တော်မူ၏။ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ ပုညက္ခေတ္တံ-ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုး
 ရာ လယ်မြေသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ တံ-အရိယ သံဃံ-ထိုအရိယာ
 သံဃာတော်အပေါင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝန္တေ-ရှိခိုးပါ၏။

ဣတိ-သို့၊ ရတနုတ္တယေ-ရတနာသုံးပါးတို့၏အပေါင်း၌၊
 ဝန္တနာဇနိတံ-ရှိခိုးသဖြင့် ဖြစ်အပ်သော၊ ယံပုညံ-အကြင်ကောင်းမှုသည်၊
 မေ-ငါ့အား၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ တဿပုညဿ-ထိုရှိခိုးခြင်းကောင်းမှု၏။
 တေဇသာ-တန်ခိုးအားဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ သဗ္ဗတ္ထံ-အရာခပ်သိမ်း၌၊
 ဟတန္တရာယော-ပယ်အပ်ဖျောက်အပ်သော အန္တရာယ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊
 ဣမသ္မိဘဒ္ဒကပ္ပသ္မိ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌။ သမ္ဘတာ-ဆည်းပူးတော်မူ
 သဖြင့် ကောင်းစွာဖြစ်ကုန်သော။ သုဒ္ဓုက္ကရာ-သူတစ်ပါးတို့ပြုနိုင်ခဲ့ကုန်
 သော၊ ယေဒါနပါရမီတာဒယော-အကြင်ဒါနအစရှိသော ပါရမီတော်တို့
 သည်၊ ဥက္ကံသပါရမီပုတ္တာ-မြတ်သောပါရမီတော်၏အဖြစ်သို့ရောက်တော်
 မူလေကုန်ပြီ။ (အဟံဟူသောပုဒ်ကို အထက်ကရိသာမိနှင့်စပ်လေ။)
 သမ္မောဓိစရိယာနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရကြောင်း အကျင့်ဖြစ်ကုန်
 သော၊ တာသံ-ထိုပါရမီသုံးဆယ်တရားတို့၏၊ အာနုဘာဝ-ဝိဘာဝနံ-
 တန်ခိုးအာနုဘော်၏ ထင်ရှားစွာဖြစ်ကြောင်းကို၊ သက္ကေသု-သက္ကတိုင်း၊

တို့၌၊ နိဂြောဓါရာမေ-နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်၌၊ ဝသန္တေန-သီတင်းသုံးနေတော်မူသော။ (သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်လည်းဟူ။) လောကနာထေန-လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော၊ မဟေသိနာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗသာဝကကေတုနော-ခပ်သိမ်းသော တပည့်သာဝကအပေါင်းတို့တွင် မှန်ကင်းသဖွယ်ဖြစ်သော၊ ဓမ္မသေနာပတိနော-တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ စရိယပိဋကံနာမ-စရိယာပိဋက အမည်ရှိသော၊ ယံဓမ္မ-အကြင်တရားတော်ကို၊ ဒေသိတံ-ဟောတော်မူအပ်လေပြီ။ ဓမ္မသင်္ဂါဟကာ-သုတ်၊ အဘိဓမ္မာဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကုန်သော။ မဟေသယော-ရှင်မဟာကဿပ အစရှိသော မထေရ်မြတ်တို့သည်၊ သတ္ထု-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဟေတုသမ္ပတ္တိဒီပနံ-ပါရမီအကြောင်းတရား၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုပြရာပြကြောင်းဖြစ်သော။ ယံစရိယာပိဋကံ-အကြင်စရိယာ ပိဋကဒေသနာတော်ကို၊ ခုဒ္ဒကနိကာယသို့-ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဒေသနာတော်၌ သင်္ဂါယိသု-သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကုန်ပြီ။ ။

☞ သမ္မောဓိသမ္ဘာရဝိဘာဂနယယောဂတော-သမ္မညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးကို ဝေဖန်ရာဝေဖန်ကြောင်းနည်းနှင့် ယှဉ်သောအားဖြင့်၊ တဿ-ထိုစရိယာပိဋက ဒေသနာတော်၏၊ အတ္ထသံ ဝဏ္ဏနာ-အနက်၏အဖွင့်ကို၊ မယာ-ငါသည်၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှါ၊ ကိဉ္ဇာပိဒုက္ကရာ-အကယ်၍ကား ပြုနိုင်ခဲ့၏ရှင်၊ ပနတထာပိ-ထိုသို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော်လည်း၊ ပုဗ္ဗာစရိယသီဟာနံ-ရှေးဆရာမြတ်တို့သည်၊ သတ္ထု-မြတ်စွာဘုရား၏၊ သာသနံ-သာသနာတော်ကို၊ သံဟသံဝဏ္ဏနံ-အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ဓရတေ-ဆောင်တော်မူအပ်လေပြီ။ ဝိနိစ္ဆယော-အဆုံးအဖြတ်ကို၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ တိဋ္ဌတေစ-တည်လည်းတည်တော်မူစေအပ်လေပြီ။ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗသော-အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဇာတကာနိ-ဇာတ်တော်တို့ကို။ ဥပနိဿာယံ-အမှီပြု၍၊ မဟာဝိဟာရဝါသီ နံ-မဟာဝိဟာရ ဆရာတော်တို့၏၊ ပေါရာဏဋ္ဌကထာနယံ-ရှေးအဋ္ဌကထာဟောင်း နည်းလည်းရှိသော၊ ဝါစနာမဂ္ဂံ-စကား၏အစဉ်ကို၊ နိဿိတံ-မှီထားသော သုဝိသုဒ္ဓံ-ကောင်းစွာ

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ထသော၊ အနာကုလံ-နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိထသော၊ နိပုဏတ္ထဝိနိစ္ဆယံ-သိမ်မွေ့သောအနက်အဓိပ္ပါယ်အဆုံးအဖြတ်လည်းရှိထသော၊ တံ-ထိုရေးအဋ္ဌကထာဟောင်းကို၊ အဝလမ္ပိတွာစ-အစွဲအလမ်းပြု၍သော်လည်းကောင်း၊ သြဂါဟိတွာစ-အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုယူ၍လည်းကောင်း၊ နိတနေယျတ္ထဘောဒါစ-နိတတ္ထအနက်နေယျတ္ထ အနက်အပြားအားဖြင့်လည်း၊ ပါရမီပရိဒီပယံ-ပါရမီတော်၏အနက်ကို ဆီမီးတန်ဆောင်ကဲ့သို့ ထွန်းပရာဖြစ်သော၊ စရိယာပိဋကဿ-စရိယာ ပိဋကကျမ်း၏၊ အတ္ထဝဏ္ဏနံ-အနက်တို့ကို အနက်တို့၏ ဖွင့်ရာဖွင့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ပကရဏံ-ကျမ်းကို၊ ကရိဿာယိ-ပြုပေအံ့။

(အတ္ထဝဏ္ဏနံဟူသောပုဒ်ကို အနက်တို့ကို ဖွင့်ရာဟူသော အဓိကရဏသာဓနဟုကြံလေ။ အနက်တို့၏ဖွင့်ကြောင်းဟု ယောဇနာသော်ကရဏသာဓနဟုကြံလေ။ ။ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာသည် “ကရဏသာဓံ၊ နောက်ကိုမှတ်။ ရှေ့ပုဒ်ဆဋ္ဌိတွဲမြဲ”ဟု မိန့်အပ်သတည်း။)

ဆရာကား။ ရတနတ္ထယပဏာမလဒ္ဓ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြပြီး၍၊ ဣတိအာကခံ မာနဿ အစရှိသော ပါဠိဖြင့် ဥယျောဇနဂါထာကို ပြတော်မူပြန်၏။)

ဂါထာ၏ အတ္ထကား။ ။ ဣတိ-သို့၊ သဒ္ဓမ္မဿ-သူတော်ကောင်းတရား၏၊ စိရဋ္ဌိတိ-ကြာမြင့်စွာတည်ခြင်းကို၊ အာကခံမာနဿ-လိုချင်တောင့်တသော။ မေ-ငါ၏။ သန္တိကာ-အထံမှ။ သာဓဝေါ-သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ တုမှ-သင်တို့သည်၊ ဝိဘဇ္ဇဿ-ဝေဖန်ခွဲခြမ်းခြင်းရှိသော၊ တဿ-ထိုစရိယာပိဋကကျမ်း၏၊ အတ္ထံ-အနက်ကို၊ နိဿာမယထ-မှတ်ကုန်ဆောင်ကြကုန်လော့။

(ဣတိသဒ္ဓါကား ပရိသမာပနနိပါတ်၊ အနက်အထူးမရှိ ပရိသမာပနဟုဆိုသည်ကား ဤတွင် စကား၏အနားသတ် စကား၏ဝါကျ အမြဲတ္တန် ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

တတ္ထ-ထိုစရိယာပိဋကကျမ်း၌၊

ကေနတ္ထေန-အဘယ်အနက်ရှိသောကြောင့်၊

စရိယာပိဋကံ-စရိယာပိဋကမည်သနည်း။

ဤကားပုစ္ဆာ။ ။ သတ္ထု-မြတ်စွာဘုရား၏၊ အတိတာသု-
 ရေးလွန်လေပြီးကုန်သော၊ ဇာတိသု-အဖြစ်တော်တို့၌၊ ဘဝတို့၌လည်းဟူ၊
 စရိယာနုဘာဝပ္ပကာသိနီ-ဒါနအစရှိသော ပါရမီတို့၏ အာနုဆော်ကို၊
 ပရိယတ္တိအတ္ထော-ပြည့်စုံစွာသင်ကြားအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝစနတ္ထ-
 ဝစနတ္ထကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ စရိယပိဋကနာမ-စရိယာပိဋကမည်၏။ ။

(ပိဋကသဒ္ဒါသည် ဤအရာ၌ပြည့်စုံစွာ သင်ကြားခြင်းကိုဟော၏)
 ဟိသုစ္စ-မှန်၏။ အယံပိဋကသဒ္ဒေါ-ဤပိဋကသဒ္ဒါသည်၊ မာပိဋက
 သမ္ပဒါနေနာတိ အာဒိသုဝိယ-မာပိဋကသမ္ပဒါနေန အစရှိသော ပုဒ်တို့၌
 ကဲ့သို့၊ ပရိယတ္တိအတ္ထော-သင်ကြားအပ်သော အနက်ရှိ၏၊ ပိဋက
 သမ္ပ ဒါနေန-သင်ကြားခြင်းကို ပြည့်စုံစေသဖြင့်။ (ဤကား သာဓကပါဌ်
 ၏အနက်။ မာသဒ္ဒါနှင့်ယှဉ်သော အခိုက်ကား၊ သင်ကြားခြင်းကို မပြည့်
 စုံစေသဖြင့်ဟု ယောဇနာလေ။)

အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ သာပရိယတ္တိ-ထိုသင်ကြား
 အပ်သော ပါရမီတော်သည်၊ သတ္ထု-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပုရိမဇာတိသု-
 ရေးသံသရာဘဝတို့၌၊ စရိယာနု-ဒါနအစရှိသော ပါရမီအကျင့် တရား
 တော်တို့၏၊ တေနေဝအနုဘာဝပ္ပကာသနေန-ထိုသို့သော အာနုဆော်ကို
 ပြရာဖြစ်သဖြင့်သာလျှင်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ဘာနေဘူတာ-
 တည်ရာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ စရိယာပိဋကန္တိ-စရိယာ
 ပိဋကဟူ၍၊ ပကရဏံ-ကျမ်းကို၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏။ ။

ဟိသုစ္စ-မှန်၏၊ ပိဋကသဒ္ဒေါ-ပိဋကသဒ္ဒါကို၊ အထပူရိသော
 အာဂစ္ဆေယျကုဒါလပိဋကံအာဒါယာတိ အာဒိသုဝိယ-အထပူရိသော
 ကုဒါလပိဋကံအာဒါယ-အစရှိသော ပုဒ်တို့၌ကဲ့သို့၊ ဘာနေတ္ထောပိ-
 တည်ရာအနက်ရှိ၏ဟူ၍လည်း၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော-ပြအပ်၏။ (သာဓကပါဌ်အနက်
 ကား) အထ-ထိုအခါ၌၊ ပူရိသော-ယောက်ျားသည်၊ ကုဒါလပိဋကံ-
 ပေါက်တူးခြင်းတောင်းကို၊ အာဒါယံ-ယူ၏၊ အာဂစ္ဆေယျ-လာရာ၏။

တံပနေတံတံပနဇတံစရိယပိဋကံ-ထိုစရိယာပိဋကကျမ်းသည်၊
 ဝိနယပိဋကံ-ဝိနယပိဋကလည်းကောင်း၊ သုတ္တန္တပိဋကံ-သုတ္တန္တပိဋက

၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာပိဋကံ-အဘိဓမ္မာပိဋကတ်လည်းကောင်း၊
 ဣတိ-သို့၊ တိသုပိဋကေသု-သုံးပုံသော ပိဋကတို့တွင်၊ သုတ္တန္တပိဋက
 ပရိယာပနံ-သုတ္တပိဋက၌ အကျုံးဝင်၏၊ ဒီဃနိကာယော-ဒီဃနိ
 ကာယလည်းကောင်း၊ မဇ္ဈိမနိကာယော-မဇ္ဈိမနိကာယလည်းကောင်း၊
 သံယုတ္တနိကာယော-သံယုတ္တနိကာယလည်းကောင်း၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာ
 ယော-အင်္ဂုတ္တရနိကာယလည်းကောင်း၊ ခုဒ္ဒကနိကာယော-ခုဒ္ဒကနိကာယ
 လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပဉ္စသု-ငါးပါးကုန်သော၊ နိကာယေသု-
 နိကာယတို့တွင်၊ ခုဒ္ဒကနိကာယပရိယာပနံ-ခုဒ္ဒကနိကာယ၌ အကျုံး
 ဝင်၏။

သုတ္တံ-သုတ်လည်းကောင်း၊ ဂေယျ-ဂေယျလည်းကောင်း၊
 ဝေယျာကရဏံ-ဝေယျာကရဏလည်းကောင်း၊ ဂါထာ-ဂါထာလည်း
 ကောင်း၊ ဥဒါနံ-ဥဒါနလည်းကောင်း၊ ဣတိဝုတ္တကံ-ဣတိဝုတ္တက
 လည်းကောင်း၊ ဇာတကံ-ဇာတကလည်းကောင်း၊ အဗ္ဘုတဓမ္မံ-အဗ္ဘုတ
 ဓမ္မလည်းကောင်း၊ ဝေဒလ္လံ-ဝေဒလ္လလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ နဝသု-
 ကိုးပါးကုန်သော၊ သာသနဧသု-သာသနာ၏ အင်္ဂါတို့တွင်၊ ဂါထာ
 သင်္ဂဟံ-ဂါထာဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏၊ ရေတွက်အပ်၏လည်းဟူ။ ။

အဟံ-ငါသည်၊ ဗုဒ္ဓတော-ဘုရားရှင်အထံတော်မှ၊ ဒွါသီတိသဟ
 သာနိ-ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ ဥဂ္ဂဏှိ-သင်
 ကြား၏၊ ဒွေသဟသာနိ-နှစ်ထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ ဘိက္ခုတော-
 ရှင်သာရိပုတ္တရာအထံမှ၊ ဥဂ္ဂဏှိ-သင်ကြား၏၊ ဣတိ-သို့၊ စတုရာသီ
 တိသဟသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော၊ ယေဓမ္မာ-အကြင်
 တရားတို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တေဓမ္မာ- ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်
 သော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ မေ-ငါ၏၊ ဟဒယေ-နှလုံး၌၊ ပဝတ္တိနော-ဖြစ်စေ
 အပ်ကုန်ပြီ။

☞ ဣတိဧဝံ-ဤသို့၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကေန-တရားဘဏ္ဍာစိုး
 ဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာသည်၊ ပဋိညာတေသု-ဝန်ခံအပ်ကုန်သော၊ စတု
 ရာသီတိယာ ဓမ္မက္ခန္ဓသဟဿေသု-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော

ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့တွင်၊ ကတိပယဓမ္မက္ခန္ဓသင်္ဂဟံ-နှစ်ခု၊ သုံးခုသော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ဖြင့် ရေတွက်အပ်၏။

ဝဂ္ဂတော-ဝဂ်အပေါင်းအစုအားဖြင့်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေါ- အကိတ္တိဝဂ် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနာဂဝဂ္ဂေါ-ဟတ္ထိနာဂဝဂ်လည်းကောင်း၊ ယုဇ္ဈယဝဂ္ဂေါ-ယုဇ္ဈယဝဂ် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဂ္ဂတ္ထယ သင်္ဂဟိတံ-ဝဂ်သုံးပါးတို့၏ အပေါင်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏။ စရိယတော- ဆည်းပူးဖြည့်အပ်သော ပါရမီအားဖြင့်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေ-အကိတ္တိဝဂ်၌၊ ဒသ-ဆယ်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနာဂဝဂ္ဂေ-အတ္ထိနာဂဝဂ်၌၊ ဒသ-ဆယ်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ ယုဇ္ဈယဝဂ္ဂေ-ယုဇ္ဈယဝဂ်၌၊ ပဉ္စဒသ-တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပဉ္စတိသစရိယာယ-သုံးဆယ့်ငါးပါးသော အကျင့်ပါရမီတော်ဖြင့်၊ သင်္ဂဟံ-သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏။ တိသုဝဂ္ဂေသု-သုံးပါးသောဝဂ်တို့တွင်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေါ-အကိတ္တိဝဂ်သည်၊ အာဒိ-အစတည်း၊ စရိယာသု-ဖြည့်အပ်သောပါရမီတို့တွင်၊ အကိတ္တိ စရိယာ-အကိတ္တိဘုရားလောင်းသည် ဖြည့်အပ်သောပါရမီသည်၊ အာဒိ-အစတည်း။

တဿာပိ-ထိုအကိတ္တိဇာတ်၌လည်း၊

ကပ္ပေစသတသဟဿေ စတုရောစအသဒိဓိယေ၊

ဧတ္ထန္တရေယံစရိတံ၊ သဗ္ဗတံဗောဓိပါစ နန္တိအယံ ဂါထာ၊ ကပ္ပေစ၊ ပ၊ ဗောဓိပါဓနံဟူသော ဤဂါထာသည်၊ အာဒိ-အစတည်း၊ တဿ-ထိုကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရှိသောဂါထာ၏၊ (အတ္ထသံဝဏ္ဏနာမှာစပ်လေ) ဣတော-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ၊ ပဘုတိ-အစပြု၍၊ အနုတ္တမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာ-အနက်၏အဖွင့်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ ဂန္ထာရမ္မကထာ၊ ကျမ်းဦးအစ စကားသည် နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။ ။

နိဒါနကထာ

သာပနာယံသာပနအယံ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာ-ထိုအနက်၏ အဖွင့်
သည်၊ ဒုရေနိဒါနံ-ဒုရေနိဒါန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဝိဒုရေနိဒါနံ-အဝိဒု
ရေနိဒါန်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သန္တိကေနိဒါနံ-သန္တိကေနိဒါန်းဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဣတိဣမာနိတိဏိ-ဤသုံးပါးကုန်သော၊ နိဒါနာနိ-
နိဒါန်းတို့ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြပြီး၍၊ ဝုစ္စမာနာ-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ သုဏ
န္တေဟိ-နာလိုကြားလိုသော သူတို့သည်၊ သမုဒါဂမတော-စုပေါင်း
အပ်သည်မှ၊ ပဠာယ-စ၍၊ သုဠ-ကောင်းစွာ၊ ဝိညာတာနာမ-သိအပ်
သည်မည်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထို့ကြောင့်၊ တေသံနိဒါနာနံ-
ထိုနိဒါန်းတို့၏၊ အယံဝိဘာဂေါ-ဤသို့ ဝေဖန်ခြင်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-
သိအပ်၏။

(ထိုနိဒါန်းသုံးပါး၏ လက္ခဏာကို အကျယ်သိစိမ့်သောငှာ၊
ဒီပင်္ကရဒသဗလဿ ပါဒမူလသ္မိဟိ အစရှိသော စကားကို ဆရာ
မိန့်အပ်သတည်း။)

ဟိဝိတ္တာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို ငါ အကျယ်ဆိုအံ့၊ ဒီပင်္ကရ
ဒသဗလဿ-ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပါဒမူလသ္မိ-ခြေတော်ရင်း၌၊
ကထာဘိနိဟာရဿ-ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တ
ဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ တုသိတဘဝနေ-
တုသိတာ နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်ပြီ၊ တာဝ-ထိုမျှလောက်၊ ပဝတ္တော-

နိဒါနကထာ

၉

ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ-စကား၏အစဉ်သည်၊ ဒုရေနိဒါနံနာမ-ဒုရေနိဒါန်းမည်၏၊ တုသိတဘဝနတော-တုသိတာနတ်ပြည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ ဗောဓိမဏ္ဍေ-ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌၊ သဗ္ဗညုတဉာဏုပ္ပတ္တိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ဖြစ်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊ ပဝတ္တော-ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ-စကား၏အစဉ်သည်၊ အဝိဒုရေနိဒါနံနာမ-အဝိဒုရေနိဒါန်းမည်၏၊ မဟာဗောဓိမဏ္ဍတော-မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု-မျက်မှောက်တော်၌ဖြစ်သော အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ-ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊ ပဝတ္တော-ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ-စကား၏အစဉ်သည်၊ သန္တိကေနိဒါနံနာမ-သန္တိကေနိဒါန်းမည်၏။

ဣမေသု-ဤသို့၊ သဘောရှိကုန်သော၊ တိသုနိဒါနေသု-သုံးပါးသော နိဒါန်းတို့၌၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ဒုရေနိဒါန အဝိဒုရေနိဒါနာနိ-ဒုရေနိဒါန်း အဝိဒုရေနိဒါန်းတို့သည်၊ သဗ္ဗသာဓာရဏာနိ-အလုံးစုံသော တရားစကားတို့နှင့် ဆက်စပ်ကုန်၏။ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ တာနိ-ထိုတရားစကားတို့၏ အစဉ်တို့ကို၊ ဇာတာကဋ္ဌကထာယံ- ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌၊ ဝိတ္တာရိတနယေနဝ-အကျယ်ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗာနိ-သိအပ်ကုန်၏၊ သန္တိကေနိဒါနေပန-သန္တိကေနိဒါန်း၌ကား၊ ဝိသေသော-အထူးသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တိဏ္ဏမ္ပိ-သုံးပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နိဒါနာနံ-နိဒါန်းတို့၏၊ အာဒိတော-အစမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ သဇ္ဇေပကထာ-အကျဉ်းဖြစ်သောစကားတည်း။

ဘဂဝတော-ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလဿ-ဒီပင်္ကရာအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပါဒမူလေ-ခြေရင်းတော်၌၊ ကတာဘိနိဟာရော-ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တဘူတော-ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်ဖူးသော၊ လောကနာထော-လောကသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ အဘိနိဟာရနုရူပံ-ဆုတောင်းသည်အားလျော်စွာ၊

သမတိသပါရမီယော-အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတော်တို့ကို၊ ပူရေတွာ-
 ဖြည့်တော်မူ၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏသမ္ဘာရံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏
 အဆောက်အဦးကို၊ မတ္ထကံ-အပြီးသို့၊ ပါပေတွာ-ရောက်တော်မူစေ၍၊
 တုသိတာဘဝနေ-တုသိတာနတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တော-ဖြစ်တော်မူသည်ရှိ
 သော်၊ ဗုဒ္ဓဘာဝါယ-ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်းငှာ၊ ဥပ္ပတ္တိကာလံ-ဖြစ်အံ့
 သောကာလကို၊ အာဂမယံမာနော-ဆိုင်းငံ့နေတော်မူလျက်၊ တတ္ထ-ထို
 တုသိတာနတ်ပြည်၌၊ ယာဝတာယုကံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ဌတွာ-တည်၍၊
 တတော-ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ၊ စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊ သကျ
 ရာဇကုလေ-သာကီဝင်မင်း၏ အမျိုး၌၊ ပဋိသန္ဓိ-ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဟေ
 တွာ-ယူ၍၊ အနန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ မဟန္တေန-
 မြတ်စွာထသော၊ သိရိသောဘဂ္ဂေန-မြတ်သောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်း
 ဖြင့်၊ ဝဗု မာနော-ကြီးရင့်သည်ရှိသော်၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊
 ယောဗ္ဗနံ-အရွယ်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ဧကုနတိသေ-နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်
 ရှိသော၊ ဝယသ္မိ-အရွယ်၌၊ ကတမဟာ ဘိနိက္ခမနော-မြတ်သော တော
 ထွက်ခြင်းကို ပြုတော်မူပြီးသော်၊ ဆဗ္ဗဿာနိ-ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊
 မဟာပဓာနံ-မြတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကို၊ ပဒဟိတွာ-စီးဖြန်း
 တော်မူ၍၊ ဝေသာခပုဏ္ဏမာယံ-ကဆုန်လပြည့်နေ့၌၊ ဗောဓိရုက္ခမူလေ-
 ဗောဓိပင်ရင်း၌၊ နိသိန္နော-နေတော်မူစဉ်၊ သူရိယေ-နေသည်၊ အနတ္ထင်္ဂ
 မိတေယေဝ-မဝင်မှီလျှင်၊ မာရဗလံ-မာရ်စစ်သည်ကို ဝိဓမိတွာ-ဖျောက်
 လွှင့်ပြီးသော်၊ ပုရိမယာမေ-ညဦးယံ၌၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ-ပုဗ္ဗေနိဝါသညာဏ်
 တော်ကို၊ အနုဿရိတွာ-အောင်းမေ့တော်မူ၍၊ မဇ္ဈိမယာမေ-သန်းခေါင်
 ယံ၍၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု-ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကို၊ ဝိသောဓေတွာ-သုတ်သင်တော်
 မူ၍၊ ပစ္ဆိမယာမေ-မိုးသောက်ယံ၌၊ ဒိယဗု ကိလေသသဟဿံ-
 တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာကို၊ (အခွဲနှင့်တကွ နှစ်ထောင်သော ကိလေ
 သာကိုလည်းဟူ။) ခေပေတွာ-ကုန်စေ၍၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊
 သမ္မာသမ္ဗောဓိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အဘိသမ္မုဒ္ဓိ-ထိုးထွင်း၍
 သိတော်မူ၏၊ (သိတော်မူပြီလည်းဟူ။)။

တတော-ထို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူပြီးသည်မှ၊
 တတ္ထေဝ-ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်၊ သတ္တသတ္တောဟေ-လေးဆယ့်ကိုးရက်
 တို့ကို၊ ဝိတိနာမေတွာ-လွန်တော်မူစေ၍၊ အာသာဠိပုဏ္ဏမာယံ-ဝါဆို
 လပြည့်နေ့၌၊ ဗာရာဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-ကြွတော်မူ၍၊
 ကုသိပတနမိဂဒါယေ-ကုသိပတနမိဂဒါဝန်တော၌၊ အညာသိကောဏ္ဍ
 ညပမုခါ-အညာသိကောဏ္ဍညလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ အဋ္ဌာရသဗြဟ္မ
 ကောဠိယော-တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေကုန်သော ဗြဟ္မာတို့ကို၊ ဓမ္မာမတံ-
 တရားတော်ဟူသော အမြိုက်အရသာကို၊ ပါယေန္တော-သောက်စေတော်မူ
 လိုသည်ဖြစ်၍၊ ဓမ္မစက္ကံ-ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို၊ ပဝတ္ထေတွာ-ဟော
 ဖော်ပြတော်မူစေပြီး၍၊ ယသာဒိကေ-ယသသူဌေးသား အစရှိကုန်သော၊
 ဝေနေယျ-ငါးကျိပ်ငါးယောက်သော ဝေနေယျတို့ကို၊ အရဟတ္တေ-
 အရဟတ္တဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ-တည်တော်မူစေ၍၊ သဗ္ဗေဝ-အလုံးစုံ
 သာလျှင်ဖြစ်သော၊ တေသဋ္ဌိအရဟန္တေ-ထိုခြောက်ကျိပ်ကုန်သော ရဟန္တာ
 တို့ကို၊ လောကာနုဂ္ဂဟာယ-လူသုံးပါးကို ချီးမြှောက်တော်မူစိမ့်သော
 ဌာ၊ ဝိဿဇ္ဇေတွာ-လွှတ်တော်မူလိုက်၍၊ ဥရုဝေလံ-ဥရုဝေလတောအရပ်
 သို့၊ ဂစ္ဆန္တော-ကြွတော်မူလတ်သော်၊ ကပ္ပါသိကဝနသဏ္ဍေ-ဝါခင်း
 တောအုပ်၌၊ တိသဘဒ္ဒဝဂ္ဂိယေ-သုံးကျိပ်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ မင်းသားတို့ကို၊
 သောတာ ပတ္တိဖလာဒိသု-သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်တို့၌၊ ပတိဋ္ဌ
 ပေတွာ- တည်တော်မူစေ၍၊ ဥရုဝေလံ-ဥရုဝေလတောသို့၊ ဂန္ဓာ-
 ကြွတော်မူ၍၊ အဗု ဗု ဘနိပါဠိဟာရိယသဟဿာနိ- သုံးထောင့်ငါးရာ
 သော ဗြာဠိဟာတို့ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြတော်မူ၍၊ ဥရုဝေလက သပါ
 ဒယော-ဥရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သော၊ သဟဿဇဋ္ဌိလပရိဝါရေ-
 တစ်ထောင်သော ရသေ့အခြံအရံရှိကုန်သော၊ တေဘာတိက ဇဋ္ဌိလေ-
 ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို၊ ဝိနေတွာ-ဆုံးမတော်မူပြီး၍၊ တေဟိ-
 ထိုတစ်ထောင်သော ရသေ့တို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော-ခြံရံလျက်၊ ရာဇဂဟနဂရ
 ပစာရေ-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီးဖြစ်သော၊ လဋ္ဌိဝနယျာ နေ-နွယ်ချိုတော
 အရပ်၌၊ နိသိန္တော- နေတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဗိမ္ဗိသာရပမုခေ- ဗိမ္ဗိသာရ
 မင်းလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ ဒွါဒသနဟုတေ- တစ်သိန်းနှစ်သောင်း

ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏဂဟပတိကော-ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို၊ သာသနာ-
သာသနာတော်၌၊ ဩတာရေတွာ-သွင်းတော်မူ၍၊ မဂဓရာဇေန-
မဂဓရာဇ်မင်းသည်၊ ကာရိတေ-ဆောက်စေပြုစေအပ်သော၊ ဝေဠုဝနဝိ-
ဟာရေ-ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရတိ-နေတော်မူ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဠုဝန-ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်
၌၊ ဘဂဝတိ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝိဟရန္တေ-နေတော်မူသည်ရှိသော်၊
သာရိပုတ္တမောဂ္ဂလာနေသု-သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို၊ အဂ္ဂသာဝက
ဌာနေ-မြတ်သော သာဝကအရာ၌၊ ဌပိတေသု-ထားတော်မူအပ်ကုန်
ပြီးသော်၊ သာဝကသန္နိပါတေ-သာဝကအစည်းအဝေးသည်၊ ဇာတေ-ဖြစ်
ပြီးသော်၊ သုဒ္ဓေါဒနမဟာရာဇာ-ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းဖြစ်သည်၊
မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တော-သားတော်သည်၊ ဆဗ္ဗဿာနိ-ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး၊
ဒုက္ကရစရိယံ-ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို၊ စရိတွာ-ကျင့်တော်မူပြီး၍ပရမာ
ဘိသမ္မောဓိ-မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ပတွာ-ရောက်တော်မူ
ပြီး၍၊ ပဝတ္တဝရဓမ္မစက္ကော-မြတ်သော ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဖြစ်
တော်မူစေပြီးသော်၊ ရာဇဂဟံ-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို၊ နိဿာယ-အမှီပြု၍၊
ဝေဠုဝန-ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟရတိကိရ်-သီတင်းသုံးနေတော်
မူသတတ်၊ ဣတိ-သို့၊ မေ-အား၊ သုတွာ-ကြားရပေ၍၊ ဒသပုရိသ
သဟဿံ-ယောက်ျားတစ်သောင်း အခြံအရံတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အနု
နက္ကမေန-တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် အစရှိသော အစဉ်ဖြင့်၊ ဒသအမစ္စေ-
တစ်ကျိပ်သော အမတ်တို့ကို၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တံ-သားတော် ဘုရားကို၊
ဣဓ-ဤ ငါတို့မြို့သို့၊ အာနေတွာ-ပင့်ဆောင်၍၊ မေ-အား၊ တုမေ-သင်
အမတ်တို့သည်၊ ဒဿေထ-ပြကုန်ပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ပေသေတိ-
စေလွှတ်၏၊ တေသု-ထိုစေအပ်သော အမတ်တို့သည်၊ ရာဇဂဟံ-ရာဇ
ဂြိုဟ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ သတ္တု-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဓမ္မဒေသနာ
ယ-တရားဒေသနာတော်ကြောင့် (ဖြင့်လည်းဟူ၍) အရဟတ္တ-အရဟတ္တ
ဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌိတေသု-တည်ကြကုန်ပြီးသော်၊ ကာဠုဒါယီတ္ထေရေန-
ကာဠုဒါယီထေရ်သည်၊ ရညော-ခမည်းတော်မင်း၏၊ အဓိပ္ပာယေ-အလို

ဆန္ဒကို၊ အာရောစိတေ-လျှောက်ကြားအပ်ပြီးသော်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာ
 ဘုရားသည်၊ ဝိသတိသဟဿခိဏာသဝပရိဝုတော-နှစ်သောင်းသော
 ရဟန္တာအပေါင်း ခြံရံတော်မူလျက်၊ ရာဇဂဟတော-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ၊
 နိက္ခမိတွာ-ထွက်တော်မူ၍၊ သဌိယောဇနံ-ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော၊
 ကပ္ပိလဝတ္ထု-ကပ္ပိလဝတ်မြို့တော်သို့၊ ဒွိဟိမာသေဟိ-နှစ်လတို့ဖြင့်၊
 သမ္မာပုဏိ-ကောင်းစွာရောက်တော်မူ၏၊ သကျရာဇာနော-သာကီဝင်
 မင်းသားတို့သည်၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ဉာတိသေဌ-အမျိုးမြတ်ကို၊ မယံ-
 ငါတို့သည်၊ ပဿိဿာမာတိ-ဖူးမြင်ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု၊ သန္နိပတိတွာ-
 အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၍၊ နိဂြောဓာရာမံ-နိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်ကို၊
 ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုသံဃဿဇ-ရဟန်း
 သံဃာတော်၏လည်းကောင်း၊ ဝသနယောဂ္ဂံ-သီတင်းသုံးတော်မူရာနှင့်
 စပ်လျဉ်းသည်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေပြီး၍၊ ဂန္ဓပုပ္ဖါဒိဟတ္ထာ-နံ့သာပန်း
 အစရှိသည်တို့လက်၌ ဆွဲကိုင်လျက်၊ ပစ္စုဂ္ဂမနံ-ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို၊
 ကတွာ-ပြုကြကုန်၏၊ သတ္ထာရံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ နိဂြောဓာရာမံ-နိဂြော
 ဓာရုံဥယျာဉ်သို့၊ ပဝေသေသုံ-(ပင့်ကြလေကုန်၏)၊ တတြ-ထိုအခါ၌၊
 ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝိသတိသဟဿခိဏာသဝပရိဝုတော-
 နှစ်သောင်းသော ရဟန္တာခြံရံတော်မူလျက်၊ ပညတ္တဝရဗုဒ္ဓါသနေ-ခင်း
 အပ်သော မြတ်သော ဘုရားရှင်နေရာ၌၊ နိသီဒိ-နေတော်မူ၏၊ သာကီ
 ယာ-သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်၊ မာနထဒ္ဓါ-မာန်ခက်ထန်ကုန်သည်ဖြစ်
 ၍၊ သတ္တု-မြတ်စွာဘုရားအား၊ ပဏိပါတံ-လက်အုပ်ချီခြင်းကို၊
 နာကံသု-မပြုကြကုန်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေသံ-ထို
 သာကီဝင်မင်းသားတို့၏၊ အဇ္ဈာသယံ-အလိုဆန္ဒကို၊ ဩလောကေတွာ-
 ကြည့်တော်မူ၍၊ မာနံ-ခက်ထန်သောမာန်ကို၊ ဘဒ္ဒိတွာ-ချိုးဖျက်တော်
 မူ၍၊ တေ-ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့ကို၊ ဓမ္မဒေသနာယ-တရားဒေသနာ
 တော်ဖြင့်၊ ဘာဇနေ-ခွဲဝေတော်မူသည်တို့ကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊
 အဘိညာပါဒကံ-အဘိညာဏ်၏ အခြေဖြစ်သော၊ စတုတ္ထဈာန်-စတုတ္ထ
 ဈာန်ကို၊ သမာပဇ္ဇိတွာ-ဝင်စားတော်မူပြီး၍၊ တတော-ထို စတုတ္ထဈာန်မှ၊

ပုဋ္ဌာယ-ထ၍၊ အာကာသံ-ကောင်းကင်သို့၊ အဗ္ဘဂန္တာ-ပြန်တက်တော်
မူ၍၊ တေသံ-ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့၏၊ သီသေ-ဦးခေါင်း၌၊ ပါဒပံ
သု-ခြေ၌ကပ်သော မြေမှုန်ကို၊ ဩကိရမာနောဝိယ-ကြိတ်ပြွန်းဘိသကဲ့
သို့၊ ကဏ္ဍမ္မရက္ခမူလေ-ကဏ္ဍမည်သော သရက်ပင်ရင်း၌၊ ကတပါဠိဟာ
ရိယသဒိသံ-ပြုတော်မူအပ်သော ပြာဠိဟာနှင့်အတူ၊ ယမကပါဠိဟာ
ရိယံ-ရေမီးအစုံဖြစ်သော ပြာဠိဟာကို၊ အာကာသိ-ပြုတော်မူ၏၊ ရာဇာ-
ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းသည်၊ တံအစ္ဆရိယံ-ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲ
ကို၊ ဒိသွာ-မြင်တော်မူ၍၊ အယံ-ဤငါ၏သားတော် ဘုရားသည်၊
လောကေ-လောက၌၊ အဂ္ဂပုဂ္ဂလောတိ-မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တည်းဟူ၍၊
ဝန္တိ-ရှိခိုး၏၊ ရညာပန-ခမည်းတော်မင်းသည်ကား၊ ဝန္တိတေ-ရှိခိုးသည်ရှိ
သော်၊ တေ-ထိုသာကီဝင်တို့သည်၊ ဌာတုံနာမ-တည်အံ့သောငှာ၊
နသက္ကောန္တိ-မတတ်နိုင်ကုန်၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော၊
သာကိယာ-သာကီဝင်မင်းတို့သည်၊ ဝန္တိသု-ရှိခိုးကုန်၏။

တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယမကပါဠိဟာ
ရိယံ-ရေမီးအစုံစုံသော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို၊ ကရောန္တာ-ပြုတော်မူသည်
ရှိသော်၊ လောကဝိဝရဏပါဠိဟာရိယမ္ပိ-လောကဝိဝရဏပြာဠိဟာကို
လည်း၊ အကာသိ-ပြုတော်မူ၏၊ ပြတော်မူ၏၊ ယသ္မိ-အကြင်အခါ၌၊
ပါဠိဟာရီယေ-လောကဝိဝရဏပြာဠိဟာသည်၊ ဝတ္တမာနေ-ဖြစ်လတ်
သည်ရှိသော်၊ တသ္မိ-ထိုအခါ၌၊ မနုဿာ-လူတို့သည်၊ မနုဿလောကေ-
လူပြည်၌၊ ယထာဠိတာ-ရပ်ပြီးတိုင်းလျှင်၊ ယထာနိသိန္နာဝ- ထိုင်မြဲတိုင်း
လျှင်၊ စတုမဟာရာဇိကတော-စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊
ယာဝံအကနိဋ္ဌဘဝနာ-အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင်၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံ
ကုန်သော၊ ဒေဝေ-နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထိုသောအရပ်တို့၌၊
အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဘဝနေ-ဗိမာန်နေရာ၌၊ ဒိဗ္ဗာနုဘာဝေန-နတ်၏
အာနုဘော်ဖြင့်၊ ကီဠန္တေစ-ကစားပျော်ရွှင်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဇောတုန္တေစ-ထွန်းတောက်ပသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟတိ-ကြီးစွာ
သော၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ-နတ်၏စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝန္တေစ-ခံစားသည်တို့ကို

လည်းကောင်း၊ သန္တာနိ-ငြိမ်သက်ကုန်သော၊ သမာပတ္တိ သုခါနိ-သမာပတ်ချမ်းသာတို့ကို၊ အနုဘဝန္တေစ-ခံစားသောဗြဟ္မာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ ဓမ္မ-တရားကို၊ သာကစ္ဆန္တေစ-ဆွေးနွေးပြောဟောကြသည့်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန-ဘုရားရှင်၏ အာနုဆော်တော်အားဖြင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ မံသစက္ခုနာဝ-မံသစက္ခုဖြင့်လျှင်၊ ပဿန္တိ-မြင်ကြကုန်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဟေဋ္ဌာပထဝိယံ-အောက်မြေကြီးရပ်၌၊ အဋ္ဌသုမဟာနိရယေသုစ-ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့၌လည်းကောင်း၊ သောဠသသုစ-တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးကုန်သော၊ ဥဿဒနိရယေသုစ-ဥဿဒရက် ငရဲတို့၌လည်းကောင်း၊ လောကန္တရနိရယေစ-လောကန္တရက် ငရဲ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထိုသောငရဲတို့၌၊ မဟာဒုက္ခံ-ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို၊ အနုဘဝမာနေ-ခံရကုန်သော၊ သတ္တေ-သတ္တဝါတို့ကို၊ ပဿန္တိ-မြင်ကုန်၏၊ ဒသသဟဿိ လောကဓါတုယံ-တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌၊ ဒေဝါ-နတ်တို့သည်၊ မဟစ္စဒေဝါနုဘာဝေန-မြတ်သောနတ်တို့၏ အာနုဆော်အားဖြင့်၊ တထာဂတံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်ကုန်၍၊ အစ္ဆရိယဗျူတစိတ္တဇာတာ-အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍ ဖြစ်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အဉ္စလိကာ-လက်အုပ်ချီကုန်လျက်၊ နမဿမာနာ-ရှိခိုးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပယိရူပါသန္တိ-ဆည်းကပ်ကုန်၏။ ဗုဒ္ဓဂုဏပဋိသံယုတ္တာ-ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်နှင့် စပ်လျဉ်းကုန်သော၊ ဂါထာယော-ဂါထာတို့ကို၊ ဥဒါဟရန္တာ-ဆောင်ကုန်လျက်၊ ထောမေန္တိ-ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ အပ္ပေါဋ္ဌေန္တိ-လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်၏၊ ဟသန္တိ-ရယ်မောရွှင်လန်းကြကုန်၏၊ ပီတိသောမနဿံ-နှစ်လိုဝမ်းသာခြင်းကို၊ ပဝေဒေန္တိ-ကြားကြကုန်၏။ ပြောဆိုကြကုန်၏လည်းဟူ။

ယံ-အကြင်ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသောအချင်းအရာကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ ယံဝစနံ-ကို၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။ တံဝစနံ-ထိုစကားကို ဘုမ္မာစတုမဟာရာဇိကာ-လ-ဝိပုလမကံသု ယောသန္တိ။ ဘုမ္မာစတုမဟာရာဇိကာ-ပ-ဝိပုလမကံသုယောသံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ (ဥဒါဟရံပါဌ်၏ အတ္ထကား)။ ။ ဘုမ္မာစ-ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုမဟာရာ

ဧကောစ-စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာစ-
တာဝတိံသာနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယာမာစ-ယာမာဘုံ၌နေကုန်
သော၊ ဒေဝါစ-နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တုသိတာစ-တုသိတာဘုံ၌
နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ-နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိမ္မိတာ-နိမ္မိတရတိ
ဘုံ၌ နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ-နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပရနိမ္မိတာ-
ပရနိမ္မိတဝသဝတ္ထိဘုံ၌နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ-နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊
ယေပိစဗြဟ္မကာယိကာ-အကြင်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်လည်း၊
သန္တိ-ရှိကုန်၏။ တေဗြဟ္မကာယိကာစ-ထိုဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်လည်း၊
အာနန္ဒိတာ-ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာ၊ အကံသု-
ပြုကြကုန်၏။ ယောသန္တိ-ကြွေးကြော်ကုန်၏။

(တဒါဟိအစရှိသော အထက်စကား၌ ဟိသဒ္ဓါကာ၊ ဝါကျာရမ္မ
ကြံသော်လည်း သင့်ကောင်း၏။ ပက္ခန္တရကြံသော်လည်းသင့်ကောင်း
၏။ ဝါကျာရမ္မကြံသော် လောကဝိဝရဏာ ပြာဠိဟာကိုပြတော်မူအပ်သော
ကိစ္စပြီးပြီဖြစ်၍၊ နောင်ကာလ၌မဟာကရဏာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်
သည်ဖြစ်၍ ဝေနေယျတို့အား တရားဟောတော်မူလိုသောကြောင့်အလျား
အားဖြင့် တစ်သောင်းသောစကြာဝဠာနှင့်အမျှ၊ အနံအားဖြင့်တစ်ဆယ့်နှစ်
ယူနော ရတနာစကြံတော်၌ ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော
တော်မူသည်။ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကား၊ အစဉ်မပြတ်ဖြစ်ဟန်ကိုပြအပ်
သော စကားဟု သိစေလိုသောအားဖြင့် ဟိသဒ္ဓါဖြင့် ပြအပ်သည်ဟု
လိုသည်။)

(ပက္ခန္တရကြံသော် ရှေးဆိုအပ်သောကိစ္စပြီးပြီ။ နောင်ဆိုအပ်သော
စကားအထူးကိုသာ ဆိုရေးရှိတော့သည်ဟု သိစေလိုသောကြောင့်
ဟိ-သဒ္ဓါဖြင့် ပြအပ်သည်ဟုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာလည်း
အထူးမျှသာ၊ စုဒ္ဓိထုတ်ရာ၊ မြို့စွာ ပက္ခန္တရတည်း ဟု ဆိုအပ်သတည်း။)

တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဒသဗလော-ဆယ်ပါးသောအားတော်နှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်၏၊ ဗုဒ္ဓဗလံ-
ဘုရားရှင်တို့၏ အားအစွမ်းကို၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ ဒသေဿာမိတိ-
ထင်ရှားစွာပြအံ့ဟု) မဟာကရဏာယ-မဟာကရဏာတော်သည်၊

သမုဿာဟိတော-တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ အာကာသေ-ကောင်းကင်
 ဌ၊ ဒသသဟဿ စက္ကဝါဠသမာဂမေ-တစ်သောင်းသောစကြာဝဠာနှင့်
 အမျှ အလျားရှည်သော၊ ဒွါဒသယောဇန ဝိတ္ထိတေ-တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ
 အနံရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗရတနမယေ-ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော၊ စင်္ကမေ-
 ဖန်ဆင်းတော်မူအပ်သောစင်္ကြံ၌၊ ဌိတော-ရပ်တော်မူလျက်။ ယထာဝုတ္တံ-
 ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအတိုင်း၊ ဒေဝမနုဿနယနဝိဟင်္ဂါနံ-နတ်လူတို့၏
 မျက်စိဟုဆိုအပ်သော ငှက်အပေါင်းတို့၏၊ ဧကနိပါတဘူတံ-တပေါင်း
 တည်းကျရာဖြစ်၍ ဖြစ်သော၊ အစ္ဆရိယံ-အံ့ဖွယ်သရဲရှိသော၊ အနည
 သာဓာရဏံ-သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော၊ ဗုဒ္ဓါနံ-မြတ်စွာဘုရား
 တို့၏၊ သမာဓိဉာဏာနုဘာဝဒီပနံ-အဘိညာဏ်၏အာနုဘော်ကိုပြတော်မူ
 တတ်သော၊ ပါဠိဟာရိယံ-ပြာဠိဟာကို၊ ဒဿေတွာ-ပြတော်မူ၍၊
 ပုန-တစ်ဖန်။ တသ္မိစင်္ကမေ-ထိုရတနာစင်္ကြံ၌၊ စင်္ကမန္တော-ကြွတော်မူ
 လျက်၊ ဝေနေယျာနံ-ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့၏၊ အဇ္ဈာသယာနု
 ရူပံ-အလိုဆန္ဒအားလျော်စွာ၊ အစိန္တေယျာနုဘာဝါယ-အစိန္တေယျ အာနု
 ဘော်အားဖြင့်၊ အနုပမာယ-နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော၊ ဗုဒ္ဓလီလာယ-
 ဘုရားရှင်၏ တင့်တည်စွယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားတော်ကို၊ ဒေသေသိ-
 ဟောတော်မူပေ၏။ ။

တေန-ထို့ကြောင့်၊ နဟေတေဇာနန္တိ၊ ပ၊ ရတနမဏ္ဍိတန္တိ၊
 နဟေတေဇာနန္တိ၊ ပ၊ ရတနမဏ္ဍိတံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

(ဥဒါဟရဏ်ပါဌ်အနက်ကား)။ ။ ဧတေဒေဝ မနုဿာ-ထို
 နတ်လူတို့သည်၊ အယံဗုဒ္ဓေါ-ဤဘုရားသည်၊ ကီဒိသကော-အဘယ်သို့
 သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ နရတ္တမောတိ-လူနတ်တို့ထက်မြတ်၏ဟူ၍၊
 နဇာနန္တိ-မသိကြလေကုန်၊ ဣမဿဗုဒ္ဓဿ-ဤဘုရား၏၊ ဣဒ္ဓိဗလဉ္စ-
 ဣဒ္ဓိပ္ပါဒ်၏ အစွမ်းသတ္တိသည်လည်းကောင်း၊ ပညာဗလဉ္စ-ညာဏ်တော်
 ၏ အစွမ်းသတ္တိသည်လည်းကောင်း၊ ကီဒိသန္တိ-အဘယ်သို့ သဘောရှိ၏
 ဟူ၍၊ နဇာနန္တိ-မသိကြလေကုန်၊ လောကဟိတဿ-လူသုံးပါး၏ အစီး
 အပွားဖြစ်တော်မူသောဘုရား၏၊ ဗုဒ္ဓဗလံ-ဘုရား၏ အစွမ်းသတ္တိသည်၊

ကိဒိသန္တိ-အဘယ်သို့ သဘောရှိလေ၏ဟု၊ နဇာနန္တိ-မသိလေကုန်။

ဟန္တ-ဤယခု၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ အနတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ ဗုဒ္ဓဗလံ-ဘုရားတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို ဒဿယိဿာမိ-ပြတော်မူအံ့၊ နဆာ-ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ရတနမဏ္ဍိတံ-ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ စင်္ကမံ-စင်္ကြန်ကို၊ မာပယိဿာမိ-ဖန်ဆင်းတော်မူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံတော်မူ၍၊ ပါဠိဟာရိယံ-ယမိုက်ပြာဠိဟာကို၊ ဒဿသိ-ပြတော်မူ၏၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ တထာဂတော-လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ ဗုဒ္ဓါနဘာဝဒီပနံ-ဘုရားတို့၏ အာနုဘော်ကိုပြတတ်သော၊ ပါဠိဟာရိယံ-ပြာဠိဟာကို၊ ဒဿေတွာ-ပြတော်မူ၍၊ ဓမ္မံ-တရားတော်ကို၊ ဒေသေန္တေ-ဟောတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဓမ္မသေနာပတိ-တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော၊ အာယသ္မာ သရိပုတ္တော-ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ရာဇဂဟေ-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌၊ ဂိဇ္ဈကုဋ္ဌပဗ္ဗတေ-ဂိဇ္ဈကုဋ္ဌအမည်ရှိသောတောင်၌၊ ဌိတော-နေစဉ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုနာ-ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်ဖြင့်၊ ပဿိတွာ-မြင်တော်မူ၍၊ တေနဗုဒ္ဓါနဘာဝသန္တဿနေန-ထိုသို့သောဘုရား၏ အာနုဘော်ကိုကောင်းစွာ ပြတော်မူသောအားဖြင့်၊ အတ္ထရိယဗျူတစိတ္တဇာတော-အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ စိတ်တော်အကြံအစည်ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ဟန္တ-ဤယခု၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဘိယျောဿာမတ္တာယ-အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်စိမ့်သောငှါ၊ ဗုဒ္ဓါနဘာဝံ-ဘုရားရှင်၏အာနုဘော်ကို၊ လောကဿ-နတ်လူအပေါင်းအား၊ ပါကဋ္ဌံ-ထင်ရှားစွာ၊ ကရိဿာမိ-ပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ သဇ္ဇာတပရိဝိတက္ကော-ကောင်းစွာဖြစ်သောအကြံရှိသည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပရိဝါရဘူတာနံ-အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော၊ ပဉ္စန္ဒဘိက္ခုသတာနံ-ငါးရာသော ရဟန်းတို့အား၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ-ကြား၍၊ ဣဒ္ဓိယာ-တန်ခိုးအာနုဘော်အားဖြင့်၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌လျှင်၊ အာကာသေန-ကောင်းကင်ဖြင့်၊ အာဂန္တော-လာခဲ့၍၊ သပရိသော-ပရိသတ်နှင့် တကွ၊ ဘဂဝန္တံ-မြတ်စွာဘုရားသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ပဉ္စပတိဌိတေန-ငါးပါးသောထိခြင်းဖြင့်၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ဒသနဓ

နိဒါနကထာ

၁၉

သမောခါနုသမုဇ္ဇလံ-ဆယ်ချောင်းသောလက်ကို ပေါင်းယှက်၍၊ အဉ္စလိ-
လက်အုပ်ကို၊ သိရသ္မိ-ဦးခေါင်း၌၊ ပဂ္ဂယု-ချီ၍၊ တထာဂတဿ-မြတ်စွာ
ဘုရား၏၊ မဟာဘိနိဟာရဉ္စ-မြတ်သောဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းကို
လည်းကောင်း၊ ပါရမီပရိပူရဏဉ္စ-ပါရမီတော်၏ 'ဖြည့်ခြင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ပုစ္ဆိ-မေးလျှောက်၏၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တံ-
ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာကို၊ ကာယသက္ကံ-ကိုယ်သက်သေကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ သန္နိပတိတမနုဿာနဉ္စ-အညီအညွတ်စည်းဝေးသော
လူအပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒသသဟဿစက္ကဝါဠေ-တစ်သောင်း
သော စကြဝဠာတိုက်၌၊ ဝသန္တာနံ-နေကုန်သော၊ ဒေဝဗြဟ္မာနဉ္စ-နတ်
ဗြဟ္မာတို့အားလည်းကောင်း၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်၏၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝံ-
ဘုရား၏အာနုဘော်ကို၊ ပရိဒီပယန္တော-ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊
ဗုဒ္ဓဝံသံ- ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို၊ ဒေသေသိ-ဟောတော်မူပေ၏။

☞ တေန-ထို့ကြောင့် သာရိပုတ္တော၊ ပ၊ ဟာသယန္တော သဒေဝကန္တိ၊
သာရိပုတ္တော၊ ပ၊ ဟာသယန္တော သဒေဝကံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူ
အပ်၏။

(သာကေပါဌ်၏အနက်ကား)။ ။ မဟာပညော-ကြီးမြတ်သော
ပညာရှိသော၊ သမာဓိဈာနကောဝိဒေါ-သမာဓိဈာန်တရားတို့၌ လိမ္မာ
တတ်သော၊ ပညာယ-ပညာ၏၊ ပါရမီပတ္တော-အပြီးအစီးသို့ရောက်
သော၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ လောကနာယကံ-
နတ်လူတို့၏ အမှူးဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကို၊ ပုစ္ဆတိ-မေးလျှောက်
လေ၏။

နရတ္ထမ-နတ်လူတို့ထက်မြက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
မဟာဝီရ-ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ တေ-အရှင်
ဘုရားအား၊ ကိဒိသော-အဘယ်မျှလောက်သော၊ အဘိနိဟာရော-ဘုရား
ဆုကို တောင်းတော်မူခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူသနည်း။ ဝီရ-လုံ့လ
ရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ တယာ-အရှင်ဘုရားသည်၊ ကိမ္ဘိကာလေ-
အဘယ်ကာလ၌၊ ဥတ္တမံ-မြတ်စွာသော၊ ဗောဓိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊

ပတ္တိတာ-တောင့်တတော်မူအပ်သနည်း၊ ဆုတောင်းတော်မူအပ်လေ
သနည်းလည်းဟူ။ ။

ဒါနဉ္စ-ဒါနပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ သီလဉ္စ-သီလပါရမီသည်
လည်းကောင်း၊ နေက္ခမဉ္စ-နေက္ခမပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ပညာ
ဝီရိယဉ္စ-ပညာပါရမီ ဝီရိယပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ကိဒိသံ-အဘယ်
သို့တုံနည်း။ ခန္တီစ-ခန္တီပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ သစ္စဉ္စ-သစ္စပါရမီသည်
လည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဉ္စ-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ မေတ္တာ
ပေက္ခာစ-မေတ္တာပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ကိဒိသံ-
အဘယ်သို့တုံနည်း၊ ဝီရ-လုံ့လရှိတော်မူသော၊ လောကနာယက-လူနတ်
တို့၏ ခရီးညွှန်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ တယာ-အရှင်ဘုရားသည်၊
ဒသပါရမီ-ဆယ်ပါးသောပါရမီတော်တို့ကို၊ ကိဒိသာ-အဘယ်သို့သော
သဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုဏ္ဏာ-ဖြည့်တော်မူအပ်လေသနည်း။ ကထံ-
အဘယ်သို့လျှင်၊ ဥပပါရမီ-ဥပပါရမီတော်တို့ကို၊ ပုဏ္ဏာ-ဖြည့်တော်မူ
အပ်ကုန်သနည်း၊ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ပရမတ္ထပါရမီ-ပရမတ္ထပါရမီ
တို့ကို၊ ပုဏ္ဏာ-ဖြည့်တော်မူအပ်ကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ သာရိပုတ္တော-
ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏။ ။

ကရဝိကမရုရဂိရော-ကရဝိက်ငှက်မင်း၏ အသံနှင့်တူသော
အသံတော်ရှိသော၊ ပုဋ္ဌော-မေးလျှောက်အပ်သော ဘုရားရှင်သည်၊
တဿ-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏၊ ဟဒယံ-နှလုံးကို၊ နိဗ္ဗာပယန္တော-
ငြိမ်းစေလျက်၊ သဒေဝကံ-နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို၊ ဟာသ
ယန္တော-ရွှင်စေလျက်၊ ဝိယာကာသိ-ထင်ရှားပြတော်မူပေ၏။

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဘုံဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ-ဗုဒ္ဓဝင်
ကို၊ ဒေသိတေ-ဟောတော်မူအပ်ပြီးသော်၊ အာယသ္မာဓမ္မသေနာပတိ-
တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ဗုဒ္ဓါနံ-မြတ်စွာဘုရား
တို့၏၊ ဟေတုသမ္ပဒါ-အကြောင်းပါရမီတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊
အဟော-အံ့ဩဖွယ်ရှိစွတကား၊ သမုဒါဂမသမ္ပတ္တိ-အကြောင်းအား
လာရောက်၍ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ အဟော-အံ့ဩဖွယ်ရှိစွတကား၊ မဟာ

ဘိနိဟာရသမိဇ္ဈနာ-မြတ်သောဆုတောင်းခြင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊
ဒုက္ကရံ-သူတစ်ပါးတို့ပြုနိုင်ခဲ့သော၊ ကမ္မံ-ပါရမီကို ပြည့်စုံခြင်းအမှုကို၊
ဇတ္တကံကာလံ-ဤမျှလောက်သော လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ
ပတ်လုံး၊ ကတံ-ပြုတော်မူအပ်၏။ ဧဝံ-ဤသို့၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့
ကို၊ ပူရေန္တေန-ပြည့်တော်မူသဖြင့်၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ သဗ္ဗညုတဗလေသုစ-
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏အစွမ်းသတ္တိတို့၌လည်း၊ ယဒိဒံယံ ဣဒံယော
ဧသော ဝသီဘာဝေါ-အကြင်ဝသီဘော် အလေ့အကျင့်သည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏၊ ဧတံဗလံ-ဤသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသတ္တိသည်၊ တိဝိ
ဓဿ-သုံးပါးအပြားရှိသော၊ ဗောဓိသမ္ဘာရသမ္ဘရဏဿ-သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ် အဆောက်အဦးကို ရွက်ဆောင်တော်မူသောဘုရားအား၊ ဧတံဗလံ-
ထိုအစွမ်းသတ္တိတော်သည်၊ အနုစ္ဆဝိကမေဝ-သင့်တင့် လျောက်ပတ်သည်
တည်း။

(တိဝိဓဿ၏အရကို ပညာဓိကဘုရား၊ သဒ္ဓါဓိကဘုရား၊
ဝိရိယာဓိကဘုရားသုံးဆူကို ယူအပ်သည်။)

မဟိဒ္ဓိကတာ-ကြီးမြတ်သောတန်ခိုးရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ ဧဝံ-
ဤသို့ပေတည်း၊ မဟာနဘာဝတာ-မြတ်သောအာနုဘော်တော်ရှိသည်၏
အဖြစ်သည်၊ ဧဝံ-ဤသို့ပေတည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာရမ္မဏံ
ဉာဏံ-ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်လျှင် အာရုံရှိသောဉာဏ်ကို၊
ပေသေသိ-လွှတ်လေ၏၊ သော-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ဘဂဝတော-
မြတ်စွာဘုရား၏၊ အနုညာသာဓာရဏံ-သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံ
သော၊ သီလသမာဓိပညာဝိမုတ္တိ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဉ္စ-သီလသမာဓိ
ပညာဝိမုတ္တိ ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်တော်ကိုလည်းကောင်း (အထက်နော
ပဿိ၌ အဝုတ္တ ကံစပ်လေ။) ဟိရိသြတ္တပ္ပဉ္စ-ဟိရိသြတ္တပ္ပတရားတို့ကို
လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါဝိရိယသတိသမ္ပဉ္စ၊ သဒ္ဓါဝိရိယသတိပညာ
တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ (ကံပုဒ်ဟူသမျှကို အထက်နောပဿိ
ကြိယာပုဒ်၌ အဝုတ္တကံစပ်လေ) သီလဝိသုဒ္ဓိစ-သီလတော်၏စင်ကြယ်
ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစ- အယူတော်၏စင်ကြယ်ခြင်းကို

လည်းကောင်း၊ သမထောစ-သမထတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာစ-
 ဝိပဿနာကိုလည်းကောင်း၊ တိဏိကုသလမူလာနိစ-သုံးပါးသော
 ကုသလမူလတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိဏိ သုစရိတာနိစ-သုံးပါးသော
 သုစရိတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တယော-သုံးပါးကုန်သော၊ သမ္မာ
 ဝိတက္ကာစ-ကောင်းသော သမ္မာဝိတက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိဿော-
 သုံးပါးကုန်သော၊ အနဝဇ္ဇသညာယောစ-အနဝဇ္ဇသညာတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ တိဿော၊ သုံးပါးကုန်သော၊ ဓာတု ယောစ-ဓာတ်တို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊ သတိ ပဋ္ဌာနာစ-သတိပဋ္ဌာန်
 တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊ သမ္ပပ္ပဓာနာစ-
 သမ္ပပ္ပဓာန်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊
 ဣဒ္ဓိပါဒါစ-ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော- လေးပါး
 ကုန်သော၊ အရိယမဂ္ဂါစ-အရိယမဂ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရိ-
 လေးပါးကုန်သော၊ အရိယဖလာနိစ-အရိယဖိုလ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 စတဿော-လေးပါးကုန်သော၊ ပဋိသမ္ဘိဒါစ-ပဋိသမ္ဘိဒါတရားတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ စတုယောနိ ပရိစ္ဆေဒကဉာဏာနိ-လေးပါးကုန်သော
 ယောနိအပိုင်း အခြားကို သိတတ်သော ဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊ အရိယဝံသာစ-အရိယဝံသတရားတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ စတ္တာရိ-လေးပါးကုန်သော၊ ဝေသာရဇ္ဇဉာဏာနိစ-
 ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ-ငါးပါးကုန်သော၊ ပဓာနီ
 ယင်္ဂါနိစ-ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းအင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဂီကော-
 ငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော၊ သမ္မာသမ္မာဓိစ-သမ္မာသမာဓိတရားကို
 လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဉာဏိကော-ငါးပါးသောဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော၊ သမ္မာ
 သမာဓိစ-သမ္မာသမာဓိတရားကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စိန္ဒြိယာနိစ- ငါးပါး
 သောဣန္ဒြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဗလာနိစ-ငါးပါးသောဗိုလ်
 တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ-ငါးပါးကုန်သော၊ နိဿရဏိယာဓာတု
 ယောစ-ထွက်မြောက်ကြောင်းတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ-
 ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တာယတနဉာဏာနိစ-ဝိမုတ္တာယတနဉာဏ်

တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ-ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တိပရိပါစနိယာ-ဝိမုတ္တိ
 ဉာဏ်ကို ရင့်စေတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ သာရဏီယာ-သာရဏီယဖြစ်ကုန်သော၊
 ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊
 အနုဿတိဌာနာနိစ-အနုဿတိဌာနတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ-ခြောက်
 ပါးကုန်သော၊ ဂါရဝါ-ရိသေအပ်သောတရား တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ နိဿာရဏီယာ-နိဿာရဏီယဖြစ်ကုန်သော၊
 ဓာတုယောစ-သဘောတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ-ခြောက်ပါးကုန်
 သော၊ သတတဝိဟာရာစ-သတတဝိဟာရတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အနုတ္တရိယာနိစ-အနုတ္တရိယတရားတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယာ-ထိုးထွင်း၍
 ဝေဖန်ခြင်းနှင့်ယှဉ်ကုန်သော၊ ပညာစ-ပညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ-
 ၉ ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အဘိညာစ-အဘိညာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ-
 ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အသာဓာရဏညာဏာနိစ-အသာဓာရဏညာဏ်ကို
 လည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ အပရိဟာနိယာ- 'အပရိ
 ဟာနိယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ-
 ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ အရိယဓနာနိစ-အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာ
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂါစ-ဗောဇ္ဈင်
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ သပ္ပုရိသဓမ္မာစ-
 သူတော်ကောင်းတို့၏တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်
 သော၊ သညာစ-သညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်သော၊
 ဒက္ခိဏေယျပုဂ္ဂလဒေသနာစ-ဒက္ခိဏေယျပုဂ္ဂိုလ် ဒေသနာတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ သတ္တ-ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ခိဏာသဝဗလ ဒေသနာစ-
 ခိဏာသဝဗလ ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊
 ပညာပဋိလာဘဟေတုစ-ပညာရခြင်း၏အကြောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမ္မတ္တာနိစ-သမ္မတ္တတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ 'လောကဓမ္မာတိက္ကမာစ-လောကဓံတရား

ထက်လွန်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊
 အာရမ္မဝတ္ထုနိစ္စ-အာရမ္မဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊
 အက္ခဏဒေသနာစ-အက္ခဏဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်
 သော၊ မဟာပူရိသဝိတက္ကာစ-ယောကျ်ားမြတ်တို့၏အကြံအစည် ဝိတက်
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ အဘိဘာယတန
 ဒေသနာစ-အဘိဘာယတနဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါး
 ကုန်သော၊ ဝိမောက္ခာစ-ဝိမောက္ခတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါး
 ကုန်သော၊ ယောနိသောမနသီကာရမူလကာ-မနသီကာရတရားလျှင်
 အရင်းရှိကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါး
 ကုန်သော၊ ပါရိသုဒ္ဓိပဓာနိယင်္ဂီနိစ္စ-စင်ကြယ်စွာသောကမ္မဋ္ဌာန်း
 စီးဖြန်းခြင်းအင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ သတ္တဝါသ
 ဒေသနာစ-သတ္တဝါသ ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ- ကိုးပါးကုန်
 သော၊ အာဃာတပဋ္ဌိဝိနယာစ-ရန်ညှိုးကို ပယ်ဖျောက်အပ်သော
 တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ နာနတ္ထ ဒေသနာစ-
 နာနတ္ထဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ အနုပုဗ္ဗ
 ဝိဟာရဒေသနာစ-အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်သောသမာပတ်တို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ နာထကရဏာ-ကိုးကွယ်ကြောင်း
 ဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်
 သော၊ ကသိဏာယတနာနိစ္စ-ကသိုဏ်းတည်းဟူသောတည်ရာတရား
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ကုသလကမ္မပတ္တာစ-
 ကုသလကမ္မပထတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊
 အရိယဝံသာစ-အရိယာဝံသ တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်
 သော၊ အသေက္ခာ-အသေက္ခဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ရတနာနိစ္စ-ရတနာတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ တထာဂတ ဗလာနိစ္စ-ဘုရားရှင်တို့
 ၏ အားတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကာဒေသ-တစ်ဆယ့်တစ်ပါးကုန်
 သော၊ မေတ္တာနိဿိသာစ-မေတ္တာ၏ အာနိသင်တရားတို့ကိုလည်း

နိဒါနကထာ

၂၅

ကောင်း၊ ဒွါဒသ-တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော၊ ဓမ္မစက္ကာကာရာစ-ဓမ္မ
စကြာတရားတော်၏အချင်းအရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တေရသ-
တစ်ဆယ့်သုံးပါးကုန်သော၊ ဓုတင်္ဂဂုဏာစ-ဓုတင် ကျေးဇူးတရားတို့ကို
လည်းကောင်း၊ စုဒ္ဒသ-တစ်ဆယ့်လေးပါးကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဉာဏာနိစ-
ဘုရားရှင်တို့၏ ဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဒသ-တစ်ဆယ့်
ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တိပရိပါစနိယာ-ဝိမုတ္တိ ပရိပါစနိယ ဖြစ်ကုန်သော၊
ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သောဠသဝိဓာ-တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါး
အပြားရှိကုန်သော၊ အာဏာပါနဿတိစ-အာနာပါနဿတိတရားတို့ကို
လည်းကောင်း၊ သောဠသ-တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အပရမ္မရိယာ
-အပရမ္မရိယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
အဋ္ဌာရသ-တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာစ-ဘုရားတို့၏ဂုဏ်တော်
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကုနဝိသတိ-တစ်ခုယုတ်နှစ်ဆယ်ကုန်သော၊
ပစ္စဝေက္ခဏဉာဏာနိစ-ပစ္စဝေက္ခဏဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
စတုစတ္တာလီသ-လေးဆယ့်လေးပါးကုန်သော၊ ဉာဏဝတ္ထုနိစ-ဉာဏ်
ဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပညာသ-ငါးဆယ်ကုန်သော၊ ဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏာနိစ-ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပရောပဏ္ဏာသ-
ငါးဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ
သတ္တတိ-ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဉာဏဝတ္ထုနိစ-ဉာဏ်ဝတ္ထု
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတုဝိသတိကောဠိသတ သဟဿသမာပတ္တိစ-
ကုဋေနှစ်သန်းလေးသိန်းကုန်သော သမာပတ်တရားတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ သဉ္ဇာရိတမဟာဝဇီရဉာဏဉ္စ-ကောင်းစွာဖြစ်စေအပ်သော
ဝဇီရဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အနန္တနယသမန္တ ပဋ္ဌာနဉ္စ-အတိုင်း
မသိသောနည်းရှိသော သမန္တပဋ္ဌာန်းကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝိစယ
ပစ္စဝေက္ခဏ ဒေသနာဉာဏာနိစ-ရွေးချယ်စိစစ် ဆင်ခြင်ခြင်း ဒေသနာ
ဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ အနန္တာသု-
အဆုံးမရှိကုန်သော၊ လောကဓာတုသု-လောကဓာတ်တို့၌၊ အနန္တာနံ-
အဆုံးမရှိကုန်သော၊ သတ္တာနံ-သတ္တဝါတို့၏၊ အာသယာဒိဝိ ဘာဝနာ

ဉာဏာနိစ-အလိုဆန္ဒမရှိကုန်သည်ကို ဝေဖန် ခဲ့ခြင်း၍ သိတတ်သော ဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာဒိကေ-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ အစိန္တေယျာနုဘာဝေန-အစိန္တေယျအာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓဂုဏေ-ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ ဓမ္မန္တယတော-တရားကို အစဉ်လျှောက်သောအားဖြင့်၊ အနုဂစ္ဆန္တော-အစဉ်အတိုင်းလိုက်သော်၊ အနုဿရန္တော-အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့လိုက်သော်၊ အန္တိ-အဆုံးကို၊ နေဝပဿိ-မမြင်နိုင်သည်သတည်း။

ပမာဏံ-အတိုင်းအရှည်ကို၊ နပဿိ-မမြင်နိုင်လေ၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ထေရော-ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ အတ္တနောပိ-ကိုယ်တော်၏လည်း၊ နာမဂုဏာနံ-အမည်နာမဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့၏၊ အန္တိဝါ-အဆုံးကိုလည်းကောင်း၊ ပမာဏံဝါ-ပမာဏကိုလည်းကောင်း၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်လိုက်သည်ရှိသော်၊ နပဿတိ-မမြင်နိုင်လေ၊ သော-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဂုဏာနံ-ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့၏၊ ပမာဏံ-ပမာဏကို၊ ကိပဿတိ-အဘယ်သို့မြင်နိုင်အံ့နည်း။ ယဿယဿ-အကြင်အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ပညာ-ပညာသည်၊ မဟတိ-ကြီး၏၊ ဉာဏံ-ဉာဏ်သည်၊ ဝိသဒံ-သန့်ရှင်း၏၊ သောသောပုဂ္ဂလော-ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဗုဒ္ဓဂုဏေ-ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ မဟန္တတော-မြတ်သောအားဖြင့်၊ သဒ္ဓဟတီတိ-ယုံကြည်ကြပေကုန်၏ဟု၊ ထေရော-ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဂုဏာနံ-ဂုဏ်တော်တို့၏၊ ပမာဏံဝါ-ပမာဏကိုလည်းကောင်း၊ ပရိစ္ဆေဒံဝါ-အပိုင်းအခြားကိုလည်းကောင်း၊ အပဿန္တော-မမြင်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၏၊ မာဒိသဿနာမ-ငါကဲ့သို့သော၊ သာဝကပါရမီဉာဏေ-သာဝကပါရမီဉာဏ်၌၊ ဌိတဿ-တည်သောသူအား၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာ-ဘုရားရှင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို၊ ဉာဏေန-ဉာဏ်ဖြင့်၊ ပရိစ္ဆိန္နိတုံ-ပိုင်းခြားအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်ချေ။ ဣတရေသံ-ဤငါမှတစ်ပါးသောသူတို့အား၊ ပဂေဝံ-အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ပရိစ္ဆိန္နိတုံ-ပိုင်းခြားအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာဇေ-မတတ်နိုင်လေသည်သတည်း။

နိဒါနကထာ

၂၇

သဗ္ဗညုတဂုဏာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် တို့သည်၊ မဟာနုဘာဝါ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိကုန်၏။ အဟောအစိန္တေ ယျာ-ဩမကြံစီနိုင်ခဲ့တကား၊ အဟောအပရိမေယျဘေဒါ-ဩအပိုင်း အခြားကို မသိနိုင်သော အပြားရှိ၏တကား၊ ကေဝလံပန-စင်စစ်သော် ကား၊ ဧတေ-ထိုဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည်၊ ဧကဿ-တစ်ဆူသော၊ ဗုဒ္ဓဉာဏဿေဝ-ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ သဗ္ဗသော- အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဂေါစရာ-ကျက်စားတော်မူအပ်သော အာရုံတို့တည်း။ အညေသံ-ဘုရားမှတစ်ပါးသောသူတို့၏၊ ဂေါစရာ-ကျက်စားအပ်သော အာရုံတို့သည်၊ န-မဟုတ်ကုန်၊ သမ္မာသံဗ္ဗုဒ္ဓေဟိပိ-ဘုရားရှင်တို့သည် လည်း၊ ဝိတ္ထာရတော-အကျယ်အားဖြင့်၊ ကထေတုံ-ဟောတော်မူခြင်းငှာ၊ နသက္ကာယေဝ-မတတ်နိုင်အပ်သည်သာတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ နိဋ္ဌံ-အပြီး သို့၊ အဂမာသိ-ရောက်လေ၏၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဗုဒ္ဓေါပိဗုဒ္ဓဿ ဘဏေယျဝဏ္ဏံ။ ပ ။ နခိယေထတထာဂတဿာတိ-ဗုဒ္ဓေါပိဗုဒ္ဓဿဘ ဏေယျဝဏ္ဏံ။ ပ ။ နခိယေထတထာဂတဿဟူသောစကားကို၊ ဂုတ္တံ- မိန့်တော်မူအပ်၏။

☞ (သာဓကပါဌ်၏အနက်ကား)။ ။ ဗုဒ္ဓေါပိ-ဘုရားတစ်ဆူသည် လည်း၊ ဗုဒ္ဓဿ-ဘုရားတစ်ဆူ၏၊ ဝဏ္ဏံ-ကျေးဇူးတော်ကို၊ ဘဏေ ယျ-ပြောဆိုငြားအံ့၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ ကံပွံပိ-တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး လည်း၊ ဘာသမာနော-ပြောဆိုတော်မူသည်ရှိသော်၊ စီရဒီဃမန္တရေ- အကြားကာလရှည်လျားခြင်းကြောင့်၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ ခိယေထ-ကုန် ရာ၏၊ တထာဂတဿ-လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားရှင်၏၊ ဝဏ္ဏော- ကျေးဇူးတော်သည်၊ နခိယေထ-မကုန်နိုင်ရာ။ ။

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဗုဒ္ဓါနံ-ဘုရားရှင်တို့၏၊ ဂုဏမဟန္တတံ-ဂုဏ်ကျေး ဇူးတော်မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ ဥပ္ပန္နဗလဝ ပိတိသော မနသော-ဖြစ်သောအားကြီးသော နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပုန-တဖန်၊ ထေရော-ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ ဧဝရူပါ နံ-ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာနံနာမ-ဘုရားရှင်တို့၏ဂုဏ်

ကျေးဇူးအမည်တို့၏ကား၊ ဟေတုဘူတာ-အကြောင်းဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်သော၊
ဗုဒ္ဓကာရကဓမ္မာ-ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောသဘောရှိကုန်သော၊
ပါရမီယော-ပါရမီတို့သည်၊ အဟောမဟာနဘာဝါ-အံ့ဩဖွယ်ရှိစွတ
ကား၊ ကတမာသု-အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဇာတိသု-ဘဝဇာတိ
တို့၌၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပရိပါစိတာနုခေါ-ဆည်းပူးရင့်တော်မူ
စေအပ်သနည်း၊ ကထံဝါ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ပရိပါကံ-ရင့်ခြင်းသို့၊
ဂတာ-ရောက်တော်မူအပ်လေကုန်သနည်း၊ ဟန္တ-ဤယခု၊ အဟံ-
ငါသည်၊ ဣမမတ္ထံ-ဤသို့အနက်ကို၊ ပုစ္ဆန္တော-မေးလျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊
ဧဝံပိ-ဤသို့လျှင်၊ သမုဒါဂမတော-အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်လာ
သည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝံ-ဘုရားရှင်၏အာနုဘော်တော်ကို၊
ဣမဿသဒေဝကဿလောကဿ-နတ်နှင့်တကွသော၊ ဤလူအပေါင်း
အား၊ ပါကဋ္ဌတရံ-ထင်ရှားသည်တက်ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရိဿာမိ-
ပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ သော-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာ
မထေရ်သည်၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံပြီး၍၊ ဘဂဝန္တံ-မြတ်စွာဘုရား
ကို၊ ဣမံပဉ္စ-ကတမာသုနုခေါဘန္တေ-အစရှိသောအထက်စကားကို၊
အပုစ္ဆိ-မေးလျှောက်လေ၏။

(အထက်အမေးကား)။ ။ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ကတမာသု-
အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဇာတိသု-ဘဝဇာတိတို့၌၊ ဗုဒ္ဓကာရကာ-
ဘုရား၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဣမဓမ္မာ-ဤတရားတို့ကို၊
ပရိပါစိတာ-ဆည်းပူးရင့်တော်မူအပ်လေသနည်း၊ ကထံဝါ-အဘယ်
သို့လျှင်၊ ပရိပါကံ-ရင့်ခြင်းသို့၊ ဂတာ-ရောက်တော်မူအပ်ကုန်သနည်း၊
ဣတိ-သို့၊ ပဉ္စ-ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ-မေးလျှောက်လေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား၊ ဘဂ
ဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တသ္မိရတနစက်မေ-ထိုရတနာစင်္ကြံ၌၊
တိသန္တိ- အစပ်သုံးပါးရှိသော၊ ပလ္လင်္ကံ-ထက်ဝယ်ကို၊ အာဘုဇိတွာ-
ဖွဲ့တော်မူ၍၊ ယုဂန္ဓရပဗ္ဗတေ-ယုဂန္ဓရ်တောင်၌၊ ဗာလသူရိ ယောဝိယ-
ထွန်းပသော နေမင်းကဲ့သို့၊ ဝိရောစမာနော-တင့်တယ်စမှာယ်စွာ၊

နိဒါနကထာ

၂၉

နိဿိန္ဒာ-နေတော် မူလျက်၊ သာရိပုတ္တ-ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ မယုံ-
ငါ့အား၊ ဗုဒ္ဓကာရကာ- ဘုရားရှင်၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ-
တရားတို့သည်၊ သမာ ဒါနတော-ဆောက်တည်သောဘဝမှ၊ ပဋ္ဌာယ-
စ၍၊ နိရန္တရ-မပြတ်မလတ်၊ သက္ကစ္စကာရိတာယစ-အရိုအသေပြုအပ်
သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝီရိယူပတ္တဗ္ဗေနစ- ဝီရိယအထောက်
အပံ့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေသု-အလုံးစုံကုန်သော၊ ကပ္ပေသု-
ကမ္ဘာတို့၌၊ ဘဝတော-တစ်ဘဝမှ၊ ဘဝံ-တစ်ဘဝကို၊ ဇာတိတော-
တစ်ဖြစ်မှ၊ ဇာတိံ-တစ်ဖြစ်ကို၊ ပရိပုစ္ဆန္တာယေဝ-မေးအပ်ကုန်သည်သာ
လျှင်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။

ဣမသ္မိံပနဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ကား၊ ဣမာသုဇာတိ
သု-ဤမည်သောဇာတ်တို့၌၊ တေ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်
ကုန်သောတရားတို့သည်၊ ပရိပက္ကာ-ရင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတာ-ဖြစ်
ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿန္တာ-ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကပ္ပေစသတ
သဟဿတိအာဒိနာ-ကပ္ပေစသတသဟဿ အစရှိသောဂါထာဖြင့်၊
ဗုဒ္ဓါပဒါနိယံ-ဘုရား၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဗုဒ္ဓအပါဒါနံ-ဖြစ်သော
လည်းဟူ၊ စရိယပိဋကန္တိ-စရိယာပိဋကဟူ၍၊ ဒုတိယာဘိဓာနံ-နှစ်
ကြိမ်မြောက်ဟောကြောင်းဖြစ်သော၊ ဓမ္မပရိယာယံ-တရားဒေသနာတော်
ကို၊ အဘာသိ-ဟောတော်မူ၏။

(ဒုတိယအဘိဓာနံ၏အရကိုအကြောင်း၊ အတ္ထပ္ပတ္တိဖော်ဆောင်
သောကြောင့် တေမိအစရှိသော ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူအပ်သည်
တစ်ကြိမ်၊ ပါရမီတော်၏အစုအပေါင်းကိုချည်းရုံး၍ ဤစရိယာပိဋက
ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူအပ်သည်လည်း တစ်ကြိမ်၊ သို့ယူမှ
နှစ်ကြိမ်ရစကောင်းသည်ဟု ယူလေအပ်သည်။)

(ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်ဘုရား အဘယ်မည်သော ဇာတိ
ဘဝတို့၌ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်တော်မူအပ်ကုန်သည်၊ အဘယ်သို့လျှင်
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရင့်ခြင်းသို့ရောက်သနည်းဟု လျှောက်ချက်
အတိုင်း တစ်ဘဝမှသည် တစ်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဇာတ်မှသည်

တစ်ဇာတ်သို့လည်းကောင်း၊ လျှောက်၍မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်လည်း အစဉ်အတိုင်းသော ဘဝဇာတ်တို့ကို ဖြေတော်မူသည်။ သို့မေးဖွယ် ဖြေတော်မူဖွယ်ရှိငြားသော်လည်း ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ၌ ဘုရားတို့ ဓမ္မတာ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုပေါ်ရှိမှ ရှေးအကြောင်းဇာတ်ကို ဟောမြဲဖြစ်၍ အကြောင်းပေါ်ရာဝတ္ထုသို့လိုက်၍ ပါရမီတော်၏ ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဇာတ်တော်သည် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ ရင့်ခြင်းသို့ရောက်သောဇာတ်သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ရင့်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဟောတော်မူအပ်၏ဟု ယူအပ်သည်။ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း မရေဟွက်နိုင်သော ဘဝဇာတ်တို့၌ ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်သည် ရှိလေသေး၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုမပေါ်သောကြောင့် ဟောတော်မူဟု ယူလေအပ်သည်။) အပရေပန-အပရေဆရာတို့သည်ကား၊ ရတနစင်္ကမေ-၌၊ စင်္ကမန္တာ-လျက်၊ ဒေဝါတိဒေဝါဝိယ-နတ်တကာတို့ထက် နတ်တို့ကဲ့သို့၊ ဒေဝဗြဟ္မာဒီဟိ-နတ်ဗြဟ္မာစသည်တို့သည်၊ ပူဇိယမာနော-ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ နိဂြောဓရာမေ-၌၊ ဩတရိတွာ-သက်တော်မူ၍၊ ဝိသတိသဟဿ ခီဏာသဝပရိပုတော-လျက်၊ ပညတ္တာဝရဗုဒ္ဓါသနေ-၌၊ နိသိန္နော-သော၊ ဘဂဝါ-သည်၊ ပုတ္တနယေနော-ဖြင့်လျှင်၊ အာယသ္မတာသာရိပုတ္တေန-ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ပုစ္ဆိတော-မေးလျှောက်အပ်သော ဘုရားရှင်သည်၊ စရိယပိဋကံ-စရိယပိဋကတ် ဒေသနာတော်ကို၊ ဒေသေသိ-ဟောတော်မူလေ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝဒန္တိ-ဆိုကုန်၏။

တ္ထောဝတာ-ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စကား၏အစဉ်ဖြင့်၊ ဒုရေနိဒါနအဝိဒုရေနိဒါနာနိ-ဒုရေနိဒါန်း အဝိဒုရေနိဒါန်းတို့ကို၊ သင်္ခေပတော-အကျဉ်းအားဖြင့်၊ ဒေသေတွာ-ပြပြီး၍၊ စရိယပိဋကဿ-စရိယာပိဋကတ်ဒေသနာ၏၊ သန္တိကေနိဒါနံ-သန္တိကေနိဒါန်းကို၊ ဝိတ္တာရေတွာ-အကျယ်ချဲ့၍၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌံ-ပြအပ်၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ-သိအပ်၏။ ဒုရေနိဒါနံပန-ဒုရေနိဒါန်းသည်ကား၊ အသင်္ချေယျ ဝိဘာဝနာယံ-အသင်္ချေယကို ထင်ရှားစွာပြရာ၌၊ အာဝိ-ထင်စွာ၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣဒါနိ-ယခုအခါ၌၊ ကပ္ပေစ သတသဟဿေတိ- အာဒိ

နိဒါနကထာ

၃၁

နယပ္ပဝတ္ထာယ-ကပ္ပေသတသဟဿေအစရှိသောနည်းဖြစ်သော၊ စရိယ
 ပိဋကပါဠိယာ-စရိယပိဋကတ်ပါဠိတော်၏၊ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာ-အနက်
 ၏အဖွင့်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တတြ-ထိုကပ္ပေသတသဟဿေ
 အစရှိသောစရိယာပိဋကတ်ပါဠိတော်၏အဖွင့်၌၊ ကပ္ပသဒ္ဓေါ-ကပ္ပသဒ္ဓါ
 သည်၊ သဥပသဂ္ဂေါစ-ဥပသာရပုဒ်နှင့်စပ်လျဉ်းသောကပ္ပသဒ္ဓါလည်း
 ကောင်း၊ အနုပသဂ္ဂေါစ-ဥပသာရပုဒ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ကပ္ပသဒ္ဓါ
 လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ကပ္ပသဒ္ဓေါ-ကပ္ပသဒ္ဓါသည်၊ ဝိတုက္က
 ဝိဝါနပဋိဘာဂ ပညတ္တိကာလပရမာသု သမဏဝေါဟာရသမန္တ ဘာဝါ
 ဘိသဒ္ဓဟန ဆေဒနဝိနိယောဂဝိနယ ကိရိယာလေသန္တရ ကပ္ပ
 တဏှာဒိဋ္ဌိအသချေယျကပ္ပမဟာကပ္ပ၊ ဒီသု-အကြံအစည်ဟူသော
 အနက်၊ အစီရင်ဟူသောအနက်၊ ပညတ်ဟူသောအနက်၊ ကာလဟူ
 သောအနက်၊ အသက်၏အတိုင်းအရှည်ဟူသောအနက်၊ သမဏဝေါဟာ
 ရအနက်၊ ထက်ဝန်းကျင်ထင်ရှားသောအနက်၊ ယုံကြည်သောအနက်၊
 ဖြတ်ခြင်းအနက်၊ ယှဉ်သောအနက်၊ ဝိနယ၏အမူအရာဟူသောအနက်၊
 အမြွက်ဟူသောအနက်၊ အန္တရကပ်ဟူသောအနက်၊ တဏှာဒိဋ္ဌိဟူသော
 အနက်၊ အသချေယျကပ်ဟူသောအနက်၊ မဟာကပ်ဟူသောအနက်
 အစရှိသည်တို့၌၊ ဒီသတိ-ထင်၏။

(ထိုကပ္ပသဒ္ဓါ၏အနက်ကို ဥဒါဟရဏ်နှင့်တကွ အကျယ်ပြပြန်
 လို၍ တထာဟေသ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာ မိန့်အပ်
 သတည်း။) တထာဟိတတောဇဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဧသဧသောကပ္ပ
 သဒ္ဓေါ-ဤကပ္ပသဒ္ဓါသည်၊ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပေါ-တဏှာမှထွက်မြောက်
 ကြောင်း အကြံလည်းကောင်း၊ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပေါ-သူတစ်ပါးကို
 မညှင်း ဆဲ မနှိပ်စက်ဟူသောအကြံလည်းကောင်း၊ ဣတိအာဒီသု-ဤသို့
 အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိတက္ကေ-အကြံဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊
 စီဝရေ-သင်္ကန်း၌၊ ဝိကပ္ပံ-အထူးစီရင်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေယျ-ရောက်ငြား
 အံ့၊ ဣတိအာဒီသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိဓာနေ-အထူးအလွန်စီရင်
 ခြင်း၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ အဓိကဝိဓာနံ-အလွန်စီရင်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေ

ယျ-ရောက်ငြားအံ့၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊
ဘော-အိုအချင်းတို့၊ သတ္ထုကပ္ပေန-ဘုရားရှင်ဟူသော၊ သာဝကေန-
တပည့်တော်ရဟန်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ မန္တယ
မာနာ-ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရကုန်သည်ရှိသော်၊ ကိရ-ကြားရသည်ကား၊
နဇာနိမှာ-မသိနိုင်ကုန်တကား၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊
ကပ္ပသဒ္ဓေါ-ကပ္ပသဒ္ဓါသည်၊ ပဋိဘာဂေ-အတူအစားဟူသောအနက်၌၊
အာဂတော-လာ၏၊ သတ္ထုသဒိဿေန-ဘုရားရှင်တူသဖြင့်၊ ဣတိအယံ-
ဤသည်လျှင်၊ တတ္ထ-ထိုအရာ၌၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဣဓ-ဤ
အရပ်၌၊ အာယသ္မာကပ္ပေါ-ရှင်ကပ္ပသည်၊ ဣစ္ဆိ-အလိုရှိ၏၊ ဣတိအာဒိ
သု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပညတ္တိယံ-ပညာတံ၌၊ အာဂတော-လာ၏၊
ယေန-အကြင်အရပ်၌၊ နိစ္စကပ္ပံ-မြဲစွာကာလပတ်လုံး၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဝိဟရာမိ-နေ၏၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ကာလေ-
ကာလအနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏။ အာနန္တ-အာနန္ဒာ၊ တထာဂတော-
လာခြင်းကောင်းသောငါဘုရားသည်၊ အာကင်္ခမာနော-အလိုတော်ရှိတော်
မူသော်၊ ကပ္ပံဝါ-အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း၊ တိဋ္ဌေယျ-တည်နိုင်ရာ၏၊
ကပ္ပေါဝဿသံဝါ-အာယုကပ်အကြွင်းပတ်လုံးလည်း၊ တိဋ္ဌေယျ-တည်နိုင်
ရာ၏။

ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပရမာယုမိ-အသက်၏
အတိုင်းအရှည်အနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဣဓ-
ဤကပ္ပံဝါတိဋ္ဌေယျဟူသောပါ၌၌၊ ကပ္ပေါတိ-ကပ္ပဟူသည်ကား၊ အာယု
ကပ္ပေါ-အာယုကပ်ကို၊ အဓိပ္ပေတော-လိုအပ်၏၊ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်း
တို့၊ ပဉ္စဟိ-ငါးပါးကုန်သော၊ သမဏကပ္ပေဟိ-ရဟန်းတို့အား၊ ကပ္ပိခြင်း
တို့ဖြင့်၊ ဖလံ-အသီးကို၊ ပရိဘုဉ္ဇိတံ-သုံးဆောင်စိမ့်သောငှာ၊ အနဇာနာ
မိ-ငါခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သမဏ
ဝေါဟာရေ-ရဟန်းတို့၏ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ ကေဝလ
ကပ္ပံ-အလုံးစုံသော၊ ဇေတဝနံ-ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို၊ ဩဘာသေ
တွာ-အရောင်အဝါဖြင့် ထွန်းလင်းစေ၍၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိ
သည်တို့၌၊ သမန္တဘာဂေ-ထက်ဝန်းကျင်ထင်ရှားသောအနက်၌၊ အာဂ

တော-လာ၏။ သဒ္ဓါ-ကြည်လင်ခြင်း၊ သဒ္ဓဟနာ-ယုံကြည်ခြင်းကို
 ဖြစ်စေခြင်း၊ ဩကပ္ပနာ-အကြိုးဝင်ခြင်း၊ အဘိပ္ပဿာဒေါ-အထူးကြည်
 လင်ခြင်း၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အဘိသဒ္ဓဟနေ-
 အလွန်ယုံကြည်သောအနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ သဒ္ဓါယ-ယုံကြည်
 ခြင်းဖြင့်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

အလင်္ကတော-ဆင်အပ်ပြီးသောတန်ဆာရှိသော၊ ကပ္ပိတကေ
 သမဿု-ဖြတ်အပ်ပြီးသော ဆံမှတ်ဆိတ်ရှိသော၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့
 အစရှိသည်တို့၌၊ ဆေဒနေ-ဖြတ်ခြင်းဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော-လာ
 ၏၊ ဧဝမေဝ-ဤအတူ၊ ဣတော-ဤလူပြည်မှ၊ ဒိန္နံ-ပေးအပ်သော
 အလှူသည်၊ ပေတာနံ-တမလွန်ဘဝသို့သွားလေသောသူတို့အား၊ ဥပ
 ကပ္ပတိ-ရောက်လေရာ၏၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိနိ
 ယောဂေ-ရလေယှဉ်လေသောအနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ ကပ္ပက
 တေန-ချုပ်၍ပြီးပြီးသောပုဆိုးနှင့်၊ အကပ္ပကတံ-မချုပ်ရသေးသောပုဆိုး
 ကို၊ သံသိပ္ပိတံ-ကောင်းစွာချုပ်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိအာဒိ
 သု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိနယကိရိယာယံ-ဝိနည်း၏အမှုအယာ၌၊
 အာဂတော-လာ၏။

နိပဇ္ဇိတုံ-အိပ်ခြင်းငှာ၊ ကပ္ပေါ-အမြွက်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊
 ဟန္တု-ဤယခု၊ အဟံ-ငါသည်၊ နိပဇ္ဇာမိ-အိပ်အံ့၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့
 အစရှိသည်တို့၌၊ လေသေ-အမြွက်ဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော-လာ
 ၏၊ သဃဆာဒကော-သံဃာတော်ကို သင်းခွဲသောသူသည်၊ အာပါယိ
 ကော-အပါယ်ထိုက်၏၊ နေရယိကော-ငရဲထိုက်၏၊ ကပ္ပဋ္ဌော-တစ်
 ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်၍၊ အဝိစိမ္မိ-အဝိစိငရဲ၌၊ ပစ္စတိ-ကျက်ရ၏၊ ဣတိ
 အာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရကပ္ပေ-အန္တရကပ်၌၊ အာဂတော-
 လာ၏။

ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ နကပ္ပယန္တိ-တဏှာဒိဋ္ဌိမရှိကုန်၊ နပူ
 ရေက္ခရောန္တိ-တဏှာဒိဋ္ဌိရှေ့သွားမရှိကုန်၊ ဓမ္မာပိ-တရားတို့ကိုလည်း၊
 တေသံ-ထိုသူတို့သည်၊ နပဋိစ္ဆိတာသေ-ဝန်မခံကုန်၊ ပြာဟ္မဏော-
 ပုဏ္ဏားသည်၊ သီလကတေန-သီလဟူသောအကျင့်ဖြင့်၊ နေယျော-

ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပါရဂူတော-နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကမ်းတစ်ဖက် သို့ရောက်သည်။ နပစ္စတိ-အကျိုးကိုမပေး၊ ဣတိ အာဒိသု-ဤသို့အစရှိ သည်တို့၌၊ တဏှာဒိဋ္ဌိသု-တဏှာဒိဋ္ဌိတို့၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ တထာဟိတတော ဧဝ-ထိုကြောင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒေသေ-မဟာနိဒ္ဒေသကျမ်း၌၊ ကပ္ပေါတိ-ကပ္ပဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဒါနတော-အကျဉ်းအားဖြင့်၊ တဏှာ ကပ္ပေါ-တဏှာဟူသောကပ္ပသည်လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိကပ္ပေါစ-ဒိဋ္ဌိကပ္ပ သည်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒွေ-နှစ်ပါးကုန်သော၊ ကပ္ပာ-ကပ္ပတို့ သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏။

(ဤအရာ၌ တဏှာကပ္ပဒိဋ္ဌိကပ္ပဟုဆိုရာ၌ တရားကိုယ်သည် ဝိတက်စေတသိက်ကိုပင် ယူအပ်သည်။ ထိုတဏှာဒိဋ္ဌိတို့နှင့် သမ္ပယုတ် ဖြစ်သော ကာလကိုရည်၍၊ တဏှာကပ္ပ ဒိဋ္ဌိကပ္ပဟုယူအပ်သည်။)

အနေကေပိ-များစွာလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သံဝဇ္ဇကပ္ပေ-သံဝဇ္ဇ ကပ်၌၊ အနေကေပိ-များစွာလည်းဖြစ်သော၊ ဝိဝဇ္ဇကပ္ပေ-ဝိဝဇ္ဇကပ်၌၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အသချေယျကပ္ပေ-အသချေယျ ကပ်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ကပ္ပဿ-မဟာကပ် ၏၊ အသချေယျာနိ-အသချေယျတို့သည်၊ ဣမာနိစတ္တာရိ-ဤလေးပါး တို့တည်း၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ မဟာကပ္ပေ-မဟာ ကပ်၌၊ ကပ္ပသဒ္ဒေါ-ကပ္ပသဒ္ဒါသည်၊ အာဂတော-လာ၏။

(ကပ္ပသဒ္ဒါ၏အနက်ကို တစ်ဆယ့်ရှစ်နက်ရသင့်ကြောင်းကို ဥဒါ ဟရဏ် သာဓကယုတ္တိအာဂုံနှင့်တကွ ပြပြီး၍ ထိုအနက်တို့တွင် ကပ္ပေစ သတသဟဿေဟူသော ပုဒ်၌ အဘယ်အနက်သည် သင့်ကောင်းအံ့ နည်းဟု ဆရာ၌ သူစေဒနာဖွယ်ရှိရကား၊ ထိုစေဒနာကို ဖြေလို၍ ဣဓာပိ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။)

အတ္တကား၊ ဣဓာပိ-ဤကပ္ပေစသတသဟဿေဟူသောပုဒ်၌၊ မဟာကပ္ပေါယေဝ-မဟာကပ်ကိုသာလျှင်၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏၊ တတြ- ထိုကပ္ပသဒ္ဒါ၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ပဒသိဒ္ဓိ-ပုဒ်၏အပြီး တည်း၊ ကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ကာလအပိုင်းအခြားကို၊ ကပ္ပိယတိ-ကြံအပ် ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ကပ္ပေါ-ကပ္ပမည်၏၊ ဧတ္တကာနိ-ဤမျှ

နိဒါနကထာ

၃၅

လောက်ကုန်သော၊ ဝဿာနိတိဝါ-နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝဿသ
တာနိတိဝါ-အရာသောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိ-ဤမျှ
လောက်ကုန်သော၊ ဝဿသဟဿာနိတိဝါ-အထောင်သောနှစ်တို့ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဝဿသတသဟဿာနိတိဝါ-အသိန်းသောနှစ်တို့ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ သံဝစ္ဆေရဝသေန-နှစ်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဂဏေတုံ-ရေတွက်
အံ့သောငှာ၊ အသက္ကုဏေယျတ္တာ-မတတ်နိုင်ရာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
ကေဝလံ-အလုံးစုံကို၊ သာသပရာသိဥပမာဒီဟိ-မုံညင်းစေ့အစု ဥပမာ
အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ကပ္ပေတဗ္ဗော-ကြံအပ်၏၊ ပရိကပ္ပေတဗ္ဗပရိမာ
ဏော-ကြံအပ်သောအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း။

ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊
ကိဝဒီဃောနုခေါ-အဘယ်မျှလောက်လျှင် ကာလရှည်လျားလေသနည်း၊
ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတေ-မေးလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခု-ရဟန်း၊ ကပ္ပေါ-
ကပ်သည်၊ ဒီဃော-ရှည်၏၊ ဧတ္တကာနိဝဿာနိတိဝါ-ဤမျှလောက်
သော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိဝဿသတာနိတိဝါ-ဤမျှ
လောက်သောအရာသော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိဝဿ
သဟဿာနိတိဝါ-ဤမျှလောက်အထောင်သောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊
ဧတ္တကာနိဝဿသတသဟဿာနိတိဝါ-ဤမျှလောက်အသိန်းသော
နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သင်္ခါတုံ-ရေတွက်ခြင်းငှာ၊ နသုကရော-
မပြုလွယ် (ပြုလွယ်သည်မဟုတ်လည်းဟူ)၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ဥပမံ-
ဥပမာကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကောပန-တတ်နိုင်ပါအံ့လော၊
ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတေ-မေးလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခု-ရဟန်း၊ ဥပမံ-
ဥပမာကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကာ-တတ်နိုင်ကောင်း၏၊ ဣတိ-
သို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ-မိန့်တော်မူပေ၏၊ ဘိက္ခု-
ရဟန်း၊ သေယျထာပိ-ဥပမာသော်ကား၊ အာယာမေန-အလျားအားဖြင့်၊
ယောဇနံ-တစ်ယူဇနာတိုင်၊ ဝိတ္ထာရေန-အနံအားဖြင့်၊ ယောဇနံ-တစ်
ယူဇနာတိုင်၊ ဥဗ္ဗေဓေန-အစောက်အားဖြင့်၊ ယောဇနံ-တစ်ယူဇနာတိုင်

တိုင်၊ မဟာသာသပရာသီ-များစွာသောမုံညင်းစေ့ပုံအစုသည်၊ ဘဝေယျ-
 ဖြစ်ရာ၏၊ တတော-ထိုမုံညင်းစေ့ပုံစုမှ၊ ဝဿသတအစ္စယေန-အနှစ်တစ်
 ရာလွန်သဖြင့်၊ ဧကမေကံ-တစ်လုံးတစ်လုံးသော၊ သာသပ-မုံညင်းစေ့
 ကို၊ ဥဒ္ဓရေယျ-နုတ်ယူအံ့၊ ဘိက္ခု-ရဟန်း၊ သောမဟံ သာသပရာသီ-
 ထိုထိုများစွာသော မုံညင်းစေ့ပုံအစုသည်၊ ခိပ္ပတရံ-လျင်စွာ၊ ဣမိ
 နာဥပက္က မေန-ဤသို့သောလုံ့လဖြင့်၊ ပရိက္ခယံ-ကုန်ခြင်းသို့၊ ပရိယာ
 ဒါနံ-ဆုံးခြင်းသို့၊ ဂစ္ဆေယျ-ရောက်ရာ၏၊ ကပ္ပေါ-မဟာကပ်၏ ကာလ
 ရှည်လျား ခြင်းသည်၊ ပရိက္ခယံ-ကုန်ခြင်းသို့၊ ပရိယာဒါနံ-ဆုံးခြင်းသို့၊
 နက္ခေဝ ဂစ္ဆေယျ-မရောက်နိုင်ရာ၊ ဘိက္ခု-ရဟန်း၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ကပ္ပေါ-
 မဟာကပ်သည်၊ ဒီဃော-ရှည်လျား၏၊ သွာယံမဟာကပ္ပေါ- ထိုမဟာ
 ကပ်ကို၊ သံဝဇ္ဇာဒိဝသေန-သံဝဇ္ဇကပ် အစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ စတု
 သချေယျ ကပ္ပသင်္ဂဟော-လေးပါးသောအသချေယျကပ်တို့ဖြင့်၊ ရေတွက်
 သဂြိုဟ်အပ်၏၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ကပ္ပသံ-
 ကပ်၏၊ အသချေယျာနိ-အသချေယျတို့သည်၊ ဣမာနိစတ္တာရိ-ဤ
 လေးပါးတို့တည်း၊ ကတမာနိစတ္တာရိ-အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ
 ကား၊ သံဝဇ္ဇာ-သံဝဇ္ဇအသချေယျကပ်လည်းကောင်း၊ သံဝဇ္ဇ ဌာယီ-
 သံဝဇ္ဇဌာယီအသချေယျကပ်လည်းကောင်း၊ ဝိဝဇ္ဇာ-ဝိဝဇ္ဇအသချေယျ
 ကပ်လည်းကောင်း၊ ဝိဝဇ္ဇဌာယီ-ဝိဝဇ္ဇဌာယီအသချေယျကပ်လည်း
 ကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရော-လေးပါးတို့တည်း၊ တတ္ထ- ထိုလေးပါး
 သောအသချေယျကပ် တို့တွင်၊ သံဝဇ္ဇာ-သံဝဇ္ဇအသချေယျကပ်တို့သည်၊
 အာပေါသံဝဇ္ဇာ-အာပေါသံဝဇ္ဇာဟူ၍လည်းကောင်း၊ တေဇောသံ
 ဝဇ္ဇာ-တေဇောသံဝဇ္ဇဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝါယောသံဝဇ္ဇာ- ဝါယောသံ
 ဝဇ္ဇဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တယော-သုံးပါးတို့တည်း၊ သံဝဇ္ဇ
 သိမာ-သံဝဇ္ဇအပိုင်းအခြားတို့သည်၊ အာဘဿရာ- အာဘဿရာတုံ
 လည်းကောင်း၊ သုဘကိဏှာ-သုဘကိဏှာတုံ လည်းကောင်း၊
 ဝေဟပ္ပလာ-ဝေဟပ္ပိလ်တုံလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တယော-
 သုံးပါးတို့တည်း။

(ထိုစကားကို ထင်ရှားစွာပြလို၍ ယဒါဟိ အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။ ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပ္ပာကဋီကရဏ အနက်ရှိ၏။ ဝိတ္ထာအရ အနက်၌လည်းဖြစ်၏။) အတ္ထကား၊ ဟိ-ထိုစကားကို ထင်စွာ ပြအံ့၊ အကျယ်ပြအံ့လည်းဟူ။

ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ တေဇေန-မီးဖြင့်၊ သံဝဇ္ဇကိ-ပျက်စီး၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အာဘဿရတော-အာဘဿရ ဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ အဂ္ဂိနာ-မီးဖြင့်၊ လောကော-ဩကာ သံလောကသည်၊ ခုယုတိ-လောင်လေ၏၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ အာပေန-ရေဖြင့်၊ သံဝဇ္ဇကိ-ပျက်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ ၌၊ လောကော-ဩကာသလောကသည်၊ သုဘကိဏှတော-သုဘကိဏှ ဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ ဝိလီယတိ-ကြေလေ၏၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ ဝါယုနာ-လေဖြင့်၊ သံဝဇ္ဇကိ- ပျက်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ လောကော-ဩကာသလောကသည်၊ ဝေဟပ္ပလတော-ဝေဟပ္ပိုလ်ဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝါတေန-လေဖြင့်၊ ဝိဒ္ဓံ သတိ-ပျက်စီး၏၊ ဝိတ္ထာရတောပန-အကျယ်အားဖြင့် ကား၊ ယံကောဋီ သတသဟဿ စက္ကဝါဠ-အကြင်ကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာတိုက်သည်၊ ဝိနဿတိ-ပျက်စီး၏၊ တံ-ထိုကုဋေတစ်သိန်း သော စကြဝဠာတိုက်ကို၊ ဗုဒ္ဓါနံ-မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ အာဏာဓေတ္တန္တိ- အာဏာဓေတ်ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏။ တေသုထိသုသံဝဇ္ဇေသု- ထိုသုံးပါးသော သံဝဇ္ဇတို့၌၊ ယထာက္ကမံ-အစဉ်အတိုင်း၊ ကပ္ပဝိနာသက မဟာမေဃတော-ကမ္ဘာပျက်မိုးကြီးရွာသည်မှ၊ ယာဝ-အကြင် ရွေ့လောက်၊ ဇာလာယဝါ-မီးလျှံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥဒကဿဝါ-ရေ၏ လည်းကောင်း၊ ဝါတဿဝါ-လေ၏လည်းကောင်း၊ ဥပမ္ဘေဒေါ-ပျက်စီး သော ကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွေ့လောက်၊ ဧကံဧကော-တစ်ခုသော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ဤကာလအပိုင်း အခြားသည်၊ အသချေယျ သံဝဇ္ဇောနာမ-အသချေယျသံဝဇ္ဇမည်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား-ကမ္ဘာပျက် မိုးရွာဆဲသည်မှ မီးလောင်၍စဲသော ကာလသည်၊ မီးအသချေယျသံဝဇ္ဇမည်၏။ ထို့အတူ ရေဖျက်သော

ကာလမှသည် ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးရွာဆဲသည်မှ တဖန် ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးထပ်ဆင့်၍ ရွာဆဲသောကာလသည် ရေအသချေယူသံဝဋ္ဌမည်၏။ ထို့အတူ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးရွာဆဲသည်မှ လေပြင်းတိုက်၍ စဲသောကာလသည် လေအသချေယူသံဝဋ္ဌမည်၏။ ဤကား မီးသံဝဋ္ဌ၊ ရေသံဝဋ္ဌ၊ လေသံဝဋ္ဌ အသချေယူ၏ အရတည်း။)

ကပ္ပဝိနာသကဇာလာဒီ၊ ပစ္ဆေဒတော-ကမ္ဘာပျက် မီးလျှံ အစရှိသည် စဲသောကာလမှ၊ ယာဝ-အကြင်ရွေလောက်၊ ကောဠိသတသဟဿ စက္ကဝါဠ-ကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာတိုက်ကို၊ ပရိပူရကော-ပြည့်စေတတ်သော၊ သမ္ပတ္တိမဟာမေဃော-ပြည့်စုံသော ကမ္ဘာပြု မိုးကြီးသည်၊ ဥဋ္ဌဟတိ-တက်၏၊ တာဝ-ထိုရွေလောက်၊ ဒုတိယံ ဒုတိယော-နှစ်ကြိမ်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသချေယူသံဝဋ္ဌဌာယီနာမ-အသချေယူ သံဝဋ္ဌဌာယီမည်၏၊ သမ္ပတ္တိမဟာမေဃတော-အပြည့်အစုံသော ကမ္ဘာပြုမိုးကြီးရွာသည်မှ၊ ယာဝ-အကြင်ရွေလောက်၊ စန္ဒိမသူရိယပါတုဘာဝေါ-လနေထင်ရှားစွာပေါ်သော အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွေလောက်၊ တတိယံ တတိယော-သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသချေယူဝိဝဋ္ဌာနာမ-အသချေယူဝိဝဋ္ဌမည်၏၊ စန္ဒိမသူရိယပါတုဘာဝတော-လနေထင်ရှားစွာပေါ်သည်မှ၊ ယာဝ-အကြင်ရွေလောက်၊ ပုန-တဖန်၊ ကပ္ပဝိနာသကမဟာမေဃော-ကမ္ဘာပျက်မိုးကြီးသည်၊ ဥဋ္ဌဟတိ-တက်၏၊ တာဝ-ထိုရွေလောက်၊ စတုတ္ထံ စတုတ္ထော-လေးကြိမ်မြောက်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသချေယူ ဝိဝဋ္ဌဌာယီနာမ-ဝိဝဋ္ဌဌာယီအသချေယူကပ်ကို၊ စတုသဋ္ဌိအန္တရကပ္ပသင်္ဂဟော-အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်တို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်အပ်၏၊ တေန-ထိုဝိဝဋ္ဌ ဌာယီအပိုင်းအခြားနှင့်၊ သမနကာလပရိစ္ဆေဒေါ-တူမျှသော ကာလအပိုင်းအခြားရှိကုန်သော၊ ဝိဝဋ္ဌာဒယော-ဝိဝဋ္ဌအသချေယူကပ်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ ဧကေ-ဧကေဆရာတို့သည်၊ ဝိသတိအန္တရကပ္ပ

သင်္ဂဟန္တိ-အန္တရကပ်နှစ်ဆယ်တို့ဖြင့်၊ သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်အပ်၏ဟု၊ ဝဒန္တိ-
ဆိုကြကုန်၏။ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရိ-လေးပါးကုန်သော၊ ဣမာနိ-ဤ
ကာလအပိုင်းအခြားတို့သည်၊ အသင်္ချေယျာနိ-အသင်္ချေယျမည်ကုန်၏၊
ဧကော-တစ်ခုသော၊ မဟာကပ္ပေါ-မဟာကပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ သွာယံမဟာကပ္ပေါသံဝဇ္ဇာဒိစတု အသင်္ချေယျ ကပ္ပ
သင်္ဂဟာတိ-သွာယံမဟာကပ္ပေါသံဝဇ္ဇာဒိစတုအသင်္ချေယျကပ္ပသင်္ဂဟာဟူ၍၊
ဂုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား-မီးဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုး
ကောင်းစွာရွာသည်။ ရေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုး
ကောင်းစွာရွာသည်။ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုး
ကောင်းစွာရွာသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာမပြုမီ ဟင်းလင်းအပြင် အမိုက်အတိ
ကာလရှည်စွာရှိ၏။ ကမ္ဘာကိုပြုလတ္တံ့သော မိုးကောင်းစွာရွာသည့်တိုင်
အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြားသည် ပျက်စီးပြီးလျက် ရပ်တည်သော
ကာလဖြစ်သောကြောင့် အသင်္ချေယျသံဝဇ္ဇဌာယီမည်၏ဟူလိုသည်။ ထို့
အတူ ရေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း၊ ရေဖျက်ပြီးလျှင် ဟင်းလင်းအပြင်
အမိုက်အတိ ကာလရှည်စွာရှိ၍ ကမ္ဘာကိုပြုလတ္တံ့သော မိုးကောင်းစွာ
သည့်တိုင်အောင်သော ကာလ၏အပိုင်းအခြားသည် သံဝဇ္ဇဌာယီမည်၏
ဟူလိုသည်။ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ပြင်းစွာသောလေတိုက်ဖျက်
ပြီးလျှင် ဟင်းလင်းပြင် အမိုက်အတိ ကာလရှည်စွာရှိ၍၊ ကမ္ဘာကိုပြု
လတ္တံ့သော မိုးကောင်းစွာသည့်တိုင်အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြား
သည် သံဝဇ္ဇဌာယီအသင်္ချေယျကပ်မည်၏။ အပြည့်အစုံ မိုးကောင်း
ရွာသောကာလမှစ၍ နေလထင်စွာပေါ်သည့်တိုင်အောင်သော အပိုင်း
အခြားသည် သံဝဇ္ဇအသင်္ချေယျကပ်မည်၏။ နေလပေါ်သည်မှစ၍ တဖန်
ကမ္ဘာပျက်မိုးရွာသည့်တိုင်အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြားသည် ဝိဝဇ္ဇ
ဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်မည်၏။ ဝိဝဇ္ဇဌာယီအသင်္ချေယျ ကာလအပိုင်း
အခြားလည်း အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်၊ ဝိဝဇ္ဇအသင်္ချေယျကာလ
လည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်၊ သံဝဇ္ဇအသင်္ချေယျကာလ

လည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်၊ သံဝဇ္ဇအသင်္ချေယျကာလ
လည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် ကာလအတူတူဟူလိုသည်။
ဧကေ-ဆရာတို့အယူဝါဒကာလအသင်္ချေယျကပ်တစ်ခုကို အန္တရကပ်
နှစ်ဆယ်ဟု ဆိုကုန်၏။ ရှေးအဆုံးအဖြတ် အလိုတော်ကား၊ အန္တရ
ကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် လေးလီသည်၊ မဟာကပ်ဖြစ်၏။ ဧကေ-
ဆရာတို့အယူသည် အန္တရကပ် ရှစ်ဆယ်သည် မဟာကပ်ဖြစ်၏ဟူလို
သည်။)

ကပ္ပေတိစက္ကပဒေ-ကပ္ပေဟူသော ဤပုဒ်၌လည်း အစ္စန္တသံ
ယော ဂဝသေန-ကာလအစ္စန္တနှင့် မပြတ်ယှဉ်သောအစွမ်းဖြင့် ဥပယောဂ
ဗဟုဝစနံ-ဒုတိယာဗဟုဝစနံဝိဘတ်တည်း။

သတသဟဿေတိပဒေ-သတသဟဿေဟူသောပုဒ်၌၊ ကပ္ပ
သဒ္ဒသမ္ပန္နေနစ-ကပ္ပသဒ္ဒါနှင့်စပ်လျဉ်းသဖြင့်လည်း၊ အယံသတသဟဿံ
သဒ္ဒေါ-ဤသတသဟဿသဒ္ဒါကို၊ ပုလ္လိင်္ဂနိဒ္ဒေသော-ပုလ္လိင်္ဂဖြင့်ပြအပ်
၏၊ ဣဓာပိ-ဤသတသဟဿသဒ္ဒါ၌လည်း၊ အစ္စန္တသံယောဂပသေ
နေဝ-ကာလအစ္စန္တသံယောဂ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဗဟုဝစနံ-ဗဟုဝစနံဝိဘတ်
တည်း၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဧတံပဒဒ္ဒယံ-ထိုပုဒ်နှစ်ခု၏အပေါင်းသည်၊
သမာနာဓိကရဏံ-တူသောတည်ရာရှိ၏၊ စတုရောစအသင်္ချေယေတိ
ဧတ္တာဝိ-စတုရောစအသင်္ချေယေဟူသော ပုဒ်၌လည်း၊ ဧသေဝနယော-
ဤသို့သောနည်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား သတ
သဟဿသဒ္ဒါလည်း နပုလ္လိင်္ဂဧကဝုစ ဒုတိယာဝိဘတ်၏ သတသဟ
ဿဟုဆိုအပ်လျက်၊ သတသဟဿေဟု ဗဟုဝစဒုတိယာယောဝိဘတ်
ဖြင့် ဆိုခြင်းသည်၊ ကပ္ပသဒ္ဒါနှင့် စပ်ယှဉ်သောကြောင့်၊ သတသဟဿေ
ဟု ပုလ္လိင်္ဂဖြင့် ပြအပ်၏၊ အစ္စန္တသံယောဂ ဒုတိယာဗဟုဝစယောဝိဘတ်
လည်း ဖြစ်သင့်၏ဟူလိုသည်၊ စတုရောစအသင်္ချေယေဟူသောပုဒ်
လည်း၊ စတ္တာရိအသင်္ချေယျာနိဟု နပုလ္လိင်္ဂဖြင့်ဆိုအပ်လျက်၊ စတုရောစ
အသင်္ချေယေဟု ပုလ္လိင်္ဂဖြင့်ဆိုခြင်းသည်လည်း၊ အသင်္ချေယျပုဒ်သည်
စတုရောဟူသော ပုလ္လိင်္ဂပုဒ်နှင့်စပ်လျဉ်းသောကြောင့် အသင်္ချေယျပုဒ်

ကို ပုလ္လင်ဖြင့် ပြအပ်၏ဟူလိုသည်။) ကဿပန၊ အဘယ်ပုဒ်၏၊
ကား၊ သမ္မန္တေန-စပ်ရာဖြစ်သဖြင့်၊ အသင်္ချေယျေတိပဒံ-အသင်္ချေယေဟူ
သောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်လေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုလတ်
သော်၊ အညဿ-ကပ္ပသဒ္ဒါမှ တစ်ပါးသောပုဒ်၏၊ အဝုတ္တတ္တာ-မဆို
အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကပ္ပဿစ-ကပ္ပသဒ္ဒါ၏လည်း၊ ဝုတ္တတ္တာ-
ဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပကရဏတော-ကျမ်းအားဖြင့်၊ ကပ္ပါနံ-
မဟာကပ်တို့၏၊ ဣတိအယံအတ္ထော-ဤသို့သောအနက်ကို၊ ဝိညာယ
တေဝ-သိအပ်သည်သာတည်း။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဝုတ္တံ-ဆိုရေးဆိုဖွယ်
ရှိသောစကားကို၊ ဝဇ္ဇေတွာ-ကြည့်၍၊ အဝုတ္တဿ-မဆိုအပ်သော၊
ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို၊ ဂဟဏံ-ယူခြင်းသည်၊ နယုတ္တံ-
မသင့်၊ စသဒ္ဒေါ-စသဒ္ဒါသည်၊ သမ္ပိဏ္ဏနတ္ထော-ပေါင်းခြင်းအနက်ရှိ၏၊
မဟာကပ္ပါနံ-မဟာကပ်တို့၏၊ စတုရောအသင်္ချေယေဝ-လေးအသင်္ချေ
တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ သတသဟဿေစမဟာကပ္ပေ-မဟာကပ်
ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ အယံဟိ-ဤသည်လျှင်၊
ဇတ္ထ-ဤပုဒ်တို့၌၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

(အဓိပ္ပာယ်ကား-အသင်္ချေယျဟူသောအရသည် နှစ်အသင်္ချေယျ
လည်းမဟုတ်၊ သံဝဇ္ဇအစရှိသော အသင်္ချေယျကပ်လည်းမဟုတ်၊ ကပ္ပ
သဒ္ဒါသန္တန္တိရိတ်ရှိသောကြောင့်၊ ပကရဏအားဖြင့် ဤအရာ၌ မဟာ
ကပ်တစ်သိန်းဟု အနက်ကိုသိအပ်သည်။ လိုအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကိုကြည့်၍ မလိုအပ်သောအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ယူခြင်းသည် မသင့်လေ
ကောင်းဟု ဆိုလိုသည်။ စသဒ္ဒါ၏အနက်အရကား မဟာကပ် တစ်သိန်း
နှင့်မဟာကပ် လေးအသင်္ချေယျကို ပေါင်းသောအနက်ရှိ၏ဟု ယူအပ်
သည်။)

အသင်္ချေယျေတိပဒဿ-အသင်္ချေယျဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-
အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ သင်္ခါတုံ-နေလနှစ်ခု
တို့၏ ရေတွက်ခြင်းငှာ၊ နုသက္ကာ-မတတ်နိုင်ရာ၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊
အသင်္ချေယျာ-အသင်္ချေယျမည်၏၊ ဂဏနံ-ရေတွက်ခြင်း ဂဏန်းသင်္ချာ

၄၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ကို၊ အတိက္ကန္တာ-လွန်လေ၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ ဧကေ-အချို့သောဆရာတို့သည်၊ အသချေယျန္တိ-အသချေ
ယုံဟူသည်ကား၊ ဧကော-တစ်ခုသော၊ ဂဏနဝိသေသောတိ-ရေတွက်
အပ်သော သင်္ချာသာ အထူးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ-ဆိုကုန်၏။

(ဧကေ-ဆရာတို့၏၊ အသချေယျဟူသည်ကား ရေတွက်ခြင်း
သင်္ချာဝိသေသတည်းဟူသော လက္ခဏာကို ပြပြန်လို၍၊ တေတိ-အစ
ရှိသော အထက်စကားကို မိန့်သတည်း။)

ဟိသဒ္ဓါကား တပွါကဋ္ဌိကရဏတည်း။

အတ္ထကား။ ။ တေ-ထိုဧကေဆရာတို့သည်၊ ဧကတော-
တစ်ခုသော အက္ခောဘနိအရေအတွက်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍ ဧကုနသဋ္ဌိဌာနာ
နိ-တစ်ခုယုတ် ခြောက်ဆယ်အရာတို့သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ မဟာ
ဗလက္ခပရိယောသာနာနိ-များစွာသောဗိုလ်အစုဖြစ်၍၊ အက္ခောဘဏီ-
အဆုံးရှိကုန်သော၊ ဒသမဗလက္ခာနိ-ဆယ်ကြိမ်သော အက္ခောဘဏီ
ဗိုလ်အစုတို့သည်၊ အသချေယျာနိ-အသချေယျမည်ကုန်၏၊ သဋ္ဌိဌာနန္တ
ရန္တိ-ခြောက်ဆယ်သောအက္ခောဘဏီရေတွက်ခြင်းအထူးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ-
ဆိုကုန်၏၊ တံ-ထိုသဋ္ဌိဌာနန္တရဟူသောစကားသည်၊ နယုဇ္ဇတိ-မသင့်၊
သင်္ချာယ-ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာသည်၊ ဌာနန္တရံနာမ-အရာထူးမည်သည်
ကား၊ ဂဏနဝိသေသော-ရေတွက်ခြင်းအထူးတည်း၊ တဿ-ထိုသဋ္ဌိဟူ
သော သင်္ချာသဒ္ဓါ၏၊ အသချေယျဘာဝါဘာဝတော-အသချေယျဖြစ်
ခြင်း၏မရှိသောကြောင့်၊ နယုဇ္ဇတိ-မသင့်၊ ဧကဌာနန္တရဉ္စ-ဧကဟူသော
သင်္ချာအရေအတွက် အထူးသည်လည်းကောင်း၊ အသချေယျဉ္စ-
အသချေယျဟူသော ရေတွက်ခြင်းအထူးသည်လည်းကောင်း၊ ဣတိဧတံ
ဂဏနံ-ဤသို့သောရေတွက်ခြင်းသင်္ချာသည်၊ ဝိရုဇ္ဈံ-ဆန့်ကျင်ကြ၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဧကေ-ဆရာတို့၏ဝါဒသည်၊ အသချေယျ
ဟူသော အရေအတွက်သည် သင်္ချာဝိသေသတည်း။ ထိုအသချေယျ
ကို ရေတွက်သည်ရှိသော်၊ ခုဆယ်ရာထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေ
ပကောဋ္ဌိကောဋ္ဌိပကောဋ္ဌိနဟုတ်နိန္ဒဟုတ် အက္ခောဘနိဟု ရေတွက်ခြင်း

အထူးဖြင့် အက္ခောဘဏီအရာသို့ရောက်စဉ်၊ ထိုအက္ခောဘဏီကို တစ်ခု ပြုပြန်၍ တစ်ခုယုတ်ခြောက်ဆယ်သော အက္ခောဘဏီသည်၊ မဟာ ဗလက္ခတစ်ခုဟု အဆုံးထားဦး၊ ဆယ်ကြိမ်သော မဟာဗလက္ခသည် အသင်္ချေယျမည်၏၊ ခြောက်ဆယ်သောအက္ခောဘဏီသည် မဟာဗလက္ခ တစ်ခုဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားသည် မသင့်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကား၊ ဧကဒ္ဒိတိအစ သင်္ချေယျအဆုံးရှိသော သဒ္ဒါသည် ရေတွက်ခြင်း အနက်ကို အသီးအသီးဟောကြသောသဒ္ဒါအထူးတည်း။ ထိုခြောက်ဆယ် ကို ဟောသော သဒ္ဒါသဒ္ဒါ၏ အသင်္ချေယျ၏အဖြစ်ကိုဟောသော သဒ္ဒါ မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မသင့်။ ဧကဒ္ဒိတိအစရှိသော အရာအထူး ကိုဟောသော သင်္ချာသဒ္ဒါ၊ အသင်္ချေယျကိုဟောသော သဒ္ဒါ၏အရေ အတွက် သင်္ချာသဒ္ဒါသည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ကြ၏၊ တစ်ခုသော သင်္ချာသဒ္ဒါ၏အနက်ကို တစ်ခုသောသင်္ချာသဒ္ဒါမဟော၊ အသီးအသီး ကို စိတ်ကြိုက်ဟောကြသည်ဟူလိုသည်။ ဧကေဆရာ၏ အယူဝါဒကို ပြပြီး၍၊ သင်္ခါတုံနသက္ကာတိအသင်္ချေယျဟု ဖွင့်အပ်ပြီးသော ရှေးစကား ၌ အာဆော်စောဒနာရှိသောအကြောင်းကိုပြလို၍ နနအစရှိသော အထက် စကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

အတ္ထကား။ ။ နနစစောဒေမိ-ငါစောဒနာဦးအံ့၊ အသင်္ချာ ဘာဝေန-မရေတွက်နိုင်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အသင်္ချေယျတ္ထေ-အသင်္ချေယျ ၏အဖြစ်သည်၊ သတိပိ-ရှိလျက်လည်း၊ တဿ-ထိုအသင်္ချေယျ၏၊ စတုဗ္ဗိဘောဝေါ-လေးပါးအပြားရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ နယုဇ္ဇတိ-မသင့် စကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စေဝဒေယျ-အကယ်၍ဆိုလေငြားအံ့၊ နယုဇ္ဇတိ- မသင့်သည်၊ နော-မဟုတ်၊ ယုဇ္ဇတိဇဝ-သင့်ကောင်းသည်သာတည်း၊ ကဿ-အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ စတုသုဋ္ဌာနေသု-လေးပါးသော အရာတို့၌၊ အသင်္ချေယျဘာဝဿ-အသင်္ချေယျအဖြစ်၏၊ ဣစ္ဆိတတ္တာ- လိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ယုဇ္ဇတိဇဝ-သင့်သည်သာတည်း။

(အဓိပ္ပာယ်ကား-ရေတွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သောကြောင့်၊ အသင်္ချေယျဟု မည်တန်စေ၊ အာဆော်-ထိုရေတွက်ခြင်းမတတ်နိုင်သော

အသင်္ချေယျ၏ လေးအသင်္ချေဟူ၍ အပြားရှိသောအဖြစ်သည် မသင့် စကောင်းတကား၊ ဤကားစောဒနာ။ ထို့ကြောင့်၊ နိယံ-ဆရာသည် နနုတစ်ချက်၊ စ-တည့်စွက်မှု၊ နစ်ချက်မခြား၊ ဆောဒနာလည်းရ၊ အာဘော် ပြ၏။ နနုချည်းသာ၊ မ-စပါမူ။ အာဘော်ဟူ၏ဟု ဆိုအပ်သတည်း၊ အရာအတိုင်းကို ကြံလေ။)

(အဖြေကား-လေးအသင်္ချေဟူ၍ အပြားမရှိစကောင်းသည် မဟုတ် လေ၊ အသင်္ချေဟု အပြားရှိစကောင်း၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကား၊ လေးခုသောအစုအဖို့အရာတို့၌ အသင်္ချေယျ၏အဖြစ်ကို အလိုရှိ အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟူလိုသည်၊ ဂဏနံ အတိက္ကန္တာဟတိ အတ္ထောဟု ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာကိုလွန်၍ ဖြစ်သောအနက်ရှိသည်ဟူသော စကားကြောင့်လည်း သင်္ချာသဒ္ဒါသည် ဧကဒ္ဒိတိစတုအစရှိသည်ဖြစ်၍ ခုဆယ်ရာ ထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေ၊ ပ၊ မဟာကထာနံတိုင်အောင် သင်္ချာသဒ္ဒါရေတွက်ရိုး အစဉ်အတိုင်းရှိ၏။ အသင်္ချေယျတိုင်အောင် သော်မူကား၊ သည်အသင်္ချေယျသဒ္ဒါမှတစ်ပါး အထက်ကို ရေတွက်ရိုး သဒ္ဒါ ဝေါဟာရသဒ္ဒါ ပညတ်မရှိစကောင်းပြီဖြစ်၍၊ အသင်္ချေယျ ပြည့်သော် ဧကံအသင်္ချေယျံ ဒွေအသင်္ချေယျေတိဏီ အသင်္ချေယျာ နိစတ္တာရိ အသင်္ချေယျာနိဟု ဧကဒ္ဒိတိစတုသဒ္ဒါဖြင့် တစ်ခါပြန်၍ ရေတွက်ရုံသာရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် လေးသင်္ချေ၏အဖြစ်ကို လိုအပ် သည်ဟူလိုသည်၊ စကားခက်ခဲ၏၊ ကြံအပ်သည်။)

တတြ-ထိုကပွေစသတသဟဿေစတုရောစ အသင်္ချေယျဟူ သောပုဒ်၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အာဒိတော-အစမှ၊ ပဋ္ဌာယ- စ၍၊ ဝိဘာဝနာ-ထင်ရှားစွာပြခြင်းတည်း။

အတီတေ-လွန်လေပြီးသော်၊ ဧကံသ္မိကပွေ-တစ်ခုသောကပ်၌၊ တဏှက်ရော-တဏှက်ရာ ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ မေဓကံရော- မေဓကံရာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ သရဏကံရော-သရဏကံရာ ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒီပကံရော-ဒီပကံရာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရော-လေးဆူကုန်သော၊ သမ္မာသဗ္ဗဒ္ဓါ-သဗ္ဗညုဘုရား

တို့သည်၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ လောကေ-၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇိသုကိရ-ဖြစ်
 တော်မူကုန်သတည်း၊ တေသု-ထိုလေးဆူသောဘုရားရှင်တို့တွင်၊ ဒီပင်္ကရ
 သ-ဒီပင်္ကရအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏၊
 ကာလေ-လက်ထက်တော်၌၊ အမရဝတီနာမ-အမရဝတီအမည်ရှိသော၊
 နဂရံ-မြို့သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တတ္ထ-ထိုအမရဝတီမြို့၌၊ သုမေ
 ဓောနာမ-သုမေဓာအမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ မာတိ
 တောစ-အမိမှလည်းကောင်း၊ ပီတိတောစ-အဘမှလည်းကောင်း၊ ဥဘ
 တော-နှစ်ပါးစုံမှ၊ သုဇာတော-ကောင်းစွာဖြစ်၏၊ သံသုဒ္ဓဂဟဏိကော-
 စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသောသူဟူ၍ ယူအပ်မှတ်အပ်၏၊ ယာဝသတ္တမာကုလ
 ပရိဝဇ္ဇာ-အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်၊ အက္ခိတ္တော-အရပ်တစ်ပါးသို့
 မပြန်လွင့်၊ ဇာတိဝါဒေန-အမျိုးကိုရွေးချယ်စိစစ်သဖြင့်၊ အနုပက္ကု
 ဌော-နှလုံးမသာမရှိအပ်၊ အဘိရူပေါ-အလွန်သော အဆင်းလှ၏၊
 ဒဿနိယော-ကြည့်ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏၊ ပါသာဒိကော-ကြည်ညိုမြတ်နိုး
 ဖွယ်ရှိ၏၊ ပရမာယ-လွန်မြတ်သော၊ ဝဏ္ဏံပေါက္ခရတာယ- အဆင်း
 သဏ္ဌာန်ပြည့်စုံသည် ၏အဖြစ်နှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတော-ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊
 ပဋိဝသတိ-နေ၏၊ သော-ထိုသုမေဓာပုဏ္ဏားသည်၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊
 ကမ္မံ-အမှုကို၊ အကတွာ-မပြုမူ၍၊ ဗြာဟ္မဏသိပ္ပမေဝ-ပုဏ္ဏားတို့၏
 အတတ်ဗေဒင်ကို သာလျှင်၊ ဥဂ္ဂဏှိ-သင်၏၊ တဿ-ထိုသုမေဓာ
 ပုဏ္ဏား၏၊ ဒဟံရကာလေ ယေဝ-ငယ်သောကာလ၌ပင်လျှင်၊ မာတာပိ
 တရော-မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလံ-စုတေခြင်းကို၊ အကံသု-ပြုကြ
 ကုန်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ရာသိဝမု ကော-အရင်းအပွားဥစ္စာစုကို
 စောင့်ရှောက်သော၊ အမစ္စော-အမတ်သည်၊ အာယပေါတ္တကံ- စာရင်း
 ပရပိုက်ကို၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်ခဲ့၍၊ သုဝဏ္ဏရဇေတမဏိမုတ္တာဒိ
 ပူရိတေ-ရွှေငွေ ပတ္တမြား ပုလဲ အစရှိ သည်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊
 သာရဂဗ္ဗေ-ရတနာတို့ကိုတို့ကို၊ ဝိဝရိတွာ-ဖွင့်လှစ်၍၊ ကုမာရ-အို
 သတို့သား၊ တေ-အရှင်သား၏၊ မာတုသန္တကံ-မိခင်မှပါသောဥစ္စာ
 သည်၊ ဧတ္တကံ-ဤမျှရှိ၏၊ ပိတုသန္တကံ-ဖခင်မှပါသောဥစ္စာသည်၊

ဧတ္တကံ-ဤမျှရှိ၏။ အယျကအယျိကာနံ- အဘိုးအဘွားတို့၏။
 သန္တကံ- ဥစ္စာသည်။ ဧတ္တကံ-ဤမျှလောက်ရှိ၏။ ဣတိ-သို့။ ယာဝ
 သတ္တမာ ကုလပရိဝဇ္ဇာ-အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်။ ပဏ္ဏဓနံ-ကပ်
 စာရင်းဥစ္စာကို။ အာစိက္ခိတွာ-ကြား၍။ ဧတံဓနံ-ဤဥစ္စာစုကို။ တွံ-
 အရှင်သားသည်။ ပဋိပဇ္ဇာဟိတိ-ကျင့်လော့ဟု။ အာဟ-ဆို၏။ သုမေဓ
 ပဏ္ဍိတော-သုမေဓာပညာရှိသည်။ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ ဣဓ-ဤလူရွာ၌။
 ဧဝံ-ဤသို့။ ဗဟုံဓနံ-များစွာသောဥစ္စာကို။ သံဟရိတွာ-ရုံးစု၍။
 မယှံ-ငါ၏။ မာတာပိတာဒယော-မိခင်ဖခင်အစရှိသောသူတို့သည်။
 ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့။ ဂစ္ဆန္တာ-သွားကြကုန်သည်ရှိသော်။ ဧက
 ကဟာပဏမ္မိ- တစ်သပြာမျှကိုလည်း။ ဂဟေတွာ-ယူ၍။ နဂကာ-မသွား
 ကြလေကုန်။ မယာပန-ငါသည်မူကား။ ဂဟေတွာ-ယူ၍။ ဂမနကာ
 ရဏံ-သွားအပ်သောအကြောင်းကို။ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ။ ဝဇ္ဇတိ-
 သင့်မြတ်၏။ ဣတိ-သို့။ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ စိန္တေတွာ-ကြံပြီး၍။ ရညော-
 အမရဝတီမင်းအား။ အာရောစေတွာ-အကြောင်းကြား၍။ နဂရေ-မြို့၌။
 ဘောရိ-စည်ကြီးကို။ စရာပေတွာ-လည်စေ၍။ မဟာဇနံဿ-လူအပေါင်း
 အား။ ဒါနံ-အလှူကို။ ဒတွာ-ပေးလှူစွန့်ကြဲ၍။ ဟိမဝန္တပဒေသံ-ဟိမဝန္တာ
 တောသို့။ ဂန္တာ-သွားလေ၍။ တာပသပဗ္ဗဇ္ဇံ-ရသေ့ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို။
 ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြု၍။ သတ္တာဟေနေဝ-ခုနစ်ရက်ဖြင့်လျှင်။ အဋ္ဌသမာ
 ပတ္တိယောစ-ရှစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဉ္စ အဘိညာ
 ယောစ-ငါးပါးသောအဘိညာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ-ဖြစ်
 စေ၍။ သမာပတ္တိဝိဟာရေဟိ-သမာပတ်တည်းဟူသော နေခြင်းတို့ဖြင့်။
 ဝိဟရတိ-နေလေ၏။

တသ္မိစကာလေ-ထိုကာလ၌။ ဒီပင်္ကရဒသဗလော-ဒီပင်္ကရာမြတ်
 စွာဘုရားသည်။ ပရမာတိသမ္မောဓိ-မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့။
 ပတွာ-ရောက်တော်မူ၍။ ပဝတ္တိတဝရဓမ္မစက္ကော-ဓမ္မစကြာတရားတော်
 မြတ်ကိုဖြစ်စေလျက်။ စတူဟိခိဏာသဝသတသဟဿေဟိ-လေးသိန်း
 သော ရဟန္တာတို့ဖြင့်။ ပရိဂ္ဂတော-ခြံရံတော်မူလျက်။ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်

နိဒါနကထာ

၄၇

သဖြင့်၊ စာရိကံ-ဒေသစာရိကို၊ စရမာနော-ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ ရမ္မဝတီနဂရံနာမ-ရမ္မဝတီမည်သောမြို့သို့၊ ပတွာ-ရောက်တော်မူ၍၊ တဿ-ထိုရမ္မဝတီမြို့၏၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသော၊ သုဒဿနမဟာဝိဟာရေ-သုဒဿနကျောင်းတော်ကြီး၌၊ ပဋိဝသတိ-သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ရမ္မဝတီနဂရဝါသီနော-ရမ္မဝတီပြည်၌နေကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည်၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ နဂရံ-မြို့သို့၊ သတ္ထာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပတွာ-ရောက်တော်မူလာပေ၍၊ သုဒဿနမဟာဝိဟာရေ-သုဒဿနကျောင်းတော်ကြီး၌၊ ပဋိဝသတိကိရ-နေတော်မူသတတ်၊ ဣတိ-သို့၊ သုတွာ-ကြားကြကုန်၍၊ ဂန္ဓမာလာဒိဟတ္ထာ-ပန်းနံ့သာအစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက်၊ သတ္ထာရံ-ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်ပြီးသော်၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ဂန္ဓမာလာဒိဟိ-ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပူဇေတွာ-လှူဒါန်းပူဇော်၍၊ ဧကမန္တံ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌၊ နိသိန္နာ-နေကုန်လျက်၊ ဓမ္မဒေသနံ-တရားဒေသနာတော်ကို၊ သုတွာ-ကြားနာရပြီးသော်၊ သွာတနာယ-နက်ဖြန်အလို့ငှာ၊ နိမန္တေတွာ-ဆွမ်းဖိတ်၍၊ အာသနာ-နေရာမှ၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ ပက္ကမိသု-သွားကြလေကုန်၏။

တေ-ထိုရမ္မဝတီပြည်သူတို့သည်၊ ပုနဒိဝသေ-မိုးသောက်နေ၌၊ မဟာဒါနံ-များစွာသောအလှူကို၊ သဇ္ဇေတွာ-စီရင်ကြ၍၊ နဂရံ-မြို့အလုံးကို၊ အလင်္ကရိတွာ-တန်ဆာဆင်၍၊ ဒသဗလဿ-အားဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ အာဂမနမဂ္ဂံ-ကြွတော်မူလာအံ့သောခရီးကို၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ-အလွန်ရွှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သောဓေန္တိ-သုတ်သင်ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။

တသ္မိစကာလေ-ထိုကာလ၌(စသဒ္ဒါကား၊ ဝါကျာရမ္မတည်း။) သုမေဓတာပသော-သုမေဓာရသေ့သည်၊ အာကာသေန-ကောင်းကင်ပြင်ဖြင့်၊ ဂစ္ဆန္တော-ပျံသွားစဉ်၊ တေဟဋ္ဌတုဋ္ဌမနုဿေ-ထိုအလွန်ရွှင်ပြကုန်သောသူတို့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊ အဗ္ဘော-အိုထူများတို့၊ ကဿ-အဘယ်သူ၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ တုမေ-သင်လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဣမံမဂ္ဂံ-

ဤခရီးကို၊ သောဓေထ-ပြင်ဆင်သုတ်သင်ကြသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-
 'မေး၏၊ တေဟိ-ထိုလူအပေါင်းတို့သည်၊ မယံ-ငါကိုသည်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ-ဒီပဏ္ဍိတရာသဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ အာဂမနမဂ္ဂံ-
 ကြွတော်မူလာအံ့သောခရီးကို၊ သောဓေမ-ပြင်ဆင်သုတ်သင်ကြကုန်၏၊
 ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ အတိတေသု-လွန်လေပြီးကုန်သော၊
 ဗုဒ္ဓသု-ဘုရားရှင်တို့၌၊ ကတာမိကာရတ္တာ-ဆုတောင်းခြင်းလျှင်
 အကြောင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓေါတိဝံစနံ-ဘုရားဟူသောစကား
 ကို၊ သုတွာ-ကြားရသည်ရှိသော်၊ ဥပ္ပန္နပိတိသောမနသော-နှစ်သက်
 ခြင်းစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ အာကာသတော-
 ကောင်းကင်မှ၊ ဩရုယု-သက်ခဲ့၍၊ အမ္ဘော-အိုလူအများတို့၊ မယံပိ-
 အားလည်း၊ ဩကာသံ-အခွင့်ကို၊ ဒေဝ-ပေးကုန်လော၊ အဟံပိ-
 ငါသည်လည်း၊ မဂ္ဂံ-ခရီးကို၊ သောဓေမိ-သုတ်သင်ပြင်ပါအံ့၊ ဣတိ-
 သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်၊ တေဟိ-ထိုရံဗ္ဗာဝတီပြည်သူတို့သည်၊ ဩကာသံ-
 မိုးရာအရပ်ကို၊ ဒဿိတံ-ပြညွှန်ပြီးသော်၊ အဟမ္မိ-ငါသည်လည်း၊ ဣမံ-
 ဤမြေအရပ်ကို၊ ဣဒ္ဓိယာ-တန်ခိုးအဘိညာဏ်ဖြင့်၊ သတ္တရတနဝိစိတ္တံ-
 ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်ခြင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အလင်္ကရိတုံ-
 တန်ဆာဆင်အံ့သောငှာ၊ ပဟောမိ-စွမ်းနိုင်၏၊ အဇ္ဇပန-ဤယခုမူကား၊
 မယာ-ငါသည်၊ ကာယဝေယျာဝစ္စံ-ကိုယ်တိုင်အမှုကြီးငယ်ကို၊ ကာတုံ-
 ပြုအံ့သောငှာ။ ဝဇ္ဇတိတိ-သင့်၏ဟု၊ ကာယာဟရံ-ကိုယ်တိုင်ဆောင်
 ရွက်အပ်သော၊ ပုညံ-ကောင်းမှုကို၊ ဂဏှိဿာမိ-ယူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
 စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ တိဏကစဝရာဒယော-မြက်အမှိုက် အစရှိသည်တို့ကို၊
 နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊ ပံသုံ-မြေမှုန့်ကို၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်ခဲ့၍၊ သမံ-
 ညီညွတ်စွာ၊ ကရောန္တော-ပြုပြင်လုပ်ဆောင်လျက်၊ သောဓေတိ-သုတ်
 သင်၏၊ တဿပဒေသဿပန-ထိုပြင်ဆင်အပ်သောအရပ်၏ကား၊ သော
 ဓနေ-သုတ်သင်သောကိစ္စသည်၊ အနိဋ္ဌိတေယေဝ-မပြီးမှီလျှင်၊ ဒီပဏ္ဍိ
 ရော-ဒီပဏ္ဍိတရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မဟာ
 နဘာဝါနံ-ကြီးစွာသောအာနုဘော်ရှိကုန်သော၊ ဆဋ္ဌာဘိညာနံ-အဘိ

နိဒါနကထာ

၄၉

မဉာဏ်ခြောက်ပါးနှင့် ပြီးပြည့်စုံကုန်သော၊ ခိဏာသဝါန-ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
 ဖြစ်ကုန်သော၊ စတုဟိသတသဟဿဟိ-လေးသိန်းတို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော-
 ခြံရံတော်မူလျက်၊ တံမဂ္ဂ-ထိုပြင်ဆင်သောခရီးသို့၊ ပဋိပဇ္ဇိ-ကြွတော်မူ
 လာ၏။ သုမေဓပဏ္ဍိတော-သုမေဓာပညာရှိသည်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါစ-
 ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓသာဝကာစ-ဘုရားရှင်တပည့်
 တော်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စိက္ခလ္လံ-ညွှန်ကို၊ မာအက္ကမန္တုတိ-မနင်း
 စေကုန်သတည်းဟု၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝါကစိရဉ္စ-လျော်တေသင်္ကန်းကို
 လည်းကောင်း၊ စမ္မခဏ္ဍဉ္စ-စမ္မခဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇေဋ္ဌာကလာပဉ္စ-
 ဆံကျစ်စည်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဿာရေတွာ-ဖြန့်၍၊ သယဉ္စ-မိမိ
 ကိုယ်ကိုလျှင်၊ ယေန-အကြင်အရပ်၌၊ ဘဂဝါ-ဒီပင်္ကရာဘုရားသည်၊
 အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တေန-ထိုဘုရားရှိရာအရပ်ဖြင့်၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊
 ကတွာ-ပြု၍၊ အဝကုဇ္ဇော-မှောက်ခုံ၊ နိပ္ပဇ္ဇိ-အိပ်လေ၏၊ နိပ္ပဇ္ဇိတွာ-အိပ်
 ပြီးလျှင်၊ ဧဝဉ္စ-ဤသို့လည်း၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊
 သစေက္ကန္တိဿာမိ-အကယ်၍ အလိုရှိအံ့၊ ဣမဿဘဂဝတော-ဤ
 ဘုရားရှင်၏၊ သာဝကော-တပည့်သားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အဇ္ဇေဝ-
 ဤဘဝ၌ပင်လျှင်၊ ကိလေသေ-ကိလေသာတို့ကို၊ ဃာတေဿာမိ-သတ်
 နိုင်အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဧကေနေဝ-တစ်
 ယောက်အထီးတည်းဖြင့်လျှင်၊ သံသာရမဟောဃတော-သံသရာတည်း
 ဟူသောသြဃမှ၊ နိတ္ထရဏေန-ထွက်မြောက်သဖြင့်၊ ကိ-အဘယ်အကျိုး
 ရှိအံ့နည်း၊ အဟံပိ- ငါသည်လည်း၊ ဧဝရူပေါ-ဤသို့သဘောရှိသော၊
 သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဘုရားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ သဒေဝကံ-နတ်နှင့်တကွ
 သော၊ လောကံ-လူအပေါင်းကို၊ သံသာရဏ္ဏဝတော-သံသရာတည်း
 ဟူသောရေအယဉ်မှ၊ တာရေယျနန-ကယ်ဆယ်ရမှုကား၊ သာဓု-
 ကောင်း၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ သော-
 ထိုသုမေဓာရသေ့သည်၊ အဋ္ဌင်္ဂံ၊ သမန္နာဂတမဟာဘိနိဟာရဝသေန-
 အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မြတ်သောဆုတောင်းခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊
 စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ပဏိဓေသိ-ဆောက်တည်၏။

၅၀

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဘဲဂဝါ-ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဂန္တု-
-ကြွတော်မူလာ၍၊ တဿ-ထိုသုမေဓာရသေ့၏၊ ဥဿိသကေ-
ဦးခေါင်းရင်း၌၊ ဌတွာ-ရပ်တော်မူ၍၊ အဿ-ထိုသုမေဓာရသေ့၏၊ စိတ္တာ
စာရ်-စိတ်၏အကျင့်ကို၊ သမိဇ္ဈနဘာဂဉ္စ-ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်၏အဖြစ်ကို
လည်း၊ ဥတွာ-သိတော်မူ၍၊ အယံ-ဤသုမေဓာရသေ့သည်၊ ဣတော-
ဤကမ္ဘာမှ၊ ပရ်-နောင်ကာလ၌၊ ကပ္ပသတသဟဿာမိကာနံ-ကမ္ဘာ
တစ်သိန်း အလွန်ရှိကုန်သော၊ စတုန္ဒအသချေယျာနံ-လေးအသချေတို့၏၊
မတ္တကေ-အထက်၌၊ ဂေါတမောနာမ-ဂေါတမအမည်ရှိသော၊ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဘုရားသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝတော-
မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပဝတ္တိ-အကြောင်းဖြစ်သော၊ ဣမံသဗ္ဗံ- ဤအလုံးစုံ
ကို၊ ဗျာကရိတွာ-ကြားတော်မူ၍၊ ပက္ကာမိ-ကြွတော်မူ၏။

တတော-ထိုဒီပင်္ကရာပွင့်တော်မူသည်မှ၊ အပရေပိ-နောင်ကာလ
၌လည်း၊ ကောဏ္ဍညဘဂဝန္တံ-ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်ကို၊ အာဒိကတွာ-
အစပြု၍၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဥပ္ပန္နာ-ဖြစ်တော်မူကုန်သော၊ ယာဝ
ကဿပဒသဗလပရိယောသာနာ-ကဿပဘုရားရှင်တိုင်အောင်၊ မဟာ
သတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-သဗ္ဗညုဘုရားသည်၊ ဘဝိဿ
တိတိ-ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ဗျာကရိသု-ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူကုန်၏။

ဣတိ-သို့၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း
အား၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပူရေန္တဿေဝ-ဖြည့်တော်မူစဉ်ပင်လျှင်၊
စတုဝိသတိ-နှစ်ကျိတ်လေးဆူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-သဗ္ဗညုတ
ဘုရားတို့သည်၊ ဥပ္ပန္နာ-ဖြစ်တော်မူကုန်၏၊ ယသ္မိပနကပ္ပေ-အကြင်ကပ်
၌၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလော-ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည်၊ ဥဒါပါဒိ-ထင်ရှား
ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဟံသ္မိ-ထိုဒီပင်္ကရာဖြစ်တော်မူသောကပ်၌၊ အညေပိ-
တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဟံယော-သုံးဆူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓေါ-ဘုရားရှင်
တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်တော်မူကုန်၏၊ တေသံ-ထိုသုံးဆူသော ဘုရား
ရှင်တို့၏၊ သန္တိကာ-အထံတော်မှ၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊
ဗျာကရဏံ-ဗျာဒိတ်တော်သည်၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ နာဟောတိ-မဖြစ်

နိဒါနကထာ

၅၁

ချေ၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တေ-ထိုတဏှင်္ဂရာမေမင်္ဂရာသဏင်္ဂရာ
သုံးဆူသောဘုရားရှင်တို့ကို၊ ဣဓ-ဤစရိယာပိဋကတ်ကျမ်း၌၊ နဂဟိ
တာ-မယူအပ်ကုန်၊ ပေါရာဏဋ္ဌကထာယံပန-ရှေးအဋ္ဌကထာဟောင်း၌
ကား၊ တမ္ဘာကပ္ပာ-ထိုကမ္ဘာမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ သဗ္ဗဗုဒ္ဓေ-အလုံးစုံသော
ဘုရားတို့ကို၊ ဒသေတုံ-ပြအံ့သောငှာ၊ တဏှင်္ဂရော-ပ-နိဗ္ဗုတာ
တေသသာဝကာတိ-ဟူ၍၊ ဣဒံစနံ-ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-
မိန့်အပ်၏။

(ဣဒံသဒ္ဓါကား၊ ဝုစ္စမာနာပေက္ခ)။ ။ အတ္ထကား၊ တဏှင်္ဂ
ရောစ-တဏှင်္ဂရာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ မေဓင်္ဂရောစ- မေဓင်္ဂ
ရာ ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ အထောပိ-ထိုမှတစ်ပါးလည်း၊ သရ
ဏင်္ဂရောစ-သရဏင်္ဂရာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဒီပင်္ကရောစ-
ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါစ-ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊
ဒွိပဒုတ္တမော-နတ်လူတို့ထက်မြတ်တော်မူသော၊ ကောဏ္ဍညောစ-
ကောဏ္ဍညဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလောစ- မင်္ဂလာဘုရား
သည်လည်းကောင်း၊ သုမနောစ-သုမနဘုရားသည်လည်းကောင်း၊
ရေဝတောစ-ရေဝတဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သောဘိတောစ-
သောဘိတအမည်တော်ရှိသော၊ မုနိစ-ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊
အနောမဒဿီစ-အနောမဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ပဒုမောစ-
ပဒုမဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ နာရ ဒေါစ-နာရဒဘုရားသည်
လည်းကောင်း၊ ပဒုမုတ္တရောစ-ပဒုမုတ္တရဘုရား သည်လည်းကောင်း၊
သုမေဓောစ-သုမေဓာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သုဇာတောစ-
သုဇာတာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ မဟာယသော- များသောအခြံအရံ
ရှိတော်မူသော၊ ပိယဒဿီစ-ပိယဒဿီဘုရားသည် လည်းကောင်း၊
အတ္ထဒဿီစ-အတ္ထဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဒဿီစ-
ဓမ္မဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ လောကနာယကော- နတ်လူတို့၏
အမှူးဖြစ်တော်မူသော၊ သိဒ္ဓတ္ထောစ-သိဒ္ဓတ္ထဘုရားသည် လည်းကောင်း၊
တိဿောစ-တိဿဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဖုဿောစ-ဖုဿ အမည်
တော်ရှိသော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿီစ-ဝိပဿီ

၅၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သိခီစ-သိခီဘုရားသည် လည်းကောင်း၊
ဝေဿဘူစ-ဝေဿဘူဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ကကုသန္ဓောစ-
ကကုသံဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ကောဏ္ဍာဂမနောစ- ကောဏ္ဍာဂမန
ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ အပိ-ထိုမှတစ်ပါး၊ နာယ ကော-လူနတ်တို့
၏ ခရီးညွှန်ဖြစ်တော်မူသော၊ ကဿပေါစ-ကဿပ ဘုရားသည်
လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဧတေ-ထိုနှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူကုန်သော၊
သမ္ဗုဒ္ဓါ-ဘုရားရှင်တို့သည်၊ အဟေသံ-ဖြစ်တော်မူလေကုန်ပြီ၊ ဥပ္ပန္နာ-
ဖြစ်တော်မူကုန်သော၊ တေဗုဒ္ဓါ-ထိုဘုရားရှင်တို့သည်၊ သသံဝကာ-
တပည့်သာဝကတို့နှင့်တကွ၊ ဝီတရာဂါ-ရာဂမှကင်းကုန် သည်ဖြစ်၍၊
သမာဟိတာ-တည်ကြည်သော စိတ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သတရံသိဝ-
နေမင်းကဲ့သို့၊ မဟာတမဝိနောဒနာ-ကြီးစွာသောကိလေသာတည်း
ဟူသော အမှိုက်ထိုက်တို့ကို ဖျောက်တော်မူကုန်လျက်၊ ဇေယျ တွာ-ထွန်း
တောက်ပတော်မူ၍၊ အဂ္ဂိခန္ဓောဝ-မီးပုံကြီးကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗုတာ- ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုတော်မူကုန်လေပြီ။ ။

(နှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူဟုဆိုရာ၌ ဗျာဒိတ်ရဘုရားကား ဒီပင်္ကရာ
ဘုရားရှင်မှစ၍ ကဿပဘုရားရှင်တိုင်အောင် နှစ်ကျိပ်လေးဆူ
တဏှင်္ကရာ မေဓင်္ကရာ သရဏင်္ကရာ ဘုရားသုံးဆူတို့ကား ဒီပင်္ကရာ
ဘုရားရှင်နှင့် တစ်ကမ္ဘာတည်းပွင့်တော်မူလေသောကြောင့်သာ အရေ
အတွက်ကိုသွင်း၍ နှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူဟု ယူလေအပ်သည်။ ။)

(ဗျာဒိတ်ရဘုရားရှင်တို့ကို ပြုပြန်လို၍ တတ္ထဒီပင်္ကရဿ ဒသ
ဗလဿစ အစရှိသော အထက်ပါစကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်
သတည်း။ ။)

အတ္ထကား။ ။ တတ္ထ-ထိုနှစ်ကျိပ်လေးဆူသောဘုရားတို့တွင်၊
ဒီပင်္ကရဒသဗလဿစ-ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ ကောဏ္ဍည
ဒသဗလဿစ-ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား
၌၊ မဟာကပ္ပာနံ-မဟာကပ်တို့၏၊ ဧကံအသချေယျံ-တစ်အသချေ
ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော-ဘုရားမပွင့် ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော-
လောကသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ကောဏ္ဍညဿ-ကောဏ္ဍည

အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊
မင်္ဂလဿ-ဘဂဝတောစ-၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ တထာ-
ထိုရှေ့အတူ၊ ဧကံအသင်္ချေယျံ-တစ်သင်္ချေ ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော-
ဘုရားမပွင့်ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော-လောကသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်၏၊ သောဘိတဿ-သောဘိတအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-
မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ အနောမဒဿိဿ-အနောမဒဿိ
အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊
အန္တရေ-အကြား၌၊ တထာ-ထိုအတူ၊ ဧကံအသင်္ချေယျံ-တစ်သင်္ချေ
ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော-ဘုရားမပွင့် ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော-
လောကသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ နာရဒဿ-နာရဒအမည်တော်
ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-ဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ ပဒုမုတ္တရဿ-
ပဒုမုတ္တရအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏
လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ တထာ-ထိုအတူ၊ ဧကံအသင်္ချေယျံ-
တစ်သင်္ချေကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော-ဘုရားမပွင့်ဆိတ်ငြိမ်သော၊
လောကော-လောကသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ ။

ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ-ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၌၊ ဒီပင်္ကရဿ
ဘဂဝတော။ ပ။ ဂဏနတော၊ အသင်္ခိယာတိ၊ ဒီပင်္ကရဿ
ဘဂဝတော။ ပ။ အသင်္ခိယာဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

(သာဓကပါဌ်၏အတ္ထကား။) ။ ဒီပင်္ကရဿ-ဒီပင်္ကရာအမည်
တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ ကောဏ္ဍ
ညဿ-ကောဏ္ဍည အမည်တော်ရှိသော၊ သတ္တုနောစ-ဘုရားရှင်၏
လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဧတေသမ္ဘိ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊
အန္တရာ-အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပာ-မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော-
ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခိယာ-မရေတွက်နိုင်ကုန်၏။

ကောဏ္ဍညဿ-ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏၊ အပရေန-နောင်ကာ
လ၌ မင်္ဂလောနာမ-မင်္ဂလာအမည်တော်ရှိသော၊ နယာကော-နတ်လူတို့
၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဘုရားရှင်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တေသံ
ပိ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊ အန္တရာ-အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပာ-

၅၄ . စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော-ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခိယာ-မရေတွက်နိုင်ကုန်။

သောဘိတဿ-သောဘိတဘုရားရှင်၏၊ အပရေန-နောင်ကာလ၌၊ မဟာယသော-များသောအခြွေအရံရှိတော်မူသော၊ အနောမဒဿိ-အနောမဒဿိဘုရားရှင်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူ၏၊ တေသံပိ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊ အန္တရာ-အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပါ-မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော-ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခိယာ-မရေတွက်နိုင်ကုန်။

နာရဒဿ-နာရဒအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ တထာ-ထို့အတူ၊ ပဒုမုတ္တရဿ-ပဒုမုတ္တရအမည်ရှိသော၊ သတ္ထုနောစ-ဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ တေသံပိ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊ အန္တရာ-အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပါ-မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော-ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခိယာ-မရေတွက်နိုင်ကုန်၊ ဣတိ-သို့၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ-ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၌၊ ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဂဏနာတိတတာယ-ဂဏန်းရေတွက်ခြင်းလွန်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အသင်္ခေယုတ္တေပိ-မရေတွက်နိုင်သောကြောင့်၊ အသင်္ခေယုဖြစ်သော်လည်း၊ စတုသုဋ္ဌာနေသု-လေးပါးသောအရာတို့၌၊ မဟာကပ္ပာနံ-မဟာကပ်တို့၏၊ ဂဏနာတိက္ကမေန-အရေအတွက်လွန်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ စတုရောအသင်္ခိယေတိ-စတုရောအသင်္ခေယုဟူ၍၊ လေးအသင်္ခေယုဟူ၍လည်းဟု၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ သင်္ချာယ-သင်္ချာသဒ္ဒါ၏၊ ဝိသေသန-အထူးဝိသေသဖြင့်၊ နဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ-သိအပ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ရေတွက်ရိုးသင်္ချာသဒ္ဒါမျိုးတို့တွင် အသင်္ခေယုသဒ္ဒါသည် သည့်ထက်အလွန်မရှိပြီ။ ဥပမာသော်ကား၊ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေဟုရေတွက်ရိုးနေ့သည် ခုနှစ်ရက်ဖြစ်တော့သည်။ တဖန်ရေတွက်လိုသော် တနင်္ဂနွေ

နေ့မှစ၍ ရေသကဲ့သို့၊ ထို့အတူအသင်္ချေယျတိုင်သော် တစ်အသင်္ချေ၊ နှစ်အသင်္ချေအစရှိသည်ဖြင့်ရေတွက်ရတော့မည်။ သည့်ထက်အလွန်သင်္ချေ သဒ္ဒါအထူးဝိသေသမရှိစကောင်းပြီဟုလိုသည်။)

ပဒုမုတ္တရဒသဗလဿစ-ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ သုမေဓဒသဗလဿစ-သုမေဓဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ တိသကပ္ပသဟဿနိ-သုံးထောင်သောကမ္ဘာတို့သည်၊ အဟေ သုံ-ဖြစ်ကုန်၏။ သုဇာတဒသဗလဿစ-သုဇာတာဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ ပိယဒဿိဒသဗလဿစ-ပိယဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ နဝသဟဿာဓိကာနံ-ကိုးထောင် အလွန်ရှိကုန်သော၊ ကပ္ပာနံ-မဟာကပ်တို့၏၊ သဠိသဟဿာနိစ- ခြောက်သောင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒွါသီတုတ္ထရာနိ-ရှစ်ဆယ့်နှစ် ကမ္ဘာလွန်ကုန်သော၊ အဋ္ဌသတာနိစ-ကမ္ဘာရှစ်ရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။ ဓမ္မဒဿိဒသဗလဿစ-ဓမ္မဒဿိ ဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထဒသဗလဿစ-သိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ ဝိသတိကပ္ပါ-နှစ်ဆယ်သောကပ္ပါတို့သည်၊ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ သိဒ္ဓတ္ထဒသဗလဿစ-သိဒ္ဓတ္ထဘုရား၏လည်းကောင်း၊ တိဿဒသဗလဿစ-တိဿဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ- အကြား၌၊ ဧကောကပ္ပော-မဟာကပ်တစ်ကပ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ ဝိပဿိဿ-ဝိပဿိအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ သိခိဿ-သိခိအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-ဘုရား ရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ သဠိကပ္ပာ-ခြောက်ဆယ်သော မဟာကပ်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။ ဝေဿဘုဿ-ဝေဿဘူ အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ ကကုသန္ဓဿ-ကကုသံအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ-ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ တိသကပ္ပာ-မဟာကပ်သုံးဆယ်တို့ သည်၊ ယသ္မာ-အကြံကြောင့်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ ပဒုမုတ္တရဒသဗလဿ-ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏၊ ဥပ္ပန္နကပ္ပ

တော-ဖြစ်တော်မူသောကမ္ဘာမှ၊ ပုဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊
 တေသံဗုဒ္ဓါနံ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏၊ ဥပ္ပန္နကပ္ပေဟိစ-ဖြစ်တော်မူသော
 ကမ္ဘာတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဣမိနာဘဒ္ဒကပ္ပေနစ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာနှင့်
 လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ သတသဟဿမဟာကပ္ပာ-မဟာကပ်
 တစ်သိန်းတို့သည်၊ ဘဝန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေ-ထိုမဟာကပ် တစ်သိန်း
 တို့ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ ကပ္ပေစသတသဟဿေတိ-ကပ္ပေစသတ
 သဟဿေဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကပ္ပသဒ္ဓါသည်
 ပိတက္က အစရှိသောအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်နက်ကို သာမညအားဖြင့်
 ဟော၏၊ မဟာကပ္ပအနက်ကိုမူကား ဝိသေသအားဖြင့် ဤအရာ၌
 ဟော၏၊ သာမညသည် အပေါင်းမည်၏၊ ဝိသေသသည် အစိတ်
 မည်၏၊ ထို့ကြောင့် သန္ဓာယဝုတ္တံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊ နိယံဆရာ
 လည်း ဝုတ္တံသန္ဓာယ၊ နှစ်ပါးပြက၊ ဥပစာဟု ဆိုအပ်၏၊ ဧကဒေသေသူ
 ပစာရလက္ခဏာရှိ၏၊) ဣမသ္မိပနတ္ထေ-ဤသို့သော အနက်ကို၊
 ဝိတ္တာရိယမာနေ-အကျယ်ချဲ့အပ်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံကို၊ ဗုဒ္ဓဝံသ
 ပါဠိ-ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်ကို၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်၍၊ သံဝဏ္ဏေတဗ္ဗ-
 ဖွင့်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (ဣတိသဒ္ဓါကား၊ ပရိသမာပန-)
 အတိဝိတ္တာရတိ ရူကဿ-အလွန်ကျယ်အံ့သည်ကိုကြောက်သော၊ မဟာ
 ဇနဿ-လူအပေါင်း၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ အနုရက္ခန္ဓာ-စောင့်ရှောက်ကုန်
 သော၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ နဝိတ္တာရယိမှာ-အကျယ်မချဲ့ကုန်လေပြီ၊
 အတ္ထိကေဟိ-အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ ဗုဒ္ဓဝံသတော-ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းမှ၊
 ဂဟေတဗ္ဗော-ယူအပ်၏၊ ဧတ္ထ-ဤစရိယာ ပိဋကကျမ်း၌၊ ယောပိစ
 ကထာမဂ္ဂေါ-အကြင်စကား၏ အစဉ်ကိုလျှင်၊ ဝတ္ထဗ္ဗော-ဆိုအပ်၏၊
 သောပိကထာမဂ္ဂေါ-ထိုစကား၏အစဉ်ကို အဋ္ဌသာ လိနိယာ-အဋ္ဌသာ
 လိနိ အမည်ရှိသော၊ ဓမ္မသင်္ဂဟဝဏ္ဏ နာယစ-ဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း၏
 အဖွင့်၌လည်းကောင်း၊ ဇာတကဋ္ဌကထာယစ-ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌
 လည်းကောင်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဝေဒိ
 တဗ္ဗော-သိအပ်၏။

ဧတ္ထန္တရေတိဧတ္ထ-ဧတ္ထန္တရေဟူသောပုဒ်၌၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ အန္တရသဒ္ဓေါ-အန္တရသဒ္ဓါသည်၊ နဒီတိရေသုပဋ္ဌာနေ-ပ-မဉ္ဇတဉ္ဇကိမန္တရန္တိအာဒိသု-နဒီတိရေသုပဋ္ဌာနေ-ပ-မဉ္ဇတဉ္ဇကိမန္တရံ အစရှိသည်တို့၌၊ ကာရဏေ-အကြောင်းဟူသော အနက်၌၊ အာဂတော-လာ၏။

ဥဒါဟရဏ်၏အနက်ကား၊ နဒီတိရေသုစ-မြစ်နားတို့၌လည်းကောင်း၊ ဥပဋ္ဌာနေစ-အညီအညွတ် စည်းဝေးရာ၌လည်းကောင်း၊ သဘာသုစ-သဘင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ရထိကာသုစ-ခရီးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဇနာ-လူအပေါင်းတို့သည်၊ သံဂမ္မ-စုဆေးပေါင်းရုံး၍၊ မမဉ္ဇ-ငါသည်လည်းကောင်း၊ ငါ၏လည်းဟူ၊ တဉ္ဇ-သင့်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်၏လည်းဟူ၊ အန္တရံ-အကြောင်းကို၊ ကိမန္တန္တိ-အသို့တိုင်ပင်ကြလေကုန်သနည်း။

အဒ္ဓဿခေါမံဘန္တေ-ပ-ဘာဇနံဓောဝန္တိတိအာဒိသု-အဒ္ဓဿခေါမံဘန္တေ-ပ-ဘာဇနံဓောဝန္တိ အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဓေါ-အန္တရသဒ္ဓါသည်၊ ခဏေ-လျှပ်စစ်ပျက်သောခဏ၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ အတ္တကား၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ မံ-အကျွန်ုပ်ကို၊ အညတရာ-တစ်ယောက်သော၊ ဣတ္ထိ-မိန်းမသည်၊ ပိဇ္ဇန္တရိကာယ-လျှပ်ပျက်သောခဏ၌၊ ဘာဇနံ-ခွက်ကို၊ ဓောဝန္တိ-ဆေးကြောသည်ကို၊ အဒ္ဓဿခေါ-မြင်၏၊ ဝိဇ္ဇနိစ္ဆရဏက္ခဏေ-လျှပ်ပျက်သောခဏ၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်ကား၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။ ယဿ-အကြင်သူအား၊ အန္တရတော-စိတ်၏၊ ကောပါ-အမျက်ထွက်ခြင်းတို့သည်၊ နသန္တိ-မရှိကုန်၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဓေါ-အန္တရသဒ္ဓါသည်၊ စိတ္တေ-စိတ်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ အန္တရာစဗောဓိ-ဗောဓိပင်၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ အန္တရာစဂယံ-ဂယာ၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့ အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဓေါ-အန္တရသဒ္ဓါသည်၊ ဝိဝရေ-ဟင်းလင်းအပြင်၌၊ အာဂတော-လာ၏၊ ဥပဇ္ဈာယဿ-ဥပဇ္ဈာယ်၏၊ ဘဏမာနဿ-စကားပြောဆိုစဉ်၊ အန္တရန္တရာ-အလယ်တွင်၌၊ ကထာ-စကားကို၊ နဩပါတေတဗ္ဗာ-မဆိုစေအပ်၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဓေါ-အန္တရသဒ္ဓါသည်၊ ဝေမဇ္ဈေ-အလယ်၌၊ အတွင်း၌လည်းဟူ၊ အာဂတော-

လာ၏။ ဣဒါပိ-ဤဇတ္ထန္တရေဟူသောပုဒ်၌လည်း၊ ဝေမဇ္ဈေ ယေဝ-
 အလယ် ၌သာ၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏။ တသ္မာ-
 ထို့ကြောင့်၊ ဧတသ္မိ အန္တရေဝေမဇ္ဈေ-ထိုအလယ်၌၊ အတွင်း၌လည်းဟူ၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဣဒံ-ဤစကားကို၊
 ဝုတ္တံဝုတ္ထောဝုတ္တုကာမော-ဆိုခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊
 ယသ္မိမဟာကပ္ပေ-အကြင်မဟာကပ်၌၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ဘဂဝါ-
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သုမေဓပဏ္ဍိတော-သုမေဓပညာရှိသည်၊ ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊ ဒီပင်္ကရဿ-ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတော-မြတ်စွာ
 ဘုရား၏၊ ပါဒမူလေ-ခြေတော်ရင်း၌၊ မနုဿတ္တန္တ-လူ၏အဖြစ်
 လည်းကောင်း၊ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိန္တ-ယောက်ျား၏အဖြစ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း
 လည်းကောင်း၊ ဟေတုစ-ကုသိုလ်တည်းဟူသော မဂ်တရားကို ရအံ့
 သောအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သတ္ထာရ ဒဿနန္တ-ဒီပင်္ကရာဘုရား
 ရှင်ကို ကိုယ်တိုင်ဖူးတွေ့ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာစ-ရသေ့
 ရဟန်း၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏသမ္ပတ္တိန္တ-ဈာန်အဘိညာဏ်နှင့်
 ပြည့်စုံခြင်း လည်းကောင်း၊ အဓိကာရောစ-ဘုရားဆုကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း
 လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒတာစ-ဘုရားဖြစ်လိုသော ပြင်းသောဆန္ဒလည်း
 ကောင်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တေဟိ-မိန့်အပ်ကုန်သော၊ အဋ္ဌဟိ- ရှစ်ပါး
 ကုန်သော၊ အင်္ဂေဟိ-အင်္ဂါတို့နှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတံ-ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်
 သည်ဖြစ်၍၊ အဘိနိဟာရံ-ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြုတော်
 မူလေပြီ၊ သမတိသပါရမီ ယော-အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတို့ကို၊
 ပဝိစိနိတွာ-ရွေးချယ်စိစစ်၍၊ သမာဒိယိ-ကောင်းစွာ ဆောက်တည်တော်
 မူလေပြီ၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓကာရဏေ-ဘုရား၏
 အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မေ-တရားတို့ကို၊ သမ္မာဒေတုံ-
 ပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ အာရတိ-အားထုတ် တော်မူလေပြီ။

ယမှိစေတသ္မိဘဒ္ဒကပ္ပေ-အကြင်ဘဒ္ဒကပီကမ္ဘာ၌လည်း၊ သဗ္ဗ
 သော-အခြင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ ပူရိတပါရမီ-ဖြည့်အပ်သောပါရမီသည်၊
 ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ သမ္မာသမ္မောမိ-သံဃညုတ်

ဉာဏ်တော်ကို၊ အဘိသမ္မုဇ္ဈိ-ထိုးထွင်း၍သိတော်မူလေပြီ။ ဣမေသံ-
ဤသို့၊ သဘောရှိကုန်သသော၊ ဒွိန္နကပ္ပာနံ-အစကပ် အဆုံးကပ်နှစ်ပါး
တို့၏၊ အန္တရေ-အလယ်၌၊ ယထာဂုတ္တပရိစ္ဆေဒကာလံ-ဆိုအပ်ပြီးသော
အပိုင်းအခြားကာလကို၊ ဝိသေသေတိ-အထူးပြုတတ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်
ကား၊ ဧတ္ထန္တရေ သဒ္ဓါ၏ အထူးပြုခြင်းသည်လျှင်၊ သုမေဓာဖြစ်သော
ကပ်သည်အစ၊ ဘုရား၏အဖြစ်သို့ရောက်သောကပ်သည်အဆုံး၊ ဤ
နှစ်ကပ်၏ အလယ်၌ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး
ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ဟူလိုသည်။) ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဧတံ-
ထိုကာလအပိုင်းအခြားကို၊ ဝိညာယတိ-သိအပ်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊
ဂုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ကပ္ပေစသတသဟဿေ-စတုရောစ အသင်္ခိယေ
ယေတိဣမိနာပဒေန-ကပ္ပေစ သတသဟဿေ၊ စတုရောစအသင်္ခိယေ
ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ဝိညာယတိ-သိအပ်၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဣဒံ-ဤ
ကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရှိသော စကားသည်၊ မဟာကပ္ပာနံ-မဟာ
ကပ်တို့၏၊ ပရိစ္ဆေဒတောစ-အပိုင်းအခြားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပ
ရိစ္ဆေဒတောစ-အပိုင်းအခြားမရှိသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ချာ
ဒဿနံ-အရေအတွက်ပြအပ်သော စကားတည်း၊ (ကမ္ဘာတစ်သိန်းကို၊
ပရိစ္ဆေဒ-လေးအသင်္ချေကို အပရိစ္ဆေဒ ဟူလိုသည်။) သံခေါပန အယံ
သင်္ချာ-ထိုရေတွက်ခြင်းသည်၊ သင်္ချေယုဿ-ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာ၏၊
အာဒိပရိယောသာနဂ္ဂဟဏံ-အစအဆုံးကိုယူခြင်းကို၊ ဝိနာ-ကင်း၍၊
နသမ္ဘဝတိ-မဖြစ်၊ ယတ္ထစ-အကြင်သုမေဓာဖြစ်သော ဘဝ၌လည်း၊
ဗောဓိသမ္ဘာရာနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့ကို၊ အာရမ္ဘော-
အားထုတ်တော်မူ၏၊ ယတ္ထစ-အကြင်အဆုံးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌
လည်း၊ တေ-ထိုပါရမီတော်တို့သည်၊ ပရိယောသိတာ-အဆုံးသို့ ရောက်
ကုန်၏၊ တဒုဘယမ္ပိ-ထိုနှစ်ပါးသောအစအဆုံးကိုလည်း၊ အဝဓိဘာ
ဝေန-ဖဲကြည့်ခဲ့သောအားဖြင့်၊ ဧတ္ထန္တရေတိဧတ္ထ-ဧတ္ထန္တရေဟူသော
ဤပုဒ်၌၊ အတ္ထတော-အနက်အားဖြင့်၊ ဒဿိတံ-ပြအပ်၏၊ ဣတိ-
ဤသို့၊ ဝိညာယတိ-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဧတ္ထန္တရေ၏အရကား၊

လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလယ်ကာလ၌ ဒါနအစရှိသော ပါရမီတော်ကို ဆည်းပူးတော်မူသည်။ သုမေဓာအစ ဘုရားဖြစ်တော် မူသော ဘဝအဆုံး၊ ဤသို့ အစအဆုံးကို ပြတော်မူသဖြင့် သုမေဓာဖြစ် သည်မှ ရှေ့ဘဝ ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ နောက်ကာလ၌ ဤနှစ်ကာလကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရကြောင်း ပါရမီတော်ကို မဖြည့်ဟု အပါဒါန် ဖြင့် ကြည်လေဖဲလေတော့ဟု ဆိုလိုသည်။ ဧတ္ထန္တရေဟူသော အလယ် ကာလ အဖွင့်စကားကိုထောက်သော်၊ စိန္တိတံသတ္တသင်္ချေယျံ နဝသင်္ချေယျံ ဝါစကံဟူ၍၊ သောတတ္ထကီကျမ်း၌ စိတ်နှလုံးဖြင့် ဘုရားဆုကိုတောင်း သည်ကား၊ ခုနစ်သင်္ချေ နှုတ်မြွက်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းသည်ကား ကိုးသင်္ချေဟူသော စကားသည် တရားမဝင်သကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။ သောတတ္ထကီလည်း သင်္ဂါယနာသုံးတန်သို့ဝင်သောကျမ်းသည် လည်းမဟုတ်။ ဤစရိယာပိဋကကျမ်းမူကား၊ သင်္ဂါယနာသုံးတန် ဝင်သော ကျမ်းဖြစ်သည်။ စေ့စေ့ငှငှ ဆင်ခြင်သော် ဤစရိယာ ပိဋကကျမ်း၌ အဆုံးအဖြတ်သည် အပြီးသို့ရောက်သော အဆုံးအဖြတ် ပေတည်းဟု ယူလိုသည်။) အယံအဝဓိပန-ဤအဝဓိကိုကား၊ အဘိဝိမိဝသေန-နဲ့သောအဝဓိ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏။ မရိယာဒဝသေန-ပိုင်းခြားသော အဝဓိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ နအာရမ္ဘော- အားမထုတ်အပ်၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား အာဒိပရိယော သာန ကပ္ပာနံ-အစအဆုံးဖြစ်သော ကပ်ကမ္ဘာတို့၏၊ ဧကဒေသေန- တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြင့်၊ အန္တောဂစ္ဆော-အတွင်း၌တည်သည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ မရိယာဒဝသေန-ပိုင်းခြားသော အဝဓိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အနာ ရမ္ဘော-အားမထုတ်အပ်၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အပါဒါန်အဝိမိ၏ သဘော သည် အဘိဝိမိ-နဲ့သော အပါဒါန်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရိယာဒအဝဓိ- ပိုင်းခြားခဲ့ ပစ်ခဲ့ ဖဲခဲ့ကြည့်ခဲ့၍ ဆိုအပ် သော အပါဒါန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်၊ အဘိဝိမိဟူသည်ကား ပိုင်းခြား၍ လည်းဆိုအပ်၏။ ထိုပိုင်းခြားသောအရပ် နှင့်တကွ အနက်ကို ယူရ ခြင်းသည် နဲ့သော အဘိဝိမိဟု ဆိုလိုသည်။ အဘယ်ပြယုဂ်တို့ကဲ့သို့

နိဒါနကထာ

၆၁

နည်းဟူမူကား၊ အာဘဝဂ္ဂါ ကိတ္တိ သဒ္ဓေါ အဗ္ဗဂ္ဂစ္ဆတိ အစရှိသည်တို့၌ အထက်ဘဝကတိုင်အောင် ကျော်စောသော အသံသည် နံ့၍ တက်၏ ဟုဆိုရာ၌ အထက်ဘဝကကိုသာ ကျော်စောသော အသံဆိုက်၍ မနေဘဝဂ်ဗြဟ္မာကိုလည်း ယှဉ်၍သွားလေသေး၏ဟူသော အပါဒါန်သည် အဘိဝိဓိ နံ့၍ သွားသည့် အဝဓိမည်၏။ မရိယာဒ အဝဓိဟူသည်ကား ပိုင်းခြား၍လည်း ဆိုအပ်၏။ ထိုဆိုရာအရပ်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုမယူရပ်ခဲ့ ကြဉ်ခဲ့ရ၍ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ပြယုဂ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား အာပါတလိပုတ္တာဒေဝေါဿတိ အစရှိသော ပြယုဂ်တို့၌ ပါတလိပုတ်ပြည်တိုင်အောင် မိုးရွာလေ၏ဟူသော စကား၌ ပါတလိပုတ်မြို့ကို ဆိုက်ရုံသာရွာ၍ မြို့ကိုမရွာဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရယူခြင်းသည် အပိုင်းအခြားကိုသာပြ၍ ပိုင်းခြားရာအနက်အဓိပ္ပာယ်မရသောအပါဒါန်သည် မရိယာဒအဝဓိမည်၏။ ဤအရာ၌ အဝဓိ၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ ဧတ္ထန္တရေ ဟု ဆိုရာ၌ သုမေဓာဘဝကို အစပြု၍ သိမ်းယူခဲ့၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလအတွင်း၌ ပါရမီတော်ကိုဖြည့်၍ အဆုံးသောဘဝတိုင်အောင်လည်း နံ့စေအပ်သည်သို့ အစသောအဆုံးဘဝ နံ့အောင် အဓိပ္ပာယ်ကိုယူခြင်းသည်၊ နံ့သောအဘိဝိဓိဟု ဆိုလိုသည်။ ရှင်သုမေဓာ မဖြစ်မီ ရှေးဘဝက ဗုဒ္ဓကာရက ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောတရားကို မဖြစ်သေးဟူသောအနက်၊ ဘုရားဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရသည်မှ နောက်ကာလ ဗုဒ္ဓကာရကတရားကို ဖြည့်တော် မမူပြီဟူသော အနက်ကို သိကောင်းတော့သည်ဟုလိုသည်။ မနုဿတ္တံလိင်္ဂံ သမ္ပတ္တိ ဟေတု အစရှိသော အင်္ဂါရှစ်ပါးကို ဟောရာ၌ ဟေတု၏အရကို ရှင်သုမေဓာဖြစ်သော ဘဝသာဝကပါရမီဉာဏ်ကို အလိုရှိသောအကြောင်း၊ ဥပနိဿယ-ရှေးကုသိုလ်ရှိ၏ဟူ၍ ဟေတု၏ အရကို အဋ္ဌကထာဆရာ အဖွင့်ရှိ၏။) နနုစောဒေမိ-ငါစောဒနာဦးအံ့၊ တေသံ-ထိုရှေးကမ္ဘာနောက်ကမ္ဘာတို့ကို၊ အပရိယာဒါနတော-မသိမ်းပိုက်မိလေသောကြောင့်၊ နိပ္ပဒေသေန-အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့်၊ အဘိဝိဓိစ-အဘိ ဝိဓိသည်လည်း၊ ဣစ-ဤအရာ၌၊ နသမ္ဘဝတိ-မဖြစ်လေကောင်းတကား၊ ဣတိအယံ-

၆၂

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဤသည်လျှင်၊ စောဒနာ-စောဒနာတည်း၊ အဖြေကား၊ ဣဓမေဝ-ဤ
 အဘိဝိဓိဟူသောစကားကို၊ တဒေကဒေသေပိ-ထိုတစ်စိတ် တစ်ဒေသ၌
 လည်း၊ တဗ္ဗောဟာရတော-ထိုအဘိဝိဓိဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် နဲ့လေ၏
 ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းဟူ၊ နသမ္ဘဝတိ-မဖြစ်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊
 တဒေကဒေသဘူတော-တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ယော
 ကပ္ပော-အကြင်အစံအဆုံးကပ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ သောကပ္ပော-ထို
 အစအဆုံးကပ်ကို၊ နိပ္ပဒေသတော-မကြွင်းမကျန်စေသောအားဖြင့်၊
 ပရိယာဒိန္နောစ-သိမ်းပိုက်အပ်သည်လည်း၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ
 အယံ-ဤသည်လျှင်၊ ပရိဟာရော-အဖြေတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊
 ကပ္ပေစသတံသဟသေ၊ စတုရောစ အသင်္ချေယျ-ဧတ္ထန္တရေယံ စရိယံ
 ဟူသော ပါဠိတော်ပါဌ၌ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလယ်တွင်
 ဟူ၍ အပိုင်းအခြားကို ဆိုလေပြီးဖြစ်လျက် မကြွင်းမကျန်ရအောင်
 အဘိဝိဓိဖြင့် သိမ်းဆည်း၍၊ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအစ
 ကပ်အဆုံးဖြစ်သော ဘဒ္ဒကပ် ဤနှစ်ကပ်တို့ကို မကြွင်းမကျန်ရအောင်
 အဘိဝိဓိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဤအရာ၌ မဖြစ်လေကောင်းဟု
 စောဒနာ လိုသည်၊ အဖြေကား၊ အဘိဝိဓိဟူသည်ကား၊ မကြွင်းမကျန်
 အနံ့နိပ္ပ ဒေသအနက်ကို ဟောသောသဒ္ဒါဖြစ်၏၊ ထိုအဘိဝိဓိသဒ္ဒါကို
 တစ်စိတ် တစ်ဒေသ၌လည်း ခေါ်ဝေါ်သော ဝေါဟာရဖြင့် မဖြစ်စေ
 ခြင်းသည်မှန်၏၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သော ရှေးဦးစွာ သုမေဓာ
 ဖြစ်သော ကမ္ဘာ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော နောင်ကမ္ဘာကို အဘိဝိဓိဟု
 သိမ်းပိုက်၍ဆိုခြင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သဘောဖြင့် မရကောင်း၊
 ရှင်သုမေဓာဇာတ်မှစ၍ အဆုံးသော ဘဝဗောဓိမဏ္ဍိုင်တိုင်အောင်သော
 ဇာတ်ကိုမူကား တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် သိမ်းပိုက်၍ယူသော်ရ
 စကောင်းသောကြောင့် အဘိဝိဓိ ဖြစ်၍ အနံ့အပြား သိမ်းပိုက်သင့်၏
 ဟုလိုသည်၊ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းကား ကမ္ဘာဖြင့် ရေတွက်၍ယူသော်
 လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလကို ဧတ္ထန္တရေဟူသော အလယ်
 ကာလကိုပြသောကြောင့် ရှေးကမ္ဘာ နောက်ကမ္ဘာ အဓိပ္ပာယ်မရဖြစ်သော

နိဒါနကထာ

၆၃

ဇာတ်ဖြင့် ရေတွက်၍ယူသော် ရှင်သုမေဓာ ဇာတ်အစအဆုံးသောဘဝ
ဗောဓိမဏ္ဍိုင်တိုင်အောင် သောဇာတ်တို့ကို အဘိဝိမိဖြင့် အနံ့အပြား
ရသင့်၏ဟူလိုသည်။ ခက်ခဲ၏ သဘောကြံလေ။)

ယံစရိတံ သဗ္ဗတံဗောဓိပါစနန္တိ ဧတ္ထဧတေ သုဂါထာပဒေသု-
ယံစရိတံသဗ္ဗ တံဗောဓိပါစနဟူသော ဂါထာပုဒ်တို့၌၊ အတ္ထော-အနက်
ကို၊ ဇုဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ စရိတံ-ကျင့်အပ်၏၊ ဣတိ-
ထို့ကြောင့်၊ စရိယာ-စရိယမည်၏၊ အယံစရိယာ-ဤအကျင့်တရား
သည်၊ သမတိသပါရမီသင်္ဂဟာ-အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတို့ဖြင့်
သဂြိုဟ်အပ်သော၊ ဒါနသီလာ ဒိပဋ္ဌိပတ္တိ-ဒါနသီလ အစရှိသော
အကျင့်တို့တည်း၊ ဉာတတ္ထစရိယာ-ဉာတတ္ထစရိယသည်လည်းကောင်း၊
လောကတ္ထ စရိယာ-လောကတ္ထစရိယသည်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓတ္ထ
စရိယာနံ-ဗုဒ္ဓတ္ထ စရိယတို့၏၊ တဒန္တောဂဓတ္တာ-ထိုဒါနပါရမီ၊ သီလ
ပါရမီတို့၏အတွင်း၌ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ စရိယာ-စရိယ
အကျင့်တရားမည်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ယာစိမာ ယာစက္ကမာ
အဋ္ဌစရိယာ-အကြင်ရှစ်ပါးသော စရိယအကျင့်တရားတို့သည်လည်း၊
အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်၏၊ သေယျထိဒံ-သေယျထာက္ကဒံ-က္ကမာအဋ္ဌ စရိယာ-
ဤရှစ်ပါးသောစရိယာတို့သည်၊ ယထာကတမာ-အဘယ်သည် တို့နည်း
ဟူမူကား၊ ပဏိဓိသမ္ပန္နာနံ-ဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ
ကုန်သောဘုရားလောင်းတို့အား၊ စတုသုက္ကရိယာပထေသု-လေးပါးသော
က္ကရိယာပုဒ်တို့၌၊ ဣရိယာပထ စရိယာ-ဣရိယာပထစရိယ
လည်းကောင်း၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတနေသု-အဇ္ဈတ္တိကာယတနဖြစ်ကုန်သော၊
ဣန္ဒြိယေသု-စက္ခုအစရှိသောဣန္ဒြိယတို့၌၊ ဂုတ္တဒွါရာနံ-လုံခြုံသော ဒွါရ
တို့၏၊ အာယတနစရိယာ-အာယတန စရိယလည်းကောင်း၊ အပ္ပမာ
ဒဝိဟာရိနံ-သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့်နေကုန်သော သူတို့၏၊ စတုသု-လေးပါး
ကုန်သော၊ သတိပဋ္ဌာနေသု-သတိပဋ္ဌာန် တရားတို့၌၊ သတိစရိယာ-
သတိတည်းဟူသော စရိယလည်းကောင်း၊ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တာနံ-
အဓိစိတ္တနှင့်ယှဉ်ကုန်သောစိတ်တို့၏၊ စတုသုဈာနေ သု-လေးပါး

ကုန်သောဈာန်တို့၌၊ သမာဓိစရိယာ-သမာဓိစရိယလည်းကောင်း၊
 ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နာနံ-ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောသူတော်ကောင်းတို့၏၊ စတူသု-
 လေးပါးကုန်သော၊ အရိယသစ္စေသု-အရိယသစ္စာတို့၌၊ ဉာဏစရိယာ-
 ဉာဏ်တည်းဟူသောစရိယလည်းကောင်း၊ သမ္မာပဋိပ္ပန္နာ နံ-ကောင်းစွာ
 ကျင့်ကုန်သော သူတို့၏၊ စတူသု-လေးပါးကုန်သော၊ အရိယမဂ္ဂေသု-
 အရိယမဂ်တို့၌၊ မဂ္ဂစရိယာ-မဂ်တည်းဟူသော စရိယ လည်းကောင်း၊
 အဓိဂတဖလာနံ-ရအပ်သော မဂ်ဖိုလ်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ စတူသု-
 လေးပါးကုန်သော၊ သာမညဖလေသု-သာမညဖိုလ်တို့၌၊ ပကတိ
 စရိယာ-ပြကတော့စရိယလည်းကောင်း၊ တိဏ္ဍံ-သုံးဆူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါနံ-
 ဘုရားတို့၏၊ သဗ္ဗသစ္စေသု-ခပ်သိမ်းသောသစ္စာဝါတို့၌၊ လောကတ္ထ
 စရိယာ-လောကတ္ထစရိယလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ အဋ္ဌစရိယာ-
 ရှစ်ပါးသော စရိယတရားတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်၏၊ (တိဏ္ဍံဗုဒ္ဓါ
 နံ၏အရကို၊ ပညာဓိကသဒ္ဓါဓိကဝိရိယာဓိက ဘုရားတို့ကို ယူလေ
 ဦး၊) တတ္ထ-ထိုရှစ်ပါးသောစရိယတို့တွင်၊ ဒွိန္နံ-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊
 ဗောဓိသတ္တာ နန္ဒ-ဗောဓိလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ
 ဗုဒ္ဓသာဝကာနန္ဒ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားတပည့်သားတို့၏လည်းကောင်း၊
 လောကတ္ထစရိယာ-လောကတ္ထစရိယကို၊ ပဒေသတော-တစ်စိတ်
 တစ်ဒေသအားဖြင့်၊ ဂဟိတာ-ယူအပ်၏၊ မဟာဗောဓိသတ္တာနန္ဒ-
 သဗ္ဗညုတဘုရားလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနန္ဒ-
 သဗ္ဗညုတဘုရားတို့၏လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထစရိယာ-လောကတ္ထ
 စရိယာကို၊ နိပ္ပဒေသတော-မကြွင်း မကျန်သောအားဖြင့်၊ ဂဟိတာ-
 ယူအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား လောကတ္ထ စရိယဟု ဆိုရာ၌၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 အလောင်း သာဝကအလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 သာဝကအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်းလောကတ္ထ
 စရိယကို တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် ယူအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတ
 ဘုရားလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးသော
 ဘုရားတို့၏လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထစရိယကို မကြွင်းမကျန်

နိဒါနကထာ

၆၅

အကုန်အစင် ကျင့်တော်မူသည်ဟု ယူအပ်၏ဟူလိုသည်။)

ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ နိဒ္ဒေသေ-မဟာနိဒ္ဒေသကျမ်း၌၊ ဝုတ္တံ-
မိန့်တော်မူအပ်၏၊ စရိယာတိ-စရိယဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌစရိယာ-ရှစ်ပါး
သောစရိယတို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ ဣရိယာပထစရိယာ-ဣရိယာ
ပထစရိယလည်းကောင်း၊ အာယတနစရိယာ-အာယတနစရိယလည်း
ကောင်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝိတ္တာရော-အကျယ်ကို၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်၏၊
အဓိမုစ္စန္တော-လွတ်လပ်စိတ်ရှိသောသူသည်၊ သဒ္ဓါယ-သဒ္ဓါယုံကြည်
သဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊ ပဂ္ဂဏှန္တော-လုံ့လရှိသောသူသည်၊ ဝီရိယေန-
ဝီရိယဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊ ဥပဋ္ဌဟန္တော-ထင်သောသတိရှိသောသူသည်၊
သတိယာ-သတိတရားတို့ဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊ အဝိက္ခိပန္တော-မပြန့်
သောသူသည်၊ သမာဓိနာ-သမာဓိဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊ ပဇာနန္တော-ပိုင်း
ခြား၍သိသောသူသည်၊ ပညာယ-ပညာဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊ ဝိဇာ
နန္တော-သိသောသူသည်၊ ဝိညာဏေန-ဝိညာဏ်ဖြင့်၊ စရတိ-ကျင့်၏၊
ဧဝံပိ-ဤသို့လျှင်၊ ပဋိပန္နဿ-ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ကုသလဓမ္မာ-
ကုသိုလ်တရားတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အာယတနန္တိ-အာယ
တနံတရားဟူ၍၊ အာယတနစရိယာယ-အာယတနဟူသော အကျင့်ဖြင့်၊
စရတိ-ကျင့်၏၊ ဧဝမ္ပိ-ဤသို့လျှင်၊ ပဋိပန္နော-ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
ဝိသေသံ-ဈာန်မဂ်ဖိုလ်အထူးကို၊ အုဓိဂစ္ဆတိတိ-ရ၏ဟူ၍၊ ဝိသေသစရိ
ယာယ-အထူးကျင့်သောအားဖြင့်၊ စရထိ-ကျင့်၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊
☞ အပရာပိ-တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ယာဣမာအဋ္ဌစရိယာ-အကြင်
ရှစ်ပါးသော စရိယတို့ကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်ကုန်၏၊ သဗ္ဗာသံ-ခပ်သိမ်းကုန်
သော၊ တာသံ-ထိုစရိယတရားတို့၏၊ သမောရောဓော-ကောင်းစွာပေါင်း
ရုံးခြင်းကို၊ ပါရမီတာသွေဝ-သုံးဆယ်သောပါရမီတရားတို့၌သာလျှင်၊
ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ (စရိယသုံးပါး၊ စရိယရှစ်ပါးဟု အသီးသီး
ဟောတော်မူအပ်သော်လည်း သုံးဆယ်သောပါရမီတို့၌ ကောင်းစွာ
ပေါင်းရုံး၍ ယူအပ်တော့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။) တေန-ထို့ကြောင့်၊
စရိတန္တိ-စရိတံဟူသည်ကား၊ သမတိသပါရမီသင်္ဂဟာ-အမျှသုံးဆယ်

သောပါရမီတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်ကုန်သော၊ ဒါနသီလာ ဒီပဋ္ဌိပတ္တိ-ဒါန
ပါရမီ သီလပါရမီ အစရှိသော အကျင့်တို့တည်း၊ ဟေတုစရိယာယ-
အကြောင်းရင်း အကျင့်ဖြစ်သဖြင့်၊ ဧဝံပန-ဆိုအပ်ပြီးသောအတိုင်းမူကား၊
ဣဓ-ဤအရာ၌၊ အနဝရောဓော-မဆန့်ကျင်သည်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-
သိအပ်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗန္တဗောဓိပါစနန္တိ-သဗ္ဗန္တ ဗောဓိပါစနံ
ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား အလုံးစုံသောစရိယ
တရားတို့ကို ပါရမီသုံးဆယ်၌ သွင်း၍ယူသော သဘောအနက်သည်
အကြောင်းရင်းဆည်းပူးအပ်သော တရားချည်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ပေါင်း
ယှဉ်တန်စေ မင်္ဂတည်းဟူသော စရိယဖိုလ်တည်းဟူသော စရိယတို့
အသို့ သွင်းပါအံ့နည်းဟု စောဒနာဖွယ်ရှိ၍၊ ဤအရာ၌ မဂ္ဂစရိယဖိုလ်
စရိယတို့အားလည်း မဆန့်ကျင်ဖြစ်၍ သွင်းအပ်သည်ကို သိအပ်၏
ဟူလိုသည်။)

တတ္ထ-ထိုသဗ္ဗန္တဗောဓိပါစနံဟူသောပုဒ်၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဓေါ-သဗ္ဗ
သဒ္ဓါသည်၊ သဗ္ဗသဗ္ဗံ-သဗ္ဗသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ အာယတနသဗ္ဗံ-
အာယတနသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ သက္ကာယသဗ္ဗံ-သက္ကာယသဗ္ဗ
အနက်လည်းကောင်း၊ ပဒေသသဗ္ဗံ-ပဒေသသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊
ဣတိ-ဤသို့ စတုသု-လေးပါးကုန်သော၊ အတ္ထေသု-အနက်တို့၌၊
ဒိဿတိ-ထင်၏၊ တထာဟိ-တတောစဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ သဗ္ဗေဓမ္မာ-
အလုံးစုံကုန်သောတရားတို့သည်၊ သဗ္ဗကာရေန-အလုံးစုံသောအခြင်း
အရာဖြင့်၊ ဘဂဝတော-ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော၊
ဗုဒ္ဓဿ-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဉာဏမုခေ-ဉာဏ်၏အဝ၌၊ အာပါထံ-တင်
ခြင်းသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ-ရောက်လာကုန်၏၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိ
သည်တို့၌၊ သဗ္ဗသဗ္ဗေ-သဗ္ဗသဗ္ဗ၌၊ အလုံးစုံအကြွင်းမရှိသော အနက်၌
လည်းဟူ၊ ဒိဿတိ-ထင်၏၊ ဘိက္ခဝေ-ချစ်သားရဟန်းတို့၊ စက္ခုဇ္ဈေဝ-
စက္ခုကိုလည်းကောင်း၊ ရူပါစ-ရူပါရုံတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပ။ မနောစ-
စိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာစ-ဓမ္မာရုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊
ဝေါ-သင်တို့အား၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံကို၊ ဒေသိဿာ

မိ-ဟောတော်မူအံ့၊ ဣတိဇတ္ထ-ဤပါဠိတော်၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဓေါ-သဗ္ဗသဒ္ဓါသည်၊ အာယတနသဗ္ဗသ္မိ-အာယတနဟူသော သဗ္ဗ၌၊ ဒိဿတိ-ထင်၏၊ (အရကား၊ စက္ခုအစ ဓမ္မာရုံအဆုံးရှိသော အလုံးစုံကို ငါဟောတော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူသောအရာ၌ သဗ္ဗသဒ္ဓါ၏အရသည်၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတနဗာဟိရာယတနတရားကိုသာ ရသည်ဖြစ်၍၊ အလုံးစုံဟုဆိုငြားသော်လည်း၊ အာယတနသာဖြစ်သောကြောင့်၊ အာယတနသဗ္ဗမည်၏ ဟူလိုသည်။) သဗ္ဗ-အလုံးစုံသောကိုယ်ကို၊ သဗ္ဗတော-အခြင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ သဉ္ဇနာတိ-သိ၏၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဓေါ-သဗ္ဗသဒ္ဓါသည်၊ သက္ကာယသဗ္ဗသ္မိ-သက္ကာယသဗ္ဗ၌၊ ဒိဿတိ-ထင်၏၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ သဗ္ဗေသံ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဝေါ-သင်တို့အား၊ ပရိယာယေန-အကြောင်းအားဖြင့်၊ မယာ-ငါတုရားသည်၊ သုဘာသိတံ-ကောင်းစွာဟောတော်မူအပ်ပြီး၊ ဣတိအာဒိသု-ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပဒေသသဗ္ဗသ္မိ-တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သောသဗ္ဗ၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဓေါ-သဗ္ဗသဒ္ဓါသည်၊ ဒိဿတိ-ထင်၏၊ ဣဓာပိ-ဤသဗ္ဗတံဟူသောပါဌ်၌လည်း၊ ပဒေသသဗ္ဗသ္မိဇဝ-တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်၏၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဗောဓိသမ္ဘာရက္ခတဿ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ စရိတဿ-အကျင့်တရား၏၊ အဓိပ္ပေတတ္တာ-လိုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဒေသသဗ္ဗသ္မိ ဇဝ-ပဒေသသဗ္ဗ၌သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ကျင့်အပ်သောတရားအလုံးစုံရှိ၏၊ ထိုသို့ရှိငြားသော်လည်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်သော အကျင့်စရိယာကိုသာ လိုအပ်သောကြောင့်၊ ပဒေသသဗ္ဗကို လိုအပ်သိအပ်၏ဟူလိုသည်၊ ဂါထာ၌ ယံစရိတံ၌ ယံသဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗတံ၌ တံသဒ္ဓါတို့၏ အတ္ထကို ဖွင့်တော်မူခြင်းကား၊ အနိယတ်သဒ္ဓါအနက် အထူးမရစကောင်းသောကြောင့် ဖွင့်တော်မူလေသည်ဟု ယူအပ်သည်။)

ဗောဓိတိပဒဿ-ဗောဓိဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗျော-သိအပ်၏၊ ရုက္ခောပိ-ပွင့်တော်မူရာသစ်ပင်ကို
 လည်း၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ အရိယမဂ္ဂေါပိ-အရိယ
 မဂ်ကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ နိဗ္ဗာနမ္ပိ-နိဗ္ဗာန်
 တရားကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏံပိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-
 ဆိုအပ်၏၊ ဗောဓိရုက္ခမူလေ-ဗောဓိပင်၏အရင်း၌ ပဌမာဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ-
 ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိတော်မူ၏၊ ဣတိစ-ဤသို့
 လည်းကောင်း၊ အန္တရာစ-ဗောဓိပင်၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ အန္တရာစ
 ဂယံ-ဂယာ၏ အလယ်၌လည်းကောင်း၊ ဣတိစ-ဤသို့လည်းကောင်း၊
 အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊ ဗုဇ္ဈတိဇတ္ထာတိ ဝစနတ္ထေန-ဗုဇ္ဈတိဇတ္ထ
 ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ ရုက္ခော-သစ်ပင်ကို၊ ဗောဓိ-ဗောဓိဟူ၍၊
 ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏အနက်ကား၊ ဇတ္ထ-ဤညောင်ဗုဒ္ဓဟေ
 ပင်ရင်း၌၊ ဘဂဝါ-ဘုရားရှင်သည်၊ အရိယသစ္စာနိ-အရိယသစ္စာတို့ကို၊
 ဗုဇ္ဈတိ-သိတော်မူ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့၊ အရိယသစ္စာတို့ကို သိရာ
 အရပ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဇတ္ထာတိပဒေန-ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော-ပြအပ်သော၊
 ရုက္ခော-ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊
 (အဓိကရုဏသာဓနကြံ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိရာဋ္ဌာန ညောင်
 ဗုဒ္ဓဟေကို ရစေသော သစ်ပင်သည် ဗောဓိမည်၏ဟူလိုသည်။) စတုသု-
 လေးပါးကုန်သော၊ မဂ္ဂေသု-မဂ်စိတ်တို့၌၊ ပဝတ္တိ-ဖြစ်သော၊ ဉာဏံ-
 ဉာဏ်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊
 စတ္တာရိသစ္စာနိဗုဇ္ဈတိ ဧတေနာတိဝစနတ္ထေန-စတ္တာရိသစ္စာနိ ဗုဇ္ဈတိ
 ဧတေနဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ အရိယမဂ္ဂေါ-အရိယမဂ်ကို၊ ဗောဓိတိ-
 ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏အနက်ကား၊ ဧတေန-ထိုသို့
 အရိယမဂ်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ-ဘုရားရှင်သည်၊ စတ္တာရိ-လေးပါးကုန်သော၊
 သစ္စာနိ-သစ္စာတို့ကို၊ ဗုဇ္ဈတိ-သိတော်မူအပ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့
 သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ဧတေနာတိပဒေန-
 ဧတေနဟူသော ကရိုဏ်းပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော-ပြအပ်သော၊ သောအရိယ

နိဒါနကထာ

၆၉

မဂ္ဂေါ-ထိုအရိယမဂ်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊
 (ကရုဏာသာဓနကြံ၍၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်း အရိယမဂ်စိတ်ကို
 ရစေသောမဂ်စိတ်သည် ဗောဓိမည်၏ ဟူလိုသည်။) အမတံ-သေခြင်း
 တရားမရှိသော၊ အသင်္ခတံ-ကံစိတ်ဥတု အာဟာရတရားသည် ပြုပြင်
 ခြင်းမရှိသော၊ ဗောဓိ-နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပတွာန-ရောက်ပြီး၍၊ ဣတိ-သို့၊
 အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊ ဗုဇ္ဈတိဇတသ္မိနိမိတ္တဘူတေတိဝစ
 နတ္ထေန-ဗုဇ္ဈတိ ဇတသ္မိနိမိတ္တဘူတေဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ နိဗ္ဗာန်-
 နိဗ္ဗာန်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏အနက်
 ကား၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိမိတ္တဘူတေ-အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်သော၊
 ဇတသ္မိ-ထိုနိဗ္ဗာန်၌၊ ဗုဇ္ဈတိ-သိတော်မူတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့
 အာရုံပြုတော်မူရာဖြစ်သောကြောင့်၊ ဇတသ္မိတိပဒေန-ဇတသ္မိဟူသော
 ပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌာ-ပြအပ်သော၊ နိဗ္ဗာန်-နိဗ္ဗာန်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊
 ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ (ဤ၌လည်း၊ အဓိကရုဏာသာဓနကြံ၍၊ အာရုံပြုရာ
 နိဗ္ဗာန်ကို ဗောဓိမည်၏ဟူလိုသည်) ဗောဓိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊
 ဝရာဘုရိ-အပြားအားဖြင့် မြတ်သည် ဖြစ်၍ မြေကြီးအထုနှင့်တူ၏၊
 သုမေဓသော-ကောင်းစွာ ထိုးထွင်းခြင်းသည်လည်းရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊
 အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊ သဗ္ဗေဓမ္မေ-သဗ္ဗာကာရေနဗုဇ္ဈတိ
 ဇတေနာတိဝစနတ္ထေန-သဗ္ဗာကာရေန ဗုဇ္ဈတိဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊
 သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊
 ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏ အနက်ကား၊ ဇတေန-ဤသဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေဓမ္မ-အလုံးစုံသော
 တရားတို့ကို၊ သဗ္ဗာရေန-အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဗုဇ္ဈတိ-
 သိတော်မူတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့အလုံးစုံသော တရားတို့ကို
 သိ ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဇတေနာတိပဒေန-ဇတေန ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊
 နိဒ္ဒိဋ္ဌာ-ပြအပ်သော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ဗောဓိ မည်၏ဟူလို
 သည်၊ (ဆရာသစ်ပုဂံကိုလည်း ဗောဓိ၊ အရိယ မဂ်ကိုလည်း ဗောဓိ၊
 နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ ဗောဓိ

မည်သင့်ကြောင်းကို သာဓကနှင့်တကွ ဝစနတ္ထကို ပြအပ်ပြီ။ ထိုသို့ ပြအပ်ပြီးသောအတိုင်း ဤဗောဓိပါစနိဟူသော ပါဠိတော်ပါဌ်၌ ရသင့် မည်လောဟု ဆရာစောဒနာဖွယ်ရှိ၍၊ ထိုစောဒနာကို ဖြေလိုသောငှာ၊ ဣဓာပိ အစရှိသော ပါဠိကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။) ပါဠိ၏အတ္ထကား၊ ဣဓာပိ-ဤအရာ၌ကား၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ဗောဓိ-ဗောဓိဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတံ-ဆိုအပ်၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ စောဒက ဆရာ ဗောဓိသဒ္ဓါ၏ သာဓကနှင့်တကွ ဝစနတ္ထအားဖြင့် လေးပါးပြ အပ်၏။ ထိုသို့ရအပ်သော်လည်း၊ ပကရဏအားဖြင့် ဤအရာ၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကိုသာ လိုအပ်၏ဟူသည်၊ တစ်နည်းပြပြန်လို၍၊ အရဟတ္တ မဂ္ဂ အစရှိသောစကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။) အတ္ထကား၊ ဝါ-တစ် နည်းသော်ကား၊ ဣဓ-ဤအရာ၌ အရဟတ္တမဂ္ဂ သဗ္ဗညုတ ဉာဏာနိ-အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းဟူ၊ အဓိပ္ပေ တတ္ထာ-ဆိုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်-အရဟတ္တ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို၊ မဟာဗောဓိ တိ-မဟာဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-မိန့်ဆိုအပ်၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ ဘဂီဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏပဒဋ္ဌာနံ-အာသဝက္ခယ ဉာဏ်၏လျှင် နီးစွာသောအကြောင်း ရှိ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏပဒဋ္ဌာနဉ္စ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍လည်း၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်-အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်ကို၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တော်ကိုလည်းဟူ၊ မဟာဗောဓိတိ- မဟာဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏။ အယံ-ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား၊ ဧတ္ထ-ဤအရာ၌၊ သဇ္ဇေပတ္ထော-အကျဉ်းဖြစ်သောအနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ မဟာဗောဓိဟု ဆိုသောစကား၌၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်သည်၊ မဟာဗောဓိမည်၏။ အရဟတ္တမဂ်ဖြစ်သော အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ကို မဟာဗောဓိဟု ဆိုခြင်းသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အာသဝက္ခယဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိသောကြောင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်သည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော

အကြောင်းရှိ၏။ တို့ကြောင့် တစ်ပါးသည် တစ်ပါးအား အနီးရှိ ဤ
 အကြောင်းခံသောကြောင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော
 အကြောင်းကိုလည်း မဟာဗောဓိဟုဆိုအပ်၏ဟူလိုသည်) ယထာဝုတ္တ
 ကာလ ပရိစ္ဆေဒ-ဆိုအပ်ပြီးသောကာလအပိုင်းအခြား၌၊ မမ-ငါသည်၊
 ဒါနသီလဒီပဋိပတ္တိသင်္ခါတံ-ဒါနသီလအစရှိသော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်
 သော၊ ယံသဗ္ဗံ-အကြင်အလုံးစုံကို၊ အနဝသေသံ-အကြွင်းမဲ့၊ စရိတံ-
 ကျင့်အပ်ပြီ၊ တံ-ထိုဒါနသီလ အစရှိသော ပါရမီသည်၊ မဟာ
 ဗောဓိယာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပါစနံ-ရင့်စေတတ်၏၊ သာဓကံ-
 ပြီးစေတတ်၏၊ နိဗ္ဗတ္တကံ-ဖြစ်စေတတ်၏၊ (ဣတိသဒ္ဓါကား ပရိသမာ
 ပန)-ဧတေန-ဤသဗ္ဗံဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာနံ-သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်အား အထောက်အပံ့ အဆောက်အဦးတို့၏၊ နိရုတ္တရာဘာဝနံ-မပြတ်
 ပွားစေခြင်းကို၊ ဒဿေတိ-ပြ၏၊ အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ သဗ္ဗန္တိ-
 သဗ္ဗံဟူ၍၊ ဧတ္တန္တရေယထာဝုတ္တကာလပရိစ္ဆေဒ-ဆိုအပ်ပြီးသော လေး
 အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ အပိုင်းအခြား၌၊ ယံ-အကြင်အကျင့်
 ပါရမီကို၊ စရိတံ-ဆည်းပူးကျင့်အပ်ပြီး၊ တံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံသော အကျင့်
 ပါရမီသည်၊ သကလဓေဝ-အကုန်အစင်၊ အနဝသေသံ-အကြွင်းမဲ့၊
 ဗောဓိသမ္ဘာရာဂူတဓေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦး
 သာတည်း၊ ဧတေန-ဤသဗ္ဗံဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရာဘာဝနံ-အလုံး
 စုံသော အဆောက်အဦးကို ဖြစ်ပွားစေခြင်းကို၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။

ဟိဝိတ္ထာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့အံ့၊ ဗောဓိသမ္ဘာ
 ရေသု-သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့၌၊ ဘာဝနာ-ပွားစေခြင်း
 သည်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရ ဘာဝနာစ-သဗ္ဗသမ္ဘာရာဘာဝနာလည်းကောင်း၊
 နိရုတ္တရ ဘာဝနာစ-နိရုတ္တရ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ စိရကာလဘာဝနာစ-
 စိရကာလ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ သက္ကစ္စဘာဝနာစ-သက္ကစ္စဘာဝနာ
 လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စတဿော-လေးပါးတို့တည်း၊ တာသု-ထို
 လေးပါးသော ဘာဝနာတို့တွင်၊ ကပ္ပေစ သတသဟဿေ၊ စတုရောစ
 အသင်္ခယေ တိတ္ထမိနာ-ကပ္ပေစသတသဟဿေ၊ စတုရောစအသင်္ခယေ

ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ စိရကာလ ဘာဝနာ-ကြာမြင့်စွာ ကာလပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်၏၊ ဧတ္ထ-ဤလေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ၌၊ ယောစ အစွန္တသံယောဂေါ-အကြင်အစွန္တသံယောဂသည်၊ အတ္တိ-ရှိ၏၊ တေန-ထိုအစွန္တသံယောဂဖြင့်၊ ပဌမေ-ရှေးဦးစွာသော၊ အတ္တဝိကပ္ပေ-အနက်ကိုကြံရာ၌၊ သဗ္ဗဂဟဏေနစ-သဗ္ဗသဒ္ဓါဖြင့်လည်း၊ နိရန္တရဘာဝနာ-မပြတ်ပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်၏၊ ဒုတိယေ-နှစ်ခုမြောက်သော၊ အတ္တဝိကပ္ပေ-အနက်ကိုကြံရာ၌၊ သဗ္ဗစရိတန္တိ ဣမိနာ-သဗ္ဗစရိတံဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ-အလုံးစုံသော အဆောက်အဦးကို ပွားစေခြင်းကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်၏၊ ဗောဓိပါစနန္တိ ဣမိနာ-ဗောဓိပါစနံ ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သက္ကစ္စဘာဝနာ-အရိုအသေ ပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ တံစရိတံ-ထိုအလုံးစုံသော အကျင့်သည်၊ သမ္ဘာသမ္မောဓိ-သမ္ဘာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို၊ ပါစေတိ-ရင့်စေတတ်၏၊ ဣတိဧဝံ ကထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဘူတဘာဝဒီပနတော-အဆောက်အဦး၏ သဘောကို ပြသောအားဖြင့်၊ သက္ကစ္စဘာဝနာ-သက္ကစ္စဘာဝနာကို၊ ဝုတ္တာ-မိန့်အပ်၏၊ တထာဟိတတောဧဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဗောဓိပါစနန္တိ-ဗောဓိပါစနံဟူ၍၊ ဝတ္တဗ္ဗတံ-ဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ အရဟတိ-ထိုက်၏၊ အညထာ-တစ်ပါးသော အခြင်းဖြင့်၊ ဝတ္တဗ္ဗတံ-ဆိုအပ်သည် အဖြစ်ကို၊ နအရဟတိ-မထိုက်၊ ဧတ္ထ-စိရကာလဘာဝနာ အစရှိသော ဤလေးပါး သော ပွားစေခြင်းတရား တို့တွင်၊ ဗောဓိစရိယာယ-သဗ္ဗညုတအကျင့်၏၊ နိရန္တရဘာဝေါ-မပြတ်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်မည်နည်း၊ စိတ္တနိရန္တရတာယ-စိတ်၏ မပြတ်ဖြစ်ခြင်းသည်၊ ယဒိယုဇ္ဈတိ-အကယ်၍ ယှဉ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ မဟာဘိနိဟာရတော-ဘုရားဆုကိုတောင်းသည်မှ၊ ဥဒ္ဓံ-အထက်ဖြစ်သော လာလတ္တံ့သောဘဝ၌၊ ဗောဓိသမ္ဘရ သမ္ဘာရဏစိတ္တ တော-သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် အဆောက်အဦးကို ရုံးစုသောအားဖြင့် ဖြစ်သောစိတ်မှ၊ အညံစိတ္တံ-

တစ်ပါးသောစိတ်သည်၊ နပဝတ္တတိတိ-မဖြစ်ဟူ၍၊ ဝတ္တု-ဆိုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ကိရိယမယစိတ္တ ပဝတ္တိ-ဆုတောင်းခြင်း အမှုအရာဖြင့် ပြီးစကောင်းသော စိတ်၏ဖြစ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ အထယဒိဝစ္စေယျ-အကယ်၍ကားဆိုအံ့၊ ဧဝမ္မိ-ဤသို့ဆိုခြင်းသည်လည်း၊ နယုဇ္ဇတိ-မသင့်၊ ဟိသစ္စ-မှန်၏၊ တေသံ-ထိုဘုရားလောင်းတို့အား၊ သဗ္ဗာနိ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ကိရိယာမယ စိတ္တာနိ-ဆုတောင်းခြင်း အမှုအရာဖြင့်ပြီးသော စိတ်တို့သည်၊ ဗောဓိ သမ္ဘာရသမ္ဘရဏဝသေနဝ- သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးကို ရုံးစုခြင်းအစွမ်းဖြင့်လျှင်၊ နပဝတ္တန္တိ-မဖြစ်ကုန်၊ ဟိသစ္စ-မှန်၏၊ တေနဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ပယောဂနိ ရန္တရတာပိ-လုံ့လမပြတ်ယှဉ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ပဋိက္ခိတ္တာတိ-ပယ်အပ်၏ဟု၊ ဒဠဗ္ဗာ-မှတ်အပ်၏၊ ဇာတိနိရန္တ ရတာယပန-ဘဝဇာတိမပြတ်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား (လေးပါးသော ပွားစေခြင်းတို့တွင် နိရန္တရ ဘာဝနာကို အဘယ်သို့ သိအပ်မည်နည်း၊ စိတ္တနိရန္တရအဖြစ်ကို အကယ်၍ယှဉ်၏ဟုယူလေအံ့၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းသော ရှင်သုမေဓာဘဝမှ အထက်လာလတ္တံ့သောဘဝ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဆည်းပူးရုံးစုသောအားဖြင့် တစ်ပါးသောစိတ်သည် မဖြစ်ဟူ၍ ဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းသော စိတ်သည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရုံးစုနိုင်သည် မဖြစ်ကောင်း၊ ထို့ကြောင့် လုံ့လမပြတ်ယှဉ်သည်၏အဖြစ်ကိုပယ်၍ စိတ္တနိရန္တရမဟုတ်၊ ဘဝဇာတိနိရန္တရဖြစ်၍ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသောဘဝ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးကို ဆည်းပူးရုံးစုသည်သာဖြစ်သည်ဟု ယူအပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

ဟိသစ္စ-ထိုဇာတိနိရန္တရဘာဝနာဟု ဆိုအပ်သောစကားသည် မှန်၏၊ မဟာဗောဓိသတ္တေန-သဗ္ဗညုတဘုရားလောင်းတော်သည်၊ ယသံ ဇာတိယံ-အကြင်အဆုံးဖြစ်သောဘဝ၌၊ မဟာပဓာနံ-မြတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကို၊ ပဝတ္တိတံ-ဖြစ်စေအပ်၏၊ တတော-ထို ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ယာဝစရိမတ္တဘာဝါ-

ကိုယ်တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ အဆုံးတိုင်အောင်၊ သာနာမဇာတိ-
 ထိုဘုရားဖြစ်ပြီးသော နောက်ဘဝဇာတိကို၊ နဥပလဗ္ဗတိ-မရအပ်၊
 ယာဇာတိ-အကြင်ဇာတိဘဝသည်၊ သဗ္ဗေနသဗ္ဗံ-အချင်းခပ်သိမ်း၊
 ဗောဓိသမ္ဘာရသမ္ဘတာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦး၏ ပြည့်စုံ
 ခြင်းသည်၊ အန္တမဿာ-အယုတ်သဖြင့်၊ ဒါနပါရမီမတ္တံ-ဒါန ပါရမီမျှကို၊
 ဥပါဒါယ-အစပြု၍၊ စွဲ၍သော်လည်းဟူ၊ ရဟိတာ-ကင်းလျော့သည်၊
 နသိယာ-မဖြစ်ရာ၊ ဟိသဗ္ဗံ-မှန်၏၊ ပတ္တိတာနံ-ဘုရားဆုကိုတောင်း
 ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ နံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ အယံနိယတိ-
 ဤသို့သောမှတ်ခြင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်၊ ဓမ္မတာ-သဘောတည်း၊
 ဧတေ-ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ကမ္မာဒိသု-ကုသိုလ်တရားတို့၌၊ ဝသီ
 ဘာဝံ-အလေ့အထသို့၊ ယာဝ-အကြင်ရွေ့လောက်၊ နပါပုဏန္တိ-မရောက်
 ကုန်သေး၊ တာဝ-တို့ရွေ့လောက်၊ သပ္ပဒေသမ္ပိ-တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌
 လည်း၊ သမ္ဘာရေသု-သဗ္ဗညုတအဆောက်အဦးတို့၌၊ ပယောဂံ-ယှဉ်ခြင်း
 သို့၊ အာပဇ္ဇန္တိ-ရောက်ကုန်၏၊ ယဒါပန-အကြင်အခါ၌ကား၊ သဗ္ဗသော-
 အချင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ ကမ္မာဒိသု-ကုသိုလ်ကံအစရှိသည်တို့၌၊
 ဝသီဘာဝပုတ္တာ-ဝသီဘော်သို့ရောက်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊
 တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တတော-ထိုဝသီဘော် အလေ့အကျက်ရှိသည်မှ၊
 ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ နိပ္ပဒေသတောဇေ-အလုံးစုံအားဖြင့်လျှင်၊ ဗောဓိသမ္ဘာ
 ရေသု-ဘုရားသဗ္ဗညုတအဆောက်အဦးတို့၌၊ သမိဟနံ-ပြည့်စုံခြင်း
 သည်၊ သာတစ္ဆေကိရိယာ-ဟုတ်မှန်သော အမူအရာသည်၊ သမ္ပန္နတိ-
 ကောင်းစွာပြည့်စုံ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နိရန္တရ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း
 သောဘဝသံသရာ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးကို
 ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ အဆုံးသော ပစ္ဆိမဘဝဒုက္ခရကာရ-
 မြတ်သောကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းတော်မူသည့်တိုင်အောင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်
 တော်၏အဆောက်အဦးဟူ၍ ဆိုအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို
 ရပြီးသည်မှ နောက်ကာလကို နိရန္တရဘာဝနာကို ရအပ်လေပြီ အပြီးသို့
 ရောက်လေပြီးသည်ဖြစ်သည်၊ အလုံးစုံသော ဇာတိတို့၌၊ ဘုရားလောင်း

သည် အယုတ်သဖြင့် ဒါနပါရမီမျှကို စွဲ၍ ဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းမှ ကင်းလျော့သည်မဖြစ်ရာ၊ ဤသို့ မကင်းခြင်းသည် ဘုရားလောင်းတို့ မေ့တာတည်း၊ အကြင်ဘဝဇာတိတို့၌၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၌ အလေ့ အကျက် ဝသီဘူတဖြစ်၍ များသည်၏အဖြစ်သို့ မရောက်တတ်လေ သေး၊ ထိုရွေ့လောက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့၌ ယှဉ်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ အကြင်အခါ အချင်း ခပ်သိမ်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ ဝသီဘူတ အလေ့အကျက်များသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ အလုံးစုံ အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦး၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မဖောက်မပြန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုသော အမှုအရာသည် ကောင်းစွာပြည့်စုံ၏ ဟုလိုသည်၊ အကြင်ဘဝဇာတိတို့၌၊ ပညာနုသောကာလ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ဆည်းပူးခြင်းသည် ရံခါရံခါ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ယှဉ်ခြင်း ဝသီဘော်သို့ရောက်သည်၊ ထိုဘဝဇာတိပညာရင့်ခြင်းသို့ ရောက်မှုကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အဆောက်အဦးကို ပြည့်စုံအောင် ကြပ်ကြပ် တည်းတည်း မဖောက်မပြန် မှန်သောအမှုအရာဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ကျင့်၏ ဟုလိုသည်၊) သက္ကစ္စကာရိတာပန-သက္ကစ္စဘာဝနာသည်ကား၊ သဗ္ဗကာ လံ-အခါခပ်သိမ်း၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ယေနယေန-အကြင် အကြင်ဘဝ၌၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ သမ္ဘာဝနာ-ပါရမီ ကို ပွားစေခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထိုသောဘဝ၌၊ ယထာဓိပ္ပါယံ-အလိုရှိတိုင်း၊ သမိဇ္ဈနံ-ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇ္ဇတိ- ပြည့်စုံ၏၊ (ဆရာကား ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စိရကာလအစရှိသော လေးပါး သော သမ္ဘာဝနာတို့၏ သရုပ်ကို အကျယ်အသီးသီးရသင့်သည်အဖြစ်ကို ပြပြီး၍၊ ထိုစိရကာလအစရှိသော သမ္ဘာဝနာတို့၏ နိဂုံးအကျဉ်းချုပ်၍ ပြခြင်းငှာ၊ ဧဝမေတာယဂါထာယ အစရှိသောစကားကို မိန့်အပ် သတည်း)၊ ပါဌ်၏အတ္ထကား၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဧတာယဂါထာယ- ထိုကပွေစသတ သဟဿံအစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်၊ ဗောဓိသမ္ဘာ ရေသု-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးတို့၌၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရ

၇၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဘာဝနာစ-သဗ္ဗသမ္ဘာရ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ စီရကာလဘာဝနာစ-
စီရကာလဘာဝနာလည်းကောင်း၊ နိရန္တရဘာဝနာစ-နိရန္တရ ဘာဝနာ
လည်းကောင်း၊ သက္ကစ္စဘာဝနာစ-သက္ကစ္စဘာဝနာလည်းကောင်း၊
ဣတိ-ဤသို့၊ စတဿောပိ-လေးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊
ဘာဝနာ-ပွားစေခြင်းတို့ကို၊ ပကာသိတာ-ပြအပ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊
ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏။

တတြဝစနေ-ထိုသမ္ဘာဝနာဟူသောစကား၌၊ ဗောဓိသတ္တစရိ
တန္တိ-ဘုရားလောင်းတို့၏ အကျင့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗောဓိသမ္ဘာ
ရာတိ-သဗ္ဗညုတ အဆောက်အဦးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗောဓိစရိယာတိ-
သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုငှာ ကျင့်ခြင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂယာနံ-
မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ပါရမီယောတိ-ပါရမီဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတ္ထ
တော-အနက်အားဖြင့်၊ ဧကံ-တစ်ချက်တည်းသောအနက်ရှိ၏၊ ဗျဉ္စ
နမေဝ-သဒ္ဓါမျှသာလျှင်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ နာနံ-ထူး၏၊
ပရတော-နောက်၌၊ ပိဘာဂေနစ-ဝေဖန်သောအားဖြင့်လည်း၊ ဝက္ခ
မာနာနံ-ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါနပါရမီအာဒိနံ-ဒါနအစရှိသော ပါရမီ
တို့အား၊ စရိတန္တိဣဒံစနံ-စရိတံဟူသောဤစကားသည် အဝိဇ္ဇေသဝ
စနံ-အထူးမရှိ၊ သာမည စကားတည်း၊ ယသ္မာစ-အကြင်ကြောင့်လည်း၊
ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗဗောဓိသမ္ဘာရေသု-အလုံးစုံ
သောသဗ္ဗညုတဉာဏ် အဆောက်အဦးတို့၌၊ ကောသလ္လဇေနနတ္ထံ-လိမ္မာ
ခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ဣဓ-ဤ၌၊ သံဝဏ္ဏေ
တဗ္ဗာ-ဖွင့်အပ်ကုန်၏၊ ပရတော-နောင်မှ၊ ပကိဏ္ဏက ကထာယံ-
ပကိဏ္ဏက ကထာ၌၊ သဗ္ဗကာရေန-အလုံးစုံအခြင်းအရာဖြင့်၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ သံဝဏ္ဏယိဿာမ-ဖွင့်ကုန်အံ့။

၂။ ဣတိ-ဤသို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတ္တနော-ကိုယ်
တော်၏၊ ဗောဓိသတ္တဘူမိယံ-ဘုရားလောင်း၏အရာ၌၊ စရိတံ-အကျင့်
တော်ကို၊ အာရမ္မတော-အားထုတ်တော်မူသည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊
ယာဝပရိ ယောသာနာ-အဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်

မဟာဗောဓိယာ-မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပရိပါစနမေဝါတိ-
ရင့်စေအပ်သည်သာတည်းဟူ၊ အဝိဿေသတော-အထူးမရှိသောအားဖြင့်၊
သာမညအားဖြင့်လည်းဟူ၊ ဒဿေတွာ-ပြပြီး၍၊ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊
တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပရမုက္ကံသဂမနေန-အလွန်မြတ်ခြင်းသို့
ရောက်သောကြောင့်၊ အတိသယတော-လွန်သောအရာဖြင့်၊ ဗောဓိပရိ-
ပါစနဘာဝံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရင့်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတုံ-
ပြအံ့သောငှာ၊ ဣမသ္မိဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌၊ ကတိပယာ-
နှစ်ဘဝသုံးဘဝဖြစ်ကုန်သော၊ ပုဗ္ဗစရိယာ-ရှေးအကျင့်တို့ကို ဝိဘာ-
ဂတော-ဝေဘန်သောအားဖြင့်၊ ဝိဘာဝန္တော-ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်
ဖြစ်၍၊ အတိတကပ္ပေတိအာဒိ-အတိတကပ္ပေ အစရှိသော ဂါထာတို့ကို၊
အာဟ-မိန့်တော်မူလေ၏။

တတ္ထတိဿံ ဂါထာယံ-ထိုဂါထာ၌၊ အတိတကပ္ပေတိပဒ သ-
အတိတကပ္ပေ ဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိ-
တဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ဣတော-ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာမှ၊ ပရိမေ-ရှေးကမ္ဘာ၌၊
ပရိမတရေ-ရှေးကာလအထူးဖြစ်သော ကမ္ဘာ၌၊ အတိက္ကန္တေ-လွန်လေပြီး
သော၊ သဗ္ဗသ္မိ-အလုံးစုံသော၊ ယထာဂုတ္တပရိစ္ဆေဒေ-ဆိုအပ်ပြီးသော
အပိုင်းအခြားရှိသော၊ မဟာကပ္ပေ-မဟာကပ်၌၊ ကပ္ပာနံ-မဟာကပ်တို့
၏၊ သတသဟဿာမိကေသု-တစ်သိန်းအလွန်ရှိကုန်သော၊ စတုသု
အသချေံယျေသု-လေးအသချေံတို့၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား အတိတကပ္ပေဟူသော
ပါဠိတော်ပါ၌၊ အတိတ ကပ္ပသဒ္ဒါသည် လွန်လေပြီးသောကမ္ဘာ
သာမညကို ဟောခဲ့၏တကား၊ ဤအရာ၌ ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလွန်ရှိသော
လေး အသချေံကို လိုအပ်သော အနက်ရှိ၏ဟူလိုသည်။) စရိတန္တိ
ပဒဿ-စရိတံဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိ-
တဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ စရိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ စိဏ္ဏဒါနာ ဒိပဋိပတ္တိ-
လှေ့ကျက်အပ်သော ဒါနပါရမီ အစရှိသောအကျင့်ကို၊ ဌပယိတွာ
တိပဒဿ-၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ မုဉ္ဇိတွာ-

လွတ်၍၊ အဂဟေတွာ-မယူမူ၍၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ ဘဝါဘဝေတိ-ဘဝါဘဝေဟူသည်ကား၊ (ပဒဿအတ္ထော
 ဝေဒိတဗ္ဗောဟူ၍သော်လည်းစွဲလေ၊) ဘဝေစ-ယုတ်သောဘဝ၌
 လည်းကောင်း၊ အဘဝေစ-မြတ်သောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ တစ်နည်း
 ကား၊ ဘဝေစ-ငယ်သောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ အဘဝေစ-ကြီးသောဘဝ
 ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိဘဝါဘဝကထန္တိ-ဧတ္ထဣတိဘဝါ ဘဝကထံ
 အစရှိသောပါဌ၌၊ ဝုဒ္ဓိဟာနိယော-အကြီးအငယ်တို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ-
 ဘဝါဘဝဟူ၍၊ ဝုတ္တာ-ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဣတိဘဝါဘဝ တဉ္စ-ဝိတိ
 ဝတ္ထောတိဧတ္ထ-ဣတိဘဝါ ဘဝတဉ္စ ဝိတိဝတ္ထော အစရှိသော ပါဌ၌၊
 သမ္ပတ္တိဝိပတ္တိ-ဝုဒ္ဓိဟာနိယဿာတု ဧတ္ထဒုညပါပါနိ-ပြည့်စုံခြင်း
 ပျက်စီးခြင်း၊ ကြီးခြင်း၊ ငယ်ခြင်း၊ သဿတဒိဋ္ဌိ ဥဇ္ဈေဒဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်းမှု
 မကောင်းမှုတို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ-ဘဝါဘဝဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတာနိ-လိုအပ်
 ကုန်၏၊ ဣတိဘဝါ ဘဝဟေတု ဝါဘိက္ခုနောတဏှာဥပ္ပဇ္ဇမာနာ
 ဥပ္ပဇ္ဇတိတိ ဧတ္ထပန-ဣတိဘဝါဘဝ ဟေတုဝါ၊ ဘိက္ခုနောတဏှာ
 ဥပ္ပဇ္ဇမာနာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ အစရှိသော ပါဌ၌ကား၊ ပဏိတပဏိတတရာနိ-
 ကောင်းသည်ထက် အထူးကောင်းကုန်သော၊ သပ္ပိနဝနိတာဒိနိ-
 ထောပတ်ဆီဥ အစရှိကုန်သော၊ ဘောသဇ္ဇာနိ-ဆေးတို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ-
 ဘဝါဘဝဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတာနိ-လိုအပ်ကုန်၏၊ (သာဓကပါဌ၌၏အနက်
 ကား၊) ဣတိ-ဤသို့၊ ဘဝါဘဝေဟေတုဝါ-ကောင်းသည်ထက်
 ကောင်းရာကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ ဘိက္ခုနော-ရဟန်းအား၊ တဏှာ-
 တဏှာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇမာနာ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏၊ သမ္ပတ္တိ
 ဘဝေသု-ပြည့်စုံသောဘဝတို့၌၊ ပဏိတတရာပဏိတ တမာ-မြတ်သည်
 ထက် မြတ်သည်ကို၊ ဘဝါတိပိ-ပြည့်စုံ၏ဟူ၍လည်း၊ ယသ္မာ-
 အကြင်ကြောင့်၊ ဝဒန္တိဇေ-ဆိုကြကုန်သည်သာတည်း၊ တသ္မာ-ထို့
 ကြောင့်၊ ဣဓာပိ-ဤအရာ၌လည်း၊ သောဇေအတ္ထော-ထိုမြတ်သည်
 ထက် မြတ်သောဘဝကိုသာလျှင်၊ သမ္ပတ္တိဘဝကိုသာလျှင်လည်းဟူ၊
 ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ခုဒ္ဒကေစေဝ-ငယ်သည်သာဖြစ်သော၊ ဘဝသ္မိ-

ဘဝ၌၊ မဟန္တေ-ကြီးသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဘဝသို့-ဘဝ၌၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ပုတ္တံပုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား
 ဘုရားရှင် အလောင်းတော်သည် ငယ်သောဘဝကြီးသောဘဝ၌
 ကျင်လည်ငြားသော်လည်း မြတ်သည်ထက်မြတ်သောဘဝကိုသာလျှင်
 အလိုတော်ရှိ၏ဟုလိုသည်၊) ဣမသ္မိကပ္ပေတိဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိ-
 ဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌၊ ပဝက္ခိဿန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါ
 ဘုရားသည်၊ ကထယိသံ-ဟောပြောတော်မူအံ့၊ သုဏောဟိတိပဒေန-
 သုဏောဟိဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဓမ္မဿနာပတိ-တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော၊
 သာရိပုတ္တံ-ရှင်သာရိပုတ္တရာကို၊ သဝနေ-တရားနာစေခြင်း၌၊ နိယော
 ဇေတိ-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တော်မူ၏၊ မေတိ-မေဟူသည်ကား၊ မမ-
 ငါ၏၊ သန္တိကေ-အထံတော်၌၊ ဘာသတော-ဟောပြောသော၊ မမ-
 ငါ၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင် အတ္တော-အနက်
 တည်း။

နိဒါနကထာ-နိဒါန်းကိုပြဆိုသော အခန်းသည်၊ နိဋ္ဌိတာ ပြီး
 ဆုံးပြီ။

၁-အင်္ဂါတ္ထိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃။ ၂၁။ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာယသ္မတော သာရိ
ပုတ္တထေရဿ-ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ သဒေဝမနုဿာယ-နတ်လူနှင့်
တကွသော၊ ပရိသာယ-ပရိသတ်၌၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်မြတ်၏၊
ပုဗ္ဗစရိယာယ-ရှေးအကျင့်တော်ကို၊ သဝနေ-နာခြင်း၌၊ ဥဿာဟံ-အား
ထုတ်ခြင်းကို၊ ဇနိတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ တံပုဗ္ဗစရိတံ-
ထိုရှေးအကျင့်တော်သည်၊ ဘဝန္တရပဋိစ္ဆန္တံ-အကြားဘဝဖုံးလွှမ်းခြင်းရှိ
သည်ဖြစ်၍၊ ဟတ္ထတလေ-လက်ဝါးပြင်၌၊ အာမလကံဝိယ-ရှစ်ရှားသီး
ကဲ့သို့၊ ပစ္စက္ခံ-မျက်မှောက်ကို၊ ကရောန္တော-ပြုတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊
ယဒါဟံ ဗြဟ္မာရညေတိအာဒိ-ယဒါဟံ ဗြဟ္မာရညေ အစရှိသော ဂါထာ
ကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူလေ၏။

တတ္ထတိသံဂါထာယံ-ထိုဂါထာ၌၊ ယဒါတိ-ယဒါဟူသည်ကား၊
ယသ္မိကာလေ-အကြင်အခါ၌၊ ဗြဟ္မာရညေတိ-ဗြဟ္မာရညေဟူသည်ကား၊
မဟာရညေ-တောကြီး၌၊ အရညာနိယံ-ဆိတ်ညံသောတောအုပ်၌၊
မဟန္တေ-ကြီးစွာသော၊ ဝနေ-၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ သုညေတိ-သုညေဟူသည်ကား၊ ဇနဝိဝိတ္ထေ-လူတို့မှ
ဆိတ်ညံသော၊ ဝိပိနကာနနေတိ-ဝိပိနကာနနေဟူသည်ကား၊ ဝိပိနဘူ
တေ-ထွေးယှက်သော အထူးသောတောအုပ်၌၊ ပဒဒ္ဒယေနာပိ-ပုဒ်နှစ်ခု
၏အပေါင်းဖြင့်လည်း၊ တဿာရညသံ-ထိုတောအုပ်၏၊ ဂဟဏဘာဝ

အင်္ဂါတ္ထိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၈၁

မေဝ-အထူးထူးသည်ကိုသာလျှင်၊ ဒီပေတိ-ပြ၏၊ ဧတံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံကို၊ ကာရဒီပံ-ကန်ပြင်းပင်ဟူသောကျွန်းကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အဇ္ဈောဂါဟေတွာတိ ဟူသည်ကား၊ အနုပဝီသိက္ခာ-အစဉ်အတိုင်းဝင်လေ၍၊ ဝိဟရာမိတိ ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗဗြဟ္မအရိယအာနေဉ္စ ဝိဟာရေဟိ-ဒိဗ္ဗဝိဟာရဗြဟ္မဝိဟာရအရိယအာနေဉ္စ ဝိဟာရတို့သည် သမုပ္ပါဒ်တသုခဝိသေသေန-ဖြစ်စေအပ်သော ချမ်းသာအထူးဖြစ်သော၊ ဣရိယာ ပထဝိဟာရေန-ဣရိယပထဝိဟာရဖြင့်၊ သရီရဒုက္ခံ-ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို၊ ဝိစ္ဆိန္နိတွာ-ဖျောက်၍၊ ဟရာမိ-ဆောင်ဖူးနေဖူး၏၊ အတ္တဘာဝံ-အတ္တဘောကို၊ ပဝတ္တေမိ-ဖြစ်စေဖူး၏၊ အင်္ဂါတ္ထိနာမ တာပသောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမကော-ဤသို့သောအမည်ရှိသော၊ တာပသော-ရသေ့သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ တသ္မိံအရညေ-ထိုတောအုပ်၌၊ ဝိဟရာမိ-နေဖူး၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-အနက်တည်း၊ သတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ အင်္ဂါတ္ထိတာပသဘာဝံ-အင်္ဂါတ္ထိရသေ့၏ အဖြစ်ကို၊ ဓမ္မသေနာပတိဿ-တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ ဝဒတိ-ဟောတော်မူ၏၊ တတြဝစေန-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတီတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဣမသ္မိံယေဝဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌သာလျှင်၊ ဗာရာဏသီယံ-ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တောနာမ-ဗြဟ္မဒါတ်အမည်ရှိသော၊ ရာဇိနိ-မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏ အဖြစ်ကို၊ ကရောန္တေ-ပြုသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အသီတိကောဋ္ဌိဝိဘဝဿ-ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလဿ-ပုဏ္ဏားသူကြွယ်၏၊ ကုလေ-အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိကံရ-ဖြစ်သထတ်၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်းအား၊ အင်္ဂါတ္ထိတိနာမံ-အင်္ဂါတ္ထိဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ တဿ-ထိုအင်္ဂါတ္ထိသတို့သား၏၊ ပဒသာဂမနကာလေ-ခြေလှမ်းသွားတတ်သောကာလ၌၊

ဘဂိနီပိ-နှမသင်္ဃလည်း၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏။ အဿ-ထိုသူငယ်မအား၊
ယသဝတီတိနာမံ-ယသဝတီဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏။
သော-ထိုအကိတ္တိ သတို့သားသည်၊ သောဠဿ 'ဝဿကာလေ-
တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော' ကာလ၌၊ တက္ကသီလံ-တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊
ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ-အလုံးစုံသောအတတ်တို့ကို၊ ဥဂ္ဂ
ဟေတွာ-သင်ကြား၍၊ ပစ္စာဂမာသိ-တဖန်ပြန်လာ၏။ အထခေါ-
ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုအကိတ္တိသတို့သား၏၊ မာတာပိတရော-အမိအဖ
တို့သည်၊ ကာလံ-စုတေသောကာလကို၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏။ သော-
ထိုအကိတ္တိသတို့သားသည်၊ တေသံ-ထိုမိခင်ဖခင်တို့၏၊ ပေတကိစ္စာနိ-
သူသေကိစ္စတို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ကတိပယဒိဝသာ တိက္ကမေန-
နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ အာယုတ္တကပုရိသေဟိ-ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော
ယောကျ်ားတို့သည်၊ ရတနာဝလောကနံ-ကြည့်ရှုအပ်သော ရတနာဥစ္စာ
ပုံသို့၊ ကာရမာနော-ပြုစေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ အယျ-အရှင်သား၊ ဧတ္တကံ-
ဤမျှလောက်သောဥစ္စာသည်၊ မေတ္တိကံ-မိခင်မှပါသောဥစ္စာတည်း၊ ဧတ္တ
ကံ-ဤမျှသောဥစ္စာသည်၊ ပေတ္တိကံ-အဖပိုင်ထိုက်သောဥစ္စာတည်း၊
ဧတ္တကံ-ဤမျှသောဥစ္စာသည်၊ ပိတာမဟံ-အဖိုးမှပါသော ဥစ္စာတည်း၊
က္ကတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တဝစနံ-ဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရသည်ရှိ
သော်၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယော-ထိတ်လန့်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
က္ကဒံနေမေဝ-ဤဥစ္စာသည်လျှင်၊ ပညာယတိ-ထင်ရှား၏၊ နေဿ-ဥစ္စာ
ကို၊ သံဟာရကာ-ရုံးစုဆောင်ရွက်ကုန်သောသူတို့သည်၊ နပညာယန္တိ-
မတင်ရှားကုန်၏၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည်၊ က္ကမံစနံ-ဤ
ဥစ္စာကို၊ ပဟာယေဝ-စွန့်၍လျှင်၊ ဂတာ-သွားကြလေကုန်၏၊ အဟံပန-
ငါသည်မူကား၊ က္ကဒံစနံ-ဤဥစ္စာကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ဂမိဿမိတိ-
သွားအံ့ဟု၊ ရာဇာနံ-ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ နနေန-
ဥစ္စာဖြင့်၊ အတ္ထိကာ-အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ အကိတ္တိပဏ္ဍိတဿ-
အကိတ္တိပညာရှိ၏၊ ဂေဟံ-အိမ်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တတိ-လာကြကုန်ဟု၊
ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ-လည်စေ၏။

အကိတ္တိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၈၃

☸ သော-ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်းသည်။ သတ္တာဟံ-ခုနစ်ရက်ပတ်
 လုံး၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္ထေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဓနေ-ဥစ္စာသည်။
 အဓိယမာနေ-မကုန်နိုင်သည်ရှိသော်၊ ဣမာယဓနကိဋ္ဌိယာ-ဤသို့သော
 ဥစ္စာ၌ရွှင်မြူးခြင်းဖြင့်၊ မေ-ငါ့အား၊ ကိပယောဇနံ-အဘယ်အကျိုး
 ရှိအံ့နည်း၊ အတ္တိကာ-အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ဂဏိဿန္တိတိဟူလေကုန်
 လတ္တံ့ဟု၊ နိဝေသနဒွါရံ-အိမ်တံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ-ဖွင့်၍၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏ
 ဒီဘရိတေ-ရွှေငွေအစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော၊ သာရဂဗ္ဗေပိ-ဥစ္စာ
 တိုက်တို့ကိုလည်း၊ ဝိဝရာပေတွာ-ဖွင့်လှစ်စေ၍၊ ဒိန္နယေဝ-လှူအပ်ကုန်
 သည်ဖြစ်၍လျှင်၊ ဟရန္တုတိ-ဆောင်ယူကြလေကုန်ဟု၊ ဂေဟံ-အိမ်ကို၊
 ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဉာတိပရိဝဇ္ဇဿ-ဆွေစဉ်မျိုးဆက်၏၊ ပရိဒေဝန္တဿ-ငို
 ကြွေးစဉ်၊ ဘဂိနိ-နှမကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဗာရာဏသီတော-ဗာရာ
 ဏသီပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်သွားလေ၍၊ နဒိ-မြစ်ကို၊ ဥတ္တရိတွာ-
 ကူး၍၊ ဒွေတိဏိယောဇနာနိ-နှစ်ယူဇနာ သုံးယူဇနာအရပ်တို့သို့၊ ဂန္တော-
 ရောက်လေသော်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ရမ္မဏိယေ-ပျော်ဖွယ်ရှိ
 သော၊ ဘူမိဘာဂေ-မြေအရပ်အဖို့၌၊ ပဏ္ဏသာလံ-သစ်ရွက်မိုးသော
 ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ ကရိတွာ-ပြုလုပ်၍၊ ဝသတိ-နေ၏၊ နဂရာ-မြို့မှ၊
 ယေနဒွါရေန-အကြင်တံခါးဖြင့်၊ တဒါ-ထိုတံခါး၌၊ နိက္ခမိ-ထွက်သွား
 လေ၏၊ တံဒွါရံ-ထိုတံခါးသည်၊ အကိတ္တိဒွါရံနာမ-အကိတ္တိတံခါးမည်
 ၏၊ ယေနတိတ္ထေန-အကြင်ကူးရာဆိပ်ဖြင့်၊ နဒိ-မြစ်သို့၊ ဩတိဏ္ဏော-
 သက်၏၊ တံတိတ္ထံ-ထိုသက်ရာဆိပ်သည်၊ အကိတ္တိ တိတ္ထံနာမ-အကိတ္တိ
 ဆိပ်မည်သည်၊ ဇာတံ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်း၏၊
 ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ-ရသေ့ရဟန်းပြုသည်၏အဖြစ်ကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ဗဟူ-
 များစွာကုန်သော၊ ဂါမနိဂမရာဇောနိဝါသိနော-ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်၌
 နေကုန်သော၊ မနုဿာ-လူတို့သည်၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊
 ဂုဏေ ဟိ-ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်၊ အာကမ္ပိယမာနဟဒယာ-ငင်ဆွဲအပ်
 သောနှစ်လုံး ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အနုပဗ္ဗဇိသု-အတူလိုက်၍ ရဟန်း
 ပြုကြကုန်၏၊ မဟာပရိဝါရော-များသောအခြံအရံပရိသတ်သည်။

၈၄ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

အဟောသိ-ဖြစ်၏။ မဟာလာဘသက္ကာရော-များသောလတ်သပ်ပကာ
သည်။ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါဝိယ-ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ
ကဲ့သို့။ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ အထ-ထိုအခါ။ မဟာသတ္တော-
ဘုရားလောင်းသည်။ အယံလာဘသက္ကာရောပိ-ဤလတ်သပ်ပကာ
သည်လည်းကောင်း၊ အယံမဟာ ပရိဝါရောပိ-ဤများသော အခြံအရံ
သည်လည်းကောင်း၊ မဟန္တော-များမြှောင်ကြီးကျယ်၏။ ဣဓ-
ဤကျောင်းသင်္ခမ်း၌၊ ကာယဝိဝေကမတ္တံ-ပိ-ကိုယ်၏စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း
ကိုမျှလည်း၊ နလဘတိ-မရနိုင်၊ မယာ-ငါသည်၊ ဧကေနေဝ-
တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြင့်လျှင်၊ ဝိဟရိတုံ-နေခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ-
သင့်၏။ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏။ (မယာ-ဧကေနေဝ-
ဝိဟာတုံဝဇ္ဇတိဟူသောပါဌ၌ မယာသဒ္ဓါသည်၊ အဝုတ္တကတ္တာ- ဖြစ်
သည်။ ဝဇ္ဇတိကြိယာပုဒ်သည် အာချာတ်ပုဒ်ဖြစ်၍၊ ဝုတ္တကတ္တာ-
ဟောဖြစ်သည်ဟုကြံသော်၊ သဒ္ဓါ-ဆန့်ကျင်၏၊ ထိုသို့မကြံမူ၍၊ ဝိဟာတုံ
ဝဇ္ဇတိပုဒ်ကို ကြိယာဟောကြံသော် သင့်၏။ အကြောင်းကား
ရှင်မဟာကစ္ဆည်းဟောသော သဒ္ဓါဥဏှဒ်ကျမ်း၌၊ ဘာဝဝါ စိမ္မိ စတုတ္ထိ
ဟူသောသုတ်၌ ကြိယာကိုဟောသည်ရှိသော်၊ စတုတ္ထိ ဝိဘတ်သည်
ဖြစ်၏ဟူသောစကားကို ထောက်သော်နေခြင်း ကြိယာ၏ သင့်ခြင်းကို
ယူသော ဤအရာ၌ မယာဟူသော အဝုတ္တပုဒ်ကို ဝဇ္ဇတိ ကြိယာ၌
ကတ္တာ၊ ဝဇ္ဇတိကား ကတ္တာကြိယာဟုဆို၍ စပ်လေ။ ဘူရိဒါတ်
ဇာတ်တော်၌လည်း ဧကေန တိဒသာဝနံဂန္တူ ဝဇ္ဇတိ ဧကေန မနဿ
လောကံ၊ ဂန္တူဝဇ္ဇတိဟု ပါဠိပါဌ၌လည်း ဤကဲ့သို့ရှိသည်။ သဒ္ဓါယုတ္တိကို
အသင့်ကြံသော် မဆန့်ကျင်ဟု ယူအပ်သည်။) စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပရမပိစ္ဆ
ဘဝတောစ-လွန်စွာအလိုနည်းသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိဝေက
နိန္ဒတာယစ-ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသို့၊ ညွတ်သောစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သူအား၊ အဇာနာပေတွာ-
မသိစေမူ၍၊ ဧကကောဝ-တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ နိက္ခမိတွာ-
ထွက်သွား၍၊ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဒမိဋ္ဌရဋ္ဌံ-ဒမိဋ္ဌမည်သောတိုင်းသို့၊

ပတွာ-ရောက်၍၊ ကာဝီရပဉ္စနသမိပေ-ကာဝီရရေဆိပ်၏ အနီးဖြစ်သော၊
ဥယျာနေ-ဥယျာဉ်၌၊ ဝိဟရန္တော-နေလျက်၊ ဈာနဘိညာယော-ဈာန်
အဘိညာဏ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ တတြပိ-ထိုဥယျာဉ်၌လည်း၊
အဿ-ထိုဘုရားလောင်းအား၊ မဟာလာဘသက္ကာရော-များသော
လာဘ်သပ်ပကာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုအင်္ဂုတ္တိ ဘုရားလောင်း
သည်၊ တံ-ထိုလာဘ်သပ်ပကာကို၊ ဇိဂ္ဂစ္ဆန္တော-စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍၊
ဆဉ္စေတွာ-စွန့်၍၊ အာကာသေန-ကောင်းကင်ဖြင့်၊ ဂန္ထာ-သွားလေ၍၊
ကာရဒီပေ-ကာရဒီပကျွန်း၌၊ ဩတရိ-သက်လေ၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊
ကာရဒီပေါ-ကာရဒီပကျွန်းသည်၊ အဟိဒီပေါနာမ-အဟိဒီပမည်၏၊
သော-ထိုအင်္ဂုတ္တိဘုရားလောင်းသည်၊ တတ္ထ-ထိုကာရဒီပကျွန်း၌၊
မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ကာရရက္ခံ-ကန်ပြင်းပင်ကို၊ ဥပနိဿာယ-အမှီ
ပြု၍၊ ပဏ္ဏသာလံ-သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ မာပေတွာ-
ဖန်ဆင်း၍၊ ဝါသံ-နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ-ပြု၏၊ အပိစ္ဆတာယပန-အလို
နည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား၊ ကတ္ထစိ-တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့၊
အဂန္တာ-မသွားမူ၍၊ တဿရက္ခဿ-ထိုကန်ပြင်းပင်၏၊ ဖလကာလေ-
အသီးသီးသောကာလ၌၊ ဖလာနိ-အသီးတို့ကို၊ ခါဒန္တော-စားလျက်၊
ဖလေ-အသီးသည်၊ အသတိ-မရှိသော်၊ ပတ္တာနိ-အရွက်တို့ကို၊ ဥဒက
သိတ္တာနိ-ရေဖြင့်ပြုတ်ဖျောသည်တို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ခါဒန္တော-
စားလျက်၊ ဈာနသမာပတ္တိဟိ-ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ကာလံ-ကာလကို၊
ဝီတိနာမေတိ-လွန်စေ၏။

တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သီလတေဇေန-သီလတန်ခိုးအား
ဖြင့်၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္မလသီလာသနံ-ပဏ္ဍုကမ္မလာ
မြကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏ္ဍာကာရံ-ပူသောအချင်းအရာကို၊ ဒဿတိ-ပြ
လေ၏၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ မံ-ငါ့ကို-ကောနူခေါ်-အဘယ်
မည်သောသူသည်၊ ဣမသ္မာဌာနာ-ဤအရာမှ၊ စာဝေတုကာမောတိ-ရွှေ
စေလိုသနည်းဟု၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ကြည့်လတ်သော်၊ ပဏ္ဍိတံ-ပညာရှိကို၊
ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ ကိမတ္ထံနူခေါ်-အဘယ်အကျိုးငှာလျှင်၊ အယံတာပသော-

ဤရညသုသည်၊ စဝံ-ဤသို့၊ ဒုက္ကရတပံ-ဆင်းရဲစွာအကျင့်ကို၊ စရတိ-
 ကျင့်လေသနည်း၊ သက္ကတ္တံ-သိကြား၏အဖြစ်သို့၊ ပတ္ထေတိနုခေါ-
 တောင့်တလေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အညံ-သိကြားမှ
 တစ်ပါးသောအမှုကို၊ ပတ္ထေတိ-တောင့်တလေသလော၊ ဣတိ-သို့၊
 နံ-ထိုအကတ္တိရညသုကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိတိ-စုံစမ်းအံ့ဟု၊
 အာဝဇ္ဇေသိ-ဆင်ခြင်၏၊ အာဝဇ္ဇေတွာ-ဆင်ခြင်ပြီး၍၊ အယံတာပသော-
 ဤရညသုသည်၊ (ဟိသဒ္ဓါကား ပက္ခန္ဓရနိပါတ်ပုဒ်)-သုဝိသုဒ္ဓကာယဝစီမ
 နောသမစာရော-ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး အကျင့်
 ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဇီဝိတေ-အသက်၌၊ နိရာပေက္ခော-ငဲ့ကွက်ခြင်း
 မရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥဒကသိတ္တာနိ-ရေဖြင့်ပြုတ်ဖျောအပ်ကုန်သော၊
 ကာရပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ခါဒတိ-စား၏၊ သက္ကတ္တံ-သိကြား
 ၏အဖြစ်ကို၊ သစေပတ္ထေတိ-အကယ်၍ တောင့်တသည်ဖြစ်အံ့
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလာနိ-အကျင့်ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာရပတ္တာနိ-
 ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ မယံ-ငါ့အား၊ နဒဿတိ-မပေးလတံ့၊ သက္ကတ္တံ-
 သိကြား၏အဖြစ်ကို၊ နောစေပတ္ထေတိ-အကယ်၍ မတောင့်တသည်
 ဖြစ်အံ့၊ ဒဿတိ-ပေးလတံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဗြဟ္မဏဝ
 ဣန္ဒန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ တဿ-ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်း၏၊
 သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ-ထိုဘုရား
 လောင်းသည်လည်း၊ ကာရာပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ သေဒေတွာ-
 ပြုတ်ဖျော၍၊ သီတလီဘူတာနိ-အေးသည်ဖြစ်၍၊ ဖြစ်ကုန်သော
 ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ခါဒိဿာမိတိ-စားအံ့ဟု၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ-
 ကျောင်းသစ်မ်းတံခါး၌၊ နိသီဒိ-နေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-
 ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပုရတော-ရှေ့မှ၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ ဗြဟ္မဏ
 ရူပေန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ ဘိက္ခာယ-ထမင်းဖြင့်၊ အတ္ထိကော-
 အလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊ မဟာသတ္တော-
 ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ-ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ မေမယာ-
 ငါသည်၊ လာဘာဝတ-ရကောင်းပေစွ၊ မေမယာ-ငါသည်၊ သုလဒ္ဓံဝတ

အင်္ဂုတ္တိုစရိယာဝဏ္ဏနာ

၈၇

-ကောင်းသောရခြင်းတည်း။ မေ-ငါသည်။ ငါ့အားလည်းဟူ-ယာ
စကော-ယာစကာကို အလှူခံကိုလည်းဟူ။ ဒိဋ္ဌော-မြင်ရဖူးလေသည်
ကား။ စီရသံဝတ-ကြားမြင်လေစွတကား။ ဣတိ-ထိုသို့။ မနသိကရိ
တွာ-နှလုံးသွင်း၍။ သောမနဿပတ္တော-ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ရောက်သည်။
ဟုတွာ-ဖြစ်၍။ အဇ္ဇ-ယခု။ မမ-ငါ၏။ မနောရထံ-နှလုံး၏အလိုကို။
မတ္ထကံ-အပြီးသို့။ ပါပေတွာ-ရောက်စေ၍။ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို။
ဒဿာမိတိ-ပေးလှူ အံ့ဟု။ ပက္ခဘာဇနေနေဝ-ချက်အပ်သော အိုးဖြင့်
ပင်လျှင်။ အာဒါယ-ယူ၍။ ဂန္ဓာ-သွားလေသော်။ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီ
ကို။ အာဝဇ္ဇေတွာ-ဆင်ခြင်၍။ အတ္တနော-မိမိ၏။ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ။
အသေသေတွာဝ-မကြွင်းစေမူ၍လျှင်။ တဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏။ ဘိက္ခာ
ဘာဇနေ-ထမင်းတောင်း၌-ပက္ခိပိ-ထည့်လေ၏။ သတ္တော-သိကြား
သည်။ တံ-ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို။ ဂဟေတွာ-ယူ၍။ ထောက်-
အနည်းငယ်။ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍။ အန္တရဓာယိ-ကွယ်လေ၏။ မဟာ
သတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်ကား။ (ပိသဒ္ဒါကား-ဝါကျာရမ္မနိပါတ်)-
တဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား။ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍။ ပုန-တဖန်။ ပရိယေဋ္ဌိ-
အစာရှာမှီးခြင်းသို့။ အနာပဇ္ဇိတွာ-မရောက်မူ၍။ တေနေဝပီတိသုခေန-
ထိုသို့သော ပီတိချမ်းသာဖြင့်။ ကာလံ-ကာလကို။ ဝိတိနာမေသိ-လွန်စေ
၏။

ဒုတိယဒီဝသေပန-နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း။ ကာရ
ပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို။ ပစိတွာ-ကျိုချက်၍။ ဟိယျော-ယမန်နေ-
ဒက္ခိဏေယျံ-အလှူခံကို။ အလဘိ-ရ၏။ အဇ္ဇ-ဤယနေ့-ကထံနု-
အဘယ်သို့လျှင်။ အဟံ-ငါသည်။ လဆာယျံ-ရပါအံ့နည်း။ ဣတိ-သို့။
စိန္တေတွာ-ကြံ၍။ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ-ကျောင်းသင်္ခမ်းတံခါး၌။ နိသီဒိ-
နေလေ၏။ သတ္တော-သိကြားသည်။ တထေဝ-ထိုရှေးအတူ။ အာဂမိ-
လာ၏။ မယာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ ပုနပိ-တဖန်လည်း။
တထေဝ-ထိုအတူ။ ဒတွာ-လှူလိုက်၍။ ကာလံ-ကာလကို။ ဝိတိနာမေ
တိ-လွန်စေ၏။ တတိယ ဒီဝသေပိ-သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း။

တထေဝ-ထို့အတူ၊ ဒတွာ-လှူလိုက်၏၊ မေ-ငါ၏၊ လာဘာ-အလှူခံ
ကို ရခြင်းသည်၊ အဟောဝတ-ဩရတော်ပေစ္စတကား၊ အဟံ-ငါသည်၊
ပုည-ကောင်းမှုကို၊ ဗဟံ-များစွာ၊ ပသဝါမိဝတ-ပွားရပေစ္စတကား၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဒက္ခိဏေယျ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သစေလဘေယျ-
အကယ်၍ ရပါငြားအံ့၊ ဧဝမေဝ-ဤအလှူရှင်သည်ပင်၊ မာသမ္ပိ-တစ်လ
ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ဒွေမာသမ္ပိ-နှစ်လပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ဒါနံ-
အလှူကို၊ ဒဒေယျ-ပေးလှူလိုပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊
တိသုပိဒိဝဿေသု-လှူသောနေ့သုံးရက်တို့၌လည်း၊ တေနဒါနေန-ထိုသို့
အလှူဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ လာဘသက္ကာရသိလောကံ-လာဘ်သပ်
ပကာ အကြောင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံသော၊ စက္ကဝတ္တိသမ္ပတ္တိ-စကြဝ
ကြေးမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ သက္ကသမ္ပတ္တိ-
သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ ဗြဟ္မသမ္ပတ္တိ-
ဗြဟ္မာမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ သာဝကဗောဓိ-
သာဝကဗောဓိဆုကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ ပစ္စေကဗောဓိ-
ပစ္စေကဗောဓိဆုကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊
မေ-ငါ၏၊ ဣဒံဒါနံ-ဤအလှူသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ-သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ်တော်၏၊ ပစ္စယော-အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတူတိ-ဖြစ်စေ
သတည်းဟု၊ ယထာဓိကာရံ-ဆောက်တည်တိုင်းသော၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊
ဌပေသိ-ထား၏၊ (ဖြစ်စေ၏လည်းဟူ၍) တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဒါမံတ
ပတေဇေန-ပ-တာနိကမ္မာနိ အာစရိန္တိ-တဒါမံတပတေဇေန- ပ-တာနိ
ကမ္မာနိအာစရိဟူသောစကားကို၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄။ အတ္ထကား-သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တဒါ-ထိုအကိစ္စိရသေ့
ဖြစ်သောကာလ၌၊ မံ-ငါ၏၊ တပတေဇေန-အကြင်တန်ခိုး၏ အာနု
ဘော်ဖြင့်၊ တိဒိဝါဘိဘူ-တာဝတိသာနတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော၊
သက္ကော-သိကြားသည်၊ သန္တက္ကော-ပူပန်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊
ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏံ-ပုဏ္ဏား၏အသွင်သဏ္ဌာန်ကို၊ ဓာရေန္တော-ဆောင် လျက်၊
ဘိက္ခာယ-တမင်းတောင်းအံ့သောငှာ၊ မံ-ငါသို့၊ ဥပါဂမိ-ကပ်လာ၏။

အင်္ဂါတ္ထိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၈၉

၅။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ မမ-ငါ၏၊ ဒွါရေ-ကျောင်းသင်္ခမ်း
တံခါး၌၊ ဌိတံ-ရပ်လာသည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဝနာ-
တောအရပ်မှ၊ အာဘတံ-ဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ အတေလဉ္စ-ဆီမခတ်
သော၊ အလောဏကဉ္စ-ဆားလည်းမခတ်သော၊ ပဏ္ဏံ-ကန်ပြင်းရွက်
ပြုတ်ကို၊ သကဋ္ဌာဟေန-အိုးနှင့်တကွ၊ အာကိရိ-လောင်းလိုက်၏။

၆။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏား
အား၊ တံပဏ္ဏံ-ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို၊ ဒတွာန-ပေးလှူပြီး၍၊
ဘာဇနံ-အိုးကို၊ နိကုဇ္ဈိတွာန-မှောက်၍၊ ပုန-တဖန်၊ ဒေသနံ-အစာရှာ
မှီးခြင်းကို၊ ဧဟိတွာန-စွန့်၍၊ ပဏ္ဏသာလကံ-သင်္ခမ်းထဲသို့၊ ပါဝိသိ-
ဝင်လေ၏။

၇။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ဗြာဟ္မဏဝဏ္ဏော-ပုဏ္ဏား၏အသွင်
ဆောင်သော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ ဒုတိယမ္ပိ-နှစ်ရက်နေ့၌လည်း
ကောင်း၊ တတိယမ္ပိ-သုံးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ မမန္တိကေ-ငါ၏အထံ
သို့၊ ဥပဂဉ္စိ-ချဉ်းကပ်လာ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊
အကမ္ပိ တော-မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍၊ အနောလဂ္ဂေါ-မငြိစွန်းသည်၊
ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဧဝမေဝ-ထိုရှေးသောနေ့အတူပင်လျှင်၊ အဒါသိ-
လှူပေ၏။

၈။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တပ္ပစ္စယာ-ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို
မစားမသောက် လှူလေသောကြောင့်၊ မေ-ငါ၏၊ သရီရသ္မိ-ကိုယ်၌၊
ဝိဝဏ္ဏိယံ-အဆင်းပျက်ခြင်းသည်၊ နအတ္ထိ-မရှိ၊ ပီတိသုခေန-နှစ်လို
ချမ်းသာခြင်းကြောင့်၊ ရတိယာ-မွေ့လျော်သဖြင့်၊ တံဒိဝံ-ထိုသုံးရက်နေ့
ကို၊ ဝီတိနာမေမိ-လွန်စေ၏။

၉။ မာသမ္ပိ-တစ်လည်းကောင်း၊ ဒွေမာသမ္ပိ-နှစ်လည်းကောင်း၊
ဝရံ-မြတ်သော၊ ဒက္ခိဏေယျံ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ စေလ
ဘော၊ လဘေယျံ-အကယ်၍ ရပေအံ့၊ အကမ္ပိတော-မတုန်မလှုပ်သည်
ဖြစ်၍၊ အနောလိနော-မတွန့်တိုသည်ဖြစ်၍၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သော၊ ဒါနံ-
အလှူကို၊ ဒဒေယျံ-လှူအံ့။

၁၀။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏား
အား၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒမာနော-လှူသည်ရှိသော်၊ ယသဉ္စ-အခြံအရံ
ကိုလည်းကောင်း၊ လာဘဉ္စ-လာဘသပ်ပကာကိုလည်းကောင်း၊ နပတ္တ
ယိ-မတောင့်တ၊ သဗ္ဗညုတံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပတ္တယမာနော-
တောင့်တလျက်၊ တာနိကမ္မာနိ-ထိုကောင်းမှုတို့ကို၊ အစရိ-ကျင့်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တဒါတိ-တဒါဟူသည်
ကား၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ အကိတ္တိနာမကော-
အကိတ္တိ အမည်ရှိသော၊ တာပသော-ရသေ့သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တသ္မိဒီပေ-ထိုကျွန်း၌၊ ကာရာရညေ-ကန်ပြင်းတော၌၊
ဝိဟရာမိ-နေ၏၊ မန္တိ-မံဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ တပတေဇေနာတိ-
တပတေဇေန ဟူသည်ကား၊ သီလပါရမီတာနုဘာဝေန-သီလပါရမီ၏
အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဒုစ္စရိတသံကိလေသဿ-ဒုစရိုက်
အညစ်အကြေးကို၊ တပနတော-ပူပန်စေတတ်သည်ဖြစ်၍၊ သီလံ-သီလ
ပါရမီကို၊ တပေါတိ-တပဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ (ဒုစရိုက်ကိလေသာ
အညစ်အကြေးကို သီလပါရမီသည် ပူပန်စေတတ်သည် မဟုတ်လေ
သေး၊ နေက္ခမ္မဝီရိယ ပါရမီတို့လည်း သံကိလေသတရားကို ပူပန်
စေတတ်၏ဟု ပြပြန်လို၏၊ နေက္ခမ္မဝီရိယပါရမီတာနုဘာဝေနဝိဟူသော
အထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) အတ္ထကား-ဝါ-တစ်နည်း
ကား၊ နေက္ခမ္မဝီရိယပါရ မီတာနုဘာဝေန-နေက္ခမ္မဝီရိယပါရမီတို့၏
အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တာပိ-ထိုနေက္ခမဝီရိယပါရမီ
တို့ကိုလည်း၊ တဏှာသံကိလေသဿ-တဏှာတည်းဟူသော အညစ်
အကြေးကိုလည်းကောင်း၊ ကောသဇ္ဇဿ-ပျင်းရိခြင်းကိုလည်းကောင်း၊
တပနတော-ပူပန်စေတတ်သည်ဖြစ်၍၊ တပေါတိ-တပဟူ၍၊ ဝုစ္စန္တိ-
ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ တာ-ထိုအကျင့်
သည်၊ ဣမသ္မိအတ္တဘာဝေ-ဤအလုံးစုံသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊
ဥက္ကံသဂတာ-မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ (ခန္တိပါရမီတော်၏၊
တပတေဇ၏အဖြစ်ကိုပြလို၏) ခန္တိသံဝရဿာစာပိဟူသောအထက်စကား

ကိုဆရာမိန့်ပြန်သတည်း။) ခန္တိသံဝရဿစာပိ၊ ခန္တိသံဝရတရား၏လည်း၊
 ပရမုက္ခံသဂမနတော-အလွန်မြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သောကြောင့်၊ ခန္တိပါရမီ
 တာနုဘာဝေန-ခန္တိပါရမီတော်၏ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဣတိပိ-ဤသို့
 လည်း၊ ဝတ္ထု-ဆိုခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတေဝ-သင့်သည်သာတည်းဟိသစ္စ-မှန်၏၊
 ခန္တိပရမံတပေါတိ-ခန္တိပရမံတပေါဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော် မူအပ်၏၊
 (အဓိပ္ပါယ်ကား တပတေဇေနဟူသော ပါဠိတော် ဂါထာပုဒ်၏ အနက်
 သည် သီလပါရမီ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နေက္ခမ္မ ဝိရိယ
 ပါရမီတို့၏ အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခန္တိပါရမီ၏ အာနုဘော်
 အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းအနက်ရသင့်ကြောင်းကို ဆရာပြတော်
 မူအပ်သည်) သန္တုတ္တောတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာဝုတ္တရုဏာ နုဘာဝ
 ဇနိတေန-ဆိုအပ်ပြီးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်သည်ဖြစ်စေအပ်သော၊
 ဓမ္မတာသိဒ္ဓေန-သဘောဖြင့်ပြီးသော ဥဏှကာရေန-ပူသောအခြင်း
 အရာသည်၊ ပဏ္ဍုကမ္မလသီလာသနဿ-ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာကို၊
 သန္တာပိတော-ပူစေအပ်သည်ဖြစ်၏၊ တိဒိဝါဘိဘူတိ-သည်ကား
 ဒေဝလောကာဓိပတိ-နှစ်ထပ်သောနတ်ပြည်ကို အစိုးရသော၊ သက္ကော-
 သိကြားသည်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း
 ပဏ္ဍုသာလာယ-ကျောင်းသင်္ခမ်း၏၊ သမိပေ-အနီး၌ ဂဟိတံ-ယူအပ်
 သော၊ ကာရပဏ္ဏံ-ကန်ပြင်းရွက်ကို၊ ပဏ္ဍုသာလာယ-ကျောင်းသင်္ခမ်း၏
 အရည် မဇ္ဈဂတတ္တာ-တော၏အလယ်၌ တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
 ပဝနာ ဘတန္တိ-ပဝနာဘတံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

အတေလဉ္စအလောဏိကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေယျဓမ္မဿ-
 လှူအပ်သော ကန်ပြင်းရွက်ဝတ္ထု၏၊ အနုဋ္ဌာရဘာဝေဝိ-မမွန်မြတ်သော်
 လည်း၊ အဇ္ဈာသယသမ္ပတ္တိယာ-သူတစ်ပါး၏အလိုကိုပြည့်စုံစေသဖြင့်၊
 ဒါနဓမ္မဿ-လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏၊ မဟာဇုတိကဘာဝံ-ကြီးမြတ်သော တန်ခိုး
 ရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿတံ-ပြအံ့သောငှာ၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူ အပ်၏၊
 (ဤစကားကိုထောက်၍ ယခုသာသနာတော်၌ အလှူပေးသောသူတို့
 သည် အလှူဝတ္ထု မမြတ်သော်လည်း အလှူခံလိုအပ်သော ဒေယျဓမ္မ

၉၂

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ထိုတရားနှင့် လျော်ရာပေးလိုက်သော် မြတ်သောအလှူပင်ဟုအကိတ္တိ
ဘုရားလောင်းသည် ဆီဆားပြုပ်ရင်းတို့ဖြင့် မထုန်မွမ်းသော ကန်ပြင်း
ရွက်ကို သိကြားပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်သောသူအား လှူဖူးသည်ကို
ထောက်သော် အလှူပင်ဟု ယူလေအပ်သည်။) မမဒ္ဒါရေတိဟူသည်ကား၊
မယုံ-ငါ၏၊ ပဏ္ဏသာလာယ-ကျောင်းသခံ၏၊ ဒွါရေ-တံခါးဝ၌သက
ဋ္ဌာဟေန အာကိရိန္တိက္ကမိနာ-သကဋ္ဌာဟေနအာကိရိဟူသော ဤပုဒ်ဖြင့်၊
အတ္တနော-မိမိ၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ ကိဉ္စိပိ-စိုးစဉ်းမျှကိုလည်း၊
အသေသေတွာ-မကြွင်းစေမူ၍၊ ဒိန္နဘာဝံ-လှူသည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒဿတိ-ပြ၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား သကဋ္ဌာဟေန ဟူသောပုဒ်၏ အရ
သည် အိုးနှင့်တကွ လှူလေ၏ဟူသော အနက်သည် ရောက်ခဲ့၏ထိုသို့
အိုးနှင့်တကွ လှူလေ၏ဟူသောအနက်ကိုမလို အိုးနှင့်မကြွင်း မကျန်စေ
သည် ဖြစ်၍လှူသည်၊ ဤအဖြစ်ကိုသာ ပြအပ်၏ဟု ဖွင့်တော်
မူအပ်သည်။)

ပုနေသနံဇဟိတွာ နာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊
ဒွိက္ခတ္တံ-နှစ်ကြိမ်၊ ဃာသေသနံ-အစာရှာမှီးခြင်းသည်၊ နသလ္လေခံ-
ခေါင်းပါးသည်မမည်၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဒါနပီတိယာ-
အလှူကို နှစ်သက်သဖြင့်၊ တိတ္ထောဝိယ-အချင်းချင်း ခင်မင်ခြင်းကဲ့သို့
ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တသ္မိဒိဝသေ-ထိုနေ့၌၊ ပုန-တဖန်၊ အာဟာရ ပရိ
ယေဋ္ဌိ-အစာရှာမှီးခြင်းကို၊ အကတွာ-မပြုမူ၍။

အကမ္ပိတောတံဟူသည်ကား၊ သုဒ္ဓရဝိက္ခမ္ပိတတ္တာ-အလွန်ဝေးစွာ
ခွာအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မစ္ဆရိယေန-မစ္ဆရိယသည်၊ အစလိတော-
မတုံလှုပ်နိုင်၊ ဒါနဇ္ဈာသယတော-ပေးပြုလိုသော အလို၏အဖြစ်ကြောင့်၊
စလနမတ္တမ္ပိ-တုံလှုပ်ခြင်းမျှကိုလည်း၊ အကာရိတော-မပြုအပ်၊ အနော
လဂ္ဂေါတိဟူသည်ကား-လောဘဝသေန-လောဘ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဤ
သကမ္ပိ-စဉ်းငယ်မျှလည်း၊ အလဂ္ဂေါ-မငြိစွန်း၊* တတိယမ္ပိပဒေ-
တတိယမ္ပိ ဟူသောပုဒ်၌၊ ပိသဒ္ဓေန-ပိသဒ္ဓါဖြင့်၊ ဒုတိယမ္ပိတိ ဣမံပဒံ-
ဒုတိယမ္ပိဟူသော ဤအပုဒ်ကို၊ သမ္ပိဇ္ဈောတိ-ပေါင်းတော်မူ၏၊ ဧဝမေဝမ

အင်္ဂုတ္တိုစရိယာဝဏ္ဏနာ

၉၃

ဒါသဟန္တိ ဟူသည်ကား၊ ပဌမံယထာ-ရှေးဦးစွာနေ့ကဲ့သို့၊ ဧဝမေဝ-
 ထို့အတူ၊ ဒုတိယမ္ပိ-နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လည်းကောင်း၊ တတိယမ္ပိ-
 သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌လည်းကောင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒါသိ-
 လှူလေ၏၊ (ပါဠိတော်၌ တတိယံ ယေဝ မဒါသဟံဟုရှိ၏၊ အဋ္ဌကထာ
 ၌ ဧဝမေဝ မဒါသဟံဟု ပုဒ်ကိုတည်၍ ဖွင့်သောကြောင့်၊ ပါဠိတော်၌
 ပမာဒလေခ လက္ခဏာရှိ၏။)

နမေတပ္ပစ္စယာတိပဒေန-နမေတပ္ပစ္စယာဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဂါထာ
 ယံ-ဂါထာ၌၊ ဝုတ္တမေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသည်သာဖြစ်သော၊ အတ္ထံ-အနက်ကို၊
 ပါကဋ္ဌံ-ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား
 ၌၊ တပ္ပစ္စယာတိ ဟူသည်ကား၊ ဒါနပစ္စယာ-လှူခြင်းအကြောင်း
 ကြောင့်၊ တိသုဒ္ဓိဝံသေသု-သုံးရက်တို့၌၊ ဆိန္ဒုဟာရတာယ-ပြတ်သော
 အာဟာရရှိသည်အဖြစ်ဖြင့်၊ သရီရသ္မိ-ကိုယ်၌၊ ယေန-အကြင်အစာမစား
 ရသောကြောင့်၊ ဝေဝဏ္ဏယေန-အဆင်းမလှ ဖောက်ပြန်သဖြင့်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ-
 ဖြစ်ရာ၏၊ မေ-ငါ၏၊ သရီရသ္မိ-ကိုယ်၌၊ တမ္ပိဝိဝဏ္ဏိယံ-ထိုသို့သော
 အဆင်းမလှခြင်းသည်၊ ဒါနပစ္စယာယေဝ-အလှူဟူသောအကြောင်း
 ကြောင့်လျှင်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊
 ဒါနဝိသယေန-အလှူလျှင် အာရုံရှိသော၊ ပီတိသုခေန-ပီတိချမ်းသာဖြင့်၊
 ဒါနဝိသယာဧဝ-အလှူလျှင် အာရုံရှိသော၊ ရတိယာ-မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့်၊
 ဝိတိနာမေမိ-တံဒိဝန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သကလံ-အလုံးစုံသော၊ တိမတ္ထံ-
 သုံးရက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ တံဒိဝသံ-ထိုနေ့ကို၊ ဝိနာမေသိ-
 လွန်စေ၏၊ ကေဝလဉ္စ-အလုံးစုံဖြစ်ကုန်သော၊ တိဏိဧဝဒိသာနိ-သုံးရက်
 တို့သာလျှင်၊ န-မဟုတ်ကုန်လေသေး၊ အထခေါ-စင်စစ်သော်ကား
 မာသဒ္ဓိ မာသမတ္တမ္ပိကာလံ-တစ်လနှစ်လတိုင်တိုင်လည်း၊ ဧဝမေဝ-ဤ
 အတူလျှင်၊ ဒါတုံ-လှူခြင်းငှာ၊ ပဟောတိ-စွမ်းနိုင်တတ်နိုင်သည်သာ
 တည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတုံ-ငှာ-ယဒိမာသမ္ပိတိအာဒိ-ယဒိမာသမ္ပိ
 အစရှိသော အထက်ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အနောလီ
 နောတိ ဟူသည်ကား၊ အလီနစိတ္တော-မတွန့်တိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊

ဒါနေ-အလှူ၌၊ အသင်္ကံ စိတစိတ္တော-မတွန့်တို့သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊
ဣတိ အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-အနက်တည်း။

တဿာတိဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏရူပေန-ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့်၊
အာဂတဿ-လာသော၊ သက္ကဿ-သိကြား၏၊ ယသန္တိ-ဟူသည်ကား၊
ကိတ္တိဝါ-ကျော်စောခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယသမ္ပတ္တိဝါ-အခြံအရံ၏
ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လာဘဉ္ဇာတိဟူသည်ကား၊ ဒေဝမနု
ဿသု-နတ်လူတို့တွင်၊ စက္ကဝတ္တိအာဒိဘာဝေန-စကြာဝတေးမင်း
အစရှိသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ လဒ္ဓဗ္ဗံ-ရံအပ်သော၊ လာဘံဝါ-လာဘ်
ကိုလည်းကောင်း၊ နပတ္ထယိ-ငါမတောင့်တ၊ အထခေါ-စင်စစ်သော်ကား၊
သမ္မာသမ္ဗောဓိ-သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို မိမိအလိုလိုသိသော၊
သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗ ညုတဉာဏ်၏အဖြစ်ကို၊ ပတ္ထယာမနော အာကခံ
မာနော-တောင့်တလျက်၊ တီသုဒိဝသေသု-သုံးရက်တို့၌၊ အနေကဝါရံ-
အကြိမ်များစွာ၊ ဥပ္ပန္နာနိ-ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါနမယာနိ-ဒါနမယ
ဖြစ်ကုန်သော၊ တာနိပုည ကမ္မာနိဝါ-ထိုကောင်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဒါနဿဝါ-အလှူ၏လည်း၊ ပရိဝါရာဂတာနိ-အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော၊
ကာယသုစရိတာဒိနိ-ကာယ သုစရိတ် အစရှိကုန်သော၊ တာနိပုည
ကမ္မာနိ-ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို၊ အာစရိ-ကျင့်လေ၏၊ အကာသိ-
ပြုလေ၏၊ (ဣတိသဒ္ဓါကား ပရိသမာ ပနနိပါတ်ပုဒ်တည်း။) (ယခုအခါ
ဆရာကား ဘုရားရှင်သည် လွန်လေပြီးသော ဘဝက၊ ဇာတိတို့၌
အကိတ္တိဘုရားလောင်းသည် ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီကို အဆုံးဖြစ်သော
ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား တရားထင်ရှားဖြစ်စေလို၍
ရှေးဘဝ နောက်ဘဝနှစ်ပါးကိုစပ်၍ ပြတော်မူပြီး ဣတိဘဝဝါအစရှိသော
အထက်စကားကို မိန့်အပ်သတည်း။)

အတ္ထကား-ဣတိဣမိနာဝစနက္ကမေန-ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော
စကား၏အစဉ်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တသ္မိအတ္တဘာဝေ-ထို
ရှေးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊ အတ္တနော-ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ ဒုက္ကရံ-
သူတစ်ပါးပြုနိုင်ခဲ့လှစွာသော၊ ပုညစရိတံ-ကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်ဖြစ်
သော၊ အတ္ထမေဝ-အနက်ကိုသာလျှင်၊ ဣမေ-ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ထေရ

အင်္ဂါတ္ထိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၉၅

ဿ-ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား၊ ပကာသေသိ-ထင်ရှားပြတော်မူပေ၏။
ဇာတကဒေသနာယံပန-ဇာတ်ဒေသနာတော်၌ကား၊ စတုတ္ထဒီဝသေ-
လေးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ (ဥပနိမန္တနာ၌
သမ္မာန်စပ်လေ-) ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရား
လောင်း၏၊ အဇ္ဈာသယဇာနနံ-အလိုကိုသိရ၍၊ ဝရေန-ဆုဖြင့်၊ ဥပနိမန္တ
နာ-ဖိတ်ခြင်းကို၊ (ပကာသိတာ၌ ကံစပ်လေ၊) ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရား
လောင်းအား၊ ဝရသမ္ပဋိစ္ဆန္တနသီသေန-ဝန်ခံအပ်သောသူကို အရင်းပြု
သဖြင့်၊ ဒေယျဓမ္မဒက္ခိဏေယျာနံ-အလှူဝတ္ထု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊
ဓမ္မဒေသနာ-တရားဒေသနာတော်ကို၊ ပကာသိတာ-ပြအပ်၏၊ ပုန-
တဖန်၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ အနာဂမနဿစ-မလာခြင်း၏လည်း
အာကခံမာနတာစ-အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ပကာသိတာ-
ပြအပ်၏၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို အင်္ဂါတ္ထိဒိသွာနသမ္ပန္တံ-လ-ဧတံ
တောဒဿနေဘယန္တိ-အင်္ဂါတ္ထိဒိသွာနသမ္ပန္တံ-လ-ဧကံတောဒဿနေဘယံဟူ၍၊
ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာသာဓကပါဌ်၏ အတ္ထကား ဘူတပတိ-နတ်တကာတို့ကို
အစိုးရသော၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ သမ္ပန္တံ-ငြိမ်သက်တည်ကြည်
ခြင်းရှိသော၊ အင်္ဂါတ္ထိ-အင်္ဂါတ္ထိဘုရားလောင်းရသောကို၊ ဒိသွာန-မြင်၍၊
မဟာဗြဟ္မေ-အိုမြတ်သော သူတော်ကောင်း၊ အိုရှင်ရသေ့လည်းဟူ၊
ယမ္ပနိ-လူမရှိ ဆင်းရဲစွာသောအရပ်၌၊ ဧကော-တစ်ယောက်အထီး
တည်း၊ ကိမတ္ထိယံ-အဘယ်ကျိုးကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ သမ္ပသိ-
နေတော်မူသနည်း။

ဝါသဝ-အိုသိကြားမင်း၊ သတ္တာနံ-သတ္တဝါတို့အား၊ ပုနတ္ထဝေါ
နာမ-တဖန် ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ၏၊
သရီရဿစ-ကိုယ်၏လည်း၊ ဇာဒနံ-ပျက်စီးခြင်းသည်၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ
၏၊ သမ္မောဟမရဏံ-တွေဝေ၍ သေရခြင်းသည်၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ၏၊
တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဧကော-တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊
သမ္ပသိ-တောင့်တနေ၏။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တောတယာ-ရှင်

၉၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ရသေ့သည်။ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောဟောအပ်သော၊ ပတိရူပေ-
သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိ-
ထိုစကားကြောင့်၊ တေ-ရှင်ရသေ့၏၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ကိဉ္စိ-
တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုတော်ရှိအံ့၊ တံဝရံ-
ထိုဆုကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဒမ္မိ-ပေးပါအံ့၊
ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊
သက္က-သိကြားမင်း၊ တံ-သင်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-ဆုကို၊ စေအဒေါ-
အကယ်၍ပေးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ နရာ-လူအပေါင်းတို့သည်၊ ယေန-
အကြင်လောဘဖြင့်၊ ဝုတ္တေစ-သားသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါရေစ-
မယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဓနဓညဉ္စ-ဥစ္စာစပါးကိုလည်းကောင်း၊ ပိယာ
နိစ-ချစ်အပ်အလိုရှိအပ်သော ဥစ္စာတို့ကို၊ လဒ္ဒါ-ရကုန်သည်ရှိသော်၊
နတပ္ပန္နိ-မပူပန်ကုန်၊ သောလောဘော-ထိုလောဘသည်၊ မယိ-ငါ၌၊
နဝဿေ၊ မတည်စေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ-ရှင်
ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ-သင့်တင့်
လျှောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိ-
ထိုစကားကြောင့်၊ တေ-ရှင်ရသေ့၏၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ယံ-အကြင်အလို
ကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိအံ့၊ တံဝရံ-ထိုလိုအပ်သောဆုကို၊ တံ-ရှင်ရသေ့
အား၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒိဓ္မိ-ပေးပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်
ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊
သက္က-သိကြားမင်း၊ တံ-သင်သည်၊ မေ-အား၊ ခေတ္တဉ္စ-လယ်ကို
လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုစ-ယာကိုလည်းကောင်း၊ ဟိရညဉ္စ-ရွှေငွေကို
လည်းကောင်း၊ ဂဝဿံဒါသပေါရိသံ-နွားမြင်းကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား
ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝရံ-ဆုကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊
ယေနဇာတေန-အကြင်ဖြစ်တိုင်းသောဘဝဖြင့်၊ တေ-ထိုဥစ္စာတို့သည်၊

ဇိယန္တိ-အိုတတ်ကုန်၏။ သောဒေါသော-ထိုအပြစ်သည်။ မယိ-ငါ၌။ နဝသေ-မတည်မရောက်စေသတည်း။ ဣတိ-သို့။ ဝုတ္တေ-သော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ-ရှင်ရသေ့သည်။ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိ-ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ-ရှင်ရသေ့သည်။ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိအံ့၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဝံဝရံ-ထိုဆုကို၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊ သက္က-သိကြားမင်း၊ တွံ-သင်သည်၊ ဝရံ-ဆုကို၊ မေ-ငါ့အား၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးလိုအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဗာလံ-သူမိုက်ကို၊ နပဿေ-မမြင်လိုပါ၊ နသုဏေ-မကြားလိုပါ၊ ဗာလေန-သူမိုက်နှင့်၊ နသံဝသေ-အတူမနေရလိုပါ၊ ဗာလေန-သူမိုက်နှင့်၊ အာလာပသလ္လာပံ-စကားတုန့်ဖယ် လီဆယ်ပြောဟောခြင်းကို၊ နကရေ-မပြုရလိုပါ၊ နရောစယေ-သူမိုက်ကို မနှစ်သက်ပါ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ကိနု-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဗာလော-သူမိုက်သည်၊ အကရံ-ပြုလေသနည်း၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကို၊ ဝဒ-ပြောဆိုပါဦးလော၊ ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ကေန-အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဗာလဿ-သူမိုက်ကို၊ ဒဿနံ-မြင်ရခြင်းကို၊ နာတိကင်္ခသိ-အလိုမရှိလေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်။

သက္က-သိကြားမင်း၊ ဒုဓမ္မဇော-ပညာမရှိသော သူမိုက်သည်၊ အနယံ-အကျိုးမရှိပျက်စီးသောနည်းကို၊ နယတိ-ဆောင်တတ်၏၊ အဓုရာယံ-အကျိုးမရှိသောတရား၌၊ နိယုဉ္ဇတိ-ယှဉ်တတ်၏၊ ဒုန္နယော-ပညာမရှိသောသူသည်၊ သေယျသော-အိပ်ပျော်လေသည်၊ ပျင်းရိသော သဘောရှိလည်းဟူ၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ သမ္မာ-ကောင်းစွာ၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ပကုပ္ပတိ-အမျက်ထွက်တတ်၏၊ သော-ထိုသူမိုက်

သည်၊ ဝိနယံ-အဆုံးအမကို၊ နဇာနာတိ-မသိတတ်၊ တဿ-ထိုသူမှိုက်
ကို၊ အဒဿနံ-မမြင်ရခြင်းသည်၊ သာဓု-ကောင်းစွာ၏၊ ဣတိ-သို့၊
ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ တာပသ-ရှင်ရသေ့၊ တေ
တယာ-ရှင်ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောဟောအပ်သော၊
ပတိရူပေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆို
သော၊ ဧတသ္မိ-ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ-ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခု
သော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိ၏၊ တံ-ထိုလိုအပ်သော
ဝရံ-ဆုကို၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးပါအံ့
ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်
တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊ သက္က-သိကြားမင်း၊ တွံ-သိကြားမင်း
သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-ဆုကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ ဓီရံ-ပညာ
ရှိကို၊ ပဿေ-မြင်လို၏၊ ဓီရံ-ပညာရှိကို၊ သုဏေ-ကြားလိုပါ၏၊
ဓီရေန-ပညာရှိနှင့်၊ သဟ-တကွ၊ သံဝဿေ-အတူနေချင်ပါ၏၊ ဓီရေန-
ပညာရှိနှင့် အာလာပသလ္လာပံ စကားတိုင်ပင် လီဆယ်ပြောဟောခြင်း
ဖြစ်သော၊ တံ-ထိုအမှုကို၊ ကရေ-ပြုချင်ပါ၏၊ တဉ္စ-ထိုပညာရှိတို့၏
စကားကိုလည်း၊ ရောစယေ-ကြိုက်နှစ်သက်ပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-
သော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ ဟာပသ-ရှင်ရသေ့၊ တေ-
ရှင်ရသေ့အား၊ ဓီရော-ပညာရှိသည်၊ ကိနု-အဘယ်အမှုကိုလျှင်၊
အကရံ-ပြုဖူးလေသနည်း၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကို၊ ဝဒ-ပြောဆို
ပါဦးလော၊ ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ကေန-အဘယ်
ကြောင့်၊ ဓီရဿ-ပညာရှိအား၊ ဒဿနံ-ဖူးမြင်ခြင်းကို၊ အဘိကင်္ခသိ-
အလိုရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်။

သက္က-သိကြားမင်း၊ မေဓာဝီ-ပညာရှိသည်၊ နယံ-ကောင်းသော
နည်းနာနယကို၊ နယတိ-ဆောင်တတ်၏၊ အဓုရာယံ-အကျိုးမရှိသော
တရား၌၊ နယုဇ္ဇတိ-မယှဉ်တတ်၊ သေယျသော-မြတ်သောအားဖြင့်၊

အင်္ဂုတ္တိုစရိယာဝဂ္ဂနာ

၉၉

သုနယော-ကောင်းသောနည်းရှိသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ သမ္မာ-ကောင်းစွာ၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ နကုပ္ပတိ-အမျက်မထွက်တတ်၊ သော-ထိုပညာရှိသည်၊ ဝိနယံ-အဆုံးအမကို၊ ပဇာနာတိ-သိတတ်၏၊ တေန-ထိုသူတော်ကောင်းနှင့်၊ သမာဂမော-ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်၊ သာဓု-ကောင်း၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော အရှင်ရသေ့၊ တေတယာ-ရှင်ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိ-ထိုစကားကြောင့်၊ တံ-ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ မနသိ-နှလုံး၌၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုတော်ရှိအံ့၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ တံ-ထိုလိုအပ်သော၊ ဝရံ-ဆုကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊ သက္က-သိကြားမင်း၊ တံ-သင်သိကြားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-လိုအပ်သောဆုကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ တတောရတျာ-ထိုလာလတ္တံ့သော ညဉ့်၏၊ ဝိဝသာနေ-လင်းပြီးသော်၊ သူရိယဂ္ဂမနံ-နေအာရဏ်သည်၊ ပတိ-ရှေးရှုတက်လတ်ပြီးသော်၊ ဒိဗ္ဗာ-နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ဘက္ခာ-အစာအဟာရတို့သည်၊ ပါတုဘဝေယျံ-ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သတည်း၊ သီလဝန္တာ-သီလရှိကုန်သော၊ ယာစကာစ-အလှူခံယာစကာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း၊ ပါတုဘဝေယျံ-ထင်ရှားစွာဖြစ်စေကုန်သတည်း။

ဒေတော-အလှူပေးတတ်သော၊ မေ-ငါ့အား၊ ဒေယျဓမ္မာ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့သည်၊ နခိယေထ-မကုန်စေသတည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ သက္က-သိကြားမင်း၊ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍၊ နာနုတပေယျံ-တဖန်မတောင့်တပါလို၊ ဒဒံ-ပေးလှူဆဲကာလ၌၊ စိတ္တံ-စိတ်သည်၊ ပသာဒေယျံ-ကြည်ညိုချင်ပါ၏၊ ဧတံဝရံ-ဤသို့သောဆုကို၊ ဝရေ-တောင်းပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ-ရှင်

ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောပေသော်၊ ပတိရူမေ-သင့်တင့်
လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ တသ္မိ-ထို
စကားကြောင့်၊ တွံ-ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-
အကြင်အလိုကို၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိအံ့၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊
ဝရံ-လိုအပ်သောဆုကို၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊
သက္က-သိကြားမင်း၊ တွံ-သင်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-လိုအပ်သောဆု
ကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ ပုန-တဖန်၊ တွံ-သိကြားသည်၊ မံ-
ကျွန်ုပ်ထံသို့၊ နဥပေယျာသိ-မချဉ်းမကပ် ဖယ်နေစေခြင်း၏၊ ဧတံ
ဝရံ-ထိုဆုကို၊ ဝရေ-တောင့်တ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ တာပသ-ရှင်ရသေ့၊ ဝတ-
စင်စစ်၊ တေ-ရှင်ရသေ့၏၊ ဗဟူဟိ-များစွာတူန်သော၊ စရိယာဟိ-
အကြင်သီတင်းတို့ကြောင့်၊ နရာစ-ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း၊
အထ-ထိုမှတစ်ပါး၊ နာရိယောစ-မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒဿနံ-
ဖူးမြင်ခြင်းကို၊ အဘိကဇ်ဇ္ဈိ-အလိုရှိကြကုန်ပါ၏၊ ကိနု-အဘယ်ကြောင့်၊
တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဒဿနေ-ဖူးမြင်ခြင်း၌၊ ဘယံ-ကြောက်လေ
သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သက္က-အိုသိကြားမင်း၊
သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ-ခပ်သိမ်းသောအလိုနှင့် ပြည့်စုံထသော၊ တာဒိသံ-
ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဒေဝဝဏ္ဏံ-နတ်၏အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်
ရ၍၊ တပေါ-အကျင့်တရားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ပမဇ္ဇေယျ-မေ့လျော့ရာ
၏၊ ဧတံ-ဤသို့သောအကျင့်တရားကို မေ့လျော့ခြင်းသည်၊ တေ-သင့်
အား၊ ဒဿနေန-မြင်ခြင်းကြောင့်၊ ဘယံ-ဘေးဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊
ဧတံ-ကို၊ ပုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ ဘန္တေ-ရှင်ရသေ့၊
သာဓု-ကောင်းလှပါ၏၊ ဣတော-ဤနေ့မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ တေ-ရှင်
ရသေ့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ နအာဂမိဿာမိ-မလာလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊

ဝတ္တာ-ဆို၍၊ တံ-ထိုအင်္ဂုတ္တိုရသေ့ကို၊ အဘိဝါဒေတွာ-ရှိခိုး၍၊ ပက္ခာမိ-
ဖယ်သွားလေ၏။ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ယာဝဇီဝံ-
အသက်ထက်ဆုံး၊ တတ္ထေဝ-ထိုတောအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသန္တော-
နေလျက်၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကေ-
ဗြဟ္မပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်လေ၏။ တဒါ-ထိုအင်္ဂုတ္တိဖြစ်သောဘဝ၌၊
သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ အနုရုဒ္ဓတ္ထေရော-အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်၊
အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ အင်္ဂုတ္တိပဏ္ဍိတော-အင်္ဂုတ္တိပညာရှိသည်၊
လောကနာထော-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

(အင်္ဂုတ္တိရသေ့ ပညာရှိ၏ ပါရမီသည် ဒါနပါရမီတစ်ပါးတည်း
သာ မဟုတ်ဘဲ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့၏လည်း ရအပ်သည့်အဖြစ်ကို
ပြလို၍၊ တဿမဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ အစရှိသော အထက်စကားကို
မိန့်အပ်သတည်း။) ထိုပါဌ်၏အတ္ထကား၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း
အင်္ဂုတ္တိရသေ့၏၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ-မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဟူ
သော တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခန္တတ္တာ-ထွက်လေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊
နေက္ခမ္မပါရမီ-နေက္ခမ္မပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ သုဝိသုဒ္ဓသီလာစာရ
တာယ-ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော သီလရှိသည်၏အဖြစ်
ကြောင့်၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ကာမဝိတက္ကာ
ဒီနံ-ကာမဝိတက်အစရှိသည်တို့၏၊ သုဠ-ကောင်းစွာ၊ ဝိက္ခမ္ဘိတတ္တာ-
ခွာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝီရိယပါရမီ-ဝီရိယပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-
ရအပ်၏၊ ခန္တီသံဝရဿ-ခန္တီသံဝရ၏၊ ပရမုက္ကံသဂမနတော-
အလွန်မြတ်သောကြောင့်၊ ခန္တီပါရမီ-ခန္တီပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊
ပဋိညာနုရူပံ-ဝန်ခံသည့် အားလျော်စွာ၊ ပဋိပတ္တိယာ-ကျင့်သောကြောင့်၊
သစ္စာပါရမီ-သစ္စာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ သဗ္ဗတ္ထ-အခါခပ်
သိမ်း၌၊ အစလသမာဒါနာဓိဋ္ဌာ နေန-မတုန်မလှုပ် မြဲစွာဆောက်တည်
သောကြောင့်၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊
သဗ္ဗသတ္တေသု-ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌၊ ဟိတဇ္ဈာသယေန-
အစီးအပွားကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ မေတ္တာပါရမီ-မေတ္တာပါရမီကို၊
လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ သတ္တသင်္ခါရကတဝိပ္ပ ကာရေသု-သတ္တဝါတို့အား

ကုသိုလ်တရားတို့သည် ပြုခြင်းပျက်စီးခြင်းတို့၌၊ မဇ္ဈတ္တဘာ ဝပတ္တိယာ-
လျစ်လျူခြင်းရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်သောကြောင့်၊ ဥပေက္ခာပါရမီ-
ဥပေက္ခာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ တာသံ-ထိုပါရမီတို့အားဥပကာရာ
နပကာရေဓမ္မေ-ကျေးဇူးရှိသောတရား ကျေးဇူးမရှိသော တရားတို့ကို၊
ဇာနိတွာ-သိ၍၊ အနပကာရေဓမ္မေ-ကျေးဇူးမရှိသောတရားတို့ကို၊
ပဟာယ-ပါယ်၍၊ ဥပကာရေဓမ္မသု-ကျေးဇူးရှိသောတရားတို့၌၊
ပဝတ္တာပန-ဖြစ်စေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား၊ ပုရေစရာသဟဇာတာစ-
ရေ့သွားဖြစ်၍ အတူတကွသောဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊
ဥပါယကောသလ္လဘူတာ-အကြောင်း၌လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
လည်းကောင်း၊ အတိသလ္လေခဝုတ္တိသာဓနီစ-လွန်စွာသောခေါင်းပါးခြင်း
အသက်မွေးခြင်းကို ပြီးစေတတ်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ ပညာပါရမီ-
ပညာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊
ဣမာပါရမီယော-ဤပါရမီတို့ကိုလည်း၊ လဗ္ဘန္တိ-ရအပ်ကုန်၏။

(ဆရာအကိတ္တိ ရသေ့ဇာတ်တော်၌ ဒါနပါရမီတော်ကို ဖြည့်တော်
မူသောအကြောင်းကို ပါဠိတော်ပြုယှက်၌ ထင်ရှားစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊
ထိုသို့ ဒါနပါရမီကိုသာ ဟောတော်မူအပ်လျှက် အကြွင်းကိုးပါးသော
ပါရမီတော်တို့ကိုလည်း ရသင့်ကြောင်းကို ဆရာဖွင့်သော အနက်
အဓိပ္ပာယ်အသို့သင့်ပါအံ့နည်းဟု ဆရာ၌ စောဒနာဖွယ်ရှိ၍ ထိုစောဒနာ
ကို ဖြေလိုသောငှာ၊ ဒါနဇ္ဈာသယတာပန အစရှိသော အထက်စကားကို
ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) အတ္ထကား-ဒါနဇ္ဈာသယတာပန အလှူပေးခြင်း
၌ အလိုဆန္ဒရှိသည် ဤအဖြစ်ကြောင့်ကား၊ အတိဥဋ္ဌာရတာဝေန-အလွန်
မြတ်သောအဖြစ်ရှိသည်ဖြစ်သော၊ ဒါနမုခေန-ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူး
ပြုသဖြင့်၊ ဒေသနာ-ဒေသနာတော်သည်၊ ပဝတ္တာ-ဖြစ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား စောဒကဆရာ အကိတ္တိ ရသေ့ပညာရှိဇာတ်၌
ဘုရားလောင်းသည် ဒါနပါရမီတော်ကို ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူခြင်း
သည် ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍သာ ဟောတော်မူပေသည်၊ ထိုဒါန
ပါရမီကို အမှူးပြု၍ယူသော် ကိုးပါးသော သီလအစရှိသော ပါရမီ
တော်တို့ကိုလည်း ရအပ်ပါတော့သည်ဟုလိုသည်၊ ထိုသို့အလှူပေးခြင်း

ဒါနပါရမီတော်ကို အကြီးအမှူးပြု၍ အကြွင်းကိုးပါးသော ပါရမီတော်
တို့ကို ယူအပ်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရစေတတ်သော
တရားအပေါင်းတို့ကိုထုတ်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ရအပ်ပါလေသေး
တော့သည်ဟု သိစေလို၍ တသ္မာ သဗ္ဗတ္ထသမကာ မဟာကရဏာ
အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်ပြန်သတည်း။) အတ္ထကား-
တသ္မာ-ထိုသို့ ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍ယူအပ်သည်၏အဖြစ်
ကြောင့်၊ သဗ္ဗတ္ထ-ခပ်သိမ်းသော အကျိုးစီးပွားတို့၌၊ သမကာ-အညီအမျှ
ဖြစ်သော၊ မဟာကရဏာ-မဟာကရဏာကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေပိ-
နှစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပုညဉာဏသမ္ဘာရာ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုဉာဏ်
အဆောက်အဦးကိုလည်းကောင်း၊ ကာယသုစရိတာဒိနိ-ကာယ သုစရိုက်
အစရှိကုန်သော၊ တိဏိ-သုံးပါးကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တသုစရိတာနိ-
ဘုရားလောင်းတို့၏ -ကောင်းသောအကျင့်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
သစ္စာဒိဋ္ဌာနာဒိနိ-မှန်သည်ကို မြဲစွာဆောက်တည်လေ့ရှိကုန်သော၊ စတ္တာ
ရိ-လေးပါးကုန်သော၊ အဓိဋ္ဌာနာနိ-အဓိဋ္ဌာန်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဥဿာဟာဒယော-အားထုတ်ခြင်းအစရှိကုန်သော၊ စတသော-ဗုဒ္ဓဘူမိ
ယော-လေးပါးသောဘုရားတို့၏ အရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါ
ဒယော-သဒ္ဓါအစရှိကုန်သော၊ ပဉ္စ-ငါးပါးကုန်သော၊ မဟာဗောဓိပရိ
ပါစနိယာ-မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရစေတတ်ကုန်သော၊
ဓမ္မာ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိသတ္တာနိ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊
အလောဘဇ္ဈာသယာဒယော-အလောဘအဇ္ဈာသယ အစရှိကုန်သော-
ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိဏ္ဍောတာ
ရေသာမိတိအာဒယော-တိဏ္ဍောတာရေသာမိ အစရှိကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ပဋိညာဓမ္မာ-ဝန်ခံခြင်းတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
အယံဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ အပိစ္ဆယ-အလိုနည်းခြင်း၏၊ ဓမ္မော-
အကျင့်တရားတည်း၊ အယံဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ မဟိစ္ဆယ-အလို
ကြီးခြင်း၏၊ ဓမ္မော-အကျင့်တရားသည်၊ န-မဟုတ်၊ ဣတိအာဒယော-
ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ မဟာပုရိသဝိတက္ကာ-

ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အကြံအစည် ဝိတက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-
ကိုးပါးကုန်သော၊ ယောနိသောမနသိကာ ရမူလ-ကာ၊ ယောနိသောမနသိ
ကာရတရားလျှင် အရင်းရှိကုန်သော၊ ဓမ္မာ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဒါနဇ္ဈာသယာဒယော-ဒါနဇ္ဈာသယ အစရှိကုန်သော၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်
သော၊ မဟာပုရိသဇ္ဈာသယာ-ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အဇ္ဈာသယတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ဒါနသီလာဒယော-ဒါနသီလ အစရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်
သော၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ပုညကိရိယ ဝတ္ထုနိ-ပုညကိရိယဝတ္ထု
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဇေမာဒယော-ဤသို့ အစရှိကုန်သော၊
အနေကသတအနေက သဟဿပ္ပဘေဒါ-အရာမကအထောင်မက များ
သောအပြားရှိကုန်သော၊ ဗောဓိသမ္ဘာရဘူတာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏
အဆောက်အဦးဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာဗောဓိ သတ္တဂုဏာ-ဘုရား
လောင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်ကုန်သော၊ တေဓမ္မာ-ထိုတရားတို့သည်၊
သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံသောတရားတို့ကိုလည်း၊ ဣမ-ဤ
အရာ၌၊ နိဒ္ဒါရေတွာ-ထုတ်၍၊ ဝတ္ထုဗ္ဗာ-ဆိုအပ်ကုန်၏။

အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ ဧတ္ထ-ဤအကိတ္တိဘုရားလောင်း၏
အကျင့်၌၊ မဟန္တ-များစွာသော၊ ဘောဂက္ခန္ဓ-စည်းစိမ်ဥစ္စာစုကို
လည်းကောင်း၊ မဟန္တ-များစွာသော၊ ဉာတိပရိဝုဇ္ဈ-ဆွေမျိုးဉာတိ
အဆက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဂေဟတော-အိမ်မှ၊ မဟာ
ဘိနိက္ခမနသဒိသံ-မြတ်သောတောထွက်ခြင်းနှင့်တူသော၊ နိက္ခမံ-တော
ထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတဿ-ရဟန်းပြုသော ဘုရား
လောင်းအား၊ ဝရံ-လွန်စွာ၊ အပိစ္ဆဘာဝေန-အလိုနည်းသည်၏ အစွမ်း
ဖြင့်၊ ဗဟုဇနသမ္မတဿ-များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် သမုတ်အပ်
သည်၊ သတော-ဖြစ်၍၊ ကုလေသုစ-အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဂဏေ
သုစ-ဂိုဏ်းအပေါင်းအဖော်တို့၌လည်းကောင်း၊ အလဂ္ဂတာ-မငြိစွမ်း
သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အစ္စန္တမေဝ-စင်စစ်လျှင်၊ လာဘသက္ကာ
ရသိ လောကဇီဂုဏ္ဏာ-လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစော၌စက်ဆုပ်သည်ကို
လည်းကောင်း၊ ပရမာယ-မြတ်စွာတသော၊ ပဝိဝေကာဘိရတိယာ-ဆိတ်

ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာယဇီဝိတနိရပေက္ခော-ကိုယ်
အသက်ကို မငဲ့မှု၍၊ ပရိစ္ဆာဂေါ-စွန့်ကြဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနာဟာရ
သေဝ-အစာအဟာရ၌ မခင်မင်ခြင်း၏လျှင်၊ သတော-ဖြစ်၍၊ ဒီဝသတ္တ
ယမ္ပိ-သုံးရက်ပတ်လုံးလည်း၊ ဒါနပီတိယာ-အလှူ၌ နှစ်သက်သဖြင့်၊
ပရိတုဋ္ဌဿ-အဖန်တလဲလဲ နှစ်သက်သော ဘုရားလောင်း၏၊ နိဗ္ဗိကာရ
သရီရယာပနံ-ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ ကိုယ်ကိုမျှနိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊
မာသဒ္ဓိမာသမတ္တမ္ပိကာလံ-တစ်လ နှစ်လမျှသော ကာလပတ်လုံး၊ ယာစ
ကေ-ယာစကာ အလှူခံသည်၊ သတိ-ရှိသော်၊ အာဟာရံ-အာဟာရကို၊
တထေဝ-ထိုရှေ့အတူလျှင်၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဒါနဂတေနေဝ-အလှူပေး
ခြင်း၌ တည်သည်သာဖြစ်သော၊ ပီတိသုခေန-ပီတိချမ်းသာဖြင့်၊ သရီရံ-
ကိုယ်ကို၊ ယာပေဿာမီတိ-ငါမျှတ၏ဟု၊ ပရိစ္ဆာဂေ-ပေးလှူစွန့်ကြဲ
ခြင်း၌၊ အနောလိနဂုတ္တိသာဓကော-မတွန့်တိုသော အသက်မွေးခြင်းကို
ပြီးစေတတ်သော၊ ဥဋ္ဌာရော-မြတ်သော၊ ဒါနဇ္ဈာသယော-အလှူပေးခြင်း
၌၊ အဇ္ဈာသယကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနံ-အလှူကိုပေးလှူပြီး၍၊ ပုန-
တဖန်၊ အာဟာရ ပရိယေဋ္ဌိယာ-အစာရှာမှီးခြင်း၌၊ အကရဏဟေတု
ဘူတာ-မပြုသောအကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရမသလ္လေခဂုတ္တိ-မြတ်သော
အသက် မွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာဒယော-ဤသို့အစရှိ
ကုန်သော၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏာနုဘာဝါ-ဂုဏ်
ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ တေန-
ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအတ္ထရိယာဟေတေ-လ-ဓမ္မဿ-အနုဓမ္မတောတိဧဝံ
အတ္ထရိယာဟေတေ-လ-ဓမ္မဿ-အနုဓမ္မတောဟူ၍၊ ဧတံ-ဤစကားကို၊
ဂုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ မဟာကရုဏိကာ-ကြီးမြတ်သော ကရုဏာရှိကုန်
သော၊ ဇီရာ-ပညာရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗလောကေကဗန္ဓဝါ-ခပ်သိမ်းသော
လူအပေါင်း၏ မြတ်သောအဆွေဖြစ်ကုန်သော၊ မဟေသိနော-မြတ်သော
ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုရှာကုန်သော၊ ဧတေဗောဓိသတ္တာ-ထိုဘုရားလောင်း
တို့သည်၊ အတ္ထရိယာ-အံ့ဖွယ်ရှိပေစွကုန်၏၊ အဗျူတာစ-ဖြစ်ဖူးသည်

လည်း မရှိလေကုန်၊ အစိန္တယျာနုဘာဝေါစ-မကြံစကောင်းသော အာနု
 တော်လည်း ရှိကုန်၏၊ သဒါ-အခါခပ်သိမ်း၊ သဒ္ဓမ္မဂေါစရာ-သူတော်
 ကောင်းတရားလျှင် ကျက်စားရာအာရုံရှိကုန်၏၊ သုစိသလ္လေခဝုတ္တိနော-
 စင်ကြယ်ခေါင်းပါးသော အကျင့်သီတင်းရှိကုန်၏၊ မဟာဝါတသမုဒ္ဓ
 တဝိစိမာလော-လေကြီးပြင်းစွာတိုက်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ တက်သော
 တန်ခိုးအဟုန်ရှိသော၊ မဟောဒဓိ-မဟာသမုဒ္ဓရာသည်၊ ဝေလန္တ-ကမ်း
 ပါးကို၊ အပိလဃေယျ-ခုန်လွှား၍ စီးလေနိုင်ရာ၏၊ ဗောဓိသတ္တဓမ္မတံ-
 ဘုရားလောင်းတို့၏ အကျင့်သဘောတရားကို၊ နာတိက္ကမေယျ-မလွန်
 နိုင်လေရာ၊ လောကေ-လောက၌၊ သဗ္ဗာတဝဒ္ဓါပိ-ကောင်းစွာဖြစ်စေ
 ခြင်း အစီးအပွားရှိကုန်သော၊ ဘာဝိတဘာဝိနော-ပွားစေအပ်သော
 ဘာဝနာရှိကုန်သော၊ တေ-ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ တောယေန-ရေ
 သည်၊ ပဒုမံ-ကြာပဒုမ္မာကို၊ နလိမ္မတိယထာ-မလိမ်းကျံသကဲ့သို့၊ နလိ
 မ္မန္တိ-မလိမ်းကျံကုန်၊ ဝေ-စင်စစ်၊ ယေသံ-အကြင်သတ္တဝါတို့၏၊
 အတ္တနိ-ကိုယ်၌၊ သေဟော-ကရုဏာတည်းဟူသော အစေးသည်၊
 ယထာယထာ-အကြင်အချင်းအရာဖြင့်၊ နိဟိယတိ-လျှော့၏၊ တထာ
 တထာ-ထိုထိုသော အချင်းအရာဖြင့်၊ သတ္တေသု-သတ္တဝါတို့၌၊ ကရုဏာ
 သေဟော-ကရုဏာတည်းဟူသော အစေး၏ ငြိတွယ်ခြင်းသည်၊ ဝဗု
 တေဝ-တိုးပွားသည်သာလျှင်တည်း၊ စိတ္တံ-စိတ်သည်၊ ဝသေ-လိုချင်
 တတ်သော လောဘ၏အာရုံ၌၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ စိတ္တဝသာနဂါ-ပြုအပ်သောစိတ်၏
 အလိုသို့လိုက်သည်၊ နဟောတိ-မဖြစ်၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊
 ဝသေ-လောဘ၏အာရုံ၌၊ ကမ္မံ-ပြုအပ်သောအမှုသည်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ကမ္မဝသာနဂါ-ပြုအပ်သောအမှု၏
 အလိုသို့လိုက်သည်၊ နဟောတိ-မဖြစ်၊ ဗောဓိပရိယေဋ္ဌိ-သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်ကိုရှာကုန်လျက်၊ စရန္တာ-ကျင့်ကုန်သော၊ ပုရိသာဇာနိယာ-ပုရိသ
 အာဇာနည်ဖြစ်ကုန်သော၊ ဗုဓာ-ပညာရှိကုန်သော၊ တေ-ထိုဘုရားလောင်း
 တို့သည်၊ ဒေါသေဟိ-ဒေါသတို့ဖြင့်၊ ပရေ-သူတစ်ပါးတို့ကို၊ နာဘိဘူ

အကိတ္တိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၀၇

ယန္တိ-မနိပ်စက်ကုန်၊ နသမုဏ္ဍိတေန္တိဝါ-ဒေါသကိုလည်း မနှုတ်မခွာနိုင်
 သေးကုန်၊ တေသု-ထိုသတ္တဝါတို့၌၊ စိတ္တပ္ပာသာဒေါပိ-စိတ်ကိုကြည်
 လင်စေလျက်လည်း၊ ဒုက္ခတော-ဆင်းရဲမှ၊ ပရိ မောစယေ-လွန်စေတတ်
 ၏၊ ဝါ-လွတ်စေတတ်၏၊ ဓမ္မဿ-တရား၏၊ အနုဓမ္မတော-အစဉ်
 အတိုင်း ကျင့်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ-လိုက်နာ၍၊ ပြုခြင်း ကျင့်ခြင်း
 သည်၊ တေသံ-ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆို ရာရှိအံ့နည်း၊
 ဒုက္ခတော-ဆင်းရဲမှ၊ ပရိမောစယေ-စေ-လွတ်စေသည်သာတည်း၊
 ဤသို့ သမ္မာန်လေ။

ပရမတ္ထဒီပနိယာ-ပရမတ္ထဒီပနီအမည်ရှိသော စရိယာ ပိဋက
 သံဝဏ္ဏနာယ-စရိယာပိဋကကျမ်း၏အဖွင့်၌၊ အကိတ္တိပဏ္ဍိတ
 စရိယသံဝဏ္ဏနာ-အကိတ္တိပညာရှိ၏ ပါရမီအဖွင့်သည်၊
 နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၁

၂။ သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၁-၁၂။ ဒုတိယသွိ-နှစ်ကြိမ်မြောက်သော ပါရမီအဖွင့်၌လည်း၊ ပုနာ
 ပရန္တိပဒဿ-ပုနာပရံဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊
 ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ပုန-တဖန်၊ ပရံ-တစ်ပါးသော၊ ကေဝလံ-
 စင်စစ်၊ ဣဒံအကိတ္တိစရိယမေဝ-ဤအကိတ္တိရသေ့၏ ပါရမီသာလျှင်၊
 န-မဟုတ်လေသေး၊ အထခေါ-စင်စစ်သော်ကား၊ ပုန-တဖန်၊ အပရံ
 အညံ-တစ်ပါးသော၊ သင်္ခစရိယမ္ပိ-ဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား၏ ပါရမီ
 ကိုလည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဝက္ခိဿံ-ဟောပေအံ့၊ သာရိပုတ္တ-သာရိ
 ပုတ္တရာ၊ တွံ-သင်ချစ်သားသည်၊ သုဏ္ဏောဟိ-နာဦးလော၊ ဣတိအယံ-
 ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (ပုနာပရံဟူသော ပါဠိတော်ကို၊
 ပုနအပရံဟု ဆရာဖွင့်၍ ပြီးကောင်းပြီဖြစ်လျက်၊ နကေဝလံ-ပ-သုဏ္ဏော
 ဟိတိ အဓိပ္ပါယ်ဟူသော ပါဠိဖြင့် အရကို ကြားတော်မူခြင်းသည်၊
 အဓိပ္ပါယ်၊ အတ္ထောရှိက၊ စကားကျ။ ဟုနိယံ ဆရာမိန့်ဆိုသော
 စကားကိုထောက်သော် စကားအရ အကျကိုကောက်၍ ပြတော်မူ
 ပြန်သည်ဟုယူလေအပ်သည်) ဣတော-ဤသင်္ခပုဏ္ဏားဇာတ်မှ၊ ပရေ
 သုပိ-နောက်ဖြစ်သော ကုရုရာဇဇာတ် အစရှိသည်ထို့၌လည်း၊ ဧသေဝန
 ယော-ဤနည်းလျှင် နည်းရှိ၏၊ (နောက်ဇာတ်တို့၌လည်း၊ ပုနာပရံ
 ဟူသော ပုဒ်၏အဖွင့်ကိုလည်း ဤနည်းအတူ ယူလေအပ်သည်ဟုလို
 သည်၊) သင်္ခဝုယောတိ ဟူသည်ကား သင်္ခနာမော-သင်္ခအမည်ရှိသော

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၀၉

ပုဏ္ဏားသည်။ မဟာသမုဒ္ဓံ တရိတုကာမောတိ ဟူသည်ကား သုဝဏ္ဏ
ဘူမိ-သုဝဏ္ဏဘူမိသို့၊ ဂန္ထု-သွားအံ့သောငှာ၊ နာဝါယ-လှေဖြင့်၊ မဟာ
သမုဒ္ဓံ-မဟာသမုဒ္ဓရာကို၊ တရိတုကာမော-ကူးခြင်းငှာ အလိုရှိသည်
ဖြစ်၍၊ ဥပဂစ္ဆာမိပဇ္ဇနန္တိ-ဟူသည်ကား တာမလိတ္တိ ပဇ္ဇနံ-တာမလိတ္တိ
မည်သော သင်္ဘောဆိပ်ကို၊ ဥဒ္ဓိဿ-ရည်မှတ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဂစ္ဆာမိ
-သွားအံ့၊ သံယမ္ဘုညာဏေန-သယမ္ဘုညာဏ်ဖြင့် ပစ္စေကဗောဓိယာ-
ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်တို့ သိသောဉာဏ်၏၊ အဓိဂတတ္တာ-ရှေးရှု
ရောက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သယမေဝ-မိမိအလိုသာလျှင်၊ ဘူတံ-
ဖြစ်သည်တည်း၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ သယမ္ဘု-သယမ္ဘုမည်၏၊ ကိလေ
သမာရာ ဒီသု-ကိလေသာမာရ်အစရှိသည်တို့တွင်၊ ကေနစိပိ-တစ်စုံ
တစ်ခုသော မာရ်သည်လည်း၊ နပရာဇိတံ-မအောင်အပ်၊ ဣတိတသ္မာ-
ကြောင့်၊ အပရာဇိတံ-၏၊ တိဏ္ဍိမာရာနံ-သုံးပါးသောမာရ်တို့၏၊
မတ္ထကံ-ဦးထိပ်ကို၊ မဒ္ဓိတွာ-နှိမ်နင်း၍၊ ဌိတံ-တည်၏၊ ဣတိအယံ-
ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်
မာရ်သုံးပါးကို အောင်တော်မူ၏ဟု ဆိုအပ်သောစကား၌၊ သဗ္ဗညုတ
ဘုရားတို့သည် ငါးပါးသောမာရ်ကို အောင်တော်မူကုန်သည်၊ ရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတို့ကား ကိလေသာမာရ် မစ္စုမာရ် အဘိသင်္ခါရမာရ် သုံးပါးတို့ကို
အောင်တော်မူသည်ဟု ယူအပ်သင့်၏၊ ယူသင့်ကြောင်းကိုကား ဘုရား
ရှင်တို့၏ ကိုယ်တော်ခန္ဓာကို သူတစ်ပါး အန္တရာယ်မပြုနိုင် ရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတို့၏ ခန္ဓာတော်ကို သူတစ်ပါး အန္တရာယ်ပြုသော် တတ်နိုင်ကောင်း
ချေသည်၊ ဒေဝပုတ္တဟုဆိုရာ၌လည်း သဗ္ဗညုတ ဘုရားတို့အာ၊ သာ၊
ဓမ္မဇာ-သဘောဖြစ်သောကြောင့်၊ ဒေဝပုတ္တမာရ်ကို အောင်တော်မူ
သည်ဟုဆိုအပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့အားကိလေသာမာရ်
မစ္စုမာရ် အဘိသင်္ခါရမာရ် ဤမာရ်သုံးပါးတို့ကို အောင်တော်မူနိုင်သော
ကြောင့်၊ တိဏ္ဍိမာရာနံ မတ္ထကံ မဒ္ဓိတွာ ဌိတံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်
သတည်း) တတ္တာယ ကဋ္ဌိနဘူမိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဃမ္မသန္တာပေန-
နွေကာလအိုက်ပူသဖြင့်၊ သန္တတ္တာယ-ပူအိုက်သော၊ သက္ခရာဝါလုကာ
နိစိတတ္တာ-ကျောက်စရစ်သဲအစရှိသည်တို့ဖြင့် စီအပ်သည်၏အဖြစ်

ကြောင့်၊ ခရာယ-ကြမ်းသော၊ ကက္ခာယ- ရုံးရင်းသော၊ ဘူမိယာ-မြေ၌။
 ၁၃။ တန္တိ-တံဟူသည်ကား၊ တံပစ္စေကဗုဒ္ဓံ-ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဣမ
 မတ္တန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဣမံ-ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊
 ဝက္ခမာနံ-ဆိုလတ္တံ့သော၊ ဣဒံခေတ္တန္တိအာဒိကံ-ဣဒံခေတ္တံ အစရှိသော၊
 အတ္ထံ-အနက်ကို၊ ဝိစိန္တယိ-အထူးသဖြင့်ကြံ၏၊ တဒါ-ထိုကာလ၌၊
 သင်္ခပြာဟ္မဏဘူတော-သင်္ခပုဏ္ဏားဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ မဟံသတ္တော-ဘုရား
 လောင်းသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ သတ္တာ-ဘုရားရှင်သည်၊
 ဝဒတိ-ဟောတော်မူ၏၊ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့
 သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ အယံဗာရိဏသီ၊ ဤဗာရာ
 ဏသီပြည်သည်၊ မောဠိနိနာမ-မောဠိနိအမည်ရှိသည်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်၏၊ မောလိနိနဂရေ-မောလိနိမည်သောပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တေ-ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ-ပြုသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သင်္ခေါနာမ-သင်္ခအမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မ
 ဏောပုဏ္ဏားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အဗျေ ၁-ကြွယ်ဝသည်ဖြစ်၍၊ မဟဒ္ဒ
 နော-များသောဥစ္စာရှိသည်ဖြစ်၍၊ စတုသုနဂရဒ္ဓါရေသုစ-မြို့တံခါး
 လေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေစ-မြို့၏အလယ်၌လည်း
 ကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ နိဝေသနဒ္ဓါရေစ-အိမ်တံခါးဝ၌လည်း
 ကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆသုဋ္ဌာနေသု-ခြောက်ပါးသောအရပ်တို့၌၊
 ဆဒါနသာလာယော-ခြောက်ဆောင်သော အလှူပေးစေရာဇရပ်တို့ကို၊
 ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟ
 သာနိ-ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိသဇ္ဇေန္တော-ပေးလှူစွန့်ကြဲလျက်၊
 ကပဏိဒ္ဓိကာဒိနံ-အထီးကျန်သော လူဆင်းရဲ အစရှိကုန်သောသူတို့အား၊
 မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ သော-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား
 သည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဂေဟေ-အိမ်၌၊ ဓနေ-ဥစ္စာ
 သည်၊ ခိဏေ-ကုန်ခဲ့သော်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်းငှာ၊
 နသက္ခိယာမိ-မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဓနေ-ဥစ္စာသည်၊ အပရိခိဏေယေဝ-

သင်္ခရာဟူကဏ္ဍရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၁၁

မကုန်မီလျှင်၊ နာဝါယ-လှေဖြင့်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ-သုဝဏ္ဏဘူမိသို့၊ ဂန္ဓာ-
သွား၍၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ အာဟရိယာ မိ-ဆောင်အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-
ကြံ၏၊ သော-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားသည်၊ နာဝံ-သင်္ဘောလှေကို၊ ဘဏ္ဍာသ-
ဥစ္စာဖြင့်၊ ပူရာပေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ပုတ္တဒါရံ-သားမယားကို၊ အာမန္တေ
တွာ-ခေါ်၍၊ တာဘအမ္မာ-အိုသားအမိတစ်စုတို့၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေ
လောက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ အာဂမိယာမိ-လာခဲ့အံ့၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊
မေ-ငါ၏၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အနုပစ္ဆိန္နန္တာ-မဖြတ်ကြမူ၍၊ တုမှေ-
သင်သား အမိတစ်စုတို့သည်၊ ပဝတ္တေယျာထ-ဖြစ်စေကြကုန်လော့၊
ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဒါသကမ္မကရပရိဝုတော-ကျွန်အမှုလုပ်
သူရင်းငှားတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ ဥပါဟနံ-ဖိနပ်ကို၊ အာရယု-စီး၍၊
ဓာရိယမာနေန-ဆောင်းအပ်သော၊ ဆတ္တေန-ထီးဖြင့်၊ ပဉ္စာနဂါမာဘိ
မုခေါ-တာမလီတ္တိမည်သော သင်္ဘောဆိုက်ရာအရပ်သို့ရှေးရှု၊ ပါယာသိ-
သွားလေ၏။

☸ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊ ဂန္ဓမာဒနေ-ဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊ ဧကော-
တစ်ဆူသော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်၊ သဟ္တာဟံ-ခုနစ်ရက်ပတ်
လုံး၊ နိရောဓသမာပတ္တိ-နိရောဓသမာပတ်ကို၊ သမာပဇ္ဇိတွာ-ဝင်စား၍၊
နိရောဓသမာပတ္တိတော-နိရောဓသမာပတ်မှ၊ ဝုဋ္ဌာယ-ထ၍၊ လောကံ-
လောကကို၊ ဝေါလောကေန္တော-ကြည့်လတ်သော်၊ တံ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားကို၊
နေဟရဏတ္ထံ-ဥစ္စာဆောင်အံ့ ယူအံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆန္တံ-သွားလတ်သည်ကို၊
ဒိသွာ-မြင်၍၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
အာဟရိတုံ-ဆောင်ယူအံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏၊ အယံ-ဤယောက်ျား
မြတ်သည်၊ သမုဒ္ဒေ-သမုဒ္ဒရာ၌၊ အန္တရာယော-အန္တရာယ်သည်၊ ဘဝိ
သတိနုခေါ-ဖြစ်လတ္တံ့လော၊ နောဘဝိသတိနုခေါ-မဖြစ်လတ္တံ့လော၊
ဣတိ-သို့၊ အာဝဇ္ဇေတွာ-ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဘဝိသတိတိ-ဖြစ်လတ္တံ့
ဟု၊ ဉာတွာ-သိ၍၊ ဧသဇသော-ဤသင်္ခပုဏ္ဏားသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဒိသွာ-
မြင်၍၊ ဆတ္တဉ္စ-ထီးကိုလည်းကောင်း၊ ဥပါဟနဉ္စ-ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊
မယံ-ငါ့အား၊ ဝတွာ-လှူဒါန်း၍၊ ဥပါဟနဒါနနိဿန္ဓေန-ဖိနပ်လှူသော

အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ သမုဒ္ဒေ-သမုဒ္ဒရာ၌၊ နာဝါယ-လှေသင်္ဘောသည်၊
 ဘိန္နာယ-ပျက်စီးခဲ့သည်ရှိသော်၊ ပတိဋ္ဌ-ကိုးကွယ်ရာကို၊ လဘိဿတိ-
 ရလတ္တံ့၊ အဿ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အနုဂ္ဂဟံ-
 ချီးမြှောက် သဂြိုဟ်ခြင်းကို၊ ကရိဿာမိ-ပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-
 -ကြံ၍၊ အာကာသေန-ကောင်းကင်ဖြင့်၊ အာဂန္တု-လာလတ်၍၊ တဿ-
 -ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား၊ ဘုရားလောင်း၏ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊
 ဩတရိတွာ-သက်ခဲ့၍၊ မဇ္ဈိကသမယေ-မွန်းတည့်သောကာလ၌၊ စဏ္ဍာ-
 ဝါတာတပေန၊ ကြမ်းတမ်းသောလေနေပူသဖြင့်၊ အင်္ဂါရသန္တတသဒိသံ-
 မီးကြီးစုသဏ္ဌာန်နှင့်တူသော၊ ဥဏ္ဍဝါလုကံ-သဲပူကို၊ မဒ္ဒန္တော-နင်းလျက်၊
 တဿ-ထိုပုဏ္ဏားသို့၊ အဘိမုခံ-ရှေးရှု၊ အာဂဉ္ဇိ-လာ၏၊ သော-ထိုသင်္ခ
 ပုဏ္ဏားသည်၊ တံ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဒိသ္မာဝ-မြင်တည့်ရှေ့လျှင်၊
 ဟဋ္ဌတုဋ္ဌော-အလွန်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မေ-ငါ့အား၊ ပုည
 ကွေတ္တံ-ကောင်းမှုတည်းဟူသောမျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးအပ်သောအခွင့်သည်၊
 အာဂတံ-ရောက်ပြီ၊ မယာ-ငါသည် အဇ္ဇ-ဤယခု၊ ဧတ္ထ-ဤရှင်ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါ၌၊ ဗီဇံ-ကုသိုလ်တည်းဟူသောမျိုးစေ့ကို၊ ရောပေတုံ-စိုက်ပျိုးအံ့သော
 ဌာ၊ ဝဇ္ဇတီတိ-သင့်၏ဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တမဟံ
 ပဋိပထေဒိသ္မာ၊ ဣမမတ္ထံ ဝိစိန္တယိန္တိ-အာဒိ၊ တမဟံ ပဋိပထေဒိသ္မာ
 ဣမမတ္ထံ ဝိစိန္တယိ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်ဟတိ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဣဒံဓေတ္တန္တိအာဒိ-ဣဒံဓေတ္တံအစရှိသော
 ပုဒ်သည်၊ စိန္တိတာကာရဒဿနံ-ကြံသောအခြင်းအရာကို ပြသောပုဒ်
 တည်း၊ ဓေတ္တန္တိ-ဓေတ္တံဟူသည်ကား၊ ယံပဒေသံ-အကြင်အရပ်သည်၊
 ခိတ္တံဗီဇံ-ပစ်ချအပ်သောမျိုးစေ့ကို၊ မဟပူလဘာဝကရဏေန-များသော
 အကျိုး၏အဖြစ်ကိုပြသဖြင့်၊ ထာယတိ-စောင့်ရှောက်တတ်၏၊ ဣတိ-
 ထို့ကြောင့်၊ တံပဒေသံ-ထိုအရပ်သည်၊ ဓေတ္တံ-လယ်ယာမည်၏၊ ပုဗ္ဗဏ္ဏာ
 ပရဏ္ဏဝိရဟနဘူမိ-ပြောင်းစပါးတို့၏ ပေါက်ရောက်ရာမြေအရပ်ကို၊
 လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ဣပေန-ဤအရာ၌ကား၊ ယံပုညဗီဇံ-အကြင်
 ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့၏စိုက်ပျိုးရာအရပ်သည်၊ ဓေတ္တံဝိယ-

ပြောင်းစပါးတို့၏ စိုက်ပျိုးရာအရပ်ကဲ့သို့၊ ပဝတ္တတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ က္ကတိ-ထို့ကြောင့်၊ တံပုညဗီဇ-ထိုကဲ့သို့လ်တည်းဟူသောမျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးရာအရပ်သည်၊ ခေတ္တံ-ခေတ္တမည်၏၊ အဂ္ဂဒက္ခိဏေယျာ-မြတ်သောအလှူကိုခံတော်မူထိုက်ထသော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ-ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဘုရားကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ (ရှေးဝစနတ္ထအလိုကား-ပြောင်းစပါးတို့၏ စိုက်ပျိုးရာလယ်မြေကိုရစေဦး၏၊ ခေတ္တံဝိယခေတ္တံဟု ဥပမာတဒ္ဓိတ်ဖြင့် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရစေအပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ရစေအပ်သည်ရှိသော် ခေတ္တံဟု ပုလ္လင်ဆိုအပ်လျက်၊ က္ကဒခေတ္တံအနုပ္ပတ္တံ-ဟူသော ဂါထာပိုဒ်ကိုင်၍၊ ခေတ္တံဝိယာတိခေတ္တံ-ဟုနုပုလ္လင်ဖြင့်၊ ဝစနတ္ထကိုပြုအပ်သည်ဟု ယူအပ်သည်၊) တေနေဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ပုညကာမဿ ဇန္တုနောတိ-ဟူ၍၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏၊ (နိယံ-ဆရာသည်၊ တေနာဟကား၊ ကျမ်းတစ်ပါးကိုရှာ၊ ဝက္ခတိကား၊ ကျမ်းဆရာ။ ဟုဆိုအပ်သောစကားကိုထောက်သော် ဤအရာ၌ တေနေဝါဟ-ဟူသော ပါဠိ၏အရကို စရိယပိဋကပါဠိတော်ကို ညွှန်အပ်သည်၊ ဝက္ခတိရှိမှုကားသည်ကျမ်း၌ အထက်စကားကို ယူရမည်ဟု မှတ်လေ။)

၁၄။ မဟာဂမန္တိ-မဟာဂမံ-ဟူသည်ကား၊ ဝိပုလဗလ္လာဂမံ-ပြန့်ပြောသောအကျိုး၏တည်ရာဖြစ်သော၊ ယသသမ္ပတ္တိဒါယကံ-အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ပေးတတ်သော၊ က္ကတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဗီဇနရောပေတိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗီဇ-စပါးတည်းဟူသော မျိုးစေ့ကို၊ နဝပတိ-မစိုက်ပျိုးသည်ဖြစ်အံ့။)

၁၅။ ခေတ္တဝရတ္တမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ခေတ္တဝရေသုပိ-လယ်မြေသဖွယ် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်လည်း၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဝိဿသတော-အထူးအားဖြင့်၊ သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နာ-သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ အရိယသာဝကာ-အရိယာသာဝကတို့သည်၊ ခေတ္တဝရာ-ခေတ္တဝိရမည်ကုန်၏၊ တတောပိ-ထိုအရိယာသာဝကတို့ထက်လည်း၊ အဂ္ဂဘူတော-မြတ်သည်ဖြစ်၍

ဖြစ်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ-သည်၊ ခေတ္တဝရတ္တမော-ခေတ္တဝရတ္တမမည်၏၊
 (ဣတိသဒ္ဓါကား အနက်မရှိ၊) ကာရန္တိ-ကာရ်ဟူသည်ကား၊ သက္ကာရ-
 ပူဇော်သက္ကာကို၊ ယဒိနကရောမိ-အကယ်၍မပြုအံ့၊ ဣတိအယံ-ဤ
 သည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ သမ္ပန္နော-အနက်
 သမ္ပန်အပ်၏၊ ဣဒံ-ဤသို့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံဝုတ္ထော-ဆိုလိုသည်၊
 ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣဒံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊
 အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ ဣဒံပညခေတ္တံ-ဤကောင်းမှု၏စိုက်ပျိုးရာ
 လယ်ကို၊ လဘိတွာ-ရတော်မူ၍၊ တတ္ထ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌၊ ပူဇာ
 သက္ကာရံ-ပူဇော်သကာကို ယဒိနကရောမိ-အကယ်၍မပြုအံ့၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ပုညေန-ကောင်းမှုဖြင့်၊ အတ္ထိကောနာမ-အလိုရှိသောသူ
 မည်သည်၊ နဘဝေယျ-မဖြစ်ရာ၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္ထော-ဆိုလို
 သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား ဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား
 သည်၊ ခေတ္တဝရတ္တ မဖြစ်သော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလှူခံမြတ်ကို တွေ့၍
 အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်သာ လှူလိုသောသဘောရှိသည် မဟုတ်လေသေး
 ပြကတော့ကောင်းမှုကို အလိုဆန္ဒရှိရင်းဖြစ်သောသူဖြစ်၍ ရှင်ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါကို တွေ့ရပြန်သော် ငါမလှူဘဲ အကယ်၍နေအံ့၊ ငါ၌ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှု၌ အလိုရှိသောသူ မမည်ရာဟု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကိုလည်း
 တွေ့သည်၊ မိမိ၏ ပြကတော့သဘောလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလို
 ရှိရင်းဟူလိုသည်၊ ဤစကားကို လိုအပ်သောကြောင့် အဋ္ဌကထာဆရာ
 သည်၊ ဣတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ-ဟူသော စကားဖြင့်ထွက်၍ မိန့်အပ်
 သတည်း၊ နိယံဆရာလည်း ဣတိဣဒံ၊ ဝုတ္တံဟောတိ-ဆိုရိုးရှိက ဆိုစွမ်း
 သောလျောက် ဓိပ္ပာယ်ကောက်။ ဟုဆိုအပ်သတည်း။)

၁၆-၁၇။ ယထာအမစ္စောဘိ-အာဒိနံ၊ ယထာအမစ္စော-အစရှိကုန်သော၊
 ဒွိန္နဂါထာနံ-နှစ်ခုသော ဂါထာတို့၏၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊
 သင်္ခပုတ္ထော-အကျဉ်းဖြစ်သော အနက်တည်း၊ ယထာနာမ-ဥပမာမည်
 သည်ကား၊ ရညာ-အစိုးရသောမင်းသည်၊ မုဒ္ဓါဓိကာရေ-တံဆိပ်ခတ်
 သောအရာ၌၊ ဌပိတော-ထားအပ်သော၊ လညန္တရော-တံဆိပ်ကိုခတ်

သော၊ ယောကောစိ-အမှတ်မရှိသော အမစ္စပုရိသော-အမတ်ယောက်ျား
 သည်လည်းကောင်း၊ သေနာပတိဝါ-စစ်သူကြီးသည်လည်းကောင်း၊
 အတ္ထိ-ရှိ၏၊ သော-ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ အန္တေပူရေ-
 နန်းတွင်း၌၊ ဇနေစ-လူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟိဒ္ဓါ-အပ၌၊ ဇနေစ-လူ
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗလကာယာဒီသု-ဗိုလ်အပေါင်းအစရှိသောသူတို့၌၊
 ရညော-မင်း၏၊ ယထာနုသိဋ္ဌ-ဆုမွန်သောအတိုင်းကို၊ နပဋိပဇ္ဇတိ-မကျင့်၊
 တေသံ-ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊ ဓနဓညံ-ဥစ္စာစပါးကို၊ တဿ-ထိုအမတ်
 အား၊ နဒေတိ-မပေး၊ ကတ္တဗ္ဗံ-ပြုအပ်သော၊ တံတံဝတ္တံ-ထိုထိုသော
 ဝတ်ကို၊ ပရိဟာပေတိ-ယုတ်စေ၏၊ သော-ထိုအမတ်သည်၊ မုဒ္ဓါတော-
 တံဆိပ်မှ၊ ပရိဟာယတိ-ယုတ်၏၊ သော-ထိုအမတ်သည်၊ မုဒ္ဓါဓိကာရ
 လဒ္ဓဝိဘဝတော-တံဆိပ်ခတ်သဖြင့် ရအပ်သောဥစ္စာစည်းစိမ်မှ၊ ပရိဓံ
 သတိယထာ-ပျက်စီးလေသကဲ့သို့၊ ဧဝမေဝဧဝံတထာ-ထိုအတူ၊ အဟံပိ
 -ငါသည်လည်း၊ ပုညကမ္မိဿရတော-ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အစိုးရသော
 သူအား၊ လဒ္ဓဗ္ဗပုညဖလသင်္ခါတံ-ရအပ်သောကုသိုလ်၏ အကျိုးဟု
 ဆိုအပ်သော၊ ပုညကာမော-ကောင်းကျိုးကိုအလိုရှိသော၊ အဟံ
 -ငါသည်၊ ဒက္ခိဏာယ-အလှူပေးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဝိပုလဖလဘာဝ
 ကရဏေန-ပြန့်ပြောသော အကျိုး၏အဖြစ်ကို ပြုသောအားဖြင့်၊ ဝိပုလံ-
 ပြန့်ပြောသည်ကို၊ ဒိသ္မာန-မြင်၍၊ တံဒက္ခိဏံ-ထိုအလှူကို၊ ဥဠာရံဒက္ခိ
 ဏေယျံ-မြတ်သောအလှူခံကို၊ လဘိတွာ-ရ၍၊ တဿ-ထိုရှင်ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါအား၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ယဒိနဒေဝါမိ-အကယ်၍ မပေးလှူအံ့၊ ပုည
 တော-ကောင်းမှုမှလည်းကောင်း၊ အာယတိ-နောင်အခါ၌၊ ပုညဖလ
 တောစ-ကောင်းမှု၏အကျိုးမှလည်းကောင်း၊ ပရိဝိဓံသာမိ-ပျက်စီးအံ့၊
 တဿ-ထို့ကြောင့်၊ ဣဓ-ဤရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘုရား၌၊ မဟာပုညံ-
 ကြီးသောကောင်းမှုကို၊ ကာတဗ္ဗမေဝ-ပြုအပ်သည်သာတည်း။

ဣတိဧဝံပန-ဤသို့သောအကြံအစည်ကို၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊
 မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဒူရတောဝ-အဝေးမှလျှင်၊ ဥပါ
 ဟနာ-ဖိနပ်မှ၊ ဩရောဟိတွာ-ဆင်း၍၊ ဝေဂေန-လျှင်စွာ၊ ဥပသင်္ကမိ

တွာ-ချဉ်းကပ်၍၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ဘန္ဓေ-အရှင်ဘုရား၊ မယံ-အကျွန်ုပ်
 အား၊ အနုဂ္ဂဟတ္ထာယ-ချီးမြှောက်တော်မူအံ့သောငှာ၊ ဣမံရက္ခမူလံ-ဤ
 သစ်ပင်ရင်းသို့၊ ဥပဂစ္ဆထာတိ-ကပ်တော်မူပါဦးလောဟု၊ ဝတွာ-ဆို၍၊
 တသ္မိ-ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်၊ ရက္ခမူလံ-သစ်ပင်ရင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမန္တေ-
 ချဉ်းကပ်လျှောက်လေသည်ရှိသော်၊ တတ္ထ-ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ ဝါလုကံ-
 သဲကို၊ ဥဿာပေတွာ-ရှာ၍၊ ဥတ္တရသင်္ဂ-အပေါ်ရံပုဆိုးကို၊ ပညာပေတွာ-
 -ခင်း၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်၊ တတ္ထ-ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊
 နိသိန္ဓေ-နေပြီးသော်၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ဝါသိတပရိဿာဝိတေန-ကောင်း
 သောအနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်ပြီးသော၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ တဿ-ထို
 ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒေ-ခြေတို့ကို၊ ဓောဝိတွာ-ဆေးကြော၍၊ ဂန္ဓတေ
 လေန-ဆီနံ့သာဖြင့်၊ မက္ခေတွာ-လိမ်းကြံ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဥပါ
 ဟနံ-ဖိနပ်ကို၊ ပုဉ္ဇိတွာ-သုတ်၍၊ ဂန္ဓတေလေန-ဆီမွှေးဖြင့်၊ မက္ခေတွာ-
 လိမ်းကြံပြီးသော်၊ တဿ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒေ-ခြေတို့ကို၊
 ပဋိမုဉ္ဇိတွာ-စွပ်ပြီးသော်၊ ဘန္ဓေ-အရှင်ဘုရား၊ ဣမံဥပါဟနံ-ဤဖိနပ်ကို၊
 အာရယု-တက်စီးတော်မူ၍၊ ဣမံဆတ္တံ-ဤထီးကို၊ မတ္တကေ-အပေါ်၌၊
 ကတွာ-ဆောင်းတော်မူ၍၊ ဂစ္ဆထာတိ-ကြွတော်မူပါကုန်လောဟု၊
 ဆတ္တုပါဟနံ-ထီးဖိနပ်ကို၊ အဒါသိ-လျှူလေ၏၊ သောပိ-ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 သည်လည်း၊ တဿ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားအား၊ အနုဂ္ဂဟတ္ထာယ-သဂြိုဟ်
 ချီးမြှောက်အံ့သောငှာ၊ တံ-ထိုထီးဖိနပ်ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ပဿာဒသံ
 ဝဗု နတ္ထံ-ကြည်ညိုခြင်းကို ပွားစိမ့်သောငှာ၊ ပဿန္တဿေဝ-မြင်စဉ်ပင်
 လျှင်၊ ဝေဟာသံ-ကောင်းကင်သို့၊ ဥပ္ပတိတွာ-ပြန်တက်၍၊ ဂန္ဓမာဒနံ-
 ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့-အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝါဟံ
 စိန္တယိတွာန-ပ-အဒါသိဆတ္တု ပါဟနန္တိ-ဧဝါဟံ စိန္တယိတွာန-ပ-
 အဒါသိဆတ္တုပါဟနံ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။
 ၁၈။ အတ္ထကား-သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ စိန္တယိတွာန-ကြံ၍၊ ဥပါဟနာ-ဖိနပ်မှ၊ ဩရောဟိတွာ-ဆင်း
 ၍၊ တဿ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒါနိ-ခြေတို့ကို၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၁၇

ဆတ္တုပါဟနံ-ထီးဖိနပ်ကို၊ အဒါသိ-လှူလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရား
 လောင်းသည်၊ တံ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဒိတွာ-မြင်ရ၍၊ အတိဝိယ-
 အလွန်လျှင်၊ ပသန္နစိတ္တော-ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပဇ္ဇနံ-
 တာမလိတ္တိမည်သော သင်္ဘောဆိပ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ နာဝံ-သင်္ဘော
 လှေထက်သို့၊ အဘိရူဟိ-တက်လေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာသမုဒ္ဒံ-
 မဟာသမုဒ္ဒရာကို၊ တရန္တဿ-ကူးသော် သွားသော်လည်းဟူ၊ အဿ-
 ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားဘုရားအလောင်းအား၊ သတ္တမေဒိဝသေ-ခုနစ်ရက်မြောက်
 သောနေ၌၊ နာဝါ-သင်္ဘောလှေသည်၊ ဝိဝရံ-ဟင်းလင်းကွဲသည်ကို၊
 အဒါသိ-ပေး၏၊ ဇနာ-လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ ဥဿိဉ္စိတံ-
 ခပ်၍သွန်အံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိယု-မတတ်နိုင်လေကုန်၊ မဟာဇနော-
 လူများသည်၊ မရဏဘယဘိတော-သေအံ့သောဘေးကိုကြောက်သည်
 ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-အတ္တနော-မိမိ၊ မိမိ၏၊ ဒေဝတာ-နတ်တို့ကို၊ နမဿိ
 တွာ-ရှိခိုး၍၊ မဟာဝိရဝံ-သည်းစွာသောငိုကျွေးခြင်းကို၊ ဝိရဝိသုမည်တမ်း
 ငိုကြွေးကြ၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကံ-တစ်ယောက်
 သော၊ ဥပဋ္ဌကံ-အလုပ်အကြွေးကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သကလသရိရံ-
 ကိုယ်အလုံးကို၊ တေလေန-ဆီဖြင့်၊ မက္ခေတွာ-လိမ်းကြံ၍၊ သပ္ပိနာ-
 ထောပတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-အတူတကွ၊ သက္ခရဗုဏ္ဏာနိ-သကြားမုန့်တို့ကို၊
 ယာဝဒတ္ထံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ခါဒိတွာ-စား၍၊ တမ္ပိ-ထိုအလုပ်အကျွေး
 ယောက်ျားကိုလည်း၊ ခါဒါပေတွာ-စားစေ၍၊ တေန-ထိုယောက်ျားနှင့်၊
 သဒ္ဓိံ-အတူတကွ၊ ကူပကယဉ္စိမတ္ထကံ-လင်းယည်တိုင်၏အထက်သို့၊
 အာရယု-တက်၍၊ ဣမာယဒိသာယ-ဤမည်သောအရပ်၌၊ အမှာကံ-
 ငါတို့၏၊ နဂရန္တိ-မြို့တည်းဟု၊ ဒိသံ-အရပ်မျက်နှာကို၊ ဝဝတ္ထပေတွာ-
 မှတ်၍၊ မစ္ဆကစ္ဆပပရိပန္နတော-ငါးလိပ်ဘေးရန်မှ၊ အတ္တာနံ-မိမိ
 ကိုယ်တိုင်၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာနေန-သစ္စာကိုဆောက်တည်သဖြင့်၊ ပမောစေန္ဒော-
 -လွတ်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ တေန-ထိုအဖော်ယောက်ျားနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-အတူ
 တကွ၊ ဥသဘမတ္တဌာနံ-ဥသဘအတိုင်း အရှည်ရှိသောအရပ်ကို၊
 အတိက္က မိတွာ-လွန်၍၊ ပတိတွာ-ခုန်လိုက်၍၊ သမုဒ္ဓံ-သမုဒ္ဒရာကို

တရိတုံ-ကူးအံ့သောငှာ၊ အာရဘိ-အားထုတ်၏၊ မဟာဇနောပန-
လူအများသည်ကား၊ တတ္ထေဝ-ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝိနာသံ-ပျက်စီး
ခြင်းသို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်လေ၏၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်းအား၊
တရန္တဿေဝ-ကူးကြလျက်ပင်လျှင်၊ သတ္တဒိဝသာ-ခုနစ်ရက်
တိုင်တိုင်သည်၊ ဂတာ-ရောက်လေ၏၊ သော-ထိုသင်္ခဘုရားလောင်း
သည်၊ တသ္မိပိကာလေ-ထိုကာလ၌လည်း၊ လောဏောဒကေန-
ဆားငန်ရေဖြင့်၊ မုခံ-ခံတွင်းကို၊ ဝိက္ခာ လေတွာ-ဆေးကြော၍၊ ဥပေါ
သထိကော-ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်သည်၊ အဟောသိယေဝ-
ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။

☸ တဒါပန-ထိုအခါ၌ကား၊ ဤဒိသာနံ-ဤသို့ သဘောရှိကုန်
သော၊ ပုရိသာနံ-ယောက်ျားတို့တွင်၊ ပုရိသဝိသေသာနံ-ယောက်ျားထူး
တို့ကို၊ ရက္ခဏတ္ထာယ-စောင့်ရှောက်စီမံသောငှာ၊ စတူဟိ-လေးယောက်
ကုန်သော၊ လောကပါလေဟိ-လောကပါလနတ်သားတို့သည်၊ ဌပိတာ-
ထားအပ်သော၊ မဏိမေခလာနာမ-မဏိမေခလာအမည်ရှိသော၊ ဒေဝဓိ
တာ-နတ်သမီးသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဣဿရိယေန-အစိုးရသော
နတ်စည်းစိမ်ဖြင့်၊ သတ္တာဟံ-ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ပမဇ္ဇိတွာ-မေ့လျော့၍၊
သတ္တမေဒိဝသေ-ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ တံ-ထိုသင်္ခဘုရားလောင်း
ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ အယံ-ဤသင်္ခပုဏ္ဏား သူတော်ကောင်းသည်၊ ဣဓ-
ဤသမုဒ္ဒရာ၌၊ သစေမရိဿတိ-အကယ်၍တည်းသေသည် ဖြစ်အံ့၊
အတိဝယ-အလွန်လျှင်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဂါရယှာ-ကဲ့ရဲ့အပ်သည်၊ ဘဝိဿ
တိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယာ-ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသည်
ဖြစ်၍၊ သုဝဏ္ဏပါတိယာ-ရွှေခွက်၌၊ ဒိဗ္ဗဘောဇနဿ-နတ်ဩဇာထမင်း
ဖြင့်၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ဝေဂေန-လျင်စွာ၊ အာဂန္တု-လာ၍၊ ဗြာဟ္မဏ
-အိုပုဏ္ဏား၊ ဣဒံဒိဗ္ဗဘောဇနံ-ဤနတ်ဩဇာထမင်းကို၊ တံ-သင်သည်၊
ဘုဉ္ဇာဟိ-စားလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ သော-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား
သည်၊ တံ-ထိုမဏိမေခလာနတ်သမီးကို၊ ဩလောကေတွာ-ကြည့်၍၊
အဟံ-ငါသည်၊ နဘုဉ္ဇာမိ-မစား၊ ဥပေါသိထိကော- ဥပုသ်ဆောက်တည်

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၁၉

သည်။ အမှီ-ဖြစ်၏။ ဣတိ-သို့၊ ပဋိက္ခိတွာ-ပယ်လိုက်၍၊ တံ-ထိုမဏိ
မေဓလာနတ်သမီးကို၊ ပုစ္ဆန္တော-မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယံတွံသုခေနာဘိသ
မေက္ခဿမံ-ပ-ဥဒမာနသိနူတိ ဂါထံ-ယံတွံသုခေနာဘိသမေက္ခဿမံ-
ပ-ဥဒမာနသိနူ-ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ-၏။

အတ္ထကား၊ ယံတွံ-အကြင်သင်သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ အဘိသမေက္ခ
ဿ-ရှေ့ရှုကောင်းစွာကြည့်ရှု၏၊ သုခေန-ချမ်းသာခြင်းဖြင့်၊ ဘတ္တံ-
ထမင်းကို၊ ဘုဉ္ဇသု-စားလော့၊ ဣတိ-သို့၊ မံ၊ ကို၊ ဝဒေသိ-ဆိုပေ၏၊
မဟာနဘာဝေ-အိုကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသောမိမ္မ၊ တံ-သင့်ကို၊
အဟံ-ငါသည်၊ ပုစ္ဆမိ-မေးပါ၏၊ တွံ-သည်၊ နာရီဒေဝီ-နတ်မိန်းမ
သည်၊ အသိန-ဖြစ်သလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မာနသိ-
လူမိန်းမသည်၊ အသိန-ဖြစ်သလော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-၏။

သာ-ထိုမဏိမေဓလာနတ်သမီးသည်၊ တဿ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား
အား၊ ပဋိဝစနံ-စကားတုန့်ကို၊ ဒေတိ-ပေး၏၊ သင်္ခံ-အိုသင်္ခမည်သော
ပုဏ္ဏား၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာနဘာဝါ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊
ဒေဝီ-သမုဒ္ဒရာကိုစောင့်သော မဏိမေဓလာနတ်သမီးတည်း၊ သာဂရ
ဝါရိမဇ္ဈေ-သမုဒ္ဒရာရေ၏ အလယ်ဖြစ်သော၊ ဣဓ-ဤအရပ်သို့၊
အာဂတာ-ရောက်လာခြင်းကား၊ တဝေဝ-သင့်အားသာလျှင်၊ အနု
ကမ္ပိကာ-အစဉ်အတိုင်းချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏၊ နောစပဒုဋ္ဌစိတ္တာ-ပစ်မှား
လိုသောစိတ်မရှိပါ၊ တဝေဝ-သင်၏သာလျှင်၊ အတ္ထာယ-အကျိုးငှာ၊
ဣဓ-ဤသမုဒ္ဒရာအလယ်သို့၊ အာဂတာ-ရောက်လာသည်၊ အသ္မိ-
ဖြစ်၏၊ သင်္ခံ-အိုသင်္ခအမည်ရှိသော သူတော်ကောင်း၊ ဣဓ-ဤအခါ၌၊
အနုပါနဉ္စ-ထမင်းအဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ သယနာသနဉ္စ-အိပ်ရာ
နေရာကိုလည်းကောင်း၊ နာနာဝိဓာနိ-အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော၊
ယာနာနိစ-ယာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ယံကိဉ္စ-တစ်စုံတစ်ခု
သော နှစ်လိုဖွယ်ကို၊ တုယံ-သင်၏၊ မနသာ-နှလုံးဖြင့်၊ အဘိပတ္ထိတံ-
တောင့်တအပ်သည်၊ အဿဘဝေယျ-ဖြစ်ရာ၏၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံကို၊
တေ-သင်၏၊ အတ္ထာယ-အလိုငှာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဋိပါဒယာမိ-စီရင်

ပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာဂါထာ-ဤဂါထာကို၊ အဘာသိ-ဆို၏။

တံ-ထိုနတ်သမီးစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ မဟာသတ္တော-
ဘုရားလောင်းသည်၊ အယံဒေဝဓိတာ-ဤနတ်သမီးသည်၊ သမုဒ္ဒပိဋ္ဌေ-
သမုဒ္ဒရာအပြင်၌၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဣဒဉ္စိဒဉ္စ-ဤမည်သော လိုဖွယ်ကို၊
ဒမ္မိတိ-ပေးအံ့ဟု၊ ဝဒတိ-ဆို၏၊ သာ-ထိုနတ်သမီးသည်၊ မယံ-ငါ့အား၊
ယံ-အကြင်အလိုကို၊ စေဒေတိ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ တမ္မိ-ထိုလိုသောကိစ္စ
ကိုလည်း၊ မမ-ငါ၏၊ ပုညေနဝ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့်သာလျှင်၊
ဒေတိ-ပေး၏၊ တံပနပုညံ-ထိုငါ၏ကောင်းမှုကို၊ အယံဒေဝဓိတာ-ဤ
နတ်သမီးသည်၊ ဇာနာတိနုခေါ-သိလေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်
မူကား၊ နဇာနာတိ-မသိလေသလော၊ နံ-ထိုနတ်သမီးကို၊ တာဝ-ရှေးဦး
စွာ၊ မယံ-ငါသည်၊ ပုစ္ဆိဿာမိ-မေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊
ပုစ္ဆန္တော-မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဣမံဂါထံ-ဤဂါထာကို၊ အာဟ-၏။

သုဿောဏိ-ကောင်းသောသလုံးရှိသော၊ သုဗ္ဗုရု-ကောင်းသော
မျက်မှောင်ပေါင်လည်းရှိသော၊ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈေ-ထွန်းပတင့်တယ်သော
အရွယ်ရှိသော၊ သုဂတ္ထေ-ကောင်းသောကိုယ်ရှိသော နတ်သမီး၊
မယံ-ငါသည်၊ ယံကိဉ္စိ-အမှတ်မရှိသော၊ ယိဋ္ဌန္တိ-အလှူပေးသည်၏
အစွမ်းဖြင့်လည်း၊ ပူဇော်အပ်လေပြီ၊ ဟုတန္တ-ဧည့်သည်တို့၏အစွမ်း
ဖြင့်လည်း၊ ပေးလှူအပ်လေပြီ၊ တံ-သင်နတ်သမီးသည်၊ နော-ငါတို့၏၊
သဗ္ဗဿ-အလုံးစုံသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏အကျိုးကို၊ ဇာနိတံ-သိခြင်း
ငှာ၊ ဣဿရာ-အစိုးရလေ၏၊ အယံ-ဤသို့သောအကျိုးအဖြစ်သည်၊
မေ-ငါသည်၊ ကတဿ-ပြုအပ်သော၊ ကိဿကမ္မဿ-အဘယ်
မည်သောကုသိုလ်၏၊ ဝိပါကော-အကျိုးနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမံဂါထံ-
ကို၊ အာဟ-၏။

☞ တတ္ထတိသံဂါထာယံ-ထိုဂါထာ၌၊ ယိဋ္ဌန္တိ-ယိဋ္ဌဟူသည်ကား၊
ဒါနဝသေန-အလှူပေးသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ယဇိတံ-ပူဇော်အပ်လေပြီ၊
ဟုတန္တိ-ဟုတ်ဟူသည်ကား၊ အာဟုနန ပါဟုနန ဝသေန-ခရီးသွား
ခရီးလာ ဧည့်သည်တို့၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဒိန္တံ-ပေးလှူအပ်လေပြီ၊ သဗ္ဗဿ

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ

၁၂၁

နောက္ကဿရာတွန္တိ-သဗ္ဗဿနောက္ကဿရာတွံ-ဟူသည်ကား၊ အမှာကံ-
 ငါတို့၏၊ သဗ္ဗဿ-အလုံးစုံသော၊ ပုညကမ္မဿ-ကုသိုလ်ကံကို၊ တွံ-
 သင်နတ်သမီးသည်၊ အယံ-ဤသည်ကား၊ ဣမဿ-ဤမည်သော
 ကုသိုလ်ကံ၏၊ ဝိပါကော-အကျိုးတည်း၊ အယံ-ဤသည်ကား၊ ဣမဿ-
 ဤမည်သောကုသိုလ်ကံ၏၊ ဝိပါကော-အကျိုးတည်း၊ ဣတိ-သို့၊
 ဗျာကရိတုံ-ဖြေကြားခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ-စွမ်းနိုင်လေရာ၏၊ သုဿောဏီ
 တိ-ဟူသည်ကား၊ သုန္ဒရဇေယံနေ-ချောမွေ့ပြေပြစ်သော သလုံးမြင်းခေါင်း
 ရှိသော၊ သုဗ္ဗုရုတိ-ဟူသည်ကား၊ သုန္ဒရေဟိ-ကောင်းကုန်သော၊
 ဘမုကေဟိစ-မျက်မှောင်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဥရုဟိစ-ပေါင်တို့နှင့်
 လည်းကောင်း၊ သမန္နဂတော-ကောင်းစွာပြည့်စုံသော၊ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈေတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ဝိလဂ္ဂတနုမဇ္ဈေ-ထွန်းပနုပျိုတင့်တယ်သောအရွယ်လည်း
 ရှိထသော၊ ကိဿမေတိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယေန-
 အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ အပ္ပတိဋ္ဌေ-ဆိုက်ရာဆိပ်မရှိသော၊ မဟာသမုဒ္ဒေ-
 မဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ အဇ္ဇ-ဤယခု၊ ပတိဋ္ဌ-ဆောက်တည်ရာကို၊ လဘာမိ-
 ရပေ၏၊ တေနကာရဏေန-ထိုအကြောင်းဖြင့်၊ မယာ-ငါသည်၊ ကတ
 ကမ္မေသု-ပြုအပ်သောကံတို့တွင်၊ အယံ-ဤအကျိုးသည်၊ ကတရ
 ကမ္မဿ-အဘယ်မည်သောကံ၏၊ ဝိပါကော-အကျိုးနည်း၊ ဣတိ
 အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

တံ-ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သော စကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊
 ဒေဝဓီတာ-နတ်သမီးသည်၊ အယံဗြဟ္မဏော-ဤဝဏ္ဏာသည်ကား၊
 အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ယံကုသလကမ္မံ-အကြင်ကုသိုလ်ကို၊ ကတံ-ပြုအပ်
 ၏၊ တံကမ္မံ-ထိုမိမိပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံကို၊ နဇာနာတီတိ-မသိတတ်
 လေတကားဟု၊ သညာယ-အမှတ်ဖြင့်၊ ပုစ္ဆတိမညေ-မေးသည်ထင်၏၊
 နံ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကထေဿာမိတိ-ပြောဆိုအံ့ဟု၊
 နာဝါဘိရူဟနဒီဝသေ-သင်္ဘောလှေထက်သို့ တက်အံ့သောနေ၌၊ ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓဿ-ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား၊ ဆတ္တုပါဟနဒါနပုညမေဝ-ထီး ဖိနပ်ကိုမှ
 လှူအပ်သောကောင်းမှုသည်သာလျှင်၊ တဿ-ထိုအကျိုးတရား၏၊

၁၂၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ကာရဏံ-အကြောင်းတည်း။ ဣတိ-သို့။ ကထေန္တိ-ပြောဆိုလိုသည် ဖြစ်၍၊ ဃမ္မေပထေဗြဟ္မဏာ ဧကံဘိက္ခု-ပ-သာဒက္ခိနကာမဒုဟာတ ဝဇ္ဇာတိ-ဃမ္မေပထေ ဗြဟ္မဏဧကံဘိက္ခု-ပ-သာဒက္ခိဏာ ကာမဒုဟာတ ဝဇ္ဇာ-ဟူ၍၊ ဣတိ-သို့၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သင်္ခ-အမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ တံ-သင်သည်၊ ဃမ္မေ-နွေကာလဖြစ်သော၊ ပထေ-ပူအိုက်သောခရီး၌၊ ဥဋ္ဌဗါဒံ-ပေါက်ပြသောခြေရှိသော၊ တသိတံ-ပူပန်သောကိုယ်ရှိသော၊ ကိလန္တံ-ပင်ပန်းစွာထသော၊ ဧကဘိက္ခု-တစ်ပါးသောရဟန်းကို၊ တစ်ယောက်သောရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုလည်းဟူ၊ ဥပါဟနာနိ-ဖိနပ်တို့ကို၊ ပဋိပါဒယိ-လှူလေ၏၊ အဇ္ဇ-ဤယခု၊ တဝ-သင်အား၊ သာဒက္ခိဏ-ထို ဖိနပ်ဟူသောအလှူသည်၊ ကာမဒုဟာ လိုဖွယ်ခပ်သိမ်းကို ပေးတတ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဂါထံ-ကို၊ အာဟ-၏။

တတ္ထတိသံဂါထာယံ-ထိုဂါထာ၌၊ ဧကဘိက္ခုန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓံ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ သန္တာယ-ရည်၍၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဥဋ္ဌဗါဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဏှဝါလုကာယ-သံပူသည်၊ ဃမ္မဗါဒံ-ထိခိုက် အပ်သောခြေရှိသော၊ ဝိဗာဓိတပါဒံ-နာကျင်ပေါက်ပြသောခြေရှိသော၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ပဋိပါဒယိတိ-ဟူ သည်ကား၊ ပဋိပါဒေသိ-ရောက်စေ၏၊ လှူလေ၏လည်းဟူ၊ ယောဇေသိ -ယှဉ်စေ၏၊ ကာမဒုဟာတိ-ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗကာမဒါယိကာ-အလုံးစုံ သော လိုအပ်ဖွယ်ကို ပေးတတ်၏။

တံ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ထီးဖိနပ်လှူသောအကျိုးဟု နတ် သမီးက ပြောဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ မဟာသတ္ထော- ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧဝရူပေပိနာမ-ဤသို့သဘောရှိသည်လည်းဖြစ် သော၊ အပ္ပတိဋ္ဌေ-ဆိုက်ရာဆိပ်မရှိသော၊ မဟာသမုဒ္ဒေ-မဟာသမုဒ္ဒရာ ၌၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒိန္နံ-ပေးအပ်သော၊ ဆတ္တုပါဟနဒါနံ-ထီး ဖိနပ်ဟူသော အလှူသည်၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းစုံလိုအပ်ဖွယ်ကိစ္စကို ပေးတတ်သည်။ ဇာတံ-ဖြစ်၏၊ အဟောသုဒိန္နံ-ဩငါကောင်းစွာ

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ ၁၂၃

ပေးလှူမိပေ၏။ ဣတိ-သို့၊ တုဋ္ဌစိတ္တော-နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ သာဟောတု၊ နာဝါဖလကူပပန္နာ-ပ-ပါပယဿုတိဂါထံ- သာဟောတုနာဝါ ဖလကူပပန္နာ-ပ-ပါပယဿု-ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဒေဝတေ-မဏိမေခလာနတ်သမီး သာနာဝါ-ထိုသင်္ခရာလှေသည်၊ ဖလကူပပန္နာ-ပျဉ်ချပ်အစေ့အစပ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အနဝဿုတာ-ရေဝင်မရှိသည်၊ ဧရကဝါတယုတ္တာ- လာသောလေကို ရှက်ဆောင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သည်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေလော၊ အညဿ-တစ်ပါးသော၊ ယာနဿ-လှေယာဉ်၏၊ ဘူမိ-အရာသည်၊ နသောတ္ထိ-မချမ်းသာနိုင်၊ အဇ္ဇေဝ-ယနေ့ပင်လျှင်၊ မံ-ငါ့ကို၊ မောဠ နိ-မောဠနိမည်သောမြို့သို့၊ တံ-သင်နတ်သမီးသည်၊ ပါပယဿု-ပို့ပါ လော၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဂါထံ-ကို၊ အာဟ-၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဖလကူပပန္နာတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာ နာဝတာယ-လှေကြီးကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗဟူဟိ-များစွာကုန် သော၊ ဖလကေဟိ-ပျဉ်ချပ်တို့နှင့်၊ ဥပေတာ-ပြည့်စုံ၏၊ ဥဒကပ္ပဝေသနာ ဘာဝေန-ရေဝင်ခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အနဝဿုတာ-ရေမဝင်နိုင်၊ သမ္မာ-ကောင်းစွာ၊ ဂဟေတွာ-လှေကိုယူ၍၊ ဂမနကဝါတေန-သွားသော လေဖြင့်၊ ဧရကဝါတယုတ္တာ-ဖြောင့်မတ်စွာသော လေနှင့်ယှဉ်၏။

ဒေဝဓိတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ တဿ-ထိုသင်္ခရာဏ္ဍား ၏၊ ဝစနံ-စကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌာ-အလွန်နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၍၊ ဒိဃတော-အလျားအားဖြင့်၊ အဋ္ဌဥသဘံ-ရှစ်ဥဘသရှိသော၊ ဝိတ္တာ ရတော-အနံအားဖြင့်၊ စတုဥသဘံ-လေးဥသဘရှိသော၊ ဂမ္ဘီရတော- အနက်အားဖြင့်၊ ဝိသတိယဋ္ဌိကံ-အတာနှစ်ဆယ်ရှိသော၊ သဗ္ဗရတန မယံ-ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော၊ နာဝံ-လှေကို၊ မာပေတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ ဣန္ဒနီလရတေသုဝဏ္ဏမယာနိ-ဣန္ဒနီလာပတ္တမြား ညိုရွှေငွေဖြင့် ပြီးကုန် သော၊ ဣပဖိယာရိတ္တယုတ္တာနိ-လင်းယဉ်တိုင်တိုးဝါးတက်နှင့် ယှဉ်သည် တို့ကို၊ နိမ္မိနိတာ-ဖန်ဆင်း၍၊ သတ္တန္တံ ရတနာနံ-ခုနစ်ပါးသော ရတနာ

၁၂၄ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

တို့ဖြင့်၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ဗြာဟ္မဏံ-သင်္ခပုဏ္ဏားကို၊ အာလိင်္ဂေတွာ-
လည်ဖက်၍၊ နာဝံ-ဖန်ဆင်းသောသင်္ဘောလှေထက်သို့၊ အာရောပေတိ-
တင်လေ၏။ အဿ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား၏၊ ဥပဋ္ဌာကံပန-အလုပ်အကျွေး
ယောက်ျားကိုကား၊ ဒေဝဓီတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ နဩလော
ကေသိ-မကြည့်၊ ဗြာဟ္မဏော-သင်္ခပုဏ္ဏားဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တ
နာ-မိမိသည်၊ ကတကလျာဏတော-ပြုအပ်သောကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ၊
တဿ-ထိုယောက်ျားအား၊ ပတ္တိ-ကောင်းမှု၏အဖို့ကို၊ အဒါသိ-ပေး
၏၊ သော-ထိုအလုပ်အကျွေးယောက်ျားသည်၊ အနုမောဒိ-ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်လေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဒေဝဓီတာ-မဏိမေခလာ
နတ်သမီးသည်၊ တမ္ပိ-ထိုယောက်ျားကိုလည်း၊ အာလိင်္ဂေတွာ-
လည်ဖက်၍၊ နာဝါယ-သင်္ဘောလှေ၌၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ-တည်ထား၍၊
တံနာဝံ-ထိုသင်္ဘောလှေကို၊ မောဠိနိနဂရံ-မောဠိနိမည်သောမြို့သို့၊
နေတွာ-ဆောင်၍၊ ဗြာဟ္မဏဿ-သင်္ခပုဏ္ဏား၏၊ ဃရေ-အိပ်၌၊ ဓနံ-
ဥစ္စာကို၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ-တည်ထားစေ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသန
ဌာနမေဝ-နေရာအရပ်သို့လျှင်၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ ဘဝဂါ-မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ သာတုဋ္ဌစိတ္တာ-သုမနာပတိတာ
-ပ-သာဓုရမ္မန္တိ-သာတုဋ္ဌစိတ္တာ-သုမနာပတိတာ-ပ-သာဓုရမ္မံ-ဟူ၍၊
အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တုဋ္ဌစိတ္တာ-နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသော၊
သုမနာ-ဝမ်းမြောက်သော၊ ပတိတာ-ရွေရှုရောက်လာသော၊ သာ-ထို
မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ သုစိတ္တံ-ဆန်းကြယ်သော၊ နာဝံ-လှေ
သင်္ဘောကို၊ အဘိနိမ္မိတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ သင်္ခ-သင်္ခပုဏ္ဏားကို၊ ပုရိဿန-
အဖော်ယောက်ျားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ သာဓုရမ္မံ-
နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ နဂရံ-မောဠိနိမည်သောမြို့သို့၊ ဥပနယိ-
ဆောင်လေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏၊ (ဤယခုအခါ
ဆရာသည် သင်္ခပုဏ္ဏား၊ ဘုရားလောင်းသည်၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား
ထီး ဖိနပ်ဟူသော အလှူ၏အကျိုးသည်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယ

သင်္ခရာဟူဏစရိယာ ဝဏ္ဏာနာ ၁၂၅

အကျိုးနှင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အဆောက်အဦးတိုင်အောင် အကျိုး အထူးပေးသည်၏အဖြစ်ကို ပြလို၍၊ မဟာပူရိသဿဟိ-အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

ထိုပါဠိ၏အတ္ထကား၊ ဟိ-ထိုစကားထင်စွာပြုစေအံ့၊ မဟာပူရိ သဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ စိတ္တသမ္ပတ္တိယာစ-စိတ်၏ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓဿ-ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ နိရောဓတော- နိရောဓသမာပတ်မှ၊ ဝုဋ္ဌိတဘာဝေန-ထသည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတ္တသုစေတနာသု-ဇောခုနစ်ချက် စေတနာတို့တွင်၊ အာဒိစေတနာ- ပဌမဇောစေတနာသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယာ-ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌အကျိုးကို ခံစား အပ်သော ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အတိဥဋ္ဌာရဖလာဝ- အလွန်မြတ်သော အကျိုးသည်သာလျှင်၊ ဇာတော-ဖြစ်၏၊ (ဣဒမ္ပိ-ဤ သို့သောအကျိုးကိုလည်း၊ တဿဒါနဿ-ထိုထီးဖိနပ်ဟူသောအလှူ၏၊ ပုဗ္ဗမတ္တံ-ရှေးဦးစွာကာလ နှင့်ယှဉ်သော၊ ဖလံ-အကျိုးတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊) အဋ္ဌကထာ-အလိုအရကား၊ ဣဒမ္ပိ-ဤသို့သော အလှူကိုလည်း၊ တဿဒါနဿ-ထိုထီး ဖိနပ်လှူသော အလှူ၏၊ အပ္ပမတ္တဖလန္တိ-အနည်းငယ်မျှသောအကျိုးဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တံဒါနံ-ထိုထီး ဖိနပ်ဟူသောအလှူသည်၊ အပရိမာဏ ဖလံ-အတိုင်းမသိသောအကျိုးရှိသေး၏၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာဂူတံ-သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်၍လည်းဖြစ်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့် တေနဂါဟံ-သတဂုဏတော-ပ-ဧဝံတဿအဒါသဟန္တိ-တေနဂါဟံ သတဂုဏတော-ဧဝံတဿအဒါသဟံ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဘဂဝတာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တေနဝ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို "လှူဖူး သောကြောင့်လျှင်၊ အဟံ-ငါသည်၊ သတဂုဏတော-များစွာသောဂုဏ် ကျေးဇူးအားဖြင့်၊ သုခုမာလော-သိမ်မွေ့နူးညံ့၏၊ သုခေမိတော-ချမ်းသာ စွာကြီးရင့်၏၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ ဒါနံ-ဒါနပါရမီကို၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ပရိပူရေန္တော-ပြည့်စုံစေလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထို

၁၂၆ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား၊ အဒါသိ-လှူဖူး၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
မူအပ်၏။

တတ္ထဝိသံဂါထာယံ-ထိုဂါထာ၌၊ တေနာတိ-ဟူသည်ကား၊
တတောပစ္စေကဗုဒ္ဓတော-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊
သတဂုဏတောတိ-ဟူသည်ကား၊ သတဂုဏေန-များစွာသောဂုဏ်ကျေး
ဇူးအားဖြင့်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ သင်္ခဘူတော-သင်္ခပုဏ္ဏား
ဖြစ်၍၊ သုခုမာလော-သိမ်မွေ့နူးညံ့၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သုခေမိတော
သုခသံဝဇော -ချမ်းသာစွာကြီးရင့်၏၊ (သုခေမိတောသုခသံဝဇော-
ဟုဖွင့်ခြင်းသည်၊ ဝုတ္တိနည်းဟုမှတ်လေ၊) အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊
ဧဝံ-ဤသို့၊ သန္တေပိ-ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးကို ခံစားရသော်လည်း၊ ဒါနံ-သဗ္ဗ
ညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးဒါနပါရမီကို၊ ပရိပူရေန္တော-ပြည့်စုံ
စေလျက်လျှင်၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီသည်၊ ပရိပူရေ
တူတိ-ပြည့်စေသတည်းဟု၊ တဿပစ္စေကဗုဒ္ဓဿ-ထိုရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါအား အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရဒုက္ခံ-ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းကို၊
အနပေက္ခိတွာ-မငဲ့ကွက်မူ၍၊ ဆတ္တုပါဟနံ-ထီးဖိနပ်ကို၊ အဒါသိ-လှူ၏၊
ဣတိ-သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါနဇ္ဈာသယဿ-ဒါနပါရမီ၌ အလို
ဆန္ဒရှိသည်၏၊ ဥဠာရဘာဝံ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ သတ္တာ-
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဝေဒေသိ-ကြားတော်မူပေ၏။

☐ ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ယာဝဇီဝံ-အသက်
ထက်ဆုံး၊ အမိတဓနဂေဟံ-အတိုင်းမသိသောဥစ္စာအိမ်ကို၊ အဇ္ဈာ
ဝသန္တော-အမြဲအုပ်စိုးလျက်၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ-အတိုင်းထက်
အလွန်၊ ဒါနာနိ-အလှူတို့ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ သီလာနိ-သီလတို့ကို၊
ရက္ခိတွာ-စောင့်၍၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ သပရိ
သော-အခြံအရံနှင့်တကွ၊ ဒေဝနဂရံ-နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေတိ-ပြည့်စေ၏၊
တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဒေဝစီတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ ဥပ္ပလ
ဝဏ္ဏာ-ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ပုရိသော-အလုပ်
အကျွေးယောကျ်ားသည်၊ အာနန္ဒတ္ထေရော-အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊

အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ သင်္ခရာဟူဏစရိယာ-သင်္ခအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည်။
လောကနာထော-လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာငါဘုရားသည်။ အဟောသိ-
ဖြစ်လာ၏။

(ယခုအခါ၌ ဆရာသည်။ သင်္ခပုဏ္ဏား ဘုရားအလောင်းတော်
သည်။ ထီး၊ ဖိနပ်လှူသော ဒါနပါရမီကို ဖြည့်တော်မူအပ်သည် မဟုတ်
လေသေး။ ကြွင်းသောသီလ အစရှိသော ကိုးပါးသောပါရမီတို့ကိုလည်း
ရအပ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူလိုသောငှာ၊ တဿသုဝိသုဒ္ဓနိစ္စ-အစရှိ
သော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။) ထိုပါဌ်၏အတ္ထကား၊
တဿ-ထိုသင်္ခပုဏ္ဏား ဘုရားလောင်းအား၊ (လဗ္ဘန္တိတို့၌ သမ္မာန်စပ်လေ)
သုဝိသုဒ္ဓနိစ္စသီလ ဥပေါသထသီလာဒိဝသေန-သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော
နိစ္စသီလ ဥပေါသထသီလ အစရှိသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့်၊ သီလပါရမီ-
သီလပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏။ ဒါနသီလာနံ-အလှူပေးခြင်း၊ သီလ
ဆောက်တည်ခြင်းအစရှိသည်တို့၏၊ ပဋိပက္ခတော-ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်
သောအကုသိုလ်တရားမှ၊ နိက္ခန္တတ္တာ-လွတ်မြောက်နိုင်သည်၏အဖြစ်
ကြောင့်၊ ကုသလဓမ္မဝသေန-ကုသိုလ်တရား၏အစွမ်းဖြင့်၊ နေက္ခမ္မပါရမီ-
နေက္ခမ္မပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏။ ဒါနာဒိနိပ္ပါဒနတ္ထံ-အလှူပေးခြင်း
အစရှိသည်ကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ၊ အဗ္ဘဿဟနဝသေနစ-အလွန်အားထုတ်
သည်၏အစွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ သမုဒ္ဒတရဏ
ဝါယာမဝသေနစ-သမုဒ္ဒရာကို ကူးခတ်သော လုံ့လ၏အစွမ်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ဝီရိယပါရမီ-ဝီရိယ ပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏။
တဒတ္ထံ-ထိုပါရမီကို ဖြည့်အံ့သောငှာ၊ အဓိဝါသန ခန္တိဝသေန-သည်းခံ
သောခန္တီ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ခန္တိပါရမီ-ခန္တိပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏။
ပဋိညာနုရူပံ-ဝန်ခံသည်အားလျော်စွာ၊ ပဋိပတ္တိယာ-ကျင့်သောအားဖြင့်၊
သစ္စာပါရမီ-သစ္စာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏။ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံတို့၌၊
အစလသမာဒါနာဓိဋ္ဌာနဝသေန-မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်တိုင်းသော
အဓိဋ္ဌာန်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်
၏။ သဗ္ဗသတ္တေသု-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌၊ ဟိတဇ္ဈာသယေန-

အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ မေတ္တာပါရမီ-မေတ္တာပါရမီကို၊
လတ္တတိ-ရအပ်၏၊ သတ္တသင်္ခါရ ကတဝိပွကာရေသု-သတ္တဝါတို့အား
ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် ပြုခြင်းဖောက်ပြန်
ခြင်းတို့၌၊ မဇ္ဈတ္တဘာ ဝပတ္တိယာ-လျစ်လျူရှုခြင်း၏အဖြစ်သို့ရောက်
သဖြင့်၊ ဥပေက္ခာပါရမီ-ဥပေက္ခာပါရမီကို၊ လတ္တတိ-ရအပ်၏၊ သဗ္ဗ
ပါရမီနိ-ခပ်သိမ်းသောပါရမီတို့အား၊ ဥပကာရဓမ္မေ-ကျေးဇူးရှိသော
တရားတို့ကို၊ ဇာနိတွာ-သိ၍၊ အနုပကာရဓမ္မေ-ကျေးဇူးမရှိသော တရား
တိုင်းကို၊ ပဟာယ-ပယ်၍၊ ဥပကာရဓမ္မေသု-ကျေးဇူးရှိသော တရား
တို့၌၊ ပဝတ္တာပနပုရေစရာ-ရှေးဦးစွာဖြစ်တတ်သော၊ သဟဇာတာဝ-
အဘူတကွလျှင်ဖြစ်သော၊ ဥပါယကောသလ္လဘူတာ-အကြောင်း၌လိမ္မာ
သည်ဖြစ်သော၊ ပညာ-ပညာသည်၊ ပညာပါရမီ-ပညာပါရမီမည်၏၊
က္ကတိ-သို့၊ က္ကမာပါရမီ ယော-ဤပါရမီတို့ကို၊ လဗ္ဘန္တိ-ရအပ်ကုန်၏။

ဒါနဇ္ဈာသယဿပန-အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒရှိသည်၏ကား၊
အတိဥဋ္ဌာရဘာဝေန-အလွန်မြတ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒါနပါရမီဝသေန-
ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဒေသနာ-ဒေသနာတော်သည်၊ ပဝတ္တာ-ဖြစ်၏၊
တတ္ထ-ထိုဒါနပါရမီကို ဖြည့်တော်မူရာ၌၊ ဒေသပါရမီယော-ဆယ်ပါး
သောပါရမီတို့ကို၊ ယသ္မာစ-အကြင်ကြောင့်လည်း၊ လဗ္ဘန္တိ-ရအပ်ကုန်၏၊
တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တာ-ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသော၊
မဟာကရုဏာဒယော-မဟာကရုဏာအစရှိကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တဂုဏာ-
ဘုရားလောင်းဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို၊ ဣဓ-ဤသင်္ခဇာတ်၌၊ ယထာရဟံ-
ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊
(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား၏ ထီး ဖိနပ်လှူသော
အလှူဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍၊ ဒေသနာတော်သည် ပဋ္ဌာန်းနည်း
အားဖြင့်ဖြစ်သည့်၊ ကြွင်းသောပါရမီ ကိုးပါးကိုလည်း ရအပ်တော့သည်၊
ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း ထုတ်
ဖော်၍ပြအပ်တော့သည်ဟူလိုသည်၊) တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ဘောဂသုခံ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုပေက္ခိတွာ-မငဲ့မကွက်မူ၍၊

မဟာကရုဏာယ-မဟာကရုဏာဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒါနပါရမီ-ဒါန
ပါရမီကို၊ ပူရေဿာမိတိ-ဖြည့်အံ့ဟု၊ ဒါနသမ္ဘာရသံဟရဏတ္ထံ-လှူဖွယ်
ဝတ္ထုကို ရုံးစုဆောင်ရွက်အံ့သောငှာ၊ သမုဒ္ဒတရဏံ-သမုဒ္ဒရာကို ကူးခြင်း
လည်းကောင်း၊ တတ္ထစသမုဒ္ဒေ-ထိုသမုဒ္ဒရာ၌၊ ပတိတဿ-ကျသော
ဘုရားလောင်းအား၊ ဥပေါသထာဓိဋ္ဌာနံ-ဥပုသ်ကိုဆောက်တည်ခြင်း
လည်းကောင်း၊ သီလခဏ္ဍဘယေန-သီလပျက်စီးအံ့သည်ကို ကြောက်
သဖြင့်၊ ဒေဝဓိတာယ-မဏိ မေခလာနတ်သမီးသည်၊ ဥပဂတာယပိ-နတ်
ဩဇာဖြင့် ကပ်လာသော်လည်း၊ အာဟာရာနာဟရဏံ-အစာအဟာရ၌
အကြောင်းမပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိဇေမာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်
သော၊ ဂုဏာ-ကျေးဇူးတို့ကို၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
ဂုဏာတိ-ကျေးဇူးတို့ဟူ၍၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ ဣဒါနိ-ယခုအခါ
၌၊ ဝက္ခမာနေသု-ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်ကုန်သော၊ သေသစရိယေသု-ကြွင်းသော
ပါရမီတို့၌၊ ဣမိနာဝနယေန-ဤသို့သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဂုဏနိဒ္ဓါရဏာ-
ဂုဏ်ကိုဖော်ထုတ်ခြင်းတို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ တတ္ထတတ္ထ-
ထိုထိုသို့သောဇာတ်တို့၌၊ ဝိသေသမတ္တမေဝ-အထူးမျှကိုသာလျှင်၊ မယံ-
ငါတို့သည်၊ ဝက္ခာမ-ဆိုကုန်အံ့၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအစ္ဆရိယာဟေ
တေ-ပ-ဓမ္မဿ အနုဓမ္မတောတိ-ဧဝံအစ္ဆရိယာဟေတေ-ပ-ဓမ္မဿအနု
ဓမ္မတော-ဟူ၍၊ ဧတံ-ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

အတ္ထကား၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ မဟေသိနော-မြတ်စွာဘုရား၏၊
ဧတေ-ထိုဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တို့သည်၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
အစ္ဆရိယာ-အံ့ဖွယ်ရှိကုန်စွတကား၊ အဗ္ဘုတာ-ရှေးကာလဖြစ်ဖူးသည်မရှိ
ကုန်၊ တေသံ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဓမ္မဿ-တရားကို၊ အနုဓမ္မတော-အထူး
ကျင့်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ-အစဉ်လိုက်၍ကျင့်ခြင်းကို၊ ပဂေဝ-
အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ အစ္ဆရိယာဧဝံ-အံ့ဖွယ်ရှိသည်သာတည်း၊
ဣတိသဒ္ဓါကား-ပရိသမာပနတည်း၊

ဒုတိယံ-နှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ သင်္ခရာဟူဏစရိယံ-သင်္ခပုဏ္ဏား
ဘုရားလောင်း၏ စရိယပါရမီကို၊ ဝဏ္ဏနာ-ဖွင့်ခြင်းသည်၊

နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

၃-ကုရရာဇစရိယာဝတ္ထနာ

၂၀။ တတိယေ-သုံးကြိမ်မြောက်သော ပါရမီ၌၊ ကုန္ဒပတ္ထေပုဂ္ဂတ္တ
မေတိ-ဟူသည်ကား၊ ကုန္ဒပတ္ထနာမကေ-ကုန္ဒပတ္ထအမည်ရှိသော၊
ကုရရဋ္ဌဿ၊ ကုရတိုင်း၏၊ ပုရဝရေ-ပြည်မြတ်ဟုဆိုအပ်သော၊ ဥတ္တမ
နဂရေ-မြတ်သောပြည်၌၊ ရာဇာတိ-ရာဇာဟူသည်ကား၊ ဓမ္မေန-
မင်းကျင့်တရားနှင့်၊ သမေန-ညီညွတ်စွာ၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊
သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ-သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ ပရိသံ-ပရိသတ်အပေါင်းကို၊
ရဇ္ဇေတိ-တပ်စေတတ်၏။ မက်မောစေတတ်၏လည်းဟူ၊ ဣတိတသ္မာ-
ထိုသို့လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပရိသတ်အပေါင်းကိုတပ်မက်စေ
တတ်သောသတ္တိကြောင့်၊ သောဒိသမ္ပတိ-ထိုအရပ်မျက်နှာတို့၏အကြီး
ဖြစ်သောမင်းသည်၊ ရာဇာ-ရာဇာမည်၏။ ကုသလေဒသဟုပါဂတော
တိ-ဟူသည်ကား၊ ဒသဟိ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ကုသလေဟိ-ကုသိုလ်
တရားတို့နှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတော-ပြည့်စုံ၏။ (ဆရာသည် ကုသလေဒသဟု
ပါဂတော-ဟူသောပါဠိတော်၏ အတ္ထ ကို၊ ကုသလေဟိသမ္ပန္နာဂတော
ဟုဖွင့်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ထိုကုသလ၏အနက်အရ အကျကို သိစေတော်
မူလိုပြန်အပ်သတည်း၊) ထိုပါဠိ၏အတ္ထကား-ဒါနာဒိဟိ အလှူပေးခြင်း
အစရှိကုန်သော၊ ဒသဟိ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ပုညကိရိယာဝတ္ထု
ဟိဝါ-ပုညကိရိယာဝတ္ထုတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဒသဟိ-ဆယ်ပါးကုန်
သော၊ ကုသလကမ္မပထေဟိဝါ-ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားတို့နှင့်

ကုရုရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၃၁

လည်းကောင်း၊ ယုတ္တော-ယုဉ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဒသကုသလ၏အရကို၊ ဒါန၊ သီလ ဘာဝနာပစာယနဟု ဆိုအပ်သော ပုညကိရိယ ဝတ္ထုဆယ်ပါး နှင့်လည်းယုဉ်၏။ ကာယသုစရိုက်သုံးပါး ဝစီသုစရိုက် လေးပါး၊ မနော သုစရိုက် သုံးပါး၊ ပေါင်းဆယ်ပါးဖြစ်သော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏ဟုလိုသည်။)

၂၁။ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌသင်္ခါတာ ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းဟုဆိုအပ်သော၊ ဝိသယာ-အရပ်ဒေသမှ၊ ဗြာဟ္မဏာဥပ ဂစ္ဆမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ကလိင်္ဂရာဇေန-ကာလိင်္ဂမင်းသည် ဥယျောဇိတာ -တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ကုန်သော၊ အဋ္ဌဗြဟ္မာဏာ-ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မ-ငါသို့၊ ဥပသယာစိသု-တောင်းကြကုန်၏။ အလှူခံ ၏လည်းဟူ၊ ခညန္တိ-ခေပ်ဟူသည်ကား၊ နောယိတဗ္ဗံ-ဘုန်းတန်ခိုးဟု ဆိုအပ်သော၊ သိရိသောဘဂ္ဂပတ္တံ-တင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သော၊ လက္ခဏသမ္ပန္နံ-လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဟတ္ထိနာဂံ-ဟူသောပုဒ်၏ ဝိသေသနဖြစ်သောကြောင့်၊ ဝိသေသျပုဒ်ကိုင်၍၊ သောသောဟု အဋ္ဌကထာ၌လည်း အနက်ကိုပြလိုက်၏ဟု မှတ်လေ) မင်္ဂလသမ္ပတန္တိ- ဟူသည်ကား၊ တာယေဝလက္ခဏ သမ္ပတ္တိယာ-ထိုသို့သာလျှင်ဖြစ်သော ဆင်၏ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောအားဖြင့်၊ မင်္ဂလံ-မင်္ဂလာရှိသော၊ အဘိဝုဒ္ဓိကာရဏန္တိ-အကျိုးစီးပွား၏ အကြောင်းဟူ၍၊ ဇနေဟိ- လူအပေါင်းတို့ သည်၊ အဘိသမ္ပတံ-အလွန်နှစ်သက် သမုတ်အပ်သော။

၂၂။ အဝုဋ္ဌိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝဿရဟိတော-မိုးရွာခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍လည်းဟူ၊ ဒုဗ္ဗိက္ခောတိ-ဟူသည် ကား၊ ဒုလ္လဘဘောဇနော-ရခဲသောအစာရှိ၏။ ဆာတကောမဟာတိ- ဟူသည်ကား၊ မဟာတိဇိယတ္ထာဗာဓာ-ပြင်းစွာငတ်မွတ်သောအနာရှိသည်၊ ဝတ္တတိ-ဖြစ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-အနက်တည်း၊ ဒဒါဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော၊ နီလန္တိ-ဟူသည်ကား၊ နီလဝဏ္ဏံ-ညိုသောအဆင်းရှိသော၊ အဉ္စနသဝ္ဗယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဉ္စန

သဒ္ဓေန-အဇ္ဇနသဒ္ဓါဖြင့်၊ အဝှါတဗ္ဗံ-ခေါ်ဝေါ်အပ်၏။ အဇ္ဇနနာမကံ-
 အဇ္ဇနမည်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-
 အနက်တည်း၊ ဣဒံ-ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလို
 သည်၊ ဟောတိ-၏။ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး-အမှာကံ-ငါတို့၏၊
 ကာလိဂံရဋ္ဌော-ကာလိဂံရာဇ်တိုင်းသည် အဝုဋ္ဌိကံ-မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌ မဟာဒုဗ္ဗိက္ခံ-ပြင်းစွာငတ်မွတ်
 ၏၊ တတ္ထ-ထိုကာလိဂံရာဇ်မြို့၌၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ဆာတကဘယံ-
 ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသောဘေးသည်၊ ဥပ္ပန္နံ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုဆေးကို၊
 ဝုပသမတ္တာယ-ငြိမ်းစေခြင်းငှာ၊ အဇ္ဇနဂိရိသင်္ကာသံ-ဟုဆိုအပ်သော၊
 အဇ္ဇနနာမကံ-အဇ္ဇနအမည်ရှိသော၊ ဣမံမဂ်လဟတ္ထိံ-မဂ်လာရှိသော
 ဤဆင်ကို၊ တံ-ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဒေဟိ-လှူတော်မူပါလော၊ ဟိသစ္စံ-
 မှန်၏။ တတ္ထ-ထိုကာလိဂံရာဇ်ပြည်သို့၊ ဣမသ္မိံ-ဤအဇ္ဇနမည်သော
 ဆင်ပြောင်ကို၊ နိတေ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊
 ဝသိဿတိ-ရွာပါလတ္တံ့၊ တေန-ထိုမဂ်လာရှိသော ဆင်ပြောင်ရတနာ
 ကြောင့်၊ တံသဗ္ဗဘယံ-ထိုအလုံးစုံသောဘေးသည်၊ ဝုပသမ္ဘိဿတိ-
 ငြိမ်းချမ်းပါလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏။ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနု
 ပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ကုရုရဋ္ဌေ-ကုရုရာဇ်တိုင်း
 ၌၊ ဣန္ဒပတ္တနဂဇေ-ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်း
 သည်၊ ကုရုရာဇဿ-ကုရုမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသိယာ-မိဖုရားကြီး၏၊
 ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္တံ-ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အနုပုဗ္ဗေန-
 အစဉ်သဖြင့်၊ ဝိညုတံ-သီကြားလိမ္မာသောအဖြစ်သို့၊ ပတ္တော-ရောက်
 သည်ဖြစ်၍၊ တက္ကသီလံ-တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊
 ယောဂဝိဟိတာနိ-ဗိဿုကာ အစီအရင်ဖြစ်ကုန်သော၊ သိပ္ပာယတနာ
 နိစ-အတတ်နှင့်စပ်ယှဉ်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဌာနာနိစ-
 ဆေးဝါးမန္တရားအတတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥဂ္ဂဟေတွာ-သင်ကြားခဲ့၍၊

ပစ္စာဂတော-တဖန်ပြန်ခဲ့၏။ ပိတရာ-အဘကုရရာဇ်မင်းသည်၊
ဥပရဇ္ဇေန-အိမ်ရှေ့၏အရာ၌၊ ဌပိတော-ထား၏။ အပရဘာဂေ-
နောင်အဖို့ကာလ၌၊ ပိတု-အဘသည် အစ္စယေန-လွန်သဖြင့်၊ ရဇ္ဇ-မင်း
၏ အဖြစ်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ဒသရာဇဓမ္မေ-ဆယ်ပါးသော မင်းကျင့်
တရားတို့ကို၊ အကောပေန္တော-မပျက်စေသည်ဖြစ်၍၊ ဓမ္မေန-တရား
သဖြင့်၊ ရဇ္ဇ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ-ပြု၏။ နာမေန-
အမည်အားဖြင့်၊ ဓနဉ္စယောနာမ-ဓနဉ္စယမည်သော၊ သော-ထိုဘုရား
လောင်းဓနဉ္စယမင်းသည် စတုသု-နဂရဒွါရေသုစ-မြို့တံခါးလေး
မျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေ-မြို့၏ အလယ်၌လည်းကောင်း၊
နိဝေသနဒွါရေစ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါန
သာလာယော-ခြောက်ဆောင်သော အလှူဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-
ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံ-ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟဿံ-
ခြောက်သိန်းသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဝိဿဇ္ဇေ န္တော-ပေးစွန့်ကြံလျက်၊
သကလဓမ္မုဒ္ဓိပံ-အလုံးစုံသော ဓမ္မုဒ္ဓိပါကျွန်းကို၊ ဥန္နင်္ဂလံ၊ အုတ်အုတ်
ကျက်ကျက်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။
တဿ-ထိုဓနဉ္စယမင်း၏၊ ဒါနဇ္ဈာသယတာ-အလှူပေးခြင်း၌
အလိုဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒါနာဘိရတိ-အလှူပေးခြင်း၌
အလွန်မွေ့လျော်ခြင်းသည်၊ သကလဓမ္မုဒ္ဓိပံ-ဓမ္မုဒ္ဓိပါကျွန်းအလုံးကို၊
ပတ္တရိ-နဲ့လေ၏။

☞ တသ္မိကာလေ-ထိုကာလ၌၊ ကာလိဂံရဌေ-ကာလိဂံရာဇ်တိုင်း၌၊
ဒုဗ္ဘိက္ခဘယံ-ငတ်မွတ်သောဘေးလည်းကောင်း၊ ဆာတကဘယံ-ဆာ
လောင်သောဘေးလည်းကောင်း၊ ရောဂဘယံ-အနာဆေးလည်းကောင်း
ဣတိ-သို့၊ တိဏိဘယာနိ-သုံးပါးသောဆေးတို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ-ဖြစ်ကုန်
၏၊ သကလရဌဝါသိနော-အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊
ဒန္တပုရံ-ဒန္တပုရနန်းအိမ်သို့၊ (ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသော နန်းအိမ်သို့လည်းဟူ)
ဂန္တာ-သွားလေကုန်၍၊ ရာဇဘဝနဒွါရေ-မင်းအိမ်တံခါးဝ၌၊ ဌတွာ-
ရပ်၍၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ဒေဝံ-မိုးကို၊ ဝဿာပေဟိ-ရွာစေလော-ဣတိ-

သို့၊ ဥက္ကဋ္ဌိ-ကြွေးကြော်သောအသံကို၊ အကံသု-ပြုကုန်၏၊ ရာဇာ-
ကာလိင်္ဂရာဇ်မင်းသည်၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ကိကာရ
ဏာ-အဘယ့်ကြောင့်၊ ဒေတေ-ထိုပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ ဝိရဝန္တီတိ-
မြည်တမ်းကြကုန်သနည်းဟု၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊
အမစ္စာ-အမတ်တို့သည်၊ ရညော-ကာလိင်္ဂရာဇ်မင်းအား၊ တမတ္ထံ-
ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ-ကြားကုန်၏၊ ရာဇာ-ကာလိင်္ဂရာဇ်
မင်းသည်၊ ပေါရာဏကရာဇာနော-ရှေးမင်းကောင်းတို့သည်၊ ဒေဝေ-မိုး
သည်၊ အဝဿန္တေ-မရွာသည်ရှိသော်၊ ကိ-အဘယ်သို့၊ ကရောန္တိ-ပြု
ကြလေကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုလတ်သော်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်း
ကြီး-ပေါရာဏကရာဇာနော-ရှေးမင်းတို့သည်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿ
တုတိ-ရွာစေသတည်းဟု၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဥပေါသထံ-
ဥပုသ်သီတင်းကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်၍၊ သမာဒိန္နသီလာ-ဆောက်
တည်အပ်သော သီလနှင့်ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သိရိဂုဗ္ဘံ-အသရေရှိသော
တိုက်သို့၊ ပဝေသေတွာ-ဝင်၍၊ ဒဗ္ဗသန္တာရေ-မြက်အခင်း၌၊ သတ္တာဟံ-
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ နိပဇ္ဇန္တိ-အိပ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာရောစေသုံ-
ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ရာဇာ-မင်းသည်၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-
ကြား၍၊ တထာ-ထိုရှေးမင်းတို့ ကျင့်သောအတိုင်း၊ အကာသိ-ပြုလေပြီ၊
ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နဝဿတိ-မရွာတကား၊ ကိန္တိ-ဘယ်သို့လျှင်၊ အဟံ-
ငါသည်၊ ကရောမ-ပြုရကုန်အံ့နည်း၊ ဣထိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊
ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ဣန္ဒပတ္ထနဂရေ-ဣန္ဒပတ္ထနဂိုရ်ပြည်၌၊ ဓနုဇ္ဈယဿ
နာမ-ဓနုဇ္ဈယအမည်ရှိသော၊ ကုရုရာဇဿ-ကုရုမင်း၏၊ မင်္ဂလဟတ္ထိမှိ-
မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ပြောင်ကို၊ အာနီတေ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊
ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿိ သသတိ-ရွာလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုလတ်
သော်၊ ဘော-အိုအချင်းတို့၊ သောရာဇာ-ထိုဓနုဇ္ဈယမင်းသည်၊ ဗလဝါ
ဟနသမ္ပန္နော-စစ်သည်ဗိုလ်ပါဆင်သည် မြင်းသည်အား အစွမ်းနှင့်
ပြည့်စုံခဲ့၏၊ ဒုပ္ပသဟော-သူတစ်ပါးတို့အား အောင်နိုင်ခဲ့၏၊ ကထံ-
အဘယ်သို့လျှင်၊ အဿ-ထိုဓနုဇ္ဈယမင်း၏၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ရတနာကို၊

ကုရုရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၃၅

အာနေသာမ-ငါတို့ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်
 ရှိသော်၊ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေန-ထိုနေဉ္ဇယမင်းနှင့်၊
 သဒ္ဓိ-တကွ-ယုဒ္ဓကိစ္စ-စစ်ထိုးခြင်းကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ သော
 ရာဇာ-ထိုနေဉ္ဇယမင်းသည်၊ ဒါနဇ္ဈာသယော-အလှူပေးခြင်း၌အလို
 ဆန္ဒရှိ၏၊ ဒါနာဘိရတော-အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်၏၊ ယာစိတော-
 တောင်းအပ်သည်၊ သမနော-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အလင်္ကာတသိသံမ္ပိ-
 တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော ဦးခေါင်းကိုလည်း၊ ဆိန္ဒိတွာ-ဖြတ်၍၊
 ပသာဒသမ္ပန္နာနိ-ပသာဒနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ အက္ခိနိပိ-မျက်စိတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နုတ်၍၊ ဒေယျ-လှူရာ၏၊ သကလရဇ္ဇမ္ပိ-
 အလုံးစုံသော ပြည်ကိုဆော်လည်းကောင်း၊ နိယျာတေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊
 ဒဒေယျ-လှူရာ၏၊ ဟတ္ထိမ္ပိ-ဆင်၌၊ ဝတ္တဗ္ဗမေဝ-ဆိုဖွယ်သည်လျှင်၊
 နတ္ထိ-မရှိ၊ အဝုဿံ-မချွတ်မယွင်း၊ ယာစိတော-တောင်းအပ်သည်၊
 သမာနော-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဒဿတိ-ပေးလတ္တံ့၊ ဣတိ-ဤသို့၊
 ဝုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ဘော-အိုလူအပေါင်းတို့၊ ကေပန-
 အဘယ်မည်သောသူတို့သည်၊ နံ-ထိုနေဉ္ဇယမင်းကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့
 သေငှါ၊ သမတ္တာ-စွမ်းနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်၊
 မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဗြာဟ္မဏာ-ဆရာပုဏ္ဏားတို့သည်၊ သမတ္တာ-
 စွမ်းကုန်ရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ-ကာလိဂ်မင်း
 သည်၊ အဋ္ဌဗြာဟ္မဏေ-ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပက္ခောသာ
 ပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍၊ သက္ကာရ သမ္မာနံ-ဆုလာဘ်သပ္ပကာကို၊
 ကတွာ-ပြု၍၊ ပရိဗ္ဗယံ-မျိုးရိက္ခာကို၊ ဒတွာ-ပေးလိုက်၍၊
 ဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသောဆင်ပြောင်ကို၊ ယာစနတ္ထံ-တောင်းစိမ့်သောငှာ၊
 ပေသေသိ-စေလွှတ်လိုက်၏၊ တေ-ထိုရှစ်ယောက် သောပုဏ္ဏားတို့သည်၊
 သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသောခရီး၌၊ ဧကရတ္တိဝါသေန-တညဉ့်သာတည်းနေ
 သဖြင့်၊ ကတိပါဟံ-နှစ်ရက်သုံးရက်၊ တုရိတဂမနံ-အဆောတလျှင်
 သွားသဖြင့်၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ နဂရဒ္ဓါရေ-မြို့တံခါး၌၊ ဒါနသာ
 လာသု-အလှူတင်းကုတ်တို့၌၊ ဘုဉ္ဇန္တာ-စားကုန်လျက်၊ သရီရံ-ကိုယ်ကို၊

သန္တာပေတွာ-ရောင့်ရဲစေ၍၊ ရညော-ဓနဉ္ဇယမင်း၏၊ ဒါနဂ္ဂံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊ အာဂမနကာလံ-လာအံ့သောကာလကို၊ အာဂမယမာနာ-ငဲ့ကုန်လျက်၊ ပါစိနဒ္ဒါရေ-အရှေ့တံခါးဝ၌၊ အဋ္ဌသု-ရပ်လင့်ကုန်၏။

ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ နာတာနုလိတ္တာ-ရေနံ့သာချိုးပြီးသော်၊ သဗ္ဗါလင်္ကာရပုဋိမဏ္ဍိတော-အလုံးစုံသော တန်ဆာကိုဆင်ယင်ပြီးသော်၊ အလင်္ကာတဝရဝါရဏခန္ဓဂတော-တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသောမြတ်သောဆင်ထက်စီးလျက်၊ မဟန္တေန-မြတ်သော၊ ရာဇာနဘာဝေန-မင်း၏ အာနဘော်ဖြင့်၊ ဒါနသာလံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေသော်၊ ဩတရိတွာ-ဆင်မှသက်၍၊ သတ္တဋ္ဌဇနာနံ-ခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်သော လူတို့အား၊ သဟတ္ထေန-မိမိလက်ဖြင့်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူ၍၊ ဣမိနာနိဟာရေန-ဤသို့သောနည်းကိုဆောင်သဖြင့်၊ ဒေဏာတိ-ပေးကုန်လော့ဟု၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသောဆင်ကို၊ အဘိရဟိတွာ-စီး၍၊ ဒက္ခိဏဒ္ဒါရံ-တောင်တံခါးသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ ဗြဟ္မာဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ပါစိနဒ္ဒါရေ-အရှေ့တံခါး၌၊ အာရက္ခဿ-ဒိုင်းကိုယ်ရံအစောင့်အရှောက်၏၊ ဗလဝတာယ-အထူးများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဩကာသံ-တောင်းအံ့သောအခါကို၊ အလဘိတွာ-မရမူ၍၊ ဒက္ခိဏဒ္ဒါရံ-တောင်တံခါးသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားနှင့်လေကုန်၍၊ ရာဇာနံ-ဓနဉ္ဇယမင်းကို၊ အာဂစ္ဆန္တိ-လာလတ်သည်ကို၊ ဥလ္လောကယမာနာ-ကြည့်ကုန်လျက်၊ ဒ္ဒါရတော-တောင်တံခါးမှ၊ နာတိဒူရေ-မဝေးလွန်းသော၊ ဥနူတဌာနေ-မြင့်ရာအရပ်၌၊ ဌိတာ-ရပ်ကုန်လျက်၊ သမ္ပတ္တံ-ရောက်သော၊ ရာဇာနံ-ဓနဉ္ဇယမင်းကို၊ ဟတ္ထေ-လက်တို့ကို၊ ဥက္ခိပေတွာ-ချီ၍၊ မြှောက်၍၊ ဇယာပေသုံ၊ အောင်စေကုန်၏၊ (လှူပေးခြင်းဖြင့် အောင်စေကုန်၏လည်းဟူ၍) ရာဇာ-ဓနဉ္ဇယမင်းသည်၊ ဝဇီရကုသေန-ဝရဇိန် ချန်းတောင်းဖြင့်၊ ဝါရဏံ-မင်္ဂလာဆင်ကို၊ နိဝတ္တေတွာ-လည်စေ၍၊ တေသံ-ထိုပုဏ္ဏားတို့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဘောဗြဟ္မာဏာ- အိုဆရာပုဏ္ဏားတို့၊ ကိ-အဘယ်ကို၊ တုမှေ-သင်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဣစ္ဆထ-

အလိုရှိကြကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏား
 တို့သည်၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ကာလိဂ်ရဋ္ဌ-ကာလိဂ်ရာဇ် တိုင်းသည်၊
 ဒုဗ္ဗဋ္ဌိဘယေန-မိုးခေါင်သောဘေးသည်လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပဒုတံ-
 နှိပ်စက်အပ်၏၊ သောဥပဒ္ဒဝေါ-ထိုဘေးဥပါဒ်သည်၊ တဝ-ရှင်မင်း
 ကြီး၏၊ ဣမသ္မိံ မင်္ဂလဟတ္ထိမိ-ဤမင်္ဂလာရှိသောဆင်မြတ်ကို၊ နိတေ-
 ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဝုပသမိဿတိ-ငြိမ်းချမ်းပါလတ္တံ့၊ တဿ-
 ထို့ကြောင့်၊ အမှာကံ-ငါတို့အား၊ အဉ္ဇနဝဏ္ဏံ-မျက်စင်းညို အဆင်းနှင့်
 တူသော၊ ဣမံနာဂံ-ဤ မင်္ဂလာဆင်ကို၊ ဒေဟိ-လှူပါလော၊ ဣတိ-သို့၊
 ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အဟံသု-ဆိုကြကုန်၏၊ တမတ္ထံ-ထို
 အကြောင်းကို၊ ပကာသန္ဓော-ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ သတ္ထာ-
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာလိဂ်ရဋ္ဌဝိသယာ-ပ-အဉ္ဇနသဝုယန္တိ-ကာလိဂ်
 ရဋ္ဌဝိသယာ-ပ-အဉ္ဇနသဝုယံ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို အာဟ-
 မိန့်တော်မူ၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ကာလိဂ်ရဋ္ဌဝိသယာ-
 ကာလိဂ်ရာဇ်တိုင်းမှ၊ အာဂတာ-လာကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏား
 တို့သည်၊ မံ-အလောင်းတော်ဖြစ်သော ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆ-ကပ်လာကုန်၏၊
 ဥပဂန္တာ-ကပ်လာကုန်၍၊ ခညံ-ဘုန်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မင်္ဂလ
 သမ္ပတံ-မင်္ဂလာဟု သမုတ်အပ်သော၊ ဟတ္ထိနာဂံ-ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊
 အယာစုံ-တောင်းလာကုန်၏၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊
 ဇနပဒေါ-ဇနပုဒ်သည်၊ အဝုဋ္ဌိကော-မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊ ဒုဗ္ဗိက္ခော-
 ဆင်းရဲသောထမင်းရှိ၏၊ ဆာတကာ-ငတ်မွတ်ခြင်းသည်၊ မဟာ-များခဲ့
 ၏၊ နိလံ-ညိုသောအဆင်းရှိသော၊ အဉ္ဇနသဝုယံ-အဉ္ဇနအမည်ရှိသော၊
 ပဝရံ-မြတ်သော၊ နာဂံ-ဆင်ပြောင်ကို၊ ဒေဟိ-လှူပါလော၊ ဣတိ-သို့၊
 ယာစုံ-တောင်းကြကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ တမတ္ထံ-ကို၊ ပကာသန္ဓော-၍၊
 သတ္ထာ-သည်၊ ဂါထံ-ကို၊ အာဟ-၏၊ (ဂါထာ၏အနက်ကိုထုတ်၍၊
 ယောဇနာ-လိုက်သည်၊ အဋ္ဌကထာ၌မူကား၊ တဿ-ထိုဂါထာ၏၊
 အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဝုတ္တောဇေ-ဖွင့်၍ ဆိုအပ်ပြီးသည်သာတည်းဟု

ဆိုထားသည်။)

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ယံယေန
ကာရဏေန-အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ မေမယာ-ငါသည်၊ ယာစကာနံ-
အလှူခံပုဏ္ဏားတို့အား၊ မနောရထဝိဃာတော-နှလုံး၌ အလိုကို ပင်ပန်း
စေအပ်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ညားအံ့၊ ဧတံ-ဤသို့သောအကြောင်းသည်၊
မေ-ငါအား၊ နပဋိရူပံ-မလျောက်ပတ်လေ၊ မယုဉ္ဇ-ငါ့အားလည်း၊ သမာ
ဒါနဓာဒေါ-ဆောက်တည်ခြင်းပါရမီကို ဖျက်ဆီးသည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ
၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဟတ္ထိခန္ဓတော-ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ၊
ဩတရိတွာ-ဆင်းသက်ခဲ့၍၊ အနလင်္ကတဌာနံ-တန်ဆာမဆင်သော
အရပ်သည်၊ သစေအတ္ထိ-အကယ်၍ရှိအံ့၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ကို၊ အလင်္က
ရိတွာ-တန်ဆာဆင်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ-လှူအံ့ဟု၊ သမန္တ
တော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဩလောကေတွာ-ကြည့်လတ်သော်၊ အနလင်္က
တဌာနံ-တန်ဆာမဆင်ယင်သောအရပ်ကို၊ အဒိသွာ-မမြင်မူ၍၊
သောဏ္ဍာယစ-နှာမောင်း၌လည်း၊ နံ-ထိုဆင်ရတနာကို၊ ဂဟေတွာ-
ကိုင်၍၊ ဗြဟ္မဏာနံ-ပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဟတ္ထေသု-လက်တို့၌၊ ဌပေတွာ-
တား၍၊ ရတနဘိင်္ဂါရေန-ရတနာရွှေကရားဖြင့်၊ ပုပ္ဖဂန္ဓဝါသိတံ-
ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ ပါတေတွာ-ချ၍၊
အဒါသိ-လှူလေ၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ နမေယာ စကမနုပ္ပတ္တေ-ပ-
ဗြဟ္မဏာနံ အဒံဂဇ္ဇိ- နမေယာစကမနုပ္ပတ္တေ-ပ- ဗြဟ္မဏာနံအဒံဂဇ္ဇိ-
ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၂၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မေ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ယာစ
ကော-အလှူခံ ယာစကာသည်၊ အနုပတ္တေ-ရောက်လာလတ်သော်၊
ပဋိက္ခေပေါ-ပယ်ခြင်းသည်၊ အနုစ္ဆဝေါ-မလျောက်ပတ်၊ မေ-အား၊
သမာဒါနံ-အလှူတော်သည်၊ မာဘိဇ္ဇိ-မပျက်စီးသင့်၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာ
သော၊ ဂဇ္ဇံ-ရတနာဆင်မြတ်ကို၊ ဒဿာမိတိ-လှူအံ့ဟု။

၂၄။ နာဂံ-ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ သောဏ္ဍာယ-နှာမောင်း၌၊ ဂဟေ
တွာ-ကိုင်၍၊ ရတနမယေ-ရတနာဖြင့်ပြီးသော၊ ဘိင်္ဂါရေ-ရေကရား၌၊

ဇလံ-ရေကို၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ အာကိရိတွာ-လောင်း၍၊ ဗြဟ္မဏာနံ-
ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဂဇံ- ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အဒံအဒါသိ-လှူလေ၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ယာစကမနုပ္ပတ္တေ-တိ-
ဟူသည်ကား၊ ယာစကာ-အလှူသည်၊ အနုပ္ပတ္တေ-ရောက်လာသော်၊
အနုစ္ဆဝေါတိ-ဟူသည်ကား၊ အနုစ္ဆဝိကော-လျှောက်ပတ်၏၊ ပတိရူပေါ-
သင့်တင့်လှ၏၊ မာမေဘိဇ္ဇိသမာဒါနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗညုတဉာ
ဏတ္တာပာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုငှာ၊ သဗ္ဗယာစကာဿ-ခပ်သိမ်းသော
အလှူခံယာစကာအား၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ အနဝဇ္ဇံ-အပြစ်မရှိသော၊
ဣစ္ဆိတံ-လိမ္မိယကိစ္စကို၊ ဒဒန္တော-ပေးလှူစွန့်ကြဲလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီကို၊ ပူရေဿာမိ-ဖြည့်အံ့၊ မယံ-ငါ့အား၊ သမာ
ဒါနံ-ဆောက်တည်အပ်သော၊ ယံ-အကြင်အဓိဋ္ဌာန်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊
တံ-ထိုဆောက်တည်အပ်သောအဓိဋ္ဌာန်သည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊
မာဘိဇ္ဇိ-မပျက်စေလင့်၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒဿာမိ ဝိပုလံဂဇန္တိ-ဟူ
သည်ကား၊ မဟန္တံ-မြတ်စွာထသော၊ ဣမံမင်္ဂလဟတ္ထိ-ဤမင်္ဂလာရှိသော
ဆင်ပြောင်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-လှူအံ့၊ အဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊
အဒါသိ-ပေးလှူ၏။

၂၅။ တသ္မိဟတ္ထိမိ-ထိုဆင်ကို၊ ဒိန္နော-ပေးလှူအပ်သည်ရှိသော်၊ အမစ္စာ
-အမတ်တို့သည်၊ ဟောမိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဧတံ-ဤစကားကို၊
အဝေါစုံ-ဆိုကြကုန်၏၊ မဟာရာဇ-ပြည်ကြီးရှင်မင်းမြတ်၊ ကသ္မာ-
အဘယ့်ကြောင့်၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ရတနာကို၊ ဒဒတ္ထ-
ပေးလှူတိသနည်း၊ အတ္ထိနန-ရှိသင့်ပါသည်မဟုတ်လော၊ အညော-
တစ်ပါးသော၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ပြောင်ကို၊ ဒါတဗ္ဗနန-ပေးပါအပ်သည်မဟုတ်
လော၊ ရညာနာမ-မင်းမည်သည်ကား၊ ဧဝရူပေါ-ဤသို့ သဘောရှိသော၊
မင်္ဂလဟတ္ထိ-မင်္ဂလာဆင်ကို၊ ဩပဝယော-အမြဲသို့ ထားအပ်၏၊
ဣဿရိယဉ္ဇ-အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အာကဇ်ဇ္ဇေန-အလို
ရှိသောမင်းသည်၊ အညော-တစ်ပါးသော၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ကို၊ ဒါတဗ္ဗော-
ပေးအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အဝေါစုံ-ဆိုကြကုန်၏၊ မဟာသတ္တာ-ဘုရား

လောင်းသည်။ ယာစကာ-အလှူခံယာစကတို့သည်။ မံ-ငါ့ကို၊ ယံ-
 အကြင်လိုဖွယ်ကိစ္စကို၊ ယာစန္ဒိ-တောင်းလာကုန်၏၊ တဒေဝ-
 ထိုအလိုကို သာလျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒါတဗ္ဗ-ပေးအပ်၏၊ မံ-ငါ၏၊
 ရန္တံ-ပြည်ကို၊ သစေပနယာစေယျ-အကယ်၍တည်းထောင်းလာကုန်အံ့၊
 တေသံ-ထိုအလှူခံယာစကာတို့အား၊ ရန္တမ္ပိ-ပြည်ကိုလည်း၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဒဒေယျ-ပေးရာ၏၊ မယံ-ငါသည်၊ ရန္တတောပိ-ပြည်ထက်
 လည်းကောင်း၊ ဇိဝိတတောပိ-အသက်ထက်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏမေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုသာလျှင်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊
 ပိယတရံ-အထူးသဖြင့်ချစ်အပ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တံဟတ္ထိ-
 တို့ဆင်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒါသိ-လှူလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-
 ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဿနာဂေပဒိန္နမ္ပိအာဒိ-တဿနာ ဂေပဒိန္နမ္ပိ
 အစရှိသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တတ္ထတာသု
 ဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တဿာတိ တဿတေန-ထိုနေဉ္စယမင်း
 သည်၊ နာဂေ-ဆင်ပြောင်နာဂဖြစ်သော၊ ဟတ္ထိမ္ပိ-ဆင်ရတနာကို၊ ဒိန္နေ-
 ပေးလှူအပ်ပြီးသော်။

၂၆။ မင်္ဂလသမ္ပန္နန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ‘မင်္ဂလဂုဏေဟိ-အပြစ်မရှိသော
 ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့်၊ သမန္နာဂတံ-ပြည့်စုံသော၊ သင်္ဂါမဝိဇယုတ္တမန္တိ-
 ဟူသည်ကား၊ သင်္ဂါမဝိဇယာ-စစ်မြေပြင်၌လည်းအောင်တတ်သော၊
 ဥတ္တမဉ္စ-မြတ်လည်းမြတ်ထသော၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ သင်္ဂါမဝိဇယေ-
 စစ်အောင်ရာအရပ်၌၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သော၊ ပဓာနံ-အရာရှိသော၊ ပဝရံ-
 အပြားအားဖြင့်မြတ်သော၊ နာဂံ-ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ ကိန္တရန္တံ-
 ကရိဿတီတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိနာဂေ-ထိုဆင်ပြောင်ရတနာသည်၊
 အပဂတေ-အရပ်တစ်ပါးသို့၊ ရောက်လေခဲ့သော်၊ တဝ-ရှင်မင်းကြီးအား၊
 ရန္တံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကိကရိဿတိ-အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ ရန္တကိစ္စံ-
 မင်း၏ကိစ္စသည်၊ နကရိဿတိ-မပြုလတ္တံ့၊ ရန္တမ္ပိ-မင်း၏အဖြစ်သည်
 လည်း၊ အပဂတမေဝ-ကင်းသည်သာလျှင်တည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဒဿ
 တိ-ပြ၏။

၂၇။ ရဇေမိမေဒဒေသဗ္ဗန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တိရစ္ဆာန်ဂတော-တိရစ္ဆာန်
 အမျိုးဖြစ်သော၊ နာဂေါ-ဆင်ပြောင်သည်၊ ထိဋ္ဌတု-တံည်စေဦး၊ မေ-
 ငါ၏၊ သဗ္ဗ-အလုံးစုံသော၊ ဣဒ်ကုရုရဇေမိ-ဤကုရုတိုင်းကိုလျှင်လည်း၊
 ယာစကာနံ-အလှူခံယာစကာတို့အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒေယျံ-လှူ
 ရာ၏၊ သရီရဒဇ္ဇမတ္တနောတိ-ဟူသည်ကား၊ ရဇေပိဝါ-မင်း၏ အဖြစ်
 ဌ်လည်း၊ ကိဝတ္တဗ္ဗံ-အဘယ်ဆိုအပ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိလေအံ့နည်း၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရမ္ပိ-ကိုယ်ကိုလျက်လည်း၊ ယာစကာနံ-အလှူခံ
 ယာစကာတို့အား၊ ဒဒေယျံ-ပေးလှူချင်ပါ၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ သဗ္ဗော-
 အလုံးစုံသော၊ အဇ္ဈတ္တိကဗာဟိရော-အတွင်းအပဖြစ်သော၊ ပရိဂ္ဂဟော-
 သိမ်းဆည်းအပ်သောဥစ္စာကို၊ မယာ-ငါသည်၊ လောကဟိ တတ္ထမေဝ-
 လူတို့၏အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါသာလျှင်၊ ပရိစ္စတ္ထော-ပေးလှူစွန့်ကြဲ
 အပ်၏၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ မယံမယာ-ငါသည်၊ သဗ္ဗညုတံ-
 သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပီယံ-ချစ်အပ်၏၊ သဗ္ဗညုတာစ-သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်ကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီကို၊
 အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗပါရမီယော-အလုံးစုံသောပါရမီတို့ကို၊
 အပူရေန္တေန-မဖြည့်ဆည်းသဖြင့်၊ လဒ္ဓံ-ရခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်
 ကောင်းရာ၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ နာဂံ-ဆင်ပြောင်
 ရတနာကို၊ အဒါသိ-လှူလေ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။

ဧဝမ္ပိ-ဤသို့လည်း၊ တသ္မိနာဂေ-ထိုအခွန်အမည်ရှိသော
 ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အာနိတေ-ဆောင်ခဲ့အပ်သည်ရှိသော်၊ ကာလိဂံ
 ရဋ္ဌေ-ကာလိဂံရာဇ်တိုင်း၌၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နဝဿတေဝ-မရွာသည်
 သာတည်း၊ ကာလိဂံရာဇာ-ကာလိဂံရာဇ်မင်းသည်၊ ဣဒါနိပိ-ဤအခါ၌
 လည်း၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နဝဿတိ-မရွာတကား၊ ကိနုခေါကာရဏံ၊
 အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း။ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းပြီးလတ်သော်၊
 မဟာရာဇေ-မင်းမြတ်၊ ကုရုရာဇာ-ကုရုရဇ်မင်းသည်၊ ဂရုဓမ္မေ-ဂရုဓမ္မ
 တရားတို့ကို၊ ရက္ခတိ-စောင့်ရှောက်လေသေး၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊
 တဿ-ထိုကုရုရဇ်မင်း၏၊ ရဋ္ဌေ-တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ အန္တဒ္ဓမာသံ-လခွဲတစ်

ကြိမ်၊ အနုဒသာဟံ-ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿတိ-
ရွာ၏၊ ဧသဧသောအာနုဘာဝေါ-ထိုသို့သော အာနုဘော်သည်၊ ရညော-
ကုရုရဇ်မင်း၏၊ ဂုဏာနုဘာဝေါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တည်း၊ ဣမဿ
တိရစ္ဆာနဂတဿ-ဤတိရစ္ဆာန်၏အမျိုးဖြစ်သော ဆင်ပြောင်၏။ အာနု
ဘာဝေါ-အာနုဘော်သည်၊ န-မဟုတ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဇာနိတွာ-သိ၍၊
မယမ္ပိ-ငါတို့သည်လည်း၊ ဂရုဓမ္မေ-ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ ရက္ခိဿာမိ-
စောင့်ပါကုန်အံ့၊ တုမှေ-သင်အမတ်တို့သည်၊ ဂစ္ဆထ-သွားကြလေကုန်၊
ဓနဉ္စယကောရုဗျဿ-ဓနဉ္စယကောရုဗျမင်း၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ တေ-
ထိုဂရုဓမ္မတို့ကို၊ သုဝဏ္ဏပတ္တေ-ရွှေပေ၌၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊
အာနေထ-ဆောင်ခဲ့ကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊
ပေသေသိ၊ စေလွှတ်လိုက်၏။ ပဉ္စသီလာနံ-ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ဂရုဓမ္မာတိ-
ဂရုဓမ္မတရားတို့ဟူ၍၊ ဝုစ္ဆန္တိ-ဆိုအပ်ကုန်၏၊ တာနိ-ထိုပဉ္စသီလတို့ကို၊
ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သုပရိသုဒ္ဓါနိ-ကောင်းစွာစင်ကြယ်
သည်တို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ ရက္ခတိယထာဝ-စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လျှင် ဧဝံတထာ-
ထိုအတူ၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မာတာစ-အမိသည်လည်း၊
ရက္ခတိ-၏၊ အဂ္ဂမဟေသီစ-မိဖုရားကြီးသည်လည်း၊ တာနိ-ထိုပဉ္စဂံ
သီလတည်းဟူသော ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏။ ကဏိဋ္ဌ
ဘာတာ၊ ညီဖြစ်သော ဥပရာဇာစ-အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-
စောင့်၏၊ ပုရောဟိတော-ပရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဗြာဟ္မာဏောစ-
ပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ ရဇ္ဇဂြိုဟကော-လယ်၌ ကြိုးတန်း
ချသော၊ အမစ္စောစ-အမတ်သည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ သာရထိစ-
ရထားထိန်းသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ သေဋ္ဌိစ-သူဌေးသည်လည်း၊
ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ ဒေါနမာပကော-တည်စားသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-
စောင့်၏၊ ဒေါဝါရိကော-တံခါးစောင့်သည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊
နာဂရသောဘိနီ-မြို့ကို၊ တင့်တယ်စေတတ်သော၊ ဝဏ္ဏဒါသီစ-
ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊

ကုရုရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၄၃

ရာဇမာတာ-ပ-ဂရုဓမ္မေပတိဋ္ဌိ တာတိဂါထံ-ရာဇမာတာ-ပ-
ဂရုဓမ္မေပတိဋ္ဌိတာ-ဟူသောဂါထာကို၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရာဇာစ-နေဉ္ဇယမင်းလည်းကောင်း၊ မာတာစ-
မင်း၏အမိလည်းကောင်း၊ မဟေသီစ-မိဖုရားကြီးသည်လည်းကောင်း၊
ဥပရာဇာစ-အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတောစ-ပုရော
ဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်းကောင်း၊ ရဇ္ဇဂ္ဂါဟောစ-လယ်၌ ကြိုးတန်းသော
အမတ်လည်းကောင်း၊ သာရထိစ-ရထားထိန်းလည်းကောင်း၊ သေဋ္ဌိစ-
သူဌေးလည်းကောင်း၊ ဒေါနောစ-တည်စားလည်းကောင်း၊ ဒေါဝါရိ
ကောစ-တံခါးစောင့်လည်းကောင်း၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဂဏိ ကာစ-
ပြည့်တန်ဆာမလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဧကာဒသ-တစ်ကျိပ်တစ်
ယောက်ကုန်သော၊ တေ-ထိုသူတို့သည်၊ ဂရုဓမ္မေ-ပဉ္စင်္ဂသီလတည်း
ဟူသော ဂရုဓမ္မတရား၌၊ ပတိဋ္ဌိတာ-တည်ကြကုန်၏။ (ထိုတစ်ကျိပ်
တစ်ယောက်သော သူတို့အား၊ ဂရုဓမ္မတည်းဟူသော ပဉ္စင်္ဂသီလ၌၊
ကုက္ကုစ္စ-ရှိကြောင်းအကျယ်ကို အလိုရှိသော် နိပါတ်ဇာတ်၌လာ၏။
ထိုနိပါတ်ဇာတ်မှ ယူလေအပ်သည်၊ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာ၌ကား၊ အရိပ်
အမြွက်သာ ပြတော်မူအပ်သည်။)

တေအမတ္တာ-ထိုအမတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းသို့၊
ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်၍၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ တမတ္တံ-ထိုအကြောင်းကို၊
အာရောစေသုံ-ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်း
သည်၊ မယုံ-ငါ့အား၊ ဂရုဓမ္မေ-ဂရုဓမ္မတရား၌၊ ကုက္ကုစ္စံ-ကုက္ကုစ္စသည်၊
အတ္ထိ-ရှိခဲ့၏။ မေ-ငါ၏။ မာတာပန-မိခင်သည်မူကား၊ သုရက္ခိတံ-
ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို၊ ရက္ခတိ-စောင့်ရှောက်ပေ၏၊ တုမှေ-
သင်တို့သည်၊ တဿ-ထိုမယ်တော်မိဖုရား၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊
ဂဏှထ-ယူလေကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆိုလေသော်၊ မဟာရာဇ-
မင်းမြတ်၊ ကုက္ကုစ္စနာမ-ကုက္ကုစ္စလက္ခဏာမည်သည်ကို၊ ဒေဟိ-ပေးတော်
မူပါဦးလော့၊ သိက္ခာကာမဿ-သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိသောသူအား၊
သလ္လေခ ပုတ္တိနော-ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်၊ ဟောတိ-

ဖြစ်စကောင်း၏။ နော-အကျွန်ုပ်တို့အား၊ ကုက္ကုစ္ဆ-ကုက္ကုစ္ဆကို၊ ဒေထ-
 ပေးတော်မူပါဦးလော့၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ယာစိတော-တောင်းပန်အပ်သော
 မင်းသည်၊ ပါဏော-သတ္တဝါကို၊ နဟန္တဗ္ဗော-မသတ်အပ်၊ အဒိန္န-အရှင်
 မပေးသော သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို၊ နာအာဒါတဗ္ဗ-မယူအပ်၊ ကာမေသု-
 ကာမဂုဏ်တို့၌၊ မိစ္ဆာစာရာ-မှားသောအကျင့်ကို၊ နစရိတဗ္ဗာ-မကျင့်အပ်၊
 မုသာ-မဟုတ်မမှန်သောစကားကို၊ နဘဏိတဗ္ဗ-မဆိုအပ်၊ မဇ္ဇ-သေ
 အရက်ကို၊ နပါတဗ္ဗ-မသောက်အပ်၊ ဣတိ-သို့၊ တံ-ထိုပဉ္စဂံသီလကို၊
 သုဝဏ္ဏပတ္တေ-ရွှေပြား၌၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
 သန္တေပိ-ဖြစ်သော်လည်း၊ မာတု-မိခင်မယ်တော်၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊
 တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ဂဏှထ-ယူလေကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-
 ဆို၏၊ ဒုတာ-တမန်တို့သည်၊ ရာဇာနံ-ဓနုဉ္ဇယမင်းကို၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး
 ပြီး၍၊ တဿာ-ထိုမယ်တော်မိဖုရား၏၊ သန္တိကံ-အထံတော်သို့၊ ဂန္တာ-
 သွားလေ၍၊ ဒေဝီ-ရှင်မိဖုရား၊ တုမှေ-သခင်မတို့သည်၊ ဂရုဓမ္မ-ဂရုဓမ္မ
 တရားကို၊ ရက္ခတိကိရ-စောင့်ရှောက်တော်မူကုန်သတတ်၊ တံ-ထိုဂရုဓမ္မ
 တရားကို၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့အား၊ ဒေထာတိ-ပေးတော်မူပါ
 ကုန်လောဟု၊ ဝဒိသု-ဆိုကြကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
 မာတာပိ-အမိ သည်လည်း၊ တထေဝ-ထိုအတူလျှင်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 ကုက္ကုစ္ဆဿ-ကုက္ကုစ္ဆ၏၊ အတ္ထိဘာဝံ-ရှိသောအဖြစ်ကို၊ ဝတွာဝ-ပြောဆို
 သော်လျှင်၊ တေဟိ-ထိုအမတ်တို့သည် ယာစိတာ-တောင်းပန်အပ်သော၊
 ဒေဝီ-မိဖုရားသည်၊ အဒါသိ-ပေးလေ၏၊ တထာ-ထိုအတူ မဟေသိ
 အာဒယောပိ-မိဖုရားကြီးအစရှိသောသူတို့သည်၊ ဝဒိသု-ဆိုကြကုန်၏၊
 တေ-ထိုစေအပ်သောတမန်တို့သည်၊ သဗ္ဗေသံ-ခပ်သိမ်းကုန်သော
 သူတို့၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ သုဝဏ္ဏပတ္တေ-ရွှေပြား၌၊ ဂရုဓမ္မ-
 ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ ဒန္တပုရံ-ဒန္တပုရန်နီးသို့၊
 ဂန္တာ-ရောက်လေကုန် သော်၊ ကာလိဂံရညော-ကာလိဂံရာဇ်မင်းအား၊
 ဒတွာ-ပေး၍၊ တံပဝတ္ထိ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ-ကြားကုန်၏၊
 သောပိရာဇာ-ထိုကာလိဂံရာဇ်မင်းသည်လည်း၊ တသ္မိဓမ္မေ-ထိုဂရုဓမ္မ၌၊

ကုရရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၄၅

ဝတ္ထမာနော-ကျင့်လျက်၊ ပဉ္စသီလာနိ-ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ပူရေသိ-ဖြည့်၏။
 တတော-ထိုပဉ္စသီလကို စောင့်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ သကလေ-
 အလုံးစုံသော၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌေ-ကလိင်္ဂတိုင်း၌၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿိ-
 ရွာ၏။ တိဏိဘယာနိ-သုံးပါးသောဆေးတို့သည်၊ ဝုပသန္တာနိ-ငြိမ်းကုန်
 သည်ဖြစ်၍၊ ရဋ္ဌ-တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ ခေမံ-ဆေးမရှိသည်ဖြစ်၍၊ သုဘိက္ခံ-
 ဝပြောသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
 ယာဝဇီဝံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ဒါနာဒီနိ-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-
 ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ သပရိသော-ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ သဂ္ဂပူရံ-
 -နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏။ တဒါ-ထိုနေဉ္စယမင်းဖြစ်သော
 ကာလ၌၊ ဂဏိကာဒယော-ပြည့်တန်ဆာမိန်းမ အစရှိသောသူတို့သည်၊
 ဥပလဝဏ္ဏာဒယော-ဥပလဝဏ်ရဟန္တာမ အစရှိသည်တို့သည်၊ အဟောသံ-
 -ဖြစ်လာကုန်၏။ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ (ဟိသဒ္ဒါကား တပွါကဋ္ဌီ
 ကရဏနိပါတ်ပုဒ်ဟုကြံလေ။) ဂဏိကာဥပလဝဏ္ဏာ-ပ-ဇဝံဇာရေထဇာ
 တကန္တိ-ဂဏိကာဥပလဝဏ္ဏာ-ပ-ဇဝံဇာရေထဇာတကံ-ဟူ၍၊ ပုတ္တံ-
 မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ တဒါ-ထိုနေဉ္စယမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဂဏိကာ-
 ပြည့်တန်ဆာသည်၊ ဥပလဝဏ္ဏာ-ဥပလဝဏ်ရဟန္တာမသည်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်လာ၏။ ဒေါဝါရိကော-တံခါးစောင့်သည်၊ ပုဏ္ဏော-ပုဏ္ဏမထေရ်
 သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ ရဇ္ဈဂါဟော-လယ်၌ကြိုးတန်းချသော
 အမတ်သည်၊ ကစ္စာနော-ကစ္စည်းမထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။
 ဒေါဏမာပကော-တည်စားသည်၊ မောဂ္ဂလ္လာနော-မောဂ္ဂလ္လာန်သည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ တဒါ-ထိုအခါ၊ သေဋ္ဌိ-သူဌေးသည်၊ သာရိ
 ပုဏ္ဏော-သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ သာရထိ-ရထား
 ထိမ်းသည်၊ အနုရုဒ္ဓေါ-အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ ဗြာဟ္မ
 ဏော-ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ကဿပေါ-ကဿပအမည်ရှိသော၊
 ထေရော-မထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ ဥပရာဇာ-အိမ်ရှေ့မင်း
 သည်၊ နန္ဒပဏ္ဍိတော-နန္ဒမည်သောပညာရှိသည်၊ အဟောသိ-

၁၄၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဖြစ်လာ၏။ မဟောသီ-မိဖုရားသည်။ ရာဟုလမာတာ-ရာဟုလအမိသည်။
 အဟောသီ-ဖြစ်လာ၏။ ဇနေတ္တိကာ-မိခင်သည်။ မာယာ-မာယာ
 အမည်ရှိသော၊ ဒေဝီ-မိဖုရားသည်။ အဟောသီ-ဖြစ်လာ၏။ ကုရုရာဇာ-
 ကုရုရဇ်တိုင်းကို အစိုးရသောနေဇ္ဇယမင်းသည်။ လောကနာတော-
 လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်။ အဟောသီ-ဖြစ်လာ
 ၏။ ဇဝံ-ဤသို့။ ဇာတကံ-ဇာတ်တော်ကို။ ဓာရေထ-ဆောင်လေ
 ကုန်လော၊ ဣဒါနိပိ-ဤဇာတ်၌လည်း၊ နေက္ခမ္မပါရမိ ဒယော-နေက္ခမ္မ
 ပါရမီအစရှိကုန်သော၊ သေသဓမ္မာစ-ကြွင်းသော ပါရမီတရားတို့ကို
 လည်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ပြီး သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-
 ဆောင်အပ်ကုန်၏။

တတိယံ-သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ ကုရုရာဇေရိယံ-ကုရုရဇ်မင်း၏၊

စရိယာ-ပါရမီသည်။

နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

၄။ မဟာသုဒဿနစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၈။ စတုတ္ထ-လေးကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ ကုသာဗဟိမိနဂရေ
 တိ-ဟူသည်ကား၊ ကုသာဝတီနာမကေ-ကုသာဝတီမည်ရှိသော၊ ယသ္မိန
 ဂရေ-အကြင်မြို့ဖြစ်သော၊ ဌာနေ-အရပ်၌၊ ဧတရဟိ-ယခုအခါ၌၊
 ကုသိနာရာယံကုသိနာရံ၌၊ နိဝိဌာ-အကျုံးဝင်ခြင်း၊ မဟိပတိတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ခတ္တိယော-မင်းမျိုးတည်း။ အဟံ-ငါသည်၊ နာမေန-
 အမည်ကဖြင့်၊ သုဒဿနောနာမ-သုဒဿနအမည်ရှိ၏၊ စက္ကဝတ္တိတိ
 ပဒဿ-စက္ကဝတ္တိဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
 ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ယောရာဇာ-အကြင်မင်းသည်၊ စက္ကရတနံ-
 စကြာရတနာကို၊ ဝတ္ထေတိ-ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊
 သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊ စက္ကဝတ္တိ-စက္ကဝတ္တိမည်၏၊ (ဤကား-
 ဟေတုကတ္ထုသာနေ-) ဝါ-တစ်နည်းကား၊ ယောရာဇာ-သည်၊ စတုဟိ-
 လေးပါးကုန်သော၊ သမ္ပတ္တိစက္ကေဟိ-သမ္ပတ္တိစက်တို့ဖြင့်၊ ဝတ္ထေတိ-
 ကျင့်တတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ သောရာဇာ-သည်၊ စက္ကဝတ္တိ-မည်၏၊
 (ဤဝစနတ္ထကား၊-ကတ္ထုသာနေ-) ယောရာဇာ-သည်၊ တေဟိ-
 ထိုလေးပါးသော၊ သမ္ပတ္တိစက်တို့ဖြင့်၊ ပရံ-သူတစ်ပါးကို၊ ဝတ္ထေတိ-
 ကျင့်စေတတ်၏။ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊
 စက္ကဝတ္တိ-မည်၏။ (ဤလည်းဟေတုကတ္ထု သာနေ-) ဧတသ္မိ-
 ထိုမင်း၌၊ ပရဟိတာယစ-သူတစ်ပါး၏အကျိုးငှာလည်း၊ ဣရိယာ

ပထစက္ကာနံ-ဣရိယာပုဒ်တည်းဟူသော စက်တို့၏၊ ဝတ္ထော-ကျင့်ဝတ် တရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ဣတိပိ-ထို့ကြောင့်လည်း၊ သောရာဇာ- သည်၊ စက္ကဝတ္ထိ-မည်၏။ (ဤကားအသတ္ထိတဒ္ဓိတ်ဝိဂြိုဟ် လက္ခဏာကို ပြသည်။) ဘိန္နာဓိကရဏသတ္တမိဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသံ-ကြံသော်လည်း သင့်၏။) အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ ယောရာဇာ-သည်၊ စတူဟိ- လေးပါးကုန်သော၊ အတ္ထရိယဓမ္မဟိစ-အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော တရားတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထု ဟိစ-သင်္ဂဟ ဝတ္ထုတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတေန-ပြည့်စုံသဖြင့်၊ ပရေဟိ- သူတစ်ပါးတို့သည်၊ အနဘိဘဝနီယဿ-မနှိပ်စက်နိုင်သော၊ အန တိက္ကမနီယဿ-မလွန်ကြူးနိုင်သော၊ အာဏာသင်္ခါတဿ-အာဏာ ဟုဆိုအပ်သော၊ စက္ကဿ-စက်၏၊ ဝတ္ထော-ဖြစ်ခြင်းသည်၊ ဧတသ္မိ-ထို မင်း၌၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ဣတိပိ-ထို့ကြောင့်လည်း၊ သောရာဇာ-သည်၊ စက္ကဝတ္ထိ-စက္ကဝတ္ထိမည်၏။ (ဤဝစနတ္ထ၌ စက္ကသဒ္ဓါအာဏာကိုဟောယူ လေ။) ပရိနာယကရတနပုဗ္ဗင်္ဂဓေန-သားကြီး ရတနာပြဋ္ဌာန်းခြင်းရှိသော၊ ဟတ္ထိရတနာဒိပမုဓေန-ဆင်ဖြူရတနာလျှင်အမှူးရှိသော၊ မဟတာ- များစွာသော၊ ဗလကာယေနစ-ဗိုလ်အပေါင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ပုညာန ဘာဝနိဗ္ဗတ္တေန-ဘုန်းအာနုဘော်ကြောင့်ဖြစ်သော၊ ကာယဗလေနစ- ကိုယ့်အားနှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတတ္တာ-ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ မဟဗ္ဗလော-မဟဗ္ဗလမည်၏။ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ အာသိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ သမ္ပန္နော- ပုဒ်၏ စပ်ခြင်းကို၊ ဝေဒိဗ္ဗော-သိအပ်၏။ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-တည်း။

အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျား မြတ်သည်၊ သုဒဿနတ္ထဘာဝတော-သုဒဿနစကြာဝတေးမင်းဖြစ်သော ဘဝမှ၊ တတိယေ-သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ အတ္တဘာဝေ-ကိုယ်၏ အဖြစ်၌၊ ဂဟပတိကုလေ-သူကြွယ်၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တောကိရ-ဖြစ်လေ သတတ်၊ ဓရမာနကဿဗုဒ္ဓဿ-သက်တော်ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသော ကဿပဘုရားရှင်၏၊ သာသနေ-သာသနာတော်၌၊ ဧကံ-တစ်ယောက်

မဟာသုဒဿနစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၄၉

သော၊ အရညဝါသံ-တောကျောင်းဆောက်တည်လျက်၊ ဝသန္တံ-နေသော၊
 ထေရံ-မထေရ်ကို၊ (ဒိသွာဉ်အဝုတ္တကံစပ်လေ၊) အတ္တနော-မိမိ၏၊
 ကမ္မေန-အမှုဖြင့်၊ အရညံ-တောသို့၊ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်သည်ရှိသော်၊ ရုက္ခ
 မူလေ-သစ်ပင်ရင်း၌၊ နိသိန္နံ-နေသည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ ဣဓ-
 ဤတောအရပ်၌၊ မယာ-ငါသည်၊ အယျဿ-အရှင်၏၊ အတ္ထာယ-
 အလိုငှါ၊ ပဏ္ဏသာလံ-သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ ကာတုံ-
 ပြုအံ့သောငှါ၊ ဝဇ္ဇတီတိ-သင့်မြတ်၏ဟု၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ ကမ္မံ-ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဒဗ္ဘသမ္ဘာရံ-
 အဆောက်အဦးကို၊ ဆိန္နိတွာ-ဖြတ်၍၊ နိဝါသနယောဂံ-နေရာနှင့်
 ယှဉ်သော-ပဏ္ဏသာလံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒွါရံ-တံခါး
 ကို၊ ယောဇေတွာ-ယှဉ်၍၊ ကဋ္ဌတရံ-ပျဉ်အခင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
 အယျော-အရှင်ကောင်းသည်၊ ပရိဘောဂံ-သုံးဆောင်နေခြင်းကို၊
 ကရိဿတိနုခေါ-ပြုတော်မူပါလတ္တံ့လော၊ နနုခေါကရိဿတိ-
 မပြုလတ္တံ့လော၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဧကမန္တေ-တင့်အပ်သော
 အရပ်၌၊ နိသီဒိ-နေ၏။ ထေရော-မထေရ်သည်၊ အန္တောဂါမတော-
 ဆွမ်းခံရာမှ၊ အာဂန္တာ-လာ၍၊ ပဏ္ဏသာလံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့၊
 ပဝိသေတွာ-ဝင်၍၊ ကဋ္ဌတ္ထကော-ပျဉ်အခင်း၌၊ နိသီဒိ-နေ၏။ မဟာ
 သတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ နံ-ထိုမထေရ်သို့၊ ဥပသကံမိတွာ
 -ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ပဏ္ဏသာလာ-ကျောင်းသင်္ခမ်း
 သည်၊ ဖာသုကာ-ချမ်းသာပါ၏လော၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏။
 ဘဒ္ဒမုခ-ရွှင်သောမျက်နှာရှိသော ဒါယကာ-ပဗ္ဗဇိတဿ-ရဟန်းအား၊
 ဖာသုကာ-ချမ်းသာပေ၏။ သာရပ္ပာ-လျှောက်ပတ်ပေ၏။ ဣတိ-သို့၊
 ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ဣဓ-ဤကျောင်း၌၊
 ဝသိဿထ-သီတင်းသုံးနေတော်မူကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်၊
 ဥပါသက-ဒါယကာ၊ အာမ-ဩကောင်း၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သော်၊
 သော-ထိုဒါယကာသည်၊ အဓိဝါသနာကာရေနော-သည်းခံသော
 အခြင်းအားဖြင့်လျှင်၊ ဝသိဿတီတိ-သီတင်းသုံးလတ္တံ့ဟု၊ ဉာတွာ-

သိ၍၊ နိဗ္ဗာန်-မပြတ်၊ အယျေန-အရှင်ကောင်းသည်၊ မယံ-ငါ၏။
 ဃရဒ္ဒါရံ-အိမ်တံခါးဝသို့၊ အာဂန္တဗ္ဗံ-လာတော်မူရာ၏။ ဣတိ-သို့၊
 ပဋိဇာနာပေတွာ-တဖန်ဖိတ်ပြန်၍၊ (သိစေ၍လည်းဟူ၍) နိစ္စံ-အမြဲ၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဃရေယေဝ-အိမ်၌သာလျှင်၊ ဘတ္တဝိဿဂ္ဂံ-
 ဆွမ်းကျွေးခြင်းကို၊ ကာရာပေသိ-ပြုစေ၏။ သော-ထိုဒါယကာသည်၊
 ပဏ္ဏသာလာယံ-ကျောင်းသင်္ခမ်း၌၊ ကဋ္ဌသာရကံ-သင်ဖြူးကို၊ ပတ္တရိတွာ-
 -ခင်း၍၊ မဇ္ဈပိဋံ-ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို၊ ပညာပေသိ-ခင်း၏၊
 အပဿေနဖလကံပိ-တကဲ့ပျဉ်ကိုလည်းနိက္ခိပိ-ထား၏။ ပါဒကဋ္ဌလိကံ-
 ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကိုလည်း၊ ထပေသိ-ထား၏။ ပေါက္ခရဏီ-လေးထောင့်
 ကန်ကို၊ ခဏီ-ထူး၏။ စင်္ဂမံ-စင်္ကြံကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဝါလုကံ-သဲကို၊
 ဩကိရိ-ကြ၏။ ပရိဿယဝိနောဒနတ္ထံ-ဘေးရန်ကို ဖြောက်အံ့သောငှါ၊
 ပဏ္ဏသာလံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ကဏ္ဍကဝတိယာ-ဆူးစောင်ရန်းဖြင့်၊
 ပရိက္ခိပိ-ဝန်းရံ၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ပေါက္ခရဏီ စင်္ဂမဉ္ဇ-ရေကန်
 စင်္ကြံအရပ်ကိုလည်း၊ ဝတိယာ-စောင်ရန်းဖြင့်၊ ပရိက္ခိပိ-ဝန်းရံ၏။
 အန္တောဝတိပရိယန္တေ-စောင်ရန်း၏အတွင်းအဆုံး၌၊ တာလပန္နိယော-
 ထန်းပင်အစဉ်တို့ကို၊ ရောပေသိ-စိုက်ပျိုး၏၊ ဧဝမာ ဒိနာ-ဤသို့အစ
 ရှိသည်ဖြင့်၊ အာဝါသံ-ကျောင်းကို၊ နိဋ္ဌပေတွာ-ပြီးစေ၍၊ ထေရဿ-
 မထေရ်အား၊ တိစိဝရံ-သင်္ကန်းသုံးထည်ကို အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊
 သဗ္ဗံအလုံးစုံသော၊ သမဏ ပရိက္ခာရံ-ရဟန်းပရိက္ခရာကို၊ အဒါသိ-
 လှူ၏။ ဟိ-ထိုစကားကို အကျယ်ပြအံ့၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိ
 သတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ထေရဿ-မထေရ်အား၊ တိစိဝရ
 ပိဏ္ဏပါတပတ္တထာလကပရိဿာဝန ဓမ္မကရဏပရိဘောဂဘာဇနဆတ္တု
 ပါဟနဥဒကတုမ္ပသုစိကတ္တရယဋ္ဌိ-အာရကဏ္ဍက ပိပ္ပလိနဓန္တေဒနပဒိ
 ပေယျာဒိ-သင်္ကန်းသုံးထည်၊ ဆွမ်းသပိတ်ခွက်၊ ရေစစ်၊ ခရိုင်၊ သုံးဆောင်
 ရန် အိုး၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ရေဘူး၊ အပ်၊ တောင်ဝှေး၊ ပေထိုးခါး၊ လက်
 သည်းလှီးခါးငယ်၊ ဆီမီး အစရှိသော၊ ပဗ္ဗဇိတာနံ-ရဟန်းတို့အား၊
 ပရိဘောဂဇာတံ-သုံးဆောင်အပ်သောသဘောကို၊ အဒိန္နနာမ-မလှူသော

မည်သည်၊ နာဟောတိ-မဖြစ်၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ပဉ္စသီလာ
 နိ-ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ရက္ခန္ဓော-စောင့်လျက်၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ဆောက်
 တည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တော-ပြုလျက်၊ ယာဝဇီဝံ-အသက်ထက်ဆုံး၊
 ထေရံ-မထေရ်ကို၊ ဥပဋ္ဌဟိ-လုပ်ကျွေးမွေး၏။ ထေရော-မထေရ်သည်၊
 တတ္ထေဝ-ထိုတောအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသန္တော-နေလျက်၊ အရဟတ္တံ-
 ရဟန္တာ၏အဖြစ်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ပရိနိဗ္ဗာယိ-ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။
 ၂၉။ ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ယာဝတာယုကံ-
 အသက်ထက်ဆုံး၊ ပုညံ-ကောင်းမှုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒေဝလောကေ-
 နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ-ဖြစ်လေ၍၊ တတော-ထိုနတ်ပြည်မှ၊
 စုတော-စုတေလျက်၊ မနုဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တော-ရောက်
 လာသည်ရှိသော်၊ ကုသာဝတိယာ-ကုသာဝတီအမည်ရှိသော၊ ရာဇော
 နိယာ-မင်းနေပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ-ဖြစ်၍၊ မဟာသုဒဿနောနာမ-
 မဟာသုဒဿနအမည်ရှိသော၊ စက္ကဝတ္တိရာဇာ-စကြာမင်းသည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်၏။ တဿ-ထိုသုဒဿနစကြာမင်း၏။ ဣဿရိယာ
 နဘာဝေါ-အစိုးရသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏။
 အာနန္ဒ-အာနန္ဒာ၊ ဘူတပုဗ္ဗံ-ရှေးဘဝ၌ဖြစ်ဖူးသည်ကား၊ မုဒ္ဒါဘိ
 သိတ္တော-ဘိက်သိက်သွန်းပြီးသော၊ ခတ္တိယော-လယ်မြေကိုအစိုးရသော၊
 သုဒဿနောနာမ-သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-စကြာမင်းသည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏။ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ သုတ္တေ-
 မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌၊ အာဂတောဧဝ-လာသည်သာတည်း၊ တဿ-
 ထိုသုဒဿနစကြာမင်းအား၊ စတုရာသီတိနဂရသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်း
 လေးထောင်ကုန်သော မြို့တို့သည်၊ ကုသာဝတီရာဇာဌာနိပမုခါနိ-
 ကုသာဝတီမြို့လျှင် အမှူးရှိကုန်၏။ စတုရာသီတိပါသာဒသဟဿာနိ-
 ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော ပြဿဒ်တို့သည်၊ ဓမ္မပါသာဒပွမုခါနိ-
 တရားသဘင် ပြဿဒ်လျှင် အမှူးရှိကုန်၏၊ စတုရာသီတိ ကုဋ္ဌာဂါရ
 သဟဿာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော၊ စုလစ်တပ်သော နတ်
 အိမ်တို့သည်၊ မဟာဗျူဟာကုဋ္ဌာဂါရသဟဿာနိ-စုလစ်ကြီးတပ်သော

နတ်အိမ်လျှင် အမှူးရှိကုန်၏။ တာနိသဗ္ဗာနိ-ထိုအလုံးစုံသော ကောင်းကျိုးဆက်တို့သည် တဿထေရဿ-ထိုမထေရ်အား၊ ကတာယ-ပြုအပ်သော၊ ဧကိဿာပဏ္ဏသာလာယ-တစ်ဆောင်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်း၏။ နိဿန္တေန-အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိပလ္လင်္ကသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သောပလ္လင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိအဿသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိရထသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရထားတို့သည်လည်းကောင်း၊ တဿထေရဿ-ထိုမထေရ်အား၊ ဒိန္နဿ-လှူအပ်သော၊ ပဉ္စပိဋဿ-အင်းပျဉ်း၏၊ နိဿန္တေနအကျိုးဆက်ဖြင့်၊ ဝါ-ကြောင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာ-ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိမဏိသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ပတ္တမြားတို့သည်၊ တဿထေရဿ-ထိုမထေရ်အား၊ ဒိန္နပဒီပဿ-လှူအပ်သောဆီမီး၏၊ နိဿန္တေန-လှူအပ်သော အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိ ပေါက္ခရဏိသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရေကန်တို့သည်၊ ဧကပေါက္ခရဏိယာ-တစ်ခုသော လေးထောင့်ကန်၏၊ နိဿန္တေန-အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်လေ၏။ စတုရာသီတိက္ကတ္တိသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိပုတ္တသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိဂဟပတိ သဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တထာလကာဒိပရိဘောဂါရဟဿ-သပိတ်ခွက် အစရှိသော သုံးဆောင်ခြင်းငှါထိုက်သော၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတပရိက္ခာရဒိန္နဿ-ရဟန်းပရိက္ခရာတည်းဟူသော အလှူ၏၊ နိဿန္တေန-အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိ ဓေနသဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော နို့ညှစ်နွားမတို့သည်၊ ပဉ္စဂေါရသဒါနဿ-ငါးပါးသောနွားနို့အရသာအလှူ၏၊ နိဿန္တေန-အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ ပဝတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိထာလိပါက သဟာသာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော နို့ဂဏာအိုးတို့သည်။

ဘောဇန ဒါနနိဿန္ဓန-ဘောဇဉ်ဟူသော အလှူ၏အကျိုးဆက်ဖြင့်၊
 နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏။ (ဣတိ-သဒ္ဓါကား၊ ပရိသမာပနတည်း၊) သော-
 ထိုသုဒဿန စကြာမင်းသည်၊ သတ္တဟိရတနေဟိစ-ရတနာခုနစ်ပါးတို့
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိဟိစ-တန်ခိုးတို့
 နှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ရာဇာဓိရာဇာ-
 မင်းထက်မင်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ သကလံ-အလုံးစုံသော၊ သာဂရ
 ပရိယန္တံ-သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော၊ ပထဝီမဏ္ဍလံ-မြေအပြင်ကို၊ ဓမ္မေန-
 တရားသဖြင့်၊ အဘိဝိဇီယ-အောင်သည်ဖြစ်၍၊ အဇ္ဈာဝသန္ဓော-အစိုးတရ
 နေလျက်၊ အနေကသစတေသု-အရာမကကုန်သော၊ ဌာနေသု-အရပ်
 တို့၌၊ ဒါနသာလာ-အလှူဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ မဟာဒါနံ-
 အလှူကြီးကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဒိဝသေ-နေ၌၊ တိက္ခတ္တံ-
 သုံးကြိမ်၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ-လည်စေ၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ တတ္တာဟံဒိဝသေ တိက္ခတ္တံ ယောသာပေမိတဟိတ
 ဟိန္ဒိအာဒိ-တတ္တာဟံဒိဝသေတိက္ခတ္တံယောသာ ပေမိတဟိတဟိ-
 အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တတ္တာတိ-တတ္ထဟူသည်
 ကား၊ တသ္မိနဂရေ-ထိုမြို့၌၊ တဒါဟန္တိပိပါဌော-တဒါဟံဟူသော
 ပါဌ်သည်လည်းရှိ၏၊ တဿ-ထိုပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊
 ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊
 မဟာသုဒဿနကာလေ-မဟာသုဒဿနစကြာမင်း ဖြစ်သောကာလ၌၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တဟိတဟိန္ဒိ-
 ဟူသည်ကား၊ တသ္မိတသ္မိဌာနေ-ထိုထိုသောအရပ်၌၊ တဿတဿပါ
 ကာရဿံ-ထိုထိုသောတံတိုင်း၏၊ အန္ဓောစ-အတွင်း၌လည်းကောင်း၊
 ဗဟိစ-အပ၌ လည်းကောင်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်ကား၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ ကောကိဣစ္ဆတိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဏာဒိသု-ပုဏ္ဏား
 အစရှိသော သူတို့တွင်၊ ယောကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက် အမှတ်
 မရှိသော၊ သတ္ထော-သတ္တဝါသည်၊ အန္ဓာဒိသု-ထမင်းအစရှိကုန်သော၊

ဒေယျဓမ္မေသု-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့တွင်၊ ယံကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ဣစ္ဆတိ-
အလိုရှိအံ့၊ ပတ္ထေတိတိ-ဟူသည်ကား၊ တဿေဝ-ထိုဣစ္ဆတိဟူသော
စကား၏၊ ဝေဝစနံ-ဝေဝစတည်း၊ ကဿကိဒီယတုဓနန္တိပဒံ-ကဿကိဒီ
ယတုဓနံဟူသောပုဒ်ကို၊ အနေကဝါရံ-အကြိမ်များစွာ၊ ပရိယာယန္တ
ရေဟိစ-စည်လည်စေခြင်းတို့ဖြင့်လည်း၊ ဒါနဃောသနာယ-အလှူကို
ကြွေးကြော်ခြင်း၏၊ ပဝတ္တိတဘာဝဒဿနတ္ထံ-ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို
ပြအံ့သောငှါ၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တေန-ထိုကိဒီယတုဓနံ-ဟူသော
ပါဌ်ဖြင့်၊ ဒါနပါရမီယာ-ဒါနပါရမီ၏၊ သရူပံ-သရုပ်ကို၊ ဒဿေတိ-
ပြ၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ ဒေယျဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟကဝိကပ္ပရဟိတာ-လှူဖွယ်
ဝတ္ထုကို အလှူခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အထူးကြံခြင်းကင်းသည်၏
အဖြစ်သည်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ဒါနံ-အလှူသည်၊
ဒါနပါရမီ-မည်၏။ ဣတိသဒ္ဓါကား၊ ပရိသမာပန။

၃၀။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ ဒါနဃောသနာယ-အလှူကို ကြွေး
ကြော်သဖြင့်၊ တဿတဿဒေယျဓမ္မဿ-ထိုထိုသောလှူဖွယ် ဝတ္ထု၏။
အနုစ္ဆဝိကပုဂ္ဂလ ပရိကိတ္တနံ-လျော်သောပုဂ္ဂိုလ်အားကြားခြင်းကို၊ ဒဿ
တုံ-ပြအံ့သောငှါ၊ ကောဆာတကောတိ အာဒိဂါထံ-ကောဆာတကော
အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊
ကောဆာတကောတိ-ကောဆာတကောဟူသည်ကား၊ ကော-အဘယ်သူ
သည်၊ ဇိယန္တိတော-စားခြင်းငှါအလိုရှိသနည်း၊ တသိ တောတိ-ဟူသည်
ကား၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ ပိပါသိတော-ငတ်မွတ်သနည်း၊ ကောမာ
လံ-ကောဝိလေပနန္တိပဒံ-ကောမာလံကောဝိလေပနံ-ဟူသောပုဒ်ကို၊ ဣစ္ဆ
တိတိပဒံ-ဣစ္ဆတိဟူသောပုဒ်ကို၊ အာနေတွာ-ဆောင်ခဲ့၍၊ ယောဇေတဗ္ဗ
-ယှဉ်အပ်၏။ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဣစ္ဆတိဟူသော ကြိယာပုဒ်သည်
အောက်ပါဂါထာ၌ရှိ၏။ အထက်ဂါထာ၌၊ ကာမာလံ ကောဝိလေပနံ-
ဟူသောပုဒ်စပ်ရာဆောင်ယူခဲ့၍၊ ယောဇနာလေဟူလိုသည်။) ကော-
အသူသည်၊ မာလံ-ပန်းကို၊ ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိသနည်း၊ ကော-အဘယ်
သူသည်၊ ဝိလေပနံ-နံ့သာပြောင်းကို၊ ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိသနည်းဟု၊

ယောဇနာလေ၊ နဂ္ဂေါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝတ္ထဝိကလော-အဝတ်မရှိချို့
 တဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ဝတ္ထေန-ပုဆိုးဖြင့်၊ အတ္တိကော-အလိုရှိသနည်း၊ ဣတိ
 အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ပရိဒဟိဿတီတိ-
 ဟူသည်ကား၊ နိဝါသိဿတိ-ဝတ်ပါအံ့နည်း။

၃၁။ ကောပထေဆတ္တမာဒေတီတိ-ဟူသည်ကား၊ ကော-အဘယ်သူ
 သည်၊ ပထေမဂ္ဂေ-ခရီး၌၊ အတ္တနော-မိမိအား၊ ဝဿဝါတာတပရက္ခ
 နတ္ထံ-မိုးလေနေပူကို စောင့်ရှောက်အံ့သောငှါ၊ ဆတ္တံ-ထီးကို၊ ဂဏှာတိ-
 ယူအံ့နည်း၊ ဆတ္တေန-ထီးဖြင့်၊ အတ္တိကော-အလိုရှိအံ့နည်း၊ ဣတိအယံ-
 ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ကောပါဟနာ မုဒုသုဘာတိ-ဟူ
 သည်ကား၊ ဒဿနိယတာယ-ရှုခြင်ဖွယ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သုဘာ
 -တင့်တယ်သော၊ သုခသမ္ပဿယ-ကောင်းသောအတွေ့ရှိသည်၏အဖြစ်
 ကြောင့်၊ မုဒုဥပါဟနာ-နူးညံ့သိမ်မွေ့သောဖိနပ်ကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏။
 ပါဒါနဉ္စ-ခြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စက္ခုနဉ္စ-မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ရက္ခနတ္ထံ-စောင့်ရှောက်အံ့သောငှါ၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ အာနေတိ-
 ဆောင်အံ့နည်း၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ တာဟိ-နူးညံ့သောဖိနပ်
 ခြေနင်းတို့ဖြင့်၊ အတ္တိကော-အလိုရှိသနည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည် လျှင်၊
 အဓိပ္ပါယော-အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ သာယဉ္စပါ တောစာတိတ္ထေ-သာယာ
 ဉ္စပါတောစဟူသောပုဒ်၌၊ စသဒ္ဒေန-စသဒ္ဒါဖြင့်၊ မဇ္ဈန္တိကေစ-မွန်းတည့်
 သောကာလ၌လည်း၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်၍၊ ဝတ္တဗ္ဗံ-ဆို
 အပ်၏။ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ သာယဉ္စပါတောဟူသော ပုဒ်အရကို ညအခါ
 နံနက်အခါကိုသိအပ်ပြီး မွန်းတည့်သောအခါကိုလည်း စသဒ္ဒါဖြင့်
 ယူသော်လည်း ရအပ်တော့သည်၊ ထို့ကြောင့်၊ မဇ္ဈန္တိကေစဟုဆောင်၍၊
 ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊) ဟိသစ္စံ-ထိုစကားမှန်၏။ ဒိဝသေဒိဝသေ-
 နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ တိက္ခတ္ထံ-သုံးကြိမ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယောသာပေမိ-
 ကြွေးကြော်စေ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။ (ဒိဝသေတိက္ခတ္ထံ
 ဟူသော အောက်ဂါထာ၌၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ဟုဆိုအပ်သော စကား
 ကြောင့်လည်း၊ မဇ္ဈန္တိကေစဟူ၍ဆောင်၍၊ ယောဇနာသည် မှန်၏ဟု
 ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း။)

၁၅၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

၃၂။ နတံဒသသုဋ္ဌာနေသုတိ-ဟူသည်ကား၊ တံဒါနံ-ထိုအလှူကို၊ ဒသသုဋ္ဌာနေသု-ဆယ်ပါးသောအရပ်တို့၌၊ ပဋိယတ္တံ-စီရင်အပ်သည်၊ န-မဟုတ်သေး၊ ဣတိ-သို့၊ ယောဇနာ-အနက်ယောဇနာခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗာ-ပြုအပ်၏။ ဌာနသတေသုဝါ-အရာမျှလောက်သော အရပ်တို့၌လည်း၊ ပဋိယတ္တံ စီရင်အပ်သည်၊ န-မဟုတ်လေသေး၊ အပိစခေါ-စင်စစ်သော်ကား၊ အနေကသတေသု၊ အရာမကများကုန်သော ဌာနေသု-အရာတို့၌၊ ပဋိယတ္တံ-စီရင်အပ်၏။ ယာစကေနေန္တိ-ဟူသည်ကား။

ယာစကေ-အလှူခံယာစကာတို့ကို၊ ဥဒ္ဓိဿ-ရည်၍၊ ခနံ-ဥစ္စာကို၊ ပဋိယတ္တံ-ဥပက္ခဋ်-စီရင်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဟိဝိတ္တာရပိဿာမိ-အကျယ်ချဲ့ဦးအံ့၊ ဒွါဒသယောဇနာယာမေ-တစ်ဆယ့် နှစ်ယူဇနာအလျားရှိသော၊ သတ္တယောဇနဝိတ္ထတေ-ခုနစ်ယူဇနာအနံရှိသော-နဂရေ-မြို့၌၊ သတ္တသုပါကာရေသု-တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့၌၊ သတ္တတာလပန္နိ-ထန်းပင်ခုနစ်ပင်တန်းသည်၊ ပရိက္ခေပေါ-ခြံရံ၏၊ တာသုတာလပန္နိသု-ထိုတန်းပင်ခုနစ်ပင်တန်းတို့၌၊ စတုရာသီတိပေါက္ခရဏိသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော လှေထောင့်ကန်တို့ကို၊ ပဋိယတ္တံ-စီရင်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ပေါက္ခရဏိတိရေ-ရေကန်နား၌၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဋ္ဌပိတံ-တည်စေအပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိသဒ္ဓါကား ပရိသမာပန၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဋ္ဌပေသိခေါအာနန္ဒရာဇာမဟာ သုဒဿနော-ပ-သုဝဏ္ဏံ သုဝဏ္ဏတ္ထိကဿာတိ-ပဋ္ဌပေသိခေါအာနန္ဒရာဇာ မဟာသုဒဿနော-ပ-သုဝဏ္ဏံ သုဝဏ္ဏတ္ထိကဿ-ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ အာနန္ဒ-အာနန္ဒာ၊ သုဒဿနော-သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-စကြဝတေးမင်းသည်၊ တာသံပေါက္ခရဏိနံ-ထိုရေကန်တို့၏၊ တိရေ-ကန်နား၌၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သောသဘောရှိသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-တည်စေ၏၊ ဖြစ်စေ၏လည်းဟူ၊ အနန္တံ-ထမင်းကို၊ အနန္တတ္ထိကဿ-ထမင်းကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ပါဏံ-အဖျော်ကို၊ ပါနတ္ထိကဿ-အဖျော်ကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ဝုတ္တံ-ပုဆိုးကို၊ ဝုတ္တတ္ထိကဿ-

မဟာသုဒဿနစရိယာဝဏ္ဏနာ

-၁၅၇

ပုဆိုးကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ယာနံ-ယာဉ်ကို၊ ယာနတ္ထိကဿ-ယာဉ်ကို
 အလိုရှိသောသူအား၊ သယနံ-အိပ်ရာကို၊ သယနတ္ထိကဿ-အိပ်ရာကို
 အလိုရှိသောသူအား၊ ဣတ္ထိ-မိန်းမကို၊ ဣတ္ထိတ္ထိကဿ-မိန်းမကို အလိုရှိ
 သောသူအား၊ ဟိရညံ-ငွေကို၊ ဟိရညတ္ထိကဿ-ငွေကို အလိုရှိသောသူ
 အား၊ သုဝဏ္ဏံ-ရွှေကို၊ သုဝဏ္ဏတ္ထိကဿ-ရွှေကို အလိုရှိသောသူအား၊
 မဟာဒါနံ-ကြီးစွာသော အလှူကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏။

၃၃။ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ဒါနဿ-
 အလှူ၏၊ ပဝတ္ထိတာကာရော-ဖြစ်စေသော အချင်းအရာတည်း၊ မဟာ
 ပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဟိသဒ္ဓါကား တပွဲကဋီကရဏတည်း၊
 ဣတ္ထိနန္ဒ-မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ ပုရိသာနန္ဒ-ယောက်ျားတို့အား
 လည်းကောင်း၊ အနုစ္ဆဝိကေ-လျောက်ပတ်ကုန်သော၊ အလင်္ကာရေ-
 တန်ဆာတို့ကို၊ ကာရာပေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဣတ္ထိမတ္တမေဝ-မိန်းမအတိုင်း
 အရှည်ကိုသာလျှင်၊ တတ္ထ-ထိုယောက်ျား၌၊ ပရိဝါရဝသေန-အခြံအရံ၏
 အစွမ်းဖြင့်၊ သေသံ-ဆိုအပ်ပြီးသည်မှကြွင်းသော၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ယထာသုခံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ပရိဘုဉ္ဇထာတိ-သုံးဆောင်
 ကြကုန်လောဟု၊ ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေတွာပိ-လည်စေ၍လည်း၊
 ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒေတိ-ပေး၏၊ မဟာနော-လူများတို့သည်၊ ပေါက္ခရဏီ
 တီရံ-ရေကန်နားသို့၊ ဂစ္ဆာ-သွားလေကုန်၍၊ နတွာ-ရေချိုး၍၊ ဝတ္ထာနိ-
 ပုဆိုးတို့ကို၊ နိဝါသေတွာ-ဝတ်၍၊ မဟာသမ္ပတ္တိ-များမြတ်သော စည်းစိမ်
 ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝိတွာ-ခံစား၍၊ ယေသံ-အကြင်သူတို့အား၊ တာဒိ
 သာနိ-ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ-
 ရှိကုန်၏၊ တေ-ထိုအဝတ်ပုဆိုးရှိသောသူတို့သည်၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊
 ဂစ္ဆန္တိ-သွားကုန်၏၊ ယေသံ-အကြင်သူတို့အား၊ ဝတ္ထာနိ-အဝတ်ပုဆိုး
 တို့သည်၊ နတ္ထိနသန္တိ-မရှိကုန်၊ တေ-ထိုအဝတ်မရှိသောသူတို့သည်၊
 ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တိ-သွားကုန်၏၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊
 ဟတ္ထိယာနာဒိသုပိ-ဆင်ယာဉ်အစရှိသည်တို့၌လည်း၊ နိသီဒိတွာ-နေ၍၊
 ယထာသုခံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဝိစရိတွာ-လှည့်ပတ်သွားလာ၍၊ ဝရသယ

၁၅၈

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

နေသုပိ-မြတ်သော နေရာတို့၌လည်း၊ သယံတွာ-အိပ်၍၊ သမ္ပတ္တိ-
 စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနဘဝိတွာ-ခံစား၍၊ ဣတ္ထိဟိပိ-မိန်းမတို့နှင့်
 လည်း၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနဘဝိတွာ-
 ခံစား၍၊ သတ္တဝိဓ ရတနပသာဓနာနိစ-ခုနစ်ပါးအပြားရှိသော ရတနာ
 တန်ဆာတို့ကို၊ ပသာဒေတွာ-တန်ဆာဆင်၍၊ သမ္ပတ္တိ-ချမ်းသာကို၊
 အနဘဝိတွာ-ခံစား၍၊ ယံယံ၊ အကြင်-အကြင်အလိုကို၊ အတ္ထိကာ-
 အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ တံတံ-ထိုထိုအလိုကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊
 ဂစ္ဆန္တိ-သွားကုန်၏၊ အနတ္ထိကာ-အလိုမရှိကုန်သောသူတို့သည်၊
 သဟာယ-ပယ်စွန့်၍၊ ဂစ္ဆန္တိ-သွားကြကုန်၏၊ တမ္ပိဒါနံ-ထိုသို့သော
 အလှူကိုလည်း၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ သမုဋ္ဌာယ-လုံ့လပြု၍၊ ဒေဝသိကံ
 ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ ဒီယတေဝ-လှူအပ် သည်သာတည်း၊
 တဒါ-ထိုမဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဇေမ္ပုဒီပ
 ဝါသိနံ-ဇေမ္ပုဒီပကျွန်း၌ နေကုန်သောသူတို့အား၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊
 ကမ္မံ-လယ်လုပ်ကုန်သွယ်ခြင်းအမှုသည်၊ နတ္ထိ-မရှိကြလေ၊ ဒါနံ-
 စကြဝတေးမင်း၏အလှူကို၊ ပရိဘုဉ္ဇန္တာ-သုံးဆောင်ကုန်လျက်၊ သမ္ပတ္တိ-
 ချမ်းသာကို၊ အနဘဝိန္တာ-ခံစားကုန်လျက်၊ ဝိစရန္တိ-သွားလာကြကုန်၏၊
 စမ္ဘာယံကြကုန်၏လည်းဟူ။ တဿဒါနဿ-တို့အလှူ၏၊ ကာလ
 ပရိစ္ဆေဒေါ-ကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ နအဟောသိ-မဖြစ်လေ၊
 ရတ္ထိဉ္ဇာပိ-ညဉ့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ဒိဝါပိ-နေ့အခါ၌ လည်းကောင်း၊
 ယဒါယဒါ-အကြင်အကြင်ခါ၌၊ အတ္ထိကာ-အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊
 အာဂစ္ဆန္တိ-လာကုန်၏၊ တဒါတဒါ-ထိုထိုအခါ၌၊ ဒီယ တေဝ-လှူအပ်
 သည်သာတည်း၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊
 ယာဝဇီဝံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ သကလဇေမ္ပုဒီပံ-အလုံးစုံသော ဇေမ္ပုဒီပ
 ကျွန်းကို၊ ဥန္နဂ်လံ-အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာဒါနံ-
 အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္ထေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒိဝါဝါ၊
 ယဒိဝါရတ္ထိ၊ ယဒိဧတိဝဏိဗ္ဗကောတိအာဒိ-ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္ထိ၊
 ယဒိဧတိ-ဝဏိဗ္ဗကော-အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္တိ၊ ယဒိဇတိတိဇတေန-
 ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္တိယဒိဇတိ-ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ တထာကာလံ-ထိုသို့သော
 နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး၊ ဒါနံ-အလှူပေးခြင်းကို၊ ဒဿတိ-ပြု၏၊ ဟိသစ္စံ-
 မှန်၏၊ ယာစကာနံ-အလှူခံသော ယာစကာတို့အား၊ လာဘာသာယ-
 လာဘ်ကိုလိုချင်သဖြင့်၊ ဥပသင်္ကမနကာလောဇဝ-ချည်းကပ်လာသော
 ကာလသည်သာလျှင်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ ဒါနဿ-
 အလှူပေးခြင်း၏၊ ကာလောနာမ-ကာလမည်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား
 အလှူခံ ရောက်လာသော် ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ညဉ့်အခါနေ့အခါ
 ဟူ၍၊ မရွေးပြီ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ရောက်လာသောအခါသာလျှင်၊
 အခါဖြစ်တော့သည်ဟုလိုသည်၊) ဝဏိဗ္ဗကောတိ-ဟူသည်ကား
 ယာစကော-အလှူခံသော ယာစကာသည်၊ လဒ္ဓါယဒိစ္ဆကံ ဘောဂန္တိ
 ဇတေန၊ လဒ္ဓါယဒိစ္ဆကံဘောဂံ-ဟူသောပါဌ်နှင့်၊ ယထာဘိရစိတံ-
 ပိုင်းခြားသော ကာလ၌၊ အလွန်နှစ်သက်စွာ၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဿတိ-
 ပြု၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ ယောယောယာစကော-အကြင်အကြင်သော
 ယာစကာသည် ယံယံဒေယျဓမ္မံ-အကြင်အကြင်လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊
 ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိ၏၊ တဿတဿ-ထိုထိုသို့သော ယာစကာအား၊
 တံတဒေဝ-ထိုထိုသော လှူဖွယ်ကိစ္စကိုသာလျှင်၊ ဗောဓိသတ္တာ-
 ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒေတိ-ပေး၏။ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊
 မဟဂ္ဂုဒုလ္လဘာ ဒိဘာဝံ-အဖိုးများစွာထိုက်၍၊ ရခဲခြင်း အစရှိသည်တို့၏
 အဖြစ်ကို၊ အတ္တနော-မိမိအား၊ ဥပရောဓံ-ဆန့်ကြင်ဘက်ဖြစ်သော
 အကြံကို၊ နစိန္တေသိ-မကြံ၊ ပူရဟတ္ထောဝဂစ္ဆတိတိဇတေန-ပူရဟတ္ထောဝ
 ဂစ္ဆတိ-ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ယဒိစ္ဆကံ-အလိုရှိတိုင်းသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊
 ဒဿတိ-ပြု၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ ယတ္ထကံ-အကြင်မျှလောက်ကို၊
 ယာစကာ-ယာစကာတို့သည်၊ ဣစ္ဆန္တိ-အလိုရှိကုန်၏။ တတ္ထကံ-
 ထိုမျှလောက်ကို၊ အပရိဟာ ပေတွာဝ-မယုတ်မလျော့စေသည် ဖြစ်၍
 လျှင်၊ မဟာသတ္ထော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥဠာရဇ္ဈာသယတာယစ-
 မြတ်သောအလိုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဟိဒ္ဓိ

၁၆၀

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ကတာယစ-တန်ခိုးကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒါနံ-
အလှူကို၊ ဒေတိ-ပေးလှူ၏။

၃၄။ ယာဝဇီဝိကန္တိဇတေန-ယာဝဇီဝိကံဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ဒါနဿ-
အလှူ၏၊ ကာလပရိယန္တာတာဝံ-ကာလပိုင်းအခြားမရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒဿတိ-ပြ၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ သမာဒါနတော-ကောင်းစွာဆောက်
တည်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ မဟာသတ္တာ-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊
ယာဝပါရိပုရိ-ဘုရားဆုပြည့်စုံသည့်တိုင်အောင်၊ ဝေမဇ္ဈေ-အလယ်ဖြစ်
သောဘဝ၌၊ ကာလပရိစ္ဆေဒံ-ကာလပိုင်းအခြားကို၊ နကရောန္တိ-မပြုကုန်၊
ဗောဓိသမ္ဘာရသံဟရဏော-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊ အဆောက်အဦးကို
ရုံးစုခြင်း၌၊ သင်္ကောစာဘာဝေန-တွန့်တိုခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊
အန္တရန္တရာ-အကြားအကြား၌၊ အဝေါသာနာ ပတ္တိတော-မဆုံးခြင်းသို့
ရောက်သဖြင့်၊ မရဏေနပိ-သေသဖြင့်လည်း၊ အနုပစ္ဆေဒေါဇဝ-မပြတ်
သည်သာတည်း၊ ကဿာ-အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ တတော-
ထိုထက်၊ ပရံပိ-အလွန်လည်း၊ တထေဝ-ထိုဆောက်တည်သောအတိုင်း၊
ပဋိပဇ္ဇတော-ကျင့်သောကြောင့်၊ မရဏေနပိ-သေသဖြင့်လည်း၊ အနုပစ္ဆေ
ဒေါဇဝ-မပြတ်သည်သာတည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းတို့၏
သဘောသည်၊ ဘုရားဆုကို တောင်းသောကာလမှစ၍၊ တစ်ဘဝမှသည်
တစ်ဘဝပြောင်း၍၊ စုတေလေသော်လည်း ထိုထက်အလွန်သာ တိုး၍
တိုး၍ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သည်သာတည်း ဟူလိုသည်။) ယာဝဇီဝိကန္တိ
ပန-ယာဝဇီဝိကံ-ဟူသောပုဒ်ကိုကား၊ မဟာသုဒဿနစရိတဿ-မဟာ
သုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏၊ ဝသေန-အစွမ်းဖြင့်၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်
၏။ နပါဟံဒေသံဒေမ္မိတိ-ဟူသည်ကား၊ က္ကုဒံဓနံနာမ-ဤမည်သော
ဥစ္စာကို၊ မယံမယာ-ငါသည်၊ နဒေသံ-မပေးအပ်၊ အမနာပံ-မနှစ်သက်၊
က္ကတိဇဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒေန္တော-
ပေးသောဘုရားလောင်းသည်၊ ဂေဟတော-နန်းအိမ်မှ၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
အဟံ-ငါသည်၊ နနိဟရာပေမိ-မထုတ်၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ မကြိုက်
မနှစ်သက်သောဥစ္စာကို နန်းအိမ်မှထုတ်၍ မပေးမလှူ၊ ကြိုက်နှစ်သက်

လောက်သော ဥစ္စာကိုသာ ပေးလှူသည်ဟူလိုသည်။) နပိနတ္ထိနိစယော
မယိတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏။ သမိပေ-အနီး၌၊ နနိစယော-
ဆည်းပူးအပ်သောဥစ္စာသည်၊ နနသင်္ဂဟော-ထောက်ပံ့သင်္ဂြိုဟ်အပ်သော
ဥစ္စာသည်၊ နတ္ထိ-မရှိသည်၊ နပိဟောတိ-မဖြစ်၊ သလ္လေခဝုတ္တိသမဏော
ဝိယ-ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းကဲ့သို့၊ အဟံ-
ငါသည်၊ အသင်္ဂဟောပိ-သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း မရှိသည်လည်း၊ နဟော
မိ-မဖြစ်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (သလ္လေ
ခဝုတ္တိသမဏောဝိယ-ဟူသော ဥပမာသည်၊ အသဒိသုပမာဟုယူအပ်
သည်၊ ယူသင့်ကြောင်းကား ဘုရားလောင်းသုဒဿန စကြဝတေးမင်း
သည် ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းသည် တရားနှင့်
လျော်သည်ကို သူတစ်ပါးအား မသင်္ဂြိုဟ်မထောက်ပံ့၊ ထိုရဟန်းကဲ့သို့
မဟုတ်၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်သုံးပါးကိုပင် ထောက်ပံ့ သင်္ဂြိုဟ်တော့
သည် ဟူလိုသည်။) ယေနအဇ္ဈာသယေန-အကြင်အဇ္ဈာသယဖြင့်၊ တဿ-
ထိုသုဒဿနစကြဝတေးမင်းအား၊ ဣဒံမဟာဒါနံ-ဤသို့သော အလှူ
ကြီးကို၊ ဣဒံ-ဤဆိုလတ္တံ့သောဥပမာကို၊ ပဝတ္တိတံ-ဖြစ်စေအပ်၏၊
တံ-ဥပမာဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဒဿေတုံ-ပြအံ့သောငှါ၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
မူအပ်၏။

- ၃၅။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ တံ-ထိုစကားကို၊ ဥပမာယ-ဥပမာဖြင့်
ဝိဘာဝေတုံ-ထင်ရှားဖြစ်စိမ့်သောငှါ၊ ယထာပိအာတုရောနာမာတိ-အာဒိ
ဂါထံ-ယထာပိအာတုရောနာမ-အစရှိသောဂါထာပုဒ်ကို၊ အာဟ-မိန့်
တော်မူပေ၏။ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဣဒံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ဥပမာ
သံသန္တနေန-ဥပမာနှီးနှောခြင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ အတ္ထဒဿနံ-အနက်ကို
ပြခြင်းတည်း၊ ယထာနာမ-ဥပမာမည်သည်ကား၊ အာတုရော-ကြင်နာ
သောသဘောရှိသော၊ ရောဂါဘိဘူတော-ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိသော၊
ပုရိသော-ယောက်ျားသည်၊ ရောဂတော-အနာမှ၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
ပရိမောစေတုကာမော လွတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာ
ဒိနာ-ငွေရွှေအစရှိသည်ဖြင့်၊ ဝဇ္ဇံ-ကုစားတတ်သော၊ တိကိစ္ဆကံ-

၁၆၂ စရိယာမိဋ္ဌကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဆေးသမားကို၊ တပွေတွာ-ရောင့်ရဲစေ၍၊ အာရောစေတွာ-နှစ်သက်စေ၍၊
ယထာဝိဓိ-စီရင်တိုင်းကို၊ ပဋိပုဇ္ဇန္တော-ကျင့်သည်ရှိသော်၊ တတောရောဂ
တော-ထိုအနာမှ၊ ဝိမုစ္စတိယထာ-လွတ်လေသကဲ့သို့။

၃၆။ တထေဝဇေဝမေဝ-ဧဝံတထာ-ထို့အတူ၊ အဟမ္မိ-ငါသည်လည်း၊
အတ္တဘူတံ-အတ္တဘောဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ သကလလောကံ-အလုံးစုံသော
လူအပေါင်းကို၊ ကိလေသရောဂတောစ-ကိလေသာဟူသော အနာမှ
လည်းကောင်း၊ သကလသံသာရဒုက္ခတောစ-အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်
ဆင်းရဲမှလည်းကောင်း၊ ပဋိမောစေတုကာမော-လွတ်စေလိုသည်ဖြစ်၍
တတော-ထိုဆင်းရဲအပေါင်းမှ၊ တဿပရိမောစနဿ-ထိုသို့လွတ်ခြင်း
၏၊ အယံသဗ္ဗသာပတေယျပရိစ္ဆာဂေါ-ဤအလုံးစုံသောဥစ္စာနှစ်ကို၊
ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ ဒါနပါရမီဥပါယော-ဒါနပါရမီ ပြည့်စုံခြင်း၏
အကြောင်းတည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ အသေသတော-အကြွင်းမရှိ၊ ဇာနဗာ
နောဗုဇ္ဈမာနော-သိသည်ဖြစ်၍၊ ဒေယျဓမ္မဿစ-လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏
လည်းကောင်း၊ ပဋိဂ္ဂါဟကာနဉ္စ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်း၊
ဝသေန-အစွမ်းဖြင့်၊ အနဝသေသတော-မချန်မချင်းမူ၍၊ မဟာဒါနဿ-
အလှူကြီး၏၊ ဝသေန-အစွမ်းဖြင့်၊ သတ္တာနံ-သတ္တဝါတို့အား၊ အဇ္ဈာ
သယပရိပူရေတုံ-အလိုကိုပြည့်စုံစီမံသောငှာ၊ အတ္တနောစ-မိမိအားလည်း၊
မယံ-ငါ၏။ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီသည်၊ ပရိပုဏ္ဏာ-ပြည့်၏၊ တသ္မာ-
ထို့ကြောင့်၊ ဦနမနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပဝတ္တဦနံ-လျော့သဖြင့်ဖြစ်သော၊
မနံ-စိတ်ကို၊ ပူရယံတုံ-ပြည့်စေခြင်းငှာ၊ ပဝတ္တိယံတုံ-ဖြစ်စေခြင်းငှာ၊
ဝနိဗ္ဗကေယာစကေ-အလှူခံယာစကာတို့ကို၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အဒါသိ-
ပေးလှူ၏၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူ၏၊ တဉ္စခေါ-ထိုသို့သောအလှူကြီး
ကိုလည်း၊ (ဒေမိဋ္ဌအဝုတ္တကံစပ်)၊ တသ္မိဒါန ဓမ္မေစ-ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထု၌
လည်းကောင်း၊ တဿ-ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထု၏၊ ဖလေစ-လောကီချမ်းသာ၌
လည်းကောင်း၊ နိရာလယော-တတ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ အနပေက္ခော-
ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အပစ္စာသော-လောကီချမ်းသာကို တောင့်တ

ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဒေမိပေးလှူ၏။ ကိဉ္ဇိပိ-တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း၊
အပစ္စာသီသမာနော-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲလျက်၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ သမ္မောဓိ-
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ အဓိဂန္တု-ရောက်ခြင်းသိခြင်းငှာ၊
ကိဉ္ဇာပိဒေမိ-အကယ်၍ကား ငါ လှူဖူး၏ရှင်။

ဧဝံပနတုထာပိ-ထိုသို့၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို အလိုရှိ၍၊
ပေးလှူသော်လည်း၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာဒါနံ-
အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေန္တော-ဖြစ်တော်မူစေသည်ရှိသော်၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ပုညာနုဘာဝေန-ထိုသို့လင်ကောင်းမှု၏၊ အာနုဘော်အားဖြင့်၊
နိဗ္ဗတ္တံ-ဖြစ်သော၊ ဓမ္မပါသာဒံ-တရားသဘင်ပြဿဒ်သို့၊ အဘိရူယု-
တက်လေ၍၊ မဟာဗျူဟကုဋ္ဌဂါရဒ္ဒါရေဇဝ-စုလစ်ကြီးအမွှန်းတတ်သော
နန်းတံခါးဝ၌လျှင်၊ ကာမဝိတက္ကံဒယော-ကာမဝိတက်အစရှိသည်
တို့ကို၊ နိဝတ္တေတွာ-နှိပ်နင်း၍၊ ပြန်စေ၍လည်းဟူ၊ တတ္ထ-ထိုပြဿဒ်မ၌၊
သောဝဏ္ဏမယေ-ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ-ရာဇပလ္လင်၌၊ နိသိန္နော-
နေလျက်၊ ဈာနာဘိညာယော-ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ 'နိဗ္ဗတ္တိတွာ-
ဖြစ်စေ၍၊ တတော-ထိုပြဿဒ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ သောဝဏ္ဏမယံ-
ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ကုဋ္ဌဂါရံ-စုလစ်တတ်သောအိမ်သို့၊ ပဝိသိတွာ-
ဝင်လေ၍၊ တတ္ထ-ထိုနန်းပြဿဒ်၌၊ ရဇတမယေ-ငွေဖြင့်ပြီးသော၊
ပလ္လင်္ကေ-ပလ္လင်၌၊ နိသိန္နော-နေလျက်၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊
ဗြဟ္မဝိဟာရေ-ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ-ပွားစေ၍၊
စတုရာသီတိဝဿ သဟဿနိ-အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊
ဈာနသမာပတ္တိဟိ-ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ကာလံ-အခါကို၊ ဝိတိနာ
မေတွာ-လွန်စေ၍၊ မရဏသမယေ-သေခါနီးကာလ၌၊ ဒဿနာယ-
ဖူးမြင်ခြင်းငှာ၊ ဥပါဂတာနံ-ချဉ်းကပ်လာကုန်သော၊ သုဘဒ္ဒါဒေဝီ
ပမုခါနံ-သုဘဒ္ဒါမိဖုရား အမှူးရှိကုန်သော၊ စတုရာသီတိယာက္ခတ္တာ
ဂါရသဟဿာနဉ္စ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မိန်းမတို့အားလည်း
ကောင်း၊ အမစ္စပါရိသဇ္ဇာဒိနဉ္စ-အမတ်အလုပ်အကျွေးတို့အားလည်း
ကောင်း၊ အနိစ္စာဝတ-ပ-သုခေါတိ-အနိစ္စာဝတ-ပ-သုခေါ-ဟူ၍၊

က္ခမာယဂါထယ-ဤဂါထာဖြင့်၊ ဩဝဒိတွာ-ဆုံးမ၍ အာယုပရိယော
သာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မာလောကပရာယနော-ဗြဟ္မာပြည်သို့
လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဘောဇ္ဇော-အချင်းတို့၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရ
တရားတို့သည်၊ တဝ-စင်စစ်၊ အနိစ္စာ-အမြဲမရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ-ဖြစ်
ပြီး၍၊ နိရုဇ္ဈန္တိ-ချုပ်တတ်ကုန်၏။ တေသံ-ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏
ဂူပသမော-ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်၊ သုခေါ-ချမ်းသာ၏။

တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သုဘဒ္ဒါဒေဝီ-သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ ရာဟု
လမာတာ-ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ ပရိနာယက
ရတနံ-သားကြီးရတနာသည်၊ ရာဟုလော-ရာဟုလာသည်၊ အဟောသိ-
ဖြစ်လာ၏။ သေသပရိသာ-ကြွင်းသော ပရိတ်သတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိ
သာ-ဘုရားပရိတ်သတ်တို့သည်၊ အဟောသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏။ မဟာသုဒ
ဿနောပန-မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းသည်ကား၊ လောကနာထော-
လူနတ်တို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်
လာ၏။

≡ ဣဓာပိ-ဤသုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏ ဇာတ်တော်၌
လည်း၊ ဒသပါရမီယော-ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကို၊ သရူပတော-သရုပ်
အားဖြင့် လဗ္ဘန္တိဇဝ-ရအပ်ကုန်သည်သာတည်း၊ ဒါနဇ္ဈာသယ သာပန-
အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒ၏ကား၊ ဥဠာရတာယ-မြတ်သည်၏
အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒါနပါရမီဇဝ-ဒါနပါရမီသာလျှင်၊ ပါဠိယံ-ပါဠိတော်၌၊
အာဂတာ-လာ၏။ သေသဓမ္မာ-ကြွင်းသောပါရမီ တရားတို့သည်
ဟေဠာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယာဇဝ-ဆိုအပ်သောနည်းရှိကုန်သည်
သာတည်း၊ တတာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဥဠာရေ-မြတ်စွာထသော၊ သတ္တရတန
သမုဇ္ဇလေ-ခုနစ်ပါးသော ရတနာတို့ဖြင့်၊ ထွန်းတောက်ပသော၊ စတုဒီ
ပိဿရိယေပိ-လေးကျွန်းကိုအစိုးရခြင်း၌လည်း၊ ဌိတောစ-တည်သည်
ဖြစ်၍လည်း၊ တာဒိသံ-ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဘောဂသုခံ-စည်းစိမ်
ချမ်းသာကို၊ အနလင်္ကရိတွာ-တန်ဆာမဆင်မူ၍၊ ကာမဝိတက္ကာဒယော-

ချမ်းသာကို၊ အနုလင်္ကာရိတွာ-တန်ဆာမဆင်မူ၍၊ ကာမဝိတက္ကာဒယော-
ကာမဝိတက် အစရှိသည်တို့ကို ဒုရတော-ဝေးစွာ၊ ဝိက္ခမ္ဘေတွာ-ခွါ၍၊
တထာရူပေ-ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော မဟာဒါနေ-အလှူကြီးတို့ကို၊
ပဝတ္တန္တဿေဝ-ဖြစ်စေပြီး၍လျှင်၊ စတုရာသီ တိဝဿသဟဿာနိ-
အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တိုင်တိုင်၊ သမာစကားကို၊ ကတွာပိ-
ပြုသော်လည်း၊ ဝိပဿနာယပိ-ဝိပဿနာ၌လည်း၊ အနုသုက္ကနံ-
လုံ့လမပြုဘဲလျက်၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသောတရားတို့၌၊ အနိဿင်္ဂတာ-
အမြဲမရှိဟူ၍သာလျှင်၊ သင်္ဂဟိတာ-ရေတွက်အပ်လေ၏။ ဣတိဇဝ
မာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူး
အာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ဣတိသဒ္ဓါကား၊
ပရိသမာပန။

စတုတ္ထံ-လေးကြိမ်မြောက်သော၊ မဟာသုဒဿန စရိယာ-
မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏ ပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

၅။ မဟာဂေါရိန္ဒစရိယာဝဏ္ဏနာ

ပဉ္စမေ-ငါးကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ သတ္တရာပုရောဟိတော-
 တိ-ဟူသည်ကား၊ သတ္တဘူအာဒိနံ-သတ္တဘူအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္တံ
 ရာဇနံ-မင်းခုနစ်ယောက်တို့၏၊ သဗ္ဗကိစ္စာနုသာသကပုရောဟိတော-
 အလုံးစုံသောကိစ္စကို အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမသွန်သင်တတ်သောပုရောဟိတ်
 ဖြစ်သော၊ ပူဇိတောနရဒေဝေဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ တေဟိဇဝစ-ထိုခုနစ်
 ယောက်သော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အညေဟိစ-မင်းမှတစ်ပါး
 သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဇမ္ဗူဒီပေ-ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း
 ၌၊ သဗ္ဗေဟေဝ-အလုံးစုံသာဖြစ်ကုန်သော၊ ခတ္တိယေဟိစ-မင်းအပေါင်း
 တို့သည်၊ စတုပစ္စယပူဇာယစ-ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို၊ ပူဇော်သဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ သက္ကာရာသမ္မာနေန-မြတ်နိုးရိသေသဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ပူဇိတော-ပူဇော်အပ်၏။ မဟာဂေါရိန္ဒဗြာဟ္မဏောတိ-ဟူသည်ကား၊
 မဟာနုဘာဝတာယစ-ကြီးမြတ်သောအာနုဘော်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ ဂေါရိန္ဒိယာဘိသေကေန-အဘိသိတ်သွန်းခြင်းကို အစိုးရ
 သဖြင့်၊ အဘိသိတ္တတာယစ-အဘိသိက်သွန်းတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ မဟာဂေါရိန္ဒောတိသင်္ချိ-မဟာဂေါရိန္ဒဟူသော အရေ
 အတွက်သို့၊ ဂတော-ရောက်သော၊ မဟာဗြဟ္မာဏောနာမ-မြတ်သော
 ပုဏ္ဏားမည်၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အဘိသိတ္တကာလတော-အဘိသိတ်
 သွန်းသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊

အယံသမညာ-ဤဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားဟူသောအမည်သည်။ ဇာတာ-ထင်စွာ
 ဖြစ်၏။ နာမေနပန-အမည်ရင်းဖြင့်ကား၊ ဇောတိပါလောနာမ-ဇောတိ
 ပါလမည်၏။ တဿ-ထိုဇောတိပါလပုဏ္ဏား၏-ကား၊ ဇာတဒိဝသေ-
 ဖွားသောနေ့၌၊ သဗ္ဗာဝုဓာနိ-ခပ်သိမ်းသော လက်နက်တို့သည်။ ဇောတိ
 သု-တောက်ပကုန်၏။ ရာဇာပိ-ဒီသံပတိမင်းသည်လည်း၊ ပစ္စုသ သမ
 ယေ-မိုးသောက်ထ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ မင်္ဂလာဝုဓံ-မင်္ဂလာရှိသော
 လက်နက်ကို၊ ပဇ္ဇလိတံ-ပြောင်ပြောင်တောက်သည်ကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်သည်
 ရှိသော်၊ ဘီတော-ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုရောဟိတံ-
 ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဗောဓိသတ္တပိတရံ-ဘုရားလောင်း၏အဖဖြစ်သော
 မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားကို၊ ဥပဋ္ဌာနံ-အညီအညွတ်စည်းဝေးရာသဘင်သို့၊
 အာဂတံ-ရောက်လာသည်ကို၊ ပုစ္ဆိတွာ၊ မေးမြန်းလတ်သော်၊ မဟာ
 ရာဇ-မင်းမြတ်၊ မာဘာယိ-ကြောက်တော်မမူလင့်၊ မယံ-ငါ့အား၊
 ပုတ္တော-သားသည်၊ ဇာတာ-ဖြစ်၏။ တဿ-ထိုသူငယ်၏။ အာနုဘာ
 ဝေန-အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ ရာဇဂေဟေယဝ-နန်းအိမ်
 တော်၌သာလျှင်၊ န-မဟုတ်၊ သကလနဂရေပိ-တစ်ပြည်လုံး၌လည်း၊
 အာဝုဓာနိ-လက်နက်တို့သည်၊ ပဇ္ဇလိသု-တောက်ပကုန်၏။ တံ-ထို
 တောက်ပသော အခြင်းအရာကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ တုယံ-သင်မင်းမြတ်
 တို့အား၊ အန္တရာယော-အန္တရာယ်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပေ-
 ဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်းလုံး၌ကား၊ ပညာယ-ပညာအားဖြင့်၊ တေန-တိုသူငယ်နှင့်၊
 သမော-တူသောသူသည်၊ နဘဝိဿတိ-မဖြစ်လတ္တံ့၊ ဇတံ-ဤသို့သော
 ဖြစ်ခြင်းသည်ကား၊ တဿ-ထိုသားသူငယ်၏။ ပုဗ္ဗနိမိတ္တံ-ပုဗ္ဗနိမိတ်
 သည်၊ ဟောတိ-၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပုရောဟိတေန-ပုရောဟိတ်သည်၊
 သမဿာသိတော-သက်သာရာရစေအပ်သည်ရှိသော်၊ တုဋ္ဌစိတ္တော-နှစ်
 သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကုမာရဿ-သတို့သားအား၊ ခီရမူလံ-နို့ဖိုး
 လက်ခသည်၊ ဟောတူတိ-ဖြစ်စေလောဟု၊ သဟဿံ-အသပြာတစ်
 ထောင်ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဝယပတ္တကာလေ-အရွယ်ရောက်သောကာလ
 ၌၊ မယံ-ငါ့အား၊ တံ-ထိုသတို့သားကို၊ ဒဿေဟိတိ-ပြကုန်လောဟု၊

၁၆၈

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ရာဇာ-ဒိသံပတိမင်းသည်။ အာဟ-၏။ သော-ထိုဘုရားလောင်း ဇောတိ ပါလ သတို့သားသည်။ အပရာဘာဂေ-နောက်ကာလအဖို့၌၊ အလမတ္ထ ဒယော-အကျိုးစီးပွားကို မျှော်မြင်ခြင်း၌၊ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ သတ္တန္တံ- ခုနစ်ယောက်ကုန်သော၊ ရဇနံ-ဒိသမ္ပတိမင်းတို့၏၊ သဗ္ဗကိစ္စာနုသာ သကော-အလုံးစုံသောကိစ္စကို ဆုံးမတတ်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိ တွာဝ-ရသေ့ရဟန်းပြု၍လျှင်၊ သတ္ထေ-ခုနစ်ယောက်သောမင်းတို့ကို၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မိက သမ္ပရာယိကေဟိ-ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ အနတ္ထေ ဟိ-အကျိုးမရှိသောတရားတို့မှ၊ ပါလေတွာ-စောင့်ရှောက်၍၊ အတ္ထေဟိ- အကျိုးစီးပွားတို့ဖြင့်၊ နိယောဇေတိ-ယှဉ်စေ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဇောတိ

တတ္တာစ-ထွန်းပစေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပါလန သမတ္တတာယစ-စောင့်ရှောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလောတိနာမံ-ဇောတိပါလဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု-ပြုကုန် ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နာမေန-အမည်အားဖြင့်၊ ဇောတိပါလောတိ နာမံ-ဇောတိပါလဟူသော အမည်ကို၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒိသ မ္ပတိဿနာမ-ဒိသမ္ပတိအမည်ရှိသော၊ ရညော-မင်း၏၊ ပုရောဟိတဿ- ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏဿ-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိတုစ-အဖ မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ လည်းကောင်း၊ တဿ-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ ရညော-ဒိသံပတိမင်း၏၊ အစ္စယေန-လွန်သဖြင့်၊ တဿ-ထိုမင်း၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ရေဏု-ရေဏုမင်းမည်၏။ အဿစ-ထိုရေဏုမင်း ၏လည်း၊ သဟာယာ-အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မင်းတို့သည်၊ သတ္တဘူစ -သတ္တဘူမင်းလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒတ္တောစ-ဗြဟ္မဒါတ်မင်းလည်း ကောင်း၊ ဝေဿဘူစ-ဝေဿဘူမင်းလည်းကောင်း၊ ဘရတောစ- ဘရတမင်းလည်းကောင်း၊ ဒွေ-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဓတရဋ္ဌာစ- ဓတရဋ္ဌမင်းတို့လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမေသတ္တရာဇာနော- ဤရေဏုအစရှိကုန်သော မင်းခုနစ်ယောက်တို့သည်၊ ယထာ-အကြင်

မဟာဂေါရိန္ဒစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၆၉

အချင်းဖြင့်၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ နဝိဝဒန္တိ-အငြင်းအခုန် ခိုက်ရန်မရှိ
 ကြကုန်၊ ဧဝံ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌၊ ပတိဌာ
 ပေတွာ-တည်စေ၍၊ တေသံ-ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့အား၊ အတ္ထဓမ္မေ
 -အကျိုးအကြောင်းတရားတို့ကို၊ အနုသာသေန္တော-ဆုံးမသွန်သင်လျက်၊
 ဇေမ္မုဒီပတလေ-ဇေမ္မုဒီပါကျွန်းအပြင်၌၊ သဗ္ဗေသံ-အလုံးစုံကုန်သော၊
 ရာဇနဉ္စ-မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အညေသံ-တစ်ပါးကုန်သော၊
 ဗြာဟ္မဏဒေဝနာ ဂဂဟပတိကာနဉ္စ-ပုဏ္ဏား၊ နတ်နဂါး သူကြွယ်တို့
 သည်လည်းကောင်း၊ သက္ကတော-ရိုသေအပ်သည်၊ ဂရုဏတော-အလေး
 အမြတ်ပြုအပ်သည်၊ မာနိတော-မြတ်နိုးအပ်သည်၊ ပူဇိတော-ပူဇော်အပ်
 သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သော၊ ဂါမဝရဌာနံ-အခွန်
 တစ်သိန်းထွက်သော ရွာဆုအရာ သို့၊ ပတ္တော-ရောက်သည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်၏။ တဿ-ထိုဇောတိပါလ ပုဏ္ဏား၏-(ကုသလ
 တာယ ဟူသောပုဒ်၌၊ ဘာဝအနက်ရှိသောတာ၌ သမ္မာန်စပ်လေ၊)
 အတ္ထဓမ္မေသု-အကျိုးအကြောင်းတရားတို့၌၊ ကုသလ တာယ-လိမ္မာ
 သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟာဂေါရိန္ဒောတွေဝ-မဟာဂေါရိန္ဒဟူ၍
 သာလျှင်၊ သမညာ-အမည်သည်၊ ဥဒပါဒီ-ထင်ရှားဖြစ်၏၊ (အဖလည်း
 မဟာဂေါရိန္ဒမည်၏။ သားလည်းမဟာဂေါရိန္ဒမည်၏ဟုမှတ်လေ၊)
 ယထာယံဝစနံ-အကြင်ဂေါရိန္ဒဟူသောအမည်ကို၊ မယာ-ငါသည်၊
 ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်ပြီ၊ မမ-ငါ၏၊ တံဝစနသာဓကံ-ထိုစကား၏သက်သေကို၊
 ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကိံအာဟ-အဘယ်သို့ဟောတော်မူ
 သနည်းဟူမူကား၊ ဂေါရိန္ဒောဝတ-ပ-ဘောဗြာဟ္မဏောဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-
 မိန့်တော်မူအပ်၏။

၃၇။ အတ္ထကား၊ ဘော-အချင်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ ဂေါရိ
 န္ဒောဝတ-ဂေါရိန္ဒမည်စွတကား၊ ဘော-အချင်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏား
 သည်၊ မဟာဂေါရိန္ဒောဝတ-မဟာဂေါရိန္ဒမည်စွတကား၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ ပါဠိယံ-ပါဠိတော်၌၊ ပုနာပရံယဒါဟောမိ၊ သတ္တရာဇပုရော
 ဟိတော၊ ပူဇိတော-နရဒေဝေဟိ၊ မဟာဂေါရိန္ဒဗြာဟ္မဏောတိဂါထံ-ပုနာ

ပရိယဒါဟောမိ-ပ-မဟာဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏော-ဟူသော ဂါထာကို၊
ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား-သာရိပုတ္တ သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊
အပရံ-တစ်ပါးလည်း၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ နရဒေဝေဟိ-နတ်လူတို့၊
သည်၊ ပူဇိတော-ပူဇော်အပ်သော၊ သတ္တရာဇပုရောဟိတော-ခုနစ်
ယောက်သောမင်းတို့၏၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မ
ဏော-မဟာဂေါဝိန္ဒမည်သော ပုဏ္ဏားသည်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဟောမိ-
ဖြစ်ဖူး၏။ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ပညာ
နဘာဝသမုဿာဟိတေဟိ-ဘုန်းအာနုဘော်သည် တိုက်တွန်းအပ်ကုန်
သော၊ တေဟိရာဇူဟိစ-ထိုမင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ တေသံ-တိုမင်း
တို့နှင့်၊ အနုယုတ္တေဟိ-ယှဉ်ကုန်သော၊ ခတ္တိယေဟိစ-မင်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကေဟိစ-ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်
လည်းကောင်း၊ နိဂမဇနပဒေဟိစ-နိဂုံးဇနပုဒ်တို့သည်လည်းကောင်း၊
ဥပရူပရိ-အဆင့် အဆင့်၊ ဥပနီတော-ဆောင်၍၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်း
ကျင်မှ၊ မဟောဃောဝိယ-ပြင်းသောရေ အယဉ်ကဲ့သို့၊ အဇ္ဈောတ္ထရမာ
နော-လွှမ်းမိုးလျက်၊ အပရိမေယျော-မရေတွက်နိုင်သော၊ ဥဠာရော-မြတ်
သော၊ လာဘသက္ကာရော-လာဘသပ္ပကာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏။ တံ-
ထိုလာဘသပ္ပကာသည်၊ အပရိမာဏာသု-အတိုင်းမသိနိုင်ကုန်သော၊
ဇာတီသု-ဘဝတို့၌၊ ဥပစိတ ဝိပုလပုညသဉ္ဇယဿ-ဆည်းပူးအပ်သော
ပြန့်ပြောသော ကောင်းမှုအစု အပုံရှိသော၊ ဥဠာရာဘိဇာတဿ-မွန်မြတ်
သောသဘောရှိသော၊ ပရိသုဒ္ဓသီလာစာရပေသလဿ-သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
သော သီလအကျင့်တရားကို ချစ်သော၊ ပရိယောဒါတသဗ္ဗသိပ္ပဿ-
အပြီးဆုံးတိုင်အောင်သော အလုံးစုံအတတ်ရှိသော၊ သဗ္ဗသတ္တေသု-
ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌၊ ပုတ္တ သဒိသမဟာကရဏာဝိပ္ပာရသိနိဒ္ဒမု
ဒုဟဒယဿ-သားနှင့်တူသော မြတ်သောကရဏာ၏ ပြန့်ခြင်းကြောင့်
နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော နှလုံးရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း
၏၊ အား၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏၊ တထာ-

မဟာဂေါရိန္ဒစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၇၁

ထိုအချင်းဖြင့်၊ သော-ထိုမဟာဂေါရိန္ဒဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ-
 ကြံလေ၏။ ဇတရဟိ-ဤယခု၌၊ မယံ-ငါ့အား၊ ခေါ-စင်စစ်၊ မဟာ
 လာဘသက္ကာရော-များသောလာဘ်သပ္ပကာရှိ၏။ ယံနနယဒိပန-
 အကယ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣမိနာ-ဤသို့သော လာဘ်သပ္ပကာဖြင့်၊
 သဗ္ဗသတ္တေ-ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို၊ သန္တပေတော-ရောင့်ရဲစေ၍၊
 ဒါနပါရမိ-ဒါနပါရမီကို၊ ပရိပူရေယျံ-ဖြည့်အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊
 သော-ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ နဂရဿ-မြို့၏။ မဇ္ဈေ-အလယ်၌
 လည်းကောင်း၊ စတုသုဒ္ဓါရေသုစ-မြို့တံခါး လေးခုတို့၌လည်းကောင်း၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ နိဝေသနဒ္ဓါရေစ-အိမ်တံခါး၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-
 သို့၊ ဆဒါနသာလာယော-ခြောက်ဆောင်သောဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-
 ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ အပရိမိတဓနပရိစ္စာ
 ဂေန-အတိုင်းမသိသောဥစ္စာကို စွန့်ကြံသဖြင့်၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊
 ပဝတ္ထေသိ-ဖြစ်စေ၏။ ယံယံ-အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊
 ဥပါယနံ-လက်ဆောင်ကို၊ အာနိယတိ-ယူခဲ့အပ်၏။ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ ယဉ္စ-အကြင်စားဖွယ်အစရှိသည်ကိုလည်း၊ အတိ
 သင်္ခရိယတိ-စီရင်၍ ရှေးရှုဆောင်ခဲ့အပ်၏။ တံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံကို၊
 ဒါနသာလာသုဇဝ-အလှူတင်းကုတ်သို့သာလျှင်၊ ပေသေသိ-ပို့စေ၏။
 ဇဝံ-ဤသို့၊ ဒိဝေသေ-ဒိဝေသေ-နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ မဟာပရိစ္စာဂံ-စွန့်ခြင်း
 ကြီးကို၊ ကရောန္တဿ-ပြုသော၊ အဿ-ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊
 စိတ္တဿ-စိတ်၏၊ တိတ္ထိဝါ-ကျင့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သန္တောသောဝါ-
 ရောင့်ရဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နာဟောသိ-မဖြစ်လေ၊ သင်္ကောတေ-
 နှလုံး၏တွန့်တိုခြင်းသည်၊ ကုတောပန-အဘယ်ရှိလေအံ့နည်း၊ အဿ-
 ထိုဘုရားလောင်း၊ မဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ဒါနဂံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊
 လာဘာသာယ-လာဘ်ကို အလိုရှိသဖြင့်၊ အာဂစ္ဆန္တေဟိ-လာကုန်သော
 သူတို့သည်၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တေဟိစ-
 သွားလေသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း
 ၏၊ ဂုဏဝိသေသဉ္စ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကိုလည်း၊ ကိတ္တန္တေဟိ-ကြား

ကုန်သော၊ မဟာဇနကာယေတိစ-လူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊
 ၂ အန္တောနဂရဉ္စ-မြို့တွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဗဟိနဂရဉ္စ-မြို့၏အပြင်၌
 လည်းကောင်း၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဧကောဃဘူတံ-တစ်ပြိုင်
 နက်ဖြစ်သောအဟုန်ဖြစ်၍၊ ဖြစ်သော၊ ကပ္ပဝုဋ္ဌာနမဟာဝါတ သဃ်ဇ္ဇ
 ပရိတ္တမိတံ-ကမ္ဘာပျက်သောအခါ သည်းစွာသောလေပြင်းသည် ခတ်အပ်
 သည်ဖြစ်၍၊ ဝန်းဝန်းလည်သော၊ မဟာသမုဒ္ဒိဝိယ-မဟာသမုဒ္ဒရာရေကဲ့
 သို့၊ ဧကကောလာဟလံ-တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်၊ ဧက
 နိန္ဒာဒံ-တပေါင်းတည်း ပဲ့တင်ထပ်ခြင်းသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဒါဟံသတ္တရဇ္ဇေသု-ပ-အက္ခောဘံသာဂရူပမန္တိ-
 တဒါဟံသတ္တရဇ္ဇေသု-ပ-အက္ခောဘံသာဂရူပမံ-ဟူသောဂါထာကို၊
 ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ-အကြင်
 အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြဟ္မဏော-သည်၊ ဟောမိ-၏၊
 သတ္တရဇ္ဇေသု-ရေဏုမင်းအစရှိသော ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့မှ၊
 မေ-ငါ၏။ အတ္ထာယ-အလိုငှါ၊ ယံဥပါယနံ-အကြင်လက်ဆောင်သည်၊
 အာသိ-ဖြစ်၏။ တေန-ထိုမင်းတို့၏ လက်ဆောင်ဖြင့်၊ အက္ခောဘံ-
 အတွင်းအပရန်သူတို့သည်၊ မလ္လဝိရားနိုင်သော၊ သာဂရူပမံ-မဟာ
 သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ တဒါ-၌၊ ဒေမိ-ပေးလှူ
 ဖူး၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တဒါဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သတ္တရာဇပုရော
 ဟိတော-ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့၏၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ မဟာ
 ဂေါဝိန္ဒဗြဟ္မဏော-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊
 ဟောမိ-ဖြစ်၏။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ သတ္တရဇ္ဇေသုတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ရေဏုအာဒိနံ-ရေဏုအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္တရာဇုနံ-
 ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့၏၊ ရဇ္ဇေသု-တိုင်းနိုင်ငံတို့၌၊ အက္ခောဘန္တိ-
 ဟူသည်ကား၊ အဗ္ဘန္တရေဟိစ-အတွင်းလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗာဟိရေ
 ဟိစ-အပလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပစ္စတ္ထိကေဟိ-ရန်သူတို့သည်၊ အပ္ပဋ္ဌိသေ

ခနီယတာယ-မတားမြစ်နိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကေနစိ-တစ်စုံတစ်
 ယောက်သောသူသည်၊ အက္ခောဘနီယံ-မလှုပ်ရှားနိုင်သော၊ ဝါ-တစ်
 နည်းကား၊ အစူဗန္ဓိပိ-အစူဗန္ဓိဟူ၍လည်း၊ ပါဌော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-
 ရှိ၏။ အတိပုဏ္ဏဒါနဇ္ဈာသယဒေယျဓမ္မဿစ-အလွန်ပြည့်စုံသော အလှူ
 ၌ အလိုဆန္ဒလှူဖွယ်ဝတ္ထု၏လည်း၊ ဥဠာရဘာဝေနစ-မြတ်သည်၏
 အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိပုလဘာဝေနစ-ပြန့်ပြောသည်၏အဖြစ်ဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊ ပရိပုဏ္ဏံ-ပြည့်စုံ၏။ ဣတိအယံ-
 ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အက္ခောဘံ
 ဟူ၍ရှိသော် သူတစ်ပါးမလှုပ်ရှားနိုင်သောဟု ယောဇနာလိုသည်၊ အစူဗန္ဓိ
 ဟူ၍ရှိသော် အလွန်ပြည့်စုံသောဟု အနက်ယောဇနာဟူလိုသည်၊) သာဂရူပ
 မန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သာဂရသဒိသံ-မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော၊ ယထာ-
 ဥပမာသော်ကား၊ သာဂရေ-မဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ သကလေ
 နပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ လောကေန-လူအပေါင်းသည်၊ ဟရန္တေန-
 ယူဆောင်သဖြင့်၊ ခေပေတုံ-ကုန်စိမ့်သောငှါ၊ နသက္ကာယထာ-မတတ်နိုင်
 ရာသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထိုအတူ၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ဒါနဂ္ဂေ-အလှူ
 တင်းကုတ်၌၊ ဒေယျဓမ္မ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ခေပေတုံ-ကုန်စိမ့်သောငှါ၊
 နသက္ကာ-မတတ်နိုင်ရာ၊ ဩသာနဂါထာယ-အဆုံးဖြစ်သောဂါထာ၌၊
 ဝရံဓနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သော၊ ဣစ္ဆိတံဝါ-ကြိုက်နှစ်သက်
 အပ်သော လိုအပ်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ သေသံ-ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ
 အကြွင်းဖြစ်သောစကားသည်၊ ဝုတ္တနယမေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းရှိ
 သည်သာတည်း၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ မဟာသတ္ထော-ဘုရားလောင်းသည်၊
 ပဌမကပ္ပိက မဟာမေဃော-ရှေးဦးစွာ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီးသည်၊ မဟာ
 ဝဿဝိယ-ပြင်းစွာရွာတိသကဲ့သို့၊ အဝိဘာဂေန-အထူးမရှိသော
 အဆိုဖြင့်၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ဒါနဝဿံ-အလှူတည်းဟူသောမိုးကို၊
 ဝဿန္တော-ရွာစေလျက်၊ ဒါနဗျာဝဇ္ဇော-အလှူ၌ကြောင့်ကြရှိသည်။ ဟုတွာပိ-
 ဖြစ်၍လည်း၊ သတ္တန္တံ-ခုနစ်ယောက်ကုန်သော၊ တေသံရာဇူနံ-ထိုရေဏု
 အစရှိသောမင်းတို့အား၊ အတ္ထဓမ္မေ-အကျိုးအကြောင်းတရားတို့ကို၊

အပ္ပမတ္တော-မမေ့မလျော့၊ အနုသာသတိ-ဆုံးမသွန်သင်၏၊ သတ္တစ-
 ဗြာဟ္မဏမဟာသာလေ-ခုနစ်ယောက်သော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလတို့ကို
 လည်း၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ-ဝိဇ္ဇာခိုရ်အတတ်ကို၊ သိက္ခာပေသိ-သင်စေ၏။ သတ္တစနာ
 တကသတာနိ-ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကို၊ မန္တေ-ဗေဒင်မန္တရား
 တို့ကို၊ ဝါစေသိ-သင်စေ၏။ တဿ-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအား၊
 အပရေနသမယေန-အခါတစ်ပါး၌၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ကလျာဏော-ကောင်း
 သော၊ ကိတ္တိသဒ္ဓေါ-ကျော်ဇောသောအသံသည်၊ အဗ္ဘဂ္ဂတော-နံ့၍
 တက်၏။ မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒ အမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မာဏော-
 ပုဏ္ဏားသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊ ပဿတိ-မြင်၏။ တေန-
 ထိုဗြဟ္မာမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ သလ္လပတိ-စကားပြော၏။ သာကဇ္ဈတိ
 -တရားစကားဆွေးနွေး၏၊ မန္တေတိ-တိုင်ပင်၏။ ဣတိ-သို့၊ ကိတ္တိ
 သဒ္ဓေါ-ကျော်ဇောသောအသံသည်၊ အဗ္ဘဂ္ဂတော-နံ့၍တက်၏။ သော-
 ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒ ပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ ဧတရဟိ-ဤယခု
 အခါ၌၊ မယံ-ငါ့အား၊ အဘူတော-မဖြစ်စဖူးသော၊ အယံကိတ္တိ
 သဒ္ဓေါ-ဤကျော်ဇောသော အသံသည်၊ အဗ္ဘဂ္ဂတော-နံ့၍တက်၏။
 မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊
 ပဿတိ-မြင်၏။ တေန-ထိုဗြဟ္မာမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ သလ္လပတိ-
 စကားပြောဟော၏။ သာကဇ္ဈတိ-တရားစကားဆွေးနွေး၏၊ မန္တေတိ-
 တိုင်ပင်၏။ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ သော-ဆိုဘုရားလောင်းသည်၊
 တေသတ္တရာဇာနောစ-ထိုရေဏုအစရှိသော မင်းခုနစ်ပါးတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ သတ္တစ-ဗြာဟ္မဏမဟာသာလေ-ခုနစ်ယောက်သော
 ဗြာဟ္မဏမဟာသာလတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တစနာတက သတာနိ-
 ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 ပုတ္တဒါရဉ္စ-သားမယားတို့ကိုလည်း၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊ ပဿယျံ-မြင်ရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိတ္တံ-
 စိတ်ကို၊ ပဏိဓာယ-ဆောက်တည်၍၊ ဝဿိကေ-ဝသန္တကာလ ဖြစ်ကုန်
 သော၊ စတ္တာရာမာသေ-မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနံ၊

မဟာဂေါရိန္ဒစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၇၅

ဗြဟ္မဂေါဟာရဘာဝနာကို၊ အနုယုဒ္ဓိ-အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်၏။
တဿ-ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ စေတဿာ-စိတ်ဖြင့်၊ စေတောပရိဝိ
တက္ကံ-စိတ်၏အကြံကို၊ အညာယ-သိ၍၊ သနက္ခိမာရော-သနက္ခိမာရ
အမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မာ-ဗြဟ္မာမင်းသည်၊ တဿ-ထိုမဟာဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား
၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ ပါတုရဟောသိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ တံ-ထို
သနက္ခိမာရဗြဟ္မာမင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ မဟာပူရိသော-ယောက်ျားမြတ်
သည်၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏။ ဝဏ္ဏဝါယသဝါသိရိမာ၊ ကောနုတမသိမာရိသ။
အဇာနန္တာတံပုစ္ဆာမ၊ ကထံဇနေမုတံမယန္တိ။ ဟူသည်တည်း။

☞ အတ္ထကား၊ မာရိသ-အိုအချင်း၊ တံ-သင်သည်၊ ဝဏ္ဏဝါ-အဆင်း
နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ ယသဝါ-အခြံအရံနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ သိရိမာ-
အသရေနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ကော-အဘယ်သူသည်၊ အသိနု-ဖြစ်
သနည်း၊ တံ-သင့်ကို၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ အဇာနန္တာ-မသိကုန်သည်
ဖြစ်၍၊ ပုစ္ဆာမ-မေးကုန်၏၊ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ မယံ-ငါတို့သည်၊
ဇာနေမု-သိရကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ တဿ-ထိုဂေါရိန္ဒ
ပုဏ္ဏားအား၊ ဗြဟ္မာ-သနက္ခိမာရဗြဟ္မာမင်းသည်၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
ဇာနာပေန္တော-ပစ္စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဂါထံ-ကို၊ အာဟ-၏၊ ဂါထာကား၊
မံဝေကုမာရံဇာနန္တိ၊ ဗြဟ္မလောကေသနန္တနံ။ သဗ္ဗေဇာနန္တိမံဒေဝါ၊ ဧဝံဂေါ
ရိန္ဒဇာနာဟိတိ။

အတ္ထကား၊ ဂေါရိန္ဒ-အိုဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၊ မံ-ငါ့ကို၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်း
ကုန်သော၊ ဒေဝါ-နတ်တို့သည်၊ ဇာနန္တိ-သိကြကုန်၏၊ ဧဝံ-သို့၊
ဂေါရိန္ဒ-ဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား၊ တံ-သင်သည်၊ ဇာနာဟိ-သိလေသလော၊
ဣတိ-ဤသို့၊ ဝတ္တာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေန-ထိုဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊
ဗြဟ္မာဏ-အိုသနက္ခိမာရမည်သောဗြဟ္မာမင်း၊ ဘဝန္တံ-အရှင်ကို၊
အာသနဉ္စ-နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ပညတ္တံ-ထားအပ်ပြီ၊ ဥဒကဉ္စ-
ခြေဆေးရေ သုံးဆောင်ရေကိုလည်းကောင်း၊ ဌပိတံ-ထားအပ်ပြီ၊
ပဇ္ဇဉ္စ-ခြေသုတ်စရာ ပုဆိုးကိုလည်း၊ ဌပိတံ-ထားအပ်ပြီး၊ မဓုသာကဉ္စ-
ပြုတ်ဖျောကာသာဖြစ်သော သစ်မည်စည်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ အဂ္ဂံ-

၁၇၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ထိုက်ရာကို၊ နောမယံ-ငါတို့သည်၊ ပုစ္ဆာမ-ဝန်ကြားပါကုန်၏၊ ဘဝ-
အရှင်သည်၊ အဋ္ဌံ-ထိုက်ရာကို၊ ကုရတု-သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုပါလော့၊
ဣတိ-သို့၊ နိမန္တိတေ-ဖိတ်ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဗြဟ္မာ-သနင်္ကမာရဗြဟ္မာ
မင်းသည်၊ ဥပနိတံ-အနီးသို့ဆောင်အပ်သော၊ အတိထိသက္ကာရံ-
ဧည့်သည်တို့အားပြုအပ်သော လာဘ်သပ္ပကာကို၊ အနတ္တိကောပိ-
အလိုမရှိသော်လည်း၊ တဿ-ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊
သမ္ပဟံသနတ္ထဉ္စ-ကောင်းစွာရှင်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ ဝိဿာသ
ကရဏတ္ထဉ္စ-အကျွမ်းဝင်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ သမ္ပဋ္ဌိန္ဒန္တော-
ကောင်းစွာဝန်ခံလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဂေါဝိန္ဒ-အိုဂေါဝိန္ဒ၊ တွံ-သင်သည်၊
ယံအဋ္ဌံ-အကြင်ထိုက်ရာကို၊ ဘာသတိ-ဆို၏၊ တေ-သင်၏၊ တံအဋ္ဌံ-
ထိုထိုက်ရာကို၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ ပဋိဂ္ဂဏှာမ-ဝန်ခံပါကုန်၏၊ ဣတိ-
သို့၊ ဝတ္တာ-ဆို၍၊ ဩကာသဒါနတ္ထဉ္စ-မေးမြန်းသောအခွင့်ကိုပေးအံ့သော
ငှာလည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဟိတတ္ထာယစ-ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်အကျိုး
ဖြစ်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ သမ္ပရာယ-ဟိတာယစ-တမလွန်
အစီးအပွားငှာလည်းကောင်း၊ ကတာဝကာသော-ပြုအပ်သောအခွင့်
ရှိပါ၏၊ တွံ-သင်သည်၊ အဘိပတ္တိထံ-တောင့်တအပ်သော၊ ယံကိဉ္စိ-
တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ပုစ္ဆဿ-မေးပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဩကာသံ-အခွင့်ကို၊
အကာသိ-ပြု၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ (ပုစ္ဆိ၌
စပ်လေ၊) သနင်္ကမာရံ-သနင်္ကမာရအမည်ရှိသော၊ နံဗြဟ္မာနံ-ထိုဗြဟ္မာ
ကို၊ သမ္ပရာယိကံဇဝ-တမလွန်ဘဝနှင့် စပ်ယှဉ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊
အတ္တံ-အကျိုးကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကံခိ-တွေးတောယုံမှားရှိ၍၊ ပုစ္ဆာမိ-
မေးပါ၏၊ ပရဝေဒီယေသု-သူတစ်ပါးသိစေအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊
အကခိ-ယုံမှားမရှိလေပြီ၊ ကတ္ထ-အဘယ်တရား၌၊ ဌိတော-တည်သော၊
မစ္စော-သတ္တဝါသည်၊ အမတံ-သေခြင်းကင်းသော၊ ဗြဟ္မလောကံ-
မြတ်သောဗြဟ္မပြည်သို့၊ (မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ပြည်သို့လည်းဟူ၊)
ပပ္ဖောတိ-ရောက်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ တဿ-ထိုဂေါဝိန္ဒ

ပုဏ္ဏားအား၊ ဗြဟ္မာ-သနကိုမာရဗြဟ္မာမင်းသည်၊ ဗျာကရောန္တော-
ထင်ရှားပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မေ-အိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ မနုဇေသု-သတ္တဝါ
တို့၌လည်း၊ မမတ္တံ-ငါ ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ တပ်မက်သော တဏှာကို၊
ဟိတွာ-စွန့်ပစ်၍၊ ဧကောဒိဘူတော-တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်၍
ဖြစ်သော၊ တည်ကြည်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သောလည်းဟူ၊) ကရုဏာ-
ကရုဏာရှိသောဈာန်၌၊ အဓိမုတ္တော-ညွတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ နိရာမ
ဂန္ဓော-ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်အနံ့မရှိသည်ဖြစ်၍၊ မေထု
နုသ္မာ-မေထုန်အကျင့်မှ၊ ဝိရတော-ကျဉ်သည်ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထ-ဤကရုဏာ
ဈာန်၌၊ သိက္ခမာနော-ကျင့်သော၊ မစ္စော-သတ္တဝါသည်၊ အမတံ-
မသေသော၊ ဗြဟ္မလောကံ-မြတ်သောဗြဟ္မာပြည်သို့၊ မြတ်သောနိဗ္ဗာန်
သို့လည်းဟူ၊ ပပွေတိ-ရောက်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဗြဟ္မလောကဂါမိမဂ္ဂံ-
ဗြဟ္မာပြည်သို့ သွားရာခရီးကို၊ ကထေသိ-ပြောဟောလေ၏၊ (ဗြဟ္မပြည်
သည်၊ သေသောအကောင်ပုတ်မရှိသောကြောင့် အမတလောကမည်၏
ဟုယူလေအပ်သည်။)

☞ တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ မံဝေကုမာရံဇာနန္ဒီတိ-
ဟူသည်ကား၊ ဧကံသေန-စင်စစ်သဖြင့်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကုမာရံ-သနကို
မာရဟူ၍၊ ဇာနန္ဒီ-သိကြလေကုန်၏၊ ဗြဟ္မလောကေတိ-ဟူသည်ကား
သေဠလောကေ-မြတ်သောပြည်၌၊ သနန္တနန္ဒီ-ဟူသည်ကား၊ စိရတရံ-
ရှေးကြာမြင့်စွာသော၊ ပေါရာဏံ-ရှေးဟောင်းဖြစ်သောအကျင့်တည်း
ဧဝံ ဂေါဝိန္ဒဇာနာဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဂေါဝိန္ဒ-ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ ဧဝံ-သို့
မံ-ငါ့ကို၊ တံ-သင်သည်၊ ဓာရေဟိ-မှတ်လေလော၊ အာသနန္ဒီ-ဟူသည်
ကား၊ ဣဒံအာသနံ-ဤနေရာကို၊ ဘောတောဗြဟ္မုဏော-ရှင်ဗြဟ္မာမင်း
အား၊ နိသီဒနတ္ထာယ-ထိုင်စိမ့်သောငှာ၊ ပညတ္တံ-ခင်းအပ်ပြီ၊ ဣဒံဥဒကံ-
ဤရေကို၊ ပရိဘောဇနိယံ-သုံးဆောင်အပ်၍၊ ပါဒါနံ-ခြေတို့ကို၊ ဓော
နတ္ထံ-ဆေးကြောစိမ့်သောငှာ၊ ဌပိတံ-ထားအပ်ပြီ၊ ပါနိယံ-သောက်နေ
ကို၊ ပိပါသဟရဏတ္ထာယ-ငတ်မွတ်ခြင်းကို ဖျောက်စိမ့်သောငှာ၊
ဌပိတံ-ထား အပ်ပြီ၊ ဣဒံပဇ္ဇံ-ဤခြေသုတ်စရာဆီကိုလည်းပရိသမဝိနေ

ဒနတ္ထံ-ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်းကို ပျောက်အံ့သောငှာ၊ ပါဒဘန္ဓန
 တေလံ-ခြေလိမ်းစရာဆီတည်း၊ ဣမံမရုပါဏံ-ဤသစ်မည်စည်ရွက်
 ကျက်သည်၊ အတတ္ထံ-ချဉ်လည်းမရှိ၊ အလောဏိကံ-ဆားလည်းမရှိ၊
 အရူပနံ-ချင်းငရုတ်တို့ဖြင့် ထုံမွန်းခြင်းမရှိ၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ သေဒိတ
 သာကံ-ဖျောက်ကာသာဖြစ်သော ဟင်းရွက်ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ ဝဒတိ-
 ဆို၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရား
 လောင်းအား၊ တံစတုမာသံ-ထိုလေးလပတ်လုံး၊ ဗြဟ္မစရိယံ-မြတ်သော
 အကျင့်သည်၊ အဘိသလ္လေခဝုတ္တိံ-အလွန်ခေါင်းပါးသော အသက်
 မွေးခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရမုက္ကဋ္ဌံ-အလွန်မြတ်သည်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုသနင်္ကမာရဗြဟ္မာအား၊ ဣမေသဗ္ဗေ-ဤအလုံးစုံ
 တို့ကို၊ အဇ္ဈေ-အမြတ်တို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ပုစ္ဆာမ-ငါတို့ပန်ကြားပါ
 ကုန်၏၊ တဿ-ထိုနေရာအား၊ ဣဒံ-ဤနေရာသည်၊ အဂ္ဂန္တိ-
 ထိုက်၏ဟု၊ ကုရုတု-ပြုပါလော၊ နော-ငါတို့အား၊ ဘဝံ-အရှင်သည်၊
 ဣဒံ-ဤနေရာသည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်၏ဟု၊ ပဋိဏှာတု-သိမ်းဆည်း
 ပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊
 ဣတိ-သို့၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဗြဟ္မုနော-ဗြဟ္မာမင်း
 အား၊ နေသံ-ထိုနေရာတို့ကို၊ အပရိဘုဉ္ဇနံ-မသုံးဆောင်ခြင်းကို၊
 ဇာနန္တောပိ-သိသော်လည်း၊ ဝတ္တသီဿ-ဝတ်ကိုပြုရာ၌၊ ဌတွာ-တည်၍၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ အာစိဏ္ဏံ-အလေ့အကျင့်ဖြစ်သော၊ အတိထိပူဇနံ-
 ဧည့်သည်တို့အား ပူဇော်ခြင်းကို၊ ဒဿန္တော-ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊
 ဧဝံ-ဤသို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဗြဟ္မာပိ-ဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း၊ အဿထိ
 ဂေါဝိန္ဒ-ဘုရားလောင်း ၏၊ အဓိပ္ပာယံ-အလိုကို၊ ဇာနန္တော-သိသည်
 ဖြစ်၍၊ ပဋိဂ္ဂဏှာမတေအဂ္ဂံ၊ ယံတွံဂေါဝိန္ဒဘာသသိတိ-ပဋိဂ္ဂဏှာမတေ
 အဂ္ဂံ၊ ယံတွံဂေါဝိန္ဒဘာ၊ သိ-ဟူ၍၊ အာဟ-၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊
 ဧဝံ-ဤသို့၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗျော-သိအပ်၏။

တဿတေ-ထိုသင်၏၊ အာသနေ-နေရာ၌၊ မယံ-ငါတို့သည်၊
 နိသိန္နာနာမ-ထိုင်နေသည်မည်ကုန်သည်၊ ဟောမ-ဖြစ်စေကုန်၏၊
 ပါဒေါဒကေန-ခြေဆေးရေဖြင့်၊ ပါဒါ-ခြေတို့ကို၊ ဓောတာနာမ-

ဆေးကြောအပ်သည်မည်ကုန်သည်။ ဟောန္တ-ဖြစ်စေကုန်၊ ပါနိယံ-
သောက်ရေကို၊ ပီတာနာမ-သောက်သည်မည်ကုန်သည်။ ဟောမ-
ဖြစ်စေကုန်၊ ပါဒဘဉ္စနေန-ခြေသုတ်စရာဆီဖြင့်၊ ပါဒါ-ခြေတို့ကို၊
မက္ခိတာနာမ-လိမ်းအပ်သည်မည်ကုန်သည်။ ဟောန္တ-ဖြစ်စေကုန်၊
ဥဒကသာဝကမ္ပိ-ရေဖြင့်ဖျောအပ်သော သစ်မည်စည်ရွက်ကိုလည်း၊
ပရိဘုတ္တိနာမ-သုံးဆောင်အပ်သည်မည်သည်။ ဟောတု-ဖြစ်စေလော၊
ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

ကံခီအကခိပရဝေဒီယေသုတိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊
သဝိစိကိစ္ဆာ-ယုံမှားခြင်းရှိ၏၊ ပရေန-သူတစ်ပါးသည်၊ သယံ-
ကိုယ်တိုင်၊ အဘိသင်္ခတတ္တာ-ပြုပြင်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပရဿ-
သူတစ်ပါးအား၊ ပါကဋ္ဌေသု-ထင်ရှားကုန်သော၊ ပရဒေဝီယေသု-
သူတစ်ပါးတို့သည်၊ သိစေအပ်ကုန်သော၊ ပဉ္စေသု-ပြဿနာတို့၌၊
နိဗ္ဗိစိကိစ္ဆာ-ယုံမှားမရှိအပ်၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းဂေါရိန္ဒပုဏ္ဏား
အလိုကိုတရားကိုယ်ကို ယူပါသော်၊ တွေးတောယုံမှားရှိခဲ့၏၊ သူတစ်ပါး
သိပါစေသော ယုံမှားကင်းပရာ၏ဟူလိုသည်။)

ဟိတွာမမတ္တန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ ဣဒံ-ဥစ္စာဖြစ်သော
ကိုယ်တည်း၊ မမ-ငါ၏၊ ဣဒံ-ဥစ္စာတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပဝတ္တနကံ-
ဖြစ်စေတတ်သော၊ ဥပကရဏတဏှံ-အဆောက်အဦးကို သိမ်းဆည်းတတ်
သောတဏှာကို၊ စဇိတွာ-ပစ်စွန့်၍၊ မနုဇေသုတိ-ဟူသည်ကား၊ သတ္တေ
သု-သတ္တဝါတို့၌၊ ဗြဟ္မေတိပဒေန-ဗြဟ္မေဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဗောဓိ
သတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ အာလပတိ-ခေါ်၏၊ ဧကောဒိဘူတောတိ-
ဟူသည်ကား၊ ဧကော-တစ်ယောက်အထီးတည်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
ဥဒေတိပဝတ္တတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဧကောဒိဘူတော/
ဧကောဒိဘူတမည်၏၊ ဧကောဘူတော-တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြစ်၍
ဖြစ်သည်၊ ဧကီဘူတော-တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြစ်သည်၊ ဧတေန-
ဤဧကောဒိဘူတောပါ၌ဖြင့်၊ ကာယဝိဝေကံ-ကာယဝိဝေကကို၊ ကိုယ်၏
ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုလည်းဟူ၊ ဒဿတိ-ပြ၏၊ အထဝါ-တစ်နည်းသော်
ကား၊ ဧကော-မြတ်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဥဒေတိ-ဖြစ်တတ်၏၊

ဣတိ-ထို့ကြောင့်ဧကောဒိ-ဧကောဒိမည်၏။ သမာဓိ-
 သမာဓိဖြစ်၍ဖြစ်၏။ ပတ္တော၊ဥပစာရအပ္ပနာသမာဓိ-သို့ရောက်၏။
 ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဧကောဒိဘူတော-ဧကောဒိဘူတမည်၏။ ဥပစာရ
 အပ္ပနာသမာဓိဟိ-ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိတို့ဖြင့်၊ သမာဟိတော-
 ကောင်းစွာတည် ကြည်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-
 အနက်တည်း၊ တံဧကောဒိဘာဝံ-ထိုဥပစာအပ္ပနာသမာဓိ၏ အဖြစ်ကို၊
 ကရုဏာဗြဟ္မ ဝိဟာရဝသေန-ကရုဏာဗြဟ္မဝိဟာရ၏ အစွမ်းဖြင့်၊
 ဒဿန္တော-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကရုဏေ-ကရုဏာတော်၌၊ အဓိမုတ္တော
 တိ-ညွတ်သောစိတ်ရှိ၏ဟု၊ အာဟ-ဆို၏။ ကရုဏေ ကရုဏာဇ္ဈာနေ-
 ကရုဏာစွာန်၌၊ အဓိမုတ္တော-ညွတ်သောစိတ်ရှိ၏။ တံဈာနံ-ထိုကရုဏာ
 ရှိသောစွာန်ကို၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
 အတ္တော-အနက်တည်း၊ နိရာမဂန္တောတိ-ဟူသည်ကား၊ ကိလေသသင်္ခါ
 တဝိသဂန္တရဟိတော-ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်နံ့မှကင်းသည်
 ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထဌိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧတေသုဓမ္မေသု-ထိုကောင်းသော
 အကျင့်တို့၌ တရားတို့၌၊ ဌိတော-တည်သည်ဖြစ်၍၊ ဧတေဓမ္မေ-
 ထိုဗြဟ္မဝိဟာရစွာန်တရားတို့ကို၊ သမ္မာဒေတွာ-ပြည့်စုံစေ၍၊ ဧတ္ထစ
 သိက္ခမာနောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧတေ-ထိုဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့၌၊
 သိက္ခမာနော-ကျင့်သော၊ မစ္စော-သတ္တဝါသည်၊ ဧတံဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနံ
 -ထိုဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနာကို၊ ဘာဝေန္တော-ပွားများစေသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္တော-အနက်တည်း၊ အယံ-ဤဆိုအပ်
 ခဲ့ပြီးသည်အား၊ ဧတ္ထ-ဤအရာ၌၊ သင်္ခေပေါ-အကျဉ်းတည်း၊
 ဝိတ္တာရောပန-အကျယ်သည်ကား၊ ပါဠိယံ-ပါဠိတော်၌၊ အာဂတော
 ယေဝ-လာသည်သာတည်း၊ ဣတိသဒ္ဓါကားပရိသမာပန-(အကျယ်ကို
 လိုသော် ဒီဃနိကယ်မဟာဂေါ ဝိန္ဒသုတ်မှ ယူအပ်၏။ ဤစရိယာ
 ပိဋကပါဠိထော်၌မူကား၊ သုံးဂါထာဖြင့် မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ဒါနပါရမီ
 ကိုသာ အလိုရှိရာ အကျဉ်းဟောတော်မူအပ်သည်။)

အထ-ထိုအခါ၌၊ တဿဗြဟ္မုနော-ထိုသနင်္ကမာရဗြဟ္မာမင်း၏၊

ဝစနံ-စကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ အာမဂန္ဓေ-ကိလေသာတည်းဟူသော စိမ်းသောအနံ့တို့ကို၊ ဇီဂုစ္ဆန္တော-စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါနေဝ-ဤယခုပင်လျှင်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ-ရဟန်းပြုအံ့ဟု၊ အာဟ-၏၊ ဗြဟ္မာပိ-သနကိုမာရဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း၊ သာဓု-ကောင်းပြီ၊ မဟာပုရိသ-ယောက်ျားမြတ်၊ တံ-သင်သည်၊ ပဗ္ဗဇေသု-ရဟန်းပြုလေလော၊ ဧဝံသတိ-ဤသို့ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ မယံပိ-ငါ့အားလည်း၊ တဝ-သင်၏၊ သန္တိကေ-အထံသို့၊ အာဂမနံ-လာခြင်းသည်၊ သွာဂမနမေဝ-ကောင်းသောလာခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ တံ-သင်သည်၊ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပေ-အလုံးစုံသောဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်း၌၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ အဂ္ဂပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပဌမဝယေ-နပျိုသောပဌမအရွယ်၌၊ ဌိတော-တည်သောသူသည်၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ မဟန္တံ-များစွာသော၊ နာမသမ္ပတ္တိဉ္စ-ငဲ့ကွက်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဣဿရိယဉ္စ-အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ (ပဗ္ဗဇနံဝိယ၌ သမ္ဗာန်စပ်လေ၊) အယဗန္ဓဟတ္ထိနော-သံကြီးဖြင့်ဖွဲ့အပ်သော ဆင်၏၊ (ဝနဂမနံဝိယ၌ သမ္ဗာန်စပ်လေ၊) အယောဗန္ဓနံ-သံကြီးအဖွဲ့ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ-ဖြတ်၍၊ ဝနဂမနံဝိယ-တောသို့သွားလေသကဲ့သို့၊ အတိဥဋ္ဌာရံ-အလွန်မြတ်လေစွ၊ ဧသာပဗ္ဗဇာ-ဤသို့သောရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ ဗုဒ္ဓတန္တိနာမ-ပညာရှိတို့၏အစဉ်တည်း၊ ဣတိ-သို့၊ မဟာဗောဓိသတ္တဿ-မြတ်သောဘုရားလောင်းအား၊ ဒဠိကမ္မံ-မြဲမြန်စိမ့်သောအမှုကို၊ ကတွာ-ပြ၍၊ ဗြဟ္မလောကမေဝ-ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ မမ-ငါ့အား၊ ဣတော-ဤအိမ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇနံနာမ-ရဟန်းပြုခြင်းမည်သည်၊ နယုတ္တံ-မသင့်တတ်လေသေး၊ အဟံ-သည်၊ ရာဇကုလာနံ-မင်းမျိုးတို့အား၊ အတ္ထံ-အကျိုးကို၊ အနုသာသာမိ-ဆုံးမပဲ့ပြင်ဦးအံ့၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တေသံ-ထိုမင်းမျိုးတို့အား၊ အာရောစေတွာ-အကြောင်းကြားသည်ရှိသော်၊ တေပိ-ထိုမင်းမျိုးတို့သည်လည်း၊ သစေပဗ္ဗဇန္တိ-အကယ်၍

ရဟန်းပြုကုန်အံ့၊ သုန္ဒရမေဝ-ကောင်းကြလေသည်သာတည်း၊ တေ-ထို
မင်းမျိုးတို့သည်၊ နောစေပဗ္ဗဇန္တိ-အကယ်၍ ရဟန်းမပြုကုန်အံ့၊
ပုရောဟိတဌာနံ-ပုရောဟိတ်၏အရာကို၊ နိယျာတေတွာ-အပ်နှံ
ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-ရဟန်းပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
စိန္တောတွာ-ကြံ၍၊ တာဝ-ရေးဦးစွာ၊ ရေဏုဿ-ရေဏုအမည်ရှိသော၊
ရညော-မင်းအား၊ အာရောစေတွာ-ကြားလေသော်၊ (တွာ-ပစ္စည်းရှိသော
ပုဒ်ကို အရာသို့လိုက်၍ ကြား၍ဟုအနက်ယောဇနာသော်လည်းကောင်း၊
ကြားလတ်သော်ဟူ၍၊ ယောဇနာသော်လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗကာလနှင့်
ယှဉ်ခြင်းသည် မှတ်ကြောင်းကြိယာဖြစ်၍၊ လက္ခဏာကြိယာယူလေ
အပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာသည်၊ ၍ရကာ၊ ကြိယာဝိသေသံ၊
သော် လသော်လက္ခဏံ ညေယျံ၊ ဟုအရာသို့ပို့လိုက်၍၊ လက္ခဏာမှတ်
ကြောင်းကြိယာဟု ယူလေအပ်သည်၊) တေန-ထိုရေဏုမင်းသည်၊
ဘိယျောသောမတ္တာယ-အတိုင်းထက်အလွန်၊ ကာမေဟိ-ပျော်ရွှင်မှု
ဖြစ်သောကာမတရားတို့ဖြင့်၊ နိမန္တိယမာနော-ပိတ်ဆို့အပ်သည်ရှိသော်၊
အတ္တနော-မိမိ၏ သံဝေဂ၊ ဟေတု-သံဝေဂတရားဟူသော အကြောင်း
ကြောင့်၊ ဧကန္တေန-စင်စစ်သဖြင့်၊ တဿ-ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ပဗ္ဗဇိတု
ကာမတဉ္စ-ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း နိဝေ
ဒေတွာ-သိစေသည်ဖြစ်၍၊ တေန-ထိုရေဏုမင်းသည်၊ (ဝုတ္တကတ္တားစပ်)
တွံ-သင်ဆရာသည်၊ ယဒိပဗ္ဗဇိဿာမိ-အကယ်၍ ရဟန်းပြုအံ့၊ အဟံပိ-
ငါသည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-ရဟန်းပြုပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုအပ်
သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သာဓုတိ-ကောင်းပြီ
ဟု၊ သမ္ပဋ္ဌိစိတ္တော-ဝန်ခံ၍၊ ဧတေနေနယေန-ဤသို့သောနည်းဖြင့်သာ
လျှင်၊ သတ္တဘူအာဒယော-သတ္တဘူအစရှိကုန်သော၊ ဆဓတ္တိယေစု-
ခြောက်ပါးသောမင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တစဗြာဟ္မဏမဟာ
သာလေ-ခုနစ်ယောက်သော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ တို့ကိုလည်းကောင်း၊
သတ္တစနာတကသတာနိ-ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
အတ္တနော-မိမိ၏ ဘရိယာယောစ-မယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊

အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ သတ္တာဟမတ္တမေဝ-ခုနစ်ရက်မျှလောက်သာ
လျှင်၊ တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ စိတ္တာနုရက္ခဏတ္ထံ-စိတ်ကိုအစဉ်စောင့်
ရှောက်ခြင်းငှာ၊ ဌတွာ-ရပ်တည်၍၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ-မြတ်သော
တောထွက်ခြင်း နှင့်တူသော၊ နိက္ခမနံ-တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခမိတွာ-
ထွက်သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇိ-ရဟန်းပြုလေ၏။

တဿ-ထိုဂေါဝိန္ဒဘုရားလောင်း၏၊ တေသတ္တရာဇနော-ထိုခုနစ်
ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗေဝ-အလုံးစုံ
သောသူတို့သည်လျှင်၊ အနုပဗ္ဗဇိသု-အတူရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ သာပရိ
သာ-ထိုပရိသတ်သည်၊ မဟာတိ-များသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အနေ
ကယောဇနဝိတ္တာရာယ-များသောယူဇနာအကျယ်ရှိသော၊ ပရိသာယ-ပရိ
သတ်သည်၊ ပရိဝုတော-ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျား
မြတ်သည်၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေန္တော-ဟောလျက်၊ ဂါမနိဂမဇနပဒ
ရာဇောနီသု-ရွာနိဂုံးဇနပုဒ်မင်းနေပြည်တို့၌၊ စာရိကံ-ဒေသစာရီကို၊
စရတိ-သွား၏၊ မဟာဇနံ-လူများကို၊ ပုညေ-ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌၊
ပတိဋ္ဌ ပေတိ-တည်စေ၏၊ ဂတဂတဌာနေ-ရောက်ရာရောက်ရာအရပ်၌၊
ဗုဒ္ဓကောလာဟလံဝိယ-ဘုရားဖြစ်မည်ကို ကျော်စောလင့်သကဲ့သို့၊ ဟော
တိ-၏၊ မနုဿာ-လူတို့သည်၊ ဂေါဝိန္ဒပဏ္ဍိတော-ဂေါဝိန္ဒပညာရှိသည်၊
အာဂစ္ဆတိကိရ-လာလေသတတ်၊ ဣတိ-သို့၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ပူရေတ
ရမေဝ-ရှေးဦးစွာလျှင်၊ မဏ္ဍပံ-မဏ္ဍပ်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ တံ-ထို
မဏ္ဍပ်ကို၊ အလင်္ကာရိတွာ-တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ပစ္စုဂ္ဂန္တာ-ခရီးဦးကြိုဆို၍၊
မဏ္ဍပံ-မဏ္ဍပ်သို့၊ ပဝေသေတွာ-သွင်း၍၊ နာနဂ္ဂရသေန-အထူးထူးသော
အရသာရှိသော၊ ဘောဇနေန-ဘောဇဉ်ဖြင့်၊ ပတိမာနေန္တိ-မြတ်နိုး
နှစ်သက်စေကုန်၏၊ မဟာလာဘသက္ကာရော-များသောလာဘ်သပ္ပကာ
သည်၊ မဟာမေဃောဝိယ-မိုးကြီးရွာသကဲ့သို့၊ အဇ္ဈောတ္တရန္တော-
လွှမ်းမိုးလျက်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊
မဟာဇနံ-လူများအပေါင်းကို၊ ပုညေ-ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌၊ ပတိဋ္ဌပေသိ-
တည်စေ၏၊ သီလသမ္ပဒါယ-သီလ၏၊ ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊

ဣန္ဒြိယသံဝရေ-ဣန္ဒြေကိုစောင့်ခြင်း၌၊ ဘောဇနေ-အစာဘောဇဉ်၌၊ မတ္တညုတာယ-အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ ဇာဂရိယာနုယောဂေ-နိုးကြားခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌသု-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမာပတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ကသိကာပရိကမ္မေ-ကသိုဏ်းပရိကံရှိသော၊ ဈာနေသုစ-ဈာန်တို့၌လည်းကောင်း၊ အဘိညာသုစ-အဘိညာဏ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေသုစ-ဗြဟ္မဝိဟာရတို့၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌပေသိ-တည်စေ၏၊ (သီလသမ္ပဒါယဟူသောပုဒ်မှစ၍၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေသု ပုဒ်တိုင်အောင်သောစကားသည်၊ ပုညေပတိဋ္ဌပေသိ-ဟူသောပုဒ်၏အရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအချင်းအရာကို သရုပ်ထုတ်၍ပြအပ်သည်ဟု ယူလေအပ်သည်။ ပုညေဟူသောပုဒ်ကထွက်စေ) ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒကာလောဝိယ-ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

☞ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ယာဝတာယုကံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပူရေန္တာ-ဖြည့်လျက်၊ သမာပတ္တိသုခေန-သမာပတ်ချမ်းသာဖြင့်၊ ဝိတိနာမေတွာ-လွန်စေ၍၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မာပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒဘုရားလောင်း၏၊ တံဗြဟ္မစရိယံ-ထိုမြတ်သောအကျင့်သည်၊ ဣဒ္ဓဇ္ဇေဝ-ပြည့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ ဖိတဉ္စ-နှစ်သက်ဖွယ်လည်းရှိ၏၊ ဝိတ္တာရိကဉ္စ-ပြန့်လည်းပြန့်ပြော၏၊ ဗဟုဇညံ-များစွာသောကောင်းမှုသည်၊ ပုထုဘူတံ-ထူးထူးများစွာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ယာဝဒေဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ ဒေဝမနုဿဟိ-နတ်လူတို့သည်၊ သုပ္ပကာသိတံ-ကောင်းစွာပြအပ်၏၊ စီရံ-ကြာမြင့်စွာ၊ ဒိဃမဒ္ဒါနံ-အခွန်ကာလရှည်စွာ၊ ပဝတ္တိတ္ထံ-ဖြစ်လေ၏၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သာသနံ-အဆုံးအမကို၊ သဗ္ဗေနသဗ္ဗံ-အချင်းခပ်သိမ်း၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ အာဇာနိသု-သိကြကုန်၏၊ တေ-ထိုလူအပေါင်းတို့သည်၊ ကာယဿ-ကိုယ်၏၊ ဘေဒါ-ပျက်စီးသည်မှ၊ ပရမရဏာ-သေသည်မှ နောင်ကာလ၌၊ သုဂတိံ-ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မ

လောကံ-ဗြဟ္မပြည်သို့၊ ဥပပဇ္ဇိသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ နအာဇာနိသု-မသိကြကုန်၊ အပ္ပေကဇ္ဇေ-အချို့ကုန်သော သူတို့သည်၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိနံ-ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဒေဝါနံ-နတ်တို့၏၊ သဟဗျတံ-မိမာန်၌၊ ဥပပဇ္ဇိသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ အပ္ပေကဇ္ဇေ-အချို့တို့သည်၊ နိမ္မာနရဘိနံ-နိမ္မာနရတိဘုံ၌၊ အပ္ပေကဇ္ဇေ-အချို့တို့သည်၊ တုသိတာနံ-တုသိတာဟုဆိုအပ်ကုန်သော၊ ယာမာနံ-သော၊ တာဝတိံသာနံ-သော၊ စတုမဟာရာဇိကာနံ-သော၊ ဒေဝါနံ-နတ်တို့၏၊ သဟဗျတံ-မိမာန်၌၊ ဥပပဇ္ဇိသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ သဗ္ဗနိဟီနာ-အလုံးစုံမှယုတ်ကုန်၏၊ တေ-ထိုသူတို့သည်၊ ဂန္ဓဗ္ဗကာယံ-ဂန္ဓဗ္ဗနတ်အပေါင်းသို့၊ ပရိပူရေသုံ-ပြည့်လေကုန်၏၊ မဟာဇနော-လူများအပေါင်းသည်၊ ယေဘုယျေန-များသောအားဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကုပဂေါဝ-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်လည်း၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ သဂ္ဂုပဂေါ-နတ်ပြည်သို့လားသည်လည်း၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒေဝဗြဟ္မလောကာ-နတ်ပြည် ဗြဟ္မပြည်တို့သည်၊ ပရိပူရေသုံ-ပြည့်လေကုန်၏၊ စတ္တာရောအာပါယာ-အပါယ်လေးဘုံတို့သည်၊ သုညာဝိယ-ဆိတ်ညံသကဲ့သို့၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။

ဣဓာပိ-ဤမဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၌လည်း၊ အကိတ္တိဇာတကေဝိယ-အကိတ္တိဇာတ်၌ကဲ့သို့၊ ဗောဓိသမ္ဘာရနိဒ္ဒါရဏာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊ အဆောက်အဦးတို့ကို၊ ဝေဒိတဗျ-သိအပ်ကုန်၏၊ တဒါ-ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားဖြစ်သောအခါ၌၊ သတ္တရာဇာနော-ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည်၊ မဟာထေရာ-မထေရ်ကြီးတို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သေသပရိသာ-ကျင်းသောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ လောကနာထော-လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏၊ တထာ-ထိုဆိုအပ်ပြီးသည်မှတစ်ပါး၊ ရေဏုအာဒိနံ-ရေဏုအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္တရာဇူနံ-ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့အား၊ အညမည အဝိရောဓေန-

အချင်းချင်း မဆန့်ကျင်သဖြင့်၊ ယထာသကံ-မိမိအားလျော်စွာ၊ ရဇေ-မင်းအဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-တည်စေချင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ မဟတိ-ကျယ်ဝန်းသော၊ သတ္တဝီရေဇေ-ခုနစ်ခု ဖြစ်သော တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ တေသံ-ထိုမင်းတို့အား၊ အတ္တဓမ္မာနုဿသနေ- အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမခြင်း၌၊ အပ္ပမာဒေါ-မမေ့မလျော့သောဂုဏ် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မနာပိ-သနင်္ကမာရဗြဟ္မမင်းနှင့်လည်း၊ သာကဇ္ဇံ- တရားစကားပြောဟောခြင်းသို့၊ သမာပဇ္ဇတီတိ-ရောက်၏ဟူ၍၊ ပဝတ္တ သမ္ဘာဝနံ-ဖြစ်သဖြင့် ပွားများသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ယထာဘူတံ- ဟုတ်သောအတိုင်း၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ စတ္တာရောမာသေ- လေးလတို့ပတ်လုံး၊ ပရမုက္ကံသဂတော-အတိုင်းထက်အလွန် မြတ်ခြင်း သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မစရိယဝါသော-မြတ်သောအကျင့်ကို သုံးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ တေဗြဟ္မနော- ထိုဗြဟ္မာတို့သည်၊ အတ္တနိ-မိမိသို့၊ သမာပဇ္ဇနံ-ကိုယ်တိုင်ရောက် လာသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မနော-ဗြဟ္မာ၏၊ သဝါဒေ- အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ-တည်၍၊ သတ္တဟိရာဇူဟိစ-ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သကလေနစလောကေန-အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥပနိတံ-ရှေးရှုဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ လာဘသက္ကာရံ-လာဘ်သပ္ပကာကို၊ ခေဋ္ဌပိဏ္ဍိတိယ-တံတွေးကဲ့သို့၊ ဆဇ္ဈတွာ-စွန့်၍၊ အပရိမာဏာယ-အတိုင်းအရှည်မရှိသော၊ ခတ္တိယ ဗြဟ္မဏာ ဒိပရိသာယ-မင်းပုဏ္ဏားစသော ပရိသတ်အား၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ- ရဟန်းပြုစီမံသောငှါ၊ အနုပဗ္ဗဇ္ဇာနိမိတ္တာယ-အတူရဟန်းပြုအံ့ဟူသော အမှတ်ဖြင့်၊ အနုပဋ္ဌာနံ-အစဉ်အတိုင်းခံစားလာသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓါနံ-မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ သာသနဿဝိယ-သာသနာတော်ကဲ့သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သာသနဿ-အဆုံးအမ၏၊ စိရကာလာ နုပ္ပဗန္ဓော- ကြာမြင့်သောကာလနှင့် အစဉ်ယှဉ်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာ ဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏနဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော် တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်ရှားစွာပြအပ်ကုန်၏၊ ဣတိသဒ္ဓါကာ-

ပရိသမာပန။

ပဉ္စမံ-ငါးကြိမ်မြောက်သော၊ မဟာဂေါရိန္ဒစရိယံ-မဟာ
ဂေါရိန္ဒပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

ဝိသုဒ္ဓိအနုပညာ

သုတေသန

သုတေသန

၇

၆-နိမိရာဇေရိယာဝဏ္ဏနာ

၄၀။ ဆဋ္ဌေ-ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ မိထိလာယံပုရုတ္တ
မေတိ-ဟူသည်ကား၊ မိထိလနာမကေ-မိထိလာအမည်ရှိသော၊
ဝိဒေဟာနံ-ဝိဒေဟရာဇ်မင်းတို့၏၊ ဥတ္တမနဂရေ-မြတ်သောမြို့၌၊ နေမိ
နာမမဟာရာဇာတိ-ဟူသည်ကား၊ နေမိ-အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဌေန္တောဝိယ-
ဆက်စပ်သကဲ့သို့၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်သောနိမိတိ-နိမိဟူ၍ နေမိမင်းဟူ၍၊
လဒ္ဓနာမော-ရအပ်သောအမည်ရှိ၏၊ သော-ထိုနေမိမင်းသည်၊ မဟန္တော
ဟိ-မြတ်နိုးကုန်သော၊ ဒါနသိလာဒိဂုဏဝိသေသေဟိစ-ဒါနသိလ အစရှိ
သောဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့်လည်းကောင်း၊ မဟတာ-မြတ်သော၊ ရာဇာ
နာဘာဝေနစ-မင်း၏အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတတ္တာ-
ဖြစ်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟန္တော-မြတ်သော၊ ရာဇာ-မင်းတည်း၊
တ္တတိ-ထို့ကြောင့်၊ မဟာရာဇာ-မည်၏၊ ပဏ္ဍိတောကုသလတ္ထိကောတိ-
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနောစ-မိမိ၏လည်းကောင်း၊ ပရေသဉ္စ-သူတစ်ပါး
တို့၏လည်းကောင်း၊ အတ္တာယ-အကျိုးငှါ၊ ပုညတ္ထိကော-ကောင်းမှုဖြင့်
အလိုရှိ၏။

အတီတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဝိဒေဟရဋ္ဌေ-ဝိဒေဟရာဇ်
တိုင်း၌၊ မိထိလနဂရေ-မိထိလာမြို့၌၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ဗောဓိသတ္တော
-ဘုရားလောင်းသည်၊ မဃဒေဝေါနာမ-မဃဒေဝအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-
မင်းသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ပြီ၊ သော-ထိုမင်းသည်၊ စတုရာသီ တိဝဿ

နိမိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၈၉

သဟဿာနိ-အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ကုမာရကိဋ္ဌ-
 -သုဇယံတို့၏ကစားခြင်းကို၊ ကိဋ္ဌိတွာ-ကစား၍၊ စတုရာသီတိဝဿ
 သဟဿာနိ-အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဥပရန္တ-အိမ်ရှေ့
 မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ စတုရာသီတိဝဿ သဟဿာနိ-
 အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ရန္တ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေ
 န္တော-ပြုစေသည်ရှိသော်၊ (ကာရေတွာကာရေတိကာရေန္တော-ဟုပါဠိတော်
 အဋ္ဌကထာတို့၌ရှိသောပါဠိသည် ကရိုဏ်းနှင့်ယှဉ်၍ ယောဇနာသော်
 သင့်နိုးထင်၏၊ သင့်ကြောင့်ကားမင်း၏အဖြစ်ကို အများချီးမြှောက်ခြင်း၊
 တိုက်တွန်းခြင်း၊ နှိုးဆော်ခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိမြဲသောကိစ္စဆောင်
 သော်၊ ကရိုဏ်းအနက် ယောဇနာမှသင့်မည်ထင်သည်၊ (ဤလေ၊)
 ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ မေ-ငါ၏၊ သီရသ္မိ-ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတာနိ-ဖြူ
 သောဆံပင်တို့ကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ပဿယျာသိ-မြင်ငြားအံ့၊ တဒါ-
 ထိုအခါ၌၊ မေ-ငါ့အား၊ အာရောဓေယျာ-ကြားလျှောက်လောဟု၊
 ကပ္ပကဿ-ဆတ္တာသည်အား၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ အပရဘာဂေ-နောင်အဖို့၌၊
 တေန-ထိုဆတ္တာသည်သည်၊ ပလိတာနိ-ဖြူသောဆံပင်တို့ကို၊ ဒိသ္မာ-
 မြင်သည်ဖြစ်၍၊ အာရောဓိတေ-ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊ သုဝဏ္ဏသဏ္ဌာ
 သေန-ဈေးမွေးညှပ်ဖြင့်၊ ဥဒ္ဓရာပေတွာ-ရှုတ်စေ၍၊ ဟဇ္ဇတ္ထ-လက်၌၊ ပတိ
 ဌာပေတွာ-ထားစေ၍၊ ပလိတံ-ဆံဖြူကို၊ ဩလောကေတွာ-ကြည့်၍၊
 မယံ-ငါ့အား၊ ခေါ-စင်စစ်၊ ဒေဝဒူတော-သေမင်းတမန်သည်၊ ပါတုဘူ
 တော-ထင်ရှားစွာဖြစ်၍ ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝေဂဇေတော-ထိပ်လန့်
 သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါနိ-ယခုအခါ၌၊ မယာ-ငါသည်၊
 ပဗ္ဗဇိတုံ-ရဟန်းပြုခြင်းငှါ၊ ဝဋ္ဋတိ-သင့်၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-
 ကြံ၍၊ သတသဟဿုဌာနကံ-အခွန်တစ်သိန်းထွက်သော၊ ဂါမဝရံ-
 ရွာဆုကို၊ ကပ္ပကဿ-ဆတ္တာသည်အား၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဓဋ္ဌေကုမာရံ-
 သားအကြီးကို၊ (ဩရဿကိုလည်းဟူ၊) ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊
 တဿ-ထိုသားအကြီးဩရဿအား၊ တာတ-အိုချစ်သား၊ မယံ-ငါသည်၊
 ၏၊ ဥတ္တမဂ်ရဟာ-ဦးခေါင်းထိပ်၌ရောက်ကုန်သော၊ ဣမေ-ဤဆံပင်ဖြူ

တို့သည်၊ ဇာတာ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝယောဟရာ-အိုသောအရွယ်ကိုဆောင်
ကုန်၏၊ ဒေဝဒူတာ-သေမင်း၏တမန်တို့သည်၊ ပါတုဘူတာ-ထင်ရှား
စွာဖြစ်ကုန်၏၊ မမ-ငါ၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ-ရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ သမယော-
အခါတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ သာဓုကံ-ကောင်းစွာ၊ ရဇ္ဇေ-
မင်း၏အဖြစ်၌၊ အနုသာသေတွာ-ဆုံးမ၍၊ အတ္တနော-မိမိအား၊
အညာနိပိ-တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ (စတုရာသီတိဝဿသဟ
ဿာနိ-အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး၊ အာယု-အသက်သည်၊
ယဒိအတ္ထိ-အကယ်၍ရှိသေး၏၊ ဧဝံသန္တေပိ-ဤသို့အသက်ကြွင်းရှိ
သေးလျက်လည်း၊ မစ္စုနော-သေမင်း၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ ဌိတံဝိယ-
တည်သကဲ့သို့၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ မညမာနော-မှတ်အောင်းမေ့
လျက်၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယော-ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇ-
ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ရောစေသိ-နှစ်သက်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ သိရသ္မိ-
ပလိတံဒိသွာ-ပ-ပဗ္ဗဇ္ဇ သမရောစယိတိ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊
ပုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ဒိသံပတိ-အရပ်
မျက်နှာတို့၏အရှင်ဖြစ်သော၊ ဓိရော-ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဃဒေဝေါ-
မဃဒေဝမင်းသည်၊ သိရသ္မိ-ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတံ-ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ-
မြင်၍၊ သံဝေဂံ-သံဝေဂကို၊ အလဘိ-ရလေ၏၊ လဘိတွာ-ရ၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇ-
ရဟန်း၏အဖြစ်ကို၊ သမရောစယိ-ကောင်းစွာနှစ်သက်လေ၏၊ ဣတိ-
သို့၊ ပုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

သော-ထိုမဃဒေဝမင်းသည်၊ ပုတ္တံ-သားကြီးဩရသကို၊ တာတ-
ချစ်သား၊ မယာ-ငါသည်၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ပဋိပန္နံ-ကျင့်အပ်
သောသဘောသည်၊ အတ္ထိ-၏၊ ဣမိနာနိဟာရေနေဝစ-ဤငါကဲ့သို့
သောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ တွံ-သင်ချစ်သားသည်၊ ဝတ္တေယျာသိ-ကျင့်ရစ်
လေလော့၊ ခေါ-စင်စစ်၊ တွံ-သင်သည်၊ အန္တိမပုရိသော-အန္တိမ
ယောက်ျားသည်၊ မာအဟောသိ-မဖြစ်ရစ်လေသင့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဩဝဒိ
တွာ-ဆုံးမခဲ့၍၊ နဂရာ-မိထိလာပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ဘိက္ခုပဗ္ဗဇ္ဇံ

-ရဟန်း ရသေ့၏အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြု၍၊ စတုရာသီတိဝဿ
သဟဿာနိ-အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဈာနသမာ
ပတ္တိဟိ-ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ဝိတိနာမေတွာ-လွန်စေ၍၊ အာယုပရိ
ယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကပရာယနော-ဗြဟ္မပြည်
သို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ တထာ-ထိုမဃဒေဝမင်းအတူ၊
တဿ-ထိုရဟန်းပြု သောမင်း၏၊ ပုတ္တောပိ-သားသည်၊ ဗဟူနိ-များစွာ
ကုန်သော၊ ဝဿသဟဿာနိ-အနှစ်တစ်ထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဓမ္မေန
တရားနှင့်အညီ၊ ရဇ္ဇံ-မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြု၍၊ တေနောဥပါ
ယေန-ထိုအကြောင်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြု၍၊ ဗြဟ္မလောက
ပရာယနော-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တထာ-ထို
အတူ၊ တဿ-ထိုမင်း၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ပဗ္ဗဇိ-ရဟန်းပြု၏။
ဣတိဇဝံ-ဤသို့၊ ဒွိဟိ-နှစ်ယောက်သောမင်းတို့ဖြင့်၊ ဥိနာနိ-
လျော့ကုန်သော၊ စတုရာသီတိဝတ္တိယသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်း
လေးထောင်သောမင်းတို့သည်၊ သီသေ-ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတံ-ဆံဖြူကို၊
ဒိသွာ-မြင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတာနိ-ရဟန်းပြုကုန်၏။ အထ-ထိုအခါ၌၊
ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မပြည်၌၊
ဌိတောဝ-တည်လျက်လျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ မနဿလောကေ-
လူပြည်၌၊ ကတကလျာဏဝတ္တံ-ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်း
ဟူသော၊ ကျင့်ဝတ်သည်၊ ပဝတ္တတိနုခေါ-ဖြစ်ပါလေသေး၏လော၊
ဣတိ-သို့၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဧတ္ထကံအဒ္ဓါနံ-
ဤမျှလောက်သော အခွန်သည်၊ ပဝတ္တံ-ဖြစ်၏။ ဣဒါနိ-ယခုအခါ၌၊
နပ္ပဝတ္တိဿတိ-မဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အပ္ပဝတ္တနံ-မဖြစ်လတ္တံ့သော
အကြောင်းကို၊ အဒ္ဓသ-မြင်လေ၏။ သော-ထိုမဃဒေဝဗြဟ္မာမင်းသည်၊
ခေါပန-စင်စစ်သဖြင့်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ မယံ-ငါ၏၊ ပဝေဏိယာ-
အစဉ်အဆက်ကို၊ ဥစ္ဆိဇ္ဇိတံ-ဖြတ်ခြင်းငှါ၊ အဟံ-ငါသည်၊ နဒဿာမိ-
မမြင်ပေ၊ ဣတိ-သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝံသေ-အမျိုးအနွယ်၌၊ ဇာတရ
ညောဇဝ-ဖြစ်သောမင်း၏သာလျှင်၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ-မိဖုရားကြီး၏၊

ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိ-ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဏှိတွာ-ယူ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ဝံသဿ-အနွယ်အဆက်၏၊ နေမိ-အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဌေန္တောဝိယ-
စပ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗတ္တော-ဖြစ်လေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နေမိ-
အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဌေန္တောဝိယ-စပ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်လာ၏။
ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ နေမိတိလဒ္ဓနာမော-နေမိဟူသောအမည်ရှိ၏။

ဟိသစ္စ-မှန်၏၊ တဿ-ထိုသတို့သားအား၊ နာမဂ္ဂဟဏဒီဝသေ-
အမည်မှည့်အံ့သောနေ၌၊ ပိတရာ-အဖမင်းသည်၊ အာနိတာ-ဆောင်ယူ
အပ်ကုန်သော၊ လက္ခဏပါဌကာ-လက္ခဏာဖတ်တတ်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မ
ဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ လက္ခဏာနိ-လက္ခဏာတို့ကို၊ ဩလောကေတွာ-
ကြည့်၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အယံကုမာရော-ဤမင်းသားသည်၊
တုမှာကံ-အရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ ဝံသံ-အနွယ်အဆက်ကို၊ ပဂ္ဂဏှတိ-
ချီးမြှောက်လာပေ၏။ ပိတာပိ-ဖခည်းတော်မင်းသည်လည်းကောင်း၊
မဟေသိပိ-မယ်တော်မိဖုရားသည်လည်းကောင်း၊ မဟာနုဘာဝေါ-
ကြီးသောအာနုဘော်ရှိလတ္တံ့၊ မဟာပုညော-ကြီးသောဘုန်းတော်ရှိလတ္တံ့၊
ဣတိ-သို့၊ ဗျာကရိယု-ကြားကြကုန်၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊
ရာဇာ-အဘမင်းသည်၊ ယထာဝုတ္တေန-ဆရာပုဏ္ဏားတို့ဆိုတိုင်းဖြစ်သော၊
အတ္တေန-အကြောင်းအားဖြင့်၊ အဿ-ထိုသတို့သားအား၊ နိမိတိနာမံ-
နေမိဟူသောအမည်ကို၊ အကာသိ-မှည့်၏၊ သော-ထိုနေမိသတို့သား
သည်၊ ဒဟရတော-ငယ်ရွယ်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ သီလေစ-
ပဉ္စင်သီလကို ဆောက်တည်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဥပေါသထကမ္မေစ-
ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ယုတ္တပ္ပယုတ္တော-မပြတ်
မလတ်၊ ယှဉ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-
ထိုနေမိသတို့သား၏၊ ပိတာ-အဖမင်းသည်၊ ပုရိမနယေနေဝ-
ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပလိတံ-ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ကပ္ပကဿ-
ဆတ္တာသည်အား၊ ဂါမဝရံ-ရွာဆုကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ပုတ္တံ-သားကြီး
ဩရသကို၊ ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌၊ အနုသာသေတွော-ဆုံးမခဲ့၍၊ နဂရာ-
မိထိလာမြို့မှ၊ နိက္ခမ္မ-ထွက်လေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြုလေ၍၊

ဈာနာနိ-ဈာန်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေ တွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဗြဟ္မလောကပရာယနော-
ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

နိမိရာဇာ-နေမိမင်းသည်၊ ဒါနဇ္ဈာသယတာယ-အလှူပေးခြင်း၌
ဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စတုသုဒ္ဓါရေသုစ-မြို့တံခါးလေးမျက်နှာ
တို့၌ လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေစ-မြို့၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဒါန
သာလာယော-ငါးဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-
ပြုစေ၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ ဧကကာယ-
တစ်ဆောင်တစ်ဆောင်သော၊ ဒါနသာလာယ-အလှူတင်းကုပ်၌၊ သတ
သဟဿံ-သတသဟဿံ-တစ်သိန်းတစ်သိန်းသောဥစ္စာကို၊ ကတွာ-
ပြု၍၊ ဒေဝသိကံ-ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ပဉ္စသတသဟဿာနိ-
ငါးသိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ပရိစ္စဇိ-ပေးလှူစွန့်ကြဲ၏။ ပဉ္စသီလာနိ-
ပဉ္စင်္ဂသီလတို့ကို၊ ရက္ခိ-စောင့်၏။ ပက္ခဒိဝေသေသု-လဆန်း လဆုတ်
ပက္ခတို့၌၊ ဥပေါသထကမ္မံ-အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥပုသ်ကို၊ သမာ
ဒိယိ-ကောင်းစွာဆောက်တည်၏၊ မဟာဇနံ-လူအပေါင်းကို၊ ဒါနာဒိသု-
အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညေသု-ကောင်းမှုတို့၌၊ သမာဒပေသိ-
ကောင်းစွာဆောက်တည်စေ၏။ သဂ္ဂမဂ္ဂံ-နတ်ရွာမဂ်ဖိုလ်ခရီးကို၊
အာစိက္ခိ-ကြား၏၊ နိရယဘယေန-ငရဲဆားဖြင့်၊ တဇ္ဇေသိ-ခြိမ်းခြောက်
၏၊ ပါပတော-မကောင်းမှုမှ၊ နိဝါရေသိ-တားမြစ်၏၊ တဿ-
ထိုနေမိမင်း၏၊ သြဝါဒေ-အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ-တည်၍၊ မဟာဇနော-
လူများသည်၊ ဒါနာဒိနိ-အလှူပေးခြင်းအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-
ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ တတော-ထိုလူပြည်မှ၊ စုတော-စုတေ
ကြသော်၊ ဒေဝလောကေ-နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဒေဝ
လောကော-နတ်ပြည်သည်၊ ပရိပူရိ-ပြည့်လေ၏၊ နိရယော-
ငရဲပြည်သည်၊ တုဇ္ဈောဝိယ-အချိုးအနှီးကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
တဒါပန-ထိုအခါ၌ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါနဇ္ဈာ သယဿ-
အလှူပေးခြင်းဆန္ဒ၏၊ ဥဠာရဘာဝဉ္စ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို
လည်းကောင်း၊ သံဝိဿသံ-အထူးအခြားရှိ၍၊ ဒါနပါရမီယာ-ဒါနပါရမီ၏၊

ပူရိတဘာဝဉ္စ-ပြည့်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဝေဒေန္တာ-ထင်ရှားစွာသိတော်မူစေသည်ဖြစ်၍၊ သတ္တာ-သည်၊ တဒါဟံ-မာပယိတွာန-ပ-နရာဒီနန္တိ-တဒါဟံမာပယိတွာန-ပ-နရာဒီနံ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ-အဟံ-ငါသည်၊ တဒါ-ထိုနေမိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ စတုမုခံ-တံခါးလေးမျက်နှာရှိသော၊ စတုသာလံ-တစ်ဆက်တည်းရှိသော လေးဆောင်ဇရပ်ကို၊ မာပယိတွာန-ဖန်ဆင်းစီရင်စေ၍၊ တတ္ထ-ထိုဇရပ်သို့၊ အာဂတာနံ-ရောက်လာကုန်သော၊ မိဂပက္ခီနဉ္စ-သားငှက်တို့အားလည်းကောင်း၊ နရာဒီနဉ္စ-ယောက်ျား မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဝတ္ထေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဣတိအာဒိ-ဤသို့အစရှိသော စကားကို၊ သတ္တာ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူလေ၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိနိမိရာဇကာလေ-ထိုနေမိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ မာပယိတွာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာရာပေတွာ-ပြုစေ၍၊ စတုသာလန္တိ-ဟူသည်ကား၊ စတုသုဒိသာသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ သမ္ပန္နသာလံ-စပ်၍ ဆောက်အပ်သောစရပ်တည်း၊ စတုမုခန္တိ-ဟူသည်ကား၊ စတုသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ စတုဟိဒ္ဓါရေဟိ-လေးပေါက်သောတံခါးတို့၌၊ ယုတ္တိ-ယှဉ်သောစရပ်ကို၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဒါနသာလာယ-အလှူတင်းကုပ်စရပ်၌၊ မဟန္တဘာဝတောစ-ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေယျဓမ္မဿစ-လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏လည်းကောင်း၊ ယာစကဇနဿစ-အလှူခံသောယာစကာ၏လည်းကောင်း၊ ဗဟုဘာဝထောစ-များလှသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဧကေနဝဒ္ဓါရေန-တစ်ပေါက်တည်းသောတံခါးဖြင့်လျှင်၊ ဒါနဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ပရိယန္တိ-ကုန်စင်သည်ကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဒေယျဓမ္မဉ္စ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုလည်း၊ ပရိယောသာပေတုံ-ဆုံးစိမ့်သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ မနသိကတွာ-နှလုံးထား၍၊ သာလာယ-စရပ်၏၊ စတုသုဒိသာသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ စတ္တာရိမဟာဒ္ဓါ

ရာနိ-တံခါးအကျယ်လေးပေါက်တို့ကို၊ ကာရာပေသိ-ပြုစေ၏၊ တတ္ထ-
 ထိုဇရပ်၌၊ ဒွါရတော-တံခါးဝမှ၊ ယာဝကောနာ-အထောင်တိုင်အောင်၊
 ဒေယျဓမ္မော-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ရာသီကတော-အစုအပုံပြုအပ်သည်
 ဖြစ်၍၊ တိဋ္ဌတိ-တည်ထား၏၊ အရဏုဂ္ဂံ-နေအရံဟက်သောအခါကို၊
 အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ ပကတိယာ-ကြပတော့ဖြင့်၊ ယာဝသံဝေသန
 ကာလော-သွင်းသောအခါသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊
 ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ကုတရသ္မိပ္ပိ-နေအခါမှ တစ်ပါး
 လည်းဖြစ်သော၊ ကာလေ-ညဉ့်အခါ၌၊ အနေကသတာ-အရာမကကုန်
 သော၊ ပဒီပါ-ဆီမီးတို့ကို၊ ဈာယန္တိ-ထွန်းကုန်၏၊ ယဒါယဒါ-
 အကြင်အကြင် အခါ၌၊ အတ္ထိကာ၊ အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊
 အာဂစ္ဆန္တိ-လာကုန် ၏၊ တဒါတဒါ-ထိုထိုသောအခါ၌၊ ဒိယတေဝ-
 လှူလေသည်သာတည်း၊ တဉ္စဒါနံ-ထိုအလှူကိုလည်း၊ ကပဏဒ္ဓိက
 ဝနိဗ္ဗကယာစကာနညေဝ-အထီးကျန်သော သူဆင်းရဲယာစကာတို့အား
 သာလျှင်၊ နဒေတိ-ပေးသည်မဟုတ်၊ အထခေါ-စင်စစ်သဖြင့်သော်ကား၊
 အမ္ဗာနံ-ကြွယ်ဝကုန်သော၊ မဟာဘောဂါနမ္ပိ-များသောဥစ္စာရှိသော
 သူတို့အားလည်း၊ ဥပကပ္ပနဝသေန-အနီးသို့ရောက်လာသည့်၏အစွမ်း
 ဖြင့်၊ မဟာသုဒဿန ဒါနသဒိသဥဠာရတရပဏိတ တရာနံ-မဟာ
 သုဒဿန စကြာမင်း၏ အလှူနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အထူးသဖြင့်
 မြတ်သည်ထက်မြတ်ကုန်သော၊ ဒေယျဓမ္မာနံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊
 ပရိစ္စဇေနတော-စွန့်ကြဲပေးလှူသောအားဖြင့်၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်
 ကုန်သော၊ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပဝါသိနော-အလုံးစုံဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်း၌နေကုန်
 သော၊ မနုဿာ-လူတို့သည်၊ ပဋိဂ္ဂဟေသုစေဝ-ခံလည်းခံကြကုန်၏၊
 ပရိဘုဉ္ဇိသုစ-သုံးဆောင်လည်း သုံးဆောင်ကြ၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။
 သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပံ-ဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်းအလုံးကို၊ ဥန္နင်္ဂလံ-ခုလောက်စပ်ကာရှိ
 သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ တဒါ-
 ထိုအခါ၌၊ မဟာဒါနံ-ကြီးလှစွာသောအလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊
 မနုဿာနံ-လူတို့အား၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိယထာစ-

ဖြစ်စေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဧဝံတထာ-ထို့အတူ၊ မိဂပက္ခိကေ-
 သားငှက်တို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ ဒါနသာလာယ-အလှူ
 တင်းကုတ်၏၊ ဗဟိ-အပဉ္စ၊ ဧကမန္တေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော
 အရပ်၌၊ တိရစ္ဆာနဂတာနံ-တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော၊ တေသမ္ပိ-ထိုသတ္တဝါ
 တို့အားလည်း၊ ဥပကပ္ပနဝသေန-အနီးသို့ရောက်လာသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊
 ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တတ္ထဒါနံ
 ပဝတ္တေသိ၊ မိဂပက္ခိနရာဒိနန္တိ-တတ္ထဒါနံ ပဝတ္တေသိ၊ မိဂပက္ခိနရာဒိနံ-
 ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အနက်ကို ရွတ်ဆိုအပ်ပြီး၊ ကေဝလဉ္စ-
 စင်စစ်သော်ကား၊ ဝိရစ္ဆနာနမေဝ-တိရစ္ဆာန်တို့အားသာလျှင်၊ ဒါနံ-
 ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ န-မဟုတ်လေသေး၊ ပေတာနံပိ-ပိတ္တာတို့အား
 လည်း၊ ဒိဝိသေ-ဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ပတ္တိ-ကောင်းမှု၏အဖို့ကို၊
 ဒါပေသိ-ပေးဝေစေ၏၊ ဧကိဿာ ဒါနသာလာယ-တစ်ဆောင်သော
 အလှူတင်းကုတ်၌၊ ပဝတ္ထတိယထာစ-အလှူကိုဖြစ်စေသကဲ့သို့၊ ဧဝံ
 တထာ-ထို့အတူ၊ ပဉ္စသုပိဒါနသာလာသု-ငါးဆောင်သောအလှူတင်း
 ကုတ်တို့၌လည်း၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဝတ္တိတ္ထ-ဖြစ်စေ၏၊ ပါဠိယံပန-
 ပါဠိတော်၌ကား၊ တဒါဟံမာပယိတွာနစတုသာလံစတုမုခန္တိ-တဒါဟံ
 မာပယိတွာန၊ စတုသာလံ စတုမုခံ-ဟူ၍၊ ဧကံဝိယ-တစ်ဆောင်သော
 အလှူတင်းကုတ်ကဲ့သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊
 နဂရမဇ္ဈေ-မြို့၏အလယ်၌၊ ဒါနသာလံ-အလှူတင်းကုတ်ကို၊ သန္ဓာယ-
 ရည်၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၂။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ တတ္ထ-ထိုအလှူတို့တွင်၊ ဒေယျဓမ္မံ-
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ဧကဒေသေန-တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြင့်၊ ဒေသေန္တာ-
 ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ အတ္ထဒနံသယနဉ္စ၊ အနုပါနဉ္စဘောဇနန္တိ-အတ္ထ
 ဒနံသယနဉ္စ၊ အနုပါနဉ္စဘောဇနံ-ဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အတ္ထဒနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ခေါမသုခုမာဒိနာ
 နာဝိဓနိဝါသနပါရပနံ-ခေါမချည်သိမ်မွေ့သော ချည်အစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြီး
 သော အထူးထူး အပြားပြားရှိသော အဝတ်ပုဆိုး အပေါ်ရုံပုဆိုးကို

လည်းကောင်း၊ သယနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မဉ္ဇုပလ္လင်္ကာဒိဇ္ဈေဝ-ညောင်
စောင်းပလ္လင် အစရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဂေါနကစိတ္တကာဒိစ-
ကောဇော အဆန်းအကြယ် အစရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ အနေကဝိဓ-
တစ်ပါးမက များသောအပြားရှိသော၊ သယိတဗ္ဗကံ-အိပ်ရာကို
လည်းကောင်း၊ ဧတ္ထ-ဤသယနံဟူသောပုဒ်၌၊ အာသနမ္ပိ-နေရာကို
လည်း၊ သယနဂ္ဂဟဏေနေဝ-သယနသဒ္ဓါဖြင့်သာလျှင်၊ ဂဟိတံ-ယူအပ်
၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ (သယနသဒ္ဓါဖြင့်၊ (အာသနသဒ္ဓါကို
လည်း ယူအပ် သဂြိုဟ်အပ်တော့သည်ဟုလိုသည်၊) အနံပါနဉ္စတော
ဇနံတိ-ဟူသည်ကား၊ တေသံတေသံသတ္တာနံ-တိုထိုသတ္တဝါတို့အား၊
ယထာဘိရုစိတံ-ကြိုက်နှစ်သက်အပ်သော၊ နာနဂ္ဂရသံ-အထူးထူးသော
အရသာရှိသော၊ အနန္တဇ္ဈေဝ-ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါနဉ္စ-အဖျော်ကို
လည်းကောင်း၊ အဝသိဋ္ဌနာနာ ဝိစတောဇနဝိကတိဉ္စ-ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ
အကြွင်းဖြစ်သော ဘောဇဉ်အထူးကိုလည်းကောင်း၊ အဗ္ဗောဓိန္ဒကရိတွာ
နာတိ-ဟူသည်ကား၊ အာရမ္မတော-အားထုတ်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-
စ၍၊ ယာဝအာယု ပရိယောသာနာ-အသက်ထက်ဆုံး၊ အဟောရတ္တံ-
နေ့ညဉ့်ကို၊ အဝိစ္စိန္တံ-မပြတ်မလပ်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍။

၄၃-၄။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ တဿဒါနဿ-ထိုအလှူ၏၊ သမ္မာ
သမ္မောမိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အာရမ္မ-အကြောင်းပြု၍၊ ဒါနပါရမီ
ဘာဝေန-ဒါနပါရမီ၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဝတ္တိတဘာဝံ-ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒဿန္တော-ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ တဒါ-
ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အဇ္ဈာသယော-အလိုဆန္ဒသည်၊ ပဝတ္တော-
ဖြစ်၏၊ ကထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ တံ-ထိုအလိုကို၊ ဥပမာယ-ဥပမာဖြင့်၊
ဒဿေတုံ-ပြအံ့သောငှာ၊ ယထာပိသေဝကောတိအာဒိ-ယထာပိသေဝ
ကော အစရှိသောဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏၊ တဿ-ထို
ဂါထာ၏၊ အတ္တော-ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ယထာနာမ-ဥပမာ
မည်သည်ကား၊ သေဝကပုရိသော-သူရင်းငှားယောက်ျားသည်၊ အတ္တ

☞ နော-မိမိ၏၊ သာမိကံ-အရှင်ကို၊ ကာလာနုကာလံသေဝနဝသေန-အခါ
 အခါ မှီဝဲသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဥပဂတော-ချည်းကပ်သည်ရှိသော်၊
 လဒ္ဓဗ္ဗဓနဟေတု-ရအပ်သောဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ ကာယေ
 န-ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါစာယ-စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနသ-
 နှလုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗထာပိ-အလုံးစုံအချင်းအရာအားဖြင့်၊
 ကာယဝစီ မနောကမ္မေဟိ-ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့ဖြင့်၊ သော-
 ထိုဥစ္စာရှင်ကို၊ အာရာမိကော-နှစ်သက်စေအပ်သည်၊ ဟောတိယထာ-
 ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထို့အတူ၊ အာရာဓနိယံ-နှစ်သက်အပ်သည်
 ဖြစ်၍၊ အာရာဓနမေဝ-နှစ်သက်အပ်သည်ကိုသာလျှင်၊ ဒေသတိယထာ-
 အလိုရှိသကဲ့သို့၊ ဂဝေသတိယထာ-ရှာမှီးသကဲ့သို့၊ တထာ-ထို့အတူ၊
 အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊ ဗောဓိသတ္တ ဘူတော-ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ဖြစ်
 သော၊ သဒေဝကဿ-နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကဿ-လူအပေါင်း၏၊
 သာမိဘူတံ-အရှင်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ အနတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ ဗုဒ္ဓဘာဝံ-
 ဘုရား၏အဖြစ်ကို၊ သေဝေတုကာမော-မှီဝဲလိုသည်ဖြစ်၍၊ တဿ-
 ထိုလူအပေါင်းကို၊ အာရာဓနတ္တံ-နှစ်သက်စိမ့်သောငှာ၊ သဗ္ဗသ္မိနိဗ္ဗတ္တ
 ဘဝေ-အလုံးစုံသော ဖြစ်ခြင်းရှိသောဘဝ၌၊ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီကို၊
 ပရိပူရဏဝသေန-ဖြည့်သည်၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော၊ ဓနေန-ဥစ္စာဖြင့်၊
 သဗ္ဗသတ္တေ-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့ကို၊ သန္တပွေတွာ-ရောင့်ရဲစေ၍၊
 ဗောဓိသင်္ခါတတော-အရဟတ္တမဂ်ဟုဆိုအပ်သော၊ အရိယမဂ္ဂဉာဏ
 တော-အရိယမဂ်တည်းဟူသောဉာဏ်ကြောင့်၊ ဇာတတ္တာ-ဖြစ်သည်၏
 အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗောဓိဇ္ဇန္တိ-ဗောဓိဇံဟူ၍၊ လဒ္ဓနာမံ-ရအပ်သောအမည်ရှိ
 သော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပရတော-အတိုင်း
 ထက်အလွန်၊ သဗ္ဗထာနာနုပါယေဟိ-အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာတို့
 ဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒေသိဿာမိ-အလိုရှိအံ့၊ ဂဝေသိဿာမိ-ရှာမှီးအံ့၊
 (ဗောဓိဇံဟူသောပုဒ်ကို ဗောဓိတောဇာတံ ဗောဓိဇံဟု ပဉ္စမိတပွရိသ်
 ကြံ၍၊ ဗောဓိတော-အရဟတ္တမဂ်ကြောင့်၊ ဇာတံ-ဖြစ်သောဉာဏ်တည်း၊

ဗောဓိဇံ-အရဟတ္တမဂ်ကြောင့်ဖြစ်သောဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရစေ
အပ်သောကြောင့်၊ လဒ္ဓနာမံ သဗ္ဗညုတဉာဏ်-ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်
သတည်း။) ဥတ္တမံ-မြတ်သော၊ ဗောဓိ-ဗောဓိဟုဆိုအပ်သော၊ တံ
သဗ္ဗောဓိ-ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ဇီဝိတပရိစာဂါဒိ-အသက်ကိုစွန့်
ခြင်းအစရှိသော၊ ယံကိဉ္စိ-အမှတ်မရှိသော တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဣစ္ဆာမိ-အလိုရှိ၏၊ အဘိပဏ္ဍေမိ-အလွန်တောင့်တ၏၊
(ရှေးဗောဓိဇံဟူသောပုဒ်၌ ဗောဓိသဒ္ဓါ အရဟတ္တမဂ်ကို ဟောစေ၊ နောက်
ဗောဓိမုတ္တမံဟူသောပုဒ်၌၊ ဗောဓိသဒ္ဓါကား၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဟောစေ
လို၍၊ ဗောဓိဇန္တိလဒ္ဓနာမသဗ္ဗညုတဉာဏ်-ဟု ရှေ့ပုဒ်ကို ဖွင့်တော်မူ
သည်၊ တံဥတ္တမံ ဗောဓိသမ္မာသဗ္ဗောဓိ-ဟု နောက်ပုဒ်ကိုဖွင့်တော်မူ
သည်။)

ဧဝံ-ဤသို့၊ ဣဓ-ဤစရိယာပိဋကကျမ်း၌၊ ဒါနဇ္ဈာ သယဿ-
အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒ၏၊ ဥဠာရဘာဝံ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒဿေတုံ-ပြအံ့သောငှာ၊ ဒါနပါရမီဝဿနေဝ-ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်
လျှင်၊ ဒေသနာ-ဒေသနာတော်ကို၊ ကထာ-ပြုအပ်၏၊ ဇာတက
ဒေသနာ ယံပန-နေမိဇာတ်တော်၌ကား၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊
သီလပါရမီ အာဒိနမ္မိ-သီလအစရှိသောပါရမီတို့၏လည်း၊ ပရိပူရဏံ-
ပြည့်စုံကြောင်းကို၊ ဝိဘာဝိတမေဝ-ထင်ရှားစေအပ်သည်သာတည်း၊
(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နေမိဇာတ်တော်၌ သီလပါရမီ၏ပြည့်စုံကြောင်းကို
ဒေသနာပြတော်မူအပ်သည်၊ ဤစရိယာပိဋကတကျမ်း၌ကား၊ ဒါနပါရမီ
၏အစွမ်းဖြင့် ဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူအပ်၏၊ ဟူလိုသည်။) တထာဟိ
တတောဧဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ အဿ-ထိုနေမိမင်းအား၊ (ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၌
သမ္မာန်စပ်လေ၊) ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသော
နည်းဖြင့်လျှင်၊ သီလာဒိဂုဏေဟိ-သီလအစရှိသော ကျေးဇူးတို့ဖြင့်၊
အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ အလင်္ကရိတွာ-တန်ဆာဆင်၍၊ မဟာဇနံ-
လူအပေါင်းကို၊ တတ္ထ-ထိုသီလအစရှိသော တရားတို့၌၊ ပတိဋ္ဌပေန္တဿ-

တည်စေလျက်၊ ဩဝါဒေ-အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ-တည်ကြကုန်၍၊
 နိဗ္ဗတ္တဒေဝတာ-ဖြစ်သောနတ်တို့သည်၊ သုဓမ္မာယံ-သုဓမ္မာအမည်
 ရှိသော၊ ဒေဝသဘာယံ-နတ်သဘင်၌၊ သန္နိပတိတာ-အညီအညွတ်
 စည်းဝေးကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမှာကံ-ငါတို့အား၊ နိမိရာဇာနိ-
 နေမိမင်းကို၊ နိဿာယ-မှီမိပေ၍၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ ဣဒံသမ္ပတ္တိ-
 ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာသို့၊ ပတ္တာ-ရောက်ကြကုန်လျက်၊
 ဧဝရူပါပိနာမ-ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို၊ ဗုဒ္ဓေ-
 ဘုရားသည်၊ အနုပ္ပန္န-မဖြစ်သေးဘဲလျက်၊ မဟာဇနဿ-လူအပေါင်း
 အား၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စံ-ဘုရားကိစ္စကို၊ သာဓယမာနာ-ပြီးစေကုန်လျက်၊ အစ္စ
 ရိယမနုဿာ-အံ့ဖွယ်သရဲနှင့်ယှဉ်သောသူတို့သည်၊ လောကေ-လောက
 ၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ-ဖြစ်ကုန်သည်ကား၊ အဟော-အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွတကား၊
 ဣတိ-သို့၊ မဟာပုရိသဿ-ယောက်ျားမြတ်၏၊ ဂုဏေ-ကျေးဇူးတို့ကို၊
 ဝဏ္ဏန္တာ-ချီးမွမ်းကုန်လျက်၊ အဘိတ္ထဝိသု-ထင်ရှားစွာပြောဆိုကြကုန်၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ အစ္ဆေရုံဝတလောကသ္မိ-ပ-မဏ္ဍိတောကုသလတ္ထိ
 ကောတိ အစ္ဆေရုံဝတလောကသ္မိ-ပ-ပဏ္ဍိတော ကုသလတ္ထိကော-ဟူ၍၊
 ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကုသလ္လတ္ထိကော-
 ကုသိုလ်ကိုအလိုရှိသော၊ ပဏ္ဍိတော-ပညာရှိသော၊ နေမိရာဇာ-နေမိမင်း
 သည်၊ အာဟု-ဖြစ်ပေ၏၊ လောကသ္မိ-လောက၌၊ ဝိစက္ခဏာ-ပညာရှိ
 တို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အစ္ဆေ
 ရုံဝတ-အံ့ဩဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ ဣတိအာဒိ-ဤသို့အစရှိသော စကား
 ကို၊ အဘိတ္ထဝိသု-အနှံ့ချီးမွမ်းကုန်၏။

တံ-ထိုချီးမွမ်းသောစကားကို၊ ဒေဝါနမိန္ဒ-နတ်တို့ကို အစိုးရ
 သော၊ သက္ကံ-သကြားမင်းကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗေဒေါ-
 ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒဠုကာမာ-
 ဖူးမြင်ခြင်းငှာအလိုရှိကုန်သည်၊ အဟောသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊

ကေဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊ မဟာပူရိသဿ-ယောက်ျားမြတ်အား၊ ဥပေါ
 သထိကဿ-ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်လျက်၊ ဥပရိပါသာဒဝရဂ
 တဿ-အထက်မြတ်သော နန်းပြဿဒ်၌နေစဉ်၊ ပစ္ဆိမယာမေ-မိုး
 သောက်ယံ၌၊ ပလ္လင်္က-ထက်ဝယ်ကို၊ အာဘုဇိတွာ-ခွေ၍၊ နိသိန္နဿ-
 နေလျက်၊ ဧဝံ-သို့၊ စေတသော-စိတ်၏၊ ပရိဝိတက္ကော-အကြံအစည်
 သည်၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ ခေါ-စင်စစ်၊ ဒါနံ-အလှူပေးခြင်း
 ကုသိုလ်သည်၊ ဝရံ-မြတ်လိမ့်မည်လော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊
 ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းသည်၊ ဝရံ-မြတ်လိမ့်မည်လော၊
 ဣတိ-သို့၊ ပရိဝိတက္ကော-အကြံသည်၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားဖြစ်၏၊ သော-
 ထိုနေမိမင်းသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ကံခံ-ယုံမှားသင်္ကာကို၊ ဆိန္နိတုံ-
 ဖြတ်အံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိ-မတတ်နိုင်လေ၊ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊
 သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ ဘဝနံ-နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာ
 ကာရံ-ပူသောအချင်းအရာကို၊ ဒဿသိ-ပြ၏၊ သက္ကော-သိကြားမင်း
 သည်၊ တံကာရဏံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ဆင်ခြင်သည်ရှိ
 သော်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ တဏှာဝိတက္ကံ-ထိုသို့သော
 အကြံအစည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဟန္တ-ယခု၊ အဿ-ထိုနေမိမင်း၏၊
 ဝိတက္ကံ-အကြံကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဆိန္နိဿာမိတိ-ဖြတ်အံ့ဟု၊
 အာဂန္တော-လာ၍၊ ပုရတော-ရှေ့ရှု၊ ဌိတော-ရပ်လာသော်၊ တေန-ထို
 နေမိမင်းသည်၊ တွံ-သင်သည်၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ အသိ-ဖြစ်
 သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုဋ္ဌော-မေးအပ်သော သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တ
 နော-မိမိ၏၊ ဒေဝရာဇဘိဝံ-သိကြားနတ်မင်း၏အဖြစ်ကို၊ အာရော
 စေတွာ-ကြား၍၊ မဟာရာဇ-နေမိမင်းကြီး၊ တွံ-သင်မင်းကြီးသည်၊
 ကိ-အဘယ်သို့သောအကြံကို၊ စိန္တေသိ-ကြံသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-
 ဆိုသည်ရှိသော်၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသိ-ကြားလေ၏၊
 သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ ဗြဟ္မစရိယမေဝ-ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းကို
 သာလျှင်၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒဿန္တော-ပြလိုသည်

ဖြစ်၍၊ ဟိနေန-ဗြဟ္မစရိယေန-ပ-အနဂါရာတပဿိနောတိ-ဟိနေန
ဗြဟ္မစရိယေန-ပ-အနဂါရာတပဿိနော-ဟူ၍၊ အာဟ-ပြောဆိုလေ၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-နေမိမင်းကြီး၊ ဟိနေန-မေထုံ
ကိုကြည့်ရှောင်ကာမျှလည်းဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မစရိယေန-ဥပုသ်သတင်းသုံး
ခြင်းဖြင့်၊ ခတ္တိယေ-မင်း၏အမျိုး၌၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ မဇ္ဈိမေနစ-
အလတ်ဖြစ်သော ဥပုသ်သုံးခြင်းဖြင့်၊ ဒေဝတ္တံ-နတ်၏အဖြစ်သည်၊
ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဥတ္တမေဝ-မြတ်သောဥပုသ်ကိုသုံးခြင်းဖြင့်သာ
လျှင်၊ ဝိသုဇ္ဈတိ-စင်ကြယ်၏၊ မဟာရာဇ-နေမိမင်းကြီး၊ အနာဂါရာ-အိမ်ရာ
မထောင်ကုန်သော၊ တပဿိနော-ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိကုန်သော၊ ယေ-
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ကာယေန-ဗြဟ္မာနှင့်စပ်ယှဉ်ခြင်း၌၊ ဥပပဇ္ဇန္တိ-
ဖြစ်ကုန်၏၊ ကေနစိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယာစယောဂေန-အလှူခံသော
စကားနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊ ဧတေကာယာ-ထိုဗြဟ္မာနှင့်စပ်ယှဉ်သော ကိုယ်
တို့ကို၊ နသုလဘာဟိ-မရလွယ်ကုန်သည်သာတည်း၊ ဣတိ-သို့၊
အာဟ-ဆို၏။

တတ္ထတာသု၊ ဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ပုတုတိတ္ထာယတ
နေသု-အစွန့်ရှည်စွာ သံသရာသို့၊ ကူးသွားကုန်သောသူတို့တွင်၊ မေထုန
ဝိရတိ မတ္တံ-မေထုံရှောင်ကာမျှဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ်သုံး
ခြင်းသည်၊ ဟိနနာမ-ဟိနသီလမည်၏၊ တေန-ထိုဟိနသီလဖြင့်၊
ခတ္တိယေ-မင်း၏အမျိုး၌၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဈာနဿ-ဈာန်
တရား၏၊ ဥပစာရမတ္တံ-ဥပစာရမျှတိုင်အောင်သော၊ ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ်
ဆောက်တည်ခြင်းသည်၊ မဇ္ဈိမနာမ-မဇ္ဈိမသီလမည်၏၊ တေန-
ထိုမဇ္ဈိမသီလဖြင့်၊ ဒေဝတ္တံ-နတ်၏ အဖြစ်သည်၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်
၏၊ အဋ္ဌသမာပတ္တိနိဗ္ဗတ္တနံ-ရှစ်ပါးသော သမာပတ်ကိုဖြစ်စေသော
သီလသည်၊ ဥတ္တမံ-နာမ-မြတ်သော သီလမည်၏၊ တေန-ထိုမြတ်သော
သီလဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တတိ-ဖြစ်တတ်၏၊
ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တံ-ထိုဗြဟ္မပြည်ကို၊ ဗာဟိရကာ-ဗာဟိရကပုဂ္ဂိုလ်

တို့သည်၊ နိဗ္ဗာနန္တိ-နိဗ္ဗာန်ဟူ၍၊ ကထေန္တိ-ဆိုကြပြောဟောကြကုန်၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဝိသုဇ္ဈတီတိ-ဝိသုဇ္ဈတီဟူ၍၊ အာဟ-ဆို၏၊
 (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သိကြားမင်းသည် နေမိမင်းအား ဟိနသီလဖြင့် မင်း
 ဖြစ်၏၊ မဇ္ဈိမသီလဖြင့် နတ်ဖြစ်၏၊ မြတ်သောသီလဖြင့် ကိလေသာမှ
 စင်ကြယ်၏၊ ဟုဆိုအပ်သော စကား၌၊ ဗာဟိရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အယူဝါဒ
 သည်၊ ဗြဟ္မပြည်ကို နိဗ္ဗာန်ဟု အယူသို့လိုက်၍၊ ဥတ္တမေန-ဝိသုဇ္ဈတီ-
 ဟုပြောဆိုသည်ဟူလိုသည်၊ ဗာဟိရက၏ အလိုကိုပြပြီး၍၊ ဘုရားရှင်
 သာသနာတော်ကို ပြအံ့သောငှာ သာသနေပန အစရှိသော စကားကို
 ဆိုအပ်သတည်း၊) သာသနေပန-ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ကား၊
 ပရိသုဒ္ဓသီလဿ-စင်ကြယ်သောသီလရှိသော၊ ဘိက္ခုနော-ရဟန်းအား၊
 အညတရံ-တစ်ပါးသော၊ ဒေဝနိကာယံ-နတ်၏ အဖြစ်ကို၊ ပတ္တန္တဿ-
 တောင့်တလျက်၊ ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းသည်၊ စေတနာဟိန
 တာယ-စေတနာညံ့သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဟိနနာမ-ဟိနသီလမည်၏၊
 တေန-ထိုအညံ့ဖြစ်သော စေတနာဖြင့်၊ ယထာပတ္တိတေ-မိမိတောင့်တ
 တိုင်းသော၊ ဒေဝလောကေ-နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ ပရိသုဒ္ဓ
 သီလဿ-စင်ကြယ်သောသီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အဋ္ဌသမာ
 ပတ္တိယော-ရှစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တနံ-ဖြစ်စေတတ်သော
 သီလသည်၊ မဇ္ဈိမနာမ-မဇ္ဈိမဖြစ်သော အလတ်သီလမည်၏၊ တေန-
 ထိုအလတ်သောသီလဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊
 ပရိသုဒ္ဓသီလဿပန-စင်ကြယ်သောသီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အားကား၊
 ဝိပဿနံ-ဝိပဿနာကို၊ ဝဇေတွာ-ပွားစေ၍၊ အရဟတ္တပ္ပတ္တိ-
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းသည်၊ ဥတ္တမနာမ-မြတ်သောသီလမည်၏၊
 တေန-ထိုမြတ်သောသီလဖြင့်၊ ဝိသုဇ္ဈတီ-ကိလေသာမှ စင်ကြယ်၏၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဣတိ-သို့၊
 သတ္ထော-သိကြားမင်းသည်၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ဒါနတော-အလှူ
 ထက်၊ ဗြဟ္မ စရိယဝါသောဝ-မြတ်သောသတင်းကို သုံးခြင်းသည်လျှင်၊

သတဂုဏေန-အရာသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန-
 အထောင်သော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ မဟပ္ပလော-ကြီးမြတ်
 သောအကျိုးရှိ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဏ္ဏေသိ-ချီးမွမ်း၏၊ ကာယာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဃဋ္ဌာ-ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်၊ ယာစယောဂေ
 နာတိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစန ယုတ္တေန-အလှူခံယာစကာနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊
 ယဇယောဂေနာတိပိ-ယဇယောဂေန-ဟူ၍လည်း၊ ပါဠိ-သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ
 ၏၊ ယဇနယုတ္တေန-ပူဇော်အပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော၊ ဒါနယုတ္တေန-
 ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
 အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား ဂါထာ၌ ယာစယောဂေန
 ဟူ၍ရှိ၏၊ ယဇနယောဂေန-ဟူ၍ ပါဠိရှိ၏၊ ထိုသို့ရှိသည်သို့လိုက်၍
 အနက်ယောဇနာသော်၊ ယာစနယုတ္တေန၌ အလှူခံယာစကာနှင့်ယှဉ်
 သဖြင့်ဟု ယောဇနာ၊ ယာဇယောဂေနဟူရှိသော ပါဠိအလိုကား၊ လှူဒါန်း
 ပူဇော်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သဖြင့်ဟု ယောဇနာလိုသည်ဟု၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာဖွင့်
 တော်မူအပ်သည်၊) တပဿိ နောတိ-ဟူသည်ကား၊ တပနိဿိတကာ-
 ခြိုးခြံသော အကျင့်သီတင်းကို မှီကုန်သော၊ ဣမာယပိဂါထာယ-
 ဤဂါထာဖြင့်လည်း၊ ဗြဟ္မစရိယဝါသသေဝ-မြတ်သောသီတင်းကို
 သုံးခြင်း၏သာလျှင်၊ မဟာနဘာဝတံ-ကြီးမြတ်သောအာနုဘော်ရှိ
 သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒိပေတိ-ပြ၏၊ ဧဝ္ဗပန-ဤသို့သောစကားကို
 လည်း၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ဒါနတော-အလှူပေး
 သောထက်၊ ဗြဟ္မစရိယမေဝ-မြတ်သောသီတင်းကို သုံးခြင်းသာလျှင်၊
 ကိဉ္ဇာပိမဟပ္ပလံ-အကယ်၍ကား အကျိုးကြီးမြတ်၏ရှင့်၊ ပနတထာပိ-
 ထိုသို့အလှူပေးခြင်းထက်မြတ်သော သတင်းသုံးခြင်း အကျိုးကြီးမြတ်
 သော်လည်း၊ ဒွေပိ-နှစ်ပါးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ-ထိုဒါနသီလ
 တရားတို့ကို၊ မဟာပူရိသ-အိုယောကျ်ားမြတ်၊ တယာ-သင်သူတော်
 ကောင်းသည်၊ ကတ္တဗ္ဗာဝ-ပြုအပ်ကုန်သည်သာတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊
 နေမိမင်းသည်၊ ဒါနသီလတရား၌ အဘယ်သည်လျှင် အထူးအကျိုး

နိမိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၀၅

ကြီးသနည်း၊ တွေးတောသင်္ကာရှိလေသော် သိကြားမင်းသည် ဒါနထက် သီလအကျိုးကြီးကြောင်းကိုပြပြီးသည်ဖြစ်၍၊ မင်းကြီးအလှူထက် သီလသည် အကယ်၍ကား အကျိုးကြီးမြတ်၏ရှင်၊ ထိုသို့ ဒါနထက် သီလအကျိုးကြီးမြတ်သော်လည်း၊ ဒါနကိုလည်း မလျော့အပ် နှစ်ပါး စုံကိုပင် ကြံအပ်တော့သည်ဟု တရားကို အပြီးအပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တစ်ဖန် ဒါနကိုသွတ်သွင်း၍ အလိုတူ အားထုတ်စိမ့်သောငှာ ပြုပြန်ခြင်း သည်၊ ကိစ္ဆာပိလုန်း၊ တချမ်းဝန်ခံ၊ အပယ်လုန့်၊ လက်ခံကျန်တစ်ခုဟု နိယံဆရာဆိုအပ်သောစကားနှင့် လျော်သည်ဟု ကြံအပ်သည်။) မဟာ ရာဇ-မင်းကြီး၊ ဒွိသုပိ-နှစ်ပါးသော ဒါနသီလတရားတို့၌၊ အပ္ပမတ္တော-မမေ့မလျော့သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တွံ-သင်မင်းကြီးသည်၊ ဒါနန္တ အလှူကိုလည်း၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော၊ သီလန္တ-သီလကိုလည်း၊ ရက္ခာဟိ-စောင့်ပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တံ-ထိုနေမိမင်းကို၊ ဩဝ ဒိတွာ-ဆုံးမခဲ့၍၊ သကဋ္ဌာန မေဝ-မိမိနေရာနတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏။

အတ-ထိုအခါ၌၊ ဒေဝဂဏော-နတ်အပေါင်းသည်၊ မဟာ ရာဇ-သိကြားမင်းကြီး၊ ကုဟိ-အဘယ်အရပ်သို့၊ တုမေ-ရှင်မင်းကြီးတို့ သည်၊ ဂတတ္ထာတိ-ကြွသွားတော်မူလေသနည်းဟု၊ အာဟ-၏၊ ဘောန္တော-အိုနတ်အပေါင်းတို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ မိထိလာယံ-မိတိလာမြို့ ၌၊ နိမိရညော-နေမိမင်း၏၊ နေမိမင်းအားလည်းဟူ၊ ကင်္ခါ-ယုံမှားသင်္ကာ ခြင်းကို၊ ဆိန္ဒိတု-ဖြတ်အံ့သောငှာ၊ မနဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ ဂတော-သွား၏၊ ဣတိ-သို့၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ တမတ္ထံ-ထို အကြောင်းကို၊ ပကာသေတွာ-ထင်ရှားစေလို၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရား လောင်း၏၊ ဂုဏံ-ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ဝိတ္တာရတော-အကျယ်ချဲ့သော အားဖြင့်၊ ဝဏ္ဏေသိ-ချီးမွမ်း၏၊ တံ-ထိုချီးမွမ်းအပ်သောစကားကို၊ သုတွာ-ကြားကြကုန်၍၊ ဒေဝါ-နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ မဟာရာဇ- သိကြားမင်းကြီး၊ မယံ-အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ နေမိရာဇာနံ-နေမိမင်းကြီးကို၊

ဒဋ္ဌကာမာ-ဖူးမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်သည်။ အမှာ-ဖြစ်ကုန်၏။
 သာဓုအာယာစာမ-အခွင့်တောင်းပါကုန်၏။ နံ-ထိုနေမိမင်းမြတ်ကို၊
 ဣဓ-ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ ပက္ခောသာပေဟိ-ခေါ်ပင့်တော်မူပါ
 လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒိသု-ဆိုကြကုန်၏။ သက္ကော-သိကြားသည်၊ သာဓု
 တိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္စိတွာ-ဝန်ခံ၍၊ မာတလိ-မာတလိနတ်သားကို၊
 အာမန္တေသိ-ခေါ်၏။ သမ္ပမာတလိ-အချင်းမာတလိ၊ တံ-သင်သည်၊
 မနဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ ဂစ္ဆ-သွားလေ၊ နေမိရာဇာနံ-နေမိမင်းမြတ်
 ကို၊ ဝေဇယန္တာရထံ-ဝေဇယန္တာရထားထက်သို့၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊
 အာနေဟိ-ဆောင်ချေပင့်ချေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဏာပေသိ-စေလိုက်
 ၏၊ သော-ထိုမာတလိနတ်သားသည်၊ သာဓုတိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပ
 ဋ္ဌိစ္စိတွာ-ဝန်ခံ၍၊ ရထေန-ဝေဇယန္တာရထားဖြင့်၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊
 တတ္ထ-ထိုဝေဇယန္တာရထား၌၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ အာရော
 ပေတွာ-တင်ပြီး၍၊ တေန-ထိုနေမိမင်းသည်၊ ယာစိတော-တောင်းပန်
 အပ်သော်၊ မာတလိ-မာတလိနတ်သည်၊ ယထာက္ကမံ-အစဉ်အတိုင်း၏
 ပါပကမ္မိနဉ္စ-မကောင်းမှုကို ပြုမိသောသူတို့၏လည်းကောင်း၊ ပုည
 ကမ္မိနဉ္စ-ကောင်းမှုပြုသောသူတို့၏လည်းကောင်း၊ ဌာနာနိ-နေရာတို့ကို၊
 အာစိက္ခန္တော-ပြောကြားပြီး၍၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဒေဝလောကံ-
 နတ်ပြည်သို့၊ နေသိ-ဆောင်ခဲ့၏၊ ဒေဝါပိခေါ-နတ်တို့သည်လည်း၊
 နိမိရာဇာ-နေမိမင်းမြတ်သည်၊ အာဂတော-ရောက်လာလေပြီ၊
 ဣတိ-သို့၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓမာလာဝါသ ပုပ္ဖဟတ္ထာ-နတ်၌
 ဖြစ်သော နံ့သာ၊ ပန်း၊ ထုံသင်းပန်းပွင့်တို့ဖြင့် လက်စွဲကုန်လျက်၊
 ယာဝစိတ္တကုဋ္ဌဒ္ဓါရ ကောဋ္ဌကာ-စိတ္တကုဋ္ဌတံခါးမှတ်ဝတိုင်အောင်၊
 ပစ္စုဂန္တာ-ခရီးဦးကြိုဆို လာကုန်၍၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊
 ဒိဗ္ဗဂန္ဓာဒိဟိ-နတ်တို့၏ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်-
 ပူဇော်ကုန်လျက်၊ သုဓမ္မံ-သုဓမ္မာ အမည်ရှိသော၊ ဒေဝသဘံ-နတ်၏
 သဘင်သို့၊ အာနယိသု-ဆောင်ကြလေကုန်၏၊ ရာဇာ-နေမိမင်းသည်။

ရထား-ရထားမှ၊ ဩတရိတွာ-သက်၍၊ ဒေဝသတ်-သုဓမ္မာနတ်သဘင်
 တွင်းသို့၊ ပဝိသိတွာ-ဝင်၍၊ သက္ကေန-သိကြားမင်းနှင့်၊ ဧကာသနေ-
 တူသောနေရာ၌၊ နိသီဒိတွာ-နေ၍၊ တေန-ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗေဟိ-
 -နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမေဟိ-ပျော်ရွှင်မှုကာမတရားတို့ဖြင့်၊
 နိမန္တိယမာနော-ဖိတ်မန္တကပြုသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ-သိကြားမင်းကြီး၊
 မယှံ-ငါ့အား၊ ယာစိတကုပ မေဟိ-သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို ငှားသည်နှင့်
 တူသော၊ ဣမေဟိကာမေဟိ- ဤပျော်ရွှင်မှုကာမတရားတို့ဖြင့်၊ အလံ-
 အလိုမရှိပါ၊ ဣတိ-သို့၊ ပဋိက္ခိပိတွာ-ပယ်လိုက်၍၊ အနေကပရိယာ-
 ယေန-များစွာသောအကြောင်းဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-
 ဟောပြော၍၊ မနုဿလောကဂဏနာယ-လူတို့အရေအတွက်ဖြင့်၊
 သတ္တာဟမေဝ-ခုနစ်ရက်အတိုင်းအရှည်လျှင်၊ ဌတွာ-တည်၍၊ သက္က-
 သိကြားမင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ မနုဿလောကံ-လူပြည်သို့၊ ဂစ္ဆာမိ-
 သွားပါအံ့၊ တတ္ထ-ထိုလူပြည်၌၏ ဒါနာဒီနိ-အလှူ အစရှိကုန်သော၊
 ပုညာနိ-ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရိဿာမိ-ပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-၏၊
 သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ နေမိရာဇာနိ-နေမိမင်းကို၊ မိထိလံ-မိထိလာ
 ပြည်သို့၊ နေဟိတိ-ပို့ဆောင်လေဦးလော့ဟု၊ မာတလိ-မာတလိ
 နတ်သားကို၊ အာဏာပေသိ-စေ၏၊ သော-ထိုမာတလိနတ်သားသည်၊
 ဝေဇယန္တရထံ-ဝေဇယန္တာရထားထက်သို့၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊
 ပါစိနဒိသာဘာဂေန-အရှေ့မျက်နှာအဖို့ဖြင့်၊ မိထိလံ-မိထိလာပြည်သို့၊
 ပါပုဏိ-ရောက်လေ၏၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗရထံ-
 နတ်ရထားကို၊ ဒိသွာ-မြင်ကြ၍၊ ရညော-နေမိမင်းအား၊ ပစ္စုဂ္ဂမနံ-ခရီးဦး
 ကြိုဆိုခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ မာတလိ-မာတလိနတ်သားသည်၊
 သီဟပဉ္စရေ-ခြင်္သေ့ခံသော လေသာတံခါး၌၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်း
 ကို၊ ဩတာရေတွာ-ချ၍၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြားခဲ့၍၊ သကဌာနမေဝ-မိမိ
 နေရာနတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ မဟာဇနောပိ-လူအပေါင်း
 သည်လည်း၊ ရာဇာနိ-နေမိမင်းကို၊ ပရိဝါရေတွာ-ဝန်းရံ၍၊ ဒေဝ-

လူတို့သခင် အရှင်မင်းကြီး၊ ဒေဝလောကော-တာဝတိံသာနတ်ပြည်
သည်၊ ကိဒိသော-အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-
မေး၏၊ ရာဇာ-နေမိမင်းသည်၊ ဒေဝလောက သမ္ပတ္တိ-တာဝတိံသာနတ်
ပြည်၏ ပြည့်စုံကြောင်းကို၊ ဝဏ္ဏေတွာ-ချီးမွမ်း၍၊ တုမေပိ-သင်
လူအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ ဒါနာဒိနိ-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပညာနိ-
ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရေထ-ပြုကြကုန်လော၊ ဧဝံ-ဤသို့ကောင်းမှုနှင့်
ပြည့်စုံသည်ရှိသော်၊ တုမေ-သင်လူအပေါင်းတို့သည်၊ တသ္မိဒေဝ
လောကော-ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဿထ-ဖြစ်ကြကုန်
လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဓမ္မ-တရားကို၊ ဒေသေသိ-ဟော၏၊ သော-ထိုမင်း
ကြီးသည်၊ အပရဘာဂေ-နောက်အဖို့၌၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေး၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-
ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပလိတံ-ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊
ပုတ္တဿ-သားအား၊ ရဇ္ဇံ-မင်းအဖြစ်ကို၊ ပဋိစ္ဆာပေတွာ-ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊
ကာမေ-ကာမတရားတို့ကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇံ-ရသေ့ရဟန်း၏
အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြု၍၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊ ဗြဟ္မ
ဝိဟာရေ-ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ-ပွားစေ၍၊ ဗြဟ္မ
လောကူပဂေါ-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
တဒါ-ထိုနေမိမင်းဖြစ်တော်မူသောကာလ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊
အနုရုဒ္ဓေါ-ရှင်အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မာတလိ-
မာတလိသည်၊ အာနန္ဒော-ရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊
စတုရာသီတိ ရာဇသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောမင်းတို့
သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသု-ဖြစ်လာကုန်၏၊
နေမိရာဇာ-နေမိမင်းသည်၊ လောကနာထော-နတ်လူတို့ ကိုးကွယ်ရာ
ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

ဣဓါပိ-ဤနေမိဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တန
ယေနေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ တဿ-ထိုနေမိဇာတ်တော်၏၊
ဗောဓိသမ္ဘာရာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ် အဆောက်အဦးတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-

ထုတ်အပ်ကုန်၏။ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဗြဟ္မလောကသမ္ပတ္တိ-ဗြဟ္မာ
ပြည်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေးဘဝ၌၊ အတ္တ
နာ-မိမိသည်၊ ပဝတ္တိတံ-ဖြစ်စေအပ်သော၊ ကလျာဏဝတ္တံ-ကုသိုလ်
တည်းဟူသောဝတ်ကို၊ အနုပ္ပဗန္ဓေဿာမိတိ-အစဉ်အတိုင်း စေ့စပ်ပြန်
အံ့ဟု၊ မဟာကရုဏာယ-မြတ်သောကရုဏာဖြင့်၊ မနုဿလောကေ-
လူပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တနံ-ဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥဠာရ ဒါနဇ္ဈာသယေသု-
အလှူပေးခြင်းအစရှိသည်တို့၌၊ ပဋိပတ္တိ-ကျင့်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊
မဟာဇနဿစ-လူအများကိုလည်း၊ တတ္ထ-ထိုအလှူပေးခြင်း အစရှိ
သည်တို့၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-တည်စေခြင်းလည်းကောင်း၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေ
လောက်၊ ဒေဝမနုဿာ-နတ်လူတို့သည်၊ နံ-ထိုနေမိမင်းကို၊ ပတ္တဋ္ဌယ
သတာ-တောင့်တခြင်းရှိကုန်၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊ အဿ-ထိုနေမိ
မင်း၏၊ ပတ္တာ-နတ်ရွာသို့ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဒေဝရာဇဿ-နတ်
တို့၏ မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊
ဥပသကံမေ-ချဉ်းကပ်ခြင်း၌၊ အတိဝိမှယတာ-အလွန်အံ့ဖွယ်ရှိသည်၏
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ တေန-ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိယာ-
နတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့်၊ နိမန္တိယမာနောပိ-ပန်ကြားဖိတ်ဆိုငြား
သော်လည်း၊ တံ-ထိုနတ်စည်းစိမ်ကို၊ အနုလင်္ကာရိတွာ-တန်ဆာမဆင်
မှု၍၊ ပုညသမ္ဘာရံ-ကောင်းမှုတည်းဟူသော အဆောက်အဦးကို၊ ပရိဗြူဟ
နတ္ထံ-ပြင်းစွာအားထုတ်အံ့သောငှာ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ မနုဿဝါသံ-လူပြည်
သို့၊ ဥပဂမနံ-ကပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လာဘသမ္ပတ္တိသု-လတ်သပ္ပကာ
တို့၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့၌၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံတို့၌၊ အလဂ္ဂဘာဝေါ-
မငြိစွမ်းသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဣတိဇေမာဒယော-ဤသို့အစရှိ
ကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ-ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-
ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိသဒ္ဓါကား၊ ပရိသမာပန။

ဆဋ္ဌံ-ခြောက်ခုမြောက်သော၊ နိမိဇာတကံ-နေမိဇာတ်

တော်သည်၊

နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

၇။ စန္ဒကုမာရစရိယာဝဏ္ဏဇာ

၄၅။ သတ္တမေ-ခုနစ်ခုမြောက်သော ဇာတ်၌၊ ဧကရာဇဿ-အတြဇောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကရာဇဿနာမ-ဧကရာဇ်အမည်ရှိသော၊ ကာသိကရညော-ကာသိကရာဇ်မင်း၏၊ ဩရသပုတ္တော-သားအကြီးတည်း၊ နဂရေပုပ္ဖဝတိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပုပ္ဖဝတိနာမကေ-ပုပ္ဖဝတိအမည်ရှိသော၊ နဂရေ-ပြည်၌၊ စန္ဒသဝ္ဗယောတိ-ဟူသည်ကား၊ စန္ဒသဒ္ဓေန-စန္ဒသဒ္ဓါဖြင့်၊ အဝ္ဗာတဗ္ဗော-ခေါ်ဝေါ်အပ်၏၊ စန္ဒနာမော-စန္ဒကုမာရမင်းသားမည်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ အယံဗာရာဏသီ-ဤဗာရာဏသီပြည်သည်၊ ပုပ္ဖဝတိနာမ-ပုပ္ဖဝတိဟုအမည်တွင်ဖူးသည်၊ အဟောသိကိရ-ဖြစ်လေသတတ်၊ တတ္ထ-ထိုပုပ္ဖဝတိပြည်၌၊ ဝသဝတ္တိရညော-ဝသဝတ္တိမင်း၏၊ ပုတ္တော-သားဖြစ်သော၊ ဧကရာဇာနာမ-ဧကရာဇ်မည်သောမင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ-ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္ထော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ-ထိုဧကရာဇ်မင်း၏၊ ဂေါတမိယာနာမ-ဂေါတမီအမည်ရှိသော၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ-မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိ-ပဋိသန္ဓေကို၊ အဂ္ဂမဟေသိ-ယူလေ၏၊ အဿ-ထိုသတို့သားအား၊ စန္ဒကုမာရောတိနာမံ-စန္ဒကုမာရဟူသောအမည်ကို၊

အကံသု-မှည့်ကြကုန်၏။ တဿ-ထိုစန္ဒကုမာရသတို့သားအား၊ ပဒသာ-
 -ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ-သွားသောကာလ၌၊ အပရောပိ-တစ်ပါးလည်း
 ဖြစ်သော၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်ပြန်၏။ တဿ-ထိုသတို့
 သားအား၊ သူရိယကုမာရောတိနာမံ-သူရိယကုမာရ ဟူသောအမည်ကို၊
 အကံသု-ပြုကြကုန်၏။ တဿ-ထိုသူရိယကုမာရ သတို့သားအား၊
 ပဒသာ-ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ-သွားလေသောကာလ၌၊ ဧကာ-တစ်
 ယောက်သော၊ ဓိတာ-သမီးသည်၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်၏။ တဿာ-ထို
 သတို့သမီးအား၊ သေလာတိနာမံ-သေလာဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု
 -ပြုကြကုန်၏။ နေသံ-ထိုစန္ဒကုမာရ မောင်နှမသုံးယောက်တို့အား၊
 ဝေမာတိကာ-အမိကွဲပြားသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒွေဘာတရော-
 ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည်၊ ဘဒ္ဒသေနောစ-ဘဒ္ဒသေနဟူ၍
 လည်းကောင်း၊ သူရောစ-သူရဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ အဟေ
 သံ-ဖြစ်ကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အနုပုဗ္ဗေန-
 အစဉ်သဖြင့်၊ ပုဒ္ဓိပ္ပတ္တော-ကြီးသောအရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်၊ သိပ္ပေ
 သုစ-အတတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဌာနေသုစ-ပညာ၏အရာ၌
 လည်းကောင်း၊ ပါရံ-အပြီးအဆုံးသို့၊ အဂမာသိ-ရောက်လေ၏။ တဿ
 -ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားအား၊ အနုစ္ဆဝိကံ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊
 စန္ဒနာမ-စန္ဒာအမည်ရှိသော၊ ရာဇဓိတရံ-မင်းသမီးကို၊ အာနေတွာ-
 ဆောင်ယူ၍၊ ဥပရဇ္ဇံ-အိမ်ရှေ့အရာကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။ ဗောဓိသတ္တဿ
 -ဘုရားလောင်းအား၊ ဧကာ-တစ်ယောက်သော၊ ပုတ္တော-သားသည်၊
 ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်၏။ တဿ-ထိုသတို့သားအား၊ ဝါသုလောတိနာမံ-
 ဝါသုလဟူသော အမည်ကို၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏။ တဿပနရညော-
 ထိုဧကရာဇ်မင်းအား၊ ခဏ္ဍဟာလောနမ-ခဏ္ဍဟာလ အမည်ရှိသော၊
 ပုရောဟိတော-ပုရောဟိတ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ တံ-ထိုခဏ္ဍဟာလ
 ပုဏ္ဏားကို၊ ဝိနိစ္ဆယေ-တရားဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ ဌပေသိ-ထား၏၊
 သော-ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ လဉ္စဝိတ္တကော-တံစိုးစားသည်။

ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ လဉ္စ-တံစိုးကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အသာမိကေ-
ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သောသူတို့ကို၊ သာမိကေတိ-ဥစ္စာရှင်တို့ဟူ၍၊ ကရော
တိ-ပြု၏၊ သာမိကေစ-ဥစ္စာရှင် ဖြစ်သောသူတို့ကိုလည်း၊ အသာမိကေ
တိ-ဥစ္စာရှင်မဟုတ်ဟူ၍၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဧက
ဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊ အဋ္ဌပရာဇိတော-တရားရှုံးသော၊ ဧကော-
တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော-ယောက်ျားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနေ-တရား
ဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ ဥပက္ခောဿန္တော-ဟစ်ကျော်လျက်၊ နိက္ခမိတွာ-
ထွက်လေသော်၊ ရာဇူပဌာနံ-မင်းရင်ပြင်အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ-သွားလတ်
သော၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ တဿ-
ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသား၏၊ ပါဒေသု-ခြေတို့၌၊ နိပတိတွာ-ဝတ်၍၊
သာမိ-အရှင်သား၊ ခဏ္ဍဟာလော-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ-
တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ ဝိလောပံ-တရားပျက်ကြောင်းတံစိုးကို၊ ခါဒတိ-
စားခဲ့၏၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်ကို၊ တေန-ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ လဉ္စ-
တံစိုးကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ပရာဇယံ-ရှုံးခြင်းသို့၊ ပါပိတော-ရောက်စေ
အပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အဋ္ဌသာရံ-တရားရှုံးသောအသံကို၊ အကာသိ-
ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သမ္မ-အိုအချင်း ယောက်ျား၊
တွံ-သင်သည်၊ မာဘာယိ-မကြောက်လင့်၊ ဣတိ-သို့၊ တံ-ထိုတရားရှုံး
သောယောက်ျားကို၊ အဿာသေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ ဝိနိစ္ဆယံ-
တရားသဘင်သို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ သာမိကမေဝ-ဥစ္စာရှင်ကိုသာ
လျှင်၊ သာမိကန္တိ-ဥစ္စာရှင်ဟူ၍၊ အကာသိ-၏၊ မဟာဇနော-လူ
အပေါင်းသည်၊ မဟာသဒ္ဓေန-သည်းစွာသောအသံဖြင့်၊ သာဓုကာရံ-
ကောင်းချီးကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။

ရာဇာ-အဖဧကရာဇ်မင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တေန-ဘုရားလောင်း
သည်၊ အဋ္ဌော-တရားကို၊ သုဝိနိစ္ဆိတောကိရ-ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ပေ
သတတ်၊ ဣတိ-သို့၊ သုတွာ-ကြားရလေသော်၊ တံ-ထိုစန္ဒကုမာရ
မင်းသားကို၊ အာမန္တေတွာ-ခေါ်၍၊ တာတ-ချစ်သား၊ ဣတော-ဤနေ့မှ

ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ တွမေဝ-သင်ချစ်သားသည်သာလျှင်၊ အဇ္ဈကာရဏေ-
 တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြုရာ၌၊ ဝိနိစ္ဆိနာဟိ-ဆုံးဖြတ်လေလော့၊ ဣတိ-
 သို့၊ ဝိနိစ္ဆယံ-တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကို၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း
 အား၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ ခဏ္ဍဟာလဿ-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား၊
 အာယော-လက်ဆောင်သည်၊ ပုစ္ဆိဇ္ဇိ-ပြတ်လေ၏၊ သော-တို့ခဏ္ဍ
 ဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ တတော-ထိုကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍ ဗောဓိသတ္တေ-
 ဘုရားလောင်း၌၊ အဃာတံ-ရန်ညှိုးကို၊ ဗန္ဓိတွာ-ဖွဲ့၍၊ ဩတာရာ-
 ပေတွာ-နှိပ်စက်လိုသော အခွင့်ကိုငဲ့လျက်၊ ဝိစရိ-ရှာဖွေ၏၊ သောပန
 ရာဇာ-ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်၊ မုဓပ္ပသန္နော-ချွတ်ယွင်းသောအမှု၌
 ယုံကြည်၏၊ သော-ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊
 သုပိနန္တေန-အိမ်မက်ဖြင့်၊ ဒေဝလောက-နတ်ပြည်ကို၊ ပဿိတွာ-
 မြင်မက်သည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထ-ထိုနတ်ပြည်သို့၊ ဂန္တကာမော-သွားလိုသည်၊
 ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပုရောဟိတံ-ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို၊
 ဗြဟ္မလောက ဂါမိမဂ္ဂံ-ဗြဟ္မပြည်သို့လားအံ့သောအကြောင်းကို၊
 အာစိက္ခာဟိတိ-ကြားပါလောဟု၊ အာဟ-ဆို၏၊ သော-ထိုခဏ္ဍဟာလ
 ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အတိဒါနံ-အလွန်သောအလှူကို၊
 ဒဒန္တော-ပေးလိုသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗစတုက္ကေန-အလုံးစုံကို လေးခုစီ
 စုသဖြင့်၊ ယညံ-ယဇ်ကို၊ ယဇသု-ပူဇော်လေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-
 ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရညာ-ဧကရာဇ် မင်းသည်၊ အတိဒါနံ-အလွန်သော
 အလှူသည်၊ ကိ-အဘယ်သို့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုဋ္ဌော-မေးအပ်သော
 ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 ပီယပုတ္တာ-ချစ်လှစွာသောသားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပီယမိတရော-
 ချစ်လှစွာသောသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဝိဘဝါ-များသောဥစ္စာ
 ရှိကုန်သော၊ သေဌိနော-သူဌေးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ
 အဿာဒယော-မင်္ဂလာရှိသော ဆင်မြင်း အစရှိသည်တို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဧတေ-ထိုသူအပေါင်းတို့ကို၊ စတ္တာရော-

စတ္တာရော-လေးယောက်စီ လေးယောက်စီတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
ဒိပဒစဘုပ္ပဒေ-ခြေနှစ်ချောင်း၊ ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ကို၊
ယညတ္တာယ-ယစ်ပူဇော်အံ့သောငှာ၊ ပရိစ္ဆဇိတွာ-စွန့်၍၊ တေသံ-
ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊ ဂလလောဟိတေန-လည်ချောင်းသွေးဖြင့်၊
ယဇနံ-ယစ်ပူဇော်ခြင်းသည်၊ အတိဒါနံနာမ-အလွန်သောအလှူကြီးမည်
၏၊ ဣတိ-သို့၊ သညာပေတိ-သိစေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ သော-ထို
ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ သဂ္ဂမဂ္ဂံ-နတ်ရွာခရီးကို၊ အဟံ-ငါသည်၊
အာစိက္ခိဿာမိတိ-ကြားအံ့ဟု၊ အာရောစိတေ-ကြားသည်ရှိသော်၊
နိရယမဂ္ဂံ-ငရဲသို့ သွားအံ့သောခရီးကို၊ အာစိက္ခိ-ကြားမှာလေ၏။

ရာဇာပိ-ဧကရာဇ်မင်းသည်၊ တသ္မိ-ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၌၊
ပဏ္ဍိတသညီ-ပညာရှိ၏ဟု အမှတ်ရှိမိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တေန-
ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝုတ္တဝိမိ-ဆိုအပ်ပြီးသောအစီအရင်ကို၊
သဂ္ဂမဂ္ဂေါတိ-နတ်ရွာခရီးဟူ၍၊ သညာယ-အမှတ်ဖြင့်၊ တံ-ထိုအစီရင်
ကို၊ ပဋိပဇ္ဇိတုကာမော-ကျင့်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာ
သော၊ ယညာဝါဠံ-ယစ်တွင်းကို၊ ကာရာပေတွာ-ပြုစေ၍၊ တတ္ထ-
ထိုယစ်တွင်းသို့၊ ဗောဓိသတ္တာဒိကေ-ဘုရားလောင်းအစရှိကုန်သော၊
စတ္တာရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ ရာဇကုမာရေ မင်းသားတို့ကို၊
အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ ခဏ္ဍဟာလေန-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝုတ္တံ-
ဆိုအပ်စီရင်အပ်သော၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ဒိပဒစဘုပ္ပဒေ-ခြေနှစ်ချောင်း၊
ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ကို၊ ယညပသုတဋ္ဌာနေ-ယစ်ပူဇော်
ရာအရပ်သို့၊ နေထ-ဆောင်လေကုန်၊ ဣတိ-သို့၊ အာဏာပေသိ-
စေလိုက်၏၊ သဗ္ဗဉ္စ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ယညာသမ္ဘာရံ-ယစ်ပူဇော်
ရာ အဆောက်အဦးကို၊ ဥပက္ခဋ္ဌံ-စီရင်အပ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊
မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ကောလာဟလံ-အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို၊
အကာသိ-ပြု၏၊ ရာဇာပိ-ဧကရာဇ် မင်းသည်လည်း၊ ဝိပ္ပဋ္ဌိသာရီ-
နှလုံးမသာရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မော စန္ဒေ-လွှတ်စေသည်ရှိသော်၊

ခန္ဓဟာလေန-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ဥပ ယမ္ဘိတော-ထောက်ပံ့ခိုင်ခန့်
 စေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပုနပိ-တစ်ဖန်လည်း၊ တထာ-ထိုရေးအတူ၊ အာဏာ
 ပေသိ-စေပြန်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား လောင်းသည်၊ ခဏ္ဍဟာလေန-
 ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနံ-တရားဆုံးဖြတ်သောအရာကို၊
 အလဘန္တေန-မရလေသဖြင့်၊ မယိ-ငါ၌၊ အာဃာတံ-ရန်ညှိုးကို၊
 ဗန္ဓိတွာ-ဖွဲ့၍၊ မမေဝ-ငါ့အားသာလျှင်၊ မရဏံ-သေခြင်းကို၊ ဣစ္ဆန္တေန-
 အလိုရှိသောအားဖြင့်၊ မဟာဇနဿ-လူအပေါင်းအား၊ အနယဗျသနံ-
 အကျိုးမရှိ ပျက်စီးခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒိတံ-ဖြစ်စေအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊
 ဇာနိတွာ-သိ၍၊ နာနာဝိဓေဟိ-အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော၊
 ဥပါယေဟိ-အကြောင်းတို့ဖြင့်၊ ရာဇာနံ-အဖမင်းကြီးကို၊ ဒုဂ္ဂဟိတ
 ဂ္ဂါဟကော-မကောင်းသောအယူကို ယူစေအပ်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဝိဂေစေတုံ-အယူကိုစွန့်စိမ့်သောငှါ၊ ဝါယမိတွာပိ-လုံ့လပြုပါသော်
 လည်း၊ နာသက္ခိ-မတတ်နိုင်ချေ၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊
 ပရိဒေဝိ-ငိုကျွေး၏၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ကာရုဉံ-သနားဖွယ်သည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟာဇနဿ-လူအပေါင်း၏၊ ပရိဒေဝန္တဿေဝ-
 ငိုကျွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ ယညဝါဠေ-ယစ်တွင်း၌၊ သဗ္ဗကမ္မာနိ-အလုံးစုံသော
 အမှုတို့ကို၊ နိဋ္ဌာပေသိ-ပြီးစေ၏၊ ရာဇပုတ္တံ-စန္ဒကုမာရမင်းသားကို၊
 နေတွာ-ဆောင်၍၊ ဂိဝါယ-လည်ပင်းကို၊ နာမေတွာ-ညွတ်စေ၍၊
 နိသီဒါပေသုံ-နေစေကုန်၏၊ ခဏ္ဍဟာလော-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊
 သုဝဏ္ဏပါတိ-ရွှေခွက်ကို၊ ဥပနာမေတွာ-ညွတ်စေ၍၊ ခဂ္ဂံ-သံလျက်ကို၊
 အာဒါယ-ယူ၍၊ တဿ-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊ ဂိဝံ-လည်ပင်းကို၊
 ဆိန္ဒိဿမိတိ-ငါဖြတ်အံ့ဟု၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်၏၊ တံ-ထိုအမှုအရာကို၊
 ရာဇပုတ္တဿ-စန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊ ဒေဝီ-မိဖုရားဖြစ်သော၊ စန္ဒာနာမ-
 စန္ဒာအမည်ရှိသော မင်းသမီးသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊
 ပဋိသရဏံ-ကိုးကွယ်ရာသည်၊ နတ္ထိ-မရှိပြီ၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 သစ္စဗလေန-သစ္စာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ သာမိကဿ-အရှင်သားအား၊
 သောတ္ထိ-ချမ်းသာခြင်းကို၊ ကရိဿာ မိတိ-ပြုအံ့ဟု၊ အဉ္ဇလိ-
 လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂယျ-ချီ၍၊ ပရိသာယ-ပရိသတ်၏၊ အန္တရေ-အလယ်၌၊

ဝိစရန္တိ-လှည့်လည်သွားလျက်၊ ခဏ္ဍဟာလော- ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊
ယံ-အကြင်ယစ်ပူဇော်သောအမှုကို၊ သဂ္ဂမဂ္ဂေါတိ-နတ်ရွာခရီးဟူ၍၊
ကရောတိ-ပြု၏၊ ဣဒံ-ဤယစ်ပူဇော်သောအမှုသည်၊ ဧကန္တေန-
စင်စစ်သဖြင့်၊ ပါပကမ္မ-မကောင်းမှုသတ်တည်း၊ မယံ-ငါ၏၊ ဣမိနာသစ္စ
ဝစ္စေန-ဤသို့သော သစ္စာစကားဖြင့်၊ မမ-ငါ၏၊ သာမိကဿ-အရှင်
သားအား၊ သောတ္ထိ-ချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေသတည်း။

ဣလောကေ-ဤလောက၌၊ သဗ္ဗာ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ယာ
ဒေဝတာ-အကြင်နတ်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တာသဗ္ဗာ-ထိုခပ်သိမ်း
သော နတ်တို့သည်၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ခြင်းကို၊ ဂတာ-ရောက်ကုန်၏၊
ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ အနာထံ-ကိုးကွယ်ရာမရှိ
ပြီ၊ တာယ-ထိုသို့သောအကြောင်းကြောင့်၊ မမ-ငါ့ကို၊ တာယထံ-စောင့်
ရှောက်ကြပါကုန်လော့၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပဋ္ဌမံ-ရှေးဦးစွာသော၊
မေ-ငါ၏၊ ပတိ-လင်ဖြစ်သော အရှင်သားကို၊ အာဒိယန္တိ-ယူပါစေကုန်
သတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ သစ္စကိရိယံ-သစ္စာအမှုအရာကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊
ဒေဝရာဇာ-နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ တဿ-
ထိုလူအပေါင်း၏၊ ပရိဒေဝနသဒ္ဓံ-ငိုကြွေးသောအသံကို၊ သုတွာ-ကြား
ရ၍၊ တံပဝတ္တိ-ထိုအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို၊ ညတွာ-သိ၍၊ ဇလိတံ-
ပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ အယောကုဋ်-သံဆောက်ပုတ်ကို၊ အာဒါယ-
ယူခဲ့၍၊ အာဂန္တာ-လာ၍၊ ရာဇာနံ-ဧကရာဇ်မင်းကို၊ တာသေတွာ-ခြိမ်း
ချောက်၍၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ-လွှတ်စေ၏၊
သက္ကောပိ-သိကြားမင်းသည်လည်း၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ဒိဗ္ဗရူပံ-နတ်၏အသွင်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြု၍၊ သမ္ပဇ္ဇလိတံ-အလျှံ
ပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ သဇောတိဘူတံ-အလျှံနှင့်တကွသော၊ ဝဇီရံ-
မိုးကြိုးလက်နက်ကို၊ ပရိတ္တမန္တော-ဝန်းဝန်းလှည့်လျက်၊ အရေပါပရာဇ-
ဟယ်ယုတ်မာလှစွာသောမင်း၊ ကာဠကဏ္ဍိက-မိုက်သောမင်း၊ ကဒါ-
အဘယ်ကာလ၌၊ တယာ-သည်၊ ပါဏာတိပါတေန-သူတစ်ပါး၏
အသက်ကိုသတ်သဖြင့်၊ သုဂတိဂမနံ-သုဂတိဘဝသို့သွားရခြင်းကို၊
ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ-ရှေးကာလမြင်ဖူးပါသလော၊ စန္ဒကုမာရဉ္စ-စန္ဒကုမာရမင်းသားကို

လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ဣမံနေဉ္စ-ဤလူအပေါင်းကို
လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓနတော-အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မောစေဟိ-လွတ်စေလော့၊
နောစေမောစေသိ-အကယ်၍ မလွတ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဧတ္ထေဝ-ဤအရပ်၌
ပင်လျှင်၊ တေ-သင်သူမိုက်၏၊ သီသဉ္စ-ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊
ဣမဿစဒုဋ္ဌဗြဟ္မဏဿ-ဤဆိုးရွားသောပုဏ္ဏား၏လည်းကောင်း၊
သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဖာလေဿာမိတိ-ခွဲအံ့ဟု၊ အာကာ
သေ-ကောင်းကင်၌၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်၏၊ တံအစ္ဆရိယံ-ထိုအံ့ဖွယ်သရဲသော
အမူအရာကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်ရ၍၊ ရာဇာစ-ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊
ဗြဟ္မဏောစ-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ သီဃံ-လျင်စွာ၊
သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို၊ ဗန္ဓနာ-အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မောစေသု-
လွတ်စေကုန်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ ဧကကောလာ
ဟလံ-တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
သဟဿာ-အဆောတလျှင်၊ ယညာဝါဠု-ယဇ်ကွင်းကို၊ အဇ္ဈောတ္တရိတွာ-
လွှမ်းမိုး၍၊ ခဏ္ဍဟာလဿ-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ အား၊ ဧကေကံ-
ကိုယ်စီကိုယ်ငှ၊ လေဉ္စုပ္ပဟာရံ-အုတ်ခဲဖြင့်ပစ်ခတ်ခြင်းကို၊ ဒေန္တော-ပေး
ကြသည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ-ထိုယဇ်ကွင်းအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဇီဝိတက္ခယံ-
အသက်၏ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေတွာ-ရောက်စေ၍၊ ရာဇာနံပိ-ဧကရာဇ်မင်း
ကိုလည်း၊ မာရေတုံ-သေစိမ့်သောငှာ၊ အာရတိ-အားထုတ်၏၊ ဗောဓိ
သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ပုရေတရဝေ-ရှေးဦးစွာလျှင်၊ ပိတရံ-
အဖဖြစ်သော ဧကရာဇ်မင်းကို၊ ပလိဿဇိတွာ-ကိုယ်အားဖြင့်ဖိ၍၊
ဋ္ဌိတော-တည်လျက်၊ မာရေတုံ-သေစိမ့်သောငှာ၊ နအဒါသိ-မပေး၊
မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ ဇီဝိတံ-အသက်ကို၊ အဿပါပရညော-
ဤမင်းယုတ်မာအား၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ ဒေမ-ပေး
ကြကုန်ဦးအံ့၊ အဿ-ထိုမင်းယုတ်မာအား၊ ဆတ္တံဝါပန-ထီးဖြူကို
လည်းကောင်း၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ဝါသံဝါ-နေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊
နဒဿာမ-မပေးကုန်အံ့၊ တံ-ထိုမင်းမိုက်ကို၊ စဏ္ဍာလံ-ဒွန်းစဏ္ဍားအမူ
အရာကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဗဟိနဂရေ-မြို့၏အပ၌၊ ဝါသာပေဿာမာတိ-

နေစေကုန်အံ့ဟု၊ ရာဇဝေသံ-မင်း၏အသွင်ကို၊ ပဟာရေတွာ-ပါယ်၍၊
ကာသာဝံ-ဖန်ရည်ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးကို၊ နိဝါသာပေတွာ-ဝတ်စေ၍၊
ဟလိဒ္ဓိပိလောတာယ-နန္ဒင်းဖြင့်ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးနွမ်းဖြင့်၊ သီသံ-
ဦးခေါင်းကို၊ ဝေဠုတွာ-ရစ်၍၊ စဏ္ဍာလံ-ဒွန်းစဏ္ဍားအသွင်ကို၊
ကတွာ-ပြု၍၊ စဏ္ဍာလဋ္ဌာနံ-ဒွန်းစဏ္ဍားနေရာအရပ်သို့၊ ပဟိဏိသု-
စေကုန်၏၊ ယေပန-အကြင်သူတို့သည်ကား၊ တံပသုဃာတယညံ-ထို
သားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို၊ ယဇိသုစေဝ-မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မူလည်း
ပူဇော်ကုန်အံ့၊ ယဇာပေသုဉ္စ-သူတစ်ပါးကို ပူဇော်သော်လည်း ပူဇော်
စေကုန်အံ့၊ အနုမောဒိသုစ-ဝမ်းမူလည်းမြောက်ကုန်အံ့၊ တေသဗ္ဗေ-ထို
ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၊ နိရယပရာယနာ-ငရဲသို့လားကုန်သည်၊
အဟေသု-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဘဝဂါ-မြတ်စွာဘုရား
သည်၊ သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာနိရယံ-ပ-လဗ္ဘာသုဂတိ-ဣတောဂန္တုတိဂါထံ
သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာနိရယံ-ပ-လဗ္ဘာသုဂတိ ဣတောဂန္တု-ဟူသောဂါတာကို၊
အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ တံပါပကမ္မံ-ထိုယဇ်ပူဇော်
သောအမှုကို၊ ကရိတွာန- ပြုကုန်သောကြောင့်၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသော
သူတို့သည်၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ နိရယံ-ငရဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌာ-ကျလေ
ကုန်၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ပါပကမ္မံ-မကောင်းမှုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
ဣတော-ဤလူ့ပြည်မှ၊ သုဂတိ-သုဂတိသို့၊ ဂန္တု-သွားအံ့သောငှါ၊
နလဗ္ဘာ-မရနိုင်ကုန်ရာ၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရာဇ
ပရိသာစ-မင်း၏ပရိသတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇာနပဒါစ-ဇနပုဒ်သူ
အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သမာဂန္ဓာ-အညီအညွတ်လာကုန်၍၊
ဗောဓိသတ္တံ-ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌၊ အဘိ
သိဉ္ဇိသု-အဘိသိက်သွန်းကုန်၏၊ သော-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်၊
ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ အနုသာသန္ဓော-ဆုံးမ
သွန်သင်၍၊ အတ္တနောစ-မိမိအားလည်းကောင်း၊ မဟာဇနဿစ-လူ
အပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ အကာရဏေန-အကြောင်းမဟုတ်ပဲလျက်

လျှင်၊ တံအနယဗျသနံ-ထိုသို့ပျက်စီးအံ့သော အခြင်းအရာကို၊ အနုဿရိ
တွာ-အောင်းမေ့၍၊ သံဝေဂဇာတော-ထိပ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊
ပုညကိရိယာသု-ပုညကိရိယာဝဏ္ဏတို့၌၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ-အတိုင်း
ထက်အလွန်၊ ဥဿာဟဇာတော-အားထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဒါနံ-
အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ သီလာနိ-ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ရက္ခိ-
စောင့်ရှောက်၏၊ ဥပေါသထေကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊
သမာဒိယိ-ကောင်းစွာဆောက်တည်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဒါဟံယ
ဇနာမုတ္တော-ပ-မဟာဒါနံပဝတ္တယိန္တိ-တဒါဟံယဇနာမုတ္တော-ပ-မဟာ
ဒါနံပဝတ္တယိ-အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၆။ အတ္ထကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ယဇနာ-ယစ်ပူ
ဇော်ခြင်းမှ၊ မုတ္တော-လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ ယညာဝါဠတော-ယစ်တွင်းမှ၊
နိက္ခန္ဓော-ထွက်ရပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သံဝေဂံ-တရားသံဝေဂကို၊ ဇနယိတွာနုဗ္ဗံ
ဖြစ်စေ၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တယိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဣတိအာဒိ-
ဤသို့အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၆။ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ယဇနာမုတ္တောတိ-ဟူသည်ကား၊ ခဏ္ဍဟာ
လေန-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ဝိဟိတယညဝိမိတော-စီရင်အပ် ယဇ်အစီ
အစဉ်မှ၊ ဝုတ္တနယေန-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်၊ ဃာတေတဗ္ဗတော-သတ်
အပ်သည်မှ၊ မုတ္တော-လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ နိက္ခန္ဓာယညဝါဠတောတိ-
ဟူသည်ကား၊ အဘိဓာကကရဏတ္တာယ-အဘိတ်သိက်သွန်းအံ့သောငှါ၊
ဥဿာဟဇာတေန-အားထုတ်သောသဘောရှိသော၊ မဟာဇနေန-လူ
အပေါင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ တတောယညဘူမိတော-ထိုယဇ်တွင်းမှ၊
နိဂ္ဂတော-ထွက်မြောက်သည်ဖြစ်၍၊ သံဝေဂံဇနယိတွာနာတိ-ဟူသည်
ကား၊ ဧဝံ-သို့၊ လောကသန္နိဝါသော-လောက၌အစုအဝေးနေရခြင်း
သည်၊ ဗဟု အန္တရာယော-များသောအန္တရာယ်၌ရှိခဲ့၏တကား၊ ဣတိ-သို့၊
အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊ သံဝေဂံ-ထိတ်လန့်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ-
ဖြစ်စေ၍၊ မဟာ ဒါနံ-ပဝတ္တယိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဆဒါနသာလာယော-
ခြောက်ဆောင်သော အလှူတင်းကုတ်တို့ကို၊ ကာရာပေတွာ-ပြုစေ၍၊
မဟတာ-များစွာသော၊ နေပရိစ္ဆာဂေန-ဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့်၊ ဝေဿန္တရ

ဒါနသဒီသံ-မင်းဝေဿန္တရာ ၏အလှူနှင့်တူသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ အဒါသိ-လှူ၏၊ ဧတေန-ဤမဟာဒါနံ ပဝတ္တယိဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ အဘိသေက ကရုဏတော-အဘိသိက်သွန်းသောကာလမှ၊ ပဌာယ-စ၍၊ တဿ-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား အား၊ မဟာဒါနဿ-အလှူကြီး၏၊ ပဝတ္တိတဘာဝံ-ဖြစ်စေသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿသိ-ပြ၏။ ၄၇။ ဒက္ခိဏောယျေအဒတွာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏာရဟ ပုဂ္ဂလေ-မြတ်သောအလှူခံထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ် ဝတ္ထုကို၊ အပရိစ္ဆေဒိတွာ-မပေးစွန့်မူ၍၊ အပိဆပ္ပဉ္စရတ္တိယောတိ-ဟူသည်ကား၊ အပွေကဒါ-တရံသောကာလ၌၊ ဆပိရတ္တိယော-ခြောက်ညဉ့်တို့ လည်းကောင်း၊ ပဉ္စပိရတ္တိယော-ငါးညဉ့်တို့လည်းကောင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဝနခါဒနဘုဉ္ဇနာနိ-သောက်ဖွယ် ခဲဖွယ်စားဖွယ်တို့ကို၊ နကရောမိ-မပြု၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿသိ-ပြ၏။ (ရံခါခြောက်ရက်မှ တစ်ကြိမ်ရံခါ ငါးရက်မှတစ်ကြိမ်စားခြင်းသောက်ခြင်းကို ပြ၏ဟူလိုသည်။)

တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သကလဇ္ဈေဒိပံ-ဇ္ဈေဒိပါကျွန်းအလုံးကို၊ ဥန္နင်္ဂလံ-ခုလောက်စပ်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာမေဃော-မိုးကြီးသည်၊ အဘိဝဿန္တောဝိယ-ရွာဘိသကဲ့သို့၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဒါနသာလာသု-အလှူတင်းကုတ်တို့၌၊ အန္ဓပါနာဒိ-ထမင်းအဖျော်အစရှိသော၊ ဥဠာရုဠာရံ-မြတ်ရာများရာ၊ ပဏိတပဏိတမေဝ-ကောင်းနိုးရာရာကိုလျှင်၊ ယာစကာနံ-အလှူခံယာစကာတို့အား၊ ယထာရုစိတံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဒိဝသေဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ကိဉ္ဇာပိဒိယတိ-အကယ်၍ကား လှူအပ်၏ရှင်၊ တထာပိ-ထိုသို့လှူသော်ငြားလည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အတ္တာယ-အလို့ငှါ၊ သဇ္ဇိတံ-စီရင်အပ်သော၊ အဟာရံ-အာဟာရဖြစ်သော၊ ရာဇာရဟဘောဇနံပိ-မင်းအား စားထိုက်သော ဘောဇဉ်ကိုလည်း၊ ယာစကာနံ-အလှူခံတို့အား၊ အဒတွာ-မပေးမူ၍၊ နဘုဉ္ဇတိ-မစား၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ နာဟံပိဝါမိတိအာဒိနာ-နာဟံပိဝါမိ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၈။ ဣဒါနိ-ယခုအခါ၌၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ယာစကာနံ-အလှူခံ
ယာစကာတို့အား၊ ဒါနေ-ပေးလှူခြင်း၌၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကို၊ ဒဿ
န္တော-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယထာပိဝါဏိဇာနာမာတိအာဒိနာ-ယထာပိဝါဏိ
ဇာနာမအစရှိသောစကားဖြင့်၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ ဥပမံ-ဥပမာကို၊ အာဟ
ရတိ-ဆောင်တော်မူပေ၏။ တဿာ-ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊
ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ယထာနာမ-ဥပမာမည်သည်ကား၊
ဝါဏိဇော-ကုန်သည်သည်၊ တံဘဏ္ဍဌာနံ-ထိုလိုအပ်သောဥစ္စာရှိရာအရပ်
သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ အပ္ပေနပိ-အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော၊ ပါဘတေန-
ဆောင်ခဲ့အပ်သောဥစ္စာဖြင့်၊ ဗဟုဘဏ္ဍံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ ဝိက္ခိဏိတွာ-
ရောင်း၍၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာ၊ ဘဏ္ဍသန္နိစယံ-ဥစ္စာဆည်းပူးခြင်းကို၊
ကတွာ-ပြု၍၊ ဒေသကာလံ-ရောင်းအပ်သောအရပ်ကာလကို၊ ဇာနန္တော-
သိသည်ဖြစ်၍၊ ယတ္ထ-အကြင်အရပ်၌၊ အဿ-ထိုကုန်သည်အား၊
လာဘော-ရအပ်သော၊ ဥဒယော-ဆည်းပူးအပ်သောဥစ္စာသည်၊ မဟာ-
များသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဒေသေဝါ-အရပ်၌
လည်းကောင်း၊ ကာလေဝါ-အခါကာလ၌လည်းကောင်း၊ တံဘဏ္ဍံ-ထို
ဥစ္စာကို၊ ဟရတိ-ဆောင်၏၊ ဥပနေတိ-ကပ်လေ၏၊ ဝိက္ခိဏာတိ-ရောင်း
သကဲ့သို့။

၄၉။ သကဘုတ္တာပီတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ပရိဘုတ္တ
တောပိ-သုံးဆောင်စားသောက်သောထက်လည်း၊ (သကပရိဘုတ္တာတိပိ-
သကပရိဘုတ္တာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ အနက်အတူ
ပင်) ပရေတိ-ပရေဟူသည်ကား၊ ပရသ္မိ-တစ်ပါးသော၊ ပဋိဂ္ဂါဟက
ပုဂ္ဂလေ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သတဘာဂေါတိ-ဟူသည်ကား၊ အနေ
ကသတဘာဂေါ-အရာမကများစွာသော အဖို့ရှိ၏၊ အာယတိ-
နောင်သံသရာဘဝ၌၊ ဘဝိဿတိ-အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-ဤသို့၊
ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ ဝါဏိဇေန-ကုန်သည်
သည်၊ ကိတဘဏ္ဍံ-ရောင်းအပ်သောဥစ္စာသည်၊ ဟောတိယထာ-ဖြစ်လေ
သကဲ့သို့၊ တထေဝ-ထိုအတူလျှင်၊ အဝိက္ခိဏိတွာ-မရောင်းမူ၍၊
ကထာရူပေ-ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဒေသေ-အရပ်၌လည်းကောင်း၊

ကာလေ-ကာလဋ္ဌိလည်းကောင်း၊ ဝိက္ခိဏိယမာနံ-ရောင်းအပ်သော၊ ဗဟုံ-
 များစွာသော၊ ဥဒယံ-ပွားများအပ်သော ဥစ္စာသည်၊ ဝိပုလံ ဖလံ-ပြန့်ပြော
 သောအကျိုးရှိသည်၊ ဟောတိယထာ-ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တထေဝ-ထို့အတူ
 လျှင်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သန္တကံ-ဥစ္စာကို၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ အနုပဘုဉ္ဇိ
 တွာ-မသုံးဆောင်မှု၍၊ ပရသ္မိ-တစ်ပါးသော၊ ပဋိဂ္ဂါဟကပုဂ္ဂလေ-အလှူခံ
 ပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဒိန္နံ-ပေးအပ်အလှူသည်၊ မဟပ္ပလံ-ကြီးမြတ်သောအကျိုး
 ရှိသည်ဖြစ်၍၊ အနေကသတဘာဂေါ-တစ်ပါးမက များစွာသောအဖို့ရှိ
 သည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ တဿာ-ထို့ကြောင့်၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊
 အဘုဉ္ဇိတွာပိ-မစားမသုံးစွဲမှု၍လည်း၊ ပရဿ-သူတစ်ပါးအား၊ ဒါတဗ္ဗ
 မေဝ-ပေးလှူအပ်သည်သာတည်း၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ-
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တိရုတ္တာနဂတေ-တိရုတ္တာန်တို့ကို၊ ဒါနံ-အလှူကို၊
 ဒတွာ-ပေးလှူရ၍၊ သတဂုဏာ-အရာ မကများသောကျေးဇူးရှိသော၊
 ဒက္ခိဏာ-အလှူကို၊ ပါဠိကဗီတဗ္ဗာ-အလိုရှိ အပ်၏၊ ပုထုဇ္ဇနဒုဿီလေ-
 ပုထုဇဉ်ဒုဿီလတို့ကို၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေးဖူးသောကြောင့်၊
 သဟဿဂုဏာ-အထောင်မျှလောက်သောကျေးဇူးကို၊ ပါဠိကဗီတဗ္ဗာ-
 သိအပ်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်ကား၊ ဝိတ္တာရော-အကျယ်တည်း၊
 အပရံမ္ဘိ-ထိုထက်အလွန်ကိုလည်း၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝုတ္တံ-
 မိန့်တော်မူအပ်၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့၊ သတ္တာ-သတ္တဝါတို့သည်၊ ဒါနသံဝိ
 ဘာဂဿ-အလှူကို ဝေဖန်ခြင်း၏၊ ဝိပါကံ-အကျိုးကို၊ အဟံ-ငါဘုရား
 သည်၊ ဇာနာမိယထာ-သိတော်မူသကဲ့သို့၊ သစေဇာနေ ယျံ-အကယ်၍သိ
 ကြလေကုန်အံ့၊ အဒတွာ-သူတစ်ပါးအား မပေးမှု၍၊ နဘုဇ္ဇေယျံ-
 မစားလေကုန်ရာ၊ နေသံ-ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ မစ္ဆေရမလံ-မစ္ဆေရတည်း
 ဟူသော အညစ်အကြေးရှိသော၊ စိတ္တံ-စိတ်သည်၊ ပရိယာဒါယ-
 ဖြူစင်စေ၍၊ နစတိဋ္ဌေယျ-မတည်သည်ဖြစ်အံ့၊ နေသံ-ထိုသတ္တဝါ
 တို့အား၊ စရိမော-အဆုံးစွန်ဖြစ်သော၊ ယောပိအာလောပေါ-အကြင်
 ဆွမ်းလုပ်သည်လည်း၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တတောပိ-ထိုအဆုံးသောဆွမ်းလုပ်မှ
 သည်၊ စရိမံ-အဆုံးဖြစ်သော၊ ကဗလံ-ဆွမ်းလုပ်ကို၊ အသံဝိဘဇ္ဇိတွာ-မခွဲ
 မဝေမှု၍၊ နဘုဇ္ဇေယျံ-မစားကုန်ရာ၊ ဣတိအာဒိ-ဤသို့အစရှိသော

တရားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၅၀။ ဧတမတ္ထဝသံညတွာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊ ဧတံ
မဟုပ္ပလဘာဝသင်္ခါတဇ္ဇေဝ-ဤသို့ကြီးမြတ်သော အကျိုး၏အဖြစ်ကို၊
ရေတွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိယာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊
ပစ္စယဘာဝသင်္ခါတဇ္ဇ-အကြောင်း၏အဖြစ်ကို ရေတွက်ခြင်းလည်း
ကောင်း၊ အတ္ထဝသံ-လိုအပ်သော အကျိုးဟုဆိုအပ်သော၊ ကာရဏံ-
အကြောင်းကို ဇာနိတွာ-သိ၍၊ နပဋိက္ကမာမိဒါနတောတိ-ဟူသည်ကား၊
ဒါနပါရမီ-တော-ဒါနပါရမီမှ၊ ဤသကမ္ပိ-စဉ်းငယ်မျှလည်း၊ နနိဝတ္တာမိ-
နောက်သို့မဆုတ်၊ အဘိက္ကမာမိဇေ-တိုး၍လှူအပ်သည်သာတည်း၊
ကိမတ္ထံ-အဘယ်အကျိုးငှါ၊ နနိဝတ္တတိ-မဆုတ်လေသနည်းဟူမူကား၊
သမ္ဗောဓိမနုပတ္တိ ယာတိ-ဟူသည်ကား၊ သမ္ဗောဓိ-သမ္ဗောဓိဟုဆိုအပ်
သော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အနုပ္ပတ္တိယာ-အစဉ်
အထိုင်းရောက်တော် မူစိမ့်သောငှါ၊ အနုပ္ပတ္တိယတ္ထံ-ရောက်ခြင်းအကျိုးငှါ၊
အဓိဂန္တု-ရခြင်းငှါ၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

တဒါ-ထိုစန္ဒကုမာရဖြစ်သောအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်း
ကို၊ မဟာဇနေန-လူအပေါင်းသည်၊ ပိတရိ-အဖဇကရာဇ်မင်းကို၊ စဏ္ဍာ
လဝါသံ-ဒွန်းစဏ္ဍားနေရာအရပ်သို့၊ ပဝေသိတေ-သွင်းအပ်ပြီးသော်၊
ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ-ပေးအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော၊ ပရိဗ္ဗယံ-မျိုးရိက္ခာကို၊ ဒါပေ
သိ-ပေးစေ၏၊ နိဝါသနပါရူပနာနိစ-ကိုယ်ဝတ်အပေါ်ရုံပုဆိုးတို့ကိုလည်း၊
ဒါပေသိ-ပေးစေ၏၊ သောပိ-ထိုဇကရာဇ်မင်းသည်လည်း၊ နဂရံ-မြို့တွင်း
သို့၊ ပဝီသိတုံ-ဝင်အံ့သောငှါ၊ အလဘန္တော-မရသည်ဖြစ်၍၊ ဗောဓိ
သတ္တေ-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥယျာနကိဋ္ဌာဒိအတ္ထံ-ဥယျာဉ်ကစားခြင်း
အစရှိသော အလို့ငှာ၊ ဗဟိ-မြို့အပသို့၊ ဂတေ-ရောက်လာသော်၊
ဥပသင်္ကမတိ-ချဉ်းကပ်လာ၏၊ ပုတ္တသညာယပန-သားဟူသောအမှတ်
ဖြင့်ကား၊ နဝန္တ တိ-ရှိမခိုး၊ အဉ္ဇလီကမ္ပံ-လက်အုပ်ကို၊ နကရောတိ-မပြု၊
သာမိ-အရှင်၊ စီရံ-ကြာမြင့်စွာ၊ ဇီဝတု-အသက်ရှည်စေသတည်းဟု၊
ဝဒတိ-ဆို၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ဒိဋ္ဌဒိဝ
သေ-မြင်သောနေ့၌၊ အတိရေကသမာနံ-အတိုင်းထက်အလွန်မြတ်နိုး

ခြင်းကို၊ ကရောတိ-ပြု၏။ သော-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်၊ ဧဝံ-သို့၊
 ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ရန္တု-မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာပြု၍၊ အာယုပရိယော
 သာနေ-အသက်၏ အ-မှူး၌၊ သပရိသော-ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ ဒေဝ
 လောကံ-နတ်ရွာကို၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ခဏ္ဍ
 ဟာလော-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တေ-ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟော
 တိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဂေါတမိ ဒေဝီ-ဂေါတမီမိဖုရားသည်၊ မဟာမာယာ-
 မယ်တော်မာယာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ စန္ဒာ-စန္ဒာအမည်ရှိသော၊
 ရာဇမိတာ-မင်းသမီးသည်၊ ရာဟုလမာတာ-ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟော
 သိ-ဖြစ်လာ၏။ ဝါသုလော-ဝါသုလမင်းသားသည်၊ ရာဟုလော-
 ရာဟုလာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သေလာ-သေလာမည်သော
 မင်းသမီးသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ-ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊
 ဘဒ္ဒသေနော-ဘဒ္ဒသေနမင်းသားသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနော-မဟာ
 မောဂ္ဂလာန်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သူရိယကုမာရော-သူရိယ
 မင်းသားသည်၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ
 ၏၊ စန္ဒရာဇာ-စန္ဒကုမာရမင်းသည်၊ လောက နာထော-လူနတ်တို့
 ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

က္ခဓာပိ-ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေ့၌၊ ပုတ္တနယေနဝ-
 ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင်၊ တဿ-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊
 သေသပါရမီယော-ကြွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည်
 အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ဝါး၊
 ခဏ္ဍဟာလဿ-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ ကက္ခဋဘာဝံ-ကြမ်းတမ်းရုံးရင်း
 သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနန္တောပိ-သိလျက်လည်း၊ အဇ္ဈုပေက္ခိတွာ-မင့်
 မကွက်မူ၍၊ ဓမ္မေန-တရားနှင့်၊ သမေန-ညီစွာ၊ အဋ္ဌဝိနိစ္ဆယော-တရားကို
 ဆုံးဖြတ်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ မာရေတုကာမ
 သေဝ-သေစေခြင်းငှါအလိုရှိသော၊ ခဏ္ဍဟာလဿ-ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား
 ၏၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ယညဝိဇာနံ-ယဇ်၏အစီအရင်ကို၊ ဇာနိတွာ-
 သိ၍၊ တဿာပိ-ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ အားလည်း၊ ဥပရိ-လွန်စွာ၊
 စိတ္တပွ ကောပါဘာဝေါ-စိတ်၏ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသောဂုဏ်လည်း

သိဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၂၅

ကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပရိသံ-ပရိသတ်ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊
 ပီတု-အဖ၏။ သတ္တု-ရန်သူသည်၊ ဘဝိတုံ-ဖြစ်ခြင်းငှါ၊ သမတ္တောပိ-
 -စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ မာဒိသဿနာမ-ငါမည်သောသူအား၊ ဂုရဟိ-
 -ဝန်လေးသောအဖတို့နှင့်၊ ဝိရောဓော-ဆန့်ကျင်သောအမှုသည်၊
 နယုတ္တောတိ-မသင့်ဟူ၍၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိသပံသု-မြေမှုန်
 အလိမ်းလိမ်းကပ်သော ယောက်ျားကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဃာတာပေတု
 ကာမဿ-သတ်စေခြင်းငှါ အလိုရှိသော၊ ပီတု-အဖအား၊ အာဏာယံ-
 -အမိန့်၌၊ အဝဠာနံ-မထားခြင်း ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အဝတ္တာနံ-ပြီးစီး၍
 တားခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ကောသိယာ-သံလျက်အိမ်မှ၊ အသိ-
 သံလျက်ကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ သိသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒိတုံ-
 ဖြတ်အံ့သောငှါ၊ ဥပက္ကမန္တေ-လုံ့လပြုသော၊ ပုရောဟိတေစ-ဓဏ္ဍာဟာလ
 ပုရောဟိတ်၌လည်းကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပီတရိစ-အဖ၌
 လည်းကောင်း၊ ပုတ္တေစ-သား၌လည်းကောင်း၊ မဟာဇနေ-လူအပေါင်း
 သည်၊ ပီတရံ-အဖကို၊ မာရေတုံ-သတ်အံ့သောငှါ၊ ဥပက္ကမန္တေ-လုံ့လ
 ပြုသည်ရှိသော်၊ ဗလိဿဇ္ဇိတွာ-အားဖြင့်စီရင်၍၊ တဿ-ထိုအဘအား၊
 ဇီဝိတဒါနဉ္စ-အသက်လှူပေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဒိဝသေဒိဝသေ-
 နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဝေသန္တရဒါနသဒိသံ-မင်းဝေသန္တရာ၏ အလှူနှင့်
 တူသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒဒတောပိ-ပေးသောဘုရားလောင်း
 ၏၊ ဒါနေန-အလှူပေးခြင်းဖြင့်၊ အတိတ္တဘာဝေါ-မရောင့်ရဲသည်၏
 အဖြစ်ဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာဇနေန-လူအပေါင်းသည်၊ စဏ္ဍာလေသု-
 -ဒွန်းစဏ္ဍားအရပ်တို့၌၊ ဝါသာပိတဿ-နေစေအပ်သော၊ ပီတု-အဖ
 အား၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ-ပေးအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သည်ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊
 ပေါသနံ-ကျွေးမွေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာဇနံ-လူအပေါင်းကို၊
 ပုညကိရိယာသု-ကောင်းမှုကိုပြုခြင်းတို့၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-တည်စေခြင်းဂုဏ်
 လည်းကောင်း၊ ဣတိဇေမာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာ
 နဘာဝါ-ဂုဏ်အာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိ
 သဒ္ဒါကာ၊ ပရိသမာပန၊

သတ္တမံ-ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ စန္ဒရာဇစရိယံ-

စန္ဒကုမာရမင်း၏ ဇာတ်သည်၊

နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၈။ သိဝိရာဇေရိယာဝဏ္ဏနာ

၅၁။ အဋ္ဌမေ-ရစ်ကြိမ်မြောက်သော ဇာတ်တော်၌၊ အရိဋ္ဌသပ္ပယေန
ဂရေတိ-ဟူသည်ကား၊ အရိဋ္ဌပုရနာမကော-အရိဋ္ဌပုရအမည်ရှိသော၊
နဂရေ-ပြည်၌၊ သိဝနာမာသိခတ္တိယောတိ-ဟူသည်ကား၊ သိဝိဂေါတ္ထ
တော-သိဝိအမျိုးမှ၊ ဧဝံနာမကော-ဤသို့သော အမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-
မင်းသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ သိဝိရဋ္ဌေ-သိဝိတိုင်း၌၊
အရိဋ္ဌပုရနဂရေ၊ အရိဋ္ဌပုရမည်သောပြည်၌၊ သိဝိရာဇေ-သိဝိအမည်ရှိ
သောမင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ-ပြုသည်ရှိသော်၊
မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ထဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ ပုတ္တော-
သားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိကိရ-ဖြစ်သတတ်၊ အဿ-ထိုသံတို့
သားအား၊ သိဝိကုမာရောတိနာမံ-သိဝိမင်းသားဟူသော အမည်ကို၊
အကံသု-ပြုကြကုန်၏၊ သော-ထိုသိဝိမင်းသားသည်၊ တက္ကသီလံ-
တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ အာဂန္တော-သွားခဲ့၍၊ ဥဂ္ဂဟိတသိပ္ပေါ-သင်ယူအပ်ပြီး
သော အတတ်ပညာရှိသည်ဖြစ်၍၊ အာဂန္တော-ပြန်လာပြီး၍၊ ပိတု-အဖသိဝိ
မင်းအား၊ သိပ္ပံ-အတတ်ကို၊ ဒဿတွာ-ပြ၍၊ ဥပရဇ္ဇံ-အိမ်ရှေ့မင်း၏
အဖြစ်ကို၊ လဘိတွာ-ရ၍၊ အပရဘာဂေ-နောင်ကာလ၌၊ ပိတု-အဖသိဝိ
သူရမင်း၏၊ အစ္စယေန-လွန်သဖြင့်၊ ရာဇာ-မင်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
အဂတိ-ဂမနံ-မလိုက်အပ်သော အဂတိသို့လိုက်ခြင်းကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊

ဒသရာဇဓမ္မေ-မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးတို့ကို၊ အကောပေတွာ-
မပျက်စေမူ၍၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တာ-ပြုလျက်၊ နဂရဿ-
မြို့၏၊ စတုသုဒ္ဓါရေသု-တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေ-
မြို့၏အလယ်၌ လည်းကောင်း၊ နိဝေသနဒ္ဓါရေ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌
လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါနဿာလာယော-ခြောက်ဆောင်သော
အလှူတင်းကုတ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံဒေဝသိကံ-
နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟ သပရိစ္ဆာဂေန-ခြောက်သိန်းသော
ဥစ္စာတို့ကို စွန့်သဖြင့်၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊
အဋ္ဌမီစတုဒ္ဓသီပန္နရသီသု-ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ တဆယ့်လေးရက်
မြောက်သောနေ့ တဆယ့်ငါးရက် မြောက်သောနေ့တို့၌၊ သယံ-
မိမိကိုယ်တိုင်၊ ဒါနဿာလံ-အလှူတင်းကုတ်ကို၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊
ဒါနဂ္ဂံ-အလှူအဖို့ကို၊ ဩလောကေသိ-ကြည့်၏။ သော-ထိုသိဝိမင်း
သည်၊ ဧကဒါ-တစ်ရံသောအခါ၌၊ ပုဏ္ဏမဒိဝသေ-လပြည့်နေ့၌၊
ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ သမုဿိတသေတဆတ္တေ-ကောင်းစွာ
ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ-ရာဇပလ္လင်ထက်၌၊
နိသိန္နော-နေလျက်၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ဒိန္နဒါနံ-ပေးအပ်သောအလှူ
ကို၊ အာဝဇ္ဇေန္တာ-ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ဗာဟိရဝတ္ထု-
ဗာဟိရဝတ္ထုကို၊ အဒိန္နနာမ-မပေးလှူအပ်သောမည်သည်ကို၊ အဒိသွာ-
မမြင်မူ၍၊ မေ-ငါ၏၊ ဗာဟိရကဒါနံ-အပဟူသော အလှူမည်သည်၊
အဇ္ဈတ္တိကဒါနံယထာ-အဇ္ဈတ္တိကအလှူကဲ့သို့၊ တထာ-ထို့အတူ၊ စိတ္တံ-
စိတ်ကို၊ နတောသေတိ-နှစ်သက်စေတတ်သည်မဟုတ်၊ မေ-ငါ့အား၊
ဒါနဿာလံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဂတကာလေ-သွားသော ကာလ၌၊
ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ယာစကော-ယာစကာသည်၊ ဗာဟိရ
ဝတ္ထု-ဗာဟိရဝတ္ထုကို၊ အယာစိတွာ-မတောင်းမူ၍၊ အဇ္ဈတ္တိကမေဝ-
အဇ္ဈတ္တိကအလှူကိုသာလျှင်၊ အဟောဝတယာစေယျ-တောင်းလာပေ
မူကားဪကောင်းလေ၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူသည်၊ မေ-ငါ၏၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ မံသံဝါ-အသားကို
လည်းကောင်း၊ လောဟိတံဝါ-အသွေးကိုလည်းကောင်း၊ သီသံဝါ-

ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယံပါ-နှလုံးသားကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂုစ္ဆိဝါ-
 မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဗ္ဗ သရီရံဝါ-ထက်ဝက်သောကိုယ်ကို
 လည်းကောင်း၊ သကလပေဝ-အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော၊ အတ္တဘာဝံဝါ-
 ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသဘာဝေန-ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ယာစေယျ-
 တောင်းလာညားအံ့၊ အဿ-ထိုယာစကောအား၊ တံတဒေဝအဓိပ္ပာယ်-
 ထိုထိုသောအလိုရှိရာကို၊ ပူရေန္တော-ပြည့်စေလျက်၊ ဒါတုံ-လှူခြင်းငှါ၊
 အဟံ-ငါသည်၊ သက္ကောမိတိ-တတ်နိုင်၏ဟု၊ သိဝိ-သိဝိမင်းသည်၊
 စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ ပါဠိယံပန-ပါဠိဌ်ကား၊ အင်္ဂုစ္ဆိဝေ-မျက်စိတို့၏
 သာလျှင်၊ ဝသေန-အစွမ်းဖြင့်၊ အာဂတာ-လာ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊
 နိသဇ္ဇပါသာဒဝရေ-ပ-ဒဒေယျံအဝိကမ္ပိတော တိ-နိသဇ္ဇပါသာဒဝရေ
 -ပ-ဒဒေယျံအဝိကမ္ပိတော-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာ ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
 မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊
 တဒါ-ထိုသိဝိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ပါသာဒဝရေ-မြတ်သောပြဿဒ၌၊
 နိသဇ္ဇ-နေ၍၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ စိန္တေသိ-ကြံဖူး၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌။
 ၅၂။ ယံကိဉ္စိ-အမှတ်မရှိသော၊ မာနသံ-လှည့်ဖြစ်သော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊
 အဒိန္နံ-မလှူအပ်သောမည်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိ၊ ယောပိ-
 အကြင်သူသည်လည်း၊ မံ-ငါ၏၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ယာစေယျ-တောင်း
 ညားအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဝိကမ္ပိတော-မတုံမလုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒဒေယျံ-
 ပေးလှူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌ မာနသံဒါနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပကတိ မနု
 သေဟိ-ပြကတော့သောလူတို့သည်၊ ဒါတဗ္ဗဒါနံ-ပေးအပ်သောအလှူ
 သည်၊ အန္တပါနာဒိ-ထမင်းအဖျော်အစရှိ၏၊ ဧဝံပန-ဤသို့မူကား၊ မဟာ
 သတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဥဠာရဒါနဇ္ဈာသယေ-မြတ်သောအလိုဆန္ဒ
 သည်၊ ဥပ္ပန္န-ဖြစ်လေသော်၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္မလသိ
 လာသနံ-ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာကာရံ-ပူပြင်းသော
 အခြင်း အရာကို၊ ဒသေတိ-ပြ၏၊ သော-ထိုသိကြားမင်းသည်၊
 တံကာရဏံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊

ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းသိဝိမင်း၏၊ အဇ္ဈာသယံ-အလိုဆန္ဒကို၊
 ဒိသွာ-မြင်၍၊ သိဝိရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ အဇ္ဇ-ဤယခုအခါ၌၊
 သမ္ပတ္တယာစကာ-ရောက်လာသော ယာစကာတို့သည်၊ စက္ခုနိ-မျက်စိ
 တို့ကို၊ စေယာစန္ဒိ-အကယ်၍ တောင်းကုန်အံ့၊ နေသံ-ထိုယာစကာ
 တို့အား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋေတွာဝ-နှုတ်စေ၍လျှင်၊ ဒဿာမိတိ
 -ငါလှူအံ့ဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ ဣတိ-သို့၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊
 ဒေဝပရိသာယ-နတ်ပရိသတ်အား၊ ဝတွာ-ပြောဆို၍၊ သော-ထိုသိဝိ
 မင်းသားသည်၊ တံဒါနံ-ထိုမျက်စိဟူသောအလှူကို၊ ဒါတံ-ပေးအံ့သောငှါ၊
 သက္ခိဿတိနုခေါ-တတ်နိုင်လတ္တံ့လော၊ ဥဒါဟု-သို့မဟုတ်၊ နောသက္ခိ
 ဿတိနုခေါ-မတတ်နိုင်လတ္တံ့လော၊ ဣတိ-သို့၊ နံ-ထိုသိဝိမင်းကို၊
 တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ ဝိမံသိဿာမိ-စုံစမ်းအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဝဇ္ဇေသိ-
 ဆင်ခြင်၏၊ ဗောဓိသတ္တေ-ဘုရားလောင်းသည်၊ သောဠသဟိ ဂန္ဓောဒက
 ဃဋ္ဌေဟိ-တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးသော နံ့သာရေအိုးတို့ဖြင့်၊ နှတွာ-
 ရေချိုး၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရေဟိ-အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့်၊ ပဋိမဏ္ဍိတေ-
 ဆင်ယင်ပြီးသော်၊ အလင်္ကာတဟတ္ထိခန္ဓဝရဂတေ-တန်ဆာဆင်အပ်
 ပြီးသော မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုံး၌နေလျက်၊ ဒါနဂ္ဂံ-အလှူတင်းကုတ်
 သို့၊ ဂစ္ဆန္တေ-သွားလေသော်၊ ဇရာဇိဏ္ဏော-အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သော၊
 အန္တုဗြာဟ္မဏောဝိယ-ကန်းသောပုဏ္ဏားအယောင်ကဲ့သို့၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
 တဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ စက္ခုပထေ-မျက်စိမြင်ရာဖြစ်သော၊ ဧကသ္မိ-
 တစ်ခုသော၊ ဥန္နတပ္ပဒေသေ-ကုန်းမြင့်ရာအရပ်၌၊ ဥဘောဟတ္ထေ-
 လက်နှစ်ဖက်တို့ကို၊ ပဿာရေတွာ-ဆန့်၍၊ ရာဇာနံ-သိဝိမင်းကို၊
 ဇယာပေတွာ-အောင်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဌိတော-တည်၏၊ ဗောဓိ
 သတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒဘိမုခံ-ထိုပုဏ္ဏားကန်းသို့ရှေ့ရှု၊
 ဝါရဏံ-မင်္ဂလာရှိသောဆင်ကို၊ ပေသေတွာ-နှင်၍၊ ဗြာဟ္မာဏ-အိုပုဏ္ဏား၊
 တံ-သင်သည်၊ ကိဏ္ဍန္တသိ-အဘယ်ကိုအလိုရှိသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊
 ပုစ္ဆိတော-မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ တဝ-သင်မင်းကြီး၏၊ ဒါနဇ္ဈာသယံ-
 အလှူပေးလိုသောဆန္ဒကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ သမုဂ္ဂတေန-ကောင်းစွာ
 တက်သော၊ ကိတ္တိဃောသေန-ကျော်ဇောသောအသံဖြင့်၊ သကလလောက

သန္နိဝါသော-အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည်။ နိရန္တ-မပြတ်မလတ်၊
 ဖုဋ္ဌော-အနံ့ထင်ရှား၏။ အဟဉ္ဇ-ငါသည်လည်း၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊
 အန္ဓော-ကန်း၏။ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တံ-သင်မင်းကြီးကို၊ ယာစာမိတိ-
 တောင်းအံ့ဟု၊ ဥပစာရဝသေန-အနီးသို့ရောက်လာသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊
 ဧကံ-တစ်ဘက်သော၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယာစိ-
 တောင်း၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ မမသင်္ကပ္ပမညာယ-ပ-တွမ္ပိဇကေန
 ယာပယာတိ-မမသင်္ကပ္ပမညာယ-ပ-တွမ္ပိဇကေနယာပယ ဟူသောဂါထာ
 ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၅၃။ အတ္တကား၊ မမ-ငါ၏၊ သင်္ကပ္ပ-အကြံကို၊ အညာယ-သိသကဲ့သို့
 ဖြစ်၍၊ တွမ္ပိ-သင်မင်းကြီးသည်လည်း၊ ဇကေန-တဖက်သော၊ စက္ခုနာ-
 မျက်စိဖြင့်၊ ယာပယ-မျှပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊
 ယာစိ-တောင်းလေ၏။ (ဤကားပေယျာလပါဌ်သို့လိုက်၍၊ ယောဇနာ
 လိုက်သည်၊ ပါဠိတော်အရကိုသွင်း၍ယောဇနာသည်ရှိသော်၊ အဓိပ္ပာယ်
 သိလွယ်ကြောင်းဖြစ်၍၊ ပါဠိတော်နည်းကို သွင်း၍ယောဇနာပြလိုက်ဦးအံ့)
 သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ဒေဝါနမိဿရော-နတ်တို့ကိုအစိုးရသော၊
 သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ ဒေဝပရိသာယံ-နတ်ပရိတ်သတ်၌၊
 နိသန္ဓော-နေလျက်၊ မမ-ငါ၏၊ သင်္ကပ္ပ-အကြံကို၊ အညာယ-သိ၍၊
 ဒေဝလောကတော-နတ်ပြည်မှ၊ အာဂန္ဓာ-လာခဲ့၍၊ (ဒေဝလောကတော
 အာဂန္ဓာကား ပါဠိသေသ ထည့်သည်၊) ဣဒံစနံ-ဤသို့သောစကားကို၊
 အဗြဝိ-ဆိုလေ၏။

၅၄။ ပါသာဒဝရေ-မြတ်သောပြဿဒ်၌၊ နိသဇ္ဇ-နေ၍၊ မဟိဒ္ဓိကော-
 ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော၊ သိဝိရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ ဝိဝိဓံ-အထူး
 အပြားပြားသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ စိန္တန္တော-ကြံသည်ရှိသော်၊
 သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊ အဒေယျံ-မပေးဘူးသော အလှူဝတ္ထုမည်သည်
 ကို၊ နပဿတိ-မမြင်လေ။

၅၅။ ဧတံ-ဤအကြောင်းသည်၊ တထံနု-မှန်ရှာလေသလော၊ ဝိတထံနု-
 ချွတ်ယွင်းလေရာသလော၊ တံ-ထိုသိဝိမင်းကို၊ ဟန္တု-ဤယခု၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိ-စုံစမ်းအံ့၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ တံမနံ-ထို

စိတ်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဇာနာမိ-သိရ၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊ တုမေ-
သင်နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ မဟုတ္တံ-အခိုက်အတန့်၊ အာဂမေယျာထ-
ဗုံလင့်ကြကုန်ဦးလော့။

၅၆။ ပဝေနေမာနော-တုံလှုပ်လျက်၊ ပလိတသိရော-ဖြူသောဆံပင်ရှိ
သည်၊ ဝလိဂတ္တော-တွန့်သောအရေရှိသည်၊ ဇရာတုရော-အိုခြင်းတရား
ဖြင့်၊ နာကျင်ခြင်းရှိသည်၊ အန္ဓဝဏ္ဏောဝ-ကန်းသောအဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိ
သကဲ့သို့၊ ဟုတွာန-ဖြစ်၍၊ ရာဇာနံ-သီဝိမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိ-၏။

၅၇။ သော-ထိုသိကြားသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဝါမဒက္ခိဏဗာဟုစ-
လက်ဝဲလက်ယာလက်ရုံးကို၊ ပဂ္ဂဟေတွာန-ချီ၍၊ ဝါမဒက္ခိဏဗာဟုစ-
လက်ဝဲလက်ယာလက်ရုံးကို၊ သိရသိ-ဦးခေါင်း၌၊ အဉ္စလိ-လက်အုပ်ကို၊
ကတွာ-ပြ၍၊ ဣဒံစနံ-ဤသို့သော်စကားကို၊ အဗြဝိ-ဆိုလေ၏။

၅၈။ ဓမ္မိက-တရားစောင့်သော၊ ရဋ္ဌဝဗု န-တိုင်းနိုင်ငံ၏ အစီးအပွားကို
ဖြစ်စေတတ်သော၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တံ-သင်မင်း
ကြီးကို၊ ယာစာမိ-တောင်း၏၊ တဝ-သင်မင်းကြီး၏၊ ဒါနရတာ-အလှူ
ပေးခြင်း၌၊ ဓမ္မလျော်ခြင်းသည်၊ ဒေဝမနုဿ-နတ်လူအပေါင်း၌၊ ကိတ္တိ-
ကျော်စေခြင်းသည်၊ ဥဂ္ဂတာ-အနံ့တက်၍၊ ဝါ-နံ့၍တက်၏။

၅၉။ မမ-ငါ့အား၊ ဥဘောပိ-နှစ်ဘက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နေတ္တာ-
ရှေ့ဆောင်ဖြစ်ကုန်သော၊ နယနာ-မျက်စိတို့သည်၊ ဥပဟတာ-တိုက်ခိုက်
ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အန္ဓာ-ကန်းကုန်၏၊ မေ-ငါ့အား၊ ဧကံနယနံ-တစ်ဖက်
သောမျက်စိကို၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော့၊ တွမ္ပိ-သင်မင်းကြီးသည်လည်း၊
ဧကေန-တစ်ဖက်သောမျက်စိဖြင့်၊ ယာပယ-မျှတပါလော့၊ ဣဒံစနံ-ဤ
သို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ-ဆိုလေ၏၊ (အချို့သော အဋ္ဌကထာပါဌ၌၊
ဂါထာအစုံပါ၏၊ အချို့မှာ ပေယျာလရှိ၏။)

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ စိန္တေန္တောဝိဝိဓံဒါနန္တိ-
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ဒိန္နံ-လှူအပ်သော၊ ဝိဝိဓံဒါနံ-
အထူးထူး အပြားပြားရှိသော အလှူကို၊ စိန္တေန္တော-ကြံလျက်၊ အာဝ
ဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်၍၊ အတ္တနာ-မိမိသည်ဒိဋ္ဌန္တံ-ပေးလှူအပ်သော၊ ဝိဝိဓံ-
အထူးထူးအပြားပြား ရှိသော၊ ဗာဟိရံ-အပဖြစ်သော၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်

ဝတ္ထုဖြစ်သော၊ ဒါနံဝါ-အလှူကိုလည်းကောင်း၊ ဒိန္နံ-ပေးလှူအပ်ပြီ၊
 ဣတိ-သို့၊ စိန္တေန္တော-ကြံလျက်၊ အဒေယျံသောနပဿတိတိ-ဟူသည်
 ကား၊ ဗာဟိရံဝိယ-ဗာဟိရကဲ့သို့၊ အဇ္ဈတ္တိကဝတ္ထုသို့-အဇ္ဈတ္တိကအလှူ၌၊
 အဒေယျံ-မပေးမလှူအပ်သည်ကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်းငှါ၊ အသက္ကုဏေ
 ယျံ-မတတ်နိုင်သည်ကို၊ နပဿတိ-မမြင်၊ စက္ခုနိပိ-မျက်စိတို့ကိုလည်း၊
 ဥဗ္ဗာဋေတွာ-ခွာ၍၊ ဝါ-ထုတ်၍၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ စိန္တေသိ-
 ကြံလေ၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အဓိပ္ပာယ်တည်း၊
 (ဒေယျံသောနပဿတိဟု ပါဠိတော်ပါ၌၊ ငါ၏ လှူအပ်သောအလှူ
 သည်၊ ဗာဟိရအလှူ မကြွင်းမကြံလေပြီဟူသော အကြံကိုမလို၊ ထိုသိဝိ
 မင်းသည်၊ မပေးအပ် သောအလှူကို မမြင်ဟုကြံရာ၌၊ အဇ္ဈတ္တိက-
 အလှူဖြစ်သော မျက်စိကိုပင်သော်လည်း ငါလှူမည်ကြံလေသည်ကို
 အလိုရှိအပ်၏ဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာ ဖွင့်တော်မူချက်စကားကျကိုသိမ်း၍
 ဖွင့်တော်မူသည်၊ သိကြားမင်းလည်း မျက်စိကို တောင်းလေသည်
 နှင့်လည်းလျော်သည်၊ နိယံဆရာလည်း၊ အဓိပ္ပာယော၊ အတ္ထောဝါကျ၊
 အကြံသိလင့်၊ စကားကျဟု ပြအပ်လေသတည်း၊) တထံဋ္ဌဝိတထံ
 နေတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဇ္ဈတ္တိက ဝတ္ထုနောပိ-အဇ္ဈတ္တိကဝတ္ထုလည်း၊
 အဒေယျဿ-မပေးမလှူအပ်သည်၏၊ ဧတံအဒဿနံ-ထိုသို့သော
 မမြင်ခြင်းသည်၊ ဒေယျဘာဝေန-ပေးလှူအပ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လျှင်၊
 ဧတံအဒဿနံ-ထိုသို့သောမြင်ခြင်းသည်၊ ဧတံစိန္တနံ-ထိုသို့သော ကြံခြင်း
 သည်၊ သစ္စံနုခေါ-မှန်လေအံ့လော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အသစ္စံ
 -မမှန်လေအံ့လော၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊
 သောတဒါပဂ္ဂဟေ တွာနဝါမဒက္ခိဏဗာဟုဉ္ဇာတိ-ဟူသည်ကား၊
 ဝါမဗာဟုစ-လက်ဝဲလက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဒက္ခိဏဗာဟုစ-လက်ယာ
 လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ပဂ္ဂဟေတွာ-ချီ၍၊ ဥဘော
 ဗာဟု-လက်နှစ်ဘက်တို့ကို၊ ဥက္ခိပိတွာ-ချီ၍၊ ဣတိအယံ-ဤသည်
 လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ရဋ္ဌဝဗု နာတိ-ဟူသည်ကား၊ ရဋ္ဌဝုဒ္ဓိကရ
 -ပြည်တိုင်းကား၏ အကျိုးစီးပွားကိုပြုတတ်သောမင်းကြီး၊ တွမ္မိဧကေန
 ယာပယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကေနစက္ခုနာ-တစ်ဖက်သောမျက်စိဖြင့်၊

သမဝိသမံ-ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကို၊ ပဿန္တာ-ကြည့်ရှုလျက်၊
သကံအတ္တဘာဝံ-မိမိကိုယ်၏သဘောကို၊ တံ-သင်မင်းမြတ်သည်၊
ယာပေဟိ-မျှတပါလော၊ အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊ ဘာဝတော-အရှင့်
ထံမှ၊ လဒ္ဓေန-ရအပ်သော၊ ဧကေန စက္ခုနာ-တစ်ဖက် သောမျက်စိဖြင့်၊
သမဝိသမံ-ညီညွတ်သည်မညီညွတ်သည်ကို၊ ယာပေမိ-မျှတနိုင်ပါ
လတ္တံ၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။

တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ တုဋ္ဌမာနသော-နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါ
နေဝ-ယခုနေ့ပင်လျှင်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပါသာဒေ-ပြဿဒိဌ၊ နိသိန္နော-
နေလျက်၊ ဧဝံ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ အာဂတော-လာခဲ့၏၊ အယဉ္ဇ-ဤ
ပုဏ္ဏားအိုသည်လည်း၊ မေ-ငါ၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ညတွာဝိယ-သိလေ
သကဲ့သို့၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ယာစတိ-တောင်း၏၊ မေ-ငါ့အား၊ လာဘာ
-ရခြင်းသည်၊ အဟောဝတ-ဪသင့်တင့်ပေစွတကား၊ အဇ္ဇ-ဤယခု၊
မေ-ငါ၏၊ မနောရထော-နှလုံး၏အလိုသည်၊ မတ္ထကံ-အပြီးသို့၊
ပါပုဏိ သတိ-ရောက်လတ္တံ့၊ ဝတ-စင်စစ်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗံ-ရှေးကာလ၌
မလှူစဖူးသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿမိတိ-လှူရလတ္တံ့
ဟု၊ ဥဿာဟဇာတော-အားထုတ်ခြင်းသဘော ရှိသည်၊
အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တမတ္တံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တာ-ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ သတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်တော်
မူပေ၏၊ ပကာသန ဂါထာ၏ အတ္ထကား။

၆၀။ သရိပုတ္တရ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏားအို
၏၊ ဝစန္ဒံ-စကားကို၊ သုတွာ-ကြားရပေ၍၊ ဟဋ္ဌော-ရွှင်သောစိတ်ရှိ၏၊
သံဝိဂ္ဂမာနသော-သံဝေဂရသောစိတ်ရှိ၏၊ ကတဉ္ဇလီ-လက်အုပ်ချီ
ခြင်းကို၊ ဝေဒဇာတော-နှစ်သက်သောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒံဝစနံ-
ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ-ဆိုလေ၏။

၆၁။ ယာစက-အိုပုဏ္ဏားယာစကာ၊ ဣဒါနိ-ဤယခုပင်၊ အဟံ-
ငါသည်၊ ပါသာဒတော-ပြဿဒိထက်မှ၊ စိန္တယိတွာ-ကြံခဲ့၍၊ ဣဓ-

ဤအလှူတင်းကုတ်သို့၊ အာဂတော-လာ၏၊ တံ-သင်သည်၊ မမ-
ငါ၏၊ စိတ္တံ-ကြံသောစိတ်ကို၊ အညာယ-သိသကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ နေတ္တံ-
မျက်စိကို၊ ယာစိတံ-တောင်းအံ့သောငှါ၊ အာဂတော-လာပေ၏။

၆၂။ မေ-ငါ၏၊ မာနသံ-စိတ်သည်၊ အဟောသိဒ္ဓံ-သြော်ပြီးပေအံ့၊
သင်္ကပ္ပော-ကောင်းသောအကြံသည်၊ ပရိပူရိတော-ပြည့်စုံစေအံ့၊ အဇ္ဇ-
ဤယခု၊ ယာစကေ ယာစကဿ-ယာစကာအား၊ အဟံ-ငါသည်၊
အဒိန္နပုဗ္ဗံ-ရှေးကာလမလှူဖူးသော၊ ဒါနဝရံ-မြတ်သောအလှူကို၊
ဒဿာမိ-ပေးလှူရပေအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာ-
သန္တော-၍၊ သတ္တာ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထတာသု-ဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တဿာတိ-ဟူသည်
ကား၊ ဗြဟ္မဏရူပဓရဿ-ပုဏ္ဏားအို၏ အယောင်ကိုဆောင်သော၊ တဿ
သက္ကဿ-ထိုသကြားအား၊ ဟဋ္ဌောတိ-ဟူသည်ကား၊ ထုဋ္ဌော-ရွှင်သော
စိတ်ရှိ၏၊ သံဝိဂ္ဂမာနသောတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊
ဇာနိတွာဝိယ-သိလေသကဲ့သို့၊ ဣမိနာ-ဗြဟ္မဏေန-ဤပုဏ္ဏားအိုသည်၊
စက္ခု-မျက်စိကို၊ ယာစိတံ-တောင်းလာပေ၏၊ ဧတ္ထကံကာလံ-ဤမျှ
လောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ ဧဝံ-ဤသို့သော အကြံကို၊ အစိန္တော-
မကြံမိမူ၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝတ-စင်စစ်၊ ပမဇ္ဇိတော-မေ့လျော့နေသည်၊
အမှိ-ဖြစ်ရလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝိဂ္ဂစိတ္တော-သံဝေဂစိတ်ရှိ၍၊ ဝေဒ
ဇာတောတိဟူသည်ကား၊ ဇာတပီတိပါမောဇ္ဇော-သဘောအတိုင်း
နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍၊ အဗြဝိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဘာသိ-ဆို
လေ၏၊ မာနသန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မာနသိ-စိတ်၌၊ ဘဝံ-ဖြစ်သည်တည်း၊
မာနသံ-စိတ်၌ဖြစ်ခြင်း၊ ဒါနဇ္ဈာသယော-လှူအံ့ဟူသော အလိုဆန္ဒရှိ
သည်၊ စက္ခုဒဿာမိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပ္ပန္နာဒါနဇ္ဈာသယော-အလှူ
ပေးခြင်း၌ ဆန္ဒဖြစ်ခြင်းရှိသည်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ သင်္ကပ္ပောတိ-ဟူသည်ကား၊ မနောရထော-နှလုံးအလို
သည်၊ ပရိပူရိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ပရိပူဏ္ဏော-ပြည့်စုံပေအံ့။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ-

ကြိ၏။ အယံဗြာဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏားသည်။ မေ-ငါ၏။ စိတ္တာစာရ်-
စိတ်၏အကျင့်ကို။ ဉာတွာဝိယ-သိလေသကဲ့သို့။ ဒုစ္စဇမ္ဗိ-သူတစ်ပါးစွန့်ခဲ့
သည်လည်းဖြစ်သော။ စက္ခု-မျက်စိကို။ မံ-ငါ့အား။ ယာစတိ-တောင်း
လာပေ၏။ ကာယစိဒေဝတာယ-တစ်စုံတစ်ယောက်နတ်သည်။ အနုသိ
ဌော-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်သည်။ သိယာနုခေါ-ဖြစ်ရှာလေသလော။
တာဝ-ရေးဦးစွာ။ နံ-ထိုပုဏ္ဏားအိုကို။ အဟံ-ငါသည်။ ပုစ္ဆိဿာမိ-မေးဦး
အံ့။ ဣတိ-သို့။ စိန္တေတွာ-ကြံ၍။ တံဗြာဟ္မဏံ-ထိုပုဏ္ဏားအိုကို။ ပုစ္ဆိ-
မေးလေ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်။ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇာတက
ဒေသနာယံ-သိဝိဇာတ်တော်ဒေသနာ၌။ ကေနာနုသိဌော ဣမောဂတော
သိ-ပ-ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေနဒုစ္စဇန္တိ-ကေနာနုသိဌော ဣမောဂတော
သိ-ပ-ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေနဒုစ္စဇံ-ဟူသော။ ဂါထံ-ဂါထာကို။
အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။ ဂါထာ၏အတ္ထကား။ ဝနိဗ္ဗက-အိုယာစကာ
ပုဏ္ဏား။ ကေန-အဘယ်သူသည်။ အနုသိဌော-ဆုံးမစီရင်အပ်သည်ဖြစ်၍။
တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍လည်းဟူ။ ဣမ-ဤငါ၏အထံသို့။ တွံ-သင်
သည်။ စက္ခုပယာနိ-ခရီးသွားကြောင်းဖြစ်သော။ မျက်စိတို့ကို။
ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငှါ။ အာဂတော-ရောက်လာသည်။ အသိ-
ဖြစ်သလော။ ပုရိသေန-ယောက်ျားတကာသည်။ နေတ္တံ-မျက်စိကို။
ဒုစ္စဇန္တိ-စွန့်နိုင်ခဲ့၏ဟု။ ယံဝစနံ-အကြင်စကားကို။ အာဟု-ဆိုကြကုန်
၏။ တွံ-သင်ပုဏ္ဏားသည်။ မေ-ငါ၏။ ဥတ္တမံ-မြတ်သောအင်္ဂါ
ဖြစ်သော။ သုဒုစ္စဇံ-သူတစ်ပါးတို့ စွန့်ခဲ့လှသော။ စက္ခု-မျက်စိကို။
ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိ၏။ ဣတိ-သို့။ ဇာတကဒေသနာယံ-ဇာတ်ဒေသနာ
တော်၌။ ဘဂဝါ-သည်။ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

တံ-ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သောစကားကို။ သုတွာ-ကြားလေ
၍။ ဗြာဟ္မဏရူပဓရော-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကိုဆောင်သော။ သက္ကော-သိ
ကြားသည်။ ယမာဟုဒေဝေသု-သုဓမ္မတီတိ-ပ-ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေန
ဒုစ္စဇံ-ဟူသော ဂါထာတို့ကို။ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား။ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒေဝေသု-

နတ်ပြည်တို့၌၊ ယံ-အကြင်သိကြားကို၊ သုဇ္ဈတီတိ-သုဇ္ဈနတ်သမီး၏
 လင်ဟူ၍၊ ဒေဝေသု-နတ်ပြည်တို့၌၊ အာဟုကထေန္တိ-ခေါ်ဆိုကြကုန်၏၊
 မနုဿလောကေ-လူ့ပြည်၌၊ မဃဝါတိ-မဃဝါဟူ၍၊ အာဟုကထေန္တိ-
 ခေါ်ဆိုကြကုန်၏၊ ဇေန-ထိုသကြားမင်းသည်၊ အနုဒိဋ္ဌော-တိုက်တွန်း
 နှိုးဆော်အပ်သော၊ ဝနိဗ္ဗကော-သူတောင်းစားဖြစ်၍၊ စက္ခုပထာနိ-ခရီး
 ညွှန်မျက်စိတို့ကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငှါ၊ ဣဓ-ဤလူ့ပြည်သို့၊
 အဟံ-ငါသည်၊ အာဂတော-ရောက်လာသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏၊ မဟာ
 ရာဇ-မင်းကြီး၊ ဝနိဗ္ဗကော-သူတောင်းစားအလှူခံဖြစ်သော၊ မယံ-ငါ၏၊
 ဝနိ-တောင်းခံလာခြင်းသည်၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိလေတကား၊ မေ-
 ငါ့အား၊ စက္ခုပထာနိ-ခရီးညွှန်မျက်စိတို့ကို၊ ယာစိတော-တောင်းလာ
 သောသူအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ တံ-သင်မင်း
 မြတ်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ စက္ခုပထံ-ခရီးညွှန်
 ဖြစ်သောမျက်စိကို၊ ဒဒါဟိ-ပေးပါလော၊ ပုရိသေန-ယောက်ျားတော်
 ဒကာသည်၊ နေတ္တံ-မျက်စိကို၊ ဒုစ္စန္တိ-စွန့်နိုင်ခဲ့၏ဟု၊ ယံဝစနံ-
 အကြင်စကားကို၊ အာဟုကထေန္တိ-ဆိုကြကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊
 တံဝစနံ-ထိုစကားကို၊ ပုတ္တေ-ဆိုလေသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-
 သည်၊ အာဟ-မိန့်၏၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ ယံအတ္ထံ-အကြင်အလိုကို၊
 အဘိပတ္တယံ-အဘိပတ္တ ယန္တော-တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ယေန
 အတ္တေန-အကြင်အလိုဖြင့်၊ ယာစကော-ယာစကာသည်၊ အာဂစ္ဆိ-
 ရောက်လာ၏၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ တံ-သင်သည်၊ လဘ-ရလေ
 လော၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥဘယာနိ-နှစ်ဖက်သောမျက်စိတို့ကို၊
 ဒဒါမိ-ပေးလှူအံ့၊ တံ-သင်သည်၊ သစက္ခု မာ-မျက်စိနှင့်ပြည့်စုံသည်
 ဖြစ်၍၊ ဇနဿ-လူအပေါင်းကို၊ ပေက္ခတော-ကြည့်လျက်၊ ဂစ္ဆ-သွား
 လေလော၊ တံ-သင်သည်၊ ယံ-အကြင်မျက်စိကို၊ ဣစ္ဆဿ-အလိုရှိအံ့၊
 တေ-သင်အား၊ တံ-ထိုမျက်စိသည်၊ သမိဇ္ဈတု-ကောင်းစွာပြည့်စုံစေ
 သတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာဟ-
 မိန့်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ဝနိဗ္ဗကာတိပဒေန-ဝနိဗ္ဗကာ
ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ တံ-ထိုပုဏ္ဏားကို၊ အာလပတိ-ခေါ်၏၊ စက္ခုပထာ
နိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒဿနဿ-မြင်ခြင်း၏၊ ပထဘာဝတော-
အကြောင်းရင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ စက္ခုနမေဝ-မျက်စိတို့၏သာလျှင်၊
ဧတံနာမံ-ထိုသို့ သောအမည်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊
စက္ခုပထာနိ-ဟူသော ပါဠိတော်ပါဠိ၏အရကို၊ စက္ခုနံပထာနိစက္ခု
ပထာနိဟု ဆဋ္ဌိတပွရိသ်သမာသ်-ကြံ၍၊ စက္ခုသဒ္ဓါကိုမြင်ခြင်း
အနက်ကို ဟောစေသည်ရှိသော်၊ စက္ခုနံ-မြင်ခြင်းတို့၏၊ ပထာနိ-
အကြောင်းရင်းတို့တည်းဟု၊ ဝစနတ္ထ-ပြု၍၊ ပသာဒစက္ခုမံသစက္ခုတို့ကို
ရစေအပ်သည် ဟူလိုသည်) ယမာဟူတိ-ဟူသည်ကား၊ လောကေ-
လောက၌၊ ယံ-အကြင်မျက်စိအလှူကို၊ ဇနာ-လူအပေါင်းတို့သည်၊
ဒုစ္စဇန္ဓိ-စွန့်နိုင်ခဲ့၏ဟူ၍၊ ကထေန္တိ-ဆို ကြကုန်၏၊ ဝနိဗ္ဗကောတိ-
ဟူသည်ကား၊ ယာစန္ဒဿ-တောင်းသောသူ အား၊ ဝနိန္တိ-ဟူသည်ကား၊
ယာစန္တိ-တောင်းလာခြင်းသည်၊ တေတေတိ-ဟူသည်ကား၊ တေတဝ-
သင်၏၊ တဿအန္ဓဿ-ထိုသူကန်း၏၊ သင်္ကပ္ပိ-အကြံတို့သည်၊
သစက္ခုမာတိ-ဟူသည်ကား၊ သောတွံ-ထိုသင်သည်၊ မမ-ငါ၏၊
စက္ခုဟိ-မျက်စိတို့ဖြင့်၊ စက္ခုမာ-မျက်စိနှင့်ပြည့်စုံသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
တံတေသမိဇ္ဈတူတိ-ဟူသည်ကား၊ တွံ-သင်သည်၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကာ
-အထံမှ၊ ယံ-အကြင်မျက်စိကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိ၏၊ တေ-သင်အား၊
တံ-ထိုလိုအပ်သောမျက်စိသည်၊ သမိဇ္ဈတု-ပြည့်စုံစေသတည်း။

ရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ ဧတ္တကံ-ဤမျှလောက်သော စကားကို၊
ကထေတွာ-ပြောဆို၍၊ အယံဗြာဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏားကို၊ သက္ကေန-
သိကြားသည်၊ အနုသိဋ္ဌော-တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣမ-ဤငါ၏
အထံသို့၊ အာဂတော-ရောက်လာသည်အသိဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊
ဘဏတိ-ဆို၏၊ ဣမဿ-ဤပုဏ္ဏားအား၊ ဣမိနာဥပါယေန-ဤသို့
သောအကြောင်းဖြင့်၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ သမ္ပန္နိဿတိ-ပြည့်စုံလတ္တံ့၊
ဣတိ-သို့၊ ဥတွာ-သိ၍၊ ဣဓေဝ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊

စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နှုတ်စေ၍၊ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်းငှါ၊ အသာရပွံနန-မလျောက်ပတ်လေသေးတကား၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဗြာဟ္မဏံ-ပုဏ္ဏားကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ အန္တေပူရ်-နန်းတွင်းသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ရာဇာသနေ-မင်း၏နေရာ၌၊ နိသီဒိတွာ-နေ၍၊ သိဝကံနာမ-သိဝကအမည်ရှိသော၊ ဝဇ္ဇ-ဆေးသမားကို၊ ပက္ခောသာပေသိ-ခေါ်စေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အမှာကံ-ငါတို့၏ ရာဇာ-မင်းသည်၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နှုတ်စေ၍၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါထုကာမောတိ-လှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု၊ သကလနဂရေ-မြို့အလုံး၌၊ ဧကကောလာဟလံ-တစ်ပြိုင်နက်အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည်အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုသိဝိမင်းကို၊ ရညော-မင်း၏၊ ဉာတိသေနာပတိအာဒယောစ-အမျိုးအဆွေစစ်သူကြီးအစရှိကုန်သော၊ ရာဇဝလ္လဘာ-မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်ကုန်သော၊ အမစ္စာစ-အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပါရိသဇ္ဇာစ-အလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နာဂရာစ-ပြည်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဩရောဓာစ-မင်းမောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံသောသူတို့သည်၊ သန္နိပတိတွာ-စုရုံးတိုင်ပင်ကြကုန်၍၊ နာနာဥပါယေဟိ-အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်၊ နိဝါရေသုံ-တားမြစ်ကြကုန်၏၊ ရာဇာပိ-သိဝိမင်းသည်လည်း၊ နေ-ထိုသူအပေါင်းတို့ကို၊ အနူဝါရေသိ-အလိုသို့မလိုက်၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ မာနောဒေဝအဒါစက္ခု-ပ-ဧဝံဒေဟိရထေသဘာတိ-မာနောဒေဝအဒါစက္ခု-ပ-ဧဝံဒေဟိရထေသဘာ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာတို့ကို၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဒေဝ-အရှင်မင်းကြီး၊ စက္ခု-မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါ-မပေးပါလင့်၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံသော၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ မာပရာကရိ-မစွန့်ပါလင့်၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဒေဟိ-ပေးတော်မူပါလော့၊ မုတ္တော-ပုလဲရတနာသည်၊ ဗဟူ-များပါ၏၊ ဝေဠုရိယာ-ကျောက်မျက်ရွဲတို့သည်၊ ဗဟူ-များပါကုန်၏၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ယုတ္တေ-မြင်းတို့ဖြင့် ကအပ်ကုန်သော၊ ရထေ-ရထားတို့ကို၊

ဒေဟိ-ပေးပါလော၊ အလင်္ကတေ-တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ အာဇာနိ
 ယေ-အာဇာနည်မြင်းတို့ကို၊ ဒေဟိ-လှူတော်မူပါလော၊ မဟာရာဇ-
 မင်းမြတ်၊ ဟေမကပ္ပနဝါသသေ-ရွှေကျူကွန်ရွက်တို့ဖြင့် ဆင်အပ်
 သောက ရှိကုန်သော၊ နာဂေ-ဆင်ပြောင်ရတနာတို့ကို၊ ဒေဟိ-လှူတော်
 မူပါလော၊ စက္ခု-မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါသိ-မလှူပါလင့်၊ မဟာရာဇ-
 မြတ်သောမင်းကြီး၊ တံ-ရှင်မင်းကြီးကို၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊
 သီဝယော-သီဝရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ သယောဂ္ဂါ-ယဉ်နှင့်တကွ-
 သရထာ-ရထားနှင့်တကွ၊ သမန္တာ-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယထာ-အကြင်
 အခြင်းဖြင့်၊ ပရိကိရေယျ-ခြံရံကုန်၏၊ ဧဝံတထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ရထေ
 သဘ-မင်းမြတ်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒေဟိ-ပေးတော်မူလော၊ စက္ခု-မျက်စိ
 တော်ကို၊ မာအဒါသိ-မပေးမလှူပါလင့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိ
 သော်၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ-သီဝိမင်းသည်၊ တိဿောဂါထာ-သုံး
 ဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ-ဆိုလေ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဘောဇ္ဇော-အိုလူများတို့၊ ယော-အကြင်
 သူသည်၊ ဝေ-စင်စစ်၊ ဒဿန္တိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ ဝတွာန-ဆိုပြီး၍၊
 အဒါနေ-မပေးမလှူသည်၌၊ မနော-နှလုံးသည်၊ ကုရုတေ-ပြုပြန်အံ့၊
 သော-ထိုသူသည်၊ ဘူမံ-မြေ၌၊ ပတိတံ-ကျသော၊ ပါသံ-ကျော့ကွင်း
 သည်၊ ဂီဝါယံ-လည်ပင်း၌၊ ပဋိပုစ္ဆတိယထာ-စွတ်မိပြန်သကဲ့သို့၊
 ပဋိပုစ္ဆတိ-စကားမမှန်ရာသို့ဝင်၏၊ ဘောဇ္ဇော-အိုလူအများတို့၊ ယော-
 အကြင်သူသည်၊ နဒဿန္တိ-မပေးမလှူဟူ၍၊ ဝတွာန-ဆို၍၊ အဒါနေ-
 မလှူမပေးသည်၌၊ မနော-နှလုံးသည်၊ ကုရုတေ-အလေးပြုအံ့၊ သော-
 ထိုသူသည်၊ ပါပါ-မကောင်းသောသူယုတ်မာအောက်၊ ပါပတရော-
 အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသောသူသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ခဲ့၏၊ ယမသာဓနံ-
 ယမမင်းအာဏာဖြစ်ရာ အရပ်သို့၊ သမ္ပတ္တော-ရောက်လေ၏၊ ဘောဇ္ဇော
 -အိုလူများတို့၊ ယံဟိ-အကြင်အလိုကိုလျှင်၊ ယာစကော-ယာစကာ
 သည်၊ ယာစေ-တောင်းလာအံ့၊ တံဟိ-ထိုအလိုကိုသာလျှင်၊ ဒဒေ-
 ပေးရာ၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ယံ-အကြင်မလိုအပ်သည်ကို၊ နယာစေ-

မတောင်းလာ၊ တံ-ထိုမလိုအပ်သည်ကို၊ နဒဒေ-မပေး၊ အယံဗြာဟ္မ
ဏော-ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ယံ-အကြင်အလိုရှိအပ်သော မျက်စိကို၊
ယာစတိ-တောင်းလာ၏၊ တမေဝ-တို့တောင်းလာသော မျက်စိကိုသာ
လျှင်၊ သွာဟံသောအဟံ-ထိုငါသည်၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
တိဿောဂါထာ-သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသ်-ဆိုလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာတို့၌၊ မာနောဒေဝါတိဇတ္ထ-မာနောဒေဝဟူသော
ဤပုဒ်၌၊ နောတိပဒံ-နောဟူသောပုဒ်သည်၊ နိပါတမတ္တံ-နိပါတ်ပုဒ်မျှ
သာတည်း၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ စက္ခု-မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါသိ-မပေး
မလှူပါလင့်၊ မာနောသဗ္ဗေပရာကရိတိ-ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံ
ကုန်သော၊ အမှေ-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ မာပရိစ္ဆဇိ-မစွန့်ပါလင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်
ပါ၏၊ အက္ခိသု-မျက်စိတော်တို့ကို၊ ဒိန္နေသု-လှူခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်၊
တွံ-ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ နကရိဿတိ-မပြုရလတ္တံ့၊
ဧဝံ-ဤသို့၊ မျက်စိကိုပေးလှူခဲ့သည်ရှိသော်၊ တယာ-ရှင်မင်းကြီးသည်၊
မယံ-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ပရိစ္ဆတ္တာနာမ-စွန့်အပ်ကုန်သည် မည်သည်၊
ဘဝိဿာမ-ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိအဓိပ္ပါယေန-ဤသို့သောအလိုဖြင့်၊
ဧဝံ-ဤသို့၊ အာဟံသု-ဆိုကြကုန်၏၊ ပရိကိရေယျန္တိ-ဟူသည်ကား၊
ပရိဝါ ရေယျု-ခြံရံကုန်ရာ၏၊ ဧဝံဒေဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ အဝိကလ
စက္ခု-မျက်စိတော်မချို့ပါသော၊ တံ-ရှင်မင်းကြီးကို၊ သိဝယော-သိဝိ
ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ စီရံ-ကြာမြင့်စွာ၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊
ပရိဝါ ရေယျု-ခြံရံကုန်ရာ၏၊ ဧဝံတထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ စနမော-
ဥစ္စာကိုသာလျှင်၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော၊ အဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား၊ အက္ခိနိ-
မျက်စိတို့ကို၊ မာဒေဟိ-မပေးပါလင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အက္ခိသု-မျက်စိ
တို့ကို၊ ဒိန္နေသု-လှူအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ တွံ-ရှင်မင်းကြီးကို၊ သိဝိဟိ-
သိဝိရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ နပရိဝါရေဿတိ-မခြံရံလတုံ၊ ဣတိ-သို့၊
ဒဿေတိ-ပြ၏။

ပဋိမုဇ္ဈတီတိ-ဟူသည်ကား၊ ပဋိပဝေသေတိ-တစ်ဖန်စကား ဝင်ဖြ
လာ၏၊ ပါပါပါပတရောဟောတီတိ-ဟူသည်ကား၊ လာမကာ-သူယုတ်

မာအောက်၊ လာမကတရောနာမ-အထူးသဖြင့် သူယုတ်မည်သည်၊
 ဟောတိ-ဖြစ်ခဲ့၏၊ သမ္ပတ္တောယမသာဓနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယမဿ-
 ယမမင်း၏၊ အာဏာပဝတ္တိဌာနံ-အာဏာဖြစ်ရာအရပ်သို့၊ သမ္ပတ္တော-
 ရောက်လေရာ၏၊ ဧသဇေယျ-ဤစကားမမှန်သောသူသည်၊ ဥဿဒနိရ-
 ယံ-ဥဿဒရက်ငရဲသို့၊ ပတ္တောနာမ-ရောက်သော်မည်သည်၊ ဟောတိ-
 ဖြစ်၏၊ ယဉ္စိယာစေတိ-ဟူသည်ကား၊ ယံဝတ္ထု-အကြင်ဝတ္ထုကို၊ ယာစ-
 ကော-ယာစကာသည်၊ ယာစတိ-တောင်းလာ၏၊ ဒါယကောပိ-ဒါယ-
 ကာသည်လည်း၊ တဒေဝ-ထိုလိုအပ်သောဝတ္ထုကိုသာလျှင်၊ ဒဒေယျ-
 ပေးရာ၏၊ အယာစိတံ-မတောင်းသောဝတ္ထုကို၊ နဒဒေယျ-မပေးရာ၊
 အယဉ္ဇုဗြာဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏားသည်၊ မံ-ငါ၏၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊
 ယာစတိ-တောင်းလာ၏၊ မုတ္တာဒိကံ-ပုလဲအစရှိသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
 နယာစတိ-မတောင်း၊ တံ-ထိုတောင်းအပ်သောမျက်စိကို၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဒဿာမိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒတိ-ဆို၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊
 နံ-ထိုသိဝိမင်းကို၊ အမစ္စာ-အမတ်တို့သည်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ အာယု-
 အာဒိသု-အသက်ရှည်ခြင်းအစရှိသည်တို့တွင်၊ ကိံ-အဘယ်အံ့ကျိုးကို၊
 ပတ္တောက္ခာ-တောင့်တ၍၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတော်တို့ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဒေမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ ဝဒတိ-ဆိုတော်မူလေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-
 သု-မေးကုန်၏၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဘောန္တော-
 အိုအမတ်တို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကံ-ပစ္စုပ္ပန်နှင့်စပ်သော၊ သမ္ပတ္တိ-
 ဝါ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ပရာယိကံ-တမလွန်ဘဝသို့
 စပ်သော၊ သမ္ပတ္တိဝါ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ပတ္တောက္ခာ-
 တောင့်တ၍၊ နဒေမိ-မပေးမလှူ၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ ယဒိဒံယံ
 ဒါနပါရမိပုရဏနာမ-အကြင်ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ခြင်းမည်သည်၊ အတ္ထိ-
 ရှိ၏၊ ဧသဇေယျ-ဤသို့သောပါရမီကို ဖြည့်ခြင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-
 ဘုရားလောင်းတို့၏၊ အာစိဏ္ဏသမာစိဏ္ဏော-အဖန်တလဲလဲ ကျင့်အပ်
 သောအကျင့်ဖြစ်သော၊ ပေါရာဏကမဂ္ဂေါ-ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ သွား
 ရာလမ်းကြောင်း၊ ကောင်းသောခရီးတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊

တေန-ထို့ကြောင့်၊ အာယံနဝဏ္ဏံနသုခံဗလံန-ပ-က္ကစ္စေဝဒါနေရ မတေ
မနောမမန္တိ-အာယံနဝဏ္ဏံနသုခံဗလံန-ပ-က္ကစ္စေဝဒါနေရမတေမနော
မမံ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဇနိန္ဒ-လူတို့၏အရှင်သခင်မင်းမြတ်၊ အာယံန-အသက်ရှည်
ခြင်းကို တောင်းတတော်မူသလော၊ ဝဏ္ဏံန-အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြံအင်
လက္ခဏာကို တောင့်တတော်မူသလော၊ သုခံန-ချမ်းသာကိုတောင့်တ
တော်မူသလော၊ ဗလံန-ခွန်အားကိုတောင့်တတော်မူသလော၊ ကိ-
အဘယ်အလိုကို၊ ပတ္တယာနောန-တောင့်တတော်မူလေသနည်း၊
သိဝီနံ-သိဝီရာဇ်တိုင်းသူတို့ထက်၊ အနတ္တရော-မြတ်သော၊ ရာဇာ-
မင်းမြတ်သည်၊ ကထံဟိကထံဧဝ-အဘယ်ကြောင့်လျှင်၊ ပရလောက
ဟေတု-တမလွန်ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊
ဒဇ္ဇာ-ပေးလှူလေအံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊
ဘောန္တော-အိုအမတ်တို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဧတံ-ဤမျက်စိဟူသော
အလှူကို၊ ဝေ-စင်စစ်၊ ယသသာ-အခြံအရံကိုလိုသောကြောင့်၊ နဒဒါမိ-
မပေးမလှူ၊ ပုတ္တံ-သားကို၊ ဣစ္ဆေန-လိုသဖြင့်၊ နဒေမိ-မလှူ၊ ဓနံ-
ဥစ္စာကို၊ ဣစ္ဆေန-လိုသဖြင့်၊ နဒေမိ-မလှူ၊ ရဋ္ဌံ-ပြည်တိုင်းကားကို၊
ဣစ္ဆေန-လိုသောကြောင့်၊ နဒဒါမိ-မလှူ၊ သတံ-သူတော်ကောင်းတို့၏၊
ပုရာဏော-ရှေး၌ဖြစ် သော၊ ဓမ္မော-တရားကို၊ စရိတော-ကျင့်အပ်၏၊
က္ကစ္စေဝဣတိဧဝ-ဤ အကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ ဒါနေ-အလှူပေးခြင်း၌၊
မမံ-ငါ၏၊ မနော-နှလုံးသည်၊ ရမတေ-မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏၊ ဣတိ-
သို့၊ ပုတ္တံ-ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ပရလောကဟေတုတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာ
ရာဇ-မင်းမြတ်၊ ကထံနာမ-အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်၊ တုမှာ
ဒိသော-ရှင်မင်းကြီးနှင့်တူသော၊ ပဏ္ဍိတပူရိသော-ပညာရှိသော
ယောက်ျားသည်၊ သက္ကသမ္ပတ္တိသဒိသံ-သိကြားမင်းစည်းစိမ်နှင့်တူသော၊
သန္နိဋ္ဌိကံ-မျက်မှောက်၌ဖြစ်ဘူးသော၊ ဣဿရိယံ-အစိုးရခြင်းကို၊ ပဟာ
ယ-ပစ်စွန့်၍၊ ပရလောကဟေတု-တမလွန်ဘဝဟူသောအကြောင်း

ကြောင့်၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဒဒေယျ-လှူရာလေအံ့နည်း။

နဝါဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝေ-စင်စစ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယသ
သာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗဿဝါ-နတ်၏လည်းကောင်း၊ မနုဿဿဝါ-
လူ၏လည်းကောင်း၊ ဣဿရိယဿ-အစိုးရခြင်း၏၊ ကာရဏာ-
အကြောင်းကြောင့်၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ နဒေမိ-မပေးမလှူပါ၊ အပိစ-
စင်စစ်ဆော်ကား၊ သတံ-သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-
ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ဗုဒ္ဓကာရကော-ဘုရား၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်သော၊
ဓမ္မော-တရားကို၊ စရိတော-ကျင့်အပ်၏၊ အာစိဇ္ဈော-လေ့ကျင့်အပ်၏၊
ပုရာတနော-ဖြည့်အပ်၏၊ ဣစ္စေဝ-ဣမိနာကာရဏေန-ဤသို့သော
အကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ ဣဒိဿ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒါနေယေဝ-
အလှူပေးခြင်း၌လျှင်၊ မမ-ငါ၏၊ မနော-နှလုံးသည်၊ နိရတော-အမြဲ
မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏။

ဣတိဝေဉ္စပန-ဤသို့သောစကားကိုလည်း၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ရာဇာ-
သိဝိမင်းသည်၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊ သညာပေတွာ-သိစေ၍၊ သိဝကံ-
သိဝိကအမည်ရှိသော၊ ဝဇ္ဇိ-ဆေးသမားကို၊ အာဏာပေသိ-စေခိုင်း၏၊
သိဝက-အချင်းသိဝက-တွံ-သင်သည်၊ ဧဟိ-လာလော့၊ မမ-ငါ၏၊
ဥဘောပိ-နှစ်ဘက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဣမဿ
ဗြာဟ္မဏဿ-ဤပုဏ္ဏားအား၊ ဒါတုံ-ပေးအံ့သောငှာ၊ သီဃံ-လျင်စွာ၊
ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နှုတ်၍၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ပတိဋ္ဌပေဟိ-ထားပါလော့၊
ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဟိသိဝကာဒိအာဒိဧဟိ
သိဝက-အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဥဋ္ဌေဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဋ္ဌာနစရိယံ-
ထကြွခြင်းကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ကရောဟိ-ပြုလော့၊ မမ-ငါ၏၊ ဣမသ္မိံ
စက္ခုဒါနေ-ဤမျက်စိကိုလှူခြင်း၌၊ သဟာယကိစ္စံ-အပေါင်းအဖော်ကိစ္စ
ကို၊ ကရောဟိ-ပြုလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏၊ မာဒန္တယိတိ-
ဟူသည်ကား၊ မာစိရာသီ-မကြာစေလင့်၊ ဟိသန္တံ-မှန်၏၊ မယာ-ငါ
သည်၊ အယံပရိစ္စာဂေါ-ဤသို့၊ စွန့်ကြဲခြင်းကို၊ အတိဒုလ္လဘော-အလွန်

ရခဲ၏။ စိရကာလံ-ကာလရှည်စွာ-ဥတ္တမော-မြတ်သောအလှူကို၊
ပတ္တိတော-တောင့်တအပ်၏။ ဒါနက္ခဏော-မျက်စိလှူရသော အခွင့်ကို၊
ပဋိလဒ္ဓေါ-အလွန်ရခဲ၏။ သောပရိစ္ဆာဂေါ-ထိုပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊
မာဝိရဇ္ဈိ-မချွတ်မယွင်းစေလင့်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာ
ယော-အလိုတည်း၊ မာပဝေဒယီတိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊
အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ရညော-မင်းကြီး၏၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပေါ
ဋ္ဌေမီတိ-နှုတ်မိချေ၏ဟု၊ စိတ္တုတြာသဝသေန-ထိတ်လန့်သည်၏
အစွမ်းဖြင့်၊ မာဝေဒယိ၊ မတုန်လှုပ်လေလင့်၊ သရိရကမ္ပံ-ကိုယ်တုန်လှုပ်
သောအမှုသို့၊ မာအာပဇ္ဇိ-မရောက်စေလင့်၊ ဥဘောပိနယနန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ ဥဘောပိ-နှစ်ဖက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နယနေ-မျက်စိတို့ကို၊
ဝနိဗ္ဗကေတိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစကဿ-ယာစကာပုဏ္ဏားအား၊ မယုန္တိ-
ဟူသည်ကား၊ မာယာ-ငါသည် ဥဒ္ဓရိတွာ-နှုတ်၍၊ ပါဒါသိ-ပေးလှူပါ
၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သောဝဇ္ဇော-ထိုဆေးသမား
သည်၊ ရညော-သိဝိမင်း၏၊ အက္ခိကူပတော-မျက်ကွင်းမှ၊ ဥဘောပိ-
နှစ်ဖက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နှုတ်၍၊
ရညော-သိဝိမင်း၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ အဒါသိ-ပေး၏။

ဒေန္တောစ-ပေးလှူသော်လည်း၊ သတ္တကေန-ဓားငယ်ဖြင့်၊
ဥဒ္ဓရိတွာ-နှုတ်၍၊ နအဒါသိ-မပေး၊ ဟိသစ္စံ-ပွန်၏၊ သော-ထိုဆေး
သမားသည်၊ သုသိက္ခိတဝဇ္ဇဿ-ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသောဆေး
အတတ်ရှိသော၊ မာရိသဿ-ငါသို့သောဆေးသမားအား၊ ရညော-
ရှင်မင်းကြီး၏၊ အက္ခိသု-မျက်စိတို့၌၊ သတ္တပါတနံ-ဓားငယ်ကျစေခြင်း
သည်၊ အယုတ္တံ-မသင့်၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ နီလုပ္ပလံ-
ကြာညိုပွင့်ကို၊ ပရိဘာဝေတွာ-ထုံမွမ်း၍၊ ဒက္ခိဏက္ခိ-လက်ျာမျက်စိကို၊
ဥပသိဃံပေသိ-တို့စေ၏၊ အက္ခိ-လက်ျာမျက်စိသည်၊ ပရိဝတ္တိ-
ပြောင်းပြန်လည်၏၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ သော၊ ဝေဒနာ-ဝေဒနာသည်၊
ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုဆေးသမားသည်၊ ပရိဘာဝေတွာ-ဆေးထုံမွမ်း
၍၊ ပုန-တစ်ဖန်လည်း၊ ဥပသိဃံပေသိ-တို့စေ၏၊ အက္ခိ-မျက်စိသည်၊

အက္ခိကူပတော-မျက်ကွင်းမှ၊ မုစ္ဆိ-လွတ်ထွက်၏၊ ဗလဝတရာ-အလွန်
 ပြင်းထန်သောဝေဒနာသည်၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ တတိယဝါရေ
 -သုံးကြိမ်သောဝါရ၌၊ ခရတရုံ-ကြမ်းတမ်းလှသောဆေးကို၊ ပရိဘာဝေ
 တွာ-ထုံမွမ်း၍၊ ဥပနာမေသိ-ကပ်လေ၏၊ အက္ခိ-မျက်လုံးသည်၊
 ဩသဗေလေန-ဆေး၏အာနုဘော်တော်အစွမ်းဖြင့်၊ ပရိဗ္ဗမိတွာ-ဝန်းဝန်း
 လည်၍၊ အက္ခိကူပတော-မျက်ကွင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ နှာရသုတ္တ
 ကေန-မျက်ကြောမျှင်ဖြင့်၊ ဩလမ္မမာနံ-တွဲလဲဖြစ်၍၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်
 တည်၏၊ အဓိမတ္တာ-လွန်စွာသော၊ ဝေဒနာ-ဝေဒနာသည်၊ ဥဒပါဒိ
 -ဖြစ်၏၊ လောဟိတံ-သွေးသည်၊ ပဋ္ဌရိ-ယို၏၊ နိဓတ္ထသာဠကာပိ-
 ဝတ်သောပုဆိုးတို့သည်လည်း၊ လောဟိတေန-သွေးဖြင့်၊ တေမိသု-
 စွတ်ကုန်၏၊ ဩရောဓာစ-မင်းမောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ အမစ္စာစ
 -အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရညော-သိဝိမင်း၏၊ ပါဒမူလေ-
 ခြေရင်း၌၊ ပတိတွာ-ဝတ်၍၊ ဒေဝ-အရှင်မင်းကြီး၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတော်
 တို့ကို၊ မာဒေဟိ-ပေးတော်မမူပါလင့်၊ မာဒေဟိ-ပေးတော်မမူပါလင့်၊
 ဣတိ-သို့၊ မဟာပရိဒေဝံ-သည်းစွာသော ငိုကျွေးခြင်းကို၊ ပရိဒေဝီသု-
 ငိုကျွေးကုန်၏။

ရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ ဝေဒနံ-ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတွာ-
 သည်းခံ၍၊ တာတ-အချင်းဆေးသမား၊ တံသင်သည်၊ ပပဉ္စ-ကြာမြင့်
 ခြင်းကို၊ မာကရိတိ-မပြုလင့်ဟု၊ အာဟ-ဆို၏၊ သော-ထိုဆေးသမား
 သည်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု-ကောင်းပါပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝါမဟတ္ထေန
 -လက်ဝဲလက်ဖြင့်၊ အက္ခိ-မျက်လုံးကို၊ ဓာရေတွာ-ဆောင်၍၊ ဒက္ခိဏ
 ဟတ္ထေန-လက်ျာလက်ဖြင့်၊ သတ္တကံ-ဓားငယ်ကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊
 အက္ခိသုတ္တကံ-မျက်ကြောမျှင်ကို၊ ဆိန္နိတွာ-ဖြတ်၍၊ အက္ခိ-လက်ျာ
 မျက်လုံးကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
 ဟတ္ထ-လက်၌၊ ဌပေသိ-ထား၏၊ သော-ထိုသိဝိမင်းသည်၊ ဝါမက္ခိနာ-
 လက်ဝဲမျက်စိဖြင့်၊ ဒက္ခိဏက္ခိ-လက်ယာမျက်လုံးကို၊ ဩလောကေတွာ-
 ကြည့်၍၊ ပရိစ္စာဂပိတိယာ-စွန့်ကြဲခြင်း၌ နှစ်သက်သဖြင့်၊ အဘိဘုယျ

မာနံ-အလွန်နှိပ်စက်သော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲသော၊ ဝေဒနံ-ဝေဒနာကို၊
 ဝေဒေန္တော-ခံစားလျက်၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ-သင်သည်၊ ဧဟိတံ-
 လာလှည့်ဟု၊ ဗြာဟ္မဏံ-ပုဏ္ဏားကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊
 မေ-ငါ၏၊ ဣတောစက္ခုတော-ဤမျက်စိထက်၊ သတဂုဏေန-အရာ
 သောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန-အထောင်သော
 ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟဿဂုဏေန-တစ်သိန်းသော
 ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္တစက္ခုမေဝ-ထက်ဝန်းကြင်မြင်ခြင်းတည်း
 ဟူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ ပီယတရံ-အတိုင်းထက်
 အလွန် ချစ်ခင်ပါ၏၊ မေ-ငါ့အား၊ ဣဒံအက္ခိဒါနံ-ဤမျက်စိဟူသော
 အလှူသည်၊ သမန္တစက္ခုနော-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တည်းဟူသော
 မျက်စိအား၊ ပစ္စယော-အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတူတိ-ဖြစ်စေ
 သတည်းဟု၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဗြာဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ အက္ခိ-မျက်စိကို၊
 အဒါသိ-လှူလေ၏၊ သော-ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ တံ-ထိုမျက်လုံးကို၊ ဥက္ခိ
 ပိတွာ-ချီ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အက္ခိမိ-မျက်စိ၌၊ ဌပေသိ-ထား၏၊
 တံ-ထိုသွင်းအပ်သော မျက်စိသည်၊ တဿ-ထိုသိကြား၏၊ အာနု
 ဘာဝေန-အာနုဘော် အားဖြင့်၊ ဝိကသိတနိလုပ္ပလံဝိယ-ကားကားပွင့်
 သော ကြာညိုပန်းကဲ့သို့၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဥပဋ္ဌာသိ-တည်၏၊ မဟာ
 သက္ခော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝါမအက္ခိဏာ-လက်ဝဲမျက်စိဖြင့်၊
 တဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ တံအက္ခိ- ထိုသွင်းသောမျက်စိကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊
 မယာ-ငါသည်၊ အက္ခိ-မျက်စိ ကို၊ အဟောသုဒ္ဓိန္နံ-ပေးလှူရသည်ကား
 အော်ကောင်းလေစွ၊ ဣတိ-သို့၊ အန္တောသ မုဂ္ဂတာယ-ကိုယ်၏အတွင်း
 ၌၊ ကောင်းစွာတက်သော၊ ပီတိယာ-ပီတိဖြင့်၊ နိရန္တရံ-မပြတ်၊
 ဖုဋ္ဌသရီရော-တွေ့သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အပရမ္မိ-အခြား
 တစ်လုံးတည်းသောမျက်စိကိုလည်း၊ အဒါသိ-လှူပြန်လေ၏၊ သက္ခောပိ
 -သိကြားသည်လည်း၊ တံ-ထိုလက်ဝဲ မျက်စိကို၊ တထေဝ-ထိုလက်ျာ
 မျက်စိအတူလျှင်၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ရာဇနိဝေသနာ-မင်းအိမ်မှ၊ နိက္ခ
 မိတွာ-ထွက်ခဲ့၍၊ မဟာဇနဿ-လူအပေါင်း၏၊ ဩလောကေန္တဿေဝ

-ကြည့်စဉ်ပင်လျှင်၊ နဂရာ-မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊ ဒေဝလောက
မေဝ-နတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏။

ရညော-သိဝိမင်း၏၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့သည်၊ နစိရဿေဝ-
မကြာမြင့်မီလျှင်၊ အာပါဠဘာဝံ-တွင်း၏အဖြစ်သို့၊ အပ္ပတ္တာနိ-မရောက်
ကုန်ဘဲ၊ ကဗ္ဗလဂေဏ္ဍုတံဝိယ-ကဗ္ဗလာနီဖြင့် ပြီးသော ကျင်ပုကဲ့သို့၊
ဥဂ္ဂတေန-အသားသစ်တက်သော၊ မံသပိဏ္ဍေန-အသားတစ်ဖြင့်၊ ပူရေ
တွာ-ပြည့်၍၊ စိတ္တကမ္မရူပဿဝိယ-ပန်းချီဆေးရုပ်ကဲ့သို့၊ ရဟိံသု-
ရောက်ကုန်၏၊ ဝေဒနာ-ဝေဒနာသည်၊ ပစ္ဆိမ္ဗိ-ပြတ်လေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်
ကား၊ မျက်လုံးကို လှူအပ်ပြီးသော် မျက်ကွင်းထဲက အသားပိုတက်၍
ပြည့်ပြန်လျှင်၊ ပန်းချီဆေးရုပ်ကဲ့သို့သော မျက်စိအဟန်ရှိလေ၏၊
ကမ္မဇရုပ်ဖြစ်သော ပဿာဒစက္ခုမူကားမဖြစ်၊ နောင်မှသစ္စာပြု၍ သစ္စာ၏
အာနိသင်အကျိုးဆက်အားဖြင့်၊ ရူပါရုံကို မြင်ခြင်း၏အကြောင်းပဿာဒ
စက္ခု ရပြန်သည်ဟူလိုသည်၊) အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ ကတိပါဟံ-နှစ်ရက်သုံးရက်၊ ပါသာဒေ-နန်းပြဿဒ်၌၊
ဝသိတွာ-နေလေပြီး၍၊ အန္ဓဿ-သူကန်းဖြစ်သောငါ့အား၊ ရဇေန-မင်း
၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ကိ-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ အမစ္စာနံ-
အမတ်တို့အား၊ ရဇ္ဇံ-ပြည်ကို၊ နိယျာဒေတွာ-ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊ ဥယျာနံ-
ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတွာ-ရသေ့ပြု၍၊ သမဏဓမ္မံ-
ရဟန်းတရားကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရိဿာမိတိ-ပြုအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ-
ကြံ၍၊ အမစ္စာနံ-အမတ်တို့အား၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရော
စေတွာ-ကြား၍၊ မှခဓောဝနာဒီနိ-မျက်သစ်ရေ ချိုးပေးခြင်း အစရှိသည်
တို့ကို၊ ဒါယကော-ပေးတတ်သော၊ ဧကောဝ-တစ်ယောက်သာလျှင်
ဖြစ်သော၊ ပုရိသော-ယောက်ျားသည်၊ မယံ-ငါ၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊
ဟောတု-ဖြစ်စေလော၊ သရီရကိစ္စဋ္ဌာနေသုပိ-ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာ
အရပ်တို့၌လည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အတ္ထာယ-အကျိုးငှာ၊ ရဇ္ဈံ-ကြိုးကို၊
ဗန္ဓထ-ဖွဲ့လေကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ သိဝိကာယ-ထမ်းစင်
ဖြင့်၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ပေါက္ခရဏီတီရေ-ရေကန်နား၌၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ-

ရာဇပလ္လင်ထက်၌၊ နိသိဒ္ဓိ-နေလေ၏။ အမဇ္ဈာပိ-အမတ်တို့သည်လည်း၊
ဝဋ္ဋိတွာ-ရှိခိုးခဲ့၍၊ ပဋိက္ခမိသု-ပြန်လေကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တောပိ-
ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏။ ဒါနံ-အလှူကို၊ အာဝဇ္ဇေ
သိ-ဆင်ခြင်၏။ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏။
အာသနံ-နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာကာရံ-ပူသောအခြင်းအရာကို၊
ဒဿေသိ-ပြ၏။ သတ္တော-သိကြားသည်၊ တံ-ထိုဘုရားလောင်းကို၊
ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာဇနဿ-သီဝိမင်းမြတ်အား၊
ဝရံ-ဆုကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ပဋိပါကဋ္ဌကံ-ပြကတော့
ရှိသည်ကို၊ ကရိဿာမိတံ-ပြုအံ့ဟု၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
သမိပံ-အနီးသို့၊ ဂန္ထာ-သွားလေ၍၊ ပဒသဒ္ဓံ-ခြေသံကို၊ အကာသိ-ပြ၏။
မဟာသတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧသော-ဤလာသောသူသည်၊
ကော-အဘယ်မည်သောသူပေနည်း၊ ဣတိသို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်
ရှိသော်။

☞ ရာဇ-သီဝိမင်းမြတ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒေဝိန္ဒော-နတ်တို့ကို
အစိုးရသော၊ သတ္တော-သိကြားသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏။ တဝ-သင်မင်း
ကြီး၏၊ သန္တိကေ-အထံသို့၊ အာဂတော-လာသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏။
တွံ-သင်မင်းမြတ်သည်၊ ယံကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုလိုအပ်သောဆုကို၊ မနသိ-
စိတ်၌၊ ဣစ္ဆာသိ-အလိုရှိအံ့၊ ဝရံ-လိုအပ်သောဆုကို၊ ဝရဿု-အလိုရှိပါ
လော၊ ဣတိ-သို့၊ တေန-ထိုသိကြားသည်၊ ဝတွာ-ဆိုသောကြောင့်။

သက္က-အိုသိကြားမင်း၊ ဗလံ-အားသည်၊ ပဟူတံ-စွမ်းနိုင်ကောင်း
လျက်၊ မေဓနံ-တုန်ယိုက်ခဲ့၏၊ အန္တဿ-ကန်းသော၊ မေ-ငါ့အား၊
သတော-ဖြစ်ရခြင်းသည်၊ ဝနိဗ္ဗကော-အထီးကျန်ခဲ့၏၊ သော-ထိုအထီး
ကျန်သောသူဖြစ်ရခြင်းသည်၊ ကော-အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း၊ ဒါနိ
ဣဒါနိ-ဤယခုအချိန်၊ မရဏညေဝ-သေရခြင်းသည်သာလျှင်၊ မေ-ငါ့
အား၊ ရုစ္စတိ-နှစ်သက်ပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊
အထ-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုဘုရားလောင်းကို၊ သတ္တော-သိကြားသည်၊
အာဟ-ဆို၏၊ သီဝိရာဇာ-သီဝိမင်းကြီး၊ တွံ-သင်မင်းမြတ်သည်၊ ကိပန

-အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ကား၊ မရိတုကာမော-သေခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မရဏံ-သေခြင်းကို၊ ရောဓေသိ-နှစ်သက်လေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အန္ဓဘာဝေန-မျက်စိကန်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရဏံ-သေခြင်းကို၊ ရောဓေသိ-နှစ်သက်လေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒါနံနာမ-အလှူမည်သည်ကား၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ သမ္မရာယတ္တမေဝ-တမလွန်ဘဝ၌၊ အကျိုးကိုသာလျှင်၊ ဒိယျတိ-ပေးသည်မဟုတ်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မတ္တာယပိ-မျက်မှောက်အကျိုး၏လည်း၊ ပစ္စယော-အကြောင်းသည်၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တဝသင်မင်းမြတ်အား၊ ဒါနပုညမေဝ-အလှူကောင်းမှုကိုသာလျှင်၊ နိဿာယ-မီ၍၊ သစ္စကိရိယံ-သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ကရောဟိ-ပြုပါလော၊ တဿ-ထိုသစ္စာ၏၊ ဗလေနေဝ-အစွမ်းဖြင့်လျှင်၊ တေ-သင်မင်းမြတ်အား၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သက္က-အို သိကြားမင်း၊ တေနဟိ-သို့ဆိုတပြီးကား၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ သုဒိန္နံ-ကောင်းစွာလှူအပ်ပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ သစ္စကိရိယံ-သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ကရောန္တော-ပြုလိုသည်ဖြစ်၍။

သက္က-အိုသိကြား၊ နာနာဂေါတ္တာ-အထူးထူးသော အနွယ်ရှိကုန်သော၊ ယေဝနိဗ္ဗကာ-အကြင်ယာစကာတို့သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငှာ၊ အာယန္တိ-လာကုန်၏၊ ယောပိ-အကြင်သူသည်လည်း၊ မံ-ငါ့ကို၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ယာစတေ-တောင်းလာ၏၊ မေ-ငါသည်၊ မနသာ-စိတ်နှလုံးဖြင့်၊ သောပိ-ထိုတောင်းလာသောသူကိုလည်း၊ ပိယော-ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်ပါ၏၊ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန-ဤသို့သောသစ္စာစကားဖြင့်၊ မေ-ငါ့အား၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇထ-ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ သစ္စံ-သစ္စာစကားကို၊ အာဟ-မိန့်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ယေမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငှာ၊ အာဂစ္ဆန္တိ-လာကုန်၏၊

၂၅၀ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

တေသုအာဂတေသု-ထိုလာသောသူတို့တွင်၊ ယော-အကြင်သူသည်၊
 ဣမံနာမံ-ဤမည်သောလိုဖွယ်ကို၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊
 ဝါစံ-နှုတ်ကို၊ နိစ္ဆာရေန္တော-မြွက်၍၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယာစတိ-တောင်းလာအံ့၊
 သောပိ-ထိုတောင်းလာသောသူကိုလည်း၊ မေ-ငါသည်၊ မနသော-
 စိတ်နှလုံးဖြင့်၊ ပီယော-ချစ်အပ်ပါ၏၊ ဧတေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-
 ငါ့အား၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ယာစကာ-အလှူခံ
 ယာစကာတို့သည်၊ ပီယာ-ချစ်မြတ်နိုးပါကုန်၏၊ ဧတံသစ္စမေဝ-ဤ
 မှန်သောစကား၏ အချက်ကိုလျှင်၊ သဓေဝုတ္တံ-အကယ်၍ ဆိုမိပါအံ့၊
 ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန-ဤသို့သောစကားဖြင့်၊ ဧကံ-တစ်ဖက်သော၊ စက္ခု-
 မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇေတု-ဥပပဇ္ဇတု-ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိအယံ-ဤ
 သည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဝစနသမနန္တရ
 မေဝ-တောင်းသောသစ္စာစကား၏ အခြားမဲ့၌လျှင်၊ ပထမံ-ရှေးဦးစွာ
 သော၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ တတော-ထိုနောင်
 မှ၊ ဒုတိယဿ-နှစ်ကြိမ်သောမျက်စိကို၊ ဥပ္ပဇ္ဇေနတ္ထာယ-ဖြစ်စိမ့် သောငှာ၊
 သက္က-အိုသိကြားမင်း၊ ယံယောဗြာဟ္မဏယာစကော-အကြင်ပုဏ္ဏား
 ယာစကာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ သောဗြာဟ္မဏော-ထိုယာစကာပုဏ္ဏား
 သည်၊ မံ-ငါ၏၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငှာ၊
 အာဂါ-ရောက်လာ၏၊ ဝနိဗ္ဗကော-ယာစကာဖြစ်သော၊ ဗြာဟ္မဏော-
 ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ-အရှင်မင်းကြီး၊ မေ-ငါ့အား၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊
 ဒေဟိ-ပေးလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တဿ-ဗြာဟ္မဏဿ-
 ထိုပုဏ္ဏားအား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ အဒါသိ-လှူ၏၊ ဘိယျော-လွန်
 စွာ၊ မံ-ငါ့အား၊ ပီတိ-ပီတိတံရားသည်၊ ပဝိသိ-ဝင်၏၊ အနပ္ပကံ-
 အတိုင်းမသိသော၊ သောမနဿဉ္ဇ-ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်လည်း၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
 -ဖြစ်၏၊ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန-ဤသို့သော သစ္စာစကားဖြင့်၊ မေ-ငါ့အား၊
 ဒုတိယံ-နှစ်ခုမြောက်သော မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇေတု-ဖြစ်စေသတည်း၊
 ဣတိ-သို့၊ သစ္စဝစနံ-သစ္စာစကားကို၊ အာဟ-ဆို၏။

သိဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၅၁

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ယံမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယော-အကြင်ယာ
 စကာ ပုဏ္ဏားသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ သောတိ-ဟူသည်ကား၊ သောစက္ခုယာ
 စကော-ထိုမျက်စိကိုတောင်းသော၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဂါတိ
 -ဟူသည်ကား၊ အာဂတော-ရောက်လာ၏၊ ပနိဗ္ဗကောတိ-ဟူသည်
 ကား၊ ယာစန္ဒဿ-တောင်းလာသော၊ မံအာဝိသိတိ-ဟူသည်ကား၊
 ဗြာဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဒတွာ-ပေးပြီး၍၊
 အန္တကာလေပိ-ကန်းသောကာလ၌လည်း၊ တထာရူပံ-ထိုသို့သဘောရှိ
 သော၊ ဝေဒနံ-ဝေဒနာကို၊ အဂဏေတွာ-မရေတွက်မူ၍၊ မေမယာ-
 ငါသည်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အဟောသုဒိန္နံ-အော်ကောင်းစွာလှူအပ်လေ
 ပြီတကား၊ ဣတိ-သို့၊ ပစ္စဝေက္ခန္တံ-ဆင်ခြင်စဉ်၊ ဘိယျောအတိရေက
 တရာ-အတိုင်းထက်အလွန်၊ ပီတိ-ပီတိတရားသည်၊ အာဝိသိ-ဝင်၏၊
 သောမနဿဉ္စနပ္ပကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အပရိမာနံ-အတိုင်းမသိသော၊
 သောမနဿံ-ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ ဧတေနာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ မေ-ငါ့အား၊ အနပ္ပကံ-အတိုင်းမသိ
 သော၊ ဝီတိသောမနဿံ-နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇံ-
 ဖြစ်ပါ၏၊ ဧတံသစ္စမေဝ-ဤမှန်သောစကားကိုသာလျှင်၊ မယာ-
 ငါသည်၊ သစေတုတ္တံ-အကယ်၍ဆိုမိပါအံ့၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဆိုမိပါသည်
 ရှိသော်၊ ဧတေနသစ္စဝစနေန-ဤသို့သောစကားဖြင့်၊ မေ-ငါ့အား၊
 ဒုတိယမ္ပိ-နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတု-ဖြစ်ပါစေ
 သတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ သစ္စကိရိယာ-သစ္စာပြုသည်ရှိသော်၊ တံခဏညဝ
 -ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ ဒုတိယမ္ပိ-နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းဖြစ်သော၊ စက္ခု
 -မျက်စိသည်၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၏၊ (ယခုအခါ ဆရာကား၊
 သိဝိမင်းအား မျက်စိသစ်ဖြစ်သင့်သည် မဖြစ်သင့်သည်ကို စေါဒနာ
 အာဘော်ကို နှလုံးထား၍ ပြအံ့သောငှာ၊ တာနိပနဿ-အစရှိသော
 အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

ထိုပါဌ်တို့၏အတ္ထကား၊ အဿ-ထိုသိဝိမင်းအား၊ တာနိစက္ခုနိ-
 ထိုအသစ်ဖြစ်သောမျက်စိတို့သည်၊ ပါကတိကာနိ-ပြကစော့ မျက်စိတို့

သည်။ နေဝဘဝေယျံ-မဖြစ်ကုန်ရာ၊ ဒိဗ္ဗာနိ-နတ်မျက်စိတို့သည်။ နဘဝေယျံ-မဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ သက္ကဋ္ဌာဟုဏဿ-ပုဏ္ဏားအယောင်ဆောင်သော သိကြားအား၊ ဒိန္နံ-လှူအပ်လေပြီးသော၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ ပါကတိကံ-ပြကတွေ့ရှိသည်ကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဥပဟတစက္ခုနောစ-ပျက်စီးလေပြီးသော၊ မျက်စိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်း၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုနာမ-ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြစ်သောမည်သည်၊ နုပုဇ္ဇတိ-ဖြစ်ဖူးသည်မရှိ၊ ဝုတ္တနယေနပန-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်ကား၊ အဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ အာဒိမဇ္ဈပရိယောသာနေသု-အစ အလယ် အဆုံးတို့၌၊ အဝိပရိတံ-မဖောက်ပြန်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါနပီတိ-အလှူ၌နှစ်သက်ခြင်းပီတိကို၊ ဥဒါဟရဏ ဝသေန-ဆောင်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်သော၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ သစ္စပါရမိတာတိ-သစ္စာပါရမီကြောင့်ဟူ၍၊ ဝုတ္တာနိ-မိန့်တော်မူအပ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒဒမာနဿ ဒေန္တဿ-ပ-ဗောဓိယာယေဝကာရဏာတိ-ဒဒမာနဿဒေန္တဿ-ပ-ဗောဓိယာယေဝကာရဏာ-ဟူသည့်ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၆၅။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ဒဒမာနဿ-မျက်စိကိုလှူခြင်းငှာ အလိုရှိသော၏ ဒေန္တဿ-ပုဏ္ဏား၏လက်၌ ပေးလှူအပ်ပြီးသော၊ ဒိန္နဒါနဿ-မျက်စိတည်းဟူသော အလှူရှိသော၊ မေငါ၏၊ စိတ္တဿ-စိတ်၏၊ အညထာ-တစ်ပါးသောအခြင်းအရာဖြင့်၊ သတော-ဖြစ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဗောဓိယာယေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏သာလျှင်၊ ကာရဏာ-အကြောင်းကြောင့်၊ အညထာ-တစ်ပါးသောအခြင်းဖြင့်၊ စိတ္တဿ-စိတ်၏၊ သတော-ဖြစ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဒဒမာနဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇေန-ဆေးသမားကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေန္တဿ-နှုတ်စေသော၊ ဒေန္တဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇေန-ဆေးသမားကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေန္တဿ-နှုတ်စေ

သိဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၅၃

သော၊ ဒေန္တဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပ္ပာဒိတာနိ-နှုတ်အပ်ပြီးသော၊
 နေတ္တာနိ-မျက်စိတို့ကို၊ သက္ကဿဗြဟ္မဏဿ-သကြားဖြစ်သောပုဏ္ဏား
 ၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ဌပေန္တဿ-ထားသော၊ ဒိန္နဒါနဿာတိ-ဟူသည်
 ကား၊ စက္ခုဒါနံဒိန္နဝတော-မျက်စိအလှူကိုလှူခြင်းရှိသော၊ စိတ္တဿ
 အညာထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဘဉ္စ-ထိုမျက်စိဟူသောအလှူသည်လည်း၊
 သဗ္ဗညုတဉာဏဿေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏လျှင်၊ ဟေတု-
 အကြောင်းတည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။
 ၆၆။ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊ သုဒုလ္လဘတာ
 ယ-အလွန်ရဲခဲသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဧဝံ-သို့၊ သုဒုက္ကရံ-အလွန်ပြုခဲ
 လှသောအလှူကို၊ မယာ-ငါသည်၊ ကတံ-ပြုအပ်၏၊ စက္ခုနံ-မျက်စိ
 တို့၏၊ အတ္တဘာဝဿပိ-အတ္တဘော၏လည်း၊ အပ္ပိယတာယ-မချစ်
 မနှစ်လိုသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ နဒေမိ-မပေးမလှူပါ၊
 ဣတိ-သို့၊ ဒဿေန္တော-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ နမေဒေဿာတိ-နမေဒေဿာ
 ဟူသော၊ ဩသာနဂါထံ-အဆုံးဖြစ်သောဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ
 ၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အတ္တာနမေနဒေသိယောတိ ဧထ အတ္တာန
 မေနဒေသိယော-ဟူသော ဤပုဒ်၌၊ ပဌမော-ရှေးဦးစွာသော၊ နကာရော
 -နအက္ခရာသည်၊ နိပါတမတ္တံ-နိပါတ်ပုဒ်မျှသာတည်း၊ မေမယာ-
 ငါသည်၊ အတ္တာပိ-မိမိကိုယ်ကိုလည်း၊ နကုဇ္ဈိတဗ္ဗောအနပ္ပိယော-
 မချစ်သည်မဟုတ်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊
 (အတ္တာနမေနဒေသိယန္တိပိ-အတ္တာနမေနဒေသိယံဟူ၍လည်း၊ ပါဠော-
 ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊) တဿ-ထိုပါဠိ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊
 ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ မေ-ငါ၏၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
 အဟံနဒေသိယံနကုဇ္ဈေယျံ-အမျက်မထွက်အပ်၊ ကုဇ္ဈိတံ-အမျက်ထွက်
 အံ့သောငှာ၊ နအရဟာမိ-မထိုက်၊ သော-ထိုကိုယ်ကို၊ နကုဇ္ဈိတဗ္ဗော-
 အမျက်မထွက်အပ်၊ အတ္တာပိ မေနဒေသိယောတိပိ-အတ္တာပိမေန-
 ဒေသိယော ဟူ၍လည်း၊ ပဋန္တိ-ရွတ်ကြကုန်၏၊ မေ-ငါသည်၊ အတ္တာပိ-
 မိမိကိုယ်ကိုလည်း၊ နဒေသိယော-အမျက်မထွက်အပ်၊ အဒါသဟန္တိ-

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

၂၅၄

ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒါသိ-လှူလေ၏၊ (အဒါသိဟန္တိပိ-
အဒါသိဟံဟူ၍လည်း၊ ဝါဠော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ အနက်တူပင်။)

တဒါပန-ထိုအခါ၌ကား၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
သစ္စကိရိယာယ-သစ္စာပြုသဖြင့်၊ စက္ခုသု-မျက်စိတို့သည်၊ ဥပ္ပန္နေသု-
ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ သက္ကာနဘာဝေန-သိကြားမင်း၏ အာနုဆော်ဖြင့်၊
သဗ္ဗာ-အလုံးစုံသော၊ ရာဇပရိသာ-မင်း၏ပရိသတ်သည်၊ သန္နိပတိ
တာဝ-အညီအညွတ်စည်းဝေးသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
အထ-ထိုအခါ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ (ဂတော၌စပ်လေ)
အဿ-ထိုမင်း၏၊ မဟာဇနမဇ္ဈေ-လူများ၏အလယ်၌၊ အာကာသေ-
ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ဘာသိတာ-ဆိုအပ်
၏၊ သိဝိနံ-သိဝိပြည်သူတို့၏၊ ရဋ္ဌဝနံ-တိုင်းသားပြည်သူတို့၏ အစီး
အပွားဖြစ်သော၊ မဟာရာဇ-သိဝိမင်းမြတ်၊ တဝ-သင်မင်းမြတ်အား၊
ဧတာနိနေတ္တာနိ-ထိုမျက်စိတို့သည်၊ ပဋိဒိဿရေ-ထင်မြင်ကုန်၏၊
မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ တေ-သင်မင်းမြတ်၏၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့သည်၊
တိရောကုဋ္ဌ-နံရံ၏တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေလံ-ကျောက်
ဖျာ၏တစ်ဖက် ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတံ-တောင်တစ်ဖက်ကိုလည်း
ကောင်း၊ သမတိဂ္ဂယု-လွန်ကြူး၍၊ သမန္တာ-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယောဇန
သတံ-ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်၊ ဒဿနံ-မြင်ခြင်းကို၊ အနုဘောန္တိ-
ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာဟိ-ဂါထာဟိ-ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊
ထုတိ-ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒေဝလောကမေဝ-နတ်ရွာသို့
သာလျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်း
သည်လည်း၊ မဟာဇနပရိဝုတော-လူများအပေါင်း ခြံရံလျက်၊ မဟန္တေန
-များစွာသော သက္ကာရေန-ပူဇော်သကာဖြင့်၊ နဂရံ-မြို့သို့၊ ပဝိဿတွာ-
ဝင်လေ၍၊ ရာဇဂေဟဒ္ဒါရေ-မင်းအိမ်တံခါးဝ၌၊ သုသန္ဓိတေ-ကောင်းစွာ
စီရင်အပ်သောမဟာမဏ္ဍပေ-ကျယ်သောမဏ္ဍပ်၌၊ သမုဿိတသေ
တဆတ္တေ-ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇ
ပလ္လင်္ဂေ-ရာဇပလ္လင်၌၊ နိဿိန္နော-နေလျက်၊ စက္ခုပဋိလာဘောန-

သီဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၅၅

မျက်စိသစ်ရသဖြင့်၊ ဒဠ်-ဖူးမြင်အံ့သောငှာ၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌပမုဒိတာနံ-
-အလွန်ဝမ်းမြောက်ကုန်သော၊ အာဂတာနံ-ရောက်လာကုန်သော၊ နာဂ
ရာနဉ္စ-ပြည်သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ဇနပဒါနဉ္စ-ဇနပုဒ်သားတို့အား
လည်းကောင်း၊ ရာဇပရိသာယစ-မင်း၏ ပရိသတ်အားလည်းကောင်း၊
ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေန္တော-ဟောလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကောနိဓဝိတ္တံ
နဒဒေယျယာစိတော-ပ-အနိန္ဒိတာ သဂ္ဂမုပေထဋ္ဌာနန္တိ-ကောနိဓဝိတ္တံ-
နဒဒေယျယာစိတော-ပ-အနိန္ဒိတာသဂ္ဂမုပေထဋ္ဌာနံ-ဟူ၍၊ ဣမံ-
ဤဂါထာကို၊ အဘာသိ-ဟောလေ၏။

ဂါထာတို့၏အတ္ထကား၊ ဘောန္တော-အိုလူအပေါင်းတို့၊ ဣဓ-
ဤလောက၌၊ အတ္တနော-မိမိသည်၊ သုပိယမ္ပိ-ကောင်းစွာချစ်ခင်အပ်
သည်လည်းဖြစ်သော၊ အပိဝိသိဋ္ဌံ-စင်စစ်မြတ်သော၊ ဝိတ္တံ-မျက်စိတည်း
ဟူသောဥစ္စာကို၊ ယာစိတော-တောင်းလာသောသူအား၊ ကေန-အဘယ်
သူသည်၊ နဒဒေယျ-မပေးမလှူနေအံ့နည်း၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊
သီဝယော-သီဝိရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ သမာဂတာ-အညီအညွတ်
စည်းဝေးရောက်လာကုန်ပြီ၊ တံ-ထိုအလှူပေးခြင်းကို၊ ဣဃံ-တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်ပါ၏၊ ကေန-အဘယ်သူသည်၊ ယာစိတော-တောင်းလာသော
သူအား၊ ဝိတ္တံ-ဥစ္စာကို၊ နဒဒေယျ-မပေးမလှူနေအံ့နည်း၊ အဇ္ဈ-ဤယခု၊
မမ-ငါ့အား၊ ဒိဗ္ဗါနိ-နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ နေတ္တာနိ-မျက်စိတို့ကို၊
တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ပဿထ-ကြည့်ရှုကြကုန်လော၊ တိရောကုဋ္ဌံ-
နံရံ၏၊ တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေလံ-ကျောက်ဖြာ၏
တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတံ-တောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သမ
တိဂ္ဂယု-လွန်ကျူး၍၊ သမန္တာ-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယောဇနသတံ-
ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဒဿနံ-မြင်ခြင်းကို၊ စက္ခုနိ-
မျက်စိတို့သည်၊ အနုဘောန္တိ-ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ စာဂပတ္တာ-ပေးကမ်းစွန့်
ခြင်းအတိုင်းအရှည်ထက်၊ ပရမံ-လွန်မြတ်သော၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခု
သည်၊ ပဇာနံ-သတ္တဝါတို့၏၊ ဣဓိဝိတေ-ဤအသက်ရှင်သောလူရွာ၌၊
နတ္ထိ-မရှိ၊ မေမယာ-ငါသည်၊ မာနသံ-လူ၌ဖြစ်သော၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊

၂၅၆ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဒတွာန-လှူသောကြောင့်၊ အမာနသံ-နတ်၌ဖြစ်သော၊ စက္ခု-မျက်စိကို၊
 လဒ္ဓံ-ရအပ်ပေ၏၊ ဘောဇ္ဈော-အိုပြည်သူတို့၊ သိဝယော-သိဝရာဇ်
 ပြည်သူတို့သည်၊ စတမ္ပိ-ထိုမျက်စိတို့ကိုလည်း၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊
 ဒါနာနိ-အလှူတို့ကို၊ ဒေထ-ပေးလှူကြကုန်လော၊ ဘုဉ္ဇထ-သုံးဆောင်
 ကုန်လော၊ ဒတွာစ-အလှူပေး၍ လည်းကောင်း၊ ဘုတွာစ-သုံးဆောင်၍
 လည်းကောင်း၊ ယထာနုဘာဝံ-ဖြစ်သင့်သည်အားလျော်စွာ၊ အနိန္ဒိတာ
 -သူတစ်ပါးတို့ မကဲ့ရဲ့ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ သဂ္ဂံ-နတ်ပြည်ဖြစ်သော၊
 ဌာနံ-အရပ်သို့၊ ဥပေထ-ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာ
 ဂါထာ-ဤဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ-ဟောလေ၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ဓမ္မေနဘာသိတာနိတိ-
 ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ တေ-ရှင်မင်းမြတ်၏၊ ဣမာ
 ဂါထာ-ဤဂါထာတို့ကို၊ ဓမ္မေနသဘာဝေနေဝ-သဘောအားဖြင့်လျှင်၊
 ဘာသိတာ-ဟောအပ်ကုန်၏၊ ဒိဗ္ဗါနိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗါနုဘာဝ
 ယုတ္တာနိ-နတ်၏အာနုဆော်နှင့်ယှဉ်ကုန်သော၊ ပဋိဒိဿရေတိ-ဟူသည်
 ကား၊ ပဋိဒိဿန္တိ-တစ်ဖန် မျက်စိမြင်လာကုန်၏၊ တိရောကုန္တိ-
 ဟူသည်ကား၊ ပရကုဋ်-နံရံ၏တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေ
 လန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပရသေလံ-ကျောက်ဖျာ၏တစ်ဖက်ကိုလည်း
 ကောင်း၊ သမတိဂ္ဂယုတိ-ဟူသည်ကား၊ အတိက္ကမိတွာ-လွန်၍၊ သမန္တာ
 ဒသဒိသာ-ထက်ဝန်းကျင်အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှ၊ ယောဇနသတံ-ယူဇနာ
 တစ်ရာတိုင်တိုင်၊ ရူပဒဿနံ-ရူပါရုံဖြစ်ခြင်းကို၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့
 သည်၊ အာနုဘောဇ္ဈ-ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ သာဓေန္တိ-ပြီးစေနိုင်ကုန်၏၊
 ကောနိဓာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣဓ-ဤလူပြည်၌၊ ကော-အဘယ်သူ
 သည်၊ အပိဝိသိဋ္ဌန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမံ-မြတ်သည်၊ သမာနံပိ-ဖြစ်
 လျက်လည်း၊ နုစာဂမတ္တာတိ-ဟူသည်ကား၊ စာဂပ္ပမာဏတော-စာဂ
 အတိုင်းအရှည်ထက်၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊ ပရံနာမ-လွန်သောတရား
 မည်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣဓေဝိတေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိဇီဝ
 လောကေ-ဤအသက်ရှည်သောလူ၏ရွာ၌၊ (ဣဓေဝိ တန္တိပိ-ဣဓေဝိတံ

ဟူ၍လည်း၊ ပဋိန္ဒိ-ရွတ်ကြကုန်၏။) ဣမသ္မိံ လောကေ-ဤလောက၌၊
ဇီဝမာနာနံ-အသက်ရှင်ကုန်သော၊ မစ္စာနံ-သတ္တဝါတို့အား၊ (မစ္စာနံ-
ဟူ၍၊ ပါဠိသေသထည့်၍ ယောဇနာသည်) ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း၊ အမာနုသန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မယာ-ငါသည်၊
ဒိဗ္ဗစက္ခု-နတ်မျက်စိကို၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်၏၊ ဣမိနာကာရဏေန-
ဤလူ့ပြည်၌ဖြစ်သော မျက်စိကို လှူသောကြောင့်၊ ဧတံ-တို့ဒိဗ္ဗစက္ခု
မျက်စိကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ-သိအပ်၏၊ စာဂတော-စာဂတရားထက်၊ ဥတ္တမံ
နာမ-မြတ်သောတရားမည်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဧတံပိဒိ သွာတိ-ဟူသည်
ကား၊ မယာ-ငါသည်၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်သော၊ ဧတံဒိဗ္ဗစက္ခု-ဤနတ်မျက်စိ
ကို၊ ဒိသ္မာပိ-မြင်ရ၍လည်း။

ဣတိ-သို့၊ ဣမာဟိ-ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ စတုဟိဂါထာ
ဟိ-လေးဂါထာတို့ဖြင့်၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ တသ္မိယေဝခဏေ-ထိုခဏ၌
လျှင်၊ နဒေသေသိ-ဟောသည်မဟုတ်လေသေး၊ အထခေါ-စင်စစ်သဖြင့်
သော်ကား၊ အန္တဒ္ဓမာသံပိ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ ဥပေါသထေ-ဥပုသ်နေ့၌၊
မဟာဇနံ-လူအပေါင်းကို၊ သန္နိပါတေတွာ-စည်းဝေးစေ၍၊ ဓမ္မံ-တရား
ကို၊ ဒေသေသိ-ဟောလေ၏၊ တံ-ထိုတရားစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊
မဟာဇနော-လူများသည်၊ ဒါနာဒီနိ-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-
ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒေဝလောကပရာယနော-နတ်ရွာသို့လား
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အနုရုဒ္ဓထေရော-
အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သေသပရိသာ-ကြွင်း
သောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟောသုံ-
ဖြစ်လာကုန်၏၊ သိဝိရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ လောကနာထော-နတ်လူ
တို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

တဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ (ပါရမီယော၌ သမ္မာန်စပ်လေ၊) ဣဓာပိ-
ဤသိဝိဇာတ်၌လည်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊
ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊
နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗံ-

ရှေးကာလ မလှူစဖူးသော၊ ဗာဟိရံ-ဗာဟိရဖြစ်သော၊ ဒေယျဓမ္မဝတ္ထု-
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုမည်သည်၊ နဟောတိ-မဖြစ်သေး၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊
 ဒိဝသေဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒေတိ-
 ပေး၏၊ ဧဝံ-သို့၊ အပရိမိတံ-မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော၊ မဟာဒါနံ-အလှူ
 ကြီးကို၊ ပဝတ္ထေန္တဿ-ဖြစ်စေသော၊ တေန-ထိုသိဝိမင်းသည်၊ အပရိ
 တုဋ္ဌဿ-မနှစ်သက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဇ္ဈတ္တိက
 ဝတ္ထုကံ-အဇ္ဈတ္တိကဖြစ်သော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ကထံနုခေါ-အဘယ်သို့
 လျှင်၊ ဒဒေယျု-ပေးလှူရအံ့နည်း၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော
 ယာစကာသည်၊ အာဂန္တာ-လာ၍၊ အဇ္ဈတ္တိကံ-အဇ္ဈတ္တိကဖြစ်သော၊
 ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ယာစေယျနုခေါ-တောင်းပန်လတ္တံ့နည်း၊
 ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ယာစကာ-ယာစကာသည်၊ မေ-
 ငါ၏၊ ဟဒယမံ သဿနာမ-နှလုံးသားကို၊ သဓေဂဏှေယျ-အကယ်၍
 အလှူခံလိုအံ့၊ နံ-ထိုနှလုံးသားကို၊ နိဟရိတွာ-ဆောင်၍၊ ကဏယေန-
 ကျိုးသေဖြင့်၊ ပသန္နဥဒကတော-ကြည်သောရေမှ-သနာဋ္ဌံ-အရိုးတံ
 နှင့်တကွ၊ ပဒုမံ-ကြာပဒုမ္မာကို၊ ဥဒ္ဓါရန္တောဝိယ-နှုတ်ယူဘိသကဲ့သို့၊
 လောဟိတဗိန္ဒုပဉ္စရန္တံ-တစ်စက်စက်ယိုသော သွေးပေါက်ရှိသော၊
 ဟဒယံ-နှလုံးသားကို၊ နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊ အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊
 ဒဿာမိ-ပေးခြင်းလှပါ၏၊ သရိရမံသဿ-ကိုယ်၏အသားကို၊ သဓေပိ
 ဂဏှေယျ-အကယ်၍ ယူလို အံ့၊ အဝလေခဏေန-ပြတ်သောစားဖြင့်၊
 တာလရဋ္ဌပဋ္ဌလံ-ထန်းသီးစိုင်ကို ဥပ္ပာဋ္ဌေန္တောဝိယ-နှုတ်ယူဘိသကဲ့သို့၊
 သရိရမံသံ-ကိုယ်၏အသားကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-နှုတ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊ လောဟိ တဿနာမ-သွေးမည်သည်ကို၊ သဓေ
 ဂဏှေယျ-အကယ်၍ ယူလိုအံ့၊ အသိနာ-သံလျက်ဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇိတွာ-ထိုး၍၊
 ယန္တမုခေဝါ-ယန္တရား၏အဝဋ်လည်း၊ ပတိတွာ-ဆင်း၍၊ ဥပနိတံ
 -ဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ ဘာဇနံ-အိုးကို၊ အိုးဖြင့်လည်းဟူ၊ ပူရေတွာ-
 ပြည့်စေ၍၊ လောဟိတံ-သွေးကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊
 ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ဂေဟေ-အိမ်၌၊

သိဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၅၉

ကမ္မ-အမှုကြီးငယ်သည်။ နပဝတ္ထတိ-မဖြစ်တတ်သေး။ မေ-ငါ၏။
 တတ္ထ-ထိုအိမ်၌၊ ဒါသကမ္မ-ကျွန်အမှုလုပ်ကို၊ တံ-သင်သည်။ ကရောဟိ
 -ပြုလာလော့၊ ဣတိ-သို့၊ စေဝဒေယျ-အကယ်၍ ဆိုလာပေအံ့၊
 ရာဇဝေသံ-မင်း၏အသွင်ကို၊ အပနေတွာ-ပယ်၍၊ တဿ-ထိုသူအား၊
 အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ သာဝေတွာ-ကြားစေ၍၊ ဒါသကမ္မ-ကျွန်မှု
 လုပ်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရိဿာမိ-ပြုပါအံ့၊ ကောစိ-တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သောသူသည်၊ မေ-ငါ၏၊ အက္ခိနိနာမ-မျက်စိတို့ကို၊
 သစေဂဏှေယျ-အကယ်၍ယူလိုအံ့၊ တာလမိဉ္စ-ထန်းသီးညောင်ကို၊
 နိဟရန္တောဝိယ-ထုတ်ယူသကဲ့သို့၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-
 နှုတ်စေ၍၊ တဿ-ထိုလိုသောသူအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-
 ပေးလှူအံ့၊ ဣတိဇဝံ-ဤသို့၊ အနညဿာဓာရဏာ-သူတစ်ပါးနှင့်
 မဆက်ဆံသော ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းကောင်း၊ ဝသိဘာဝပတ္တာနံ-အလေ့
 အကျက်သို့ရောက်ကုန်သော၊ မဟာဗောဓိသတ္တာနံယေဝ-မြတ်သော
 ဘုရားလောင်းတို့အားသာလျှင်၊ အာဝေနိကာ-အသီးအခြားဖြစ်သော၊
 ဥဋ္ဌာရိကတရာ-အထူးသဖြင့်မြတ်သော၊ ပရိဝိတက္ကပ္ပတ္တိ-အဖန်
 တလဲလဲ အထူးကြံခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ စက္ခုယာစကံ-မျက်စိကို
 တောင်းလာသော ယာစကာကို၊ လဘိတွာ-ရလေ၍၊ အမစ္စပါရိသဇ္ဇာ
 ဒီဟိ-အမတ်အလုပ်အကျွေး အစရှိသောသူတို့သည်၊ နိဝါရိယမာနဿာ
 ပိ-တားဆီးအပ်သော်လည်း၊ တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ ဝစနံ-စကားကို၊
 အနာဒိယိတွာ-မယူမူ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပရိဝိတက္ကာနုရူပံ-အကြံ
 အားလျော်စွာ၊ ပဋိပတ္တိကတာ-ကျင့်သည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊
 ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ ပရမာပီတိပဋိသံဝေဒနာ-လွန်မြတ်သော
 ပီတိကို အဖန်တလဲလဲခံစားခြင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းကောင်း၊ တာဝ-
 ထိုရွှေလောက်၊ ပီတိမနတာယ-နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊
 အဝိတထဘာဝံ-မဖောက်မပြန်သည်၏အဖြစ်ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊
 သက္ကဿ-သိကြား၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ သစ္စကိရိယာ-သစ္စာမှုသဖြင့်၊
 ကရဏံ-ပြုခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တေနစ-တိုသစ္စာမှုသဖြင့်၊ အတ္တ

၂၆၀

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

နော-မိမိ၏။ စက္ခုနံ-မျက်စိတို့၏။ ပကတိကဘာဝေါ-ပြကတေ
 မြင်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တေသဉ္စ-ထိုမျက်စိတို့၏လည်း၊ ဒိဗ္ဗာနု
 ဘာဝတာ-နတ်၏အာနုဘော်နှင့်တူသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊
 ဣတိ-သို့၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဧဝမာဒယော-ဤသို့အစ
 ရှိကုန်သော၊ ဂုဏနုဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-
 သိအပ်ကုန်၏၊

အဋ္ဌမံ-ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ သိဝိရာဇစရိယံ-သိဝိမင်း၏
 ကျင့်ခြင်းပါရမီသည်၊
 နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

၉။ ဝေဿန္တရစရိယာဝဏ္ဏနာ

နဝမေ-ကိုးခုမြောက်သောဇာတ်၌၊ ယာမေအဟောသိ-ဇနိကာတိ
 ဧတ္ထ၊ ယာမေအဟောသိဇနိကာ-ဟူသော ဤပုဒ်၌၊ မေတိပဒံ-မေဟူသော
 ပုဒ်ကို၊ ဝေဿန္တရဘူတံ-ဝေဿန္တရာဖြစ်၍ ဖြစ်ဖူးသော၊ အတ္တာနံ-မိမိ
 ကိုယ်ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ သတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝဒတိ-ဟော
 တော်မူပေ၏၊ တေနဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဖုဿတီနာမခတ္တိ ယာတိ
 အာဒိ-ဖုဿတီနာမခတ္တိယာအစရှိသောစကားကို၊ အာဟ-မိန့်တော်
 မူပေ၏။ ဟိသဒ္ဓါကား ဝါကျာရမ္မပုဒ်တည်း၊ တဒါ-ထိုကာလ၌၊
 အဿ-ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ မာတာ-မိခင်သည်၊ ဖုဿတိတိ-ဖုဿတိ
 ဟူ၍၊ ဧဝံနာ မိကာ-ဤသို့သော အမည်ရှိသော၊ ခတ္တိယာနီ-မင်းမိန်းမ
 သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏။ သာအတိတာသုဇာတိသုတိ-ကား၊
 အတိတတော-လွန်လေပြီးသော ဘဝအားဖြင့်၊ အန္တရာတိတဇာတိယံ-
 အခြားမဲ့လွန် လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဧတံ-ဤအတိတာသုဇာတိသုဟူသော
 ပုဒ်သည်၊ ဧကတ္ထေ-ဧကဝုဏ်အနက်၌၊ ဗဟုဝစနံ-ဗဟုဝုဏ်အနက်ကို၊
 ကုတံ-ပြုအပ် ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အတိတာသုဇာတိသုဟူသော ပုဒ်၌၊
 ဗဟုဝုဏ်ဝိဘတ်ဖြင့်ရှိသည်၊ (ဝေဿန္တရာမင်းဇာတ်တော် မဖြစ်မီ အခြားမဲ့
 သော ဘဝကိုလိုအပ်သောကြောင့်၊ ဧကဝုဏ်လိုသည်ဟု ဧကတ္ထေဗဟု
 ဝစနံဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာဖွင့်အပ်သတည်း။ အချို့ပါဠိတော်၌၊ သာအတိ
 တာယဇာတိယာဟူ၍ပင် ပါဠိရှိ၏။ အဋ္ဌကထာဆရာ အလိုကား

၂၆၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဝစနဝိပ္ပလ္လာသ ဝိဘတ်ပြန်ဟူလိုသည်။ အဋ္ဌကထာအလိုသော်၊ အတိတာယဇာတိယာ ရှိသောပါဠိသည်။ ပမာဒလေခလက္ခဏာရှိ၏။ သက္ကဿ-သိကြားမင်းသည်။ ပီယာ-ချစ်အပ်သော၊ မဟောသိ-မိဖုရားသည်။ အဟေ သိ-၏။ ဣတိ-သို့၊ သမ္ပန္နော-ပုဒ်၏စပ်ခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗော-ပြုအပ်၏။ အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ ဣမသ္မိံစရိမတ္တဘဝေ-ဤအဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊ မေ-ငါ၏၊ ဇနိကာ-မိခင်ဖြစ်သော၊ ယာမာယာ-အကြင်မာယာမိဖုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုမာယာ မယ်တော်သည်၊ အတိတာသုဇာတိသု-ရှေးလွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဖုဿတိနာမ-ဖုဿတိမည်၏၊ တတ္ထအဓိတဇာတိယာ-ထိုရှေးလွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ခတ္တိယာ-မင်းမိန်းမသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတြ-ထိုရှေးဘဝ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿာ-ထိုဖုဿတိမိဖုရား၏၊ ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတောအန္တရာတိတာယ-ထိုအခြားမဲ့လွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ သက္ကဿ-သိကြားသည်၊ ပီယာ-ချစ်အပ်သော၊ မဟောသိ-နတ်မိဖုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သောစကားတည်း။

ဟိဝိတ္တာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့လိုက်အံ့၊ ဣတော-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ၊ ဧကနဝုတိကပ္ပေ-ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာထက်၌၊ ဝိပဿီနာမ-ဝိပဿီအမည်တော်ရှိသော၊ သတ္တာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ လောကေ-လောက၌၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားဖြစ်တော်မူပေ၏၊ ထသ္မိံ-ထိုဝိပဿီဘုရားရှင်သည်၊ ဗန္ဓုမတိနဂရံ-ဗန္ဓုပတိပြည်ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ ခေမေ-ခေမအမည်ရှိသော၊ မိဂဒါယေ-မိဂဒါဝုန်တောအရပ်၌၊ ဝိဟရန္တေနတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဗန္ဓုမာရာဇာ-ဗန္ဓုမည်သောမင်းသည်၊ အဒါသိ-၌၊ ဝုတ္တကတ္တာ-စပ်၊ ကေနစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ရညော-မင်းသည်၊ ပေသိတံ-စေအပ်သော၊ မဟဂ္ဂုစန္ဒနသာရံ-အဖိုးများစွာထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇေဋ္ဌဓိတာယ-သမီးအကြီးအား၊

အဒါသိ-ပေး၏။ သော-ထိုသမီးအကြီးသည်။ တေန-ထိုစန္ဒကူးဖြင့်။ သုခုမစန္ဒနုစုဏ္ဏံ-သိမ်မွေ့နူးညံ့သော နံ့သာမှုန့်ကို။ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍။ သမုဂ္ဂံ-တံတင်ကို ပုံတောင်ကိုလည်းဟူ။ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍။ ဝိဟာရံ ကျောင်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍။ သတ္ထု-ဝိပဿီဘုရားရှင်၏။ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏံ-ရွှေ၏အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော၊ သရီရံ-ကိုယ်တော်ကို။ ပူဇေတွာ-ပူဇော်ပြီး၍။ သေသစုဏ္ဏာနိ-ကြွင်းသော နံ့သာမှုန့်တို့ကို။ ဂန္ဓကုဋိယံ-ဂန္ဓကုဋိကျောင်းတော်၌။ ဝိကိရိတွာ-ကြံ၍။ ဘန္ဓေ-အရှင်ဘုရား၊ အနာဂတေ-လာလတ္တံ့သော၊ ကာလေ-ကာလ၌။ တုမှာဒိ သဿ-အရှင်ဘုရားနှင့်တူသော ဘုရားရှင်၏။ မာတာ-မိခင်သည်။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်။ ဘဝေယျံ-ဖြစ်ရပါလိမ့်၏။ ဣတိ-သို့။ ပတ္ထနံ-ဆုတောင်းခြင်းကို။ အကာသိ-ပြု၏။ သာ-ထိုမင်းသမီးသည် တတော-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊ တဿ-ထိုဝိပဿီ ဘုရားရှင်အား၊ စန္ဒနုစုဏ္ဏပူဇာယ-စန္ဒကူးမှုန့်ပူဇော်ခြင်း၏။ ဗလေန-အကျိုးအားဖြင့်။ ရတ္တစန္ဒနု ပရိဗ္ဗေသိတေန-ဝိယ-ဒန့်စကူးနီရည်ဖြင့်။ ဖျန်းဆွတ်သကဲ့သို့သော၊ သရီရေန-ကိုယ်ဖြင့်။ ဒေဝေသုစ-နတ်ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ မနုဿေသုစ-လူ့ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ သံသရန္တိ-ကျင်လည်လေသည်ရှိသော်၊ တာဝတိံသဘဝနေ-တာဝတိံ သာနတ်ပြည်၌၊ သက္ကဿ-သိကြားဖြစ်သော၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်မင်း၏။ အဂ္ဂမဟေသိ-မိဖုရားကြီးသည်။ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ နိပ္ပတ္တိံ-ဖြစ်လေ၏။ အထ-ထိုအခါ၌၊ တဿာ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီး၏။ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏ အဆုံး၌၊ ပုဗ္ဗနိမိတ္တေသု-ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည်၊ ဥပ္ပန္နေသု-ဖြစ်လေကုန်သော်၊ သက္ကော-သိကြားဖြစ်သော၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်မင်းသည်။ တဿ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီး၏။ ပရိက္ခိဏာယုကံ-သက်တမ်းကုန်သည်ကို၊ ဉာတွာ-သိ၍၊ တဿာ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီးအား၊ အနုကမ္မာယ-သနားသဖြင့်၊ တေ-သင့်အား၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ တွံ-သင်သည်။ ဂဏှဿု-ယူပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဿာအာယုက္ခယံဉာတွာ-ပ-ဝယဘဒ္ဒေယဒိစ္စသီတိ

၂၆၄

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

-တဿာအာယုက္ခယံညတွာ-ပ-ဝယဘဒ္ဒေယဒိစ္ဆသိဟူသော၊ ဂါထံ-
ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၆၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တဿာ-ထိုနတ်သမီး၏၊ အာယုက္ခယံ-
အသက်၏ကုန်ခြင်းကို၊ ညတွာ-သိ၍၊ ဒေဝိန္ဒော-နတ်တို့ကိုအစိုးရသော၊
သက္ကော-သိကြားသည်၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ ယံဝရံ-
အကြင်ဆုကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိအံ့၊ တေ-သင်နှမအား၊ ဒသဝရေ-
ဆယ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိ-ပေး၏၊ ဣတိဇတံဝစနံ-
ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ-ဆိုလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဝရာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝရံသုဝရံ-လိုအပ်
သော ဆုကို၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ ဂဏှ-ယူလော၊ ဘဒ္ဒေယဒိစ္ဆသိတိ-
ဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒေဗုဿတိ-အိုဗုဿတိနတ်သမီး၊ တွံ-သင်နှမသည်၊
ယံ-အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိ၏၊ ယံ-အကြင်ဝတ္ထုကို၊ တဝ-
သင်အား၊ (သင်သည်လည်းဟူ၊) ပီယံ-ချစ်အပ်၏၊ ဒသဟိကောဋ္ဌာသေ
ဟိ-ဆယ်ခုသောအဖို့တို့ဖြင့်၊ တံဝရံ-ထိုဆုကို၊ ဝရိည-အလိုကိုသိ၍၊
ပတိဂဏှာဟိ-ယူပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒတိ-ဆို၏။

၆၉။ ပုနိဒမဗြဝိတိ-ဟူသည်ကား၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ဣဒံစဝနဓမ္မတံ-ဤစူတေအပ်သောသဘောကို၊ အဇာနန္တိ-မသိအပ်သည်
ဖြစ်၍၊ ကိနုမေအပရာဝတ္တိကံတိအာဒိကံ-ကိနုမေအပရာဝတ္တိကံ-အစရှိ
သောစကားကို၊ အဘာသိ-ဆိုလေ၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ သာ-ထိုဗုဿတိ
နတ်သမီးသည်၊ ပမတ္တာ-မေ့လျော့သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ အတ္တနာ-မိမိ
၏၊ အာယုက္ခယံ-အသက်၏ကုန်ခြင်းကို၊ အဇာနန္တိ-မသိသည်ဖြစ်၍၊
အယံ-ဤသိကြားသည်၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ဂဏှ-ယူလော၊ ဣတိ-သို့၊
ဝဒေန္တော-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကတ္တစိ-တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်၌၊ မမ-
ကျွန်ုပ်၏၊ ဥပ္ပဇ္ဇနံ-ဖြစ်ခြင်းကို၊ ဣစ္ဆတိတိ-အလိုရှိချေ၏ဟူ၍၊ ညတွာ-
သိ၍၊ ဧဝံ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အပရာ
ဝတ္တိတိ၊ ဟူသည်ကား၊ အပရာဓေါ-ပြစ်မှားခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိသလော၊
ကိနုဒေါသာအဟန္တဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ ကိကာရဏာ-အဘယ်ကြောင့်

အဟံ-ငါသည်။ တဝ-သင်အား၊ ဒေါသာကုစ္ဆိတဗ္ဗာ-အမျက်ထွက်အံ့နည်း၊ အပ္ပိယဇာတာ-မချစ်သောသဘောရှိလေအံ့နည်း၊ ရမ္မာစာဝေသိမံဌာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ ရမ္မဏိယာ-မွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဣမသ္မာဌာနာ-ဤနတ်ရွာမှ၊ စာဝေသိ-စုတေလတ္တံ့၊ ဝါတောဓရဏန္တိရဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယေနကာရဏေန-အကြင်ပုဗ္ဗနိမိတ်ကြောင့်၊ ဗလဝါ-အားကြီးသော၊ မာလုတော-လေသည်၊ ရက္ခံ-သစ်ပင်ကို၊ ဥပိလေန္တောဝိယ-နှိပ်စက်လေသကဲ့သို့၊ ဣမသ္မာဒေဝလောကာ-ဤနတ်ပြည်မှ၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ စာဝေတုကာမော-ရွေ့လျောလိုသည်၊ အသိ-ဖြစ်ခဲ့၏၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကား၊ ကိနု-အဘယ်နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆတိ-မေး၏။

၇၀။ တဿိဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တဿာ-ထိုဖုဿတီအား၊ ဣဒံ-ဤစကားကို၊ အဗြဝိ-ဆိုလေ၏၊ နစေဝတေကတံပါပန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တယာ-သင်နှမသည်၊ ယံကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ပါပံ-မကောင်းမှုကို၊ နစေဝကတံ-မပြုအပ်သည်သာတည်း၊ (မပြုစဖူးသည်သာတည်းလည်းဟူ၊) ယေန-အကြင်စုတေလိုသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြင့်၊ တေ-သင်အား၊ အပရာမော-အပြစ်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ နစမေတွမသိအပ္ပိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ့အား၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ နစာပိအပ္ပိယာ-မချစ်သည်လည်းမဟုတ်ပေ၊ ယေန-အကြင်နိမိတ်ထင်သောကြောင့်၊ မမ-ငါ့အား၊ ဒေါသာနာမ-အမျက်ဒေါသရှိသောမည်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အဓိပ္ပာယ်တည်း။

၇၁။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ ယေနအဓိပ္ပာယေန-အကြင်အလိုဖြင့်၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ ဒါတုကာမော-ပေးခြင်းငှါ အလိုရှိ၏၊ တံ-ထိုအလိုကို၊ ဒဿေန္တော-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ တေ-သင်နှမ၏၊ အာယု-အသက်သည်၊ ဧတ္တကံယေဝ-ဤမျှလောက်သာလျှင်တည်း၊ စဝနကာလော-စုတေအံ့သောအခါသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-၍၊ ရေ-ဆုတို့ကို၊ ဂဏှာပေန္တော-ယူစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ပဋိဂ္ဂဏှမယာဒိန္နော၊ ရဒသဝရတ္တမေတိအာဒိ-ပဋိဂ္ဂဏှမယာဒိန္နော၊ ဝရေဒသဝရတ္တမေ-အစ

ရှိသော အထက်ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထို
ဂါထာတို့၌၊ ဝရတ္တမေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝရေသု-လိုအပ်သောဆုတို့တွင်
ဥတ္တမေအဂ္ဂဝရေ-မြတ်သောဆုတို့ကို။

၇၂။ ဒိန္နဝရာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဒဿာမိတိ-ပေးအံ့ဟု၊ ပဋိညာဒါနဝသေန-ဝန်ခံပေဖူးသည်၏အစွမ်း
ဖြင့်၊ ဒိန္နဝရာ-ပေးအပ်သောဆုရှိသော၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌာတိ-ဟူသည်ကား၊
ဣစ္ဆိတလာဘပရိ-လိုအပ်ရအပ်သော ဆုရှိသည်ဖြစ်၍၊ တောသေန-
နှစ်သက်ခြင်းဖြင့်၊ တုဋ္ဌာစေဝ-နှစ်သက်သည်သာဖြစ်၍လည်းကောင်း၊
တဿ-ထိုသကြားမင်းအားလည်း၊ သိခါပတ္တဒဿနေန-အဆုံးသို့
ရောက်သောမြင်ရခြင်းဖြင့်၊ ဟာသဝသေန-ရွှင်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ တုဋ္ဌာ
စ-ရွှင်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ပမောဒိတာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗလဝပါ
မောဇ္ဇေန-အားကြီးသောဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်၊ ပမောဒိတာ-ဝမ်းမြောက်
သည်ဖြစ်၍၊ မမအပ္ပန္နရံကတွာတိ-ဟူသည်ကား၊ တေသုဝရေသု-ထိုလို
အပ်သော ဆုတို့၌၊ မံ-ငါ၏၊ အပ္ပန္နရိမံ-ကိုယ်တွင်း၌ရှိသည်ကို၊
ကတွာ-ပြု၍၊ ဒသဝရေ-ဆယ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ ဝရိ-အလိုရှိပါလော၊
ဣတိ-သို့၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဖုဿတီဒေဝီ-
ဖုဿတီနတ်သမီးသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ခိဏာယုကဘာဝံ-အသက်
ကုန်အံ့သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဉာတွာ-သိ၍၊ သက္ကေန-သိကြားသည်၊ ဝရဒါ
နတ္ထံ-ဆုပေးအပ်သောအကျိုးကို၊ ကတောကာသာ-ပြုအပ်သောအခွင့်ရှိ
သည်ဖြစ်၍၊ သကလဇမ္ဗု ဒီပတလံ-အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပါမြေအပြင်ကို၊
ဩလောကေန္တိ-ကြည့်လိုသော်၊ အတ္တနော-မိမိအား၊ အနုစ္စဝိကံ-
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သိဝိရညော-သိဝိမင်း၏၊ နိဝေသနံ-
နန်းအိမ်ကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ တတ္ထ-ထိုနန်းအိမ်၌၊ တဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊
အဂ္ဂမဟေသိဘာဝေါစ-မိဖုရားကြီး၏ အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊
နီလနေတ္တတာစ-ညိုသောမျက်စိရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊
နီလဘမုကထာစ-ညိုသောမျက်မှောင်ရှိသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊
ဖုဿတီတိနာမဉ္စ-ဖုဿတီဟူသောအမည်လည်းကောင်း၊ ဂုဏဝိသေသ

ဝေသာန္တရစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၆၇

ယုတ္တပုတ္တပဋိလာဘာစ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့်ယှဉ်သော သားကိုရခြင်း
လည်းကောင်း၊ အနန္တတကုစ္ဆိဘာဝေါစ-မကောမဝန်းသောဝမ်းရှိသည်၏
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အလမ္မတ္ထထနတာစ-သဖြတ်တွဲလွဲ မရှိသည်၏
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အပလိတဘာဝေါစ-ဆံပင်မဖြူသည်၏အဖြစ်
လည်းကောင်း၊ သုခုမဆဝိတာစ-သိမ်မွေ့သောအရေရှိသည်၏အဖြစ်
လည်းကောင်း၊ ဝဇ္ဈဇနာနံ-နှောင်အိမ်သင့်အပ်သောသူတို့ကို၊ မောစနသ
မတ္တတာစ-လွှတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-
သို့၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဣမေဝရေ-ဤဆုတို့ကို၊ ဂဏှိ-
ယူလေ၏။

ဣတိ-သို့၊ သာ-ထိုဖုဿတိနတ်သမီးသည်၊ ဒသဝရေ-ဆယ်ပါး
သောဆုတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ တတော-ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ၊
စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊ မဒ္ဒရညော-မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသီ
ယာ-မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဇာယမာနာစ-
ဖွားမြင်သည်ရှိသော်ကား၊ စန္ဒစုဏ္ဏပရိပွေသိတေနဝိယ-စန္ဒကူးရေပေါက်
တို့ဖြင့် ဖြန်းဘိသကဲ့သို့သော၊ သရီရေန-ကိုယ်ဖြင့်၊ ဇာတာ-ဖွားမြင်လေ
၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အဿ-ထိုသတို့သမီးအား၊ နာမဂ္ဂဟဏာ
ဒိဝဆေ-အမည်မှည့်အံ့သောနေ၌၊ ဖုဿတိတွေဝနာမံ-ဖုဿတိဟူသော
အမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ သာ-ထိုဖုဿတိသတို့သမီးသည်၊
မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ ဝဗ္ဗေ တွာ-ကြီး၍၊
သောဠသဝဿကာလေ-တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောကာလ၌၊ ဥတ္တမ
ရူပဓရာ-မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အလ
-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုဖုဿတိသတို့သမီးကို၊ ဇေတုတ္တိရနဂရေ-ဇေတုတ္တရာ
မြို့၌၊ သိဝိမဟာရာဇာ-သိဝိမည်သောမင်းမြတ်သည်၊ ပုတ္တဿ-
သားဖြစ်သော၊ သဗ္ဗယကုမာရဿ-သိမ်းဆည်းမည်သော သတို့သား၏၊
အတ္တာယ-အလိုငှာ၊ တံ-ထိုဖုဿတိသတို့သမီးကို၊ အာနေတွာ-ဆောင်
ယူ၍၊ သေတဆတ္တံ-ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေတွာ-ဆောင်းစေ၍၊ တံ-ထို
ဖုဿတိသတို့သမီးကို၊ သောသန္တုတ္တိသဟဿာနံ-တစ်သောင်း

၂၆၈

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ခြောက်ထောင်သောမောင်းမတို့တွင်၊ ဇေဋ္ဌကံ-အကြီးကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
အဂ္ဂမဟေသီ-မိဖုရားကြီး၏အရာ၌၊ ဌပေသီ-ထားလေ၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ တတော စုတာသာဗုဿတီ-ပ-သဉ္စယေန-သမာဂမိတိ-
တတောစုတာသာဗုဿတီ-ပ-သဉ္စယေန-သမာဂမိ-ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-
မိန့်တော်မူ၏။

၇၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တတော-ထို
တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ၊ သာဗုဿတီ-ထိုဗုဿတီနတ်သမီးသည်၊
ဇေတုတ္တရမိ-ဇေတုတ္တရာအမည်ရှိသော၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ခတ္ထိယေ-မင်း၏
အမျိုး၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ-ဖြစ်၍၊ သဉ္စယေန-သဉ္စယ
မင်းသားနှင့်၊ သမာဂမိ-ပေါင်းဖော်မိလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်
တော်မူအပ်၏၊ သာ-ထိုဗုဿတီနတ်သမီးကို၊ သဉ္စယဿရညော-သဉ္စ
ယမင်းသည်၊ ပီယာ-ချစ်အပ်သည်၊ မနာပါ-နှစ်လိုအပ်သည်၊ ဟောတိ-
ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အာဝဇ္ဇန္တော-
ကြည့်လတ်သော်၊ မယာ-ငါသည်၊ ဗုဿတီယာ-ဗုဿတီနတ်သမီး
အား၊ ဒိန္နဝရေသု-ပေးအပ်သောဆုတို့တွင်၊ နဝဝရာ-ကိုးပါးသော ဆု
တို့သည်၊ သမိဒ္ဓါ-ပြည့်စုံကုန်လေပြီ၊ (မြတ်သောသားသာကြွင်းသေး
သောကြောင့်၊ ကိုးပါးသောဆုမူကား ကိုယ်၌ ထင်ရှားရှိပြီဖြစ်၍၊ ကိုးပါး
သောဆုဟု ဆိုအပ်သတည်း၊) ဣတိ-သို့၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ပုတ္တဝရော-
သားဆုသည်၊ နသမိဒ္ဓေါ-မပြည့်စုံသေး၊ တံပိ-ထိုသားဆုကိုလည်း၊
အဿ-ထိုဗုဿတီအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ-ပေးအံ့ဟု၊ စိန္တေ
တွာ-ကြံ၍၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တာဝတိံ
သဒေဝလောကေ-တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ခိဏာယုကံ-အသက်ကုန်
သည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံ
သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဟရိသ-အချင်းနတ်သား၊ တယာ-သင်သည်၊
မနုဿလောကေ-လူ့ပြည်၌၊ သိဝိရညော-သိဝိမင်း၏၊ ပုတ္တဿ-သား
ဖြစ်သော၊ သဉ္စယဿ-သဉ္စယမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသီယာ-မိဖုရားကြီး၏၊
ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္တိ-ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဏှိတုံ-ယူအံ့အသောငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ-

သင့်၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာ-ဆို၍၊ တဿစေဝ-ထိုအလောင်းနတ်သား
၏လည်းကောင်း၊ အညေသံ-အလောင်းနတ်သားမှတစ်ပါးကုန်သော၊
စဝနဓမ္မာနံ-စုတေအပ်သော သဘောရှိကုန်သော၊ သဠိသဟဿာနံ-
ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာနံ-နတ်သားတို့၏၊
ပဋိညံ-ဝန်ခံကြောင်းစကားကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ-မိမိ
နေရာအရပ်သို့လျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တောပိ-ဘုရား
လောင်းသည်လည်း၊ တတော-ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ၊ စဝိတွာ-
စုတေ၍၊ တတ္ထ-ထိုမိဖုရားဝမ်း၌၊ ဥပပန္နော-ဖြစ်လေ၏၊ သေသာ-
ကြွင်းကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာပိ-နတ်သားတို့သည်လည်း၊ သဠိသဟဿာ
နံ-ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော၊ အမတ္တာနံ-အမတ်တို့၏၊
ဂေဟေသု-အိမ်တို့၌၊ နိပ္ပတ္တိသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ (အမတ်တို့၏အိမ်တို့
၌ ဟူ၍ဆိုငြားသော်လည်း၊ မဉ္ဇောဃောသန္တိ-သောင်စောင်းကျွေးကြော်၏
ဟု ဆိုအပ်သကဲ့သို့၊ ဌာနူပစာရအားဖြင့် အမတ်တို့၏မယားဝမ်း၌
ပဋိသန္ဓေနေကြကုန်သည်ဟု ယူလေအပ်သည်။) မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ ကုစ္ဆိဂတေ-ပဋိသန္ဓေသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝီ-
ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ စတုသုနဂရဒ္ဒါရေသု-မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌
လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေ-မြို့၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ နိဝေသနဒ္ဒ
ရေ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါနသာဃေယော-
ခြောက်ဆောင်သောအလှူတင်းကုတ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဒေဝ
သိကံ ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသံတသဟဿာနိ-ခြောက်သိန်း
သောဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿန္တိတွာ-စွန့်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးအံ့
သောငှာ၊ ဒေါဟဠိနိ-ချင်ချင်းရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ရာဇာ-
သဉ္ဇယမင်းသည်၊ တဿာ-ထိုဖုဿတီမိဖုရား၏၊ ဒေါဟဠိ-ချင်ချင်းကို၊
သုတွာ-ကြားရ၍၊ နိမိတ္တကေ-နိမိတ်ဖတ်တတ်ကုံသော၊ ဗြဟ္မဏေ-
ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းသည်ရှိ
သော်၊ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒေဝိယာ-ဖုဿတီမိဖုရားကြီး
၏၊ ကုစ္ဆိမိ-ဝမ်း၌၊ ဒါနာဘိရတော-အလှူပေးခြင်း၌မွေ့လျော်သော၊

ဥဠာရော-မြတ်သော၊ သတ္တော-သတ္တဝါသည်၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်၏၊ ဒါနေ
 န-အလှူပေးခြင်းဖြင့်၊ တိတ္ထိ-ရောင့်ရဲခြင်းသို့၊ နပါပုဏိဿတိ-မရောက်
 နိုင်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တဝစနံ-ပုဏ္ဏားတို့ဆိုသောစကားကို၊ သုတွာ-
 ကြား၍၊ တုဋ္ဌမာနသော-နှစ်သက်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝုတ္တပ္ပကာရံ-
 ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏၊
 သမဏဗြဟ္မဏဇိဏ္ဏာတုရ ကပဏဒ္ဓိက ဝနိဗ္ဗကယာစကေ-ရဟန်း ရသေ့
 ပုဏ္ဏား လူအိုလူနာ အထီးကျန်သူဆင်းရဲ ဘုန်းတောင်းယာစကာတို့ကို၊
 သန္တပေသိ-ကောင်းစွာရောင့်ရဲစေ၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း
 ၏၊ ပဋိသန္ဓိဂဟဏကာလတော-ပဋိသန္ဓေယူသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-
 စ၍၊ ရညော-သဉ္ဇယမင်းအား၊ အာယဿ-လတ်သပ်ကကာအတုတ်
 အခွန်၏၊ ပမာဏံ-အတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊ နဟောသိ-မဖြစ်၊ တဿ-
 ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပုညာနုဘာဝေန-ကောင်းမှု၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊
 သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပေ-အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်း၌၊ ရာဇာနော-မင်းတို့
 သည်၊ ပဏ္ဏာကာရံ-လက်ဆောင်ကို၊ ပဟိဏန္တိ-ဆက်သလာကုန်၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ ယဒါဟံဖုဿတိယာကုစ္ဆိ-ပ-ဒေတိဒါနံ-အကိဉ္စ
 နေတိ-ယဒါဟံဖုဿတိယာကုစ္ဆိ-ပ-ဒေတိဒါနံအကိဉ္စနေဟူသော၊
 ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၇၄။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ-အကြင်
 အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဖုဿတိယာ-ဖုဿတိအမည်ရှိသော၊ ပိယမာ
 တုယာ-ချစ်လှစွာသော မိခင်၏၊ ကုစ္ဆိ-ဝမ်းသို့၊ ဩက္ကန္တော-သက်၏၊
 တဒါ-ထိုအခါ၌၊ မမ-ငါ၏၊ တေဇေန-တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့်၊ မေ-
 ငါ၏၊ ဓာတာ-မိခင်သည်၊ သဒါ-အခါခပ်သိမ်း၊ ဒါနရတာ-အလှူပေး
 ခြင်း၌၊ ဓမ္မလျော်သည်၊ အဟု-ဖြစ်၏။

၇၅။ အဓနေ-ဥစ္စာမရှိသောသူ၌လည်းကောင်း၊ အာတုရေ-အနာနှိပ်
 စက်သောသူ၌လည်းကောင်း၊ ဇိဏ္ဏေ-အိုမင်းသောသူ၌လည်းကောင်း၊
 ယာစကေ-သူဘုန်းစား၌လည်းကောင်း၊ အဒ္ဓိကေ-ခရီးသွားသော၊ ဇနေ-
 လူ၌လည်းကောင်း၊ (အချို့သောစာတို့၌ ပလိတေဟူ၍ရှိ၏၊ အချို့သော
 စာတို့၌၊ သန္တိကေဟူ၍ရှိ၏၊ ပန္တိကေ-ရှိသောပါဌ်မူကား၊ မှား၏၊) သမ

ဏေ-ရဟန်းရသေ့၌လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏေ-ပုဏ္ဏား၌လည်းကောင်း၊
အကိဉ္ဇနေ-သိမ်းဆည်းခြင်း၌လည်း ကြောင့်ကြမရှိသော၊ ခီဏေ-ဥစ္စာ
ကုန်သောသူ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒေတိ-ပေး
၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ မမတေဇနောတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊
ဒါနဇ္ဈာသယာနဘာဝေန-အလှူပေးခြင်း၌ ဆန္ဒ၏၊ အာနုဘော်အားဖြင့်၊
ခီဏေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဘောဂါဒီဟိ-ဥစ္စာအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပရိက္ခိ
ဏေ-ကုန်ခမ်းခြင်းရှိသော၊ ပါရိဇညပ္ပတ္တေ-ဆုံးရှိခြင်းသို့ရောက်သော
သူ၌လည်းကောင်း၊ အကိဉ္ဇနေတိ-ဟူသည်ကား၊ အပရိဂ္ဂဟေ-သိမ်း
ဆည်းအပ်သောဥစ္စာမရှိသောသူ၌လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသော
ပုဒ်တို့၌၊ ဝိသယေ-အာဇာရအနက်၌၊ ဘုမ္မံ-သတ္တမိဝိဘတ်တည်း၊
ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အနောဒယော-အနာ အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ သည်၊
ဒါနဓမ္မဿ-အလှူပေးခြင်းသဘော၏၊ ပဝတ္တိယာ-ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊
ဝိသယာ-အာဇာရပုဒ်တို့တည်း၊ (သတ္တမိဝိဘတ်တို့လည်းဟူ) (အဓိပ္ပါယ်
ကား၊ ဒေတိဒါနံဟု ကံပုဒ်ထင်ရှားလည်းရှိပြီ၊ ဒါခါတ်သည်၊ သမ္ပဒါနံရှိ
မြဲဖြစ်၍၊ အဓနေအာတုရေ-အစရှိသောပုဒ်အပေါင်းသည်၊ သမ္ပဒါနံ-
ဖြစ်ကောင်းလျက်၊ အဋ္ဌကထာဆရာသည်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်း
သည်၊ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၏တည်ရာ အာဇာရဖြစ်ကောင်းသောကြောင့်၊
အာဇာရသတ္တမိပုဒ်ချည်းကြံသော် သင့်၏ဟု အကြံရှိတော်မူ၏၊ သဗ္ဗတ္ထ
ဝိသယေဘုမ္မံ အနောဒယော ဟိဒါနဓမ္မဿ ဝိသယောဟု အနက်လည်း
အာဇာရ၊ ဝိဘတ်မူလည်း သတ္တမိဟု ပြတော်မူအပ်သည်၊ ဤအရာ၌
ထူးခြား၏ မှတ်လေအပ်သည်။)

ဒေဝီ-ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါ
ရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ ဂစ္ဆံ-ကိုယ်ဝန်ကို၊ ဓာရေန္တိ-ဆောင်လျက်၊ ဒသမာ
သေ-ဆယ်လသည်၊ ပရိပုဏ္ဏေ-ပြည့်လသော်၊ နဂရံ-မြို့အလုံးကို၊
ဒဠုကာမာ-မြင်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ရညော-သဉ္ဇယ
မင်းအား၊ အာရောစေသိ-ကြား၏၊ ရာဇာ-သဉ္ဇယမင်းသည်၊ ဒေဝနဂရံ
ဝိယ-နတ်တို့၏ပြည်ကဲ့သို့၊ အလင်္ကာရာပေတွာ-တန်ဆာဆင်စေ၍၊

ဒေဝီ-ဖုဿတီမိဖုရားကို၊ ရထဝရံ-မြတ်သောရထားထက်သို့၊ အာရော
ပေတွာ-တင်၍၊ နဂရံ-မြို့အလုံးကို၊ ပဒက္ခိဏံ-လက်ယာရစ်လည်သည်
ကို၊ ကာရေသိ-ပြုစေ၏၊ တဿ-ထိုဖုဿတီမိဖုရားအား၊ ဝေဿဝိ
ထိယာ-ကုန်သည်တို့သွားရာခရီး၏၊ မဇ္ဈပတ္တကာလေ-အလယ်သို့
ရောက်သောကာလ၌၊ ကမ္မဇဝါတာ-ကမ္မဇလေတို့သည်၊ စလိသု-လှုပ်
ရှားကုန်၏၊ အမစ္စာ-အမတ်တို့သည်၊ ရညော-သဉ္ဇယမင်းအား၊ အာရော
စေသုံ-ကြားကုန်၏၊ သော-ထိုသဉ္ဇယမင်းသည်၊ ဝေဿဝိထိသိခါယံ
ယေဝ-ကုန်သည်တို့၏ ခရီးလမ်းလယ်၌ပင်လျှင်၊ အဿ-ထိုဖုဿတီ
မိဖုရားအား၊ သုတိဃရံ-သားဖွားရာအိမ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အာရက္ခံ-
အစောင့်အရှောက်ကို၊ ဂဏှာပေသိ-ယူစေ၏၊ သာ-ထိုဖုဿတီသည်၊
တတ္ထ-ထိုခရီးလယ်၌၊ ပုတ္တံ-သားကို၊ ဝိဇာယိ-ဖွား၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ ဒသမာသေဓာရယိတွာန-ပ-တသ္မာဝေဿန္တရောအဟူတိ-
ဒသမာသေဓာရယိတွာန-ပ-တသ္မာ-ဝေဿန္တရောအဟူဟူ၍၊ ဘဂဝါ-
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

၇၆။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ မမံ-
ငါ့ကို၊ ဖုဿတီ-ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ ဒသမာသေ-ဆယ်လတို့ပတ်လုံး၊
ဓာရယိတွာ-ဆောင်၍၊ ပူရပဒက္ခိဏံ-မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို၊
ကရောန္တေ-ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဝေဿာနံ-ကုန်သည်တို့၏၊ ဝိထိယာ-
ခရီး၏၊ မဇ္ဇေ-အလယ်၌၊ ဇနေသိ-ဖွားမြင်၏။

၇၇။ မယံ-ငါ၏၊ နာမံ-အမည်သည်၊ မတ္တိကံ-မိခင်မှည့်အပ်သော
အမည်သည်၊ န-မဟုတ်၊ မေ-ငါ၏၊ နာမံ-အမည်သည်၊ ပေတ္တိက
သတ္တဝံ-ဖခင်မှည့်၍ဖြစ်သော၊ နာမံ-အမည်သည်၊ န-မဟုတ်၊ ဧတ္ထ-ထို
အခါ၌၊ ဝေဿဝိထိယံ-ကုန်သည်တို့၏ခရီး၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယသ္မာ-
အကြင်ကြောင့်၊ ဇာတော-ဖွား၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဝေဿန္တရော-
ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်သည်၊ အဟု-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-
မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကရောန္တေပူရဒက္ခိဏန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဝီ
-ဖုဿတီမိဖုရားကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သဉ္ဇယမဟာရာဇေန-သဉ္ဇယ

မင်းမြတ်သည်။ နဂရံ-ဇေတုတ္ထရာမြို့ကို၊ ပဒက္ခိဏံ-လင်္ကျာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကုရုမာနေ-ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဝေဿာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝါဏိဇ္ဇာနံ-ကုန်သည်တို့၏။

နမတ္ထိကံ-နာမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မာတုအာဘဠံ-မိခင်သည် ဆောင်အပ်သော၊ မတာမဟာဒိနံ-အဖွားကြီး အစရှိသောသူတို့၏၊ နာမံ-အမည်သည်၊ န-မဟုတ်၊ ပေတ္တိကသမ္ဘဝန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပီတု-အဖ၏၊ ဣဒံ-ဥစ္စာဟူသောအမည်တည်း၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ပေတ္တိကံ-ပေတ္တိကမည်၏၊ အဖ၏ဥစ္စာဖြစ်သောအမည်ကိုရစေ၊ ဧတသ္မာ-ထိုအဘဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ နာမာ-အမည်တို့သည်၊ သမ္ဘဝန္တိ-ဖြစ်တတ်ကုန်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဧတသ္မာတိပဒေန-ဧတသ္မာဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒိဋ္ဌာ-ညွှန်အပ်သော၊ သောနာမော-ထိုအမည်သည်၊ သမ္ဘဝေါ-သမ္ဘဝမည်၏၊ အဖအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အမည်ကိုရစေ၊ ဧတဿ-ထိုသားအား၊ ပေတ္တိကော-အဖကြောင့်ဖြစ်သော၊ သမ္ဘဝေါ-အမည်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ပေတ္တိကသမ္ဘဝံ-အဖကြောင့်ဖြစ်သော၊ နာမံ-အမည်တည်း၊ အဖကြောင့်ဖြစ်သော နာမပညတ်ကိုရစေ၊ မာတာပီတု သမ္ဘန္တဝဿန-မိခင်ဖခင်နှင့် စပ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ နကတံ-မမှည့်အပ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿတိ-ပြ၏၊ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ မိခင်တို့မှည့်အပ်သော အမည်သည်၊ မတ္တိက-အဖတို့မှည့်အပ်သောအမည်သည်၊ ပေတ္တိက-ဖြစ်သည်၊ မင်းဝေဿန္တရာမူကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ဟု သိစေလို၍၊ နကတံဟု ပဋိဆေဓပုဒ်ဖြင့် ပြအပ်သည်၊ ဇာတေတ္တာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဇာတော-ဖွား၏၊ ဇာတောမှိတိပိ-ဇာတောမှိဟူ၍လည်း၊ ပါဠော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တသ္မာဝေဿန္တရောအာဟုတိ-ဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဝေဿဝိထိယံ-ကုန်သည်တို့၏ခရီး၌၊ ဇာတော-ဖွား၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဝေဿန္တရောတိနာမံ-ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဝေဿန္တရောတိနာမံ-ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတုကုစ္ဆိတော-အမိဝမ်းမှ၊

နိက္ခန္ဓော-ဖွားသည်ရှိသော်၊ ဝိသဒေါ-သန့်ရှင်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
 အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥမ္မိလိတွာဝ-ဖွင့်၍လျှင်၊ နိက္ခမိတွာ-ဖွား၏၊
 နိက္ခန္ဓမတ္တောဇဝ-ဖွားကာမျှပင်လျှင်၊ မာတု-မိခင်အား၊ ဟတ္ထံ-လက်ကို၊
 ပဿာရေတွာ-ဆန့်၍၊ အမ္မ-အိုမိခင်၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒါနံ-အလှူ
 ကို၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသောလှူဖွယ် ဝတ္ထုသည်၊
 အတ္ထိ-ရှိပါ၏လော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊
 အဿ-ထိုဝေဿန္တရာ၏၊ မာတာ-မိခင်ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ တာတ-
 ချစ်သား၊ တွံ-သင်ချစ်သားသည်၊ ယထဇ္ဈာသယံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဒါနံ-
 အလှူကို၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဟတ္ထသမိပေ-လက်၏
 အနီး၌၊ သတသဟဿထဝိကံ-ဥစ္စာအသပြာ ထောင်ထုပ်ကို၊ ဌပေသိ-
 ထားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥမဂ်ဇာတကေ-
 မဟောသဓဇာတ်၌လည်းကောင်း၊ ဣမသ္မိဇာတကေ-ဤဝေဿန္တရာ
 ဇာတ်၌လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမတ္တဘဝေ-အဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်
 ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တီသုဋ္ဌာနေသု-သုံးပါးသော အရာတို့၌၊
 ဇာတမတ္တောဝ-ဖွားတည့်သောကာလပင်လျှင်၊ ကထေသိ-စကားပြော
 တတ်၏၊ ရာဇာ-သမ္ဘယမင်းသည်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
 အတ္ထာယ-အလိုငှာ၊ အတိဒိဃာဒိဒေါသဝဇ္ဇိတာ-အလွန်မြင့်ခြင်းအစ
 ရှိသော အပြစ်ရှိသော မိန်းမတို့ကိုကြည့်၍၊ မဓုရခိရာ-ချိုမြိန်သော နို့
 ရည်ရှိကုန်သော၊ စတုသဋ္ဌိဇာတိယော-ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သော
 နို့ထိန်းတို့ကို၊ ဥပဋ္ဌပေသိ-နှံထား၏၊ တေန-ထိုဝေဿန္တရာမင်းသားနှင့်၊
 သဒ္ဓိ-အချိန်ကာလ၊ တစ်ချက်တည်း၊ ဇာတာနံ-ဖွားကုန်သော၊ သဋ္ဌိ-
 ဒါရကသဟဿာနမ္မိ-ခြောက်သောင်းသော သတို့သားတို့အားလည်း၊
 ဓါတိယော-နို့ထိန်းတို့ကို၊ ဌပေသိ-ထားလေ၏၊ သော-ထိုဝေဿန္တရာ
 မင်းသားသည်၊ သဋ္ဌိဒါရကသဟဿဟိ-ခြောက်သောင်းသောသတို့
 သားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံ
 ဖြင့်၊ ဝဗ္ဗ တိ-ကြီးရင့်၏၊ တဿ-ထိုဝေဿန္တရာသတို့သား၏၊
 အတ္ထာယ-အလိုငှာ၊ ရာဇာ-သမ္ဘယမင်းသည်၊ သတသဟဿဂ္ဂနိကံ
 -အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော၊ ကုမာရပိလန္တနံ-သတို့သားတို့ ဆင်စရာ

သော တန်ဆာကို၊ ကရောသိ-ပြုလုပ်စေ၏။ သော-ထိုဝေဿန္တရာ
မင်းသားသည်၊ စတုပဉ္စဝသိကကာလေ-လေးငါးနှစ်ရှိသောကာလ၌၊
တံ-ထိုအဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သောတန်ဆာကို၊ ဩမုဇ္ဇတွာ-ချွတ်၍၊
ဓာတီနံ-နို့ထိန်းတို့အား၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ တာဟိ-နို့ထိန်း
တို့သည်၊ ဒိယမာနံ-ပေးပြန်အပ်သောတန်ဆာကို၊ နဂဏှာထိ-မယူလေ၊
ဣတိ-သို့၊ တံ-ထိုစကားကို၊ ရာဇာ-သဉ္ဇယမင်းသည်၊ သုတွာ-ကြား၍၊
မမ-ငါ၏၊ ပုတ္တေန-သားတော်သည်၊ ဒိန္နံ-ပေးခြင်းသည်၊ သုဒိန္နံ-
ကောင်းသော ပေးခြင်းတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ အပရမ္ပိ-
တစ်ပါးသောတန်ဆာကိုလည်း၊ ကာရေသိ-ပြုပြန်လုပ်ပြန်စေ၏၊
တမ္ပိ-ထိုတန်ဆာကိုလည်း၊ ဒါရကကာလေယေဝ-သူငယ်ဖြစ်သော
ကာလ၌လျှင်၊ ဓာတီနံ-နို့ထိန်းတို့ အား၊ နဝဝါရေပိ-ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင်၊
ပိလန္တနံ-တန်ဆာကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။

အဋ္ဌဝသိကကာလေပန-ရှစ်နှစ်ရှိသော ကာလ၌ကား၊ သယန
ပိဋ္ဌေ-အိပ်ရာအင်းပြင်ထက်၌၊ နိသိန္န-ထိုင်လျက်၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဗာဟိရဒါနံ-ဗာဟိရအလှူကို၊ ဒေသိ-လှူ၏၊ တံ-ထို
ဗာဟိရအလှူသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ နပရိတောသေတိ-မနှစ်သက်တတ်၊
အဟံ-ငါသည်၊ အဇ္ဈိတ္တိကဒါနံ-အဇ္ဈိတ္တိကအလှူကို၊ ဒါတုကာမော-
လှူခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အမိ-ဖြစ်၏၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်
ယောက်သောသူသည်၊ ဟဒယံ-နှလုံးသားကို၊ သစေပိယာစေယျ-
အကယ်၍ တောင်းလာအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဟဒယံ-နှလုံးသားကို၊
နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊ ဒဒေယျံ-ပေးခြင်း၏၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊
သစေယာစေယျ-အကယ်၍တောင်းလာအံ့၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာ
ဋ္ဌေတွာ-နှုတ်၍၊ ဒဒေယျံ-ပေးခြင်း၏၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ သကလသရိ
ရမံသရဟိရံပိ-ကိုယ်၏အလုံး၌ရှိသော အသားအကြောကိုလည်း၊
ယာစေယျ-တောင်းလာအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ သကလသရိရတော-
အလုံးစုံသော ကိုယ်မှ၊ မံသံ-အသားကို၊ ဆိန္နိတွာ-ဖြတ်၍၊ ရဟိရံ-
အကြောကို၊ အသိနာ-ဓားသံလျက်ဖြင့်၊ ဝဇ္ဈိတွာ-ဖြတ်၍၊ ဒဒေယျံ-
ပေးခြင်း၏၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ တွံ-သင်မင်းသား

သည်။ မေ-ငါ၏၊ ဒါသော-ကျွန်သည်။ ဟောဟိတိ-ဖြစ်လေလောဟု၊
 အထာပိဝဒေယျ-အကယ်၍ဆိုလာငြားအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ အတ္တာနံ-
 မိမိကိုယ်ကို၊ တဿ-ထိုသူ၏၊ ဒါသဘာဝံ-ကျွန်၏အဖြစ်ကို၊ သာဝေ
 တွာ-ကြားစေ၍၊ ဒဒေယျ-လှူခြင်း၏၊ သရသံ-အလှူပေးလိုသော
 ကိစ္စနှင့်တကွ သော၊ သဘာဝံ-သဘောတရားကို၊ စိန္တန္တဿ-ကြံစဉ်၊
 စတုနဟုတာမိကဒ္ဓိသတသဟဿယောဇနဗဟလာ-နှစ်သိန်းလေးသောင်း
 သော ယူဇနာအထူထူသော၊ အယံမဟာပထဝီ-ဤမြေကြီးသည်၊ ဥဒက
 ပရိယန္တံ-ရေအဆုံးရှိသည့်တိုင်အောင်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ကမ္ပိ-တုန်လှုပ်
 ၏၊ သိနေရပဗ္ဗတရာဇာ-မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည်၊ ဩနမိတွာ-ကိုင်း
 ညွတ်၍၊ ဇေတုတ္တရနဂရာဘိမုခေါ-ဇေတုတ္တရာမြို့သို့ ရှေးရှု၊ အဋ္ဌာသိ-
 တည်လေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ယဒါဟံဒါရကောဟောမိ-ပ-သိနေ
 ရဝနဝဋ္ဋသကာတိ-ယဒါဟံ-ဒါရကောဟောမိ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာ-
 ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၇၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ-ယဒါ-အကြင်
 အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဇာတိယာ-ဖွားမြင်သောအားဖြင့်၊ အဋ္ဌဝဿိ
 ကော-ရှစ်နှစ်ရှိသော၊ ဒါရကော-သူငယ်သည်၊ ဟောမိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-
 ထိုအခါ၌၊ ပါသာဒေ-ပြဿဒ်၌၊ နိသဇ္ဇ-နေ၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတံ-
 ပေးလှူခြင်းငှါ၊ ဝိစိန္တယိ-အထူးကြံ၏။

၇၉။ မေ-ငါ၏၊ ဟဒယံ-နှလုံးကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒေယျ-ပေးလှူ
 ခြင်း၏ စက္ခု-မျက်စိကို၊ ဒဒေယျ-ပေးလှူခြင်း၏၊ မံသံပိ-အသားကို
 လည်း၊ ဒဒေယျ-ပေးလှူခြင်း၏၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ ရမိရံပိ-အကြော
 ကိုလည်း၊ ဒဒေယျ-ပေးလှူခြင်း၏၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော
 သူသည်၊ မံ-ငါ့အား၊ ကာယံ-ကိုယ်ကို၊ ဒါသဘာဝံ-ကျွန်ပြုလိုသည်၏
 အဖြစ်ကို၊ သာဝေတွာ-ကြားစေ၍၊ ယဒိယာစယေ-အကယ်၍ တောင်း
 လာအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒေယျ-လှူခြင်း၏။

၈၀။ ဣတိ-သို့၊ သဘာဝံ-အလှူပေးလိုသောသဘောကို၊ စိန္တယန္တ
 ဿ-ကြံစဉ်၊ အကမ္ပိတံ-စိတ်၏တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ အ
 သဏ္ဌိတံ-စိတ်၏တွန့်တိုခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ပထဝီ-

နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထူထူသော မြေကြီးသည်။ အကမ္မိ-ပြင်းစွာ လှုပ်လေ၏။ သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာ-တောတောင်မြင်းမိုရ်တို့သည် ကိုင်းညွတ်လေကုန်၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ သာဝေတွာတိ-ဟူသည်ကား၊ အဇ္ဇပဋ္ဌာယ-ဤယနေ့မှစ၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣမဿ-ဤသူ၏ဒါသောတိ-ကျွန်တည်းဟု၊ ဒါသဘာဝံ-ကျွန်၏အဖြစ်ကို၊ သာဝေတွာ-ကြားစေ၍၊ ယဒိကောစိယာစေယျမမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယဒိယာစေယျ-အကယ်၍တည်းတောင်းလာအံ့၊ သဘာဝံစိန္တယဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အဝိပရိတံ-မဖောက်မပြန်သော၊ ယထာဘူတံ-ဟုတ်မှန်တိုင်းသော၊ သဘာဝံ-တရားသဘောကို၊ အတိတ္တိကံ-ရောင့်ရဲခြင်းမရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ယထဇ္ဈာသယံ-အလိုရှိတိုင်းကို၊ မမ-ငါ့အား၊ စိန္တန္တဿ-ကြံစဉ်၊ မယံ-ငါသည်၊ စိန္တန္တ-ကြံသည်ရှိသော်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ အကမ္မိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ကမ္မိတရဟိတံ-တုန်လှုပ်ခြင်းမှကင်းသော၊ အသဏ္ဌိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သင်္ကောစရဟိတံ-တွန့်တိုခြင်းမရှိသော၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏။ ယေနလောဘာဒိနာ-အကြင်မက်မောသောလောဘအစရှိသည်ဖြင့်၊ အဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်း မဟုတ်သောသူတို့အား၊ စက္ခာဒိဒါနေ-စက္ခုအစရှိသည် ပေးလှူသောအခါ၌၊ စိတ္တုတြာသသခံတံ-စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ကမ္မိတဉ္စ-တုန်လှုပ်ခြင်းသည်လည်း၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ သင်္ကောစ-သင်္ခါတံ-တွန့်တိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ သဏ္ဌိတဉ္စ-တည်တံ့ခြင်းရှိသည်လည်း၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏။ တေန-ထိုမက်မောသော လောဘအစရှိသည်နှင့်၊ ဝိနာ-ကင်း၍၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ အကမ္မိတိ-ဟူသည်ကား၊ အစလိ-မတုံလှုပ်၊ သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာတိ-ဟူသည်ကား၊ သိနေရမိ-မြင်းမိုရ်တောင်၌၊ ဥဋ္ဌိတနန္ဒနဝန ဖာရသကဝန မိဿကဝန စိတ္တလတာဝနာ ဒိကပ္ပကတရဝနံ-ဝနန္ဒဝန်ဥယျာဉ် ဖက်သက်တယော်ဥယျာဉ်မိဿကဥယျာဉ်စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်တော အစရှိသော ပဒေသာဝင် ဥယျာဉ်အပေါင်းသည်၊ သိနေရဝနံ-သိနေရဝနမည်၏၊ အထဝါ-

တစ်နည်းသော်ကား၊ သိနေရစ-မြင့်မိုရ်တောင်၌ တည်သောတောသည်
လည်းကောင်း၊ ဇေယျဒီပါဒီသု-ဇေယျဒီပါကျွန်းအစရှိသည်တို့၌၊ ရမဏီယ
ဝနဉ္စ-ဓမ္မလျော်ဖွယ်ရှိသော တောအပေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ သိနေရ
ဝန-သိနေရဝနမည်၏၊ ဧတိဿာဒါနပါရမိယာ-ထိုဒါနပါရမိအား၊ တံ-
ထိုတောတောင်မြင့်မိုရ်သည်၊ ဝဋ်သကံ-ကိုင်းညွတ်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်သာ၊ ဒါနပါရမိ-ထိုဒါနပါရမိသည်၊ သိနေရဝန
ဝဋ်သကာ-သိနေရဝနဝဋ်သကာမည်၏။

ဧဝဉ္စ-ဤသို့လျှင်၊ ပထဝီကမ္မနေ-မြေတုန်လှုပ်ခြင်းသည်၊ ဝတ္ထ
မာနေ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ မရုရဂမ္ဘီရဒေဝေါ-ချိုမြိန်သော နက်နဲသော
မိုးသည်၊ ဂဇ္ဇန္တော-ကျိုးထစ်လျက်၊ ခဏိကဝသံ-ကျသောခဏနှင့်
ယှဉ်သောမိုးသည်၊ ဝသိ-ရွာ၏၊ ဝိဇ္ဇုလတာ-လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်၊
နိစ္ဆရိသု-ပျက်ကုန်၏၊ မဟာသမုဒ္ဒေါ-မဟာသမုဒ္ဒရာသည်၊ ဥဗ္ဗိဇီ-
လှိုင်းတံပိုးဖြစ်၏၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော-
သိကြားမင်းသည်၊ အပ္ပောဒေတိ-လက်ပန်းပေါက်ခတ်၏၊ မဟာဗြဟ္မာ-
ဗြဟ္မာကြီးသည်၊ သာဓုကာရံ-ကောင်းချီးကို၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ ယာဝ
ဗြဟ္မလောကာ-ဗြဟ္မပြည်သို့တိုင်အောင်၊ ဧကကောလာဟလံ-
တစ်ပြိုက်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
မဟာသက္ကောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ သောဠသဝဿကာလေ
ယေဝ-တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌လျှင်၊ သဗ္ဗသိပ္ပနိပ္ပတ္တိ
-ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့၌ အပြီးသို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်၏၊ ပီတာ-အဖ
သဉ္ဇယမင်းသည်၊ တဿ-ထိုဝေဿန္တရာမင်းအား၊ ရဇံ-ပြည်ကို၊
ဒါတုကာမော-ပေးအပ်နှင်းခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မာတရာ-
မိခင်ဖုဿစီမိဖုရားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ မန္တော-တိုင်ပင်၍၊ မဒ္ဒရာဇ
ကုလတော-မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏အမျိုးမှ၊ မာတုလဓိတရံ-အရီး၏ သမီး
ဖြစ်သော၊ မဒ္ဓိနာမ-မဒ္ဓိအမည်ရှိသော၊ ရာဇကညံ-မင်းသမီးကို၊
အာနေတွာ-ဆောင်၍၊ သောဠသန္တုဏ္ဏိသဟဿာနံ-တစ်သောင်း
ခြောက်ထောင်သောမိန်းမတို့တွင် ဇေဋ္ဌကံ-အကြီးဖြစ်သော၊ အဂ္ဂမဟေသိ
-မြတ်သောမိဖုရားကြီးကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊

ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌၊ အဘိသိဉ္ဇိ-အဘိသိတ်သွန်း၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ရဇ္ဇေ-မင်းအဖြစ်ကို၊ ဌိတေ-တည်ပြီးသော်၊ ပတိဌိတကာလတော-တည်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟဿာနိ-ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿေဇ္ဇေ-စွန့်၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္ထေန္တော-ဖြစ်စေသော်၊ အဒ္ဓမ္မ မာသေ-လခွဲတစ်ကြိမ်၌၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဩလောကေတုံ-ကြည့်အံ့သောငှါ၊ ဥပသကံမတိ-ချဉ်းကပ်လေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒါနံဒါတုံဥပသကံမတိ-ဒါနံဒါတုံ ဥပသကံမဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ အပရဘာဂေ-နောင်အဖို့၌၊ မဒ္ဓိဒေဝီ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ပုတ္တံ-သားယောက်ျားကို၊ ဝိဇာယိ-ဖွား၏၊ တံ-ထိုသတို့သားကို၊ ကမ္မနဇာလေန-ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိသု-ခံကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အဿ-ထိုသတို့သားအား၊ ဇာလိကုမာရောတွေဝ-ဇာလိသတို့သားဟူ၍သာလျှင်၊ နာမံ-အမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ တဿ-ထိုဇာလိသတို့သား၏၊ ပဒသာ-ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ-သွားနိုင် သောကာလ၌၊ သာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ မိတရံ-သတို့သမီးကို၊ ဝိဇာယိ-ဖွား၏၊ တံ-ထိုသတို့သမီးကို၊ ဂဏှာဇိနေန-သစ်နက်ရေဖြင့်၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိသု-ခံကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အဿ-ထိုသတို့သမီးအား၊ ဂဏှာဇိနာတွေဝ-ဂဏှာဇိန်ဟူ၍သာလျှင်၊ နာမံ-အမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အန္တဒ္ဓမ္မာသေ ပန္နရသေ-ပ-ဒါနံဒါတံ ဥပါဂမိန္တိ-အန္တဒ္ဓမ္မာသေ-ပန္နရသေ-ပ-ဒါနံဒါတံ ဥပါဂမိ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၁။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ-တဒါ-ထိုဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သော ကာလ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ အန္တဒ္ဓမ္မာသေ-လခွဲတစ်ကြိမ် အစဉ်အတိုင်း၌လည်းကောင်း၊ ပန္နရသေ-တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော၊ ပုဏ္ဏမာသေ-လပြည့်နေ့ဖြစ်သော၊ ဥပေါသထေ-ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း၊ ပစ္စယံ-ပစ္စယအမည်ရှိသော၊ နာဂံ-ဆင်ပြောင်ကို၊ အာရယု-စီး၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူအံ့သောငှါ၊ ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အန္တဒ္ဓမာသေတိ-ဟူသည်ကား၊ အနုအနု
 အန္တဒ္ဓမာသေအန္တဒ္ဓမာသေ-အစဉ်အတိုင်း၊ လခွဲတစ်ကြိမ်လခွဲတစ်ကြိမ်၌၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ပုဏ္ဏမာသေတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ပုဏ္ဏမာသာယံ-လပြည့်နေ၌၊ မာသပရိပူရိယာစ-တစ်လ
 ပြည့်ခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ စန္ဒပရိယာစ-လပြည့်ခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊
 သမန္နာဂတေ-ပြည့်စုံသော၊ ပန္နရသေ-တစ်ဆယ့်ငါးရက် မြောက်သော
 နေ့၌၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူအံ့သောငှါ၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်
 တည်း၊ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊
 ယောဇနာ-အနက်ယောဇနာခြင်းတည်း၊ ပစ္စယံ-ပစ္စယအမည်ရှိသော၊
 နာဂံ-ဆင်ပြောင်ကို၊ အာရယု-တက်စီး၍၊ အမု မာသေအမု မာသေ-
 လခွဲတိုင်းလခွဲတိုင်း၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးလှူအံ့သောငှါ၊ ဒါန
 သာလံ-အလှူထင်းကုတ်သို့၊ ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ဧဝံ-သို့၊ ယဒါ-
 အကြင်အခါ၌၊ ဥပဂစ္ဆန္တော-ကပ်သည်ရှိသော်၊ ပန္နရသေ-တစ်ဆယ့်
 ငါးရက်မြောက်သော၊ ပုဏ္ဏမာသိ-လပြည့်နေ့ဖြစ်သော၊ ဧကသ္မိဥပေါ
 သထေ-တစ်ရက်သော ဥပုသ်နေ့၌၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှါ၊
 ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်လေ၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာ-ကလိင်္ဂ
 ရာဇ် တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ-ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆံ-ချဉ်း
 ကပ်လာကုန်၏၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ပစ္စယံနာဂန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 ပစ္စယနာမကံ-ပစ္စယအမည်ရှိသော၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ကို၊
 ဟိဝိတ္တာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့အံ့၊ ဗောဓိသတ္တဿ-
 ဘုရားလောင်းအား၊ ဇာတဒိဝသေ-ဖွားသောနေ့၌၊ ဧကာ-တစ်စီးသော၊
 အာကာသစာရိနိ-ကောင်းကင်ပျံသော၊ ကရေဏုကာ-ဆင်မသည်၊ အတိ
 မင်္ဂလသမတံ-အလွန်သော မင်္ဂလာဟူသမုတ်အပ်သော၊ သဗ္ဗသေတံ-
 ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ဟတ္ထိပေါသကံ-ဆင်ငယ်ကို၊ အာနေတွာ-ဆောင်ခဲ့၍၊
 မင်္ဂလဟတ္ထိဌာနေ-မင်္ဂလာဆင်ထားရာအရပ်၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊
 ပက္ကာမိ-သွားလေ၏၊ တဿထိုဆင်အား၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊
 ပစ္စယံ-အထောက်အပံ့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ လဒ္ဓတ္တာ-ရသည်၏အဖြစ်

ကြောင့်၊ ပစ္စယောတွေဝ-ပစ္စယဟူ၍သာလျှင်၊ နာမံ-အမည်ကို၊ ကရိယု-
မှည့်ကြကုန်၏၊ ပစ္စယနာမကံ-ပစ္စယအမည်ရှိသော ဆင်ကို၊ ဩပရယု-
ကတင်၍၊ တံဟတ္ထိနာဂံ-ထိုဆင်ကို၊ အာရယု-တက်စီး၍၊ ဒါနံ-အလှူ
ကို၊ ဒါတု-ပေးအံ့သောငှါ၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်လေ၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ ကလိဂံရဋ္ဌဝိသယာ-ပ-သဗ္ဗဿတံဂဇုတ္တမန္တိ-ကလိဂံ
ရဋ္ဌဝိသယာ-ပ-သဗ္ဗဿတံ-ဂဇုတ္တမံ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-
ဆို၏။

၈၂။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ ကလိဂံရဋ္ဌဝိသယာ-ကလိဂံရာဇ်တိုင်း
နိုင်ငံမှ၊ ဗြဟ္မာဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ-ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆံ-ချဉ်းကပ်လာ
ကုန်၏၊ မံ-ငါကို၊ ပုညံ-ဘုန်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဂ်လသမတံ-
မဂ်လာဟုသမုတ်အပ်သော၊ ဟတ္ထိနာဂံ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အယာစု-
တောင်းလာကုန်၏။

၈၃။ မဟာရာဇာ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဇနပဒေါ-ဇနပုဒ်တိုင်းနိုင်ငံသည်၊
အဝုဋ္ဌိကော-မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊ မဟာ-များစွာ၊ ဒုမ္ဘိက္ခော-ငတ်မွတ်ရှား
ပါးခဲ့၏၊ ဆာတကော-ခေါင်းပါးခဲ့၏၊ တွံ-သင်မင်းကြီးသည့်၊ သဗ္ဗ
ဿတံ-ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ပဝရံ-ဘုန်းကြံလက္ခဏာတို့ဖြင့် မြတ်သော၊
ဂဇုတ္တမံ-ဆင်တကာတို့ထက် မြတ်သော၊ နာဂံ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒဒါ
ဟိ-ပေးလှူတော်မူပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကလိဂံရဋ္ဌဝိသယာတိအာဒိ-ကလိဂံရဋ္ဌ
ဝိသယာအစရှိသော၊ ဂါထာ-ဂါထာသည် ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ကုရုရာဇ
စရိယေပိ-ကုရုဓမ္မမင်း၏၊ ပါရမီ၌လည်း အာဂတာဇေ-လာပြီးသည်သာ
တည်း၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တေသံ-ထိုဂါထာတို့၏၊ အတ္ထောစ-အနက်
ကိုလည်းကောင်း၊ ကထာမဂ္ဂေါစ-စကား၏အစဉ်ကို လည်းကောင်း၊
တတ္ထ-ထိုကုရုဓမ္မဇာတ်၌၊ ဝုတ္တနယေနဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်
ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အောက်၌ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော၊
ကုရုဓမ္မဇာတ်၌၊ ဆင်ရတနာသည်၊ ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော
ဆင်နက်ဖြစ်သည်၊ ဤဝေဿန္တရာဇာတ်၌ကား၊ ဘုန်းကြံလက္ခဏာနှင့်
ပြည့်စုံသော ဆင်ဖြူရတနာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ထို့ကြောင့် ဣပေန

-ဤဝေဿန္တရာဇာတ်၌၊ မင်္ဂလဟတ္ထိနော-မင်္ဂလာရိသော ဆင်၏၊
 သေတတ္တာ-ကိုယ်လုံးဖြူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သဗ္ဗသေတံ-ဂဇုတ္တမန္တိ-
 သဗ္ဗသေတံဂဇုတ္တမဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ဟောဓိသတ္တော-ဘုရား
 လောင်းသည်၊ ဟတ္ထိခန္ဓဝရဂတော-မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုန်းထက်
 နေလျက်။

၈၄။ ဘောန္တော-အိုပုဏ္ဏားတို့၊ ဗြဟ္မာဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ယံ-
 အကြင်ငါ့ကို၊ ယာစန္တိ-တောင်းလာကုန်၏၊ သောအဟံ-ထိုငါသည်၊
 နဝိကမ္ဘာမိ-မတုန်လှုပ်၊ ဟတ္ထိနာဂံ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ သန္တိ-ထင်ရှား
 စွာ၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူပါ၏၊ နပတိဂူဟာမိ-မလျှို့ဝှက်၊ မေ-ငါ၏၊ မနော-
 စိတ်နှလုံးသည်၊ ဒါနေ-အလှူပေးခြင်း၌၊ ရမတိ-မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ-
 သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါနာဘိရတိ-အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်ကို၊
 ပဝေဒေန္တော-သူတစ်ပါးအား သိစေလိုသည်ဖြစ်၍။

၈၅။ ဘောန္တော-အိုလူအပေါင်းတို့၊ မေ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊
 ယာစကေ-ယာစကာသည်၊ အနုပ္ပတ္တေ-ရောက်လာသည်ရှိသော်၊ ပဋိက္ခေ
 ပေါ-ပါယ်လိုက်ခြင်းသည်၊ အနုစ္စဝေါ-လျှောက်ပတ်သည်၊ န-မဟုတ်၊
 မေ-ငါ၏၊ သမာဒါနံ-ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သောအလှူသည်၊
 မာဘိဇ္ဇိ-မပျက်စီးစေလင့်၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာ၊ ဂဇံ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊
 အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ပဋိဇာနိတွာ-သူတစ်ပါး
 အားသိစေ၍၊ ဟတ္ထိခန္ဓတော-ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ၊ ဩရူယု-သက်၍၊
 အနလင်္ကတဌာနံ-ဆင်အပ်သော တန်ဆာမရှိသောအရပ်၌၊ ဩလောက
 နတ္ထံ-ကြည့်ရှုအံ့သောငှာ-အနုပရိယာရိတွာ-ရှာဖွေလှည့်ပတ်၍၊ အန
 လင်္ကတ တဌာနံ-တန်ဆာမရှိသောအရပ်ကို၊ အဒိသွာ-မမြင်မူ၍၊
 ကုသုမ မိဿဂန္ဓောဒက ပုရိတသုဝဏ္ဏ ဘိင်္ဂါရံ-ဝတ်ပန်းမှုန်တို့ဖြင့်ဖြှမ်း
 သော နံသာရည်ဖြင့် ပြည့်သောရွှေကရားကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊
 ဘော-အိုပုဏ္ဏားတို့၊ ဣတော-ဤအရပ်သို့၊ ဧထာတိ-လာလှည့်ကုန်
 လောဟု၊ အလင်္ကတရဇတဒါမသဒိသံ-ငွေပန်းကုံးရတနာနှင့်တူသော၊
 ဟတ္ထိသောဏ္ဍံ-ဆင်နာမောင်းကို၊ တေသံ-ထိုပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဟတ္ထေ-
 လက်၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ ဥဒကံ-ရေစက်ကို၊ ပါတေတွာ-ချ၍၊

အလင်္ကတ ပဝါရဏံ-တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊
အဒါသိ-ပေးလှူ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နာဂံဂဟေတွာ သောဏ္ဍာယ-
ပ-ဗြဟ္မဏာနံအဒံဂဇံန္တိ-နာဂံ ဂဟေတွာ-သောဏ္ဍာယ-ပ-ဗြဟ္မဏာနံ
အဒံဂဇံ ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၆။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊
တဒါ-ထိုဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ နာဂံ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊
သောဏ္ဍာယ-နှာမောင်း၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်း၍၊ ရတနမယေ-ရတနာဖြင့်
ပြီးသော၊ ဘိင်္ဂါရေ-ရွှေကရား၌၊ ဇလံ-ရေကို၊ ဗြဟ္မဏာနံ-ပုဏ္ဏား
တို့၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ အာကိရိတွာ-လောင်း၍၊ ဂဇံ-ဆင်ဖြူရတနာ
ကို၊ အဒံဒဒါမိ-လှူ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၉ တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ သန္တန္တိ-ဟူသည်ကား၊
ဝိဇ္ဇမာနံ-ထင်ရှားရှိသော၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ နပဋိဂူဟာမိတိ-
ဟူသည်ကား၊ နပဋိစ္ဆာဒေမိ-ငါမလျှိုဝှက်၊ (နပဋိဂူဟာမိ-ငါမလျှိုဝှက်
ဟူသောစကား၌၊ ပဋိဂူဟန လက္ခဏာအနွယ်နှင့်တကွ ထင်ရှားစွာ
ပြတော်မူလို၍၊ ယောဟိ-အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်တော်
မူအပ်သည်၊ ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပ္ပါကဋီကရဏနိပါတ်ပုဒ်ဟု ကြံလေ၊)
ဟိ-ထိုစကားကို ထင်စွာပြအံ့၊ ယော-အကြင်သူသည်၊ အတ္တနော-မိမိ
၏၊ သန္တကံ-ဥစ္စာသည်၊ မယုဓေဝ-ငါ့အားသာလျှင်၊ ဟောတုတိ-ဖြစ်စေ
သတည်းဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ ယာစိတောဝါ-တောင်းလာသောသူအား
လည်း၊ ပဋိက္ခိပတိ-ပယ်တတ်၏၊ သော-ထိုသူသည်၊ ယာစကာနံ-
အလှူခံယာစကာတို့အား၊ အဘိမုခေ-ရှေးရှုသောအရပ်၌၊ ဌိတံပိ-ရပ်လာ
သည်ကိုလည်း၊ အတ္တတော-အနက်အားဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒေတိနာမ-ဖုံးလွှမ်း
အပ်သည်မည်၏၊ မဟာသတ္တောပန-ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ အတ္တ
နော-မိမိ၏၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ အဇ္ဈတ္တိ
ကဒါနံ-အဇ္ဈတ္တိကအလှူကို၊ ဒါတုကာမောဝ-ပေးလှူခြင်းငှာအလိုရှိ
သည်သာတည်း၊ ဗာဟိရံ-ဗာဟိရအလှူကို၊ ကိပဋိက္ခိပတိ-အဘယ်သို့
ပယ်လေအံ့သနည်း၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သန္တနပိဋိဂူဟာမိတိ-ဟူ၍၊
အာဟ-ဆိုလေ၏၊ တေနော-တို့ကြောင့်လျှင်၊ ဒါနေမေရမတိမနော

တိ-ဒါနေမေရမတိမနော-ဟူ၍၊ အာဟ-ဆို၏၊ သေသံ-ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းသောစကားသည်၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနဝ-ဆိုအပ်ပြီးသည်သာတည်း။

တဿပနဟတ္ထိနော-ထိုဆင်၏ကား၊ စတုသုပါဒေသု-ခြေလေးဘက်တို့၌၊ အလင်္ကာရာ-တန်ဆာတို့သည်၊ စတ္တာရိသတသဟဿာနိ-လေးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ ဥဘောသုပသေသု-နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌၊ အလင်္ကာရာ-တန်ဆာတို့သည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ-နှစ်သိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ ဟေဋ္ဌာဥဒရေ-အောက်ဝမ်း၌၊ ကမ္မလံ-ကမ္မလာတထည်သည်၊ သတသဟဿံ-အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၏၊ မုတ္တာဇာလံ-ပုလဲကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ မဏိဇာလံ-ပတ္တမြားကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘနဇာလံ-ရွှေကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တိဏိဇာလာနိ-သုံးခုသောကွန်ရက်တို့သည်၊ တိဏိသတသဟဿာနိ-သုံးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ ဥဘောကဏ္ဍာ-အလင်္ကာရော-နားနှစ်ဖက်၌ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ-နှစ်သိန်းသောအဖိုးလည်း၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၌၊ အတ္တရဏံ-ခင်းအပ်သော၊ ကမ္မလံ-ကမ္မလာသည်၊ သတသဟဿံ-အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ ကုမ္ဘာလင်္ကာရော-ဦးကင်း၌ ဆင်အပ်သောတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ-တစ်သိန်းသောအဖိုးသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ တယော-သုံးသွယ်ကုန်သော၊ ဝဋ္ဋသကာ-ထိပ်စိုက်ပန်းတို့သည်၊ တိဏိသတသဟဿာနိ-သုံးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ ကဏ္ဍစုလင်္ကာရော-နားသွယ်တန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ-တစ်သိန်းသောအဖိုးသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ ဒွိန္ဒဒန္တာနံ-အစွယ်နှစ်ချောင်းတို့၏၊ အလင်္ကာရော-တန်ဆာသည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ-နှစ်သိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်၏၊ သောဏ္ဍာယ-နာမောင်း၌၊ သာဝတ္ထိကာ လင်္ကာရော-ပတ်သောတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ-အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ နဂ္ဂိဋ္ဌာလင်္ကာရော-အမြီးတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ-တစ်သိန်းသော

အဖိုးသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ အာရောဟဏနိသေနိ-တက်သောလှေ
 ကားသည်၊ သတသဟဿံ-အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊
 ဘုဉ္ဇနကဋ္ဌာယံ-ဆင်သောက်ရာအင်သည်၊ သတသဟဿံ-တစ်သိန်း
 သောအဖိုးသည်၊ အဂ္ဂတိ-ထိုက်၏၊ အနဂ္ဂဘဏ္ဍံ-အဖိုးမထိုက်သော
 ဥစ္စာကို၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ ဣဒံ-ဤဆိုအပ်ပြီးသောအဖိုး၏ အပိုင်း
 အခြားသည်၊ ဧတ္တကံတာဝ-ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ စတုဝိသတိသ
 တသဟဿာနိ-နှစ်သန်းလေးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဂ္ဂန္တိ-ထိုက်ကုန်
 ၏၊ ဆတ္တပိဏ္ဍိယံ-ထီးချက်၌၊ မဏိ-တပ်အပ်သောပတ္တမြားလည်း
 ကောင်း၊ စူဠာမုဏိ-ထီးထွဋ်၌တပ်အပ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊
 မုတ္တာဟာရော-ပုလဲသွယ်လည်းကောင်း၊ အကံသောမဏိ-ချွန်တောင်း
 ၌တတ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနော-ဆင်၏၊ ကဏ္ဏဝေဋ္ဌန
 မုတ္တာ-နားသယ်ချအပ်သော ပုလဲသွယ်လည်းကောင်း၊ ကုမ္ဘေ-ဦးကင်း၌၊
 မဏိ-တင်အပ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာနိဆ
 -ဤခြောက်ပါးသော တန်ဆာတို့သည်၊ အနဂ္ဂါနိ-အဖိုး အတိုင်းအရှည်
 မရှိကုန်၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ဖြူရတနာသည်၊ အနဂ္ဂါဝ-အဖိုးအတိုင်းအရှည်
 မရှိသည်သာတည်း၊ တေန-ဆင်ဖြူရတနာနှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ သတ္တ-
 ခုနစ်ပါးသော ဥစ္စာတို့သည်၊ အနဂ္ဂါနိ-အဖိုး အတိုင်းမသိနိုင်သော၊
 သဗ္ဗာနိ-အလုံးစုံကုန်သော၊ တာ-တာနိ-ထိုဥစ္စာတို့ကို၊ ဗြဟ္မဏာနံ-
 ပုဏ္ဏားတို့အား၊ အဒါသိ-ပေးလှူလေ၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဟတ္ထိ
 နော-ဆင်၏၊ ပရိစာရိကာနိ-အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော၊ ပဉ္စကုလ
 သတာနိ ငါးရာသော အမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိမေဏ္ဍဟတ္ထိ
 -ဂေါပကေ-ဆင်မှူးဆင်ထိန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဒါသိ-ပေး၏၊
 ဣတိ-သို့၊ သမာဒါနေနပန-ကောင်းစွာဆောက်တည် သဖြင့်ကား၊
 အဿ-ထိုဘုရားလောင်းအား၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တန ယေနဝ-
 ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဘူမိကမ္မာဒယော-မြေလှုပ်ခြင်း အစရှိ
 သည်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံဒ
 ဒန္တဿ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဌံ သကာတိ-ပုနာပရံဒဒန္တဿ-ပ-သိနေရဝန
 ဝဋ္ဌံသကာ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၂၈၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

၈၇။ အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အပရ်-တစ်ပါးဖြစ်သော၊ သဗ္ဗဓေတံ-ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ဂဇတ္တမံ-ဆင်တကာတို့၊ ဆက်မြတ်သော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူ၏၊ တဒါပိ-ထိုအခါ၌လည်း၊ ဒဒန္တဿ-ပေးလှူသောငါ့အား၊ ပထဝီ-နှစ်သိန်းလေးသောင်း၊ အထုထူသော မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ-တုန်လှုပ်၏၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာ-တောတောင်မြင့်မိုရ်တို့သည်လည်း ကိုင်းညွတ်ကုန်၏။

ဇာတကေပိ-ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်၌လည်း၊ တဒါသိယံဘိသနကံ-ပ-မေဒနိသံပကမ္ပထာတိ-တဒါသိယံဘိသနကံ-ပ-မေဒနိသံပကမ္ပထ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ လောကော-လောက၌၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ယံဘိသနကံ-အကြင် ကြောက်မက်ဖွယ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တံဘိသနကံ-ထိုသို့သော ကြောက်မက်ဖွယ်သည်၊ အာသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ လောမဟံသနံ-ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းသည်၊ အာသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဟတ္ထိနာဂေ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ပဒိနမ္ပိ-ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ မေဒနိ-နှစ်သိန်းလေးသောင်းသော အထုထူသော မြေကြီးသည်၊ သမ္ပကမ္ပထ-ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၈။ တဿနာဂဿဒါနေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဆဟိ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အနုဇ္ဈဟိ-အဖိုးအတိုင်းမသိသောဥစ္စာတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ စတုဝိသတိသတသဟဿဂ္ဂနိကအလင်္ကာရာဏ္ဏာသဟိတဿ-နှစ်သိန်းလေးသိန်းအဖိုးထိုက်သော တန်ဆာဥစ္စာနှင့်တကွသော၊ တဿမင်္ဂလဟတ္ထိဿ-ထိုမင်္ဂလာရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ပရိစ္စာဂေန-စွန့်ကြဲပေးကမ်းသဖြင့် သိဝိယောတိဟူသည်ကား၊ သိဝိရာဇကုမာရောစေဝ-သိဝိရာဇမင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း၊ သိဝိရဋ္ဌဝါသိနောစ-သိဝိတိုင်း၌နေသော သူအပေါင်းတို့လည်းကောင်း၊ သိဝိယောတိဇတံနာမံ-သိဝိယောဟူသော ဤအမည်သည်၊ ဒေသနာသီသံ-ဒေသနာအရင်းတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သိဝိယောဟူသော စကား၏အရသည်၊ သိဝိတိုင်း၌

နေသော အမတ်ပုဏ္ဏားသူကြွယ်အပေါင်းတို့ သိမ်းရုံး၍ ဆိုအပ်သော စကားဖြစ်သည်။ ဟူလိုသည်။ ထိုစကားကို တင်စွာပြုလို၍၊ တတ္ထဟိ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။) တတ္ထ-ထိုသိဝိ ယောဟူသောစကား၌၊ အမစ္စာစ-အမတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပါရိသဇ္ဇာစ-ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏ ဂဟပတိကာစ-ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖုဿတီဒေဝီစ-ဖုဿတီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ မဒ္ဒီဒေဝီစ-မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ သဗ္ဗေဝကုဒ္ဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဝတာဝတ္ထနေန-နတ်တို့လည့်ပတ်သဖြင့်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ကုဒ္ဒါ-အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သမာဂတာတိ-ဟူသည်ကား၊ သန္နိပတိတာ-အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၍၊ တေဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ကုတော-အဘယ်ကြောင့်၊ အဘိရုဠာ-တက်စီးကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဝေဿန္တရာမဟာရာဇေန-ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်သည်၊ နော-ငါတို့အား၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒိန္နော-လှူအပ်လေပြီ၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊ ကေ-အဘယ်သူတို့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဟတ္ထိ ဝိကာရာဒိဟိ-လက်လှုပ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဃဋ္ဌေန္တော-တိုက်ခိုက်ကုန်လျက်၊ အဂမံသု-သွားကြကုန်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အမစ္စာ-အမတ်တို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ ရာဇဒွါရေ-မင်းအိမ်တံခါး၌၊ သန္နိပတိတွာ-စည်းဝေး၍၊ ရညာနာမ-မင်းမည်သည်ကား၊ ဗြဟ္မဏာနံ-ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဓနံဝါ-ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ဓညံဝါ-စပါးကိုလည်းကောင်း၊ ခေတ္တံဝါ-လယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္တံဝါ-ယာကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသိဒါသပရိစာရိကံဝါ-ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား အလုပ်အကျွေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါတဗ္ဗံ-ပေးလှူအပ်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ ကထညိ နာမ-အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ အယံဝေဿန္တရ မဟာရာဇာ-ဤဝေဿန္တရာမင်းမြတ်သည်၊ ရာဇရဟံ-မင်းတို့သာ သုံးစွဲခြင်းငှါထိုက်သော၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒဿတိ-ပေးလှူပစ်လေသနည်း။

ဣဒါနိဇေ-ဤယခုပင်လျှင်၊ ရဇ္ဇံ-ပြည်ကို၊ ဝိနာသေတုံ-ဖျက်စီးအံ့
သောငှါ၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ ဒဿာမာတိ-ပေးကုန်အံ့ဟု၊ ဥဇ္ဈာယိတွာ-
-ကဲ့ရဲ့ကုန်၍၊ သဉ္ဇယမဟာရာဇဿ-သဉ္ဇယမင်းမြတ်အား၊ တံအတ္ထံ-
ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ-ကြားကုန်၏၊ တေန-ထိုသားတော်
ဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ အနုနိယျမာနာ-ဆောင်ယူစေအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊
အနုနယန္တာ-အစဉ်အတိုင်းဆောင်ကုန်လျက်၊ အာဂမိသု-သွားရလေ
ကုန်ပြီ။

ကေဝလံပန-စင်စစ်သော်ကား၊ နံ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ဒဏ္ဍေ
န-လုံဒဏ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတ္ထေန-ဓားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဃဋ္ဌနာရ
ဟော-ရိုက်ခတ်သတ်ညှင်းထိုက်သည်၊ မာဟောတု-မဖြစ်စေသင့်၊
ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ သော-ထိုဝေဿန္တရာသည်၊ ဗန္ဓနာရဟော-နှောင်ဖွဲ့
ခြင်းငှါထိုက်သည်၊ န-မဟုတ်ပေချေ၊ နံ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ရဋ္ဌာဝ-
တိုင်းနိုင်ငံတော်မှလျှင်၊ ပဗ္ဗာဇေဟိ-နှင်ထုတ်ပါလော့၊ ဝဂေ-ဝင်္ဂအမည်ရှိ
သော၊ ပဗ္ဗတေ-တောင်၌၊ ဝသတု-နေစေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒိသု-
ဆိုကြကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပဗ္ဗာဇေသုံ-သကာရဋ္ဌာ၊ ဝဂေဂစ္ဆ
တုပဗ္ဗတန္တိ-ပဗ္ဗာဇေသုံသကာရဋ္ဌာ၊ ဝဂေဂစ္ဆတုပဗ္ဗတံ-ဟူသောစကားကို၊
ပုတ္တံ- မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ဝဂေ-ဝင်္ဂအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတေ-တောင်သို့၊
ဂစ္ဆတုတိ-သွားစေလော့ဟု၊ သကာရဋ္ဌာ-မိမိတိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗာဇေသုံ-
နှင်ထုတ်ကုန်၏။

တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ပဗ္ဗာဇေသုံတိ-ဟူသည်ကား၊ ရဇ္ဇ
တော-တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗဟိ-အပ၌၊ ဝါသတ္ထာယ-နေစိမ့်သောငှါ၊ ဥသုကံ-
ဖြောင့်ဖြောင့်၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏၊ ရာဇာပိ-သဉ္ဇယမင်းသည်လည်း၊
အယံပတိပက္ခော-ဤပြည်သူအပေါင်းအသင်းအပင်းသည်၊ မဟာခေါတိ
-များ၏တကားဟု၊ ဘော-အိုအချင်းပြည်သူတို့၊ ဟန္တု-ဤယခု၊ မမ-
ငါ၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ကတိပါဟံ-နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်၊ အစ္စတု-
နေပါစေဦးလော့၊ ရဇ္ဇတော-တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗဟိ-အပ၌၊ ဝသတု-နေစေ
ရလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဧသော-ဤအလိုဆန္ဒသည်၊
နပ္ပဒါမသေ-ငါတို့မလိုက်မိသည်ဖြစ်အံ့၊ သော-ထိုသားဝေဿန္တရာသည်၊

ဣမံ ရတ္တံ-ဤညဉ့်ကို ဝသတု-နေစေလော့၊ ကာမေစ-ကာမဂုဏ်တို့ကို၊
 ပရိဘုဉ္ဇတု-သုံးဆောင်စေလော့၊ တတောရကျာ-ထိုညဉ့်၏၊ ဝိဝဿာနေ
 လင်းပြီးသော်၊ သူရိယဂ္ဂမနံ-နေအာရုံသည်၊ ပတိ-ရှေးရှုတက်လတ်
 သော်၊ သိဝိယော-သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ သမဂ္ဂေါ-ညီညွတ်ကုန်သည်၊
 ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ရဋ္ဌာ-နိုင်ငံမှ၊ နံ-ထိုဝေဿန္တရာကို၊ ပဗ္ဗဇယန္တု-နှင်ထုတ်
 ကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ပုတ္တဿ-သား၏၊ သန္တိကံ-
 အထံသို့၊ ကတ္တာရံ-အမတ်ကို၊ ပေသေသိ-စေလွှတ်၏၊ ကတ္တ-အို
 အမတ်၊ တံ-သင်သည်၊ ဣမံပဝတ္တိ-ဤအကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို၊ မမ-
 ငါ၏၊ ပုတ္တဿ-သားတော်ဝေဿန္တရာအား၊ အာရောစေသိ-ကြားပါ
 လေလော၊ ဣတိ-သို့၊ ပေသေသိ-စေလိုက်၏၊ သော-ထိုစေအပ်သော
 အမတ်သည်၊ တထာ-ထိုသဉ္ဇယမင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ-ပြုလေ၏။

မဟာသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ တံ-ထိုစကားကို၊
 သုတွာ-ကြားရသည်ရှိသော်၊ ကိသ္ဗိ-အဘယ်ကြောင့်၊ မမ-ငါ့အား၊
 သိဝိယော-သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ ကုဒ္ဒါ-အမျက်ထွက်လေကုန်သနည်း၊
 အဟံ-ငါသည်၊ ဒုတ္တရံ-မကောင်းသောအမှုကို၊ နပဿာမိ-မမြင်၊ တံ-
 ထိုအမှုကို၊ မမ-ငါ့အား၊ တံ-သင်သည်၊ ဝိယာစိက္ခ-ထင်စွာကြားပါ
 လော၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ပဗ္ဗဇယန္တု-နှင်ထုတ်ကြလေ
 ကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ တေန-
 ထိုစေအပ်သောအမတ်သည်၊ တုမှာကံ-သင်မင်းသားတို့သည်၊ ဟတ္ထိဒါ
 နေန-ဆင်ဖြူရတနာကို လှူအပ်သောကြောင့်၊ သိဝိယော-သိဝိပြည်သူ
 တို့သည်၊ ပဗ္ဗဇယန္တု-နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိ
 သော်၊ သောမနဿပတ္တော-ဝမ်းသာခြင်းသို့ရောက်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
 ကတ္တ-အိုအမတ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဟဒယံစက္ခု-နှစ်လုံး မျက်စိကို၊
 ဒဇ္ဇံ-ပေးလှူအံ့၊ မမ-ငါ့အား၊ ဗာဟိရကံ-အပြင်သော၊ နေံ-ဥစ္စာသည်၊
 ကိံ-အဘယ်ပြုအံ့၊ ဟိရညံဝါ-ငွေကိုလည်းကောင်း၊ သုဝဏ္ဏံဝါ-ရွှေကို
 လည်းကောင်း၊ မုတ္တာဝါ-ပုလဲကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဠုရိယာ-မဏိ
 ကျောက်မျက်ရွဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒက္ခိဏံ-လက်ျာ
 ဖြစ်သော၊ ဗာဟံဝါ-လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဝါမံ-လက်ဝဲဖြစ်သော၊

ဗာဟုံဝါ-လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ အာဂတံ-ရောက်လာသော၊ ယာစကံ-ယာစကာကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရသော်၊ ဒဒေယျံ-ပေးလှူခြင်း၏၊ နဝိကဓမ္မယျ-မတုန်လှုပ်လေရာ၊ မေ-ငါ၏၊ မနော-နှလုံးသည်၊ ဒါနေ-အလှူပေးခြင်း၌၊ ရမတေ-မွေ့လျော်ပါ၏၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းကုန် သော၊ သိဝယော-သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကာမံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ပဗ္ဗာနေတုံဝါ-နှင်ထုတ်လိုလည်း နှင်ထုတ်စေကုန်၊ ဟနန္တူဝါ-သတ်လိုလည်းသတ်စေကုန်၊ ဒါနာ-အလှူပေးခြင်းမှ၊ အဟံ-ငါသည်၊ နေဝဝိရ မိဿံ-မကြဉ်မရှောင်ပေအံ့၊ သတ္တဓာ-ခုနစ်စိတ်ခုနစ်ဖြာ၊ ကာမံ-အလို ရှိတိုင်း၊ ဆိန္ဒန္တု-ဖြတ်စေကုန်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာ-ဆို၌။

နာဂရာ-ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့မျှ၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှာ၊ ဩကာသံ-အခွင့်ကို၊ ဒေန္တု-ပေးစေကုန်၊ သွေ-နက်ဖန်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတ္တာ-ပေး၍၊ တတိယဒိဝသေ-သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ-သွားပါအံ့၊ ဝတ္တာ-ဆို၍၊ ကတ္တာရံ-အမတ်ကို၊ တေသံ-ထိုပြည်သူတို့၏၊ သန္တိကေ-အထံသို့၊ ပေသေတ္တာ-စေလိုက်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ သွေ-နက်ဖန်၊ သတ္တသတသတ္တကံနာမ-ခုနစ်ရာခုနစ်လီဖြစ်သော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒဿာမိ-ပေးအံ့၊ သတ္တသတ္တာနိ-ခုနစ်ပါးခုနစ်လီတို့သည် ကား၊ သတ္တဟတ္ထိသတာနိ-ခုနစ်ရာသောဆင်တို့လည်းကောင်း၊ သတ္တအဿသ္မတာနိ-ခုနစ်ရာသောမြင်းတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တရထသတာနိ-ခုနစ်ရာသောရထားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တက္ကတ္ထိသတာနိ-ခုနစ်ရာသော မိန်းမတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဓေနသတာနိ-ခုနစ်ရာသောနို့ညှစ်နွားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဒါသသတာနိ-ခုနစ်ရာသောကျွန်ယောက်ျားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဒါသိသတာနိ-ခုနစ်ရာသော ကျွန်မိန်းမတို့လည်းကောင်း၊ တွံ-သင်သည်၊ ပဋိယာဒေဟိ-စီရင်လေလော၊ နာနပ္ပကာရဉ္စ-အထူးထူးအပြားပြားလည်းဖြစ်သော၊ အန္နပါနာဒိ-ထမင်းအဖျော်အစရှိသော၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ-ပေးအပ်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သည်ကို၊ ဥပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေလော၊ ဣတိ-သို့၊ သဗ္ဗကမ္မိကံ-လုံးစုံအမှုနှင့် ယှဉ်သော၊ အမစ္စံ-အမတ်ကို၊ အာဏာပေတွာ-စေ၍၊ ဧကကောဝ-

တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ မဒ္ဒိဒေဝိယာ-မဒ္ဒိမိဖုရား၏၊ ဝသနဌာန-
 နေရာအရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဘဒ္ဒေမဒ္ဒိ-နမမဒ္ဒိ၊ အနုဂါမိကနိမိ-
 အစဉ်အတိုင်းသောရွှေအိုးကို၊ နိဒယမာနာ-သိုမှီးလိုသည်ရှိသော်၊ တွဲ-
 သင်နှမသည်၊ သီလဝန္တေသု-သီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဒဒေယျာသိ-
 ပေးလှူရာ၏လော၊ ဣတိ-သို့၊ တမ္ပိ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားကိုလည်း၊ ဒါနေ-
 အလှူပေးခြင်း၌၊ နိယောဇေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊ တယ-သင်နှမသည်၊
 (နုကဏ္ဍိတာ၌ အဝုတ္တကတ္တားစပ်လေ၊) အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဂမနကာရ
 ဏံ-သွားအံ့သောအကြောင်းကို၊ အာစိက္ခိတွာ-ကြားခဲ့၍၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဝနံ-တောသို့၊ ဝသနတ္ထာယ-နေအံ့သောငှာ၊ ဂမိဿာမိ-သွားအံ့၊ တွဲ-
 သင်နှမသည်၊ ဣဓေ-ဤနန်းအိမ်၌သာလျှင်၊ အနုက္ကဏ္ဍိတာ-မဆန့်
 ကျင်သည်ဖြစ်၍၊ မဇ္ဈလျော်သည်ဖြစ်၍၊ ဝသာဟိ-နေရစ်လော့၊ ဣတိ-
 သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ သာ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ မဟာရာဇ-အရှင်မင်းမြတ်၊
 အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှေဟိ-ရှင်မင်းကြီးတို့နှင့်၊ ဝိနာ-ကွာရှင်းရ၍၊
 ဧကဒိဝသမ္ပိ-တစ်နေ့မျှလည်း၊ နဝသိဿာမိ-မနေချင်ပါ၊ ဣတိ-သို့၊
 အာဟ-ဆို၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒုတိယဒိဝသေ-နှစ်ရက်
 မြောက်သောနေ့၌၊ သတ္တသတကံ-ခုနစ်ရာခုနစ်လီရှိသော၊ မဟာဒါနံ-
 အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ တဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊
 သတ္တသတကံ-ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီရှိသော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒန္တဿေဝ-
 ပေးလှူစဉ်လျှင်၊ တဿာ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားအား၊ သာအယံစိန္တနာ-ဤသို့
 သောအကြံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အလင်္ကာတရထေန-တန်ဆာဆင်
 အပ်သောရထားဖြင့်၊ မာတာပိတုနံ-မိခင် ဖခင်တို့၏၊ ဝသနဌာနံ-နေရာ
 အရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ အမ္မာ-အိုမိခင်တို့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊
 သွေ-မနက်ဖန်၊ ဂမိဿာမိတိ-သွားပါအံ့ဟု၊ တေ-ထိုမိခင် ဖခင်တို့ကို၊
 အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြားသည်ရှိသော်၊ အကာမကာနံ-အလိုမတူကုန်သော၊
 အသုမုခါနံ-ယိုသော မျက်ရည်ရှိကုန်သော၊ တေသံ-ထိုမိခင်ဖခင်တို့
 ၏၊ ရောဒန္တာနံယေဝ-ငိုကြွေးကုန်စဉ်လျှင်၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ပဒက္ခိဏံ-
 လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ တတော-ထိုနောင်မှ၊ နိက္ခမိတွာ

-ထွက်၍၊ တံဒိဝသံ-ထိုနေ့၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ နိဝေသနေ-အိမ်၌၊
ဝသိတွာ-နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ-မှီးသောက်သောနေ့၌၊ ဂမိဿာမိတိ-ငါသွား
အံ့ဟု၊ ပါသာဒတော-ပြဿဒ်မှ၊ ဩတရိ-သက်၏၊ မဒ္ဓိဒေဝီ-မဒ္ဓိမိဖုရား
သည်၊ သဿုသဿုယေဟိ-ယောက္ခမယောကျ်ား မိန်းမတို့သည်၊ နာနာ
နယေဟိ-အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ယာစေတွာ-တောင်းပန်ကြသော်၊
နိဝတ္တယမာနာပိ-ပြန်လိုသော်လည်း၊ တေသံ-ထိုယောက္ခမတို့၏၊ ဝစနံ-
စကားကို အနာဒိယိတွာ-နားမထောင်မူ၍၊ တေ-ထိုယောက္ခမတို့ကို၊
ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ပဒက္ခိဏံ-လက်ျာရစ်လည်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
သေသိတ္ထိယော-ကြွင်းသောမိန်းမတို့ကို၊ အပလောကေတွာ-ပန်ကြား၍၊
ဒွေပုတ္တေ-သားနှစ်ယောက်တို့ကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ဝေဿန္တရဿ-
ဝေဿန္တရာမင်း၏၊ ပထမတရံ-ရှေးဦးစွာ၊ ဂံတွာ-သွားလေ၍၊ ရထေ-
ရထား၌၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လင့်၏။

မဟာပုရိသော-ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ရထံ-ရထားထက်သို့၊
အဘိရူဟိတွာ-တက်၍၊ ရထေ-ရထား၌၊ ဌိတော-ရပ်လျက်၊ မဟာဇနံ-
လူအပေါင်းကို၊ အာပုစ္ဆိ-ပန်ကြား၏၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊ အပ္ပမတ္တာ-
မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒါနာဒိနိ-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-
ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောထာတိ-ပြုရစ်ကြကုန်လောဟု၊ အဿ-ထိုလူ
အပေါင်းအား၊ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ-ပေးခဲ့၍၊ နဂရတော-မြို့မှ၊
နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ မာတာ-
အမိဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဒါနစိတ္တ
ကော-အလှူပေးခြင်း၌ စိတ်ရှိ၏၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒေတုတိ-ပေးစေ
လောဟု၊ အာဘရဏာဟိ-တန်ဆာတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ-သတ္တရတနပုရာ
နိ-ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ သကဠာနိ-လှည်းတို့ကို၊
ဥဘောသု၊ ပဿေသု-နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌၊ ပေသေသိ-စေလွှတ်လိုက်၏၊
သောပိ-ထိုဝေဿန္တရာသည်လည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ကာယာရဋ္ဌမေဝ-
ကိုယ်၌ရှိအပ်တင်အပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အာဘရဏာဘဏ္ဍံ-
ဆင်အပ်သောတန်ဆာကို၊ သမ္ပတ္တိယာစကာနံ-ရောက်လာကုန်သော
ယာစကာတို့အား၊ အဋ္ဌာရသဝါရေ-တစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တို့ကို၊ ဒတွာ-

ပေး၍၊ သေသံ-အကြွင်းဖြစ်သော၊ သဗ္ဗ-အလုံးစုံကို၊ အဒါသိ-ပေး၏၊
 နဂရာ-မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍လျှင်၊ နိဝတ္တိတွာ-ပြန်၍၊ ဩလောကေ
 တုကာမော-ကြည့်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထို
 အခါ၌၊ အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပုညာနုဘာဝေန-ကောင်းမှုအာနု
 ဘော်အားဖြင့်၊ ရထပ္ပမာဏေ-ရထားအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဌာနေ-
 အရပ်၌၊ မဟာပထဝီ-မြေကြီးသည်၊ ဘိဇ္ဈိတွာ-ကွဲ၍၊ ပရိဝတ္တိတွာ-ပြန်
 ၍၊ ရထံ-ရထားကို၊ နဂရာဘိမုခံ-မြို့သို့ရှေးရှု၊ အကာသိ-ပြု၏၊ သော-
 ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ မာတာပီတု-မိခင် ဖခင်တို့၏၊ ဝသနဌာနံ-
 နေရာအရပ်ကို၊ ဩလောကေသိ-ကြည့်၏၊ တေနကာရညေန-ထိုသို့
 သောကရဏာကြောင့်၊ ပထဝီကမ္မော-မြေကြီးလှုပ်ခြင်းသည်၊ အဟော
 သိ-ဖြစ်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တေသံနိစ္ဆဘမာနာနန္တိ-အာဒိ-တေသံ
 နိစ္ဆဘမာနာနံအစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၉-၉၀။ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ နိစ္ဆဘမာနာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 တေသုသိဝီသု-ထိုသိဝီပြည်သူတို့သည်၊ နိကဗု န္ဓေသု-ထွန်လိုက်
 အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ပဗ္ဗာဇေန္ဓေသု-နှင်ထုတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊
 ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊
 တေသံ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာတို့သည်၊ နိက္ခမန္တာနံ-ထွက်သွားကုန်သည်
 ရှိသော်၊ မဟာဒါနံ ပဝတ္ထေတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သတ္တသတကမဟာဒါနံ
 -ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီရှိသောအလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှာ၊ အယာစိဿန္တိ-
 ဟူသည်ကား၊ ယာစိသံ-ငါခွင့်တောင်း၏၊ သာဝယိတွာတိ-ဟူသည်
 ကား၊ ဇောသာ ပေတွာ-ကြွေးကြော်စေ၍၊ ကဏ္ဏဆာရိန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 ယုဂ္ဂဠမဟာဘေရံ-အစုံသောစည်ကြီးကို၊ ဒဒါမဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိ-လှူလေ၏။

၉၁။ အထေတ္တာတိ-ဟူသည်ကား၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
 ဒါနေ-အလှူကို၊ ဒီယမာနေ-လှူအပ်သည်ရှိသော်၊ ဧတသ္မိဒါနဂ္ဂေ-ထို
 အလှူတင်းကုတ်၌၊ တုမူလောတိ-ဟူသည်ကား၊ တုမူလော-ဧကကော
 လာဟလီဘူတော-တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍၊ ဘေရ
 ဝေါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဘယာဝဟော-ကြောက်ဖွယ်ကိုဆောင်၏၊

ဟိသစ္စ-မှန်၏။ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို။ ဌပေတွာ-ထား၍။ အညေသံ-တစ်ပါးသောသူတို့အား။ သောဘိယျံ-ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကို။ ဇနေတိ-ဖြစ်စေ၏။ တဿ-ထိုလူအပေါင်းအား။ ဘယနာကာရံ-ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော အခြင်းအရာကို။ ဒဿေတုံ-ပြအံ့သောငှာ။ အနေနတံနိဟရန္တိအာဒိ-အနေနတံနိဟရန္တိ-အပိုင်းအခြားကို။ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။ ဣမံဝေဿန္တရမဟာရာဇာနံ-ဤဝေဿန္တရာမင်းမြတ်ကို။ ဒါနေနဟေတုနာ-အလှူပေးခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ သိဝယော-သိဝီတိုင်းသားတို့သည်။ ရဋ္ဌတော-တိုင်းနိုင်ငံမှ။ နိဟရန္တိ-ပဗ္ဗာဇန္တိ-နှင်ထုတ်ကုန်၏။ တထာပိ-ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ပုန-တစ်ဖန်။ အယံ-ဤမင်းဝေဿန္တရာသည်။ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော။ ဒါနံ-အလှူကို။ ဒေတိ-ပေးပြန်၏။

၉၂-၉၄။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ။ တံ-ဒါနံ-ထိုဆင်ဖြူလှူပြီးသည်မှနောက်ဖြစ်သော။ အလှူကို ဒဿေတုံ-ပြအံ့သောငှာ။ ဟတ္ထိတိဂါထံ-ဟတ္ထိအစရှိသော ဂါထာကို။ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။ တတ္ထ-ထိုဂါထာတို့၌။ ဂဝန္တိ-ဂဝံဟူသည်ကား။ နေနနံ-နို့ညှစ်သောနွားမတို့ကိုလည်းကောင်း။ စတုဝါဟိရထံ-ဒတွာတိ-ဧတ္ထစတုဝါဟိရထံဒတွာ ဟူသောပါဌ၌။ အဿာ-မြင်းတို့သည်။ ရထံဘာရံ-ရထားတည်းဟူသောဝန်ကို။ ဝဟန္တိ-ဆောင်ရွက်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ-ထို့ကြောင့်။ ဝါဟိနော-ဝါဟိနမည်ကုန်၏။ စတုရော-လေးစီးကုန်သော။ အာဇေသိန္ဓဝေ-အဿဇာနည်သိန္ဓောမြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ရထဉ္စ-ရထားကိုလည်းကောင်း။ ဗြဟ္မဏာနံ-ပုဏ္ဏားတို့အား။ ဒတွာ-လှူပြီး၍။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်။ အတ္ထော-အနက်ထည်း။ ဟိသစ္စ-မှန်၏။ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်။ နဂရတော-မြို့မှ။ နိက္ခမန္တေ-ထွက်လာသော်။ သဟဇာတေ-ဖွားဖက်ဖြစ်ကုန်သော။ သဠိသဟဿေ-ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော။ အမစ္စေစ-အမတ်တို့လည်းကောင်း။ ယေသဇနဉ္စ-ကြွင်းသောလူအပေါင်းတို့လည်းကောင်း။ အဿုပုဏ္ဏမုခံ-ပြည့်သောမျက်ရည်ရှိလျက်။ အနုဗန္ဓံ-အစဉ်အတိုင်း လိုက်လေသည်ကို။ နိဝတ္တေတွာ-ပြန်ရစ်စေ၍။ ရထံ-ရထားကို ပါဇေန္တော-နှင်လျက်။ မဒ္ဒိ-

မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ ပစ္စတော-နောက်မှ၊
ယာစကာ-အလှူခံတို့သည်၊ သစေအာဂစ္ဆန္တိ-အကယ်၍လိုက်လေကုန်
အံ၊ တံ-သင်နှမသည်၊ ဥပဓာရေယျာသိ-စုံစမ်းဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်လော၊
ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သာ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ ဩလော
ကေန္တိ-ကြည့်လျက်၊ နိသီဒိ-နေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုဘုရား
လောင်းအား၊ သတ္တသတကမဟာဒါနဂမနကာလေ-ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီ
အလှူကြီးကိုပေးခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌၊ ကတဒါနဉ္စ-ပြုအပ်သော
အလှူကိုလည်း၊ သမ္မာပုဏိတုံ-မှီရောက်ခြင်းငှါ၊ အသက္ကောန္တာ-မတတ်
နိုင်ကုန်သော၊ စက္ကောရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏား
တို့သည်၊ အာဂန္တာ-လာလတ်ကုန်၍၊ ဝဿန္တရော-ဝေဿန္တရာမင်းသည်၊
ကုဟိ-အဘယ်မှာနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းသည်ရှိသော်၊
ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍၊ ရထေန-ရထားဖြင့်၊ ဂတော-
သွားလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ အဿ-မြင်းတို့ကို၊
ယာစိဿာမာတိ-ငါတို့တောင်းကုန်အံ့ဟု၊ အနုဗန္ဓိသု-အစဉ်အတိုင်း
လိုက်လေကုန်၏၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ အာဂစ္ဆန္တေ-လိုက်လေကုန်
သော၊ တေ-ထိုလေးယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ ဒေဝ-
ရှင်မင်းကြီး၊ ယာစကာ-တို့သည်၊ အာဂတာ-လိုက်လာကုန်၏၊
ဣတိ-သို့၊ အာရောစေသိ-ကြားလေ၏၊ မဟာသက္ကော-ဘုရားလောင်း
သည်၊ ရထံ-ရထားကို၊ ဌပေသိ-ရပ်ထား၏၊ တန့်ရပ်၏လည်းဟူ၊
ဗြဟ္မဏာ-ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အဿ-မြင်းတို့ကို၊ ယာစိသု-တောင်းကုန်
၏၊ မဟာသက္ကော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အဿ-ထိုမြင်းတို့ကို၊
အဒါသိ-လှူလေ၏၊ တေ-ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တေ-ထိုမြင်းတို့ကို၊
ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဂတော-သွားလေကုန်၏၊ အဿသု-မြင်းတို့ကို၊
ဒိန္နေသုပန-ပေးလှူအပ်လေပြီးကုန်သော်ကား၊ ရထဓုရံ-ရထားဦးပွတ်
သည်၊ အာကာသေယေဝ-ကောင်းကင်၌သာလျှင်၊ အဋ္ဌာသိ-တည်လေ
၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ စက္ကောရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာ-
-နတ်တို့သည်၊ ရောဟိဇ္ဇမိဂဝဏ္ဏေန- စိုင်း၏အသွင်ဖြင့်၊ အာဂန္တာ-လာခဲ့
ကြ၍၊ ရထဓုရံ-ရထားဦးပွတ်ကို၊ သမ္ပဋိစ္စိတွာ-ကောင်းစွာခံ၍၊

အာဂမံသု-သွားလေကုန်၏။ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။
 တေသံ-ထိုစိုင်းတို့၏။ ဒေဝပုတ္တဘာဝံ-နတ်သား၏အဖြစ်ကို။ ဉာတွာ-
 သိ၍။ မဒ္ဒိ-အိုနှမ မဒ္ဒိ။ ဣဃံ-တိုက်တွန်း၏။ တံ-သင်နှမသည်။
 နိယာမေဟိ-မှတ်လင့်ပါလော့။ စိတ္တရူပံဝ-အံ့ဖွယ်သရဲသော အဆင်းကဲ့
 သို့။ ဒိဿတိ-ထင်၏။ ရောဟိစ္စဝဏ္ဏေန-စိုင်း၏။ အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့်။
 မိဂါ-သားတို့သည်။ မံ-ငါ့ကို။ ဒက္ခိဏာယ-လင်္ကာရစ်လှည့်ကုန်သော။
 အဿာဝိယ-မြင်းကဲ့သို့။ ဝဟန္တိ-ဆောင်ရွက်ကုန်၏။ ဣတိ-သို့။ ဝဟန္တိ-
 -ရွက်ဆောင်ကုန်၏။ ဣတိ-သို့။ မဒ္ဒိယာ-မဒ္ဒိမိဖုရားအား။ အာဟ-
 ဆို၏။

တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌။ စိတ္တရူပံဝါတိ-ဟူသည်ကား။ အစ္စရိယ
 ရူပံဝိယ-အံ့ဖွယ်သရဲရှိသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့တကား။ ဒက္ခိဏ
 သတိ-ဟူသည်ကား။ သုသိက္ခိတအဿာဝိယ-ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီး
 သောမြင်းတို့ကဲ့သို့။ မံ-ငါ့ကို။ ဝဟန္တိ-ဆောင်ကုန်၏။

အထ-ထိုအခါ၌။ ဧဝံ-သို့။ ဂစ္ဆန္တိ-သွားသော။ နံ-ထိုဘုရား
 လောင်းကို။ အပရော-တစ်ယောက်သော။ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်။
 အာဂံတွာ-လာပြန်၍။ ရထံ-ရထားကို။ ယာစိ-တောင်းလေ၏။ မဟာ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ ပုတ္တဒါရံ-သားမယားကို။ ဩတာရေ
 တွာ-ချ၍။ ရထံ-ရထားကို။ အဒါသိ-လှူလေ၏။ ရထေ-ရထားကို။
 ဒိန္နေပန-လှူအပ်သည်ရှိသော်ကား။ ဒေဝပုတ္တာ-နတ်သားတို့သည်။
 အန္တရဓာယိသု-ကွယ်လေကုန်၏။ တတော-ထိုနောင်မှ။ ပဋ္ဌာယပန-စ၍
 ကား။ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော သားမယားတစ်စုတို့သည်။ ပတ္တိကာဝ-
 ခြေချည်းသို့သာလျှင်။ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။ အထ-ထိုအခါ၌။ မဟာ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ မဒ္ဒိ-အိုနှမ မဒ္ဒိ-တံ-သင်နှမသည်။ ဂဏှာ
 ဇိနံ-ဂဏှာဇိနံသတို့သမီးကို။ ဂဏှာဟိ-ပိုက်ယူလော့။ အဟံ-ငါသည်။
 ဇာလီကုမာရံ-ဇာလီသတို့သားကို။ ဂဏှာမိ-ပိုက်ယူအံ့။ ဣတိ-သို့။
 ဝတွာ-ဆို၍။ ဥဘောပိ-နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သောသူတို့သည်။
 ဒွေ-နှစ်ယောက်ကုန်သော။ ဒါရကေ-သူငယ်တို့ကို။ အင်္ဂေန-ရင်ခွင်ဖြင့်။
 အာဒါယ-ယူ၍။ အညမညံ-အချင်းချင်း။ ပိယသလ္လာပါ-ချစ်ဖွယ်သော

စကားကို ပြောကြကုန်လျက်၊ ပတိပထ-ခရီးရင်ဆိုင်၊ ဂစ္ဆန္တေ-သွားကုန်သော၊ မနုဿေ-လူတို့ကို၊ ဝင်္ဂပဗ္ဗတဿ-ဝင်္ဂပါတောင်၏၊ မဂ္ဂ-ခရီးကို၊ ပုစ္ဆန္တိ-မေးမြန်းကုန်လျက်၊ သယမေဝ-အလိုလိုတို့သာလျှင်၊ ဩနတေသု-ကိုင်းညွတ်ကုန်သော၊ ဖလရက္ခေသု-အသီးရှိသောသစ်ပင်တို့၌၊ ဖလာနိ-သစ်သီးတို့ကို၊ ဒါရကာနံ-သူငယ်တို့အား၊ ဒေန္တာ-ပေးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တကာမေဟိ-အကျိုးကို အလိုရှိကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ-နတ်တို့သည်၊ မဂ္ဂဿ-ခရီး၏၊ သဒ္ဓိပိတတ္တာ-ချဉ်းအပ်ရုံးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မြေကြောရှုံ့အပ်သည်၏အဖြစ်လည်းဟူ၊ တဒဟေဝ-ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ စေတရဋ္ဌံ-စေတတိုင်းသို့၊ သမ္မာပုဏီသု-ကောင်းစွာရောက်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ စတုဝါဟိရထံဒတွာတိအာဒိ-စတုဝါဟိရထံ-ဒတွာအစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ကတွာစာတုမဟာပထေတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဂမနမဂ္ဂေနစ-သွားသောခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဿတော-နံပါးမှ၊ အာဂတေန-လာသော၊ ဗြဟ္မဏေန-ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဂတမဂ္ဂေနစ-လာသောခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိနိဝိဇ္ဇိတွာ-ထုတ်ချင်းတွင်း၍၊ ဂတဋ္ဌာနတ္တာ-ခရီးတည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စတုက္ကသင်္ခါတေ-ခရီးလေးဆောင်ဟုဆိုအပ်သော၊ စတုမဟာပထေ-လေးကြောင်းသောခရီးမ၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ တဿဗြဟ္မဏဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ရထံ-ရထားကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူ၍၊ ဧကာကိကောတိ-ဟူသည်ကား၊ အမစ္စဿဝကာဒိသဟာယာဘာဝေန-အမတ်အလုပ်အကျွေးအစရှိသောသူ အဆွေခင်ပွန်းမရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဧကကောဝ-တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တေနေဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ အဒုတိယောတိ-အဒုတိယောဝိဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ မဒ္ဓိဒေဝိက္ကဒမဗြဝိတိ-ဟူသည်ကား၊ မဒ္ဓိဒေဝိ-မဒ္ဓိမိဖုရားကို၊ က္ကဒံစနံ-ဤသို့သောစကားကို၊ အဘာသိ-ဆို၏။

၉၆-၉၉။ ပဒုမံပုဏ္ဏာရိကံဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ ပဒုမံဝိယစ-ကြာပဒုမ္မာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏာရိကံဝိယစ-ပုဏ္ဏာရိတ်ကြာဖြူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂဏ္ဍာဇိနိဂ္ဂဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ မဒ္ဓိ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ဂဏ္ဍာဇိနံ-

ဂဏှာဇိနိသတို့သမီးကို၊ အဂ္ဂဟေသိ-ပိုက်သိမ်းချီယူလေ၏။ အဘိဇာတာ
တိ-ဟူသည်ကား၊ ဇာတိသမ္ပန္နာ-ဇာတ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိသမံ
သမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝိသမံ-မညီညွတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ သမဉ္စ-
ညီညွတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ ဘူမိပဒေသ-မြေအရပ်ကို၊ ဒန္တိတိ-ဒန္တိ
ဟူသည်ကား၊ အာဂစ္ဆန္တိ-လာကုန်၏။ အနုမဂ္ဂေပတိပထေတိ-ဟူသည်
ကား၊ အနုမဂ္ဂေဝါ-အစဉ်အတိုင်းသောခရီးလည်းကောင်း၊ ပတိပထေဝါ-
ခရီးရင်ဆိုင်၍လည်းကောင်း၊ ဝါသဒ္ဓဿ-ဝါသဒ္ဓါ၏။ လောပေါ-
ကျေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အနုမဂ္ဂေ
ပဋိပထေဟူသောပုဒ်၌၊ ဝါသဒ္ဓါကျေသည်ဟူလိုသည်၊ ကရုဏန္တိ-ဧသော
သဒ္ဓေါ-ကရုဏံ-ဟူသော ဤသဒ္ဓါသည်၊ ဘာဝနပုံသကနိဒ္ဒေသော-
ကြိယာနုပုလ္လိင်ကို ပြကြောင်းဖြစ်သောပုဒ်တည်း၊ ကရုဏာယိကံ-
ကရုဏာနှင့်စပ်ယှဉ်သော၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကရုဏာသဒ္ဓါသည်၊ ဣတ္ထိလိင်
ဖြစ်သည်၊ သို့ဣတ္ထိလိင်သဒ္ဓါဖြစ်လျက် ဤအရာ၌၊ ကရုဏံဟုကြိယာ
နုပုလ္လိင် ရှိလေသည်ကား၊ ဂီရံသဒ္ဓါသို့လိုက်၍၊ ကရုဏံ-သနားကြင်
နာစွာသော၊ ဂီရံ-စကားကို၊ ဥဒိရယံ- မြွက်ဆိုလင့်ကုန်၏ဟု၊
ယောဇနာသင့်သည် ဟူလိုသည်။) ဒုက္ခံတေပဋိဝေ ဒန္တိတိ-ဟူသည်
ကား၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ သုခုမာလာ-သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်သော၊ ဣမေ-
ဤသားမယားတစ်စုတို့သည်၊ ပဒေသာ-ခြေချည်းဖြင့်၊ ဂစ္ဆန္တိ-သွားကြ
ကုန်၏။ ဒုရေဝဣတောဝဂံ ပဗ္ဗတောတိ-ဟူသည်ကား၊ တဒါ-
ထိုအခါ၌၊ တေ-ထိုသူအပေါင်းတို့သည်၊ ကာရုညဝသေန-သနားသည်
၏အစွမ်းဖြင့်၊ အမှေသု-ငါတို့ကြောင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ
ခြင်းကို၊ ပဋိလဘန္တိ-ရကုန်၏၊ တထာ-ထိုအတူ၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ဥပ္ပန္နဒုက္ခံ-ဖြစ်သောဆင်းရဲကို၊ ပဋိဝေဒန္တိ-တစ်ဖန် ခံစားကြကုန်၏၊
ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

၁၀၀-၁။ ပဝနေတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနေ-တောကြီးထဲ၌၊ ဖလိ
တေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဖလဝန္တေ-အသီးရှိကုန်သော၊ ဥဗ္ဗိဒ္ဓါတိ-ဟူသည်
ကား၊ ဥဒ္ဓဂ္ဂတာ-အထက်သို့တက်ကုန်သော ဥစ္စာမြင့်ကုန်သော၊ ဥပဂစ္ဆ

န္တိဒါရကေတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ဖလာနိ-သစ်သီးတို့သည်၊ ဒါရကာနံ-သူငယ်တို့၏၊ ဟတ္ထပဂယာနိ-လက်လှမ်းယူနိုင်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ဧဝံတထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ရက္ခာ-သင်ပင်ထိုသည်၊ သယမေဝ-မိမိတို့အလိုလိုလျှင်၊ သာခါဟိ-အခက်တို့ဖြင့်၊ ဩနမိတွာ-ညွတ်၍၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့ကို၊ ဥပေန္တိ-ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၁၀၂။ အစ္ဆရိယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အစ္ဆရာယောဂ္ဂံ-အံ့ဖွယ်သရဲနှင့်ယှဉ်သော၊ အစ္ဆရံ-လက်ဖြင့်ကို၊ ပဟရိတံ-ထိုးအံ့သောငှာ၊ ယုတ္တံ-ရှဉ်၏၊ အဘူတပုဗ္ဗဘူတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဘူတံ-ရှေးကာလ မဖြစ်စဖူးသော၊ လောမာနံ-အမွေးတို့၏၊ ဟံသနသမတ္တတာယ-ထခြင်း ရွှင်ခြင်း၌ စွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ လောမဟံသနံ-လောမဟံသနမည်၏၊ သာဟုကာရန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သာဓုကာရံ-ကောင်းချီးကို၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ အယမေဝ-ဤသာဓုကာရဟူသော ပါဌ်သည်ပင်လျှင်၊ ပါဌော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ (သာဟုကာရရှိသောပါဌ်ကို၊ သာဓုကာရဟု ဖွင့်အပ်သည်၊ သာဓုကာရပင်သော်လည်း ပါဌ်ရှိလျှင် ဖွင့်ဖွယ်မရှိပြီဖြစ်သည်ဟူလိုသည်၊) ဣတ္ထိရတနဘာဝေ-မိန်းမရတနာ၏အဖြစ်၌၊ သဗ္ဗေဟိ-အလုံးစုံကုန်သော၊ အင်္ဂေဟိ-အင်္ဂါဖြစ်ကုန်သော၊ အဝယဝေဟိ-အစိတ်တို့ဖြင့်၊ သောဘတိ-တင့်တယ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗဂံသောဘဏာ-သဗ္ဗဂံသောဘဏမည်၏၊ အလုံးစုံအင်္ဂါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းရှိ၏လည်းဟူ။

၁၀၃-၄။ အစ္ဆေရံဝတာတိ-ဟူသည်ကား၊ အစ္ဆရိယံဝတ-အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ ဝေဿန္တရဿတေဇေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝေဿန္တရဿ-မင်းဝေဿန္တရာ၏ ပုညာနုဘာဝေန-ကောင်းမှု၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သံခိပိ သုပထံယက္ခာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဝတာ-နတ်တို့သည်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ပုညတေဇေန-ကောင်းမှု၏တန်ခိုးအာနုဘော်သည်၊ စောဒိတာ-တိုက်တွန်းအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တံမဂ္ဂံ-ထိုခရီးကို ပရိက္ခယံ-ကုန်ခြင်းသို့၊ ခြင်ခြင်းသို့လည်းဟူ၊ ပါပေသုံ-ရောက်စေကုန်၏၊ အပ္ပကံ-အနည်းငယ်ကို၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏၊ တံပန

ဝစနံ-ထိုစကားကို၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့၌၊ ကရုဏာယ-သနားကြင်နာသဖြင့်၊ ကတံဝိယ-ပြုအပ်သကဲ့သို့၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဇေတုတ္တရာမြို့၌၊ ဇေတတိုင်းသည်၊ ယူဇနာသုံးဆယ်ခရီးအကြားရှည်ဝေး၏။ ထိုသွားသောခရီးကို နေ့ချင်းရောက်သည်ကား၊ ဘုရားလောင်းကောင်းမှု၏ အာနုဘော်သည်၊ တိုက်တွန်းအပ်ကုန်သောနတ်တို့သည်၊ ခရီးကို နေ့ချင်းရောက်စေသည်ကို၊ မြေကျောရှုံသည်ဟုဆိုလိုသည်။ ထိုစကားကိုလည်း သူငယ်တို့၌ မပင်ပန်းစေလိုသော ကရုဏာဖြင့် ပြုအပ်သကဲ့သို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။) အနုကမ္မာယဒါရကေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဟိဝိတ္ထာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို အကျယ်ဆိုပေအံ့၊ ဇေတုတ္တရနဂရတော-ဇေတုတ္တရာမြို့မှ၊ သုဝဏ္ဏဂီရိတာလောနာမ-သုဝဏ္ဏဂီရိတာလအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတော-တောင်သည်၊ ပဉ္စယောဇနာနိ-ငါးယူဇနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော-ထိုတောင်မှ၊ ကောန္တိမာယာနာမ-ကောန္တိမာယာအမည်ရှိသော၊ နဒီ-မြစ်သည်၊ ပဉ္စယောဇနာနိ-ငါးယူဇနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော-ထိုကောန္တိမာယာမြစ်မှ၊ မာရဉ္စနာဂီရိနာမ-မာရဉ္စနာဂီရိမည်သော၊ ပဗ္ဗတော-တောင်သည်၊ ပဉ္စယောဇနာနိ-ငါးယူဇနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော-ထိုမာရဉ္စနာဂီရိတောင်မှ၊ ဒဏ္ဍဗြဟ္မဏဂါမော-ဒဏ္ဍမည်သောပုဏ္ဏားရွာသည်၊ ပဉ္စယောဇနာနိ-ငါးယူဇနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော-ထိုပုဏ္ဏားရွာမှ၊ မာတုလနဂရံ-ဦးရီးမြို့သည်၊ ဒသယောဇနာနိ-ဆယ်ယူဇနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ တံရဋ္ဌံ-ထိုတိုင်းသည်၊ ဇေတုတ္တရနဂရတော-ဇေတုတ္တရာမြို့မှ၊ တိသယောဇနာနိ-ယူဇနာသုံးဆယ်ထို့သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ဒေဝတာ-နတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ပုညတေဇေန-ကောင်းမှု၏တန်ခိုးအာနုဘော်သည်၊ စောဒိတာ-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မဂ္ဂံ-ခရီးကို၊ ပရိက္ခယံ-ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေသု-ရောက်စေကုန်၏၊ တံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံသောအရပ်ကို၊ ဧကာဟေနေဝ-တစ်နေ့ခြင်းဖြင့်၊ အတိက္ကမိသု-လွန်လေကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နိက္ခန္တဒိဝဿယေဝ-စေတရဋ္ဌမှပါဂမ္ဘန္တိ-နိက္ခန္တဒိဝဿယေဝ-စေတရဋ္ဌမှပါ

ဂမုံ-ဟူ၍၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဇဝံ-သို့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သယာနသမယေ-
ညချမ်းသာအခါ၌၊ စေတရဋ္ဌမာတုလနဂရံ-စေတတိုင်းဖြစ်သော ဦးရီး
မြို့သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ တဿနဂရဿ-ထိုစေတမြို့၏၊ ဒွါရသမီပေ-
တံခါး၏အနီး၌၊ သာလာယ-စရပ်၌၊ နိသီဒိ-နေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊
မဒ္ဒိဒေဝီ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပါဒေသု-ခြေ
တို့၌၊ ရဇံ-မြူကို၊ မုဉ္ဇိတွာ-သုတ်၍၊ ပါဒေ-ခြေတို့ကို၊ သမ္မာဟိတွာ-
ဆုတ်နယ်ပြီးသော်၊ ဝေဿန္တရဿ-မင်းဝေဿန္တရာ၏၊ အာဂတဘာဝံ-
ရောက်လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာဇနံ-လူများအပေါင်း
ကို၊ ဇနာပေဿာမိတိ-သိစေအံ့ဟု၊ သာလတော-စရပ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
ထွက်လာ၍၊ တဿ-ထိုလူအပေါင်း၏၊ စက္ခုပထေ-မျက်စိမြင်ရာဖြစ်
သော၊ ဒွါရေ-တံခါး၌၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊ နဂရံ-စေတမြို့သို့၊ ပဝေ
သန္တိယော-ဝင်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောစ-မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊
နဂရတော-မြို့မှ၊ နိက္ခမန္တိယော-ထွက်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောစ-မိန်းမ
တို့သည်လည်းကောင်း၊ တံ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ ဒိသွာ-မြင်ကုန်၍၊ ပရိဝါ
ရေသုံ-ခြံရံကုန်၏၊ မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ တဉ္စ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရား
ကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဿန္တရဉ္စ-မင်းဝေဿန္တရာကိုလည်းကောင်း၊
အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပုတ္တေစ-သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
တထာ-ထိုအခြင်းအရာဖြင့်၊ အာဂတေ-ရောက်လာသည်တို့ကို၊ ဒိသွာ-
မြင်၍၊ ရာဇာနံ-မင်းတို့အား၊ အာစိက္ခံ-ကြားလေ၏၊ သဋ္ဌိသဟဿ
ရာဇာနော-ခြောက်သောင်းသော မင်းအပေါင်းတို့သည်၊ ရောဒန္တော-
ငိုကျွေးကုန်လျက်၊ ဝိရဝန္တာ-မည်တမ်းကုန်လျက်၊ တဿ-ထိုမင်း
ဝေဿန္တရာ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အာဂန္တာ-လာကြကုန်၍၊ မဂ္ဂပရိဝီ
သမံ-ခရီးသွားခြင်းကြောင့် မညီမညွတ်သော အညောင်းအညာကို၊
ဝိနောဒေတွာ-ငြိမ်စေပြီးသော်၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ အာဂမနကာရ
ဏံ-လာသောအကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိသု-မေးကုန်၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟတ္ထိဒါနံ-ဆင်ဖြူရတနာ
လှူသောအဖြစ်ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသောစကားကို၊

ကထေသိ-ပြောဆို၏။ တံ-ထိုအလုံးစုံသောအခြင်းအရာကို။ သုတွာ-
 ကြားရ၍၊ တေ-ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ရဇ္ဇေန-
 မင်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိမန္တယိသု-ဖိတ်ကြကုန်၏၊ မဟာပူရိသော-
 ယောက်ျားမြတ်သည်၊ မယာ-ငါသည်၊ တုမှာကံ-သင်မင်းတို့၏၊ ရဇ္ဇံ-
 ပြည်ကို၊ ပဋိဂ္ဂဟိတမေဝ-ယူအပ်ခံအပ်ပေသည်သာလျှင်၊ ဟောတု-
 ဖြစ်လင့်စေဦး၊ ရာဇာပန-ခမည်းတော်သဗ္ဗယမင်းမြတ်သည်ကား၊
 မံ-ငါ့ကို၊ ရဋ္ဌံ-တိုင်း၊ နိုင်ငံမှ၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ပဗ္ဗာဇေသိ-
 နှင်ထုတ်တော်မူလေ၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဝင်္ဂပဗ္ဗတမေဝ-ဝင်္ဂပါ
 တောင်သို့သာလျှင်၊ ဂမိဿာ မိတိ-ငါသွားအံ့ဟု၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တေသံ-
 ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ နာနပ္ပကာရံ-အထူးထူးအပြားပြား၊ တုတ္ထံ-
 ထိုစေတရဋ္ဌမြို့၌၊ ဝါသံ-နေခြင်းကို၊ ယာစိယမာနောပိ- တောင်းပန်အပ်
 သော်လည်း၊ တံ-ထိုမင်း၏အဖြစ်ကို၊ အနလကံရိတွာ-တန်ဆာဆင်လို
 ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ တေဟိ-ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ ဂဟိတာရက္ခော-
 ယူအပ်သောအစောင့်အရှောက် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံရတ္တိ-ထိုည၌ပတ်လုံး၊
 သာလာယမေဝ-ဇရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ-မိုးသောက်
 သောနေ့၌၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ နာနဂ္ဂရသတောဇနံ-
 အထူးထူးအရသာရှိသော ဆောဇဉ်ကို၊ ဘုဉ္ဇိတွာ-စားပြီးသော်၊ တေဟိ-
 ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ ပရိဝုတော-ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်လေ၍၊ ပန္နရသယောဇနံ-တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော၊ မဂ္ဂံ-
 ခရီးသို့၊ ဂန္တာ-ရောက်၍၊ ဝနဒ္ဒါရေ-တော၏အဝ၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ တေ-
 ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ နိဝတ္တေတွာ-ပြန်စေ၍၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ ပန္နရ
 သယောဇနံ-တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော၊ မဂ္ဂံ-ခရီးကို၊ တေဟိ-
 ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ အာစိက္ခိတနိ ယာမေနေဝ-ကြားအပ်၊
 မှာထားအပ်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင်၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ သဌိသဟဿာနိတဒါ-ဝင်္ကမာဂမုပဗ္ဗတန္တိ-သဌိသဟဿာ
 နိတဒါ-ပ-ဝင်္ကမာဂမုပဗ္ဗတံ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူ
 အပ်၏။

၁၀၅။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တတ္ထ-ထိုစေတရဋ္ဌမြို့၌၊ သဌိသဟဿာ

နိ-ခြောက်သောင်းကုန်သော၊ မာတုလာ-ဦးရီးမင်းတို့သည်၊ ဝသန္တိ-နေ
ကုန်၏၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သောမင်းတို့သည်၊ အဉ္ဇလိကာ-လက်အုပ်
ချီကုန်သည်၊ တုတ္တာ-ဖြစ်ကုန်၍၊ ရောဒမာနာ-ငိုကျွေးကုန်လျက်၊ ဥပါ
ဂမုံ-ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၁၀၆။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ စေတေဟိ-စေတရဋ္ဌမင်းတို့နှင့်လည်းကောင်း၊
စေတပုတ္တေဟိ-စေတမင်းသားတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သလ္လာပံ-စကား
ပြောဟောခြင်းကို၊ ဝတ္တေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ တေ-ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊
တတော-ထိုအရပ်မှ၊ နိဝတ္တေတွာ-ပြန်ရစ်စေ၍၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ
၍၊ ဝင်္ကံ-ဝင်္ကံအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတံ-တောင်သို့၊ စတ္တာရောဇနာ-လေး
ယောက်သားတို့သည်၊ အာဂမံသု-သွားလေကုန်၏။

တတ္ထဝတ္တေတွာသလ္လာပန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ-ထိုအရပ်၌၊
ရာဇူဟိ-မင်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေဟိသမာဂမေဟိ-ထိုအပေါင်းအပါတို့
နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ ပီတိသမ္မောဒမာနာ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်လျက်၊
ကထံ-စကားကို၊ ပဝတ္တေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ပြောဟောခဲ့၍လည်းဟူ၊ စေတ
ပုတ္တေဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ စေတရာဇာပုတ္တေဟိ-စေတရဋ္ဌမင်းသားတို့
နှင့်၊ တေတတောနိက္ခမိတွာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ တေရာဇာနော-ထို
စေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ တတောဝနဒ္ဓါရတော-ထိုတောဝင်အရပ်မှ၊ နိဝတ္တေ
တွာ-ပြန်စေ၍၊ ဝင်္ကံမာဂမုပဗ္ဗတန္တိ-ဝင်္ကံမာဂမုပဗ္ဗတံ-ဟူသည်ကား၊
စတ္တာရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ ဣမေဇနာ-ဤသူတို့သည်၊ ဝင်္ကံ
ပဗ္ဗတံ-ဝင်္ကံပါတောင်သို့၊ ကို၊ ဥဒ္ဓိဿ-ရည်၌၊ အာဂမာ-သွားကြကုန်
၏။

☞ အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တေဟိ-
ထိုစေတရဋ္ဌမင်းသားတို့သည်၊ အာစိက္ခိတမဂ္ဂေန-ကြားအပ်သောခရီးဖြင့်၊
ဂစ္ဆန္တော-သွားကြကုန်သော်၊ ဂန္ဓမာဒနပဗ္ဗတံ-ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့၊
ပတွာ-ရောက်၍၊ တံဒိဝသံ-ထိုနေ့၌၊ တတ္ထ-ထိုဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊
ဝသိတွာ-နေ၍၊ တတော-ထိုဂန္ဓမာဒနတောင်မှ၊ ဥတ္တရာဘိမုခေါ-
မြောက်အရပ်သို့ရှေးရှု၊ ဝေပုလ္လပဗ္ဗတပါဒေန-ဝေပုလ္လမည်သော
တောင်ခြေရင်းသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ကေတုမတီနာမ-ကေတုမတီ

မည်သော၊ နဒီတီရေ-မြစ်နား၌၊ နိသိဒိတွာ-နေ၍၊ ဝနစရကေန-
တောမုဆိုးသည်၊ ဒိန္န-သော၊ မရမံသံ-ကောင်းမြတ်သောအမြန်အရသာ
ရှိသောအသားကို၊ ခါဒိတွာ-စား၍၊ တတော-ထိုမုဆိုးအား၊ သုဝဏ္ဏသုစိ-
-ရွှေဆံကျင် ရွှေဆံတို့ကို၊ ဒတွာ-ပေးပြီး၍၊ နတွာ-ရေချိုး၍၊ ပိဝိတွာ-
ရေသောက်၍၊ ပဋိပဿဒ္ဒဒရ၊ ထော-ပူပန်ခြင်း၊ ငြိမ်းပြီးသော်၊
နဒီ-မြစ်သို့၊ ဩတရိတွာ-သက်၍၊ သာနုပဗ္ဗတသိခရရေ-တောင်လျှင်
အဖျား၌၊ ဌိတသာ-တည်သော၊ နိဂြော သေ-ပညောင်ပင်၏၊ မူလေ-
အရင်း၌၊ ထောကံ-အတန်ငယ်၊ နိသိဒိတွာ-နေ၍၊ ဥဌာယ-ထ၍၊
ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ နာလိကပဗ္ဗတံ-နာလိကမည်သောတောင်
ကို၊ ပရိဟရန္တော-တစ်ဖန်တက်၍၊ မုစလိန္ဒ သရံ-မုံစလိန္ဒာအိုင်သို့၊
ဂန္တော-ရောက်၍၊ သရတီရေန-အိုင်နားဖြင့်၊ ပဗ္ဗုတ္တ ရကောဏံ-အရှေ့
မြောက်ထောင့်အရပ်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ဧကပဒိက မဂ္ဂေနေဝ-
တစ်ယောက်သာသွားလောက်သောခရီးဖြင့်လျှင်၊ ဝနဃဋ္ဌံ-တောအုပ်သို့၊
ပဝိသိတွာ-ဝင်လေ၍၊ တံ-ထိုတောအုပ်ကို၊ အတိက္ကမ္မ-လွန်၍၊ ဂီရိဝ
ဒုဂ္ဂါနံ-ကူးသွားခြင်းငှာ ခဲရင်းသော နဒီပဘဝါနံမြစ်တောင်တို့၏၊
ပူရတော-ရှေ့မှ၊ စတုရသံ-လေးထောင့်ရှိသော၊ ပေါက္ခရဏိ-ရေကန်
သို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်လေ၏။

၁၀၇။ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ အာ
ဝဇ္ဇန္တော-ကြည့်လတ်သော်၊ မဟာသက္ကော-ဘုရားလောင်းသည်၊
ဟိမဝန္တ-ဟိမဝန္တာသို့၊ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝသနဌာနံ-နေရာ
အရပ်ကို၊ လဒ္ဓါ-ရအံ့သောငှာ၊ ဝဋ္ဋတီတိ-သင့်မြတ်၏ဟု၊ စိန္တေတွာ-
ကြံ၍၊ ဝိသုကမ္မ-ဝိသကြိုနတ်သားကို၊ ပေသေသိ-စေလွှတ်၏၊ သမ္မ-
အချင်းဝိသကြို၊ တွံ-သင်သည်၊ ဝကံပဗ္ဗတကုစ္ဆိမိ-ဝကံပါတောင်၌၊
ရမ္မဏိယဌာနေ-မွေလျော် သောအရပ်၌၊ အဿမပဒံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊
မာပေဟိ-ဖန်ဆင်းလေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ပေသေသိ-စေလိုက်၏၊
သော-ထိုဝိသကြိုနတ်သားသည်၊ တတ္ထ-ထိုတောင်အဝှမ်း၌၊ ဒွေပဏ္ဏ
သာလာယောစ-နှစ်ဆောင်သောကျောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေစကံ
မေစ-နှစ်ခုသောစကြိုန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေရတ္ထိဌာနဒီဝဌာနာနိစ-

နှစ်ခုသောနေ့သန့်စရာ၊ ညဉ့်သန့်စရာ ကုဋ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာပေ
 တွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ တေသု တေသုဌာနေသု-ထိုထိုသောအရပ်တို့၌၊ နာနာ
 ပုပ္ဖဝိစိတ္တရက္ခေစ-အထူးထူးပွင့်သောပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သောသစ်ပင်
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပုပ္ဖဂုဇ္ဈေစ-ပန်းချုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကဒလိ
 ဝနာဒီနိစ-ငှက်ပျောတော အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာပေတွာ
 -ဖန်ဆင်းစီရင်ပြီး၍၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ ပရိက္ခာရေ-
 ရဟန်းတို့၊ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ-စီရင်၍၊ ယေကေစိ-
 အကြင်သူတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတုကာမာ-ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏၊
 တေ-ထိုရဟန်းပြုလိုသောသူတို့သည်၊ ဂဏ္ဍာန္တတိ-ယူကြပါကုန်လောဟု၊
 အက္ခရာနိ-အက္ခရာတို့ကို၊ လိက္ခိတွာ-ရေး၍၊ အမနုဿေစ-ဘီလူးတို့
 ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေရဝသဒ္ဓမိဂ ပက္ခိနေစ-ကြောက်မက်ဖွယ်သော
 အသံရှိသော သားကောင်ငှက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပတိက္ကမာပေတွာ
 -ဖယ်စေ၍၊ သကဌာနမေဝ-မိမိနေရာ နတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော-သွား
 လေ၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကပဒိကမဂ္ဂ-တစ်ယောက်
 သွားလောက်သောခရီးကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ပပ္ဖဇိတာနံ-ရဟန်းရသေ့တို့
 ၏၊ ဝသနဌာနံ-နေရာအရပ်သည်၊ ဘဝိဿတိတိ-ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ မဒ္ဓိဉ္စ-
 မဒ္ဓိမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပုတ္တေစ-သားသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 တတ္ထေဝ-ထိုမြင်ရာအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ အဿမပဒံ-
 ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့၊ ပဝိသိတွာ-ဝင်၍၊ အက္ခရာနိ-အက္ခရာတို့ကို၊
 ဩလောကေတွာ-ကြည့်၍၊ အဟံ-ငါ့ကို၊ သက္ကေန-သိကြားမင်းသည်၊
 ဒိဋ္ဌော-မြင်အပ်သည်၊ အသ္မိတိ-ဖြစ်၏ဟု၊ ပဏ္ဏသာလံ-ကျောင်းသင်္ခမ်း
 ကို၊ ဝိဝရိတွာ-ဖွင့်လှစ်၍၊ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်သည်ရှိသော်၊ ခဂ္ဂဉ္စ-သံလျက်ကို
 လည်းကောင်း၊ ဓနဉ္စ-လေးကိုလည်းကောင်း၊ အပနေတွာ-ပါယ်၍၊
 သာဠကေ-လူဝတ်ပုဆိုးတို့ကို၊ ဩမုဉ္စိတွာ-ချွတ်၍၊ ဣသိဝေသံ-ရသေ့
 ၏အသွင်ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ကတ္တရဒဏ္ဍံ-တောင်ဝှေးကို၊ အာဒါယ-
 ယူ၍၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်ခဲ့၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓသဒိသေန-ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 နှင့်တူသော၊ ဥပသမေန-ငြိမ်သက်တည်ကြည်ခြင်းဖြင့်၊ ဒါရကာနံ-

သားငယ်တို့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ မဒ္ဒိဒေဝိပိ-
မဒ္ဒိမိဖုရားသည်လည်း၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်ရ၍၊
ပါဒေသု-ခြေတို့၌၊ ပတိတွာ-ဝပ်၍၊ ရောဒေတွာ-ငို၍၊ တေနေဝ-ထိုမင်း
ဝေဿန္တရာနှင့်လျှင်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ အဿမံ-ကျောင်းသခံမီးသို့၊
ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဣသိဝေသံ-ရသေ့မ၏အသွင်ကို၊ ဂဏှိ-ယူလေ၏၊
ပစ္ဆာ-နောက်မှ၊ ပုတ္တေပိ-သားသမီးတို့ကိုလည်း၊ တာပသကုမာရကေ-
ရသေ့သူငယ်တို့ကို၊ ကရိသု-ပြုကြကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ မဒ္ဓိ-မဒ္ဓိမိဖုရားကို၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ယာစိ-တောင်းပန်၏၊
ဘဒ္ဒေမဒ္ဓိ-အိုနမမဒ္ဓိ၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ ဣတော-ဤအခါမှ၊ ပဠာယ-
စ၍၊ ပဗ္ဗဇိတာနာမ-ရသေ့မည်ကုန်၏၊ ဣတ္ထိစနာမ-မိန်းမမည်သည်
ကား၊ ဗြဟ္မစရိယဿ-မြတ်သောအကျင့်သတင်း၏၊ မလံ-အညစ်
အကြေးတည်း၊ ဒါနိဣဒါနိ-ဤအခါ၊ ဝိကာလေ-နေမွန်းလွဲသောအခါ၌၊
မမ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ တံ-သင်နှမသည်၊ မာအာဂစ္ဆ-မလာပါ
နှင့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ယာစိ-တောင်း၏၊ သာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရား
သည်၊ သာဓုတိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိတွာ-ဝန်ခံ၍၊ မဟာသတ္တံ-ပိ-
ဘုရားလောင်းကိုလည်း၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ယာစိ-တောင်း၏၊ ဒေဝ-ရှင်မင်း
ကြီး၊ တုမေ-ရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊ ပုတ္တေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-
ထိန်းသိမ်းတော်မူ၍၊ ဣဒေဝ-ဤကျောင်းသခံမီး၌သာလျှင်၊ ဟောထ-
နေသည်ဖြစ်တော်မူကုန်လေ၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဖလာဖလံ-သစ်သီး
ကြီးငယ်ကို၊ အာဟရိဿာမိ-ဆောင်ယူပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝရံ-ဆုကို၊
ယာစိ-တောင်း၏၊ သာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ တတော-ထိုနောင်မှ၊
ပုဠာယ-စ၍၊ အရညတော-တောအရပ်မှ၊ ဖလာဖလာနိ-သစ်သီးကြီး
ငယ်တို့ကို၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်ယူခဲ့၍၊ တယောဇနေ-သားအဖသုံး
ယောက်တို့ကို၊ ပဋိဇဂ္ဂိ-လုပ်ကျွေး၏၊ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရော-လေး
ယောက်ကုန်သော၊ ခတ္တိယာ-မင်းတို့သည်၊ ဝကံပဗ္ဗတကုစ္ဆိယံ-ဝကံပါ
တောင်အဝှမ်း၌၊ သတ္တမာသတ္တံ-ခုနစ်လပတ်လုံး၊ ဝသိသု-နေကြကုန်၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ အာမန္တယိတွာဒေဝိန္ဒော-ပ-ဝိသုကမ္မံမဟိဒ္ဓိကန္တိ
အာဒိ-အာမန္တယိတွာဒေဝိန္ဒော-ပ-ဝိသုကမ္မံမဟိဒ္ဓိကံ အစရှိသောဂါထာ

ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အာမန္တယိတွာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ မဟိဒ္ဓိကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာတိယာ-များစွာသော၊ ဒေဝိဒ္ဓိယာ-နတ်တို့၏တန်ခိုးနှင့်၊ သမန္တာဂတံ-ပြည့်စုံသော၊ အဿမံသုကတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဿမပဒံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ သုဂတံ-ကောင်းစွာပြုပြင်ခြင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ရမ္မဏိယံ-နှစ်သက်မွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဝေဿန္တရဿ-မင်းဝေဿန္တရာအား၊ ဝသနာနုစ္ဆဝိကံ-နေခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သော၊ ပဏ္ဏသာလံ-သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို၊ သုမာပယာတိ-ဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌ-ကောင်းစွာ၊ မာပယာဟိ-ဖန်ဆင်းလေလော့၊ အာနာပေသိ-စေလိုက်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝစနသေသော-ပါဌသေသကို၊ ပဝေသိတဗ္ဗော-သွင်းအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပါဌိတော်၌၊ ပဏ္ဏသာလံသုမာပယ-ဟူသောပါဌ၌၊ ပဏ္ဏသာသံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းကို၊ မာပယ-ဖန်ဆင်းစီရင်လေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ သက္ကောသိကြားမင်းသည်၊ အာဏာပေသိ-စေလိုက်၏၊ ဟုပါဌသေသတည်၍၊ ယောဇနာလေဟူလိုသည်။) သုမာပယိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝိသုကဓမ္မာ-ဝိသကြိုနတ်သားသည်၊ သမ္မာ-ကောင်းစွာ၊ မာပေသိ-ဖန်ဆင်းလေ၏။ ဘဘ။ အသုညောတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်သော အသမော-ထိုကျောင်းသင်္ခမ်းသည်၊ အသုညော-မဆိတ်ညံသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဧဝံတထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ တဿ-ထိုသင်္ခမ်း၏၊ အသုညဘာဝကရဏေန-မဆိတ်ညံသည်၏အဖြစ်ကို ပြသဖြင့်၊ အသုညော-မဆိတ်ညံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ အသုညောတိ-အသုညောဟူ၍၊ ပါဌော-ပါဌသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ မမ-ငါ၏၊ ဝသနေနေဝ-နေသဖြင့်လျှင်၊ အသုညော-မဆိတ်ညံသော၊ အဿမေ-ကျောင်းသင်္ခမ်း၌၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့ကို၊ အနုရက္ခန္တေ-အစဉ်အတိုင်းစောင့်ရှောက်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တတ္ထ-ထိုသင်္ခမ်း၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ တိဋ္ဌာမိ-တည်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ မေတ္တာနုဘာဝေန-မေတ္တာ၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သမန္တာ-ထက်ဝန်းကြင်မှ၊ တိယောဇနေ-သုံးယူဇနာသောအရပ်တိုင်အောင်၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ တိရိစ္ဆာနာပိ-တိရိစ္ဆာန်တို့သည်လည်း၊ မေတ္တံ-မေတ္တာစိတ်ကို၊

ပဋိလဘိသု-ရလေကုန်၏။

ဣတိ-သို့၊ တေသု-ထိုမင်းဝေဿန္တရာတို့သည်၊ ဝေဿန္တသု-
နေကုန်သော်၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝါသိ-ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်း၌နေသော၊ ဇူဇကော
နာမ-ဇူဇကောအမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ အမိတ္တတာပဋ္ဌာ
ယနာမ-အမိတ္တာပုံအမည်ရှိသော၊ ဘရိယာယ-မယားသည်၊ ဝုတ္တော၌
စပ်လေ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တေ-သင်ပုဏ္ဏားအိုအား၊ နိစ္စံ-အမြဲ၊ ခေညကောဋ္ဌ
နဉဒကဟရဏယာဂုဘတ္တပစနာဒီနိ-စပါးတောင်းရခြင်း၊ ရေခတ်ယူရ
ခြင်း၊ ယာဂုထမင်းချက်ရခြင်း၊ အစရှိသည်တို့ကို၊ ကာတံ-ပြုအံ့သောငှာ၊
နသက္ကောမိ-မရနိုင်ချေ၊ မေ-ငါ၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ ပရိစာရိကံ-
အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော၊ ဒါသံဝါ-ကျွန်ယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း၊
ဒါသိဝါ-ကျွန်မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ အာနေဟိတိ-ဆောင်ယူလေလော
ဟု၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သော ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည်၊ ဘော-အိုအမိတ္တာပုံ၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဒုဂ္ဂတော-ဆင်းရဲခဲ့၏၊ တေ-သင်၏၊ အတ္ထာယ-အကျိုး
ငှာ၊ ဒါသံဝါ-ကျွန်ယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသိဝါ-ကျွန်မိန်းမ
ကိုလည်းကောင်း၊ ကုတော-အဘယ်မှာ၊ လဘိဿာမိ-ရနိုင်ပေအံ့နည်း၊
ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တာယ-ထိုအမိတ္တာပုံသည်၊ ဝေဿန္တ
ရာ-ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော၊ ဧသဧသောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊
ဝင်္ကပဗ္ဗတေ-ဝင်္ကပါတောင်အပိုင်း၌၊ ဝသတိ-နေ၏၊ တဿ-ထိုမင်း
ဝေဿန္တရာ၏၊ ပုတ္တေ-သားတို့ကို၊ မယံ-ငါ၏၊ ပရိစာရိကေ-အလုပ်
အကျွေးတို့ကို၊ ယာစိတွာ-တောင်းခဲ့၍၊ အာနေဟိ-ဆောင်ယူချေလော့၊
ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကိလေသဝသေန-မယား၌ တပ်မက်
မောသော ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ တဿာ-ထိုအမိတ္တာပုံ ပုဏ္ဏားမ
အား၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တတာယ-တတ်သောစိတ်ရှိသည်အဖြစ်ဖြင့်၊ တဿာ-ထို
အမိတ္တာပုံ၏၊ ဝစနံ-စကားကို၊ အတိက္ကမိတံ-လွန်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကော
န္တေ-မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ပါထေယျ-ရိက္ခာကို၊ ပတိယာဒါပေတွာ-
စီရင်စေ၍၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဇေတုတ္တရနဂရံ-ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊
ပတွာ-ရောက်၍၊ ဝေဿန္တရမဟာရာဇာ-ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်သည်၊
ကုဟိ-အဘယ်၌ရှိသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏။

မဟာဇနော-လူအများသည်။ ဣမေသံယာစကာနံ-ဤယာစကာ
ပုဏ္ဏားတို့အား၊ အတိဒါနေန-အလှူပေးကြူးသောကြောင့်၊ အမှာကံ-
ငါတို့သည်၊ ရာဇာ-မင်းဝေဿန္တရာကို၊ ရဋ္ဌာ-တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗဇိတော-
နှင်ထုတ်အပ်၏၊ ဧဝံ-ဤအတူ၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ရာဇာနံ-ဝေဿန္တ
ရာမင်းကြီးကို၊ နာသေတွာ-ဖျက်ဆီး၍၊ ပုနပိ-တဖန်လျှင်၊ ဣဓေဝ-
ဤမြို့သို့လျှင်၊ အာဂစ္ဆတိတိ-ရောက်ပြန်လာ၏ဗျ၊ လေချွဒဏ္ဍာ
ဒိဟတ္ထော-အုတ်ကျောက်လုံတံ အစရှိသည်လက်စွဲ၍၊ အက္ကောသန္တော-
ဆဲရေးလျက်၊ ဗြဟ္မဏံ-ဇူဇကာပုဏ္ဏားကို၊ အနုဗန္ဓိ-အစဉ်တစိုက်လိုက်
ကြလေ၏၊ သော-ထိုဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝတာဝိဂ္ဂဟိတော-နတ်
တို့လှည့်ပတ်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တတော-တိုဇေတုတ္တရာမြို့မှ၊
နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊ ဝင်္ကပဗ္ဗတဂါမိမဂ္ဂံ-ဝင်္ကပါတောင်သို့သွားရာခရီး
ကို၊ အဘိရဋ္ဌော-သွားတတ်မိလေ၏၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဝနဒ္ဓါ
ရံ-တောင်ဝင်ဝသို့၊ ဝန္တာ-ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဝနံ-တောကြီးသို့၊
အဇ္ဈာဂါဟေတွာ-ဝင်၍၊ မဂ္ဂမုဋ္ဌော-ခရီးမှားပြန်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
ဝိစရန္တော-လှည့်ပတ်သွားသည်ရှိသော်၊ တေဟိရာဇူဟိ-ထိုစေတရဋ္ဌ
မင်းတို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းကို၊ အာရက္ခနတ္ထာယ-
စောင့်ရှောက်အံ့သောငှာ၊ ဌပိတေန-ကင်းထားအပ်သော၊ စေတပုတ္တေန-
စေတရစ်မင်းသားနှင့်၊ သမာဂစ္ဆိ-ပေါင်းမိလေ၏၊ တေန-ထိုစေတရစ်မင်း
သားသည်၊ ဘောဗြဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ-သင်ပုဏ္ဏားသည်၊ ကဟံ-
အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆတိ-သွားအံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုဋ္ဌော-မေးအပ်သော
ဇူဇကာသည်၊ ဝေဿန္တရမဟာရာဇဿ-ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်၏၊ သန္တိ
ကံ-အထံသို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဂစ္ဆာမိ-သွားအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တော-
ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ အဒ္ဓါ-မချွတ်၊ အယံဗြဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏားသည်၊
တဿ-ထိုဝေဿန္တရာမင်းမြတ်၏၊ ပုတ္တောဝါ-သားငယ်သမီးငယ်တို့ကို
လည်းကောင်း၊ ဒေဝိဝါ-မဒ္ဓိမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ယာစိတုံ-တောင်း
အံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဗြဟ္မဏ-
အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ-သင်သည်၊ တတ္ထ-ထိုဝေဿန္တရာရှိရာသို့၊ မာဂစ္ဆ-မသွား
လင့်၊ သစေဂစ္ဆထ-အကယ်၍ သင်သွားအံ့၊ ဧတ္ထေဝ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊

တေ-သင်၏၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒိတွာ-ဖြတ်၍၊ မယံ-ငါ၏၊
 သုနခါနံ-ခွေးတို့၏၊ ဃာသံ-အစာကို၊ ကရိယာမိ-ငါပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
 တေန-ထိုစေတမင်းသားသည်၊ သန္တဇ္ဇိတော-ခြိမ်းချောက်အပ်၏၊ မရဏ
 ဘယဘိတော-သေအံ့သောဆေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ သမ္မ-အချင်း၊
 အဟံ-ငါသည်၊ အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပီတရာ-အဖသိဉ္ဇယ
 မင်းမြတ်သည်၊ ပေသိတော-စေအပ်သော၊ ဒူတော-တမန်တည်း၊ တံ-
 ထိုဝေဿန္တရာမင်းမြတ်ကို၊ အာနေယာမိတိ-ငါဆောင်ယူအံ့ဟု၊ အာဂ
 တော-လာပါခဲ့၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ မုသာဝါဒိ-မဟုတ်
 သောမုသာဝါဒကို၊ အဘာသိ-ဆိုလေ၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-
 ကြားရ၍၊ စေတပုတ္တော-စေတရာဇ်မင်းသားသည်၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌော-အလွန်
 ရွှင်သောစိတ်ရှိ၏၊ ဗြဟ္မဏဿ-ဇူဇောပုဏ္ဏားအား၊ သက္ကာယသမာနံ-
 လတ်သပ္ပကာမြတ်နိုးရတနာကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဝင်္ဂပဗ္ဗတဂါမိမဂ္ဂံ-ဝင်္ဂ
 ပါတောင်သို့ သွားရာခရီးကို၊ အာစိက္ခိ-ကြားလေ၏၊ သော-ထိုဇူဇော
 ပုဏ္ဏားသည်၊ တတောပရံ-ထိုမှနောက်၌၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊
 အန္တရမဂ္ဂေ-ခရီး၏အကြား၌၊ အစ္စုတေနနာမ-အစ္စုတအမည်ရှိသော၊
 တာပသေန-ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ သမာဂန္တော-အညီအညွတ်ပေါင်း
 မိ၍၊ တမ္ပိ-ထိုအစ္စုတရသေ့ကိုလည်း၊ မဂ္ဂံ-ခရီးကို၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်း၍၊
 တေနာပိ-ထိုအစ္စုတရသေ့သည်လည်း၊ အာစိက္ခိတသညာယ-ကြားအပ်
 သောအမှတ်ဖြင့်၊ မဂ္ဂံ-ခရီးကို၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ အနုက္က
 မေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ အဿမ ပဒဋ္ဌာန
 သမိပံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းအရပ်ဌာန၏အနီးသို့၊ ဂန္တော-ရောက်လေသော်၊
 မဒ္ဓိဒေဝီယာ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ဖလာဖလတ္ထံ-သစ်သီးကြီးငယ် အလို့ငှာ၊
 ဂတကာလေ-သွားလေပြီးသော်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပ
 သင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ဥဘောဒါရကေ-သားသူငယ် နှစ်ယောက်
 တို့ကို၊ ယာစိ-တောင်း၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပဝနေ ဝသမာနဿ-ပ-
 ဇာလိကဏှာဇိနာစုဘောတိ-ပဝနေ ဝသမာနဿ-ပ-ဇာလိကဏှာ ဇိနာ
 စုဘော-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၂။ သာရိပုတ္တံ-ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ပဝနေ-တောအရပ်၌၊

ဝသမာနဿ-နေသော၊ မ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အတ္ထိကော-အလိုရှိသော ဇူဇောပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်ရောက်လာ၏၊ ဥပသင်္ဂမိတွာ-ချဉ်းကပ်ရောက်လာပြီး၍၊ ဇာလီစ-ဇာလီကိုလည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍာဇိနဉ္စ-ကဏ္ဍာဇိန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ မယံ-ငါ၏၊ ဥဘော-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တကေ-သားငယ်တို့ကို၊ အာယာစိ-တောင်းလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဧဝံ-သို့၊ ဗြဟ္မဏေန-ပုဏ္ဏားဇူဇောသည်၊ ဒါရကေသု-သားသူငယ်တို့ကို၊ ယာစိတေသု-တောင်းလာအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ယာစကာ-အလှူခံယာစကာကို၊ အဓိဂတော-ရခြင်းသည်၊ စီရသံဝတ-ကြာမြင့်လှလေပြီတကား၊ အနဝသေသတော-အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့်၊ ဒါနံ-ဒါနပါရမီကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုရေဿာမိတိ-ဖြည့်အံ့ဟု၊ ဣတိအဓိပ္ပာယေန-ဤသို့သောအလိုအားဖြင့်၊ သောပန-ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်ကား၊ ဇာတော-ဖွားမြင်သည်ရှိသော်၊ အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပဿာရိတဟတ္ထေ-ဖြန့်သောလက်ဝါးပြင်၌၊ သဟဿထဝိကံ-ဥစ္စာထောင်ထုတ်ကို၊ ဌပေန္တာဝိယ-ထားအပ်သကဲ့သို့၊ ဗြဟ္မဏဿ-ဇူဇောပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ပရိတောသေန္တော-ပြင်းပြစွာ နှစ်သက်စေလျက်၊ သကလဉ္စ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ တံပဗ္ဗတကုစ္ဆိ-ထိုဝင်္ကပါတောင်အဝှမ်းကို၊ ဥန္နာဒေန္တော-ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဝ-သင်ပုဏ္ဏားအား၊ မယံ-ငါ၏၊ ပုတ္တကေ-ချစ်လှစွာသောသားသူငယ်တို့ကို၊ ဒါဒါမိ-ပေးလှူပါအံ့၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ မဒ္ဓိဒေဝိပန-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်ကား၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ ဖလာဖလတ္ထာယ-သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှာ၊ ဝနံ-တောအရပ်သို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ သာယံညချမ်းအခါ၌၊ အာဂမိဿတိ-လာလတ္တံ့၊ တာယ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ အာဂတာယ-လာလေပြီးသော်၊ တေပုတ္တကေ-ထိုသားသူငယ်တို့ကို၊ ဒသေတွာ-မြင်၍၊ တွဉ္စ-သင်ပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ဖလာဖလံ-သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ခါဒိတွာ-စား၍၊ ဧကရတ္တိ-တစ်ည၌မျှ၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ ဝိဂတပရိသမော-ခရီးပင်ပန်းခြင်းငြိမ်းပြီးသော်၊ ပါတောဝ-နံနက်စောစော၊ ဂမိဿတိ-သွား

ရလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဗြဟ္မဏော-ဇူကောပုဏ္ဏားသည်၊
 ဒေသဇေသာရာဇာ-ဤမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ ဥဠရဇ္ဇာသယတာယ-မြတ်
 သောအလိုဆန္ဒရှိသည်၏၊ အဖြစ်ဖြင့်၊ ပုတ္တကေ-သားသုငယ်တို့ကို၊
 ကာမဉ္စဒဒါတိ-အကယ်၍ကား၊ ပေးလှူပေအံ့တကား၊ ပနတထာပိ-
 ထိုသို့ပေးလှူစွန့်ရက်သော်လည်း၊ ဗာတာ-မဒ္ဒိမိခင်သည်၊ ပုတ္တဝစ္ဆလာ-
 သားသုငယ်အလိုရှိတတ်၏၊ အာဂန္တာ-လာလသော၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊
 အန္တရာယံပိ-အန္တရာယ်ကိုလည်း၊ ကရေယျ-ပြုလေရာ၏၊ ယံနနယ
 ဒိပန-အကယ်၍ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣမံ-ဤဝေဿန္တရာမင်းကို၊
 နိပိဠေတွာ-အမြဲမှတ်သား၍၊ ဒါရကေ-သုငယ်မောင်နှမတို့ကို၊ ဂဟေ
 တွာ-ယူ၍၊ အဇ္ဇေဝ-ယနေ့ပင်လျှင်၊ ဂစ္ဆေယျံ-သွားရမူကားကောင်း၏၊
 ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ မယံ-ငါယာစကာအား၊ ဧတေစပုတ္တာ-
 ထိုသားနှစ်ယောက်တို့ကိုလျှင်၊ ဒိန္နာ-လှူအပ်ကုန်ပြီ၊ ဒါနိဣဒါနိ-
 ဤယခု၊ ဗာတရံ-မိခင်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြခြင်းကြောင့်၊ ကိ-အဘယ်
 အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ပေသိတေ-စေအပ်ကုန်သော၊ ဒါရ
 ကေ-သုငယ်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အဇ္ဇေဝ-ယနေ့ပင်လျှင်၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ-သွားအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဗြဟ္မဏ-
 အိုပုဏ္ဏား၊ တံ-သင်သည်၊ ရာဇပုတ္တိ-မင်းသမီး ရှင်မဒ္ဒိကို၊ ဒဋ္ဌံ-
 မြင်ခြင်းငှာ၊ သစေနဣစ္ဆသိ-အကယ်၍အလိုမရှိအံ့၊ ဣမေဒါရကေ-
 ဤသားသုငယ်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဇေတုတ္တရနဂရံ-ဇေတုတ္တ
 ရာမြို့တော်သို့၊ ဂစ္ဆ-သွားပါလေ၊ တတ္ထ-ထိုဇေတုတ္တရာမြို့တော်၌၊ သဉ္စ
 ယမဟာရာဇာ-သဉ္စယမင်းမြတ်သည်၊ ဒါရကေ-သားသုငယ်တို့ကို၊
 ဂဟေတွာ-သိမ်းပိုက်တော်မူ၍၊ တေ-သင်ပုဏ္ဏားအား၊ မဟန္တံ-များစွာ
 သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဒဿတိ-ပေးလတ္တံ့၊ တေန-ထိုရွေးသည်အပ်သော
 ဥစ္စာဖြင့်၊ ဒါသဒါသိယော-ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကို ဂဏှိ
 သသိ-ရပါလတ္တံ့၊ သုခဉ္စ-ချမ်းသာစွာလျှင်၊ ဇိဝိဿသိ-အသက်မွေးရ
 လတ္တံ့၊ အညထာ-တစ်ပါးသောအချင်းအရာ အစေအပါးဖြင့်၊ ဣမေ-
 ဤမောင်နှမနှစ်ယောက်တို့သည်၊ သုခမာလာ-သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်၏၊
 ရာဇဒါရကာ-မင်းသားသုငယ်တို့သည်၊ တေ-သင်ပုဏ္ဏား၏၊ ဝေယျာ

ဝစ္စ-အမှုကြီးငယ်ကို၊ ကိံကရိဿန္တိ-အဘယ်ပြုနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-
သို့၊ အာဟ-ဆို၏။

ဗြဟ္မဏော-ဇူဇောပုဏ္ဏားသည်၊ ဧဝံပိ-ဤသို့ဆိုစီရင်လိုက်
သော်လည်း၊ မယာ-ငါတို့သည်၊ ကာတုံ-ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်
နိုင်စကောင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ရာဇဒဏ္ဍိတော-မင်းဒါဏ်ရာဇဝတ်မှ၊
ဘာယာမိ-ကြောက်ခဲ့၏၊ မယုမေဝ-ငါ၏သာလျှင်၊ ဂါမံ-ရွာသို့၊
နေဿာမိ-ဆောင်အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တေသံ-ထိုပုဏ္ဏား
တို့၏၊ ဣမံကထာသလ္လာပံ-ဤသို့သော စကားပြောဟောခြင်းကို၊
သုတွာ-ကြားသောကြောင့်၊ ဒါရကာ-သူငယ်တို့သည်၊ နော-ငါတို့၏၊
ပီတာ-ခမည်းတော်သည်၊ အမေ-ငါတို့ကို၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊
ဒါတုကာမောတိ-ပေးခြင်းငှာအလိုရှိ၏ဟု၊ ပက္ကမိတွာ-ထွက်ပြေးလေ၍၊
ပေါက္ခရဏိ-ရေကန်သို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ ပဒုမိနိဂဇ္ဈေ-ပဒုမ္မာကြာ
တိုက်၌၊ နိလယိသု-ပုန်းလျှိုးကုန်၏၊ ဗြဟ္မဏော-ဇူဇောပုဏ္ဏားသည်၊
တေ-ထိုသူငယ်တို့ကို၊ အဒိသွာဝ-မမြင်၍လျှင်၊ တံ-သင်မင်းကြီးသည်၊
ဒါရကေ-သားသူငယ်တို့ကို၊ ဒဒါမိတိ-ငါပေးလျှ၏ဟု၊ ဝတွာ-ဆိုပြီး၍၊
အပက္ကမာပေသိ-ထွက်ပြေးစေ၏၊ ဧသော-ဤအမှုအရာသည်၊ တေ-
သင်မင်းကြီး၏၊ သာဓုဘာဝေါ-သူတော်ကောင်းတို့၏သဘောလော၊
ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ သဟသာဝ-အဆာတလျှင်၊ ဥဋ္ဌဟိတွာ-ထ၍၊ ဒါရ
ကေ-သူငယ်တို့ကို၊ ဂဝေသန္တော-ရှာဖွေသည်ရှိသော်၊ ပဒုမိနိဂဇ္ဈေ-
ကြာပဒုမ္မာချဲ့၌၊ နိလိနေ-ပုန်းလျှိုးသည်တို့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ တာတ-
အိုချစ်သားမောင်နှမတို့၊ ဧထ-လာလှည့်ကြကုန်၊ မယံ-ငါ့ဖခင်အား၊
ဒါနပါရမိဿ-ဒါနပါရမိ၏၊ အန္တရာယံ-အန္တရာယ်ကို၊ အကတ္တ-မပြု
ကြပါကုန်လင့် မေ-ငါ့ဖခင်၏၊ အဇ္ဈာသယံ-အလိုဆန္ဒကို၊ မတ္ထကံ-
အပြီးအစီးသို့၊ ပါပေသံ-ရောက်ပါစေကုန်လော၊ အယဉ္ဇ ဗြဟ္မဏော-
ဤပုဏ္ဏားသည်၊ တုမေ-သင်ချစ်သားတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ တုမေ-
သင်ချစ်သားတို့၏၊ အယျကဿ-အဘိုးတော်ဖြစ်သော၊ သဉ္ဇယ မဟာ
ရာဇဿ-သဉ္ဇယမင်းမြတ်၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂမိဿတိ-သွားလတ္တံ့၊

တတ္ထ-ထိုဘိုးတော်အထံ၌၊ ဇာလီ-ချစ်သားဇာလီ၊ တွံ-သင်ချစ်သား
 သည်၊ ဘူဇိဿော-တော်လှန်သောသူတော်ကောင်းသည်၊ ဟောတုကာ
 မော-ဖြစ်ခြင်းငှာအလိုရှိအံ့၊ ဗြဟ္မဏဿ-ဇူကာပုဏ္ဏားအား၊ နိက္ခ
 သဟဿံ-အဖိုးနိက္ခတစ်ထောင်ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဘူဇိဿော-
 တော်လှန်သည်၊ ဘဝေယျာသိ-ဖြစ်လေလော၊ ဂဏှာဇိနေ-ဂဏှာဇိန်၊
 တွံ-သင်ချစ်သမီးသည်၊ ဘူဇိဿော-တော်လှန်သည်၊ ဟောတုကာမော
 -ဖြစ်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်အံ့၊ ဒါသသတံ-ကျွန်အရာလည်းကောင်း၊
 ဒါသိသတံ-ကျွန်မိန်းမအရာလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိသတံ-ဆင်အရာ
 လည်းကောင်း၊ အဿသတံ-မြင်းအရာလည်းကောင်း၊ ဥသဘသတံ-
 ဥသဘအရာလည်းကောင်း၊ နိက္ခသတံ-နိက္ခအရာလည်းကောင်း၊
 ဣတိ-သို့၊ သဗ္ဗသတံ-အလုံးစုံအရာစီကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဘူဇိဿော-
 တော်လှန်သည်၊ ဘဝေယျာသိ-ဖြစ်လေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ကုမာရေ-
 သတို့သားမောင်နှမတို့ကို၊ အဏ္ဏပေတွာ-အဖိုးဖြတ်စေ၍၊ သမသာ
 သေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အဿမပဒံ-ကျောင်း
 သခံမီးသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ကမဏ္ဍလုနာ-ရေကရားဖြင့်၊ ဥဒကံ-
 ရေကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သဗ္ဗ ညုတညာဏဿ-သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်
 အား၊ ပစ္စယံ-အကြောင်း အထောက်ပံ့ကို၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဗြဟ္မဏဿ-
 ပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ဥဒကံ-ရေစက်ကို၊ ပါတေတွာ-ချ၍၊
 အတိဝိယ-အလွန်လျှင် ပီတိ သောမနဿံ-နှစ်လိုဝမ်းသာသောသဘော
 ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပထဝီ-မြေကြီးကို၊ ဒိန္နဥန္နဒေန္တောဝိယ-
 ပဲ့တင်ထပ်စေသကဲ့သို့၊ ပုတ္တဒါနံ-သားသမီးအလှူကို၊ အဒါသိ-လှူလေ
 ၏၊ ဣဓာပိ-ဤသားသမီး အလှူကိုလည်း၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေးကာလ၌၊
 ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ပထဝီကမ္မာဒယော
 -မြေတုန်လှုပ်ခြင်းအစရှိသည်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ ယာစကံဥပဂတံဒိသွာ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာတိ-ယာစကံ
 ဥပဂံတံဒိ သွာ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဌ သကာ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊
 ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သ္မာရိပုတ္တ-ချစ်သားသ္မာရိပုတ္တရာ၊

ယာစကံ-အလှူခံယာစကာကို၊ ဥပဂတံ-အနီးသို့ရောက်လာသည်ကို၊
ဒိသွာ-မြင်၍၊ မေ-ငါ့အား၊ ဟာသော-ရွှင်ခြင်းသည်၊ ယဒါ-အကြင်
အခါ၌၊ ဥပပဇ္ဇထ-ဖြစ်လေ၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဥဘောပုတ္တေ-သား
နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ဂဟေတွာန-ကိုင်၍၊ ဗြဟ္မဏေ-ပုဏ္ဏားအား၊ ပုဏ္ဏား
၌လည်းဟူ၊ အဒါသိ-ပေးလှူ၏၊ ဗြဟ္မဏေ-ပုဏ္ဏား၌၊ ဟုယောဇနာ
သောအနက်သည်၊ ဝိသယေဘုမ္မံဟု အောက်၌ဖွင့်ဆိုဖူးသော စကားနှင့်
အညီတည်း။

၁၁၄။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ သကေပုတ္တေ-
မိမိဥစ္စာဖြစ်သောသားသမီးတို့ကို၊ ဇူကော-ဇူကောအမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မ
ဏေ-ပုဏ္ဏားအား၊ ဒဇ္ဇတိ-ပေးစွန့်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌံ
သကာ-မြင့်မိုရ်တောတောင် ကိုင်းညွတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပထဝီ-မြေ
ကြီးသည်၊ ကမ္မိ-တုန်လှုပ်သည်၊ အသိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တံ-
မိန့်တော်မူအပ်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗြဟ္မဏော-ဇူကောပုဏ္ဏားသည်၊ ဒါရကေ-
သူငယ်တို့ကို၊ အဂန္တုကာမတာယ-လိုက်ခြင်းငှာ အလိုမရှိသည်၏
အဖြစ် ကြောင့်၊ လတာယ-နွယ်ဖြင့်၊ ဟတ္ထေသု-လက်တို့၌၊ ဗန္ဓိတွာ-
ဖွဲ့၍၊ အာဂဏှိ-ငင်၏၊ တေသံ-ထိုသူငယ်တို့၏၊ ဆဝိ-အရေသည်၊
ဗန္ဓနဌာနေ-ဖွဲ့ရာအရပ်၌၊ ဆိန္ဓိ-ပြတ်၏၊ လောဟိတံ-သွေးသည်၊ ပဏ္ဍရိ-
ယို၏၊ သော-တို့ဇူကောပုဏ္ဏားသည်၊ လတာယ-နွယ်၏၊ ဒဏ္ဍေန-
အရိုးဖြင့်၊ ပဟာရန္တော-ရိုက်ခတ်လျက်၊ အာဂဏှိ-ငင်၏၊ တေ-တို့
သားငယ် မောင်နှမတို့သည်၊ ပိတရံ-အဖကို၊ ဩလောကေတွာ-ကြည့်၍၊
တာတ-ဖခင်၊ အမ္မာစ-မိခင်သည်လည်း၊ နိက္ခန္တာ-တောသို့တက်သွားခဲ့
လေပြီ၊ တာတ-ဖခင်၊ တွဉ္ဇ-ဖခင်သည်လည်း၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊
ဒဿတိ-ပေးလှူတော်မူလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ တာတ-ဖခင်၊ တွံ-ဖခင်
မင်းကြီးသည်၊ ခေါ-စင်စစ်၊ မာအဒါသိ-မလှူပါလင့်ဦး၊ ယဒါ-
အကြင်အခါ၌၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့၏၊ အမ္မာပိ-မွေးမိခင်သည်လည်း၊
ဧဟိ-လာပါရောက်ပါလတ္တံ့၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အယံဗြဟ္မဏော-
ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ကာမံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဝိက္ခိနာတုဝါ-ရောင်းစားလိုလည်း

၃၁၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ရောင်းစားပါစေလော့၊ ဃနာတုဝါ-သတ်လိုလည်းသတ်ပါစေလော့၊
 ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆိုပြီး၍၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အယံဗြဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏား
 သည်၊ ဧဝရူပေါ-ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ယောရသဒဿနော-ကြောက်
 ဖွယ်ကြည့်ရှု၏၊ ကုရုရကမ္မန္တော-အမှောင်တကြွတ်ကြွတ် အမူအရာရှိ၏၊
 မနုဿာ-လူစင်စစ်ပင်လော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မံသလောဟိ
 တဘောဇနော-လူသွေးလူသားကို စားတတ်သော၊ ယက္ခော-ဘီလူးစင်
 စစ်ဖြစ်သလော၊ တာတ-ဖခင်၊ ဂါမာ-ရွာမှ၊ အရညံ-တောအရပ်သို့၊
 အာဂမ-လာပြန်၍၊ တံဇနံ-ထိုသားတည်းဟူသော၊ ဥစ္စာကို၊ ယာစတိ
 -တောင်းပြန်လာ၏၊ တာတ-ဖခင်၊ ပိသာစေန-ဘီလူးသည်၊
 နိယမာနေ-ဆောင်ယူအပ်သည် တို့ကို၊ ကိ-အဘယ်ကြောင့်၊ ဥဒိက္ခသိ-
 ကြည့်တော်မူဘိသနည်း၊ ဣတိ အာဒိနိ-ဤသို့အစရှိသောစကားတို့ကို၊
 ဝဒန္တာ-ဆိုကုန်လျှက်၊ ပရိ ဒေဝိသု-ငိုကြွေးကုန်၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊
 ဇနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပုတ္တ ဇနံ-သားတည်းဟူသော ဥစ္စာကို။

☞ ဇူဇကောပိ-ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်ကား၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့ကို၊
 တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပရိဒေဝေန္တေယေဝ-ငိုကြွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ ပါဒေန္တော
 ဝ-ရိုက်ခတ်၍လျှင်၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ပက္ကာမိ-သွားလေ၏၊ မဟာ
 သတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါရကာနံ-သူငယ်တို့၏၊ ကရုဏံ-
 သနားကြင်နာစွာ၊ ပရိဒေဝေန္တေန-ငိုကြွေးလေသဖြင့်လည်းကောင်း၊
 တဿစ ဗြဟ္မဏဿ-ထိုပုဏ္ဏားဇူဇကာ၏လည်း၊ အကာရုညဘာဝေန-
 သနားကြင်နာခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဗဝလသောကော-
 ပြင်းပြသော စိုးရိမ်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ ဝိပ္ပဋ္ဌိသာရောစ-နှလုံးမသာ
 သည်လည်း၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားဖြစ်ပြန်၏၊ သော-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ
 သည်၊ တံဇဏညေဝ-ထိုဇဏ၌လျှင်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့
 ၏၊ ပဝေဏိ-အစဉ်အဆက်ကျင့်ကြောင်းကို၊ အနုဿရိ-အောက်မေ့၏၊
 သဗ္ဗေဝ-အလုံးစုံသာဖြစ်ကုန်သော၊ ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပ္ပါကဋီ-ကရုဏ
 ကည်း၊ ဗောဓိသတ္တာ-ဘုရားလောင်းထို့သည်၊ ပဉ္စမဟာပရိစ္ဆာဂေ-ငါးပါး
 သော စွန့်ခြင်းကြီးတို့ကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ-ပေးစွန့်၍၊ ဗုဒ္ဓါ-ဘုရားတို့သည်၊
 ဘဝိဿန္တိ-ဖြစ်လေကုန်လတ္တံ့၊ အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊ တေသံ-ထို

ဘုရားတို့၏။ အဗ္ဘန္တရော-အတွင်းသည်။ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မဟာပရိစ္ဆာဂါနံ-စွန့်ခြင်းကြီးတို့တွင်၊ ပုတ္တဒါနဉ္စ-သားဟူသော အလှူသည်။ အညတရံ-တစ်ပါးသောစွန့်ခြင်းကြီးတည်း။ ဝေဿန္တရ-အိုဝေဿန္တရာ၊ ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍၊ ပစ္ဆာနုတာပေါ-နောင်တပူပန်ရှိအံ့နည်း၊ တေ-သင့်အား၊ အနုစ္ဆဝိကော-လျှောက်ပတ်သည်။ န-မဟုတ်၊ ဣတိ-သို့၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဘာသေတွာ-ရေရွတ်မည်တမ်း၏။ ဒိန္နကာလတော-ပေးလှူပြီး၊ သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ မမ-ငါ့အား၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုမျှ၊ တေ-ထိုစိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတို့သည်၊ နဟောန္တိ-မဖြစ်ကုန်၊ ဣတိ-သို့၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ဥပထမ္ဘေတွာ-ခိုင်ခန့်စေ၍၊ ဒဋ္ဌသမာဒါနံ-မြဲစွာဆောက်တည်ခြင်းကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-ကောင်းစွာဆောက်တည်၍၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ-ကျောင်းသခံမ်းတံခါးဝ၌ ပါသာဏဗလကေ-ကျောက်ဖျာထက်၌၊ ကဉ္စနပဋိမာဝိယ-ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့၊ နိသိဒ္ဓိ-နေလေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ မဒ္ဓိဒေဝီ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ အရညတော-တောအရပ်မှ၊ ဖလာဖလံ-သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူခဲ့၍၊ နိဝတ္တန္တိ-ပြန်လေသော်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါနန္တရာယော-အလှူ၏အန္တရာယ်သည်၊ မာဟောတု-မဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဝါဠမိဂရူပရောဟိ-သားရဲရုပ်၏အသွင်ကိုဆောင်ကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ-နတ်တို့သည်၊ ဥပရဒ္ဓမဂ္ဂါ-ခရီး၌ပိတ်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တေသု-ထိုကျားခြင်္သေ့တည်းဟူသော သားရဲတို့သည်၊ အပဂတေသု-ဖဲကြည်ကြကုန်သော်၊ စိရေန-ကာလကြာသဖြင့်၊ အသမံ-သခံမ်းသို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ အဇ္ဇယနေ၊ မေ-ငါ့အား၊ ဒုဿုပိနံ-မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်တို့သည်လည်း၊ ဥပ္ပန္နာနိ-ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏၊ ကိနုခေါ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ စိန္တေတွာ-ကြံပြီး၍၊ အသမံ-ကျောင်းသို့၊ ပဝီသေတွာ-ဝင်လေ၍၊ ပုတ္တကေ-သားငယ်တို့ကို၊ အာပဿန္တိ-မမြင်သည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ခေါ-စင်စစ်၊ အမှာကံ-အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ပုတ္တကေ-သားငယ် မောင်နှမတို့ကို၊ အဟံ

-အကျွန်ုပ်သည်။ နပဿာမိ-မမြင်ရတကား၊ တေ-ထိုသားမောင်နှမ
တို့သည်။ ကုဟိ-အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂတာ-သွားလေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊
အာဟ-ဆို၏၊ သော-ထိုဝေဿန္တရာသည်။ တုဏှိ-တိတ်တိတ်
နေသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သာ-ထိုမဒ္ဓိမိခင်သည်၊ ပုတ္တေ-သားသမီး
တို့ကို၊ ဥပဒါရေန္တိ-စူးစမ်းရှာဖွေသော်၊ တဟိတဟိ-ထိုထိုသောအရပ်သို့၊
ဥပဓာဝိတွာ-ပြေးလေ၍၊ ဂဝေသန္တိ-ရှာဖွေသည်ရှိသော်၊ အဒိသွာ-
မမြင်၍၊ ပုနပိ-တစ်ဖန်လည်း၊ ဂန္တာ-သွား၍၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ ဗောဓိသတ္တော
-ဘုရားလောင်းသည်၊ ကက္ခဋကထာယ-ငေါက်ငန်းသောစကားဖြင့်၊
န-ထိုမဒ္ဓိကို၊ ဗုတ္တသောကံ-သား၌စိုးရိမ်ခြင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဧဟာပေဿာမိတိ-စွန့်စေအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍။

မဒ္ဓိ-အိုမဒ္ဓိ၊ တံ-သင်သည်၊ ဝရာရောဟာ-မြတ်သောအဆင်းကို
လည်းဆောင်၏၊ ရာဇပုတ္တိ-မင်းသမီးလည်းဖြစ်၏၊ ယသသိနိ-ကျော်
ဇောထင်ရှားလည်းရှိ၏၊ ဥဉ္ဇ္ဈယ-အစာရှာစားအံ့သောငှာ၊ ပါတော-
နံနက်စောစော-ဂတာ-သွားလေသည်၊ အသိ-ဖြစ်၏၊ ဣဒံသာယံ-
အချိန်မဲ့ ဤညဉ့်အခါ၊ ကိ-အဘယ်ကြောင့်၊ အာဂတာ-ရောက်လာ
သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ပြစ်တင်စကားဆိုသည်ရှိသော်၊ တာယ-
ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ စိရာယနကာရဏေ-တောအရပ်၌ကြာကြောင်းကို၊
ကထိတေ-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ ပုနပိ-တဖန်လည်း၊ ဒါရကေ-သူငယ်
တို့ကို၊ သန္တာယ-ရည်၍၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို၊ နအာဟ-
မပြောဆိုဝံလေ၊ သာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ပုတ္တသောကေန-သား၌ စိုးရိမ်
ခြင်းဖြင့်၊ တေ-ထိုသားငယ်တို့ကို၊ ဥပဓာရေန္တိ-လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်၊
ပုနပိ-တဖန်လည်း၊ ဝါတဝေဂေန-အဆောတလျှင်၊ ထသော-လေဟုန်
ဖြင့်၊ ဝနာနိ-တောအရပ်တို့ကို၊ ဝိစရိ-လှည့်ပတ်ရှာဖွေ၏၊ တာယ-
ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ဧကရတ္တံ-တညဉ့်တည်း၌၊ ဝိစရိတဋ္ဌာနံ-လှည့်ပတ်
ရှာဖွေသောအရပ်ကို၊ ပရိဂဏန္တိ-ပေါင်းစုရေတွက်သိမ်းစည်းလိုက်သည်
ရှိသော်၊ ပန္နရသယောဇနမတ္တံ-တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာမျှလောက်သော
အတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ရတ္တိယာ-
ညဉ့်သည်၊ ဝိဘာယ-လင်းပြီးသော်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊

သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဌိတော-ရပ်လျက်၊ ဒါရကာနံ-
 သားသူငယ်တို့ကို၊ အဒဿနေန-မမြင်ခြင်းကြောင့်၊ ဗလဝသောကဘိ
 ဘူတာ-ပြင်းစွာစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိ၍၊ တဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တ
 ရာ၏၊ ပါဒမူလေ-ခြေရင်း၌၊ ဆိန္ဒကဒလိဝိယ-ဖြတ်အပ်သောငှက်ပျော
 ပင်ကဲ့သို့၊ ဘူမိယံ-မြေထက်၌၊ ဝိသညီ-မိန်းမောသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
 ပတိ-လဲလေ၏၊ သော-ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ မတာတိ-သေခဲ့ပြီ
 တကားဟု၊ သညာယ-အမှတ်ဖြင့်၊ ကမ္မမာနော-တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိ
 လျက်၊ ဥပ္ပန္နဗလဝသောကော-ပြင်းစွာဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိ၏၊ သတိ-
 သတိကို၊ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာပေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ ဇီဝတိ-အသက်
 ရှိသေးသလော နဇီဝတိတိ-အသက်မရှိလေသလောဟု၊ ဇာနိဿာမိတိ-
 ငါသိရလတ္တံ့ဟု၊ သတ္တမာသေ-ခုနစ်လပတ်လုံး၊ ကာယသံသဂ္ဂံ-ကိုယ်
 လက်သုံးသပ်ခြင်းကို၊ အနာသန္နပုဗ္ဗောပိ-မရှိစဘူးသော်လည်း၊ အညဿ-
 တစ်ပါး၏၊ အဘာဝေန-မရှိသောကြောင့်၊ တဿာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရား၏၊
 သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဥက္ခိပိတွာ-ချီ၍၊ ဥရုသု-ပေါင်နှစ်ဖက်တို့၌၊ ဌပေ
 တွာ-ထား၍၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ ပရိပ္ပေါသိတွာ-ဆွတ်၍၊ မုခဉ္စ-
 မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယဉ္စ-ရင်ဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရိမဇ္ဇိ-
 သုံးသပ်၏၊ မဒ္ဓိပိခေါ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်လည်း၊ ထောက်ဝိတိနာမေတွာ-
 အခါကိုလွန်စေ၍၊ သတိ-သတိကို၊ ပဋိလဘိတွာ-ရ၍၊ ဟိရောတ္တပုံ-
 အရှက်အကြောက်ကို၊ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌပေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဒေပ-ရှင်မင်းကြီး၊
 တေဒါရကာ-ထိုသူငယ်မောင်နှမတို့သည်၊ ကုဟိ-အဘယ်အရပ်သို့၊
 ဂတာ-သွားရှာတို့လေကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ သော-
 ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဒေဝိ-အိုမဒ္ဓိမိဖုရား၊ မေမယာ-
 ငါသည်၊ ဧကဿ-တစ်ယောက်သော၊ အာဂတဿ-ငါ့ထံရောက်လာ
 သော၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ ဒိန္နာဌိသမ္ပဒါနိစပ်လေ၊ မံ-ငါ့ကို၊
 ယာစိတွာ-တောင်းလာသောကြောင့်၊ ဒါသတ္တာယ-ကျွန်အလို့ငှါ၊
 ဒိန္နာ-ပေးလှူအပ်ချေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊
 တာယ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်၊
 ပုတ္တေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍၊ မမ-အကျွန်ုပ်အား၊ သဗ္ဗ

ရတ္တိ-တညဉ့်ပတ်လုံး၊ ပရိဒေဝိတွာ-ငိုကြွေး၍၊ ဝိဝရန္တဝါ-လှည့်ပတ်
သွားလာပြီးမှ၊ အာစိက္ခိ-ကြားတော်မူသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆို
သည်ရှိသော်၊ ပထမမေဝ-ရှေးဦးစွာလျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ ပုတ္တေ-ဆို
အပ်သည်ရှိသော်၊ တဝ-သင်နှမ၏၊ စိတ္တဒုက္ခ-စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည်၊
ဗဟု-များသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣဒါနိပန-ယခုမူကား၊ သရိရ
ဒုက္ခေန-ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်၊ တနကံ-ငယ်နုသည်၊ ဘဝိဿတိတိ-
ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ အာစိက္ခိ-ကြား၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍။

မဒ္ဒိ-အိုနှမ မဒ္ဒိ၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ မံ-ငါ၏၊ ပုတ္တေ-သားတို့
ကို၊ မာပသိဿတိ-မမြင်ရပြီဟု၊ ဗာဠု-ပြင်းပြစွာ၊ မာပရိဒေဝေသိ-မငို
ကြွေးပါလင့်၊ ပုတ္တေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဇီဝန္တာ-အသက်ရှင်ကြကုန်လျက်၊
မယံ-ငါတို့သည်၊ လစ္ဆာမ-ရပါဦးအံ့၊ အရောဂါစ-အနာမရှိကုန်သည်
လည်း၊ ဘဝါမသေ-ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ သော-ထိုမင်းဝေသန္တ
ရာသည်၊ သမသာသေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ ပုန-တဖန်၊ မဒ္ဒိ-အိုနှမ
မဒ္ဒိ၊ သပ္ပုရိသော-သူတော်ကောင်းဖြစ်သော၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုတ္တပ
သန္ဓ-မွေးသောသား၊ ခြေလေးချောင်းရှိသောသားကိုလည်းကောင်း၊
ဓညဉ္ဇ-စပါးဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ဃရေ-နန်းအိမ်၌၊ အညံ-တစ်ပါး
သော၊ ယဉ္ဇဓနံ-အကြင်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ အာဂတံ-ရောက်လာ
သော၊ ယာစကံ-ယာစကာကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒါမိ-
ပေးလှူပြီ၊ မဒ္ဒိ-အိုနှမ မဒ္ဒိ၊ ပုတ္တကေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒါနံ-ပေးလှူ
ခြင်းသည်၊ ဥတ္တမံ-မြတ်လှ၏၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ အနုမောဒါဟိ-ဝမ်း
မြောက်ပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တဒါနံ-
သားသမီးတည်းဟူသောအလှူကို၊ တံ-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ အနုမောဒါသိ-
ဝမ်းမြောက်စေ၏၊ သာပန-ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားသည်ကား၊ ဒေဝ-ရှင်မင်း
ကြီး၊ တေ-ရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တကေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒါနံ-ပေးလှူခြင်း
သည်၊ ဥတ္တမံ-မြတ်ပေ၏၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ အနုမောဒါမိ-ဝမ်း
မြောက်ပါ၏၊ ဒတွာ-လှူတော်မူပြီး၍၊ စိတ္တံ-စိတ်တော်ကို၊ ပဿာဒေ
ဟိ-ကြည်လင်စေဦးလော့၊ ဘိယျော-လွန်စွာ၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒေါ-
လှူတော်မူသည်၊ ဘဝ-ဖြစ်တော်မူလော၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊

မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်။ အနုမောဒတိ-ဝမ်းမြောက်လေ၏။

ဧဝံ-သို့၊ တေသု-ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည်။ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ သမ္မောဒနိယံ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊ ကထံ-စကားကို၊ ကထေန္တေသု-ပြောဆိုကြကုန်သော်၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ မဟာပူရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဟိယော-ယမန်နေ၊ ဣဇကဿ-ဣဇကာပုဏ္ဏားအား၊ ပထဝီ-မြေကြီးကို၊ ဥန္နဒေတွာ-ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ ဒါရကေ-သားသူငယ်တို့ကို၊ အဒါသိ-လျှူ၏၊ ဣဒါနိ-ဤယခု၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဟိနကော-သူယုတ်ဖြစ်သော၊ ယောက်ျားသည်၊ ဥပသင်္ဂမိတွာ-ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဒ္ဒိဒေဝီ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ ယာစိတွာ-တောင်း၍၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ယာစေယျ-တောင်းလာလေရာ၏၊ တတော-ထိုနောင်မှ၊ ရာဇာ-မင်းဝေဿန္တရာသည်၊ နိပ္ပစ္စယော-အထောက်အပံ့ကင်းသည်၊ ဘဝေယျ-ဖြစ်ခဲ့ရာ၏၊ ဟန္တု-ဤယခု၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ နံ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာသို့၊ ဥပသင်္ဂမိတွာ-ချဉ်းကပ်၍၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ ယာစိတွာ-တောင်း၍၊ ပါရမီကုဋ်-ပါရမီအထွဋ်ကို၊ ဂါဟာပေတွာ-ယူစေ၍၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ အဝိသဇ္ဇိယံ-မပေးစွန့်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ပုန-တဖန်၊ တံ-ထိုမိဖုရားကို၊ တဿဝ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာအားပင်လျှင်၊ ဒတွာ-ပေးအပ်ခဲ့၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ အာဂမိဿာမိ-လာခဲ့အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ သော-ထိုသိကြားသည်၊ သူရိယုဂ္ဂမနဝေလာယံ-နေအာရုံတက်သောကာလ၌၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ တဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တံ-ထိုလာသောပုဏ္ဏားကို၊ မဟာပူရိသော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ နော-ငါတို့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အတိထိ-ဧည့်သည်သည်၊ အာဂတောတိ-လာပြန်ပြီဟု၊ ပီတိသော မနဿဇာတော-နှစ်လိုဝမ်းသာသောသဘောရှိ၍၊ တေန-ထိုသိကြားပုဏ္ဏားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ မဓုရံ-ကောင်းသော၊ ပဋိသန္ဓာရံ-စကားအစေ့အစပ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဗြဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ ကေနတ္ထေန-အဘယ်အလိုဖြင့်၊ ဣဓ-ဤငါတို့နေရာသို့၊ အာဂတော-ရောက်လာသနည်း၊

၃၂၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊
မဒ္ဒိဒေဝိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ ယာစိ-တောင်း၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပုနဒေဝ
သက္ကော-ဩရုယု-ပ-သီလဝန္တိပတိဗ္ဗတံန္တိ-ပုနဒေဝသက္ကော၊ ဩရုယု-
ပ-သီလဝန္တိပတိဗ္ဗတံ ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။
၁၁၅။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ပုနဒေဝ-တစ်ဖန်
လျှင်၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ ဩရုယု-သက်ခဲ့၍၊ ဗြဟ္မဏသန္နိ
ဘော-ပုဏ္ဏားအယောင်ဆောင်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ သီလဝန္တိ-သီလ
နှင့်ပြည့်စုံသော၊ ပတိဗ္ဗတံ-လင်ကိုရိုသေစွာလုပ်ကျွေးမွေးသော၊ မဒ္ဒိဒေဝိ-
မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယာစိ-တောင်းလာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်
တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ပုနဒေဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒါရဏေ-သား
သူငယ်တို့ကို၊ ဒိန္နဒီဝသာ-ပေးလှူသောနေ့မှ၊ ပစ္ဆာဇေဝ-နောက်မှလျှင်၊
တဒနန္တရမေဝ-ထိုအလှူပြီးသည်၏၊ အခြားမဲ့၌လျှင်၊ ဣတိအဟံ-ဤ
သည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဩရုယုတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဝ
လောကတော-နတ်ရွာမှ၊ ဩတရိတွာ-သက်ခဲ့၍၊ ဗြဟ္မဏသန္နိဘောတိ-
ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဏသမဏဝဏ္ဏော-ပုဏ္ဏားနှင့်တူသော အဆင်း
သဏ္ဌာန်ရှိသည်ဖြစ်၍။

အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာသက္ကော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိယျော-
ယမန်နေ၊ ဒွေပိဒါရကာ-သားသူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကိုလျှင်၊ ဗြဟ္မဏ
ဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ ဒိန္နာ-ပေးအပ်ကုန်ပြီ၊ အဟံ-ငါသည်၊ အရညေ-
တော၌၊ ဧကကော-တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ ကထံ-အဘယ့်ကြောင့်
လျှင်၊ တေ-သင့်အား၊ သီလဝတိ-သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ပတိဗ္ဗတံ-
လင်ကိုလုပ်ကျွေးမွေးပေသော၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရား၊ တေ-သင်ပုဏ္ဏားအား၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အဝတွာ-မဆိုမူ၍၊
ပသာရိတဟတ္ထေ-ဆန့်သောလက်ဝါးပြင်၌၊ အနုဗ္ဗရတနံ-အဖိုးအတိုင်း
မသိထိုက်သောရတနာကို၊ ဌပေန္နောဝိယ-ထားလာသကဲ့သို့၊ အသဇ္ဇိတွာ-
အထူးမစီရင်မူ၍၊ အပဇ္ဇိတွာ-တပ်မက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အနောလီ
နမာနသော-မမြဲမစွန်းသောအားဖြင့်၊ အဇ္ဇ-ဤအခါ၌၊ မေ-ငါ့အား၊

ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီသည်။ မတ္တကံ-အပြီးသို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်ပေ၏။
ဣတိ-သို့၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌော-အလွန်ရှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂီရိ-
ဝကံပါတောင်ကို၊ ဥပ္ပာဒေန္တောဝိယ-ပဲ့တင်ထပ်စေသကဲ့သို့။

ဗြဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယံ-အကြင် မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ တံ-
သင်ပုဏ္ဏားသည်၊ ယာစသိ-တောင်း၏၊ သောအဟံ-ထိုငါသည်၊ သန္တိ-
ထင်ရှားစွာ၊ ဒဒါမိ-လှူ၏၊ နဝိကမ္မာမိ-မတုန်လှုပ်၊ နပ္ပတိဂူဟာမိ-
မလျှို့ဝှက်၊ မေ-ငါ၏၊ မနော-နှလုံးသည်၊ ဒါနေ-အလှူပေးခြင်း၌၊
ရမ္မတေ-မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ သိဃံမေဝ-အလျင်
တဆောလျှင်၊ ကမဏ္ဍလုနာ-ကရားဖြင့်၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ ဟရိတွာ-
ဆောင်၍၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ဥဒကံ-ရေစက်
ကို၊ ပါတေတွာ-ချ၍၊ ဘရိယံ-မယားမဒ္ဒိကို၊ အဒါသိ-ပေးလှူ၏၊
တေန-တို့ကြောင့်၊ မဒ္ဒိဟတ္ထေဂဟေတွာန-ပ-တဿမဒ္ဒိအဒါသဟန္တိ-
မဒ္ဒိဟတ္ထေဂဟေတွာန-ပ-တဿမဒ္ဒိအဒါသဟံဟူသော၊ ဂါထာကို၊
ပုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၆။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-
ငါသည်၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ဂဟေတွာန-ကိုင်၍၊
ဥဒကဉ္စလိ-ရေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏား၏လက်ဝါးများကို၊ ပုရိယ-ပြည့်စေ၍၊
ပသန္နမန သင်္ကပ္ပေ-ကြည်သောစိတ်အကြံရှိ၍၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား၊
မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ အဒါသိ-လှူလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဥဒကဉ္စလိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဒကံ-ရေဖြင့်၊
အဉ္စလိ-ပုဏ္ဏား၏လက်ဝါးပြင်ကို၊ ဥဒကန္တိစ-ဥဒကံဟူသောပုဒ်သည်
ကား၊ ကရဏတ္ထေ-ကရိုဏ်းအနက်၌၊ ပစ္စတ္တဝစနံ-ပထမာဝိဘတ်တည်း၊
ဥဒကေန-ရေစက်ဖြင့်၊ တဿဗြဟ္မဏဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ အဉ္စလိပသာရိ
တဟတ္ထတလံ-ဖြန့်အပ်သောလက်ဝါးပြင်ကို၊ ပုရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊
ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ပသန္နမနသင်္ကပ္ပေ
တိ-ဟူသည်ကား၊ အဒ္ဓါ-မချွတ်၊ ဣမိနာဒါနပရိစ္စာဂေန-ဤသို့သော
အလှူပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့်၊ ဒါနပါရမီမတ္တကံ-ဒါနပါရမီ၏အဆုံး
သို့၊ ပါပေတွာ-ရောက်စေ၍၊ သမ္မောမိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အမိ

ဂမိဿာမိတိ-ငါရပါလတ္တံ့ဟု၊ ဥပ္ပန္နသဒ္ဓါပသာဒေန-ဖြစ်သောသဒ္ဓါ
ယုံကြည်ခြင်းဖြင့်၊ ပသန္နစိတ္တသင်္ကပ္ပော-ကြည်လင်သောစိတ်အကြံရှိ၍၊
တံခဏံဧဝ-ထိုမဒ္ဓိကိုပေးလှူသောခဏ၌ပင်လျှင်၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊
ဝုတ္တပ္ပကရာ-ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗပါဠိဟာရိယာ-
အလုံးစုံသော ဗျာဠိဟာတို့သည်၊ ပါတုရဟေသုံ-ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်၏၊
ဣဒါနိ-ဤယခု၊ သမ္မာသမ္မောမိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ဒုရေ-ဝေး
သောအရပ်၌၊ နတ္ထိတိ-မရှိပြီဟု၊ ဒေဝဂဏာ-နတ်အပေါင်းတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏဂဏာ-ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊
အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊ ပီတိသောမနဿဇာတာ-နှစ်လိုဝမ်းသာသော
သဘောရှိကုန်သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ မဒ္ဓိယာ
ဒိန္နမာနာယ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာတိ-မဒ္ဓိယာ ဒိန္နမာနာယ-ပ-သိနေ
ရဝနဝဋ္ဋသကာဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၇။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ-မယာ-ငါသည်၊
မဒ္ဓိယာ-မဒ္ဓိမိဖုရားကို၊ ဒိယမာနာယ-ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ ယဒါ-
အကြင်အခါ၌၊ ဂဂဏေ-ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ဒေဝါ-နတ်အပေါင်းတို့
သည်၊ ပမောဒိတာ-ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သိနေ
ရဝနဝဋ္ဋသကာ-မြင့်မိုရ်တောင်ညွတ်သောသဘောရှိကုန်၏၊ ပထဝီ-မြေ
ကြီးသည်၊ အကမ္မိ-တုန်လှုပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊
တထာပန တသ္မိကာလေ-ထိုအခါ၌၊ မဒ္ဓိဒေဝိယာ-မဒ္ဓိမိဖုရားသည်၊
ကို၊ ဒိယမာနာယ-ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ တဿာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားအား၊
ရုဏ္ဏံဝါ-ငိုကြွေးခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဒုမ္မုခံဝါ-မျက်နှာမသာခြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ ဘာကုတိမတ္တံဝါ-မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်
လည်းကောင်း၊ နအဟောသိ-မဖြစ်လေ၊ အဿာ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားအား၊
ဧဝဉ္စ-ဤသို့သောအကြံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဒေဝ-ရှင်မင်း
ကြီး၊ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိ
၏၊ တံ-ထိုအလိုရှိတိုင်းကို၊ ကရောတု-ပြုစေလော၊ ဣတိ-သို့၊ ဧတံ-
ဤအကြံသည်၊ အဟောတိ-ဖြစ်၏။

သာမဒ္ဓိ-ထိုမဒ္ဓိမိဖုရားသည်လည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကောမာရိက

ဿ-ဝေဿန္တရာမင်းသား၏။ ဘရိယာ-မယားဖြစ်ခဲ့၏။ မမ-ငါ၏။ သာမိကော-အရှင်သည်။ ဣဿရော-အစိုးရပေ၏။ ယဿ-အကြင် ပုဏ္ဏားအား။ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆေ-အလိုတော်ရှိ၏။ တဿ- ထိုပုဏ္ဏားအား။ ယထိစ္ဆိတံ-အလိုရှိတိုင်း။ မံ-ငါ့ကို။ ဒဇ္ဇာ-ပေးတော်မူ၏။ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်။ မံ-ငါ့ကို။ ဝိတ္တိနေယျဝါ-ရောင်းလိုလည်း ရောင်းစေ။ ဟနေယျဝါ-သတ်လိုလည်းသတ်စေ။ ဣတိ-သို့။ အာဟ- ဆို၏။

မဟာပူရိသောပိ-ယောက်ျားမြတ်သည်လည်း။ အစ္ဆောဗြဟ္မဏ- အိုပုဏ္ဏား။ မဒ္ဒိတော-မိဖုရားထက်။ မေမယာ-ငါသည်။ သတဂုဏေန- အရာမကသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း။ သဟဿဂုဏေန-အထောင် မကသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း။ သတသဟဿဂုဏေန-အသိန်း မကသော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗညုတညဏမေဝ-သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို။ ပီယတရံ-အထူးသဖြင့် ချစ်အပ်၏။ မေ-ငါ၏။ ဣဒံဒါနံ -ဤမယားဟူသောအလှူသည်။ သဗ္ဗညုတညဏ ပဋိဝေဓဿ- သဗ္ဗညုတညဏ်တော်ကိုရခြင်း၏။ ပစ္စယော-အထောက်အပံ့သည်။ ဟောတုတိ-ဖြစ်စေသတည်းဟု။ ဝတွာ-ဆို၍။ ဒါနံ-မယားဟူသော အလှူကို။ အဒါသိ-ပေးလှူ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်။ ဇာလိကဏှာဇိနံ ပိယံ-ပ-တသ္မာပိယေအဒါသဟန္တိ-ဇာလိကဏှာဇိနံပိယံ-ပ-တသ္မာ ပိယေအဒါသဟံ-ဟူသောဂါထာကို။ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ။ အဟံ-ငါသည်။ ဇာလိ-ဇာလိသားကိုလည်းကောင်း။ ကဏှာဇိနံ-ကဏှာဇိနံသမီးကို လည်းကောင်း။ ပိယံ-နှစ်သက်အပ်သော။ ပတိဗ္ဗတံ-လင်ကိုလုပ်ကျွေး မွေးသော။ မဒ္ဒိဒေဝိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကိုလည်းကောင်း။ စမောနော-စွန့်လှူ သည်ရှိသော်။ နစိန္တေသိ-အထူးမကြံ။ ဗောဓိယာယေဝ-သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏သာလျှင်။ ကာရဏာ-အကြောင်းကြောင့်။

၁၁၉။ မေမယာ-ငါသည်။ ဥဘောပုတ္တာ-သားနှစ်ယောက်တို့ကို။ နဒေ သာ-မချစ်အပ်ကုန်။ မဒ္ဒိဒေဝိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို။ နဒေဿ-မချစ်အပ်လေ။ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်။ ပိယေ-ချစ်မြတ်နိုးသော သားမယားတို့ကို။ အဟံ-

ငါသည်၊ အဒါသိ-ပေးလှူလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ စမောနောနစိန္တေသိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပရိစ္စန္တောစ-ပေးလှူသော်လည်း၊ သန္တာပဝသေန-ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ နစိန္တေသိ-ငါမကြံ၊ ဝိဿဋ္ဌော-လွှတ်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပရိစ္စဇိ-စွန့်ကြဲ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

ဧတ္ထ-ဤစကား၌၊ စောဒကော-စောဒကဆရာသည်၊ အာဟ-ဆို၏၊ ကသ္မာပန-အဘယ်ကြောင့်ကား၊ အယံမဟာပူရိသော-ဤယောက်ျားမြတ်သည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တဒါရေ-သားမယားဖြစ်ကုန်သော၊ ဇာတိသမ္ပန္န-အမျိုးအနွယ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ ခတ္တိယေ-မင်းမျိုးတို့ကို၊ ပရဿ-သူတစ်ပါးအား၊ ဒါသဘာဝေန-ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပရိစ္စဇိ-စွန့်ပစ်လေသနည်း၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ယေသံကေသဉ္စိပိ-အမှတ်မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဘုဇိဿာနံ-တော်လှန်သောသူတို့ကို၊ အဘုဇိဿဘာဝကရဏံ-သူ့ကျွန်၏၊ အဖြစ်ကိုပြုခြင်းသည်၊ သာဓုဓမ္မော-သူတော်ကောင်းတရားသည်၊ န-မဟုတ်လေစတောင်းတကား၊ ဣတိ-သို့၊ စောဒကော-စောဒကဆရာသည်၊ အာဟ-ဆို၏၊ ပရိဟာရော-အဖြေကို၊ မယာ-ငါသည်၊ ဝုစ္စတေ-ဆိုပေအံ့၊ အနုဓမ္မတာ-အစဉ်ဓမ္မတာသဘောအားဖြင့်၊ လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သဖြင့်လည်းဟူ၊ ပရိစ္စဇိ-စွန့်လှူလေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ စောဒကဆရာ စောဒကအာဆော်သည် အဘယ်ကြောင့် မင်းဝေဿန္တရာသည် မိမိ၏သားမယားအမျိုးမြတ်သောမင်းတို့ကို၊ သူတစ်ပါးအား ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့် စွန့်လေသနည်းဟု၊ စောဒနာရှိသည်၊ ထိုသို့ ငါ စောဒနာသည်လည်း မှန်၏၊ အကြောင်းကား တော်လှန်သောသူကောင်းသားတို့ကို မတော်လှန်သောသူ့ကျွန်၏အဖြစ်ကို ပြုခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတရားမဟုတ်လေတကားဟု အာဆော်ရှိသည်၊ ထိုအာဆော်စောဒနာကို၊ ဝုစ္စတေ ဟူသောပါဌ်ဖြင့် ဝန်ခံ၍၊ အနုဓမ္မတာဝတောဟူသောပါဌ်ဖြင့် အကျဉ်းပြအပ်၏၊ အကျယ်ကား၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အတ္တနိယဿ-မိမိသည် မြတ်နိုးအပ်သော၊ သဗ္ဗဿ-အလုံးစုံသော၊ မမန္တိပရိဂ္ဂဟိတဝတ္ထုနော-မရက်မစက်

မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းအပ်သောဝတ္ထုကို၊ ယဒိဒံယံက္ကုဒံယော ဧသောအနဝ
 သေသပရိစ္စာဂေါ-အကြင်အကြွင်းမဲ့စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-၏၊ အယံ
 ပရိစ္စာဂေါ-ဤသို့သောစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ ဗုဒ္ဓကာရကေ-ဘုရား၏အဖြစ်
 ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မေသု-တရားတို့သို့၊ အနုဂတော-အစဉ်ရောက်
 သောအားဖြင့်၊ ဓမ္မတာ-သဘောဓမ္မတာတည်း၊ ဟိဝိသေသော-အထူး
 ကား၊ ဒေယျပဋိဂ္ဂါဟဝိကပ္ပရဟိတံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌
 အထူးကြံခြင်းမှကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနပါရမီ-ဒါနပါရမီကို၊ ပူရေတုံ-
 ပြည့်ခြင်းငှာ၊ ဥဿုက္ကံ-လုံ့လပြုခြင်းသို့၊ အာပန္နာနံ-ရောက်ကုန်သော၊
 ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ မမန္တိပရိဂ္ဂဟိတဝတ္ထု-မရက်မစက်
 မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းအပ်သောဥစ္စာကို၊ ငါ၏ဥစ္စာဟု သိမ်းဆည်းအပ်သော
 ဥစ္စာကိုလည်းဟူ၊ ယာစန္ဒဿ-တောင်းလာသော၊ ယာစကဿ-
 ယာစကာအား၊ ပရိစ္စဇိတုံ-စွန့်အံ့သောငှာ၊ နယုတ္တံ-မသင့်မလျော်သည်၊
 န-မဟုတ်၊ အယံပရိစ္စာဂဓမ္မော-ဤသို့သောစွန့်ကြဲခြင်း သဘောတရား
 သည်၊ ပေါရာဏောပိ-ရှေ့၌ဖြစ်သော၊ အနုဓမ္မော-အစဉ်တရားတည်း၊
 ပရိယာယံဆရာ၏စကားကား၊ စောဒကဆရာ မိမိသည် မရက်မစက်
 မြတ်နိုးအပ်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်သားမယားတို့ကို စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊
 ဘုရား၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော အစဉ်တရားတည်း၊ အထူးဝိသေသ
 ဖြစ်ဟန်ကား၊ အလှူဝတ္ထုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌ အထူးမကြံ မရွေးမဆည်း
 ဒါနပါရမီကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ၊ လုံ့လပြုသော ဘုရား လောင်းတို့အား၊
 မရက်မစက် ငါမြတ်နိုးအပ်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်တကားဟု ယာစကာအား
 ပေးလှူစွန့် ကြဲခြင်းငှာ မသင့်လျော်သည်မဟုတ်၊ ယာစကာအား
 ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ပေးလှူစွန့်ကြဲအပ်သည်ရှိသော် သင့်တင့်လျောက်
 ပတ်သည်သာတည်း ဟူလိုသည်၊) သဗ္ဗေသံ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊
 ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပ္ပါကဋ္ဌိ ကရဏတည်း၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်း
 တို့အား၊ သဗ္ဗဿ-အလုံးစုံကို၊ ယဒိဒံယံက္ကုဒံယောဧသောပရိစ္စာဂေါ-
 အကြင်စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-၏၊ အယံပရိစ္စာဂေါ-ဤသို့သောစွန့်
 ကြဲခြင်းသည်၊ အာစိဏ္ဏသမာစိဏ္ဏော-အဖန်တလဲလဲကောင်းသောအလေ့
 အကျင့်တည်း၊ ကုလဝံသော-ဘုရားလောင်းတို့၏အနွယ်တည်း၊ ကုလပ

ဝေဏီ-ဘုရားလောင်းတို့၏အစဉ်တည်း၊ တတ္ထေစ-ထိုဘုရားလောင်း
သားမယားကိုစွန့်ရှာဥွှ်ကာ၊ ဝိသေသတော-အထူးအားဖြင့်၊ ပီယတရ
ဝတ္ထုပရိစ္စာဂေါ-ချစ်လှစွာသော သားမယားတည်းဟူသောဝတ္ထုကို
စွန့်ကြဲခြင်းတည်း၊ ဟိသစ္စ-မှန်၏၊ ကေစိ-အချို့ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တ
-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ဝံသာနဂတရာ ဇိဿရိ ယာဒိဇေန ပရိစ္စာဂံ-
အနွယ်သို့ အစဉ်လျောက်သဖြင့် မင်းတို့သည်၊ အစိုးရခြင်း အစရှိသော
ဥစ္စာကို ပေးစွန့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပီယနယနာဒိ
အင်္ဂပရိစ္စာဂံ-မြတ်နိုးအပ်သောမျက်စိ အစရှိသော အင်္ဂါကို စွန့်ခြင်း
လည်းကောင်း၊ ပီယဇီဝိတပရိစ္စာဂံ-မြတ်နိုး အပ်သောအသက်ကို စွန့်
ကြဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ကုလဝံသပတိဋ္ဌာပကံ-အမျိုးအနွယ်ကို တည်စေ
တတ်သော၊ ပီယပုတ္တပရိစ္စာဂံ-ချစ်လှစွာသောသားကိုစွန့်ကြဲခြင်းလည်း
ကောင်း၊ မနာပစာရီ-နှစ်လိုဖွယ်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော၊ ပီယဘရိယ
ပရိစ္စာဂံ-ချစ်သောမယားကို စွန့်ကြဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊
ဣမေပဉ္စပရိစ္စာဂေ-ဤငါးပါးသော မြတ်သောစွန့်ကြဲခြင်းတို့ကို၊ အပ
ရိစ္စဇိတွာ-မပေးမစွန့်မူ၍၊ ဗုဒ္ဓါ-ဘုရားတို့သည်၊ ဘူတပုဗ္ဗာ နာမ-ဖြစ်ဖူး
သောမည်ကုန်သည်၊ နအတ္ထိ-နသန္တိ-မရှိလေကုန်၊ တထာဟိ တတော
ဝေ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ မင်္ဂလေ-မင်္ဂလာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတိ-
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗောဓိသတ္တဘူတေ-ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်သော
ဘဝ၌၊ ဗောဓိပရိယေသနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရှာမှီးခြင်းကို၊
စရမာနေ-ကျင့်သည်ရှိသော်၊ စရိမတ္တဘာဝတော-အဆုံးစွန်သော
ကိုယ်တော်၏အဖြစ်မှ၊ တတိယေ-သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ အတ္တဘာဝေ-
ကိုယ်၏အဖြစ်၌၊ သပုတ္တဒါရော-သားမယားနှင့်တကွ၊ ဧကသ္မိပဗ္ဗတေ-
တစ်ခုသောတောင်၌၊ ဝသန္တော-နေသည်ရှိသော်၊ ခရဒါတိကောနာမ-
ခရဒါတိကအမည်ရှိသော၊ ယက္ခော-ဘီလူးသည်၊ မဟာပူရိသဿ-
ယောကျ်ားမြတ်၏၊ ဒါနဇ္ဇာသယတံ-အလှူ၌အလိုဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်
ကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ဗြဟ္မဏဝဇ္ဇောပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ ဥပသင်္ဂမိတွာ-
ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဟာသတ္တံ-မင်္ဂလာဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ကို၊
ဒွေဒါရကေ-သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ယာစိ-တောင်း၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဗြဟ္မဏဿ
 -ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါရကေ-သားသူငယ်တို့ကို၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူအံ့၊ ဣတိ-
 သို့၊ ဟဋ္ဌပဟဋ္ဌော-အလွန်ရှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥဒကပရိယန္တံ-
 ရေလျှင်အဆုံးရှိသော၊ ပထဝီ-မြေကြီးကို၊ ကမ္မေန္တော-တုန်လှုပ်စေ
 လျက်၊ ဒွေပိ-နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါရကေ-သားသူငယ်
 တို့ကို၊ အဒါသိ-လှူလေ၏၊ ယက္ခော-ခရဒါတိက-ဘီလူးသည်၊ စင်္ဂ
 မန ကောဋ္ဌိယံ-စင်္ကြံ၏အစွန်း၌၊ အာလမ္မနဖလကံ-တကဲပျဉ်ကို၊ နိဿာ
 ယ-မှီ၍၊ ဌိတော-ရပ်လျက်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊
 ပဿန္တဿ ဝ-မြင်စဉ်ပင်လျှင်၊ မုဋ္ဌာလကလာပံဝိယ-ကြာရင်းမြစ်ကဲ့သို့၊
 တေဒါရ ကေ-ထိုသူငယ်တို့ကို၊ ခါဒိ-စား၏၊ အဂ္ဂိဇာလံဝိယ-မီးလျှံကဲ့
 သို့၊ လောဟိတဒါရံ-သွေးအယဉ်သည်၊ ဥဂ္ဂိရမာနံ-ယိုစီးလာသည်ကို၊
 ယက္ခဿ-ဘီလူး၏၊ မုခံ-မျက်နှာကို၊ ဩလောကေန္တဿ-ကြည့်သော၊
 မဟာပူရိသဿ-ယောက်ျားမြတ်၏၊ အား၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဌိစပ်လေ၊ မံ-ငါ့ကို၊
 ယက္ခော-ဘီလူးသည်၊ တဝ-စင်စစ်၊ ဝဇ္ဇေသိ-လှည့်စား၏၊ ဣတိ-သို့၊
 ဥပ္ပဇ္ဇနက စိတ္တုပ္ပါဒဿ-ဥပ္ပဇ္ဇနကစိတ္တုပ္ပါဒ်၏ အားလည်းဟူ၊ ဩကာသံ
 -အခွင့်ကို၊ အဒေန္တံ-မပေးဘဲ၊ ဥပါယကောသလ္လဿ-အကြောင်း၌
 လိမ္မာသောပညာ၏၊ သုဘာဝိတ္တာ-ကောင်းစွာထင်ရှားသည်၏အဖြစ်
 ကြောင့်၊ အတိတဓမ္မာနံ-လွန်လေပြီးသောတရား၏၊ အပ္ပဋ္ဌိသန္နိသယ
 ဘာဝတောစ-တစ်ဖန်မစပ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ခါရာနံ-
 သင်္ခါရတရားတို့၏၊ အနိစ္စာဒိဝသေန-အနိစ္စအစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊
 သုပရိမဒ္ဓိတဘာဝတောစ-ကောင်းစွာသုံးသပ်ဖန်တီးသောအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ဧဝံ-သို့၊ ဣတ္ထ ရဋ္ဌိတိကေနစ-ဖျန်၍တည်ခြင်းရှိသော
 အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဘဂုံနာစ-ပျက်စီးတတ်သောအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ အသာရေနစ-အနှစ်သာရကင်းသောအားဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ သင်္ခါရကလာပေနစ-သင်္ခါရအပေါင်းအစုဖြင့်လည်းကောင်း၊
 မေမယာ-ငါသည်၊ ဝတ-စင်စစ်၊ ဒါန ပါရမီ-ဒါနပါရမီကို၊ ပူရိတော-
 ဖြည့်အပ်လေပြီ၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝတ-စင်စစ်၊ မဟန္တံ-မြတ်စွာသော၊
 အတ္ထံ-အကျိုးကို၊ သာဓေတွာ-ပြီးစေ ခြင်းလက္ခဏာရှိ၍၊ ဣဒံဒါနံ-

ဤသို့သောအလှူပေးခြင်းသည်၊ အဓိကတံ- သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလတ္တံ့၊
 ဣတိ-သို့၊ သောမနဿမေဝ-ငါ့အား ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်သာလျှင်၊
 ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်လေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား မင်္ဂလာဘုရားရှင်၏၊ အလောင်း
 တော်သည်၊ သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ခရဒါတိကမည်သော ဘီလူး
 အား လှူလေသော် ထိုဘီလူးသည်၊ စကြိုဦးတက်ပျဉ်ကိုမှီ၍၊
 ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့စားသော ကာလဘီလူးသည် ငါ့ကိုလှည့်စားသော
 သူဟူ၍၊ ဒေါသစိတ်အား၊ အခွင့်ကိုမပေးဘဲ အကြောင်းတရား၌ လိမ္မာ
 သောပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် လွန်လေပြီးသောတရားနှင့်
 မစပ်ရအောင် နှလုံးသွင်းခြင်းဟုဆိုရာ၌၊ အတိတတရား၏လက္ခဏာ
 သည် သားသူငယ်တို့၌၊ ဂေဟသိတပေမထဏှာပေမ-ရှေးကာလ
 အတိုင်း၊ သင်္က-အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ ဘီလူးစားသော
 ကာလ ထိုချစ်ခြင်းတရားနှင့်မစပ်စေဘဲလျက်၊ သင်္ခါရတရား၏ အနိစ္စ၏
 အစရှိသည် သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးတတ်သော တရား၊
 အနှစ်သာရမရှိသောတရား၊ သင်္ခါရတရားအပေါင်း အစုဖြင့် တသွယ်
 တဝ နှလုံးသွင်းခြင်းရှိ၍၊ ငါသည်၊ ဒါနပါရမီကိုဖြည့်ရပေပြီ၊ ငါ့အား
 ဤသားဟူသော အလှူသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလတ္တံ့ဟု အယူရှိ
 သောကြောင့်၊ အတိတဓမ္မာနံ အပ္ပဋ္ဌိသန္နိသဘာဝတောဟု ရှေးကာလနှင့်
 ကာလတရားမစပ်ဟု အယူရှိ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ (ကြံလေ
 စကားထူး၏၊) သော-ထိုမင်္ဂလာဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ တသ္မိ
 ခဏေ-ထိုခဏ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အနညသာဓာရဏံ-သူတစ်ပါးနှင့်
 မဆက်ဆံသော၊ ဣဒံစိတ္တာစာရံ-ဤသို့သောစိတ်၏အလေ့အကျက်ကို၊
 ဉာတွာ-သိ၍၊ ဣမဿ-သားဟူသောအလှူဒါနပါရမီ၏၊ နိဿန္ဓေန
 -အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ အနာဂတေ-လာလတ္တံ့သော ဘုရားဖြစ်သောဘဝ၌၊
 ဣမိနာဝနီဟာရေန-ဤသို့သောနည်းဖြင့်၊ သရီရတော-ကိုယ်မှ၊
 ရသ္မိယော-အရောင်တို့သည်၊ နိက္ခမန္တု-ထွက်စေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊
 ပတ္ထနံ-ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ တဿ-ထိုမင်္ဂလာ
 ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်အား၊ တံပတ္ထနံ-တိုသို့သော ဆုတောင်း
 ခြင်းကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ ဗုဒ္ဓဘူတဿ-ဘုရားဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီးသော်၊

သရိရပ္ပဘာ-ကိုယ်တော်အရောင်သည်။ နိစ္စမေဝ-အမြဲလျှင်။ ဒေသသဟ
 သာလောကဓာတု-တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်ကို။ ဖရိတွာ-နံ့၍၊
 အဋ္ဌာသိ-တည်လေ၏။ ဣတိသဒ္ဓါကား၊ ပရိသမာပနတည်း၊ ဧဝံ-သို့၊
 အညေပိ-တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ-ဘုရားလောင်းတို့
 သည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏။ ပီယတရံ-အထူးသဖြင့် ချစ်လှစွာသော၊
 ပုတ္တဒါရဉ္စ-သားမယားကိုလည်း၊ ပရိစ္စဇိတွာဝ-ပေးလှူစွန့်ကြဲ၍သာလျှင်၊
 သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဈိသု-ထိုးထွင်း၍
 သိလေကုန်၏။

အပိစအပရောနယော-နည်းတစ်ပါးကို၊ မယာ-ငါသည်၊ ဝုစ္စ
 တေ-ပြဆိုအပ်၏၊ ယထာနာမ-ဥပမာသော်ကား၊ ကောစိဒေဝ-တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ပူရိသော-ယောက်ျားသည်၊ ကဿစိ-
 တစ်စုံတစ်ယောက်သောမင်း၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ ဂါမံဝါ-ရွာကို
 လည်းကောင်း၊ ဇနပ္ပဒံဝါ-ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကေဏိယာ-အခဖြင့်၊
 ဂဟေတွာ-သိမ်းယူ၍၊ ကမ္မံ-ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ရောဇ္ဇော-ပြုသည်ရှိ
 သော်၊ အတ္တနောဝါ-မိမိ၏လည်းကောင်း၊ အန္တေဝါသိကာနံဝါ-တပည့်
 တို့၏လည်းကောင်း၊ ပမာဒေန-မေ့လျော့သဖြင့်၊ သတိသုတစနံ-မင်း
အား တစ်ဖန် ကြားအပ်သောဥစ္စာကို၊ ဓာရေယျ-ဆောင်ယူလေညားအံ့၊
တမေနံ-ထိုယောက်ျားကို၊ သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊ ဂါဟာပေတွာ-
ဖမ်းစေ၍၊ ဗန္ဓနာဂါရေ-နှောင်အိမ်၌၊ ပဝေသေယျ-သွင်းအံ့၊ တဿ-ထို
ယောက်ျားအား၊ ဧဝံပရိဝိတက္ကံ-ဤသို့သောအကြံသည်၊ အဿဘဝေ
ယျ-ဖြစ်အံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ခေါ-စင်စစ်၊ ဣမဿရညော-ဤမင်း၏၊
ကမ္မံ-ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ကရောဇ္ဇော-ပြုသည်ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထကံနာမ-
ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဓာရေမိ-ဆောင်မိ၏၊ တေနံ-ထိုသို့
ဆောင်ယူမိသောကြောင့်၊ အဟံ-ငါ့ကို၊ ရညာ-မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာဂါရေ-
နှောင်အိမ်၌၊ ပဝေသိတော-သွင်းအပ်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣဓေဝ-
ဤနှောင်အိမ်၌လျှင်၊ သစေဟောမိ-အကယ်၍နေသည်ဖြစ်အံ့၊ အတ္တာ
နဉ္စ-မိမိကိုယ်တိုင်လည်း၊ ဇိယေယျ-သေခဲ့ရ၏၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တဒါရ
ဒါသ ကမ္မကရပေါရိသာစ-သားမယား ကျွန်အမှုလုပ်ယောက်ျားတို့သည်

လည်း၊ ဇိဝိကာပဂတာ-အသက်မှကင်းရှာလေကုန်၏။ မဟန္တ-များစွာ၊
 အနယဗျသနံ-အကျိုးမရှိပျက်စီးခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေယျ-ရောက်ကုန်ရာ
 ၏၊ ယံနနယဒိပန-အကယ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ရညော-မင်းကြီးအား၊
 အာရောစေတွာ-အကြောင်းကြား၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တံဝါ-သားကို
 လည်းကောင်း၊ ကနိဋ္ဌဘာတရံဝါ-ညီကိုလည်းကောင်း၊ ဣဓ-ဤ
 နှောင်အိမ်၌၊ ဌပေတွာ-ကိုယ်စလှယ်ထား၍၊ နိက္ခမေယျံနန-ထွက်သွား
 ရမူကောင်း၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဧဝံပရိဝိတက္ကံ-ဤသို့သောအကြံသည်၊
 တဿ-ထိုယောက်ျားအား၊ အဿဘဝေယျ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
 ထွက်သွားသည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣတောဗန္ဓနတော-ဤ
 အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တော-လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ နစီရဿေဝ-မကြာမြင့်မီ
 လျှင်၊ ယထာမိတ္တံ-အဆွေခင်ပွန်းရှိတိုင်း၊ ယထာသန္နိဋ္ဌံ-မြင်ဖူးတိုင်း၊
 ဇနံ-ဥစ္စာကို၊ သံဟရိတွာ-ရုံးစု၍၊ ရညော-မင်းအား၊ ဒတွာ-ပေး၍၊
 တတောဗန္ဓနတော-ထိုနှောင်အိမ်မှ၊ မောစေမိ-လွတ်စေ၏၊ အပ္ပ
 မတ္တောဝ-မမေ့မလျော့သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဥဌာနဗလေန-ထကြွလုံ့လ
 ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ ပဋိပါ
 ကတိကံ-ပြုကတော့သဘောကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရိဿာမိ-ပြုအံ့၊
 ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ သော-ထိုယောက်ျားသည်၊ တထာ-ထို
 ကြံသောအတိုင်း၊ ကရေယထာ-ပြုလေသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထိုအတူ၊
 ဣဒံသမ္ပဒံ-ဤဥပမာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏။

(ဥပမာကို ပြုတော်မူပြီး၍၊ ဥပမာနှင့် ဥပမေယျကို နှီးနှော၍
 ပြတော်မူလိုသောငှါ၊ တကြိမ်သြပမ္ပသံသန္ဓနံအစ-ပ-သမ္ပတ္တိသမ္ပန္နာ
 ဂမောစာတိအဆုံးရှိသောပါဌ်တို့ဖြင့် ပြတော်မူအပ်၏၊ ထိုပါဌ်တို့၏
 အတ္ထကား၊) တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ဣဒံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊
 သြပမ္ပသံသန္ဓနံ-ဥပမာနှင့် ဥပမေယျကို နှီးနှောခြင်းတည်း၊ ရာဇာဝိယ-
 မင်းကဲ့သို့၊ ကမ္မံ-ကံတရားကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ ဗန္ဓနာဂါရောဝိယ-
 နှောင်အိမ်ကဲ့သို့၊ သံသာရော-သံသရာကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏၊ ရညာ-
 မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာဂါရေ-နှောင်အိမ်၌၊ ဌပိတပူရိဿာဝိယ-ထားအပ်သော
 ယောက်ျားကဲ့သို့၊ ကမ္မဝသေန-ကံတရား၏အစွမ်းဖြင့်၊ သံသာရောရ

ကေ-ကြင်လည်ရာသံသရာ၌၊ ဌိတော-တည်သော၊ မဟာပူရိသော-
ယောကျ်ားမြတ်ကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏၊ ဗန္ဓနာဂါရေ-နှောင်အိမ်၌၊
ဌိတပူရိသဿ-တည်သောယောကျ်ားဖြစ်သော၊ ထိုသူ၏၊ တတ္ထ-ထို
နှောင်အိမ်၌၊ ပုတ္တဿဝါ-သားကိုလည်းကောင်း၊ ဘာတုနောဝါ-ညီ
ကိုလည်းကောင်း၊ ပရာဓိနဘာဝကရဏေန-အပြစ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကို
ပြုခဲ့သဖြင့်၊ တေသဉ္စ-ထိုသားညီအစ်ကိုတို့အားလည်းကောင်း၊ အတ္တ
နောစ-မိမိ၏လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခာ-ဝဋ်ဆင်းရဲမှ၊ ဝိမောစနံဝိယ-လွတ်
စေသကဲ့သို့၊ မဟာပူရိသဿ-ယောကျ်ားမြတ်အား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ပုတ္တာဒိကေ-သားအစရှိသောသူတို့ကို၊ ပရေသံ-သူတစ်ပါးတို့ကို၊ ဒက္ခာ
-ပေးလှူ၍၊ သဗ္ဗညုတပဋိလာဆာန-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရသဖြင့်၊
သဗ္ဗသတ္တာနံ-ခပ်သိမ်းသော ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့အား၊ ဝဇ္ဇဒုက္ခ
ပမောစနံ-ဝဋ်ဆင်းရဲမှလွတ်စေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ ဝိဂတ ဒုက္ခ
သုခဿ-ကင်းပြီးသောဆင်းရဲချမ်းသာရှိသော၊ တဿ-ထိုယောကျ်ား
အား၊ တေဟိ-သားညီအစ်ကိုတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-အတူတကွ၊ ယထာဓိပေ
တသမ္ပတ္တိယံ-အရှိတိုင်းသောစည်းစိမ်ကို၊ ပတိဋ္ဌာပနံဝိယ-တည်စေ
သကဲ့သို့၊ အရဟတ္တမဂ္ဂေန-အရဟတ္တမဂ်ဖြင့်၊ အပဂတဝဇ္ဇဒုက္ခဿ-ဝဋ်
ဆင်းရဲကင်းခြင်းရှိသော၊ မဟာပူရိသဿ-ယောကျ်ားမြတ်အား၊ ဗုဒ္ဓ
ဘာဝေန-ဘုရား၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒသဗလာဒိသဗ္ဗညုတဉာဏသမ္ပတ္တိ
သမ္ပန္နာဂမော-ဒသဗလဉာဏ်တော် အစရှိသည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်
တည်းဟူသော စည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏၊
အတ္တနောစ-ကိုယ်တော်၏လည်း၊ ဝစနကာရကာနံ-စကားကိုလိုက်နာ
ကုန်သောသူတို့အား၊ ဝိဇ္ဇတ္တယာဒိသမ္ပတ္တိ-သမ္ပန္နာဂမောစ-ဝိဇ္ဇာသုံးပါး
အစရှိသော စည်းစိမ်၏ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်၏၊
ဣတိဇဝံ-သို့၊ မဟာပူရိသာနံ-ယောကျ်ားမြတ်တို့အား၊ ပုတ္တဒါရပရိစ္စာ
ဂေါ-သားမယားကိုစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အနဝဇ္ဇသဘာဝေါ-အပြစ်မရှိသော
သဘောတည်း၊ ဧတေနေနယေန-ဤသို့သောနည်းဖြင့်၊ နေသံ-ထို
ဘုရားလောင်းအား၊ အင်္ဂဇိဝိတပရိစ္စာဂေ-အင်္ဂါကြီးငယ် အသက်စွန့်
ကြဲခြင်းတို့ကို၊ ယာစောဒနာ-အကြင်စောဒနာဖွယ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊

သာပိ-ထိုစောဒနာဖွယ်ကိုလည်း၊ ဝိဿာမိတာ-သုတ်သင်အပ်၏။ ရှေးနည်းသို့လိုက်၍ စောဒနာဖွယ်ရှိ၏။ ရှေးနည်းသို့လိုက်၍၊ ပရိဟာယ်ဆရာအဖြေကို ပြအပ်၏။ ဟူလိုသည်။

ဧဝံပန-ဤသို့ကား၊ မဟာသတ္တေန-ဘုရားလောင်းမင်းဝေသန္တရာသည်၊ မဒ္ဒိဒေဝိယာ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊ ဒိန္နာယ-ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ အရိယဘူတစိတ္တဇာတော-ဖြူစင်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော စိတ်သဘောရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ တေ-သင်မင်းမြတ်အား၊ ဒိဗ္ဗာ-နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ယေစပစ္စယာ-အကြင်မစ္ဆေရတရား ရန်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မနုဿာ-လူ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ယေစပစ္စယာ-အကြင်မစ္ဆေရ ရန်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်အံ့၊ တေသဗ္ဗေ-ထိုအလုံးစုံတို့ကို၊ ဇီတာ-အောင်အပ်ကုန်ပြီ၊ တေ-သင်မင်းကြီး၏၊ သဒ္ဓေါ-ကျော်စောသော အသံသည်၊ ပထဝီ-မြေကြီးကို၊ နိန္နာဒိတာ-ပဲ့တင်ထပ်လေပြီ၊ တေ-သင်မင်းမြတ်၏၊ သဒ္ဓေါ-ကျော်စောသောအသံသည်၊ တိဒိဝံဂတော-တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လေပြီ၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဒုဒ္ဒဒံ-သားမယားအစရှိသော ပေးလှူခဲ့သော အလှူကို၊ ဒဒမာနာနံ-ပေးလှူလိုကုန်သော သာဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းတို့လည်း၊ ဒုက္ကရံ-ပြုနိုင်ခဲ့သည်မည်၏၊ ကုဗ္ဗတံ-သားမယားဟူသောအလှူကို ပြုပေသော မင်းကြီးတို့၏၊ ကမ္မံ-စွန့်ခြင်းကြီးတည်းဟူသောအမှုကို၊ အညေ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကအလောင်းတို့သည်၊ နာနုကပ္ပန္တိ-အတုလိုက်၍ မပြုနိုင်လေကုန်၊ အသန္တော-သူတော်ကောင်းအလောင်း မဟုတ်သော သူတို့သည်၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ နာနုကပ္ပန္တိဇဝ-မပြုနိုင်လေကုန်သည်သာတည်း၊ သတံ-သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မော-တရားကို၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ ဒုရန္တယော-သူတစ်ပါးနည်းသို့လိုက်နိုင်ခဲ့၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဣတော-ဤလူ့ပြည်မှ၊ သတဉ္စ-သူတော်ကောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ အသတဉ္စ-မသူတော်တို့၏လည်းကောင်း၊ ဂတိ-အလားသည်၊ နာနာ-အသီးသီးသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ အသန္တော-မသူတော်တို့သည်၊ နိရိယံ-ငရဲသို့၊ ယန္တိ-ရောက်လေကုန်၏၊ သန္တော-

သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဂ္ဂပရာယနာ-နတ်ရွာသို့ လားကုန်သည်။
 ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသော၊ နယေန-
 နည်းဖြင့်၊ မဟာပူရိသဿ-ယောက်ျားမြတ်အား၊ ဒါနနမောဒနဝသေန-
 အလှူပေးသည်ကို ဝမ်းမြောက်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ထုတိ-ချီးမွမ်း
 ခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ပစ္စုဟာတိ-ဟူသည်
 ကား၊ ပစ္စတ္တိကာ-ရန်သူတို့သည်၊ ဒိဗ္ဗာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗဿ-
 နတ်၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိဗာဟကာ-တားဆီးတတ်ကုန်သော၊ မာနဿာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ မာနသံ-လူ၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိဗာဟကာ-တားဆီးတတ်
 ကုန်သော၊ တေ-ထိုလူနတ်တို့၏အဖြစ်ကို တားတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ-
 တရားတို့သည်၊ ကေပန-အဘယ်တရားတို့နည်းဟူမူကား၊ မစ္ဆရိယဓမ္မာ-
 မစ္ဆေရတရားတို့သည်၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ တေ-ထိုမစ္ဆေရတရား
 တည်းဟူသော ရန်သူတို့ကို၊ ပုတ္တဒါရံ-သားမယားဟူသောအလှူကို၊
 ဒဒေန္တေန-ပေးလှူသဖြင့်၊ မဟာသတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဇိတာ-
 အောင်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြု၏၊ ဒုဒ္ဒဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 ဒုဒ္ဒဒံ-သူတစ်ပါးတို့ ပေးလှူခဲ့သော၊ ပုတ္တဒါရာဒိ-သားမယား အစရှိ
 ၂ သည်တို့ကို၊ ဒဒမာနာနံ-ပေးလှူကုန်သော၊ တုမ္မာဒိသာနံ-သင်မင်း
 ကြီးနှင့်တူကုန်သော သူတို့၏၊ ဒုက္ကရံ-ပြုခဲ့လှစွာသောအမှုကို၊ ကုဗ္ဗတံ-
 ပြုအပ်သော၊ တမေဝကမ္ဘံ-ထိုသို့စွန့်ခြင်းကြီးအမှုကိုလျှင်၊ အညေ-
 တစ်ပါးကုန်သော၊ သာဝကပစ္စေကဗောဓိသတ္တာ-သာဝကပစ္စေကဗုဒ္ဓ
 အလောင်းတို့သည်၊ နာနုကုဗ္ဗန္တိ-အတုမပြုနိုင်လေကုန်၊ အသန္တာ-
 သူတော်မဟုတ်သောသူတို့သည်၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊
 နာနုကုဗ္ဗန္တိဧဝ-အတုမပြုနိုင်ကုန်သည်သာတည်း၊ ကသ္မာ-အဘယ်
 ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ မစ္ဆရိနော-ဝန်တိုတတ်ကုန်၏၊ သတံဓမ္မောဒုရန္တ
 ယောတိ-ဟူသည်ကား၊ သတံသာဓုနံ-သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊
 မဟာဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ပဋိပတ္တိဓမ္မော-ကျင့်ရိုးဖြစ်
 သောတရားပေတည်း၊ အညေဟိ-သူတစ်ပါးတို့သည်၊ ဒုရာနဂမော-
 အတုလိုက်နိုင်ခဲ့လှ၏။

ဧဝံ-သို့၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ မဟာပူရိသဿ-ယောက်ျား

မြတ်အား၊ အနုမောဒနဝဿန-ဝမ်းမြောက်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ထုတိ-
ကောင်းချီးကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဒ္ဒိဒေဝိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကိုလျှင်၊ နိယျာ
တေန္တော-ဆောင်နှင်းအပ်နှံခဲ့လိုသည်ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဆာ
တော-သင်မင်းမြတ်၏၊ ဘရိယံ-မယားဖြစ်သော၊ သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏံ-
အလုံးစုံသောအင်္ဂါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာသော မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိ-ပေးခဲ့ပြန်၏၊ တွညေဝ-သင်မင်းကြီးသည်ပင်
လျှင်၊ မဒ္ဒိယာ-မဒ္ဒိမိဖုရားအား၊ ဆန္ဒော-ဆန္ဒရှိသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ရစ်
ပါလော၊ မဒ္ဒိစ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ ပတိနာ-လင်နှင့်၊ သဟ-အတူတကွ၊
အစ္ဆသိ-နေရစ်လော၊ ကတိ-ဤသို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားကို၊
ပဋိဒတွာ-တစ်ဖန်ပေးပြန်ခဲ့၍၊ ဒိဗ္ဗတ္တဘာဝေန-နတ်တို့၏အဖြစ်ဖြင့်၊
ဇေလန္တော-ထွန်းတောက်ပလျက်၊ တရုဏသုရိယောဝိယ-နေလှလင်ကဲ့သို့၊
အာကာသေ-ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ-ရပ်တည်၍၊ အာစိက္ခန္တော-ကြား
လိုသည်ဖြစ်၍။

မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒေဝိန္ဒော-နတ်တို့ကို
အစိုးရသော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏၊ တဝန္တိကေ-သင်
မင်းကြီး၏၊ အထံသို့၊ အာဂတော-လာခဲ့သည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-
သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ရာဇိသိ-မင်းမြတ်၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ဝရဿ-ယူပါလော့၊
တေ-သင်မင်းမြတ်အား၊ အဋ္ဌဝရေ-ရှစ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ ဒဒါမိ-ငါပေး
၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဝရေဟိ-လိုအပ်သောဆုတို့ဖြင့်၊ နိမန္တေ
သိ-ဖိတ်၏၊ မဟာသက္ကောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ကား၊
တာသံ-ထိုလိုအပ်သောဆုတို့တွင်၊ ပုနဒေဝ-တစ်ဖန်လျှင်၊ ရဇ္ဇေ-မင်း၏
အဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌပေတု-တည်စေဦးထားဘိဦးလည်းဟူ၊ ဝဇ္ဈပတ္တိပိ-ထို
သတ်အပ်သောသူကိုလည်း၊ ဝဓေတော-သတ်ခြင်းမှ၊ မောစေယျံ-လွှတ်ရ
လို၏၊ သဗ္ဗသတ္တာနံ-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၏၊ အဝဿယော-မချွတ်
မှီခိုရာသည်၊ ဘဝေယျံ-ဖြစ်ရလို၏၊ ပရဒါရံ-သူတစ်ပါးတို့၏မယားသို့၊
နဂစ္ဆေယျံ-မသွားရလို၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဒိဃာယုကော-
အသက်ရှည်သည်၊ သိယာဘဝေယျံ-ဖြစ်ရလို၏၊ အနုပါနာဒိဒေယျ
ဓမ္မော-ထမင်းအဖျော်အစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ ဗဟုကော-များ

သည်။ သိယာဘဝေယျံ-ဖြစ်ရလို၏။ တဇ္ဇ-ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်လည်း။ အပရိက္ခယံ-မကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဿန္နစိတ္တော-ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒဒေယျံ-လှူရပါလို၏။ မဟာဒါနာနိ-အလှူကြီးတို့ကို။ ပဝတ္တေတွာ-ဖြစ်စေ၍။ ဒေဝလောကံ-နတ်ရွာသို့။ ဂံတွာ-သွားရ၍။ တတော-ထိုနတ်ပြည်မှ။ စဝိတွာ-စုတေခဲ့၍။ ဣမ-ဤလူပြည်သို့။ အာဂတေ-ရောက်လာသောဘဝ၌။ သဗ္ဗညုတံ-သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့။ ပါပုဏေယျံ-ရောက်ရပါလို၏။ ဣတိ-သို့။ ဣမေအဋ္ဌဝရေ-ဤရှစ်ပါးသောဆုတို့ကို။ ယာစိ-တောင်း၏။ သက္ကော-သိကြားသည်။ နစိရဿဝ-မကြာမြင့်မှီလျှင်။ တေ-သင်မြင်းမြတ်၏။ ပီတာ-အဖဖြစ်သော။ သဗ္ဗယမဟာရာဇာ-သဗ္ဗယမင်းမြတ်သည်။ ဣဓေဝ-ဤဝက်ပါတောင်အရပ်သို့လျှင်။ အာဂန္တာ-လာ၍။ တံ-သင်မင်းမြတ်ကို။ ဂဟေတွာ-ယူ၍။ ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေဿတိ-တည်စေလတ္တံ့။ ဣတရော-ဤမင်း၏အဖြစ်မှ တစ်ပါးသော သဗ္ဗောဝ-အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော။ မနောရထော-နှလုံး၏အလိုသည်။ တေ-သင်မြင်းမြတ်အား။ မတ္ထကံ-အပြီးသို့။ ပါပုဏိဿတိ-ရောက်လတ္တံ့။ တံ-သင်မင်းမြတ်သည်။ မာစိန္တယိ-မကြံလေလင့်။ အပ္ပမတ္တော-မမေ့မလျော့သည်။ ဟောဟိ-ဖြစ်တော်မူလော။ ဣတိ-သို့။ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို။ ဒတွာ-ပေးခဲ့၍။ သကဋ္ဌာနမေဝ-မိမိနေရာနတ်ရွာသို့လျှင်။ ဂတော-သွားလေ၏။ ဗောဓိသတ္တောစ-ဘုရားလောင်းသည်လည်းကောင်း။ မဒ္ဒိဒေဝီစ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်လည်းကောင်း။ သမ္မောဒမာနာ-ဝမ်းမြောက်ကုန်လျက်။ သက္ကဒတ္တိယေ-သိကြားသည်ပေးအပ်သော။ အဿမေ-သခံမ်း၌။ ဝသီသု-နေလေကုန်၏။

ဇူဇကောပိ-ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ကုမာရေ-မင်းသားတို့ကို။ ဂဟေတွာ-ယူ၍။ ဂစ္ဆန္တေယေဝ-သွားသည်ရှိသော်လျှင်။ ဒေဝတာ-နတ်တို့သည်။ အာရက္ခံ-အစောင့်အရှောက်ကို။ အကံသု-ပြုကြကုန်၏။ ဒိဝသေဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း။ ဧကာ-တစ်ယောက်သော။ ဒေဝမိတာ-နတ်သမီးသည်။ ရတ္တိဘာဂေ-ညဉ့်အဖို့၌။ အာဂံတွာ-လာ၍။ မဒ္ဒိဝဏ္ဏေန-မဒ္ဒိမင်းသမီး၏အသွင်ဖြင့်။ ကုမာရေ-သူငယ်တို့ကို။ ပဋိဇ္ဇေဂ္ဂိ-လုပ်ကျွေးသုတ်သင်ပြင်ဆင်၏။ သော-ထိုဇူဇကာပုဏ္ဏားကို။ ဒေဝတာ-

နတ်တို့သည်၊ ဝိဂ္ဂဟိတော-လှည့်ပတ်သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ကလိင်္ဂ
ရဋ္ဌ-ကလိင်္ဂရာဇ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿာမိတိ-ငါသွားအံ့ဟု၊ စိန္တေန္တောပိ-
ကြံငြားသော်လည်း၊ အဒ္ဓမာဓေန-လခွဲကာလဖြင့်၊ ဇေတုတ္တရနဂရမေဝ
-ဇေတုတ္တရာမြို့သို့သာလျှင်၊ သံပါပုဏ်-ရောက်လေ၏၊ ရာဇာ-သဉ္ဇ
ယမင်းသည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ-တရားဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ နိသိန္နော-နေ့စဉ်၊
ဗြဟ္မဏေန-ဇူဇကာပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့
ကို၊ ရာဇဂံဏေ-မင်းရင်ပြင်၌ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်တို့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊
သဉ္ဇာနိတွာ-သိလေ၍၊ ဗြဟ္မဏေန-ဇူဇကာပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူ
တကွ၊ တေ-ထိုသူငယ်တို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ တံပဝတ္တိ-
ထိုလှူလိုက်သောအကြောင်းကို၊ သုတွာ-ကြားရသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိ
သတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ကထိတနိယာနေဝ-ဆိုလိုက်အပ်သော
နည်းဖြင့်လျှင်၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ကုမာရေ-မင်းသားတို့ကို၊
ဝိက္ကိဏိတွာ-ဝယ်၍၊ နှာပေတွာ-ရေချိုးစေ၍၊ ဘောဇိတွာ-အစာစား
စေ၍၊ သဗ္ဗာလကာရပဋိမဏ္ဍိတေ-အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်
သည်တို့ကို၊ ကတွာ-ပြုပြီး၍၊ ရာဇာ-အဖိုးသဉ္ဇယမင်းသည်၊ ဒါရကံ-
ဇာလီသတို့သားကို၊ ဖုဿတိဒေဝီ-ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ ဒါရိကံ-
ကဏ္ဍာဇိန် သတို့သမီးကို၊ ဥစ္စဂေ-ရင်ခွင်၌၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဗောဓိသတ္တ
ဿစ-ဘုရားလောင်း၏လည်းကောင်း၊ မဒ္ဓိယာစ-မဒ္ဓိမိဖုရား၏
လည်းကောင်း၊ ပဝတ္တိ-ဖြစ်ကြောင်းကို၊ သုဏိသု-၏။

တံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ရာဇာ-သဉ္ဇယမင်းသည်၊ သုတွာ-ကြား
၍၊ မယာ-ငါသည်၊ ဘူနဟစ္စ-နှိပ်စက်ညှင်းဆဲခြင်းကို၊ ကတံဝတ-
စင်စစ်ပြုအပ်မိလေ၏တကား၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝိဂ္ဂမာနသော-ထိတ်လန့်
သောနှလုံးရှိ၍၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌လျှင်၊ ဒွါဒသအက္ခောဘဏီပရိ
မာဏဝဿေန-တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါ်ဘဏီအတိုင်းအရှည်ရှိသော စစ်သည်ကို၊
သန္ဓယိတွာ-ရုံးစု၍၊ ဝင်္ကပဗ္ဗတာဘိမုခေါ-ဝင်္ကပါတောင်သို့ ရှေးရှု၊ ဖုဿ
တိဒေဝီယာစ-ဖုဿတီမိဖုရားနှင့်လည်းကောင်း၊ ဒါရကေဟိစ-သူငယ်
မောင်နှမတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်
သဖြင့်၊ ဂံတွာ-သွားလေသော်၊ ပုတ္တေနစ-သားမင်းဝေသန္တရာနှင့်

လည်းကောင်း၊ သုဏိသာယာစ-ချေးမ မဒ္ဒိနှင့်လည်းကောင်း၊ သမာဂစ္ဆိ-
ပေါင်းမိလေ၏။ ဝေဿန္တရော-မင်းဝေဿန္တရာသည်၊ ပီယပုတ္တေ-ချစ်
လှစွာသောသားတို့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊ သောက်-စိုးရိမ်ခြင်းကို၊ သန္တာ-
ရေတုံ-တည်စိမ့်သောငှာ၊ အသက္ကောန္တော-မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊
ဝိသညံ-မိန်းမောသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ-ထိုအရပ်၌လျှင်၊
ပတိ-လဲလေ၏၊ တထာ-ထို့အတူ၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ ပတိ-လဲ
လေ၏၊ မာတာပီတရောစ-မိခင်ဖခင်သည်လည်းကောင်း၊ သဟဇာတာ-
ဖွားဖက်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဌိသဟဿအမစ္စာ-ခြောက်သောင်းသော
အမတ်တို့သည်၊ တံကာရညံ-ထိုသို့သောသနားဖွယ်ကို၊ ပဿန္တေသု-မြင်
ကြရကုန်သော်၊ ဧကောပိ-တစ်ယောက်သောသူမျှလည်း၊ သကဘာဝေန-
မိမိ၏သဘောအားဖြင့်၊ သန္တာရေတုံ-တည်စိမ့်သောငှာ၊ နာသက္ခိ-
မတတ်နိုင်လေ၊ အဿမပဒံ-ကျောင်းသင်္ခမ်းသည်၊ ယုဂန္တရဝါတဗ-
ဒ္ဒိတံ-အစုံသောယုဂန္တရလေသည် ရိုက်ခတ်သော၊ သာလဝနံဝိယ-
အင်ကြောတောကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်တို့၏မင်း
ဖြစ်သော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ တေသံ-ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊
ဝိသညီ ဘာဝဝိနောဒနတ္တံ-မိန်းမောသည်၏အဖြစ်ကို ဖျောက်အံ့သောငှာ၊
ပေါက္ခရဝဿံ-ပေါက္ခရဝဿမည်သောမိုးကို၊ ဝသာပေသိ-ရွာစေ၍၊
တေမေန္တကာမာ-စွတ်စေခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ တေမေန္တိ-
စွတ်စေ၏၊ ပေါက္ခရေ-ကြာရွက်ပေါ်၌၊ ပတိတဝဿံဝိယ-ကျသော
ရေပေါက်ကဲ့သို့၊ ဝိနိဝတ္တိတွာ-လိမ့်၍၊ ဥဒကံ-ရေပေါက်သည်၊ ဂစ္ဆတိ-
သွား၏၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၊ သညံ-အမှတ်သညာကို၊
ပဋိလဘိသု-ရကြကုန်၏၊ တဒါပိ-ထိုအခါ၌လည်း၊ ပထဝီကမ္မာဒယော-
-မြေကြီးလှုပ်ခြင်းအစရှိသည်တို့သည်၊ ဟေဋ္ဌာ-ဆောက်၌၊ ဝုတ္တပ္ပကာရာ-
-ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသော၊ အတ္တရိယာ-အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည်၊ ပါတုရဟေသု-
ထင်ရှားလေကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံ ဗြဟ္မရညေ-ပ-
သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာတိ-ပုနာပရံဗြဟ္မရညေ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဋသကာ
ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

၁၂၀။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တံ-သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊

အပရံ-တစ်ပါးလည်း၊ ဗြဟ္မာရညေ-တောကြီးထဲ၌၊ မာတာပီတုသမာ
ဂမေ-မိခင်ဖခင်တို့နှင့် ပေါင်းဖော်မိရာ၌၊ ကရုဏံ-သနားဖွယ်၊ ပရိ
ဒေဝန္တေ-ငိုကြွေးလျက်၊ သုခဒုက္ခံ-ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ သလ္လပေန္တေ-ပြော
ဟောလျက်။

၁၂၁။ ဟိရောတ္တပ္ပေန-ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းဖြင့်၊ ဂရနံ-ရိုသေအပ်ကုန်
သော၊ ဥဘိန္တံ-မိဘနှစ်ပါးတို့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ မဟာသတ္တော-
ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥပသင်္ဂမိ-ချဉ်းကပ်ကြလေ၏၊ တဒါပိ-ထိုအခါ
၌လည်း၊ ပထဝီ-မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ-လှုပ်လေ၏၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌံ
သကာ-မြင်းမိုရ်တောတောင်ညွတ်လေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကရုဏံပရိဒေဝန္တေတိ-ဟူသည်ကား၊ မာတာ
ပီတရော-အမိအဖတို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗသ္မိ-အလုံးစုံသော၊
အာဂတဇနေ-လာသောသူအပေါင်းတို့သည်၊ ကရုဏံ-သနားဖွယ်၊ ပရိ
ဒေဝမာနေ-ငိုကြွေးကြလျက်၊ သလ္လာပေန္တေသုခဒုက္ခန္တိ-ဟူသည်ကား၊
သုခဒုက္ခံ-ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းကြ၍၊ ပဋိသန္တာရဝ
သေန-အစေ့အစပ်စကားပြောဟောသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အာလာပ
သလ္လာပံ-စကားတုံ့ဖယ်ပြောဟောခြင်းကို၊ ကရောန္တေန-ပြုလျက်၊
ဟိရောတ္တပ္ပေန နဂရနံအဘိနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဣမေ-ဤမိခင်ဖခင်
တို့သည်၊ သိဝိနံ-သိဝိပြည်သူတို့၏၊ ဝစနံ-စကားကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊
အဒ္ဓသကံ-အပြစ်မရှိ၊ ဓမ္မေ-သူတော်တရား၌၊ ဌိတံ-သော၊ မံ-ငါ့ကို၊
ပဗ္ဗာဇယိသုတိ-နှင်ထုတ်ကုန်ပြီဟု၊ စိတ္တပ္ပကောပံ-စိတ်ဒေါသအမျက်ကို၊
အကတွာ-မပြုမူ၍၊ ဥဘောသု-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဧတေသုမာတာ
ပီတုသု-ထိုမိခင်ဖခင်တို့၌၊ ဓမ္မဂါရဝသမုဋ္ဌိတေန-တရား၌ရိုသေသဖြင့်
ကောင်းစွာဖြစ်သော၊ ဟိရောတ္တပ္ပေနေဝ-ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းဖြင့်လျှင်၊
ပူရေယထာ-ရှေးကာလအခါကဲ့သို့၊ ဥပသင်္ဂမိ-ချဉ်းကပ်လေ၏၊ မမ-
ငါ၏၊ တေနတေဇေန-ထိုသို့သောဂါရဝတရား၏ တန်ခိုးအာနုသော်ဖြင့်၊
ပထဝီ-မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ-လှုပ်လေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗယမဟာရာဇာ-သဗ္ဗယမင်းမြတ်သည်၊
 ဟောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ခမာပေတွာ-သည်းခံစေ၍၊ ရဇ္ဇ-မင်း၏
 အဖြစ်ကို၊ ပဋိစ္စာပေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊ တံခဏညေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊
 ကေသမဿုကမ္မာဒိနိ-ဆံမုတ်ဆိတ်ပြုပြင်ခြင်းအစရှိသည်တို့ကို၊ ကာရော
 ပေတွာ-ပြုစေ၍၊ နှာပေတွာ-ရေချိုးစေ၍ သဗ္ဗဘာရဏာဝိဘူသိတံ-
 ခပ်သိမ်းစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့်၊ တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊
 ဒေဝရာဇာနိဝိယ-သကြားနတ်မင်းကဲ့သို့၊ ဝိရောစမာနံ-တင့်တယ်လျှက်၊
 မဒ္ဒိဒေဝီယာ-မဒ္ဒိမိဖုရားနှင့်၊ သဟ-တကွ၊ ရဇ္ဇ-မင်း၏အဖြစ်၌၊
 အဘိသိဉ္စိတွာ-အဘိတ်သိတ်သွန်းပြီး၍၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊
 တတော-ထိုအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဒွါဒသအက္ခောဘဏီပရိမာဏာယ-
 -တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါ်ဘဏီအရေအတွက်ရှိသော၊ သေနာယ-စစ်သည်ဖြင့်၊
 ပုတ္တံ-သားမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ပရိဝါရေတွာ-ဝန်းရံ၍၊ ဝင်္ဂပဗ္ဗတတော-
 -ဝင်္ဂပတောင်မှ၊ ယာဝဇေတုတ္တရနဂရာ-ဇေတုတ္တရာမြို့တိုင်အောင်၊
 သဋ္ဌိယောဇနမဂ္ဂံ-ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသောခရီးကို၊ အလင်္ကာရာပေတွာ-
 -တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဒွိဟိမာသဟိ-နှလတို့ဖြင့်၊ သုခေနေဝ-ချမ်းသာစွာ
 လျှင်၊ နဂရံ-ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊ ပဝေသေသိ-သွင်းလေ၏၊ မဟာဇနော-
 လူအပေါင်းသည်၊ ဥဠာရပိတိသောမနဿံ-မြတ်သောနှစ်လိုဝမ်းသာ
 ခြင်းကို၊ ပဋိသံဝေဒေသိ-ခံစားကြ၏၊ စေလုက္ခေပါဒယော-ဥရန်ပုဆိုး
 ပစ်မြှောက်သည်တို့ကို၊ ပဝတ္တိသု-ဖြစ်စေကုန်၏၊ နဂရေ-မြို့၌၊ နန္ဒိဆာရီ-
 -နှစ်သက်သော အခြင်းအရာစည်ကို၊ စရာပေသုံ-လည်စေကုန်၏၊
 အန္တမသော-ယုတ်သောအပိုင်းအခြားအားဖြင့်၊ ဗိဠာရေ-နှောင်အိမ်၌၊
 ဌိတံ-တည်သောသူကို၊ ဥပါဒါယ-အံ့စပြု၍၊ ဗန္ဓနေ-နှောင်အိမ်၌၊
 ဌိတာနံ-တည်ကုန်သော၊ သဗ္ဗေသံ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား၊ ဗန္ဓနာ-
 လှောင်အိမ်မှ၊ မောက္ခော-လွှတ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-
 ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ နဂရံ-ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊ ပဝိဋ္ဌဒိဝသေဇေဝ-
 ဝင်သောနေ့၌ပင်လျှင်၊ ပစ္စုသကာလေ-မိုးသောက်ထ၌၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊
 သွေ-နက်ဖန်၊ ရတ္တိယာ-ညဉ့်သည်၊ ဝိဘာတာယ-လင်းလသော်၊
 မေ-ငါ၏၊ သမာဂတဘာဝံ-ကောင်းစွာရောက်ခြင်း၏အဖြစ်ကို၊ သုတွာ

-ကြားရ၍၊ ယာစကာ-ယာစကာတို့သည်၊ အာဂမိဿန္တိ-လာကုန်လတ္တံ့၊
 တေသံ-ထိုယာစကာတို့အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကိံ-အဘယ်သို့၊ ဒဿာမိ
 -လျှူရအံ့ နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊
 သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ အာသနံ-နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာ
 ကာရံ-ပူလေသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿတိ-ပြ၏၊ သော-ထိုသိ
 ကြားသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လေသော်၊ တံကာရဏံ
 -ထိုအကြောင်းကို၊ ဉာတွာ-သိ၍၊ ရာဇနိဝေသနဿ-မင်းနန်းအိမ်၏၊
 ပစ္ဆိမဝတ္ထု-အနောက် အရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုရိမဝတ္ထု-အရှေ့အရပ်
 ကိုလည်းကောင်း၊ ကဋ္ဌိပ္ပမာဏံ-ခါးပမာဏရှိသောအရပ်ကို၊ ပူရန္တော-
 ပြည့်စေလျက်၊ ဃနမေဃောဝိယ-တစ်ခဲနက်ရွာသောမိုးကြီးကဲ့သို့၊ သတ္တ
 ရတနဝဿံ-ခုနစ်ပါးသောရတနာမိုးကို၊ ဝဿာပေသိ-ရွာစေ၏၊
 သကလနဂရေစ-မြို့တွင်း၌လည်း၊ ဇာဏုပ္ပမာဏံ-ပုဆစ်ပမာဏရှိသော
 အရပ်ကို၊ ဝဿာပေသိ-ရွာစေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံဗြဟ္မာ
 ရညာ-ပ-သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာတိ-ပုနာပရံဗြဟ္မာရညာ-ပ-သိနေရဝန
 ဝဋ္ဌသကာ-ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၂၂။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန-
 တစ်ဖန်၊ အပရံ-ထိုမှတစ်ပါး၊ အဟံ-ငါသည်၊ သညာတိဟိ-အဆွေ
 အမျိုးတို့နှင့်တကွ၊ ဗြဟ္မာရညေ-တောကြီးမှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်ခဲ့၍၊
 ပုရံရမ္မံ-ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာဌာနဖြစ်သော၊ ဇေတုတ္တရံ-ဇေတုတ္တရာ အမည်
 ရှိသော၊ ပူရတ္တမံ-ပြည်မြတ်သို့၊ ပဝိသာမိ-ဝင်လာ၏။

၁၂၃။ ယဒါ-အကြင်ဝင်သောကာလ၌၊ သတ္တရတနာနိ-ခုနစ်ပါးသော
 ရတနာမိုးတို့သည်၊ ဝဿိသု-ရွာစေကုန်၏၊ မဟာမေဃော-ပြင်းစွာ
 သောမိုးကြီးသည်၊ ဝဿတိ-ရွာလေ၏၊ တဒါပိ-တို့အခါ၌လည်း၊
 ပထဝီ-မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ-လှုပ်လေ၏၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာ-မြင့်မိုရ်
 တောတောင်တို့သည်၊ ညွတ်လေကုန်၏။

၁၂၄။ အစေတနာ-စိတ်စေတနာမရှိသော၊ သုခံဒုခံ-ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊
 အဝိညာယ-မသိပါတဲလျက်၊ အယံပထဝီ-ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည်၊
 သတ္တက္ခတ္တံ-ခုနစ်ကြိမ်၊ ပကမ္မထ-လှုပ်လေ၏၊ သာပိ-ထိုသို့ မြေခုနစ်

ကြိမ်လှုပ်ခြင်းသည်လည်း၊ မယုံ-ငါဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရ၏၊ ဒါန
ဗလာ-ဒါနစွမ်းအားကြောင့်ပင်တည်း။

ဣတိဇေ-သို့၊ သတ္တရတနဝဿေ-ရတနာခုနစ်ပါးမိုးသည်၊ ပုဋ္ဌေ-
ရွာပြီးသော် ပုနဒိဝဿေ-မိုးသောက်သောနေ့၌၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ ယေသံကုလာနံ-အကြင်အမျိုးတို့၏၊ ပုရိမပစ္ဆိမ ဝတ္ထုသု-
-အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် အရပ်တို့၌၊ ပုဋ္ဌဓနံ-ရွာသောဥစ္စာသည်၊ တေသ
ညေဝ-ထိုသူတို့အားသာလျှင်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဒါပေတွာ-
ပေးစေ၍၊ အဝသေသံ-ထိုအိမ်ရှေ့အိမ်နောက်မှ အကြွင်းဥစ္စာကို၊
အာဟရာပေတွာ-ဆောင်ယူစေ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဂေဟဝတ္ထုသ္မိ-
နန်းအိမ်၌၊ ဓနေန-ဥစ္စာနှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ ကောဌာဂါရေသု-ကျိကျ
တို့၌၊ ဩကိရာပေတွာ-သွင်းစေလောင်းစေ၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီး
ကို၊ ပဝတ္ထေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ အစေတနာယံပထဝီတိ-ဟူသည်ကား၊
စေတနာရဟိတာ-စိတ်စေတနာမရှိသော၊ ဘူတာ-မဟာဘုတ်ဖြစ်သော၊
အယံပထဝီ-ဤမြေကြီးသည်၊ ကပ္ပိတံ၌-စပ်လေ၊ ဒေဝတာပန-နတ်
တို့သည်ကား၊ စေတနာသဟိတာ-စိတ်စေတနာနှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော၊
အဝိညာယသုခံဒုခန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အစေတနတ္တာ-စိတ်စေတနာမရှိ
သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သုခဒုက္ခံ-ချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ ဧဝံ-ဤသို့လျှင်
တည်း၊ ဣတိ-သို့၊ အဇာနိတွာ-မသိမူ၍၊ ဒေဝတာ-နတ်တို့သည်၊
သုခဒုက္ခပစ္စယသံယောဂေ-ချမ်းသာဆင်းရဲ၏အကြောင်းနှင့်ယှဉ်သည်၊
သတိပိ-ရှိသော်လည်း၊ တံ-ထိုမြေလှုပ်ခြင်းရတနာမိုးရွာခြင်းကို၊ နာနု-
ဘဝန္တိ-မခံစားကြကုန်၊ သာပိဒါနဗလာမယုန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-သို့၊
ဘူတာပိ-ထင်ရှားစွာလည်းဖြစ်သော၊ သာမဟာပထဝီ-ထိုမြေကြီးသည်၊
မမ-ငါ၏၊ ဒါနပုညာနဘာဝဟေတု-ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အာနုဘော်
လျှင် အကြောင်းဖြစ်၍၊ သတ္တကုတ္တု-ခုနစ်ကြိမ်၊ ကမ္မထ-လှုပ်လေ၏၊
(ဤယခုအခါ မြေခုနစ်ကြိမ်လှုပ်သော သရုပ်ကိုထုတ်၍ ပြအံ့သောငှာ၊
အဋ္ဌဝသဿိက အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်
သတည်း၊ ထိုပါဌ်တို့၏အတ္ထကား၊) အဋ္ဌဝသိကကာလေ-ရှစ်နှစ်မြောက်
သောကာလ၌၊ ဟဒယမံသာဒိနိပိ-နှလုံးသားအစရှိသည်တို့ကိုလည်း၊

ယာဒကာနံ-ယာစကာတို့အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒေယန္တိ-ပေးလှူခြင်း
 ပါ၏ဟု၊ ဒါနဇ္ဈာသယုပ္ပာဒေစ-ပေးလှူလိုသောဆန္ဒရှိသော ကာလ၌
 လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလဟတ္ထိဒါနေစ-မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်ကိုလှူသော
 ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနကာလေ-နှင်ထုတ်လေသောကာလ၌
 လည်းကောင်း၊ ပဝတ္ထိတမဟာဒါနေစ-သတ္တသတ္တက-အလှူကြီးကို
 ပေးသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ ပုတ္တဒါနေစ-သားသမီးတို့ကိုလှူသော
 ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဘရိယဒါနေစ-မယားကိုလှူသောကာလ၌
 လည်းကောင်း၊ ဝင်္ကပဗ္ဗတေ-ဝင်္ကပါတောင်၌၊ ဉာတိသမာမေ-အဆွေ
 အမျိုးတို့နှင့်ပေါင်းမိသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ နဂရပဝိဋ္ဌဒိဝသေ-
 ဇေတုတ္တရာမြို့သို့ဝင်သောကာလ၌လည်းကောင်း၊ သတ္တရ တနဝဿ
 ကာလေစ-ရတနာခုနစ်ပါး မိုးရွာသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-
 သို့၊ ဣမေသုဋ္ဌာနေသု-ဤကိုးပါးသောအရပ်တို့၌၊ သတ္တဝါရံ-ခုနစ်
 ကြိမ်၊ ပထဝီ-မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိထ-လှုပ်လေ၏၊ မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်လှုပ်
 ၏ဟု ဆိုအပ်သောစကား၌၊ တကာလတကာလကို ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်အပ်
 သည်၊ အဘယံကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ကာလအချိန်ကို ရေတွက်သော်
 ကိုးကြိမ်သောဌာနရသောကြောင့်၊ တကာလကို ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်ယူမှ
 သင့်မည်ထင်သည်၊ ဘုရားလောင်းဖြစ်သောဘဝကို ယူသော်၊ တစ်ဘဝ
 ၌ မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်လှုပ်၏ဟု ယူသင့်ကြောင်းကို ကသ္မိယေဝအတ္တ
 ဘာဝေသတ္တက္ခတ္တံ-အစရှိသောစကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း၊
 ထိုပါဌ်တို့၏ အတ္ထကား၊ ဧကသ္မိဇေ-တစ်ကြိမ်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အတ္တ
 ဘာဝေ-ကိုယ်၏အဖြစ်၌၊ သတ္တက္ခတ္တံ-ခုနစ်ကြိမ်၊ မဟာပထဝီကမ္မနာဒိ
 အစ္စရိယာ-မြေကြီး၏တုန်လှုပ်ခြင်း အစရှိသောအံ့ဖွယ်သရဲသည်၊ ပါတု
 ဘာဝဟေတုဘူတာနိ-ထင်ရှားစွာဖြစ်သောအကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဖြစ်
 ကုန်သော ယာဝတာယုကံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ဘူတာနိ-ထင်ရှားဖြစ်ကုန်
 သော၊ မဟာဒါနာနိ-အလှူကြီးတို့ကို၊ ပဝတ္ထေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ မဟာ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး
 ၌၊ တုဿိတဘဝနေ-တုဿိတာနတ်ပြည်၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ တေန-ထို့
 ကြောင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တတောဝေဿန္တရော ရာဇာ-ပ-

သင်္ဂ-သော-ဥပပဇ္ဇထာတိ-တတောဝေဿန္တရောရာဇာ-ပ-သင်္ဂ-သော-
ဥပပဇ္ဇထ-ဟူသော ဂါထာကို၊ အာဟအဝေါစ-မိန့်တော်မူ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော၊
ခတ္တိယော-လယ်မြေကိုအစိုးရသော၊ သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊ သပ္ပ
ညော-ပညာနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာန-ပေးလှူ
စွန့်ကြဲ၍၊ တတော-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊
ကာယဿ-ကိုယ်၏၊ ဆာဒါ-ပျက်စီးသည်မှ၊ သင်္ဂ-ကောင်းသောသူတို့
၏ လားရာဖြစ်သော တုဿိတာနတ်ပြည်သို့၊ ဥပပဇ္ဇထ-ဖြစ်လေ၏၊
ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ တဒါ-ထိုဝေဿန္တရာ
ဖြစ်သောဘဝ၌၊ ဇူဇကော-ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ အမိတ္တတာပနာ-အမိတ္တာပုဏ္ဏားမသည်၊
စိဉ္စမာနဝိကာ-စိဉ္စမာနမိန်းမသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ စေတ
ပုတ္တော-စေတမင်းသားသည်၊ ဆန္ဒော-ဆန္ဒသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ
၏၊ အစ္စုတတာပသော-အစ္စုတရသေသည်၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာ
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အနုရုဒ္ဓေါ-
အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မဒ္ဒိ-မဒ္ဒိမိဖုရားသည်၊ ရာဟုလ
မာတာ-ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဇာလိကုမာရော-
ဇာလိမင်းသားသည်၊ ရာဟုလော-ရာဇာလသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ
၏၊ ကဏ္ဍာဇိနာ-ကဏ္ဍာဇိန်သတို့သမီးသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ-ဥပ္ပလဝဏ်
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မာတာပီတရော-မိခင်ဖခင်တို့သည်၊
မဟာရာဇကုလာနိ-မြတ်သောမင်းမျိုးတို့သည်၊ အဟောသုံ-ဖြစ်လာကုန်
၏၊ သေသပရိသာ-ကြွင်းသောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ငါဘုရား
ပရိသတ်တို့သည်၊ အဟောသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာ
အမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-သည်၊ လောကနာထော-လူသုံးပါးတို့၏ဆရာ
ငါဘုရားလောင်းတည်း၊ ဣဓာပိ-ဤဝေဿန္တရာဇာတ်တော်၌လည်း၊
ဟေဠာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တန ယေနဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊
ယထာရဟံ-ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ၊ သေသပါရမိယော-ကြွင်း
သော ပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ မဟာသတ္တော-

ဘုရားလောင်းသည်။ ကုစ္ဆိဂတေ-ပဋိသန္ဓေသို့ ရောက်ပြီးသော်၊ မာတု-
 ဖုဿတီ မိခင်အား၊ ဒေဝသိကံဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတ
 သဟဿာနိ-ခြောက်သိန်းသောဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿဒ္ဓိတွာ-စွန့်၍၊ ဒနံ-
 အလှူကို၊ ဒါတုကာမတာ-ပေးခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊
 ဒေါဟဋ္ဌော-ချင်ချင်သည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊
 ဒိယုမာနေပိ-ပေးလှူသော်လည်း၊ နေဿ-ဥစ္စာ၏၊ ပရိက္ခာရာဘာဝေါ-
 ကုန်ခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဇာတက္ခဏေဇဝ-ဖွားဆဲ
 ကာလ၌ပင်လျှင်၊ ဟတ္ထံ-လက်ကို၊ ပဿာရေတွာ-ဆန့်၍၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူပါအံ့၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခု
 သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိတိ-ရှိပါ၏လောဟု၊ ဝါစာနိစ္ဆာရဏံ
 -နှုတ်မြှက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ စတုပဉ္စဝသိကကာလေ-လေးငါးနှစ်ရှိ
 သောကာလ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါတိနံ-နှိုထိမ်းတို့၏၊ ဟတ္ထဂံတဿ
 -လက်သို့ရောက်လေပြီးသော်၊ အလင်္ကာရဿ-တန်ဆာကို၊ တန်ဆာ၏
 လည်းဟူ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အဂဟေတုကာမတာ-ယူခြင်းငှာ အလိုမရှိသည်
 ၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ အလင်္ကာရဿပုဒ်ကိုကား အနက်ပေးသော်
 အဟေတု၌ ယူခြင်းကြိယာ၏ ဆဋ္ဌိကံစပ်လေ၊ တန်ဆာ၏ဟူပေးသော်
 ကား မတာ၌တာ၏အရည် သမ္ဗာန်စပ်လေ၊ အဋ္ဌဝသိကကာလေ-
 ရှစ်နှစ်ရှိ သောကာလ၌၊ ဟဒယမံဿ-နှလုံးသားအစရှိသည်နှင့် ယှဉ်
 သော၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရာဝယဝဿ-ကိုယ်အစိတ်၏၊ ဒါတုကာ
 မတာ-လှူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိဇေ
 မာဒိ-ဤသို့အစရှိသောအခါ၌၊ သတ္တက္ခတ္တု-ခုနစ်ကြိမ်၊ မဟာပထဝီ
 -မြေကြီးသည်၊ ကမ္မနာဒိအနေကစ္ဆရိယပါတုဘာဝဟေတုဘူတာ-တုန်
 လှုပ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် များစွာသော အံ့ဖွယ်သရဲ၏ ထင်ရှားစွာ
 ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာပူရိသဂုဏာနုဘာဝါ-ယောက်ျား
 မြတ်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်ရှားဖြစ်စေ
 အပ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအတ္ထရိယာစေဝ-ပ-ဓမ္မဿအနု
 ဓမ္မတာတိဧဝံအတ္ထရိယာစေဝ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတာ-ဟူသော၊ ဧတံဝစနံ
 -ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ မဟေသိနော-မြတ်စွာဘုရားအား၊ ဧဝံ-ဤသို့၊
 အတ္ထရိယာစေဝ-အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည်လည်း၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ဖူးလေ၏၊
 တေသု-ထိုမယားတို့သည်လည်း၊ စိတ္တပ္ပသာဒေါပိ-စိတ်၏ကြည်ညို
 ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဒုက္ခထော-ဆင်းရဲမှ၊ ပရိမောစယေ-လွတ်စေ
 ၏၊ တေသံ-ထိုဘုရားလောင်းတို့အား၊ ဓမ္မဿ-တရား၏၊ အနုဓမ္မ
 တော-အစဉ်အတိုင်းကို လျှောက်ပတ်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ-အတု
 လိုက်၍ ကျင့်ခြင်းကို၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ အနုကိရိယာစေ-
 အတုလိုက်၍ကျင့်အပ်ပြုအပ်သည်သာတည်း၊

နဝမံ-ကိုးကြိမ်မြောက်သော ဝေဿန္တရစရိယံ-ဝေဿန္တရာ
 ၏၊ ပါရမီသည်။
 နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၁၀။ သသပဏ္ဍိတစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၂၅-၆။ ဒသမေ-ဆယ်ကြိမ်မြောက်သောဇာတ်၌၊ ယဒါဟောမိ သ-သကောတိ-ဟူသည်ကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ဗောဓိပရိယေသနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာဖွေခြင်းကို၊ စရမာနော-ကျင့်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သသပဏ္ဍိတော-ပစ္စုပ္ပန်သံသရာဘဝနှစ်ပါးကိုမြင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောယုန်သည်၊ ယုန်ပညာရှိသည်လည်းဟူ၊ ဟောမိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဗောဓိသတ္တာ-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ကမ္မိသိပ္ပတ္တာပိ-ကံတရား၏အလိုသို့ ရောက်ရသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်း၊ တာဒိသာနံ-ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ တိရစ္ဆာနာနံ-တိရစ္ဆာန်အမျိုးတို့ကို၊ အနုဂ္ဂဏှနတ္ထံ-အစဉ်အတိုင်း ချီးမြှောက်အံ့သောငှာ၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ-တိရစ္ဆာန်တို့၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားရှင်အလောင်းတော်သည်၊ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက် သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍၊ ဗျာဒိတ်ရတော်မူသည်မှစ၍၊ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြည့်အပ်သော ပါရမီကုသိုလ်များစွာရှိလျက် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်ရခြင်းသည် အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးခွင့်ရသည်ဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုး သတ္တဝါတို့ကို၊ အစဉ်အတိုင်း ကုသိုလ်အရာကို သဂြိုဟ်ချီးမြှောက်အံ့သောငှာဖြစ်၍ဟု ဆိုလိုသည်။) ပဝနစရကောတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနစာရီ-ကျယ်သောတောအရပ်၌ ကျက်စားလေ့ရှိသော၊ သသကောဟူသောပုဒ်ကိုငဲ့၍ ဝိသေသနပေးလိုက်သည်။

ဒဗ္ဗာဒိတိဏာနိစ-နေဇာမြက်အစရှိသော မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုက္ခ
ဂစ္ဆေသု-ချုံသစ်ပင်တို့၌၊ ပဏ္ဏာနိစ-သစ်ရွက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
ယံကိဉ္စိ-အမှတ်မရှိသော၊ သာကဉ္စ-သစ်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုက္ခ
တော-သစ်ပင်မှ၊ ပတိတဖလာနိစ-ကျသောသစ်သီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဧတဿ-ထိုယုန်မင်း၏၊ ဘက္ခော-အစာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ
တသ္မာ-ထိုသို့ မြက်သစ်ရွက်သစ်သီးလျှင် အစာရှိသည်၏သတ္တိကြောင့်၊
သော-ထိုယုန်ပညာရှိသည်၊ တိဏပဏ္ဏသာကဖလ ဘက္ခော-တိဏပဏ္ဏ
သာကဖလဘက္ခမည်၏၊ (တိဏပဏ္ဏသာကဖလပုဒ်တို့ကို ဒွန်သမာသ်
တွဲလေ၊ ဘက္ခပုဒ်နှင့်ယှဉ်သောအခိုက် ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသ်တွဲ၍ ယုန်မင်း
ဘုရားလောင်းကို ရစေဟူလိုသည်၊) ပရဟေဌနဝိဝဇ္ဇိတောတိ-ဟူသည်
ကား၊ ပရပိဋ္ဌာ-သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်ခြင်းမှ၊ ဝိရဟိတော-ကင်း၏၊
သုတ္တပေါတောစာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဓပေါတောစ-ဖျံလည်းကောင်း၊
(ပါဠိတော်၌ သုတ္တပေါတောဟုပါ၌ရှိ၏၊ အဋ္ဌကထာ၌ ပုကပေါတော
ရှိ၏၊) အဟံတဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ အဟံ-ငါ
သည်၊ သသကော-ယုန်ပညာရှိသည်၊ ဟောမိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊
မက္ကဋ္ဌာဒယော-မျောက်အစရှိကုန်သော၊ ဧတေသဟာယေ-ထိုအဆွေ
ခင်ပွန်းတို့ကို၊ ဩဝဒါမိ-ဆုံးမ၏။

၁၂၇။ ကိရိယေကလျာဏ-ပါပကေတိ-ဟူသည်ကား၊ ကုသလေ
စေတ-ကုသိုလ်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အကုသလေစ-အကုသိုလ်လည်းဖြစ်
ကုန်သော၊ ကမ္မေ-ကံတရားတို့ကို၊ ပါပါနိတိပဒံ-ပါပါနိ-ဟူသောပုဒ်
သည်၊ အနုသာသနာကာရဒဿနံ-အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမသောအခြင်းအရာ
ကို ပြသောပုဒ်တည်း၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ပါပါနိပရိဝဇ္ဇေတာတိ-
ဟူသည်ကား၊ ပါဏာတိပါတော-သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်းသည်
လည်းကောင်း၊ အဒိန္နာဒါနံ-သူ၏ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
(အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို အကုန်အစင်ထုတ်၍ ယောဇနာလေ၊) ပ-မိစ္ဆာ
ဒိဋ္ဌိ-မှားသောအယူကိုယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာနိပါပါနိ-
ဤအကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ပရိဝဇ္ဇေထ-ကြည်
ရှောင်ကြကုန်လော့၊ ကလျာဏေအဘိနိဝိဿထာတိ-ဟူသည်ကား၊

ဒါနံ-အလှူပေးခြင်းလည်းကောင်း၊ ပစ္စာယနံ-အရိအသေပြုခြင်းသည်
လည်းကောင်း၊ (ဤအရာ၌လည်း ကုသိုလ်ကမ္မထ တရားဆယ်ပါးကို
အကုန်အစင်ထုတ်၍ ယောဇနာလေ၊) ပ-ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မံ-ဖြောင့်မတ်စွာသော
အယူကိုယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိဣဒံ-ဤသည်လျှင်၊ ကလျာဏံ-
ကောင်းသောအကျင့်တရားတည်း၊ ဣမံသ္မိံကလျာဏေ-ဤကုသိုလ်
ကမ္မထတရား၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ကာယဝါစာစိတ္တာနိ-ကိုယ်နှုတ်စိတ်
တို့ကို၊ အဘိဓမ္မဘာဝေန-ရေးရှည်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိဝိဿထ-အမြဲ
မှီဝဲကြကုန်လော့၊ ဣမံကလျာဏပဋိပ္ပတ္တိံ-ဤသို့သော ကောင်းသော
အကျင့်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇထ-ကျင့်ကြကုန်လော့၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း။

ဧဝံ-သို့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တိရစ္ဆာနယောနိ
ယံ-တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တောပိ-ဖြစ်သော်လည်း၊ ဉာဏသမ္ပန္နတာယ-
ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကလျာမိတ္တော-အဆွေခင်ပွန်း
ကောင်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ကာလေနကာလံ-အခါအခါ၊ ဥပဂတာ
နံ-အနီးသို့ရောက်လာကုန်သော၊ တေသံတိဏ္ဍိဇနာနံ-ထိုမျောက်၊
မြေခွေး၊ ဖျံတို့အား၊ ဩဝါဒဝသေန-ဆုံးမသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ မဟာ
သတ္တော-ဘုရားလောင်းယုန်မင်းသည်၊ ဒေသေသိ-ဟော၏၊ တေ-ထို
သုံးယောက်သားတို့သည်၊ တဿ-ထိုအလောင်းတော်ယုန်မင်း၏၊
ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ-ဝန်ခံ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသန
ဌာနံ-နေရာအရပ်သို့၊ ပဝီသိတွာ-ဝင်လေကုန်၍၊ ဝသန္တိ-နေကြကုန်၏၊
ဧဝံ-သို့၊ ကာလေ-အခါသည်၊ ဂစ္ဆန္တေ-ရောက်လတ်သော်၊ ဗောဓိ
သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာကာသံ-ကောင်းကင်ကို၊ ဩလော
ကေတွာ-ကြည့်လတ်သော်၊ စန္ဒံ-လမင်းကို၊ ပါရိပူရိ-ပြည့်သည်ကို၊
ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊ ဥပေါသထကမ္ပံ-ဥပုသ်သတင်း
သုံးခြင်းကို၊ ကရောထ-ပြုကြကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဩဝါဒံ-ဆုံးမ၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဥပေါသတမ္ပိဒိဝသေ-ပ-ဥပဝသိထုပေါသထံ-
ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဘဂဝါ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။
၁၂၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဥပေါသထမ္ပိဒိဝသေ-ဥပုသ်နေ့၌၊ ပူရိ

တံ-ပြည့်သော၊ စန္ဒ-လမင်းကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
ဒိသွာ-မြင်၍၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ တေသံ-ထိုသုံးယောက်တို့အား၊ အဇ္ဇ-
ယနေ၊ ဥပေါသထော-ဥပုသ်သုံးသော၊ ဒိဝသော-နေ့တည်း။

၁၂၉။ တုမေ-သင်တို့သည်၊ ဒက္ခိဏေယျဿ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊
ဒါတဝေ-လှူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနာနိ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထ-
စီရင်ကြကုန်လော့၊ ဒက္ခိဏေယျေ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ ဒါနံ-အလှူ
ကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူ၍၊ ဥပေါသတံ-ဥပုသ်ကို၊ ဥပဝဿထ-သုံးကြ
ဆောက်တည်ကြကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-သည်၊ အာဟ-မိန့်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာ၌၊ စန္ဒဒိသွာနပုရိတန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ ဇုဏှပက္ခစာတုဒ္ဒသိယံ-လဆန်းတစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်သော
အဖိတ်နေ့၌၊ ဤသကံ-စဉ်းငယ်၊ အပရိပုဏ္ဏဘာဝေန-မပြည့်တတ်သေး
သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ တံစန္ဒ-ထိုလမင်းသည်၊ နပုရိတံ-မပြည့်တတ်သေး
သည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊ တတော-ထိုနေ့မှ၊ ရတ္တိယာ-သည်၊ ဝိကာ
တာယ-လင်းလသော်၊ အရဏှဂ္ဂမနဝေလာယ-မေဝ-နေအရံတက်သော
ကာလ၌လျှင်၊ ပန္နရသေ-ထစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော၊ ဥပေါသထမ္ပိဒိ
ဝသေ-ဥပုသ်နေ့၌၊ မယံ-ငါ၏၊ သဟာယာနံ-အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်
သော၊ မက္ကဋ္ဌာဒိနံ-မျောက်အစရှိကုန်သော၊ ဇေတသံ-ထိုသုံးယောက်
တို့အား၊ အဇ္ဇ-ယနေ-ဥပေါသထော-ဥပုသ်သုံးအံ့သော၊ ဒိဝသော-နေ့
သည်၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ ဟောတိ-၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒါနာနိ-
လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထ-စီရင်ကုန်လော့၊ ဣတိအာဒိနာ-
ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ တတ္ထဥပေါသထဒိဝသေ-ထိုဥပုသ်နေ့၌၊ ပဋိ
ပတ္တိဝိဇ္ဇာနံ-ကျင့်အပ်သောအစီအရင်ကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်း
သည်၊ အာစိက္ခိ-ကြားလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ယောဇေတဗ္ဗံ-ယှဉ်အပ်၏၊
ယောဇနာအပ်၏၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ဒါနာနိတိ-ဟူသည်ကား၊
ဒေယျဓမ္မေ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထာတိ-ဟူသည်ကား၊
ယထာသတ္တိ-အစွမ်းသတ္တိအားလျော်စွာ၊ ယထာဗလံ-အားနှင့်လျော်စွာ၊
သဇ္ဇေထ-စီရင်ကြလေကုန်၊ ဒါတဝေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒါတုန-ပေးလို
သည်ဖြစ်၍၊ ဥပဝဿထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပေါသထကမ္ပံ-ဥပုသ်

၃၅၂ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ ကရောထ-ပြုကြကုန်လော၊ ဥပေါသထ
သီလာနိ-ဥပုသ်တည်းဟူသောသီလတို့ကို၊ ရက္ခထ-စောင့်ရှောက်ကုန်
လော၊ သီလေ-သီလ၌၊ ပတိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်၍၊ ဒိန္နဒါနံ-ပေးအပ်
သောအလှူသည်၊ မဟပ္ပလံ-ကြီးသောအကျိုးရှိသည်၊ ယသ္မာ-အကြင်
ကြောင့်၊ ဟောတိ-၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ယာစကေ-အလှူခံ
ယာစကာသည်၊ သမ္ပတ္တေ-ရောက်လာသော်၊ တုမှေဟိ-သင်တို့သည်၊
ခါဒိတဗ္ဗာဟာရတော-စားအပ်ခဲ့သောအစာမှ၊ ဒတွာ-ခွဲဝေပေးကမ်း၍၊
ခါဒေယျာထ-ခဲရာစားရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။

တေ-ထိုသုံးယောက်သားတို့သည်၊ သာဓူတိ-ကောင်းပြီဟု၊ ဗောဓိ
သတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ သိရသာ-ဦးဖြင့်၊
သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိတွာ-ဝန်ခံ၍၊ ဥပေါသထဂီနိ-ဥပုသ်အင်္ဂါတို့ကို၊ အဓိဋ္ဌဟိသု-
ဆောက်တည်ကုန်၏၊ တေသု-ထိုသုံးယောက်သားတို့တွင်၊ ဥဒ္ဒေါ-
ဖျံသည်၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ ပရိယေသိ
သာမိတိ-ငါရှာမှီးအံ့ဟု၊ နဒီတီရံ-မြစ်နားသို့၊ ဂတော-သွားလေ၏၊
အထ-ထိုအခါ၌၊ ဧကော-တစ်ယောက်သော၊ ဗာဠိသိကော-ငါးမျှား
သောယောက်ျားသည်၊ သတ္တ-ခုနစ်ခုကုန်သော၊ ရောဟိတမစ္ဆေ-ငါး
ကြင်းတို့ကို၊ ဥဒ္ဒရိတွာ-ရေမှထုတ်၍၊ ဝလ္လိယာ-နွယ်ဖြင့်၊ အာဂုဏိ
တွာ-သိ၍၊ နဒီတီရေ-မြစ်နား၌၊ ဝါလုကာယ-သဲဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ-
ဖုံးလွှမ်း၍၊ မစ္ဆေ-ငါးတို့ကို၊ ဂဏ္ဍန္တာ-တစ်ဖန်ယူလိုသည်ဖြစ်၍၊ နဒိယာ
-မြစ်၏၊ အံဆောဿာတံ-အောက်ရေယဉ်သို့၊ ဂစ္ဆိ-သွားလေ၏၊ ဥဒ္ဒေါ-
ဖျံသည်၊ မစ္ဆဂန္ဓံ-ငါးအနံ့ကို၊ ဃာယိတွာ-နမ်း၍၊ ဝါလုကံ-သဲကို
ဝိယူဟိတွာ-ယက်လေသော်၊ မုစ္ဆေ-ငါးတို့ကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ နိဟရိတွာ
-ထုတ်ပြီးသော်၊ ဧတေသံ-ဤငါးတို့၏၊ သာမိကော-အရှင်သည်၊
အတ္တိနုခေါတိ-ရှိလေသည်လောဟု၊ တိက္ခတ္တံ-သုံးကြိမ်၊ ဃောသိတွာ-
ကြွေးကြော်၍၊ သာမိကံ-အရှင်ကို၊ အပဿန္တာ-မမြင်သည်ရှိသော်၊
ဝလ္လိယံ-နွယ်၌၊ ခုံသိတွာ-ကိုက်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသနဂုဗ္ဗေ-
နေရာချ၍၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝေလာယမေဝ-အခါ
ရောက်သောကာလ၌ပင်လျှင်၊ ခါဒိသာမိတိ-စားအံ့ဟု၊ အတ္တနော-

မိမိ၏။ သီလံ-ဆောက်တည်အပ်သောသီလကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ဆင်ခြင်လျက်၊ နိပ္ပဇ္ဇိ-အိပ်၏။ သင်္ဂါလောပိ-မြေခွေးသည်လည်း၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ ပရိယေသန္တော-ရှာသည်ရှိသော်၊ ဧကဿ-တစ်ယောက်သော၊ ခေတ္တဂေါပကဿ-လယ်စောင့်ယောက်ျား၏၊ ကုဋ္ဌိယံ-တတင်းကုတ်၌၊ ဒွေမံသဿုလာနိစ-နှစ်ခုသော အမဲတံစို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကဉ္စဂေါခံ-တစ်စီးသောဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကဉ္စဒမိဝါရကံ-တစ်ခုသောနို့ခမ်းအိုးကိုလည်းကောင်း၊ (ကွဲနို့အိုးကိုလည်းကောင်းလည်းဟူ၊) ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဧကဿ-ဤခဲဖွယ်၏၊ သာမိကော-အရှင်သည်၊ အတ္ထိနုခေါ-ရှိလေသလောဟု၊ တိက္ခတ္တံ-သုံးကြိမ်၊ ယောဿတွာ-ကြွေးကြော်၍၊ သာမိကံ-ဥစ္စာရှင်ကို၊ အဒိသွာ-မမြင်သည်ရှိသော်၊ ဒမိဝါရကဿ-နို့ခမ်းအိုးကို၊ ဥဂ္ဂဟဏရဇ္ဇုကံ-ဆွဲယူအံ့သောငှာ၊ ဆွဲသောကြိုးကျော့ကွင်းကို၊ ဂီဝါယ-လည်ပင်း၌၊ ပဝေသေတွာ-သွင်း၍၊ မံသဿုလေစ-အမဲတံစို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါဓဉ္စ-ဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မုခေန-ခံတွင်းဖြင့်၊ ခံသိတွာ-ကိုက်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသနဂုဗ္ဗေ-နေရာချံ၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ ဝေလာယ-အခါ၌၊ ခါဒိဿာမိတိ-ငါစားအံ့ဟု၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလံ-သီလကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ဆင်ခြင်လျက်၊ နိပ္ပဇ္ဇိ-အိပ်၏၊ မက္ကဋ္ဌောပိ-မျောက်သည်လည်း၊ ဝနသဏ္ဌံ-တောအုပ်သို့၊ ပဝိသိတွာ-ဝင်လေ၍၊ အဗ္ဗပိဏ္ဍံ-သရက်သီးအိုင်ကို၊ အာဟရိတွာ-ဆောင်ခဲ့၍၊ ဝသနဂုဗ္ဗေ-နေရာချံ၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ ဝေလာယမေဝ-အခါ၌လျှင်၊ ခါဒိဿာမိတိ-စားအံ့ဟု၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလံ-သီလကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ဆင်ခြင်လျက်၊ နိပ္ပဇ္ဇိ-အိပ်၏၊ တိဏ္ဍံပိ-သုံးယောက်သောသူတို့အားလည်း၊ ယာစကော-အလှူခံ ယာစကာသည်၊ အဟောနနအာဂဇ္ဈေယျ-ဪ-ဩလာပါမူကားကောင်း၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိတ္တံ-စိတ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တေပေသာဓုတိဝတွာ-ပ-ဒက္ခိဏေယျံ ဂဝေသိသုန္တိ-တေမေသာဓုတိဝတွာ-ပ-ဒက္ခိဏေယျံဂဝေသိသုံ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၃၀။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တေ-ထိုသုံးယောက်သောသူတို့သည်၊ မေ-ငါ၏၊ ဝစနံ-ကို၊ သဓုတိ-ကောင်း၏ဟု၊ ဝတွာန-ဆို၍၊ ယထာ

သတ္တိ-အစွမ်းသတ္တိအားလျော်စွာ၊ ယထာဗလံ-အားနှင့်လျော်စွာ၊ ဒါနာနိ-
လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ-ရှာမှီးစီရင်၍၊ ဒက္ခိဏေယျံ-
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဂဝေသိသုံ-ကြံကြရာကြကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-
ဆို၏။

ဗောဓိသတ္တောပန-ဘုရားလောင်းယုန်မင်းသည်ကား၊ ဝေလာယ
မေဝ-အခါ၌လျှင်၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ဒဗ္ဗာဒိတိဏာနိ-နေဇာမြက်
စသောမြက်တို့ကို၊ ခါဒိဿာမိတိ-ငါစားအံ့ဟု၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသန
ဂုဗ္ဗေယေဝ-နေရာချ၍လျှင်၊ နိသိန္ဒော-နေလျက်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ မမ-
ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အာဂတာနံ-ရောက်လာကုန်သော၊ ယာစကာ
နံ-ယာစကာတို့အား၊ တိဏာနိ-ငါစားအပ်သောမြက်တို့ကို၊ ခါဒိတုံ-
စားအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်ကုန်ရာ၊ တိလတဏှုလာဒယောပိ-
နှမ်းဆံအစရှိသည်တို့သည်လည်း၊ မယုံ-ငါ့အား၊ နတ္ထိနသန္တိ-မရှိကုန်၊
မေ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ယာစကာ-အလှူခံယာစကာသည်၊
သစေအာဂမိဿတိ-အကယ်၍၊ ရောက်လာအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊
တိကောန-မြက်ဖြင့်၊ ယာပေမိ-မျှတတဲ့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရမံသံ-
ကိုယ်အသားကို၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဟံနိသဇ္ဇစိန္တေသိ-ပ-နသော
တုဇ္ဈောဂမိဿတိတိ-အဟံနိသဇ္ဇစိန္တေသိ-ပ-နသောတုဇ္ဈောဂမိဿတိ
ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟအဝေါစ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၃၁။ ထိုဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါ
သည်၊ တဒါ-ထိုယုန်ပညာရှိဖြစ်သောဘဝ၌၊ နိသဇ္ဇ-နေ၍၊ ဒက္ခိဏန္တဝံ
-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လျှောက်ပတ်သော၊ ဒါနံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊
စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒက္ခိဏေယျံ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ယဒိ
လဘော-အကယ်၍ရငြားအံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ ကိဒါနံ-အဘယ်လှူဖွယ်
ဝတ္ထုသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

၁၃၂။ မေ-ငါ့အား၊ တိလာစ-နှမ်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မုဂ္ဂါစ-
ပဲနောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တဏှုလာစ-ဆန်တို့သည်လည်း
ကောင်း၊ နတ္ထိနသန္တိ-မရှိကုန်၊ ဃာတဉ္စ-ထောပတ်အိုးသည်လည်း၊ နတ္ထိ

-မရှိ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တိဏေန-မြက်ဖြင့်၊ ယာပေမိ-မျှတ၏၊ တိဏံ-မြက်ကို၊ ဒါတဝေ-ပေးလှူအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်ကောင်းချေ။
 ၁၃၃။ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊
 ဒက္ခိဏေယျော-အလှူခံသည်၊ ဘိက္ခာယ-ထမင်းအလို့ငှာ၊ ယဒိဇတိ-
 အကယ်၍ရောက်လာအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ သကမတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
 ဒဇ္ဇဒဇ္ဇာမိ-ပေးလှူအံ့၊ သော-ထိုအလှူခံယာစကားသည်၊ တုဇ္ဈော-
 အချည်းနှီးသည်၊ နဂမိဿာတိ-မသွားရလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-
 ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဒါနံဒက္ခိဏနုစ္ဆဝန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏ
 ဘာဝေန-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အနုစ္ဆဝိကံ-လျှောက်ပတ်သော၊
 ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒက္ခိဏေယျဿ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတဗ္ဗံ-ပေးအပ်
 ၏၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ စိန္တေသီ-ကြံ၏၊ ဟဒိဟံလဘောတိ-
 ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ဒက္ခိဏေယျံ-
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ အဇ္ဇ-ယနေ၊ ယဒိလဘောယျံ-အကယ်၍ရငြားပါအံ့၊
 ကိမေဒါနံဘဝိဿတိတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ့အား၊ ဒါတဗ္ဗံ-လှူဖွယ်
 ဝတ္ထုသည်၊ ကိဘဝိဿတိ-အဘယ်သို့ဖြစ်ပါအံ့နည်း၊ နသက္ကာတိဏ
 ဒါတဝေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏေယျဿ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတံ-
 လှူအံ့သောငှာ၊ ယံတိလမုဂ္ဂါဒိကံ-အကြင်နှမ်းပဲအစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထု
 သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ခဲ့၏၊ တံတိလမုဂ္ဂံ-ထိုနှမ်းပဲအစရှိသော လှူဖွယ်
 ဝတ္ထုသည်၊ မယံ-ငါ့အား၊ နတ္ထိ-မရှိချေ၊ မမ-ငါ့အား၊ ယံတိဏံ-
 အကြင်မြက် သည်၊ အာဟာရဘူတံ-အစာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ တံတိဏံ-
 ထိုငါ၏အစာမြက်ကို၊ ဒက္ခိဏေယျဿ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတံ-ပေး
 လှူအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်ကောင်းချေ၊ ဒဇ္ဇာယံသကမတ္တာနန္တိ
 -ဟူသည်ကား၊ မယံ-ငါ၏၊ ဧတာယဒေယျ ဓမ္မစိန္တာယ-ဤသို့
 သောလှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုကြံလေသဖြင့်၊ ကိဝါ-အဘယ်အကျိုးရှိလေ
 အံ့နည်း၊ မယံ-ငါ၏၊ (သရီရံဌိသမ္ဗာန်စပ်လေ၊) အနဝဇ္ဇံ-အပြစ်မရှိသော၊
 (သရီရံဌိ ဝိသေသနစပ်လေ၊) အပရာဓိနတာယ-သူတစ်ပါးတို့ကို
 မနှိပ်စက်သဖြင့်၊ သုလဘံ-ရလွယ်သော၊ ပရေသဉ္စ-သူတစ်ပါးတို့အား

လည်း၊ ပရိဘောဂါရဟံ-သုံးဆောင်ခြင်းငှာထိုက်သော၊ သရီရံ-ကိုယ်ကို၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဒက္ခိဏေယျော-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ သစေအာဂစ္ဆတိ-အကယ်၍ရောက်လာအံ့၊ တယိဒံတံ-ဣဒံ သကမတ္တာနံ-ဤမိမိကိုယ်ကို၊ တဿ-ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဇ္ဇာမိ-ပေးလှူအံ့၊ ဧဝံသန္ဓေ-ဤသို့ကိုယ်ကို လှူလေသည်ရှိသော်၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အာဂတော-ရောက်လာသော၊ သော-ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဘုဇ္ဈော-အချည်းနှီးသည်၊ န-မဟုတ်လေ၊ အရိတ္တဟတ္ထော-လက်ချည်းသက်သက်မရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဂမိဿတိ-သွားရလတ္တံ့။

ဣတိဧဝံ-သို့၊ မဟာပူရိသဿ-ယောက်ျားမြတ်အား၊ ယထာဘူတံ-ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း၊ သဘာဝံ-သဘောကို၊ ဝိတက္ကန္တဿ-ကြံစီစဉ်၊ ပရိဝိတက္ကာနဘာဝေန-အဖန်တလဲလဲကြံသော အကြံ၏ အာနဘော်အားဖြင့်၊ သက္ကဿ-သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္မလသီလာသနံ-ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာကာရံ-ပူသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေသိ-ပြလေ၏၊ သော-ထိုသိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဣမံကာရဏံ-ဤအကြောင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ သသရာဇံ-ယုန်မင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိတိ-စုံစမ်းအံ့ဟု၊ ပဋ္ဌမံ-ရှေးဦးစွာ၊ ဥဒ္ဒဿ-ဖျံ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ-နေရာအရပ်သို့၊ ဂန္ဓာသွားလေ၍၊ ဗြာဟ္မဏဝေသေန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့် အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊ တေန-ထိုဖျံသည်၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ-သင်သည်၊ ကိမတ္ထံ-အဘယ်အကျိုးငှာ၊ ဌိတော-ရပ်လာသည်၊ အသိ-ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ-ဤသို့လျှင်၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကိဉ္စိအာဟာရံ-တစ်စုံတစ်ခုသောအဟာရကို၊ သစေလောယျံ-အကယ်၍တည်းရငြားပါအံ့၊ ဥပေါသထိကော-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ သမဏဓမ္မံ-ရဟန်းတရားကို၊ ကရေယျံ-ပြုလိုပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟာ-ဆို၏၊ သော-ထိုဖျံသည်၊ သာဓု-ကောင်း၏၊ တေ-သင်ပုဏ္ဏားအား၊ အာဟာရံ-အဟာရကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ အာဟာ-ဆို၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ သတ္တမေရောဟိတာမတ္တာ-

သသပဏ္ဍိတစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၅၇

ပ-ဧတံဘုတွာဝနေဝသာတိ-သတ္တမေရောဟိတာမဏ္ဍာ-ပ-ဧတံဘုတွာ
ဝနေဝသ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဥဒကာ-ရေမှ၊ ထလံ-ကြည်းကုန်းထက်သို့၊
ဥဗ္ဘတာ-ထုတ်အပ်ကုန်သော၊ သတ္တ-ခုနစ်ခုကုန်သော၊ ရောဟိတမဏ္ဍာ-
ငါးကြင်းတို့ကို၊ မေမယာ-ငါသည်၊ ဂဟိတာ-ယူခဲ့အပ်ကုန်၏၊ ဗြာဟ္မ
ဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ မေ-ငါ့အား၊ ဣဒံ-ဤငါးကြင်းလှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊
အတ္ထိ-၏၊ ဧတံ-ဤငါးကြင်းကို၊ ဘုတွာ-စား၍၊ ဝနေ-တောအရပ်၌၊
တွံ-သင်သည်၊ ဥပေါသထိကော-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းရှိ၍၊ ဝသ-
နေပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-ဆို၏။

☞ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပေအံ့
နည်း၊ တာဝဟောတု-ရှိရစ်သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္ဆာ-နောက်မှ၊ ဇနိဿာမိ-
ငါသိပါအံ့၊ ငါးယူပါအံ့လည်းဟူ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆိုခဲ့၍၊ တထေဝ-
ထိုရေးအတူလျှင်၊ သိင်္ဂီလဿစ-မြေခွေး၏လည်းကောင်း၊ မက္ကဋ္ဌဿစ-
မျောက်၏လည်းကောင်း၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ တေဟိ
ပိ-ထိုမြေခွေးမျောက်တို့သည်လည်း၊ အတ္တနော-မိမိအား၊ ဝိဇ္ဇမာနေဟိ-
ထင်ရှားရှိကုန်သော၊ ဒေယျဓမ္မေဟိ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ နိမန္တိတော-
ဖိတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိပေအံ့နည်း၊ တာဝဟော
တု-ရှိရစ်သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္ဆာ-နောက်မှ၊ ဇနိဿာမိ-ငါသိပါအံ့၊ ဣတိ-
သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒုဿမေခေတ္တပါလဿ-ပ-
ဧတံဘုတွာဝနေဝသာတိ-ဒုဿမေခေတ္တပါလဿ-ပ-ဧတံ ဘုတွာဝနေ
ဝသ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ ခေတ္တပါလော-လယ်
စောင့်ယောက်ျားသည်၊ ဒွေ-နှစ်ခုကုန်သော၊ မံသသူလောစ-အမဲတံစို့
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါဓွေ-ဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကံ-တစ်ခုသော၊
ဒဓိဝါရကဉ္စ-နွားနို့အိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဒုဿ-မေ့လျော့လေပြီ၊ အဿ
မေ-ထိုငါ့အား၊ ရတ္တိဘတ္တံ-ညစာစားခြင်းကို၊ အပါဘတံ-ဆောင်ထား
ခဲ့၏၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ မေ-ငါ့အား၊ ဣဒံ-ဤသို့သောစားဖွယ်
သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဧတံ-ဤစားဖွယ်ကို၊ ဘုတွာ-စား၍၊ ဝနေ-

၃၅၈

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

တောအရပ်၌၊ ဝသ-နေလော၊ ကူတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏၊ ဗြာဟ္မဏ-
အိုပုဏ္ဏား၊ အဗ္ဗပက္ကံ-သရက်သီးမှည့်သည်လည်းကောင်း၊ ဒကံ-ရေသည်
လည်းကောင်း၊ သိတံ-ချမ်းအေး၏၊ သိတက္ခယံ-ချမ်းအေးသောအရပ်၌
ရှိ၏၊ မနောရမာ-နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏၊ ဗြာဟ္မဏ-ပုဏ္ဏား၊ မေ-
ငါအား၊ ကူဒံ-ဤသရက်သီးမှည့်သည်၊ အတ္တိ-ရှိ၏၊ ဧတံ-ဤသရက်
သီးမှည့်ကို၊ ဘုတ္တာ-စား၍၊ ဝနေ-တောအရပ်၌၊ ဝသ-နေလော၊
ကူတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဒုဿာတိ-ဒုဿာဟူသည်ကား၊ အမုဿ-
မေ့လျော့လေပြီ၊ ရတ္တိဘတ္တံအပါဘကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ရတ္တိဘောနေ
တော-ထမင်းညစာစားခြင်းမှ၊ အပနီတံ-ဖဲကြဉ်အပ်၏၊ မံသသုလာစ-
ဒွေ၊ ဂေါဓာတိ-ဟူသည်ကား၊ အင်္ဂါရပက္ကာနိ-မီးသွေးစဉ်ကင်အပ်ချက်
အပ်ကုန်သော၊ ဒွေမံသသုလာနိ-အမဲနှစ်ခုတံစို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဧကာစဂေါဓာ-တစ်စီးသောဖွတ်လည်းကောင်း၊ ဒဓိဝါရကန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ ဒဓိဝါရကော-နွားနို့အိုး။

၁၃၄။ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ သဿပဏ္ဍိ
တဿ-ယုန်ပညာရှိ၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အာဂတော-သွားလေ၏၊
တေနပိ-ထိုယုန်ပညာရှိသည်လည်း၊ ကိမတ္ထံ-ဘယ်အကျိုးငှာ၊ အာဂ
တော-လာသည်၊ အသိ-ဖြစ်သနည်း၊ ကူတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်
သည်ရှိသော်၊ တထေဝ-ထိုရေးအတူသာလျှင်၊ အာဟ-ဆို၏၊ တေန-
ထို့ကြောင့်၊ မမသကံပွ မညာယာတိအာဒိ-မမသကံပွမညာယအစရှိ
သည်ကို၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာတို့၌၊ မမသကံပွမညာယာတိ-ဟူသည်ကား၊
ပုဗ္ဗေ-ရှေ့၌၊ ဝုတ္တုပ္ပကာရံ-ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ပရိဝိတက္ကံ-
အကြံကို၊ ဇာနိတွာ-သိ၍၊ ဗြာဟ္မဏဝဏ္ဏိနာတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တ
ဘာဓေန-အတ္တဘောအားဖြင့်၊ ဗြဟ္မဏရူပဝတာ-ပုဏ္ဏားအသွင်သန္တာန်ရှိ
သော၊ အာသယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝသနဂုဗ္ဗံ-နေရာချသို့။

၁၃၅-၇။ သန္တုဋ္ဌောတိ-ဟူသည်ကား၊ သမံ-အမျှ၊ သဗ္ဗဘာဂေနေဝ-
အလုံးစုံ၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်၊ တုဋ္ဌော-နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ဃာသဟေ
တူတိ-ဟူသည်ကား၏ အာဟာရဟေတု-အာဟာရ ဟူသောကြောင်း

သသပဏ္ဍိတစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၅၉

ကြောင့်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယေဟိကေဟိစိ-အမှတ် မရှိကုန်
 သော၊ ဗောဓိသတ္တေဟိ-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗ-မလှူစဖူး
 သော၊ ဒါနဝရန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမဒါနံ-မြတ်သောအလှူကို၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ တေ-သင်အား၊ အဇ္ဇ-ဤယခု၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊
 ဝတွာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တုဝံ-သင်ယုန်မင်းသည်၊ သီလဂုဏ္ဏပေတော-
 -သီလဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံပေ၏တကား၊ ပရဟေဌနံ-သူတစ်ပါး
 တို့အား သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲခြင်းသည်၊ အယုတ္တံ-မသင့်ချေ၊ ဣတိ-သို့၊
 ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တံ-သင်ပုဏ္ဏားကို၊ ပါဏာတိပါတတော-သူ၏
 အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ၊ အပနေတွာ-ပယ်၍၊ ဣဒါနိ-ဤယခု၊ တဿ-
 -ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ပရိဘောဂယောဂ္ဂံ-သုံးဆောင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊
 အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒါတုံ-ပေးလှူ အံ့သောငှာ၊
 ဧဟိ အဂ္ဂိ ပဒီပေဟိတိ အာဒိ-ဧဟိ အဂ္ဂိ ပဒီပေဟိ-
 အစရှိသောဂါထာကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာဟ-
 ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အဟံပစိဿမတ္တာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တယာ-
 -သင်သည်၊ ကထေ-ပြုအပ်သော၊ အင်္ဂါရဂဗ္ဘေ-မီးကျိုးတိုက်၌၊ အဟ-
 မေဝ-ငါသည်ပင်လျှင်၊ ပတိတွာ-ဆင်း၍၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
 ပစိဿံ-ချက်အံ့၊ ပက္ခံတွံ-ဘက္ခယိဿတိတိ-ဟူသည်ကား၊ တထာပန-
 ထိုမီးပုံသို့ဆင်းပြီးသဖြင့်ကား၊ ပက္ခံ-ကျက်သောအသားကို၊ တွံ-သင်
 သည်၊ ခါဒယိဿတိ-စားရပါလတ္တံ့။

၁၃၈-၉။ နာနာကဋ္ဌေ-သမာနယီတိ-နာနာကဋ္ဌေ သမာနယီဟူသည်
 ကား၊ ဗြာဟ္မဏဝေဿဓာရီ-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကိုဆောင်ခြင်းရှိ သော၊
 သောသက္ကော-ထိုသိကြားသည်၊ နာနာဒါရူနိ-အထူးထူးသောထင်း
 တို့ကို၊ သမာနေန္တောဝိယ-ကောင်းစွာဆောင်ယူသကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်
 ၏၊ မဟန္တံ အကောသိ စိတကံ၊ ကတွာအင်္ဂါရဂဗ္ဘကန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 ဝိတစ္ဆိ တံ-မီးလျှံမရှိသော၊ ဝိဂတဓူမအင်္ဂါရဆရိတဗ္ဘန္တရံ-မီးခိုးမရှိ မီး
 ကြေးစုတို့ ဖြင့်ပြည့်သော မီးပုံတွင်း၌၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊
 ဇေလမာနံ-ရဲရဲ ညီးသော၊ (စိတကံ၌ ဝိသေသနစပ်လေ၊) မမ-ငါ၏၊

၃၆၀

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

သရီရဿ-ကိုယ် ၏၊ နိမုဇ္ဇနပ္ပဟောနကံ-ငုတ်၍နေခြင်းငှာလောက်သော၊
တံခဏညောင်-ထိုအခါ၌ပင်လျှင်၊ မဟန္တ-ကြီးစွာသော၊ စိတကံ-မီး
ကြေးစုကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ သဟဿ-အဆော
တလျှင်၊ ဣဒ္ဓိယာ-တန်ခိုးဖြင့်၊ အဘိနိမ္မိနီ-ဖန်ဆင်း၏၊ ဣတိအယံ-
ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပါယော-အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အဂ္ဂိ
တတ္ထ ပဒီပေသိ၊ ယထာသော ခိပ္ပံ မဟာဘဝေတိ-အဂ္ဂိ တတ္ထ ပဒီပေသိ၊
ယထာ သော ခိပ္ပံ မဟာဘဝေဟူသောဂါထာကို၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာ
ဘုရား သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ သောတိ-ဟူသည်ကား၊ သောအဂ္ဂိခန္ဓော-
ထိုမီးပုံကြီးသည်၊ သီဃ-လျင်စွာ၊ မဟန္တာ-ကြီးသည်၊ ယထာ-အကြင်
အချင်းဖြင့်၊ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရာ၏၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပဒီပေသိ-
လင်းစေ၏၊ ပေါဋ္ဌေတွာ ရဇဂတေ ဂတ္တေတိ-ဟူသည်ကား၊ လောမန္တရေ
သု-အမွှေး၏အကြားတို့၌၊ ပါဏကာ-ပိုးတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်အံ့၊
တေ-ထိုပိုးတို့သည်၊ မာ မရိသု-မသေစေကုန်သတည်း၊ ဣတိ-သို့၊
မမ-ငါ၏၊ ပံသုဂတေ-မြေမှန်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော၊ ဂတ္တေ-ကိုယ်ကို၊
တိက္ခတ္တု-သုံးကြိမ်၊ ဝိဓုနိတွာ-ခါချ၍၊ ဧကမန္တ ဥပါဝိသိန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ ကဋ္ဌာနိ-ထင်းတို့သည်၊ နတာဝတာဒိတ္တာနိတိ-ရဲရဲမညီးလေး
ကုန်သေးဟု၊ တေသံ-ထိုထင်း တို့၏၊ အာဒိပနံ-မီးတောက်လောင်ခြင်း
ကို၊ ဥဒိက္ခန္ဓော-စောင့်ကြည့်လျက်၊ ထောက်-အနည်းငယ်၊ ဧကမန္တ-
သင့်တော်ရာအရပ်၌၊ နိသီဒိ-နေ၏။

၁၄၀။ ယဒါမဟာကဋ္ဌပုဇ္ဈော၊ အာဒိတော ဓမ္မဓမ္မာယတီတိ-ဟူသည်
ကား၊ ယဒါပန-အကြင်အခါ၌ကား၊ သောဒါရုရာသိ-ထိုထင်းပုံသည်၊
သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ အာဒိတ္တော-တောက်လောင်၏၊ ဝါယု
ဝေဂ္ဂသမုဒ္ဒဋ္ဌာနံ-လေအဟုန်ဖြင့်မှုတ်အပ်ကုန်သော၊ ဇာလသိခါနံ-
မီးတောက်မီးလျှံ တို့၏၊ ဝသေန-အစွမ်းဖြင့်၊ ဓမ္မဓမ္မာတိ-ဓမ္မဓမ္မာဟူ၍၊
ဧဝံတထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ တဒုပ္ပတိတွာပပတိ၊ မဇ္ဈေ
ဇာလသိခန္တရေတိ-ဟူသည်ကား၊ တဒါတသ္မိကာလေ-ထိုအခါ၌၊ အယံ
အင်္ဂါရုရာသိ-ဤမီးကျိုးအစုသည်၊ မမ-ငါ၏၊ သရီရဿ-ခန္ဓာကိုယ်
အား၊ ဈာပန သမတ္တော-လောင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊

စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဇာလသိခါနံ-မီးတောက်မီးလျံတို့၏၊ အဗ္ဘန္တရဘူတေ-
-အတွင်း၌၊ ကတွာ-ပြုအပ်ပြီးသော်၊ တဿအင်္ဂါရရာသိဿ-
ထိုမီးကျေးစု၏၊ မဇ္ဈေ-အလယ်၌၊ ပဒုမပုဉ္ဇေ-ပဒုမာကြာပန်းပေါ်၌၊
ရာဇဟံသောဝိယ-ဟင်္သာမင်းကဲ့သို့၊ ပမုဒိတစိတ္တော-ဝမ်းမြောက်သော
စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သကလသရီရံ-ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို၊ ဒါနမုခေ-
အလှူဟူသောအကြောင်း၌၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ အဂ္ဂိခန္ဓံ-မီးပုံသို့၊ ပတတိ-
ဆင်းလေ၏။

၁၄၁-၂။ ပဝိဋ္ဌံ ယဿ ကဿစိတိ-ဟူသည်ကား၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊
ပဝိဋ္ဌဿ-ဝင်သော၊ မမ-ငါ့အား၊ ဥဿုမမတ္တံပိ-မီးခိုးမျှင်သင့်သည်
လည်း၊ နဟောတိ-မဖြစ်လေ၊ အညဒတ္ထု-စင်စစ်သော်ကား၊ ဒါနပိတိ
ယာ-အလှူ၌ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့်၊ သဗ္ဗဒရထပရိဋ္ဌာဟ ဝူပသမောဇဝ-
အလုံးစုံသောမီးပူခြင်း လောင်ခြင်း၏ငြိမ်းခြင်းရှိသည်သာလျှင်၊ အဟော
သိ-ဖြစ်၏၊ မေ-ငါ၏၊ ဆဝိစမ္မာဒိကော-အရေပါး အရေထူအစရှိသော၊
သဗ္ဗော-အလုံးစုံသော၊ သရီရာဝယဝေါ-ကိုယ်အစိတ်အဝက်သည်၊
စီရသံဝတ-ကြာမြင့်စွာလျှင်၊ ဒါနမုခေ-အလှူဟူသောအကြောင်း၌၊
ဇုဟိတဗ္ဗတံ-လှူဒါန်းပူဇော်အပ်သည်၏အဖြစ်သို့၊ ဥပဂတော-ရောက်
၏၊ မနောရထော-နှလုံး၏အလိုသည်၊ မတ္ထကံ-အပြီးအစီးသို့၊ ပတ္တော
တိ-ရောက်ပေပြီဟု၊ အဘိပတ္တိတော-အလွန်နှစ်သက်၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ ဆဝိ စမ္မံ မံသံ နှာရုံ-ပ-ဗြာဟ္မဏဿအဒါသဟန္တိ-ဆဝိ
စမ္မံ မံသံ နှာရုံ-ပ-ဗြာဟ္မဏဿ အဒါသဟံ-ဟူသော ဂါထာကို၊
ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။

၁၄၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဒါ-ထိုယုန်မင်းဖြစ်
သောကာလ၌၊ ဆဝိစမ္မဉ္စ-အရေပါး အရေထူကိုလည်းကောင်း၊ မံသဉ္စ-
အသားကိုလည်းကောင်း၊ နှာရုံစ-အကြောကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌိစ-
အရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယဗန္ဓနဉ္စ-နှလုံးသားအတစ်ကိုလည်းကောင်း၊
ကေဝလံသကလံ-အလုံးစုံသော၊ ကာယံ-ကိုယ်ကို၊ ဗြာဟ္မဏဿ-
ပုဏ္ဏားအား၊ အဒါသိ-လှူလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဟဒယမံသပေ
သိ-နှလုံးသားတစ်ကို၊ ဟိသန္တံ-မှန်၏၊ တံ-ထိုနှလုံးသားတစ်သည်၊

ဟဒယဝတ္ထု-ဟဒယဝတ္ထုကို၊ ဗန္ဓိတွာဝိယ-ဖွဲသကဲ့သို့၊ ဌိတတ္တာ-တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ-ဟဒယဗန္ဓန-ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို နှလုံးသားသည် ဖွဲ့၍ထားသကဲ့သို့တည်း၊ ထို့ကြောင့် ဟဒယဗန္ဓနဟု ဆိုလိုသည်ဟု ဖွင့်အပ်သည်၊ ဟဒယံ-ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို၊ ဗန္ဓနံ-ဖွဲ့၍ထားသကဲ့သို့တည်း၊ ဟဒယဗန္ဓနံ-ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို ဖွဲ့လျက်ရှိသည်၊ ဒုတိယာတပျူရိသသမာသ်ပြု၍ နှလုံးသားအတစ်ကိုရစေ၊ တစ်နည်းပြပြန်လို၍၊ အထဝါအစရှိသော အထက်စကားကို ဖွင့်ပြန်သတည်း၊ ရှေးနည်းမှ အကြောင်းတစ်စိတ်သာထူးမူ၊ အထဝါသဒ္ဒါဖြင့်၊ အထက်စားကို တက်ရာသော ရှေးနည်းမှ အချင်းအရာအလုံးစုံ ထူးမူကား၊ အပရောနယောသဒ္ဒါဖြင့် တက်ရာသောဟူ၍ နိယံဆရာဆိုသောကြောင့် ဤအရာ၌ ရှေးနည်းမှ အကြောင်းတစ်စိတ်သာထူးသည် ဟု မှတ်လေအပ်သတည်း၊) အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဟဒယဉ္စ-နှလုံးသားလည်းကောင်း၊ ဗန္ဓနဉ္စ-သည်းပွက်လည်းကောင်း၊ တံဟဒယမံသဉ္ဇေဝ-ထိုနှလုံးသားကိုလျှင်၊ ဗန္ဓိတွာဝိယ-ဖွဲသကဲ့သို့၊ ဌိတယကနမံသဉ္စ-တည်သော အသည်းလည်းကောင်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (ရှေးနည်းအလိုကား၊ ဟဒယသဒ္ဒါ-ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုလိုအပ်သည်၊ ဗန္ဓနသဒ္ဒါကား နှလုံးသားအတစ်ကိုလိုအပ်သည်၊ နောက်နည်း၌ကား၊ ဟဒယသဒ္ဒါ-နှလုံးသားကိုလိုအပ်သည်၊ ဗန္ဓနသဒ္ဒါ-သည်းပွက်ကိုလိုအပ်သည်ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ရှေးနည်းအကြောင်း တစ်စိတ်သာထူးသည်ဟု ဆိုလိုသည်၊) ကေဝလံ သကလံ ကာယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အနဝသေသံ-အကြွင်းမရှိသော၊ သဗ္ဗံ သရီရံ-အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို။

ဧဝံ-သို့၊ တသ္မိံ အဂ္ဂိမိ-ထိုမီးပုံ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ လောမကူပမတ္တံပိ-မွေးတွင်းတစ်ချောင်းမျှလည်း၊ ဥဏှံ-ပူစိမ့်သည်ကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သော၊ အသက္ကောန္တော-မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်၊ မဟာသက္ကောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ဟိမဂ္ဂန္တံ-ဆီးနှင်းတိမ်တိုက်

သို့၊ ပဝိဋ္ဌောဝိယ-ဝင်သကဲ့သို့၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဗြာဟ္မဏရူပဓရ်-ပုဏ္ဏား
၏အသွင်ကိုဆောင်သော၊ သက္က-သိကြားမင်းကို၊ ဧဝံ-သို့၊ အာဟ-
မိန့်၏၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ တယာ-သင်သည်၊ ကတော-ပြုအပ်တိုက်
အပ်သော၊ အဂ္ဂိ-မီးသည်၊ အတိသီတလော-အလွန်ချမ်းအေး၏၊ ဧတံ-
ဤသို့သောအချင်းအရာသည်၊ ကိနာမကရဏံ-အကြောင်းအဘယ်သို့
နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ပဏ္ဍိတ-အိုပညာရှိ၊
အဟံ-ငါသည်၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားစစ်သည်၊ န-မဟုတ်၊ အဟံ-ငါ
သည်၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏၊ တဝ-သင်ယုံမင်းကို၊
ဝိမံသနတ္ထံ-စုံစမ်းအံ့သောငှာ၊ အာဂတော-လာခဲ့၏၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ အလို
စမ်းခြင်းကို၊ အာကာသိ-ပြုပေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုအပ်သည်ရှိ
သော်၊ သက္က-အိုသိကြား၊ ဧဝံ-သင်သိကြားသည်၊ တာဝတိဋ္ဌတု-တား
လေဘိဦး၊ သကလောပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ လောကော-လူအပေါင်း
သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဒါနေန-အလှူဖြင့်၊ ဝိမံသေယျံ-စုံစမ်းလေအံ့၊
မေ-ငါ့အား၊ အဒါတုကာမတံ-မပေးမလှူသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကိဉ္စိပိ-တစိုး
တစီမျှလည်း၊ နေဝဥပ္ပာဒေယျ-မဖြစ်စေနိုင်ရာ၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊
နံ-ထိုအခြင်းအရာကို၊ ပဿထ-ကြည့်ကြကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဗောဓိ
သက္ကော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သီဟနာဒံ-ရဲရင့်သောအသံကို၊ နဒီ-
ရင့်ကျူး၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုယုန်မင်းကို၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊
သသပဏ္ဍိတ-အိုယုန်မင်းပညာရှိ၊ တဝ-သင်ယုန်မင်း၏၊ ဝုဏာ-ဝုဏ်
ကျေးဇူးတို့သည်၊ သကလကပ္ပမ္ဘိ-တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးလျှင်၊ ပါကဋ္ဌာ-ထင်
ရှားကုန်သည်၊ ဟောန္တုတိ-ဖြစ်စေကုန်သတည်းဟု၊ ပဗ္ဗတံ-တောင်ကို၊
ပိဋ္ဌေတွာ-ညစ်၍၊ ပဗ္ဗတရသံ-တောင်၏အဆီကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊
စဏ္ဍမဏ္ဍလေ-လဝန်း၌၊ သသလက္ခဏံ-ယုန်ရုပ်တံဆိပ်ကို၊ အာလိက္ခိ
တွာ-ထင်ရှားစွာရေး၍၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ တသ္မိဝန
သက္ကော-ထိုတောအုပ်၌၊ တတ္ထေဝ ဝနဝုဓေ-ထိုချုံ၌ပင်လျှင်၊ တရူဏ
ဒဗ္ဗတိဏပိဋ္ဌေ-နေဇာမျက်အပေါ်၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ-အိပ်စေ၍၊ အတ္တနော-

၃၆၄

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

မိမိ၏၊ ဒေဝလောကဓေဝ-နတ်ရွာသို့သာလျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ စတ္တရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ တေပိပဏ္ဍိတာ-ထိုပညာရှိတို့သည်၊ သမဂ္ဂါ-ညီညွတ်ကုန်လျက်၊ သမောဒမာနာ-ဝမ်းမြောက်ကုန်လျက်၊ နိစ္စသီလဉ္စ-ပဉ္စဂံဖြစ်သော နိစ္စသီလကိုလည်းကောင်း၊ ဥပေါသထသီလဉ္စ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၊ စာရိတ္တသီလကိုလည်းကောင်း၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ ပုညာနိ-ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ယထာကမ္မံ-ကံတရားအားလျော်စွာ၊ ဂတာ-သွားကြလေကုန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဥဒ္ဓေါ-ဖျံသည်၊ အာယသ္မာ အာနန္ဒော-အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သိင်္ဂါလော-မြွေခွေးသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလာနော-မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မက္ကဋ္ဌော-မြောက်သည်၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သသပဏ္ဍိတောပန-ယုန်ပညာရှိသည်ကား၊ လောကနာထော-နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ဣဓာပိ-ဤယုန်မင်းဇာတ်၌လည်း၊ တဿ-ထိုယုန်မင်း၏၊ သီလာဒိပါရမီယော-သီလအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ တိရုတ္တာနုပပတ္တိယံ-တိရုတ္တာန်အမျိုး၌ဖြစ်ခြင်းသည်၊ သတိပိ-ရှိငြားသော်လည်း၊ ကုသလာဒိဓမ္မေ-ကုသိုလ်အစရှိသော တရားတို့ကို၊ ကုသလာဒိတော-ကုသိုလ်အစရှိသောအားဖြင့်၊ ယထာဘူတာဝဇောဓော-အဟုတ်အမှန်သိတတ်သော ပညာရှိ၏၊ တေသု-တို့ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့တွင်၊ အဏုမတ္တမ္မိ-မြူလုံးမျှလည်း၊ ဝဇ္ဇံ-အပြစ်ရှိသည်မရှိသည်ကို၊ ဘယတော-ဆားအားဖြင့်၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ သုဋ္ဌု-ကောင်းစွာ၊ အကုသလတော-အကုသိုလ်မှ၊ ဩရမ္မဏံ-ကြဉ်ရှောင်ခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ သမ္ပဒေဝ-ကောင်းစွာလျှင်၊ ကုသလဓမ္မေသု-ကုသိုလ်တရားတို့၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-တည်စေခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ပရေသဉ္စ-သူတစ်ပါးတို့အားလည်း၊ (နိယောဇနံ၌ သမ္ပဒါနိစပ်လေ၊) ပါပ

ဓမ္မာ-မကောင်းသော အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ ဣမေနာမပါပဓမ္မာ-
ဤသို့သောအကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဂဟိတာ-စွဲလမ်းကြကုန်
၏တကား၊ ဧဝံပရာမဋ္ဌာ-ဤသို့သုံးသပ်ကြကုန်၏တကား၊
ဧဝံဂတိကာ- ဤသို့အလားရှိကုန်သည်၊ ဘဝန္တိ-ဖြစ်ကြကုန်၏တကား၊
ဧဝံ-သို့၊ အဘိသမ္ဗရာယာတိအာဒိနဝံ-လာလတ္တံ့သောသံသရာဘဝ၌
အပြစ်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြု၍၊ တတော-ထိုအကုသိုလ်တရားမှ၊ ဝိရမဏေ
-ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၌၊ နိယောဇနံ-ယှဉ်စေခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊
ဣဒံ-ဤသည်ကား၊ ဒါနံ-နာမ-အလှူမည်၏၊ ဣဒံ-ဤသည်ကား၊
သီလံနာမ-ပဉ္စင်္ဂသီလမည်၏၊ ဣဒံ-ဤသည်ကား၊ ဥပေါသထကမ္မနာမ-
ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုမည်၏၊ ဧတ္ထ-ဤဒါနသီလတို့၌၊ ပတိဋ္ဌိ
တာနံ-တည်ကုန်သောသူတို့အား၊ ဒေဝမနုဿ သမ္ဗတ္တိယော-နတ်လူ
တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည်၊ ဟတ္ထဂတာဧဝ-လက်သို့ရောက်သည်
မည်ကုန်သည်သာကည်း၊ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ ပုည
ကမ္မေသု-ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌၊ အာနိသံသံ-အကျိုးဆက်ကို၊
ဒဿေတွာ-ပြု၍၊ ပတိဋ္ဌပနံ-တည်ပေသောဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊
အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရဇီဝိတနိရ ပေက္ခံ-ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ခြင်းမရှိ
သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရေသံ သတ္တာ နံ-တစ်ပါးကုန်သော သတ္တဝါ
တို့အား၊ အနဂ္ဂဏှနံ-ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥဋ္ဌာရောစ-
မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ ဒါနဇ္ဈာသယော-ပေးလှူခြင်း အလှူအစရှိ
ကုန်သော၊ ဣတိဧဝမာဒယော-ဤသို့အစရှိသောဂုဏ်တို့ကို၊ ဣဓ-ဤ
အရာ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာ နုဘာဝါ-ဂုဏ်
ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်ရှားစေအပ်ကုန်၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံ အတ္ထရိယာ ဟေတေ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတောတိ
-ဧတံ ဝစနံ-ဧဝံ အတ္ထရိယာ ဧတေ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတောဟူသော
ဤစကားကို၊ ဂုတ္တံ-ဆို၏၊ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရှေ့၌ဆိုအပ်ပြီ၊

ဒသမံ-ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ သသပဏ္ဍိ
တစရိယာ-ယုန်ပညာရှိ၏ ပါရမီသည်၊ နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

≡ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ အကိတ္တိဗြဟ္မဏောတိ အာဒိနာ-

၃၆၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

အကိတ္တိပုဏ္ဏား အစရှိသဖြင့်၊ ယထာဝုတ္တေ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော၊ ဒသပိ-
ဆယ်ပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ စရိယာပိသေသေ-ပါရမီ
အထူးတို့ကို၊ ဥဒါနေတွာ-နှုတ်မြှောက်တော်မူ၍၊ နိဂမေတိ-နိဂုံးချုပ်တော်
မူပေ၏၊ တတ္ထ-ထိုနိဂုံးဂါထာ၌၊ အဟမေဝ တဒါ အာသိ၊ ယော
တေ ဒါနဝရေ အဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ ယော-အကြင်အကိတ္တိပုဏ္ဏား
အစရှိသောသူသည်၊ တာနိဥတ္တမဒါနာနိ-ထိုမြတ်သောအလှူတို့ကို၊
အဒါသိ-လှူ၏၊ အကိတ္တိဗြဟ္မဏာဒိကော-အကိတ္တိပုဏ္ဏား အစရှိသောသူ
သည်၊ အဟမေဝ-ငါသည်သာလျှင်၊ တဒါတသ္မိကာလေ-ထိုကာလ၌၊
အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အညော-တစ်ပါးသောသူသည်၊ န-မဟုတ်လေ၊
က္ကတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်၏၊ က္ကတိ-သို့၊
တေသုအတ္တ ဘာဝေသု-ထိုကိုယ်တော်၏အဖြစ်တို့၌၊ သီလာဒိပါရမီန-
သီလအစရှိသောပါရမီတော်တို့၏၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်
အားလျော်စွာ၊ ပူရိတဘာဝေ-ဖြစ်တော်မူသည်၏အဖြစ်သည်၊ သတိပိ-ရှိ
သော်လည်း၊ အတ္တနောပန-မိမိကိုယ်၏ကား၊ တဒါ-ထိုကာလ၌၊
ဒါနဇ္ဈာသယဿ-အလှူပေးခြင်း၏၊ အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊

ဥဠာရဘာဝံ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်ညွှန်း၍၊
ဒါနပါရမီ ဝသေနေဝ-ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဒေသနံ-
ဒေသနာတော်ကို၊ အာရောပေသိ-ထင်တော်မူ၏၊ (ထိုထိုသောဘဝတို့၌
သီလအစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်သင့်သည်အားလျော်စွာ ဖြည့်တော်မူ
သည်ပင်ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း အလှူပေးခြင်း၌ အားကြီးသော
အလွန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒ၏မြတ်သောအဖြစ်ကိုရည်၍၊ ဒါနပါရမီကို
ထင်ရှားစွာ ဒေသနာ တော်သို့တင်၍ ဟောတော်မူသည်ဟူလိုသည်၊)
ဧတေ ဒါနပရိက္ခာရာ ဧတေ ဒါနဿ ပါရမီတိ-ဟူသည်ကား၊ အကိတ္တိ
ဇာတကာဒိသု-အကိတ္တိဇာတ်အစရှိသည်တို့၌၊ မယာ-ငါသည်၊
အနေကာကာရ ဝေါကာရာ-တစ်ပါးမကများသော အခြင်းအရာ ရှိကုန်
သော၊ ယေက္ကမေဒေယျဓမ္မပရိစ္စာဂါ-အကြင်လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စွန့်
ကြဲခြင်းတို့ကို၊ ပဝတ္ထိတာ-ဖြစ်စေအပ်ကုန်ပြီ၊ ပရမကောဋိယာ-မွန်မြတ်

သောအဆုံးသို့ ရောက်ကုန်သော၊ မမ-ငါ၏၊ ယေ ဣမေ သရီရာ
ဝယဝပုတ္တဒါရပရိစ္ဆာဂါ-အကြင်ကိုယ်၏အစိတ်ဖြစ်သော ခြေလက်အင်္ဂါ
သားမယားစွန့်ကြဲခြင်းတို့ကို၊ ပဝတ္ထိယာ-ဖြစ်စေအပ်ကုန်ပြီ၊ တေ-ထို
စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတရားတို့သည်၊ ကာရဏူပါယကောသလ္လပရိဂ္ဂဟိ
တတ္တာစ-အကြောင်း၌ လိမ္မာသောဉာဏ်ဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်သည်၏
အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏမေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်
တော်ကိုလျှင်၊ ဥဒ္ဓိဿ-ရည်၍၊ ပဝတ္ထိတတ္တာစ-ဖြစ်စေအပ်သည်၏အဖြစ်
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊ ပရမတ္ထံသဂမနေန-အလွန်
မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့်၊ ဒါနပါရမီဇေ-ဒါနပါရမီတို့သည်
သာလျှင်၊ ကိစ္ဆာပိဟောန္တိ-အကယ်၍ကား ဖြစ်ကုန်၏ရှင့်၊ တထာပိ-
ထိုသို့ဖြစ်ကုန်သော်လည်း၊ မမ-ငါ့အား၊ ပရမတ္ထပါရမီဘူတဿ-ပရမတ္ထ
ပါရမီဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊ ပရိက္ခရဏတော-အဆောက်
အဦးဖြစ်သောအားဖြင့်၊ သန္တာနဿ-ပါရမီအစဉ်၏၊ ပရိတာဝနာဝသေန-
အမှန်ဖြစ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဘိသင်္ခရဏတော-အလွန်ပြုပြင်အပ်သော
အားဖြင့်၊ ဧတေ-ထိုစွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့သည်၊ ဒါနပရိက္ခာရာနာမ-
အလှူ၏ အဆောက်အဦးမည်ကုန်၏၊ ယဿပန-အကြင်ဘုရားလောင်း
ယုန်မင်းအားကား၊ ဧတေပရိက္ခာရာ-ထိုအလှူပေးခြင်း အဆောက်အဦး
တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တံ-ထိုအဆောက်အဦးကို၊ ဒဿေတံ-ပြအံ့
သောငှာ၊ ဇီဝိတံ ယာစကေ ဒတွာ၊ ဣမံ ပါရမီ ပူရယိန္တိ-ဇီဝိတံ
ယာစကေဒတွာ၊ ဣမံ ပါရမီ ပူရယိဟူသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
မူအပ်၏၊ (သသပဏ္ဍိ တဇာတ်ကိုထားဦး၍၊ ကြွင်းသောကိုးပါးသော
ဇာတ်တို့၌၊ ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီတို့ကို
ယူအပ်ကုန်သည်၊ ယုန်မင်းဇာတ်ကို မူကားဒါနပရမတ္ထပါရမီကို
ယူရမည်ဟုသိစေလိုသောငှာ၊ ဧတ္ထဟိဌတွာ-အစရှိသောအထက်စကားကို
ဆရာဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပွာကဋီကရဏနိပါတ်
တည်း၊) အတ္ထကား၊ ဟိ-ထိုစကားကို ထင်စွာပြဦးအံ့။ ဧတ္ထဧတေ
သုစရိယာသု-ထိုအကိစ္ဆိအစရှိသောပါရမီပြည့်သော ဇာတ်တော်တို့တွင်၊
သသပဏ္ဍိတ စရိယံ-သသပဏ္ဍိတဇာတ်တော်ကို၊ ဌပေတွာ-ထားဦး၍၊

၃၆၈

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

သေသာသု-ကြွင်းကုန်သော၊ နဝသုစရိယာသု-ကိုးပါးသောပါရမီပြည့်
ဇာတ်တော်တို့၌၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ဒါနပါရမီ
ဥပပါရမီယော-ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီတို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊
သသပဏ္ဍိတ စရိယေပန-သသပဏ္ဍိတပါရမီ၌ကား၊ ဒါနံ-အလှူသည်၊
ပရမတ္ထ ပါရမီ-ပရမတ္ထ ပါရမီမည်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဘိက္ခာယ
ဥပဂတံ ဒိသွာ-ပ-ဧသာ မေ ဒါနပါရမီတိ-ဘိက္ခာယ ဥပဂတံ
ဒိသွာ-ပ-ဧသာ မေဒါနပါရမီဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံဆိုအပ်၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ဘိက္ခာယ-ထမင်းအလို့
ငှာ၊ ဥပဂတံ-ကပ်ရောက်လာသော၊ ဗြာဟ္မဏံ-ပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊
အဟံ-ငါသည်၊ သကတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိစ္စဇိ-စွန့်၏၊ မေ-ငါ၏၊
ဒါနေန-အလှူနှင့်၊ သမော-တူသောအလှူမည်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ မေ-
ငါအား၊ ဧသာ-ဤပါရမီသည်၊ ဒါနပါရမီ-မြတ်လှစွာသော၊ ဒါနပရ
မတ္ထ ပါရမီမည်၏၊ (အထူးစောဒနာထုတ်လိုပြန်သောကြောင့်၊ ကိဉ္ဇာပိဟိ
အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာတက်ပြန်သတည်း၊ ထိုပါဌ်တို့၏
အတ္ထကား၊ ဟိသဒ္ဓါပက္ခန္တရနိပါတ်တည်း၊ ဟိသဒ္ဓါ အနက်ကို
ယောဇနာလိုသော်၊ ဟိ-တစ်ကြောင်းတသွယ် ဆိုဦးအံ့ဟူလိုသည်၊)
မဟာပူရိသဿ-ဘုရားလောင်းတော် ယောကျ်ားမြတ်အား၊ ယထာဝုတ္တေ
-ပိုင်းခြား၍ ဆိုအပ်ပြီးသော်၊ အကိတ္တိဗြာဟ္မဏာ ဒိကာလေစ-အကိတ္တိ
ပုဏ္ဏားအစရှိသည်ဖြစ်သောကာလ၌လည်းကောင်း၊ အညသ္မိဉ္စ-တစ်ပါး
လည်းဖြစ်သော၊ မဟာဇနကမဟာသုတသော မကာလေစ-မဟာဇနက
ဇာတ် မဟာသုတသောမဇာတ်ဖြစ်သော ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဒါန
ပါရမီယာ-ဒါနပါရမီ၏ပူရတတ္တဘာဝါနံ-ပြည့်သောဇာတ်တော်တို့၏၊
ပရိမာဏံနာမ-အတိုင်းအရှည်မည်သည်၊ ကိဉ္ဇာပိနတ္ထိ-အကယ်၍ကား
မရှိပါအံ့ရှင့်၊ တထာပိ-ထိုသို့၊ အတိုင်းအရှည်မရှိငြားသော်လည်း၊
ဧကန္တေနဝ-စင်စစ်သဖြင့်လျှင်၊ သသပဏ္ဍိတကာလေ-ယုန်မင်းပညာရှိ
ဖြစ်သောဇာတ်တော်၌၊ ဒါနပါရမီယာ-ဒါနပါရမီ၏၊ ပရမတ္ထပါရမီ
ဘာဝေါ-ပရမတ္ထပါရမီ၏အဖြစ်ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗော-ထင်ရှားစေအပ်၏၊
(စောဒကဆရာ၏ စောဒနာဖွယ်ရှိဟန်ကား၊ အဋ္ဌကထာဆရာ၊ ဘုရား
လောင်း ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ အကိတ္တိအစရှိသောဇာတ် မဟာဇနက

သသပဏ္ဍိတစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၆၉

သုတသောမဇေတံ အစရိယော ကာလဘဝတို့၌ ကိုယ်၏ အသက်စည်းစိမ် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကိုပင်မက ဖြည့်အပ်သောပါရမီ ထင်ရှားစွာရှိပါလျက် ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီဟူသော နှစ်ပါးသောပါရမီတို့ကိုသာ ယူအပ်ကုန်သည်။ ဒါနပရမတ္ထပါရမီကိုမူကား ယုန်ပညာရှိဇာတ်၌သာ ယူအပ်သည်ဟု ဆရာဆိုခြင်းသည် အသို့သင့်ပါအံ့နည်းဟု စောဒနာလိုသည်။ အဖြေကား၊ စောဒနာဆရာ ထိုထိုသောဇာတ်တော်တို့၌ ဒါနပါရမီ၏ ပြည့်စုံကြောင်းကို ဖြည့်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်ကို အတိုင်းအရှည်မည်သည် အကယ်၍ကား မရှိပေလေ၏ရှင်၊ ထိုသို့မရှိငြားသော်လည်း ဧကန္တစင်စစ်လျှင် ယုန်မင်းပညာရှိဖြစ်သော ကာလဘဝ၌ ဖြည့်အပ်သော ဒါနပါရမီ၏ မြတ်လှစွာသော ဒါနပရမတ္ထပါရမီ၏အဖြစ်ကို ထင်ရှားစေအပ်သည်ဟူလိုသည်။ ကိဇ္ဈာပိကား၊ တစိတ်ဝန်ခံ၊ မထိန်ချန်သူတို့ပင်ဟု နိယံဆရာဆိုအပ်သောစကားနှင့်ထောက်သော် စောဒက ဆရာ၏ စကားကို တစ်စိတ်တချမ်းဝန်ခံ၍ တထာပိဟု အရစ်ဖြင့် ထူးကဲ၍ တက်သည်။ တွေ့ခဲ့၏မှတ်လေ။)

စရိယာပိဋကသံဝဏ္ဏနာယ-စရိယာပိဋကပါဠိတော်၏ အဖွင့်ဖြစ်သော ပရမတ္ထဒီပနီယာ-ပရမတ္ထဒီပနီအမည်ရှိသောကျမ်း၌ ဧကန်မှချ ဖြစ်သော ပါရမီကို ပြရာပြကြောင်းဖြစ်သော ကျမ်း၌လည်းဟူ ဝိသေသ တော-အထူးအားဖြင့်၊ ဒသဝိစေရိယာသင်္ဂဟဿ-ဆယ်ပါးအပြားရှိသော ပါရမီကို သဂြိုဟ်ရာ ဖြစ်သော၊ ဒါနပါရမီဝိဘာဝနဿ-ဒါနပါရမီ၏ ထင်စွာဖြစ်သော၊ ပဋ္ဌမဝဂ္ဂဿ-ပဋ္ဌမဝဂ်၏၊ အတ္ထဝဏ္ဏနာ-အနက်၏ ဖွင့်ရာ ဖွင့်ကြောင်းသည်။

နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြည့်စုံပြီ။

၂။ ဟတ္ထိနာဂဝဂ်

၁။ မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁။ (ပထမဝဂ်၏။ သံဝဏ္ဏနာကို ဖွင့်တော်မူအပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ဒုတိယဝဂ်၏။ သံဝဏ္ဏနာကို ဖွင့်တော်မူလိုသောငှာ၊ ဒုတိယဝဂ္ဂဿ ပထမေ-အစရှိသောစကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။ ထိုပါဌ်တို့၏ အတ္ထကား၊) ဒုတိယဝဂ္ဂဿ-ဒုတိယဝဂ်၏။ ပဌမေ-ရှေးဦးစွာသောဇာတ်၌၊ ကုဉ္ဇရောတိ-ကုဉ္ဇရောဟူသည်ကား၊ ဟံတ္ထိ-ဆင်သည်။ မာတုပေါသကောတိ-ဟူသည်ကား၊ အန္ဓာယ-ကန်းသော၊ ဇရာဇိဏ္ဍာယ-အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သော၊ မာတုယာ-အမိဆင်မအား၊ ပဋိဇဂ္ဂနကော-လုပ်ကျွေးမွေးသော၊ မဟိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဘုမိယံ-မြေ၌၊ ဂုဏေနတိ-ဟူသည်ကား၊ သီလဂုဏေန-သီလဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့်၊ တဒါ-ထိုဆင်ဖြစ်သောဘဝ၌၊ မမ-ငါ့အား၊ သဒိသော-တူသောသူသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ။

ဟိဝိတ္ထာရယိဿာမိ-ထိုစကားကိုအကျယ်ဆိုအံ့၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ-ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌၊ ဟတ္ထိယောနိယံ-ဆင်၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ သဗ္ဗသေတော-ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ အဘိရူပေါ-အလွန်အဆင်းလှ၏၊ လက္ခဏသမ္ပန္နော-ကြံလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ သောမဟာဟတ္ထိ-ထိုဆင်မြတ်သည်၊ အနေကဟတ္ထိသဟဿပရိဝါရော-အထောင်မကများစွာသောဆင်တို့ဖြင့် ခြံရံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အဿံ-ထိုဆင်မင်း၏၊

မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၇၁

မာတာ-အမိသည်ကား၊ အန္ဓာ-မျက်မမြင်ရှိခဲ့၏၊ သော-ထိုဆင်မင်းသည်၊ မဇ္ဈိမဗဟုလောနိ-ချိုသောသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဟတ္ထိနံ-အခြံအရံဆင်တို့၏၊ ဟတ္ထေ-နှာမောင်း၌၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ မာတု-မိခင်အား၊ ပေသေသိ-ပို့စေ၏၊ ဟတ္ထိနော-စေအပ်သော ဆင်တို့ သည်၊ တဿာ-ထိုဆင်မအား၊ အဒတွာ-မပေးမူ၍၊ သံယံ-မိမိတို့သည်၊ ခါဒန္တိ-စားကုန်၏၊ သော-ထိုဆင်မင်းသည်၊ ပရိဂ္ဂဏန္တော-အရာကိုသိမ်းဆည်းတည်ရှိသော၊ တံပဝတ္ထိ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဉာတွာ-သိ၍၊ ယူထံ-ဆင်အပေါင်းကို၊ ပဟာယ-ပယ်စွန့်၍၊ မာတရ မေဝ-အမိကိုသာလျှင်၊ ပေါသေဿာမိတိ-ငါကျွေးမွေးအံ့ဟု၊ ရတ္ထိတာဂေ-ညဉ့်၏အဖို့၌၊ အညေသံ-တစ်ပါးကုန်သော၊ ဟတ္ထိနံ-ဆင်တို့၏၊ အဇာနန္တာနံ-မသိကုန်စဉ်၊ မာတရံ-မိခင်ဆင်မကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ စဏ္ဍောရဏာ ပဗ္ဗတပါဒံ-စဏ္ဍောရဏအမည်ရှိသော တောင်ခြေရင်းသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဧကံနဋ္ဌိနိ-စိမ်းညိုသော အရွက်ရှိသော သစ်တစ်ပင်ကို၊ ဥပနိဿာယ-အမှီပြု၍၊ ဌိတာယ-တည်သော၊ ပဗ္ဗတရဟာယ-တောင်ခေါင်း၌၊ မာတရံ-မိခင်ကို၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ ပေါသေသိ-ကျွေးမွေး၏။

၂-၃။ ပဝနေ ဒိသွာ ဝနစရောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝနစရကော-တော၌ ကျက်စားလေ့ရှိသော၊ ဧကော-တစ်ယောက်သောယောက်ျားသည်၊ တသ္မိံ မဟာဝနေ-ထိုတောအုတ်ကြီး၌၊ ဝိစရန္တော-သွားလာသည်ရှိသော်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ ရညော မံ ပဋ္ဌိဝေဒယိတိ-ဟူသည်ကား၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဗာရဏသီရညော-ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာရောစေသိ-ကြားလေ၏၊ သော-ထိုယောက်ျားသည်၊ (ဟိသဒ္ဓါကား တပါကဋီကရဏနိပါတ်ပုဒ် တည်း၊) မဂ္ဂမုဋ္ဌော-ခရီးမှားသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဒိသံ-အရပ်မျက်နှာကို၊ ဝဝတ္ထပေတု-ပိုင်းခြား၍မှတ်အံ့သောငှာ၊ အသက္ကောန္တော-မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ မဟန္တေနသဒ္ဓေန-ပြင်းသော အသံဖြင့်၊ ပရိဒေဝိ-ငိုကျွေး၏၊ ဗောဓိ သက္ကောပိ-ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်လည်း၊ တဿ-ထိုယောက်ျား၏၊ သဒ္ဓံ-ငိုသံကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ အယံပူရိသော-ဤယောက်ျားသည်၊ အနာထော-ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်၏၊ ဣမ

-ဤတောအရပ်၌၊ မယိ-ငါသည်၊ ဌိတေ-တည်လျက်၊ ယံဝိနာသနံ-
 အကြင်ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော-ရောက် လေ၏၊ အံ၊ ဧတံ-ဤသို့သော
 ပျက်စီးခြင်းသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ နပတိ ရှုပ်-မလျောက်ပတ်၊ ဝိနာဿေ
 ယျာတိ-ပျက်စီးလေအံ့ဟု၊ တဿ-ထိုညည်းညူသူ၏၊ သန္တိကံ-အထံ
 သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေသော်၊ ဘယေန-ကြောက်သဖြင့်၊ ပလာယန္တိ
 -ပြေးသော၊ တံ-ထိုယောက်ျားကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ အဟောပူရိသ-
 အိုယောက်ျား၊ တေ-သင့်အား၊ မံ-ငါ့ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ ဘယံ-
 ကြောက်ဖွယ်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ မာပလာယိ-သင် မပြေးလင့်၊ ကသ္မာ-
 အဘယ့်ကြောင့်၊ တံ-သင်သည်၊ ပရိဒေဝန္တော-ငိုကျွေး ဟစ်အော်လျက်၊
 စရသိ-သွားရာသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးသည်ရှိသော်၊
 သာမိ-အရှင်ဆင်မင်း၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ မဂ္ဂမုဋ္ဌော-ခရီးမှား၏၊
 အဇ္ဇ-ဤယခုနေ့၊ မေ-အကျွန်ုပ်အား၊ သတ္တမောဒိဝသော-ခုနစ်ရက်
 မြောက်ပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘောပူရိသ-အို
 ယောက်ျား၊ တံ-သင်သည်၊ မာဘာယိ-မကြောက်လင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊
 တံ-သင့်ကို၊ မနုဿပထေ-လူတို့ခရီး၌၊ ဌပေဿာမိတိ-ထားအံ့ဟု၊
 တံ-ထိုမှဆိုးကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၌၊ နိသီဒါ
 ပေတွာ-နေစေ၍၊ အရညတော-ကောအရပ်မှ၊ နိဟရိတွာ-ထုတ်ဆောင်
 လိုက်၍၊ နိဝတ္တိ-ပြန်လေ၏၊ သောပိ-ထိုယောက်ျားသည်ကား၊ ပါပေါ-
 သူယုတ်မာတည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ နဂရံ-မြို့သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ရညော-
 မင်းကြီးအား၊ အာရောစေဿာမိတိ-ကြားလျှောက်အံ့ဟု၊ ရက္ခသညန္ဓ-
 သစ်ပင်အမှတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတသညန္ဓ-တောင်အမှတ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ကရောန္တောဝ-ပြုလျက်ပင်လျှင်၊ ဗာရာဏသီ-
 ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တသ္မိကာလေ-ထိုကာလ
 ၌၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း၏၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ-မင်္ဂလာရှိသောဆင်သည်၊
 မတော-သေလေ၏၊ သောပူရိ သော-ထိုယောက်ျားသည်၊ ရာဇာနံ-
 ဗာရာဏသီမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဟာပူရိသဿ
 -ယောက်ျားမြတ်ကို၊ အတ္တနော-မိမိသည်၊ ဒိဋ္ဌဘာဝံ-မြင်အပ်သည်
 ၏အဖြစ်ကို၊ အာရောစေသိ-ကြား၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဝါနုစ္ဆဝေါ

မဟာရာဇဂဏေဝသတိကာနနေတိအာဒိ-တဝါနန္တဝေါ မဟာရာဇ၊ ဂဏေ
ဝသတိ ကာနနေ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏။ အတ္ထကား၊
မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ တဝ-ရှင်မင်းကြီးအား၊ အနန္တဝေါ-လျှောက်ပတ်
သော၊ နာဂေါ-ဆင်ဖြူရတနာသည်။ ကာနနေ-တောအရပ်၌၊
ဝသတိ-နေ၏။ ဣတိအာဒိ-ဤသို့ အစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-ဆို၏။

☞ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တဝါနန္တဝေါတိ-ဟူသည်ကား၊ တဝ-ရှင်
မင်းကြီး၏၊ ဩပဂယံ-ရွှေကတင်ခြင်းကို၊ ကာတံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ အနန္တ
ဝိကော-လျှောက်ပတ်၏၊ ယုတ္တော-သင့်ပါ၏၊ နတဿ ပရိက္ခာယယုတ္တော
တိ-ဟူသည်ကား၊ တဿ-ထိုဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဂဟဏေ-ဖမ်းတော်
မူအပ်သည်ရှိသော်၊ ဂမနပစ္ဆေဒနတ္ထံ-အသွားကိုဖြတ်စိမ့်သောငှာ၊ သမန္တ
တော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ခဏိတဗ္ဗရိက္ခာယဝါ-တူးအပ်သောကျုံးဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ကရေဏုယာဝါ-ဆင်မဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဏပုဋေန
ဝါ-နားသံကွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ-ကိုယ်ကို၊ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ-ဖုံး
လွှမ်း၍၊ ခိတ္တပါသရဇ္ဇုယာဝါ-ပစ်အပ်သောလွန်ကွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
ဗန္ဓိတဗ္ဗအာဠက သင်္ခါတအာလာနေနဝါ-ဖွဲ့အပ်သောရဲလောင်ချည်
တိုင်ဟု ဆိုအပ်သော အမြှောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယတ္ထ-အကြင်တွင်းသို့၊
ပဝိဋ္ဌော-ဝင်သည်ရှိသော်၊ ကတ္တစိ-တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့၊ ဂန္တု-သွား
သောငှာ၊ နသက္ကောတိ-မတတ်နိုင်ကောင်း၊ တာဒိသဝဉ္ဇနကာသုယာဝါ-
ထိုသို့သဘောရှိသော်လည်း များသောတွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္ထော
ပယောဇနံ-အကျိုးရှိသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ သဟဂဟိတေတိ-ဟူသည်ကား၊
ဂဟဏ သမကာလံဇေ-ဖမ်းယူသောကာလနှင့် အမျှပင်လျှင်၊ ဧဟိတီတိ
-ဟူသည်ကား၊ အာဂမိဿတိ-လိုက်ပါလာပါလတ္တံ့၊ ဣတိအယံ-
ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဣမံ-ဤယောက်ျားကို၊ မဂ္ဂဒေ
သကံ-ခရီးညွှန်သည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အရညံ-တောသို့၊ ဂန္တော-
သွားလေ၍၊ ဣမိနာ-ဤယောက်ျားသည်၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်သော၊ ဟတ္ထိ
နာဂံ-ဆင်ဖြူကို၊ အာနေယိတိ-ဆောင်ယူလော့ဟု၊ ဟတ္ထာစရိယံ-ဆင်
ကြိတ်တတ်သောဆရာကို၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံနှင့်၊ သဟ-တကွ၊ ပေသေ

သိ-စေလွှတ်၏။ သော-ထိုဆင်ကြံတတ်သော ယောက်ျားသည်။ တေန-
ထိုအခြံအရံနှင့်။ သဒ္ဓိ-တကွ။ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍။ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရား
လောင်းကို။ နဋ္ဌိနိ-စိမ်းညိုသောသစ်ပင်သို့-ပဝိသိတွာ-ဝင်၍။ ဂေါစရံ-
အစာကို။ ဂဏှန္တံ-ယူသည်ကို။ ပဿိ-မြင်လေ၏။ တေန-ထိုကြောင့်။
တဿ တံ ဝစနံ သုတွာ-ပ-ယာပနတ္ထာယ မာတုယါတီ-တဿ
တံ ဝစနံ သုတွာ-ပ-ယာပနတ္ထာယ မာတုယာ-ဟူသောဂါထာကို။
ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၄။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တဿ-တိုယောက်ျား၏။ တံဝစနံ-ထို
စကားကို။ သုတွာ-ကြားရ၍။ ရာဇာပိ-ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း။
တုဋ္ဌမာနသော-နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဟတ္ထိဒမကံ-ဆင်ကို
ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတတ်သော၊ သုသိက္ခိတံ-ကောင်းစွာသင်အပ်
သော အတတ်ရှိသော၊ ဆေကာစရိယံ-ဆင်ကြံတတ်သောဆရာကို။
ပေသေသိ-စေလိုက်၏။

၅။ ဟတ္ထိဒမကော-ဆင်ကိုဆုံးမတတ်သော ဆရာသည်။ ဂန္ဓာ-သွား
လေသော်၊ မာတုယာ-အမိအား၊ ယာပနတ္ထာယ-မျှစိမ့်သောငှါ၊ ပဒမဿ
ရေ-ကြာပဒုမ္မာအိုင်၌၊ ဘိလမုဋ္ဌာလံ-ကြာစွယ်ကို၊ ဥဒ္ဓရန္တံ-နှုတ်ယူသည်
ကို။ အဒ္ဓသ-မြင်လေ၏။ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဆေကာစရိယန္တိ-ကား၊
ဟတ္ထိနံ-ဆင်တို့ကို၊ ဗန္ဓနာဒိဝိဓိမှ-ဖမ်းယူခြင်းအစရှိသော အစီအရင်၌၊
ကုသလံ-လိမ္မာသော၊ ဟတ္ထာစရိယံ-ဆင်လက္ခဏာတတ်သောဆရာကို။
သုသိက္ခိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထိနံ-ဆင်တို့ကို၊ သိက္ခာပနဝိဇ္ဇာယ-
ကြင်လည်တတ်သော အတတ်၌၊ နိဋ္ဌဂံမနေန-အပြီးသို့ရောက်သဖြင့်၊
သုဋ္ဌံ-ကောင်းစွာ၊ သိက္ခိတံ-သင်အပ်သောအတတ်ရှိသော။

၆။ ဝိညာယ မေ သီလဂုဏန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အယံ-ဤဆင်မျိုး
သည်။ ဟတ္ထာဇာနိယော-ဟတ္ထိအာဇာနည် ဆင် မျိုးဖြစ်၍၊
ဘဒ္ဒေါ-ကောင်း၏။ မန္တော-နှုတ်နှေးသည်၊ န-မဟုတ်၊ စဏ္ဍော-ကြမ်း
ကြုတ်သည်၊ န-မဟုတ်၊ ဝေါမိဿသီလောဝါတိ-ကောင်းသောအလေ့
နှင့် ရောသည်သာတည်းဟု၊ မမ-ငါ၏၊ သီလဂုဏံ-သီလအလေ့

အကျက်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ဇာနိတွာ- သိ၍၊ တထံ-ဟုတ်မှန်တိုင်းသော၊
လက္ခဏံ-လက္ခဏာကို၊ ဥပဓာရယံ- စုံစမ်းဆင်ခြင်၏၊ မှတ်လေသိလေ
၏လည်းဟူ၊ သုသိက္ခိတဟတ္ထိ သိပ္ပတ္တာ-ကောင်းစွာသင်အပ်သော
ဆင်အတက်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မမ-ငါ၏၊ လက္ခဏံ-ကြံအင်
လက္ခဏာကို၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဥပဓာရေသိ-စုံစမ်း
ဆင်ခြင်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ သော-ထိုဆင်အတတ်ကိုတတ်သော
ဆရာသည်၊ ဧဟိ ပုတ္တာတိ ဝတွာန-မမ သောဏ္ဍာယအဂ္ဂဟိတိ-
ဧဟိပုတ္တာတိဝတွာန၊ မမသောဏ္ဍာယအဂ္ဂဟိဟူသော ဂါထာစကားကို၊
အာဟ-ဆိုလေ၏။

အတ္တကာ၊ သော-ထိုဆင်ဆရာသည်၊ ပုတ္တ-ချစ်သား၊ တံ-
သင်သည်၊ ဧဟိ-လာလှည့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာန-ဆိုဦး၍၊ မမ-ငါ၏၊
သောဏ္ဍာယ-နှာမောင်း၌၊ အဂ္ဂဟိ-ကိုင်၏။

၇။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟတ္ထာစရိယံ-ဆင်မင်း၏
လက္ခဏာကိုတတ်သောဆရာကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဣဒံ
ဘယံ-ဤဆားသည်၊ တဿပူရိသဿ-ထိုငါပို့လိုက်သောယောက်ျား၏၊
သန္တိကာ-အထံမှ၊ ဥပ္ပန္နံ-ဖြစ်၏၊ ခေါပန-စင်စစ်သော်ကား၊ အဟံ-ငါ
သည်၊ မဟာဗလော-ကြီးသောအားရှိ၏၊ ဟတ္ထိသဟဿမ္ပိ-တစ်ထောင်
မျှလောက်သောဆင်ကိုလည်း၊ ဝိဒ္ဓံသေတုံ-ဖျက်စီးအံ့သောငှာ၊
သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏၊ ကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်ထွက်သည်ရှိသော်၊ သရဋ္ဌကံ-
တိုင်းနိုင်ငံနှင့်တကွသော၊ သေနာဝါဟနံ-စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို၊ နာသေတုံ-
ဖျက်စီးစေအံ့သောငှာ၊ ပဟောမိ-စွမ်းနိုင်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ သစေပန
ကုဇ္ဈိဿာမိ-အကယ်၍ အမျက်ထွက်လိုက်အံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ သီလံ-
ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ဘိဒ္ဓိဿတိ
-ပျက်စီးလတ္တံ့၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သတ္တိဟိ-လုံတို့ဖြင့်၊ ကောဋ္ဌိ
ယမာနောပိ-နှိပ်စက်အပ်သော်လည်း၊ နကုဇ္ဈိဿာမိတိ-အမျက်
မထွက်အံ့ဟု၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-အမြဲဆောက်တည်၍၊ သီသံ
-ဦးခေါင်းကို၊ ဩနာမေတွာ-ညွတ်၍၊ နိစ္စလောဝ-မတုန်မလှုပ်လျှင်၊

၃၇၆

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊
ယံ မေ တဒါ ပါကတိကံ၊ သရီရာနဂတံ ဗလန္တိ အာဒိ-ယံ မေ
တဒါ ပါကတိကံ သရီရာနဂတံ ဗလံ အစရိယောဂါထာကို၊ အာဟ-
မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ မေ-ငါ့အား၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ပါကတိကံ-
ပြကတော့သော၊ သရီရာနဂတံ-ကိုယ်၌ အစဉ်အတိုင်းတည်သော၊ ယံ
ဗလံ-အကြင်ကိုယ်အားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ပါကတိကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သဘာဝသိဒ္ဓံ-
သဘောအားဖြင့်ပြီးသော၊ သရီရာနဂတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သရီရမေဝ-
ကိုယ်ကိုသာလျှင်၊ အနဂတံ-အစဉ်လိုက်၍တည်သော၊ ကာယဗလံ-
ကိုယ်အားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဥပါယကုသလတာသင်္ခါတညဏာ
နဂတံ-အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော ဉာဏ်အစဉ်
သို့လိုက်သော၊ ပညာဗလံ-ပညာ၏အစွမ်းသတ္တိအားသည်၊ န-မဟုတ်
လေသေး၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အဓိပ္ပာယ်တည်း၊
အဇ္ဇနာဂသဟဿာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဇ္ဇကာလေ-ဤယခုအခါ၌၊
အနေကေသံ-တစ်ပါးမကများစွာကုန်သော၊ ဟတ္ထိသဟဿာနံ-တစ်
ထောင်သောဆင်တို့သည်၊ သမုဒိတာနံ-ပေါင်းစု၍ဖြစ်စေအပ်ကုန်သော၊
တေသံ-ထိုဆင်တို့၏၊ ဗလံ-အားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဗလေန
သမသာဒိ သန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တေသံ-ထိုတစ်ထောင်သောဆင်တို့၏၊
သရီရဗလေန-ကိုယ်အားနှင့်၊ သမမေဝ-မျှသည်သာလျှင်၊ ဟုတွာ-
ဖြစ်၍၊ ဥပမာမတ္ထေန-ဥပမာအတိုင်းအရှည်ဖြင့်၊ သဒိသံ-တူသည်၊
န-မဟုတ်သေး၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-
ဘုရားလောင်းသည်၊ မင်္ဂလဟတ္ထိကုလေ-မင်္ဂလာမည်သောဆင်၏အမျိုး
၌၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊
ပြကတော့ဆင် တစ်တောင်သောအားကိုဆောင်၏ဟု ဆိုခြင်းသည်၊
ထိုအခါမင်္ဂလာမည်သောဆင်၏ အမျိုး၌ဖြစ်သောဟု ယူလေအပ်သည်။)

၈။ ယဒိဟံ တေသံ ပကုပ္ပေယျန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဂဟဏာ

မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၇၇

ယ-ဗမ်းယူအံ့သောငှာ၊ ဥပဂတာနံ-ကပ်လာကုန်သော၊ တေသံ-ထိုသူ
တို့အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒိကုဇ္ဈေယျံ-အကယ်၍ အမျက်ထွက်အံ့၊
တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ ဇိဝိတမဒ္ဒနေ-အသက်ကို နှိမ်နင်းနိုင်သော၊ ပဋိဗ
လော-အစွမ်းသတ္တိအားသည်၊ ဘဝေယျံ-ဖြစ်နိုင်ရာ၏၊ ကေဝလံ-
စင်စစ်၊ တေသံညေဝ-ထိုတစ်ထောင်မျှလောက်သော သူတို့အားသာ
လျှင်၊ န-မဟုတ်သေး၊ အထခေါ-ထိုအခါ၌၊ ယာဝရဇ္ဇမ္ပိမာနသန္တိ
-ဟူသည်ကား၊ ယတောရဇ္ဇတော-အကြင်မြို့မှ၊ အာဂတာနံ-လာကုန်
သော၊ တေသံ မနဿာနံ-ထိုလူအပေါင်းတို့၏၊ သဗ္ဗဝိ-အလုံးစုံ
လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရဇ္ဇံ-မြို့ကို၊ ပေါထေတွာ-ရိုက်ခတ်၍၊ စုဏ္ဏံ-မှန်မှန်
ညှက်ညှက်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရေယျံ-ပြုနိုင်ပါ၏။

၉။ အပိဗာဟံ သီလရက္ခယာတိ-သီလရက္ခယဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-
သို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ သမတ္တောဝိ-စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ အတ္တနိ-မိမိ၌၊
ပတိဋ္ဌိတာယ-အမြဲတည်အပ်သော၊ သီလရက္ခယ-သီလကိုစောင့်သဖြင့်၊
သီလဂုတ္တိယာ-သီလ၏လုံခြုံခြင်းဖြင့်၊ ဗန္ဓောဝိယ-ဖွဲ့သကဲ့သို့၊ ဂုတ္တာ-
လုံခြုံ၏၊ နကရောမိ စိတ္တေ အညထတ္တန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တဿ
သီလဿ-ထိုဆောက်တည်အပ်သောသီလ၏၊ အညထတ္တဘူတံ-
တစ်ပါးသော အခြင်းဖြင့် ဖောက်ပြန်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ပေါထနာ
ဒိဝိဓိ-ရိုက်ခတ် ခြင်းအစရှိသည်ကို၊ တေသံသတ္တာနံ-ထိုသတ္တဝါတို့အား၊
မယျံ-ငါ၏၊ စိတ္တေန-စိတ်ဖြင့်၊ ကရောမိ-ပြုလေအံ့၊ တတာ စိတ္တံပိ
-ထိုသို့သော ဒေါသစိတ်ကိုလည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ နဥပ္ပာဒေပိ-မဖြစ်
စေသင့်၊ ပက္ခိပန္တမမာဠကေတိ-ဟူသည်ကား၊ အာလာနတ္ထဗ္ဗော-
ချည်အပ်ဖွဲ့အပ်သောတိုင်၌၊ မံ-ငါ့ကို၊ ပက္ခိပန္တ-ထည့်သွင်းသူကို၊
ဒိသ္မာပိ-မြင်ရ၍လည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝစနသေသော-သဒ္ဓါအကြွင်းကို၊
ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပက္ခမန္တမမဠကေ-ဟူ၍
ပါဠိတော်၌ရှိ၏၊ ဒိသ္မာပိ-ကြိုယာဝိသေသနပါဌသေသ ပုဒ်သွင်း၍
ယောနောလေဟူလိုသည်၊) ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်၊ ဒိသ္မာပိတိဝစနသေ
သောဒိသ္မာဟူသော၊ သဒ္ဓါ-အကြွင်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်လေ
သနည်း။ ဣတိ-သို့၊ စေဝဒေယျံ-အကယ်၍ဆိုအံ့၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊

မံ-ငါ့ကို၊ အာလကေ-ချည်အပ်ဖွဲ့ အပ်သောတိုင်၌၊ ပက္ခိပန္နေ-ထည့်သွင်း
သည်ရှိသော်ဟု အနက်ယော ဇနာသော်သင့်ကောင်းပါပြီဖြစ်လျက်၊
ဒိသွာပိဟု ပါဌဿသထည့်၍ ယောဇနာလိုသည်-အဋ္ဌကထာဖွင့်တော်
မူချက်သည်၊ ဖွင့်စုဖွင့်ခွင့်မရှိပြီ တကားဟု စောဒကဆရာ စောဒနာလို
သည်ကိုရည်၍၊ ကသ္မာတိစေဟု ပုစ္ဆာကို ထုတ်အပ်သတည်း၊) သီလ
ပါရမီပူရိယာအစ-ပ-နကရောမိ အဆုံးရှိသောပါဌ်တို့ဖြင့် ကား
ထိုစောဒကဆရာ၏ ပုစ္ဆာကို ဖြေလိုသော စကားတည်း၊) အတ္တကား၊
သီလပါရမီပူရိယာ-သီလပါရမီပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ ဤဒိသေသု-ဤသို့
သဘောရှိကုန်သော၊ ဌာနေသု-အရာတို့၌၊ အခဏ္ဍေန္တဿ-မကျိုး
မပြတ်သော၊ မေ-ငါ၏၊ သီလံ-ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊
နစီရဿေဝ-မကြာမြင့်မီလျှင်၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ ပရိဖူရေဿ
တိ-ပြည့်စုံစေလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ သီလပါရမီ ပရိပူရဏတ္ထံ-သီလပါရမီ
ကိုပြည့်စုံစေသောငှာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထိုသူအား၊ အညတတ္ထံ-
တစ်ပါးကို နှလုံးသွင်းခြင်းကို၊ စိတ္တေ-စိတ်၌၊ နကရောမိ-မပြု၊ ဣတိ-
သို့၊ ယောဇနာ-အနက်ယောဇနာခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗာ-ပြုအပ်၏။

၁၀။ ယဒိ တေ မန္တိဂါထာယပိ-ယဒိ တေ မံအစရိသောအထက်စကား
၌ကား၊ သီလရက္ခာယ-သီလကိုစောင့်ခြင်း၌၊ ဒဠ္ဇကတွာ-မြဲစွာပြု၍၊
သီလဿ-သီလ၏၊ အဓိဋ္ဌိတမေဝ-ဆောက်တည်သည်၏အဖြစ်ကိုလျှင်၊
ဒဿေတိ-ပြု၏၊ တတ္ထ ကောဇ္ဇေယျန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊
တေ-ထိုလူတို့သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယဒိဘိန္ဓေယျံ-အကယ်၍ ဖျက်ဆီးကုန်
အံ့၊ သီလခဏ္ဍဘယာ မမာတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ့အား၊ သီလခန္ဓေန
-သီလပျက်အံ့သောငှာ၊ ဘယေန-ဘေးကြောင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ နကု
ပွေယျံ-အမျက်မထွက်လေ။

ဧဝံပန-ဤသို့ကား၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ နိစ္စလေ-မတုံ့မလှုပ်၊ ဌိတေ-တည်သည်ရှိသော်၊ ဟတ္ထာ
စရိယော-ဆင်လက္ခဏာတတ်သောဆရာသည်၊ ပဒုမသရံ-ကြာပဒုံမာ
အိုင်သို့၊ ဩတရိတွာ-သက်၍၊ တဿ-ထိုဆင်မင်းဘုရားအလောင်း၏၊
လက္ခဏသမ္ပတ္တိ-လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ပုတ္တ-ချစ်

မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၇၉

သား၊ ဧဟိတိ-လာလှည့်ဟု၊ ရဇတဒါမသဒိသာယ-ငွေပန်းကုံးနှင့်တူ
 သော၊ သောဏ္ဍာယ-နာမောင်း၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ သတ္တမေဒိဝသေ-
 ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ဗာရာဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပါပုဏိ-
 ရောက်လေ၏၊ သော-ထိုဆင်လက္ခဏာတတ်သောဆရာသည်၊ အန္တရာ
 မဂ္ဂ-ခရီး၏အကြား၌၊ ဝတ္တမာနောဝ-ငန့်ဆွဲလျက်လျှင်၊ ရညော-ဗာ
 ရာဏသီမင်းအား၊ သာသနံ-သတင်းစကားကို၊ ပေသေသိ-စေလေ၏၊
 ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ နဂရံ-မြို့ကို၊ အလင်္ကာရာပေသိ-တန်ဆာ
 ဆင်စေ၏၊ ဟတ္တာစရိယော-ဆင်ဆရာသည်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရား
 လောင်းကို၊ ကတဂန္ဓပရိတဏ္ဍံ-ပြုအပ်သောနံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းရှိ
 သော၊ အလင်္ကာတပဋိယတ္တံ-တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊ ဟတ္ထိ
 သာလံ-ဆင်တင်းကုတ်သို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ ဝိစိတြသာဏိယာ-
 ဆန်းကြယ်သောတင်းတိမ်ဖြင့်၊ ပရိက္ခိပါပေတွာ-ရံစေ၍၊ ရညော-
 ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာရောစေသိ-ကြား၏၊ ရာဇာ-မင်းသည်၊ နာနဂ
 ရသဘောဇနံ-အထူးထူးအရသာရှိသောဘောဇဉ်ကို၊ အာဒါယ-ယူခဲ့၍၊
 ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါပေသိ-ပေး
 စေ၏၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊ မာတရံ-မိခင်ကို၊ ဝိနာ-
 ကင်း၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ နဂဏှိယာမိတိ-မယူအံ့ဟု၊
 ပိဏ္ဍံ-အစာစုကို၊ နဂဏှိ-မယူ၊ ယာစိတောပိ-စားစိမ့်သောငှာ
 တောင်းပန်ငြားသော်လည်း၊ အဂဟေတွာ-မယူမလှမ်းမူ၍။

☞ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ မေ-ငါ၏၊ မာတာ-အမိသည်၊ အန္ဓာ-
 မျက်မမြင်ဖြစ်၍၊ သာနုနကပဏိကာဝ-တောင်စဉ်တစ်လျှောက် အထီး
 ကျန်ရှိရစ်သည်သာတည်း၊ အပရိဏာယိကာ-အလုပ်အကျွေးမရှိသော
 ကြောင့်၊ ခါဏု-သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန-ခြေဖြင့်၊ ဃဇ္ဈေတိ-ခတ်မိလေ၏၊
 ဂိရိစဏ္ဍောရဏံ-စဏ္ဍောရဏတောင်သို့၊ ပတိ-ကျလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊
 အာဟ-ဆို၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီ
 မင်းသည်၊ အာဟ-မိန့်၏။

မဟာနာဂ-မြတ်သောဆင်မင်း၊ တေ-သင်၏၊ အန္ဓာ-မျက်မမြင်
 ဖြစ်သော၊ အပရိဏာယိကာ-အလုပ်အကျွေးမရှိသော၊ သာမာတာ-ထိုအမိ

သည်။ ခါဏုံ-သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန-ခြေဖြင့်၊ ကာနု-အဘယံကြောင့်၊
ယဇ္ဇေတိ-တိုက်ခိုက်မိရာလေအံ့နည်း၊ ဂီရိစဏ္ဍောရဏံ-ကြမ်းတမ်းသော
တောင်ချောက်ကမ်းပါးသို့၊ ကာနု-အဘယံကြောင့်၊ ပတိ-ကျရာလေ
သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းသည်ရှိသော်။

မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေ-ငါ၏၊ မာတာ-အမိသည်၊
အန္တာ-မျက်မမြင်ဖြစ်၍၊ အပရိဏာယိကာ-အလုပ်အကျွေးမရှိပါသော
ကြောင့်၊ ခါဏုံ-သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန-ခြေဖြင့်၊ ယဇ္ဇေတိ-ခတ်မိလေ၏၊
ဂီရိစဏ္ဍောရဏံ-ကြမ်းတမ်းသောတောင်ချောက်အရပ်သို့၊ ပတိ-ကျလေ
ရာ၏၊ အဇ္ဇ-ယနေ၊ သတ္တမောဒိဝသော-ခုနစ်ရက်ရှိခဲ့ပေပြီ၊ မာတာ-
အမိသည်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ နလဘိတ္တ-မရရှာလေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊
ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တသ္မာ-ထို့
ကြောင့်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ အဂဏ္ဏန္တဿ-မယူသော၊ ဣမဿ-ဤဆင်
အား၊ ကာရဏံ-အကြောင်းသည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒတိ-
ဆို၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်။

ဘောန္တော-အိုအခြင်းတို့၊ ယောအယံနာဂေါ-ဤဆင်သည်၊
မာတရံ-မိခင်ကို၊ ဘရတိ-ကျွေးမွေး၏၊ ဇတံမဟာနာဂံ-ဤဆင်မြတ်ကို၊
မုဇ္ဈေထ-လွတ်ကြကုန်လော့၊ နာဂေါ-ဆင်မြတ်သည်၊ မာတရာ-မိခင်
နှင့်၊ သဟ-တကွ၊ သဗ္ဗေဟိ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဉာတိဟိ-အဆွေအမျိုး
တို့နှင့်၊ သဟ-တကွ၊ သမေတု-ပေါင်းမိစေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-
ဆို၍၊ မုဇ္ဈာပေသိ-လွတ်စေ၏။

နာဂေါ-ဆင်မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာ-အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တောစ-လွတ်
ပြီးသော်လျှင်၊ ကုဉ္ဇရော-ဆင်မင်းသည်၊ ဒါဟတော-နှလုံးပူဆာခြင်း
မှ၊ မုတ္တော-လွတ်ပြီးသော်၊ မုဟုတ္တံ-အတန်ငယ်၊ အဿာယိတွာန-သက်
သာရာရ၍၊ ယေန-အကြင်အရပ်၌၊ ပဗ္ဗတော-နေရာတောင်သည်၊
အတ္ထိ-၏၊ တေန-ထိုအရပ်သို့၊ အဂမာ-သွားလေ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကပဏိကာတိ-ဟူသည်ကား၊ အနာထာ-
ကိုးကွယ်ရာမရှိ၊ ခါဏုံပါဒေနယဇ္ဇေတိတိ-ဟူသည်ကား၊ အန္ဓတာယ-

မာတုပေါသကံစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၈၁

မျက်စိမမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုတ္တဝိယောဂဒုက္ခေနစ-သားနှင့်
 ကွေကွင်းသော ဆင်းရဲတို့ဖြင့်၊ ပရိဒေဝမာနာ-ငိုမည်တန်းလျက်၊ တတ္ထ
 တတ္ထရုက္ခကဠိဂံရေ-ထိုထိုသော သစ်ပင်ငုတ်၌၊ ပါဒေန-ခြေဖြင့်၊ ဃန္ဓေ
 တိ-ခိုက်မိစေ၏၊ စလ္လောရဏံပတိတိ-ဟူသည်ကား၊ စလ္လောရဏ
 ပဗ္ဗတာဘိမုခိ-ကြမ်းတမ်းသောကမ်းပါးချောက်တောင်သို့ ရှေ့ရှည်
 ဖြစ်၍၊ တသ္မိပဗ္ဗတပါဒေ-ထိုတောင်ခြေရင်း၌၊ ပရိတ္တမမာနာ-တဝန်း
 လည်လည်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊
 အဂမာယေနပဗ္ဗ တောတိ-ဟူသည်ကား၊ သောဟတ္ထိနာဂေါ-ထိုဆင်မင်း
 သည်၊ ဗန္ဓနာ-အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တော-လွတ်သည်ရှိသော်၊ ထောက်-
 အတန်ငယ်၊ ဝိဿမိတွာ-အပန်းဖြေအိပ်၍၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း
 အား၊ ဒသရာဇဓမ္မကထာဟိ-ဆယ်ပါးသောမင်းကျင့်တရား စကားတို့
 ဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-ပြောဟော၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊
 အပ္ပမတ္တော-တရားကို မမေ့မလျော့သည်၊ ဟောဟိ-ဖြစ်တော်မူရစ်လော့၊
 ဣတိ-သို့၊ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ မဟာဇနေန-လူ
 အပေါင်းသည်၊ ဂန္ဓမာလာဒီဟိ-ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပူဇိယမာ
 နော-ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ နဂရာ-မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊
 တဒဟေဝ-ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ မာတရာ-မိခင်ဆင်မနှင့်၊ သမာဂန္ဓာ-
 ပေါင်းမိခြင်းသို့ရောက်၍၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ပဝတ္တိ-အကြောင်းကို၊
 အာစိက္ခိ-ကြားလေ၏၊ သာ-ထိုမိခင်ဆင်မသည်၊ တုဋ္ဌမာနာသာ-
 နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာသိနံ-ကာသိတိုင်းသူတို့၏၊
 ရဋ္ဌဝဗ္ဗ နော-တိုင်းသူတို့၏ အစီးအပွားဖြစ်သော၊ ယောရာဇာ-
 အကြင်မင်းကြီးသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တံ-သားကို၊ ပမောစေသိ
 -လွတ်စေ၏၊ သောရာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်၊ သဒါ-အခါ
 ခပ်သိမ်း၊ ဝုဗ္ဗံ ၁ပဇာယိကံ-ကြီးသူတို့အား ရှိသေခြင်းရှိ၍၊ စီရံ-ကြာမြင့်
 စွာ၊ ဇီဝတု-အသက်ရှင်စေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီ
 မင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏေ-ဂုဏ်ကျေးဇူး
 တို့ကို၊ ပသိဒိတွာ-ကြည်ညို၍၊ နဠိနိယာ-စိမ်းညိုသောတောအုပ်၏၊
 အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောတောအရပ်၌၊ ဂါမံ-ရွာကို၊ မာပေတွာ-

ဖန်ဆင်း၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ မာတု-အမိ၏၊ ဝသနိ
 ဗဒ္ဒဝတ္တံ-အမြဲနေစိမ့်သောဝတ်ကို၊ ပဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ အပရဘာ
 ဂေ-နောင်အဖို့၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတရီ-အမိ
 ဆင်မသည်၊ မတာယ-သေလွန်သည်ရှိသော်၊ တဿာ-ထိုအမိ၏၊
 သရိရပရိဟာရံ-အကောင်ပုတ်ကို လုပ်ကျွေးသင်္ဂြိုဟ်သောအမှုကို၊ ကတွာ
 -ပြုပြီး၍၊ ကုရဏ္ဏကအဿမပဒံ နာမ-ကုရဏ္ဏကအမည်ရှိသော
 ရသေ့တို့နေရာကျောင်းသို့၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ တသ္မိပနဋ္ဌာနေ-ထို
 အရပ်၌၊ ဟိမဝန္တတော-ဟိမဝန္တာတောင်မှ၊ သြတရိတွာ-သက်ခဲ့၍၊
 ပဉ္စသတာ ဣသယော-ငါးရာသောရသေ့တို့သည်၊ ဝသိသု-နေကုန်၏၊
 ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တံဝတ္တံ-ထိုဆင်မအား ပြုရာသောဝတ်ကို၊
 တေသံ-ထိုရသေ့တို့အား၊ ဒတွာ-ပေးလှူ၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရား
 လောင်းအား၊ သမာနရူပံ-တူသောသဘောရှိသော၊ သိလာပဋိမံ-
 ကျောက်ရုပ်အတုကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ မယာသက္ကာရံ-မြတ်သောပူ
 ဇော်သကာကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဇေမ္ပုဒီပဝါသိနော-ဇေမ္ပုဒီပါ
 ကျွန်း၌နေသောသူတို့သည်၊ အနုသံဝစ္ဆရံ-နှစ်စဉ်မပြတ်၊ သန္နိပတိတွာ-
 စည်းဝေး၍၊ ဟတ္ထိမဟံနာမ-ဆင်မင်းအား ပူဇော်သက္ကာကို၊ ကရိသု-
 ပြုကြကုန်၏၊ သာရိပုတ္တံ-ရာ၊ တဒါ-ထိုဆင်မင်းဖြစ်သောကာလ၌၊
 ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အာနန္ဒော-အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ-
 ဖြစ်လာ၏၊ ဟတ္ထိနီ-အမိဆင်မသည်၊ မဟာမာယာ-မယ်တော်မာယာ
 သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဝနစရကော-တောသွားယောက်ျားသည်၊
 ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မာတုပေါသ
 ကော-မိခင်ဆင်ကို လုပ်ကျွေးသော၊ ဟတ္ထိနာဂေါ-ဆင်ပြောင်သည်၊
 လောကနာထော-နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ဣဓာပိ-ဤဆင်မင်းဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဒါနပါရမီအာဒယော-
 ဒါနအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊
 နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊ သိလပါရမီပန-သိလပါရမီကို
 ကား၊ အတိသယဝတိတိ-အလွန်ပွားပေ၏ဟု၊ သာဇေ-ထိုသိလပါရမီ

မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၈၃

ကိုသာလျှင်၊ ဒေသနံ-ဒေသနာတော်သို့၊ အာရုဋ္ဌာ-တင်တော်မူအပ်၏၊
 (အဓိပ္ပာယ်ကာ၊ ဤဆင်မင်းဇာတ်၌၊ ဒါနပါရမီအစရှိသော ကိုးပါးသော
 ပါရမီတို့ကို ဖြစ်သင့်သည်အားလျော်စွာ ထုတ်လေအပ်ကုန်သည်၊ သီလ
 ပါရမီကို အထူးထုတ်၍ ဟောတော်မူကြောင်းကား အလွန်သီလကို
 ပွားစေသောဇာတ်တော်ဖြစ်သောကြောင့် သီလပါရမီကို ဒေသနာတော်
 သို့ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်ဟူလိုသည်၊ ကိုးပါးသောပါရမီရအောင် ရွေး
 နည်းကိုမိ၍ ထုတ်လေ၊) တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ-
 တိရစ္ဆာန်၏အမျိုး၌၊ ဥပ္ပန္နောပိ-ဖြစ်တော်မူငြားသော်လည်း၊ ဗြဟ္မပုဗ္ဗ
 ဒေဝပုဗ္ဗာစရိယာ-အာဟုနေယျာဒိဘာဝေန-ဗြဟ္မာမင်းမည်သောအမိ၊
 အိမ်ရှေ့နတ်မည်သောအမိ၊ လက်ဦးဆရာမည်သောအမိ၊ ပူဇော်သကာ
 တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးမွေးမြူထိုက်သောအမိ အစရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗညု
 ဗုဒ္ဓေနပိ-သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်သည်လည်း၊ ပသတ္ထဘာဝါနရူပံ-ချီးမွမ်း
 တော်မူခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သည်ဖြစ်၍၊ မာတုယာ-မိခင်အား၊
 ဂရုစိတ္တံ-ရိုသေလေးမြတ်သောစိတ်ကို၊ ဥပဋ္ဌပေတွာ-အမြဲဖြစ်စေ၍၊
 မေ-ငါ၏၊ သာမာတာ-ထိုမိခင်သည်၊ ပုတ္တဿ-သားအား၊ ယသ္မာ-
 အကြင်ကြောင့်၊ ဗဟုပကာရာ-များသောကျေးဇူးရှိ၏၊ တသ္မာ-ထို့
 ကြောင့်၊ မာတုပဋ္ဌာနံ နာမ-အမိကို လုပ်ကျွေးခြင်းမည်သည်ကား၊
 ပဏ္ဍိတေန-ဘုရားအစရှိသောပညာရှိသည်၊ ပညတ္တံ-ပညတ်တော်
 မူအပ်သောတရားတည်း၊ ဣတိ မနသီကတွာ-ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍၊
 အနေကေသံ ဟတ္ထိသဟဿာနံ -အထောင်မကသောဆင်တို့ကို၊
 ဣဿရာဓိပတိ-အစိုးရသောအရှင်ဖြစ်သော၊ မဟာနဘာဝေါ-ကြီးသော
 အာနုဘော်ရှိသော၊ ယူထပတိ-ဆင်တကာတို့၏အကြီးသည်၊ ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊ တေဟိ-ထိုဆင်အပေါင်းတို့သည်၊ အနုဝတ္ထိယမာနော-
 အစဉ်အတိုင်းလိုက်ကြသည်ရှိသော်၊ ဧကကဝိဟာရေ-တစ်ယောက်
 ထီးတည်းနေခြင်း၌၊ အန္တရာယံ-အန္တရာယ် ရောက်လတ္တံ့သည်ကို၊
 အဂဏေတွာ-မရေမတွက်မူ၍၊ ယူထံ-ဆင်အပေါင်းကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊
 ဧကကော-တစ်ယောက်အထီးတည်းသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဥပကာရိ
 ခေတ္တံ-ကျွေးမွေးထုံစစ်ဖြစ်သော မိခင်ကို၊ ပူဇေသာမိတိ-ငါပူဇော်အံ့ဟု၊

မာတုပေါသနံ-မိခင်ကို ကျွေးမွေးသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂမူဠ
 ပုရိသံ-ခရီးမှားသောယောက်ျားကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ အနုကမ္ဘာယ-သနား
 သဖြင့်၊ တံ-ထိုယောက်ျားကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ မနုဿဂေါစရံ-လူတို့
 ကြည့်လည်ရာခရီးသို့၊ သမ္မာပနံ-ရောက်စေသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊
 တေနစ-ထိုယောက်ျားသည်လည်း၊ ကတ ပရာဓသဟနံ-ပြုအပ်သော
 အပြစ်ကို သည်းခံခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတ္ထာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊
 ဗန္ဓိတုံ-ချည်နှောင်ဖွဲ့အံ့သောငှာ၊ ဟတ္ထာစရိယ ပုမုခါနံ-ဆင်လက္ခဏာ
 တတ်သောဆရာလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ အာဂတ ပူရိသာနံ-
 လာကုန်သောယောက်ျားတို့အား၊ သမတ္ထော-နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်
 သည်၊ သမာနောပိ-ဖြစ်ညားသော်လည်း၊ သန္တာသနမတ္ထေနပိ-
 ခြိမ်းခြောက်ကာမျှဖြင့်လည်း၊ တေသံ-ထိုသူတို့အား၊ ပိဋနာ-နှိပ်စက်
 ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်အံ့၊ မယုဉ္ဇ-ငါ့အားကား၊ သိလဿ-
 သိလ၏၊ ခဏ္ဍာဒိဘာဝေါ-ကျိုးပျက်ခြင်းအစရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊
 ဘဝေယျ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တတာ-ထိုအကြံ
 အစည်အတိုင်း၊ အကတွာ-မပြုမူ၍၊ သုဒန္ဓေန-ကောင်းစွာယဉ်ကျေးပြီး
 သော၊ ဩပရယောဝိယ-ရွှေကတင်သောဆင်ကဲ့သို့၊ သုခေနေဝ-
 အလွယ်ဖြင့်လျှင်၊ ဂဟဏူပဂမနံ-ယူခြင်းသို့ကပ်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊
 မာတရံ-မိခင်ကို၊ ဝိနာ-ကင်း၍၊ ကိဉ္ဇိ-တစ်စုံတစ်ခုသောအစာကို၊
 နအဇ္ဈောဟရိဿာမိတိ-ငါမမျှီဟု၊ သတ္တာဟမ္ပိ-ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊
 အနာဟာရတာ-အစာအဟာရကို ကင်းသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊
 ဣမိနာ-ဤဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အဟံ-ငါ့ကို၊ ပန္နာပိတော-ဖမ်းစေ
 အပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ အနုပ္ပါဒေတွာ-မဖြစ်စေမူ၍၊
 ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ မေတ္တာယ-မေတ္တာစိတ်ဖြင့်၊ ဖရဏံ-
 နှံ့ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တဿစ-တို့ဗာရာဏသီမင်းအားလည်း၊
 နာနာနယေဟိ-အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မဒေသနာ-တရားဟော
 ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣဓ-ဤဇာတ်တော်၌၊ မဟာပူရိသဿ-
 ယောက်ျားမြတ်၏၊ ဣတိဇေမာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနု
 ဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်စွာပြုအပ်ကုန်

မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၈၅

၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအတ္ထရိယာဇတေ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတော
တိ-ဧဝံအတ္ထရိယာဇတေ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတော ဟူသောဂါထာကို၊
ဂုတ္တံ-မိန့်၏။

ပထမ-ရှေးဦးစွာသော၊ မာတုပေါသကစရိယာ-ဝဏ္ဏနာ
မိခင်ကို လုပ်ကျွေးသောပါရမီသည်၊ အဖွင့်သည်၊
နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၂။ ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၁။ ဒုတိယေ-နှစ်ခုမြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ ဘူရိဒတ္တောတိ-ဟူသည့်ကား၊ ဘူရိဒတ္တော-ဘူရိဒတ်အမည်ရှိ၏။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဒတ္တောတိနာမံ-ဒတ္တဟူသောအမည်ကို၊ မာတာပိတုဟိ-မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကတံ-မှည့်အပ်သော၊ နာမံ-အမည်တည်း၊ ယော-ထိုဘူရိဒတ်နဂါးမင်းသည်၊ နာဂဘဝနေစ-နဂါးပြည်၌လည်းကောင်း၊ ဝိရူပက္ခမဟာရာဇဘဝနေစ-ဝိရူပက္ခနတ်မင်း၏ပြည်၌လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာဘဝနေစ-တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ ပဉ္စေ-ပြဿနာသည်၊ ဥပ္ပန္နေ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ သမ္ပဒေဝ-အကြောင်းအားဖြင့်လျှင်၊ ဝိနိစ္ဆိနာတိ-ဆုံးဖြတ်၏၊ ဧကဒိဝသဉ္စ-တစ်နေ့သ၌ကား၊ ဝိရူပက္ခမဟာရာဇာ-နဂါးတို့ကို အစိုးရသော ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးသည်၊ နာဂပရိသာယ-နဂါးပရိသတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ တိဒသပူရံ-တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားကြလေ၍၊ သက္ကံ-သိကြားမင်းကို၊ ပရိဝါရေတွာ-ခြံရံ၍၊ နိသိန္နေ-နေပြီးသော်၊ (နေစဉ်ခိုက်လည်းဟူ၊) ဒေဝါနံ-နတ်တို့၏၊ အန္တရေ-အလယ်၌၊ ပဉ္စော-ပြဿနာသည်၊ သမုဠာသိ-ကောင်းစွာဖြစ်၏၊ တံ-ထိုပြဿနာကို၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ကထေတုံ-ပြောဆိုအံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိ-မတတ်နိုင်လေ၊ သက္ကေနပန-သိကြားမင်းသည်ကား၊ အနုညာတော-ခွင့်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပလ္လင်္ကဝရဂတော-မြတ်သောပလ္လင်ထက်၌နေ

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၈၇

သည်။ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မဟာသတ္တောဝ-ဘုရားလောင်းဘူရိဒတ်သည်သာ
လျှင်၊ ကတေသိ-ပြောဆို၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုဘူရိဒတ် နဂါး
မင်းကို၊ ဒေဝရာဇာ-သိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓပုပ္ဖဟိ-နတ်၌ဖြစ်သော
နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်၊ ပူဇေတွာ-ပူဇော်၍၊ “ဒတ္တ-အိုဒတ္တ၊ တံ-သင်သည်၊
ပထဝီသမာယ-မြေကြီးနှင့်တူသော၊ ဝိပုလာယ-ပြန့်ပြောသော၊ ပညာ
ယ-ပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံပေ၏၊ ဣတော-ဤအခါမှ၊
ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဘူရိဒတ္တောနာမ-ဘူရိဒတ်ဟူသောအမည်သည်၊ ဟောတု-
ဖြစ်စေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏။ (ထိုစကားကို ထင်ရှားစေလို
သောကြောင့် ဘူရိတိဟိ အစရှိသောအထက်စကားကို ဆရာတက်
သတည်း၊ ဟိသဒ္ဓါကား၊ တပ္ပာကဋီကရုဏနိပါတ်ပုဒ်တည်း၊) ဟိ-ထို
စကားကို ထင်စွာပြဦးအံ့၊ ဘူရိတိပဒံ-ဘူရိဟူသောပုဒ်သည်၊ ပထဝီ
ယာ-မြေကြီး၏၊ နာမံ-အမည်တည်း၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဘူရိသမ
တာယ-မြေကြီးနှင့်တူသော ပညာရှိသည်အဖြစ်ကြောင့်၊ ဘူတေ-ဟုတ်
မှန်သော၊ အတ္ထေ-အနက်၌၊ ရမတိ-မွေ့လျော်၏၊ ဣတိစ-ထို့ကြောင့်
လည်း၊ ဘူရိသင်္ခါတာယ-ဘူရိဟုဆိုအပ်သော၊ မဟတိယာ-ကျယ်စွာ
ထသော၊ ပညာယ-ပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတတ္တာ-ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်
ကြောင့်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဘူရိဒတ္တောတိ-ဘူရိဒတ်
ဟူ၍၊ ပညာယိတ္တ-ထင်ရှား၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အဋ္ဌကထာဆရာသည်၊
ဘူရိသဒ္ဓါကို အနိပ္ပန္နပုဒ်ကြံ၍၊ ဘူရိတိပထဝီယာနာမံလဒ္ဓံကို ဖွင့်တော်
မူအပ်သည်၊ တစ်နည်းကား၊ ဘူတေအတ္ထေရမတိ တိစဘူရိဟု နိပါတ်
ပုဒ်ကြံ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊) ယာပညာ-အကြင်ပညာသည်၊ ဘူတေ-
ဟုတ်မှန်သော၊ အတ္ထေ-အနက်၌၊ ရမထိ-မွေ့လျော်တတ်၏၊ ဣတိစ-
ထို့ကြောင့်လည်း၊ သာပညာ-ထိုပညာသည်၊ ဘူရိ-ဘူရိမည်၏ အနက်
ကြံလေ၊ ပညာကို ရစေဦး၊ ထိုပညာကို ရစေပြီးမှ ဘူရိယာသမန္နာဂတော
ဒတ္တောဘူရိဒတ္တောဟု မဇ္ဈေလောပီတပျုရိသ်သမာသ်ပြုလေ၊) ဘူရိယာ-
ဟုတ်မှန်သောအနက်ကိုသိတတ်သောပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံ
သော၊ ဒတ္တော-ဒတ္တတည်း၊ ဘူရိဒတ္တော-ဟုတ်မှန်သောအနက်ကို

သိတတ်သောဗညာနှင့် ပြည့်စုံသောဒတ္တ၊ မဟတိယာ-ကြီးစွာသော၊ နာဂိဒ္ဓိယာ-နဂါးတို့၏တန်ခိုးနှင့်၊ သမန္နာဂတတ္တာ-ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟိဒ္ဓိကော-မဟိဒ္ဓိကမည်၏။

ဟိဝိတ္တာရယိဿာမိ-ထိုစကားကိုအကျယ်ချဲ့အံ့၊ အတိတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဣမသ္မိကပ္ပေ-ဤကမ္ဘာ၌၊ ဗာရာဏသီရညော-ဗာရာဏသီမင်း၏၊ ပုတ္တော-သားကို၊ ပိတရာ-အဘသည်၊ ရဋ္ဌတော-တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗာဇိတော-နှင်ထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝနေတော၌၊ ဝသန္တော-နေသည်ရှိသော်၊ အညတရာယ-တစ်ယောက်သော၊ နာဂမာဏဝိကာယ-နဂါးမနှင့်၊ သံဝါသံ-ရောနှောပေါင်းဖော်ခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ-ပြု၏၊ တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ သံဝါသမန္နာယ-ပေါင်းဖော်ခြင်းကိုစွဲ၍၊ ပုတ္တောစ-သားယောက်ျားလည်းကောင်း၊ ဓီတာစ-သမီးလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒွေ-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဒါရကာ-သူငယ်တို့သည်၊ ဇာယိသု-ဖွားမြင်ကုန်၏၊ ပုတ္တဿ-သားယောက်ျားအား၊ “သာဂရဗြဟ္မဒတ္တော” တိနာမံ-သာဂရဗြဟ္မဒတ္တဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ ဓီတာယစ-သမီးအားကား၊ သမုဒ္ဒဇာတိနာမံ-သမုဒ္ဒဇာ ဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ သော-ထိုမင်းသားသည်၊ အပရာဘာဏ-နောင်အဖို့၌၊ ပိတု-အဖ၏၊ အစ္ဆယေန-လွန်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသိ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ-ပြု၏။ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဓာတရဋ္ဌောနာမ-ဓာတရဋ္ဌအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ ပဉ္စယောဇနသတိကေ-ယူဇနာငါးရာရှိသော နာဂဘဝနေ-နဂါးပြည်၌၊ နာဂရဇ္ဇံ-နဂါးမင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော-ပြုသည်ရှိသော်၊ တံ-ထိုနဂါးမင်းကို၊ အဘူတဝါဒိကေန-ဟုတ်မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့မရှိသော၊ စိတ္တစူဠေနာမ-စိတ္တစူဠအမည်ရှိသော၊ ကစ္ဆပေန-လိပ်သည်၊ မဟာနာဂ-နဂါးမင်းကြီး၊ ဗာရာဏသီရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဓီတရံ-သမီးတော်ကို၊ တုယံ-ရှင်နဂါးမင်းကြီးအား၊ ဒါတုကာမော-ပေးခြင်းငှာ အလိုရှိတော်မူ၏၊ သာခေါပနရာဇဓီတာ-ထိုမင်းသမီးသည်ကား၊ သမုဒ္ဒဇာနာမ-သမုဒ္ဒဇာအမည်ရှိ၏၊ အဘိရူပါ-အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ဒဿနိယာ-ရူချင်

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၈၉

ဖွယ်ရှိ၏။ ပါသာဒိကာစ-ကြည်ညိုဖွယ်လည်းရှိ၏။ ဣတိ-သို့၊ ကထိ
 တံ-ဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ဓတရဋ္ဌော-ဓတရဋ္ဌ နဂါး
 မင်းသည်၊ စတ္တာရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ နာဂမာဏနဝကော-နဂါး
 လုလင်တို့ကို၊ ပေသေတွာ-တမန်စေလိုက်သော်၊ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှာ၊
 အနိစ္ဆန္တံ-အလိုမရှိသော၊ တံ-ထိုဗာရာဏသီမင်းကို၊ နာဂဝိ-နဂါးမကို၊
 ဘိသာပေတွာ-ချောက်စေ၍၊ ဒမ္မိတိ-ငါပေးပါအံ့ဟု၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်
 ရှိသော်၊ မဟန္တံ-များမြှောင်စွာသော၊ ပဏ္ဏာကာရံ-လက်ဆောင်ကို၊
 ပေသေတွာ-စေလိုက်၍၊ မဟတိယာ-များစွာသော၊ နာဂိဒ္ဓိယာ-နဂါး
 တို့၏ တန်ခိုးဖြင့်၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊
 တဿ-ထိုဗာရာဏသီ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ဓိတရံ-သမီးဖြစ်သော သမုဒ္ဒ
 ဇာကို၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ အဂ္ဂမဟေ
 သိဋ္ဌာနေ-မိဖုရားကြီး၏အရာ၌၊ ဌပေသိ-ထား၏။

သာ-ထိုသမုဒ္ဒဇာမင်းသမီးသည်၊ အပရာဘာဂေ-နောင်အဖို့၌၊ ဓတ
 ရဋ္ဌံ-ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်းကို၊ ပဋိစ္စ-စွဲ၍၊ သုဒဿနော-သုဒဿနလည်း
 ကောင်း၊ ဒတ္တော-ဒတ္တလည်းကောင်း၊ သုဘောဂေါ-သုဘောဂလည်း
 ကောင်း၊ အရိဋ္ဌော-အရိဋ္ဌလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရော-
 လေးယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တေ-သားတို့ကို၊ ပဋိလဘိ-ရလေ၏၊ တေသု
 -ထိုလေးယောက်သောသားတို့တွင်၊ ဒတ္တော-ဒတ္တသည်၊ ဗောဓိသတ္တော
 -ဘုရားလောင်းတည်း၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေ့၌၊
 ပုတ္တနယေနော-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ သက္ကေန-သိကြား
 သည်၊ တုဋ္ဌစိတ္တေန-နှစ်သက်သောစိတ်ဖြင့်၊ “ဘူရိဒတ္တော”တိ-ဘူရိ
 ဒတ်ဟူ၍၊ ဂဟိတနာမတ္တာ-မှည့်အပ်သောအမည်ရှိသည်၏အဖြစ်
 ကြောင့်၊ ဘူရိဒတ္တောတွေဝ-ဘူရိဒတ်ဟူသော အမည်သည်သာလျှင်၊
 ပညာယိတ္တ-ထင်ရှား၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ နေသံ-ထိုသားလေးယောက်
 တို့အား၊ ပိတာ-အဘဓတရဋ္ဌ နဂါးမင်းသည်၊ ယောဇနသတိကံယောဇန
 သတိကံ-ယူနေတစ်ရာစီ၊ ရန္တံ-မင်းအဖြစ်ကို၊ ဘာဇေတွာ-ခွဲဝေ၍၊
 အဒါသိ-ပေး၏၊ မဟန္တာ-များစွာသော၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊
 အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တေ-တို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့သည်၊ သောဋ္ဌ

သသောဋ္ဌသနာဂကညာသဟဿာနိ-တစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊
တစ်သောင်းခြောက်ထောင်စီ နဂါးသမီးတို့သည်၊ ပရိဝါယံသု-ခြံရံကုန်
၏၊ ပိတုပိ-အဖအားလည်း၊ ဧကယောဇနသတမေဝ-ယူဇနာတစ်ရာ
လျှင်၊ ရံဇ္ဇိ-မင်း၏အဖြစ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တယော-သုံး
ယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တာ-သားတို့သည်၊ မာသေမာသေ-လတိုင်း
လတိုင်း၊ မာတာပိတရော-အမိအဖတို့ကို၊ ပဿိတုံ-ဖူးမြင်အံ့သောငှာ၊
အာဂစ္ဆန္တိ-လာကြကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တောပန-ဘုရားလောင်းသည်ကား၊
အန္တဒ္ဓမာသံ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ အာဂစ္ဆတိ-လာ၏။

သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊ ဝိရူပက္ခ
မဟာရာဇေန-ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးနှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ သက္ကဿ-သိကြား
မင်းအား၊ ဥပဋ္ဌာနံ-ခစားရာအရပ်သို့၊ ဂတော-ရောက်လေ၏၊ ဝေဇယန္တ
ဖါသာဒံ-ဝေဇယန္တာနန်းပြဿဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ သုဓမ္မဒေဝသဘံ-
သုဓမ္မာနတ်သဘင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါရိစ္ဆတ္တကံ-ထက်ဝန်းကျင် ထီး
ကဲ့သို့သော၊ ကောဝိဋ္ဌာရံ-ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍု
ကမ္မလသီလာသနံ-ပဏ္ဍုကမ္မလာကျောက်နေရာကိုလည်းကောင်း၊
ဒေဝတ္ထရာပရိဝါရံ-နတ်သမီးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံခြင်းရှိသော၊ အတိမနော
ဟရံ-အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကိုဆောင်သော၊ သက္ကသမ္ပတ္တိ-သိကြားမင်း၏
စည်းစိမ်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဧတ္တကမတ္တမ္ပိ-ဤမျှလောက်သော လောကီ
စည်းစိမ်ကိုလျက်လည်း၊ နာဂတ္တဘာဝေ-နဂါးကိုယ်၏အဖြစ်၌၊
ဌိတဿ-တည်သော၊ မေ-ငါ့အား၊ ဒုလ္လဘံ-ရဲခဲလှလေ၏၊ သမ္မာသမ္မော
မိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ကုတော-အတိမှာ၊ လဆာယျံ-ရနိုင်လေ
အံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ နာဂတ္တဘာဝံ-နဂါးကိုယ်၏အဖြစ်ကို၊ ဇီရုဆိတ္တာ-
စက်ဆုပ်၍၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဥပေါသထ
ဝါသံ-ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ ဝသိတွာ-ဆောက်တည်၍၊ သီလမေဝ-
သီလကိုသာလျှင်၊ ပဂ္ဂဏိဿာမိ-ငါဆောက်တည်အံ့၊ တံ-ထိုသီလ
သည်၊ ဗောဓိပရိပါစနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရင့်စေတတ်သည်၊
ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ဣမသ္မိဒေဝလောကေ-ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊
ဥပ္ပတ္တိကာရဏံ-ပဋိသန္ဓေနေရအံ့သောအကြောင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ-

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၉၁

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊
 ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ မာတာပိတရော-မိဘတို့ကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ အမ္မ
 တာတ-အိုမိခင်ဖခင်တို့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်
 သတင်းသုံးခြင်းအမှုကို၊ ကရိဿာမိ-ပြုပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊
 တေဟိ-ထိုမိခင်ဖခင်တို့သည်၊ ဣဓေဝ-ဤငါတို့အရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဥပေါ
 သထံ-ဥပုသ်ကို၊ ဥပသယာဟိ-သုံးပါလော့၊ ဗဟိ-အပသို့၊ ဂတာနံ-သွား
 ကုန်သော၊ နာဂါနံ-နဂါးတို့အား၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊ ဘယံ-ဘေး
 သည်၊ ဇာတံ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊
 ဧကဝါရံ-တစ်ကြိမ်၊ တထာ-ထိုမိခင်ဆိုသော အတိုင်း၊ ကတွာ-ပြု၍၊
 နာဂကညာဟိ-နဂါးမတို့သည်၊ ဥပ္ပဒုတော-နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍၊ ပုန-
 တစ်ဖန်၊ ဝါရေ-တစ်ကြိမ်၌၊ မာတာပိတူနံ-မိခင်ဖခင်တို့ကို၊ အနာရော
 စေတွာ-မကြားမူ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဘရိယံ-မယားကို၊ အာမန္တေ
 တွာ-ခေါ်၍၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ အဟံ-ငါသည်၊ မနုဿလောကံ-လူပြည်သို့၊
 ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ယမုနာတီရေ-ယမုန်နာမြစ်နား၌၊ မဟာနိဂြောဓ
 ရုက္ခော-ပညောင်ပင်ကြီးသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ကဿ-ထိုပညောင်ပင်
 ကြီး၏၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသော၊ ဝမ္ဘိကမတ္တကေ-တောင်ပို့၏အထက်
 ၌၊ ဆာဂေ-အခွေတို့ကို၊ အာဘုဇိတွာ-ခွေ၍၊ စတုရင်္ဂသမန္နာဂတံ-အင်္ဂါ
 လေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်
 လျက်၊ နိပဇ္ဇိတွာ-အိပ်၍၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှု
 ကို၊ ကရိဿာမိတိ-ပြုအံ့ဟု၊ နာဂဘဝနတော-နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်လေ၍၊ တထာ-ထိုရှေးအတူ၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်
 သောအမှုကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ကရောတိ-ပြု၏၊
 တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဝိရူပက္ခေန-မဟာရညာ-ဒေဝလောကံ မဂဉ္ဇမန္တိ
 အာဒိ-ဝိရူပက္ခေန မဟာရညာ ဒေဝလောက မဂဉ္ဇဟံ အစရှိသော
 ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဝိရူပက္ခေန မဟာရညာတိ-ဟူသည်ကား၊
 ဝိရူပက္ခေနနာမ-ဝိရူပက္ခ အမည်ရှိသော နာဂါဓိပတိမဟာရာဇေန-နဂါး
 မင်းတို့ကို အစိုးရသောနတ်မင်းကြီးနှင့်၊ ဒေဝလောကန္တိ-ဟူသည်ကား၊

၃၉၂

စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

တာဝတိံသဒေဝလောကံ-တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ အာဂဉ္ဇဟန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အာဂဉ္ဇိ-သွား၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥပသင်္ကမိ-
ကပ်လေ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

၁၂။ တတ္ထာတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိဒေဝလောကေ-ထိုတာဝတိံသာ
နတ်ပြည်၌၊ ပဿိတွာဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒက္ခိ-
မြင်ရ၏၊ တုသဒ္ဓေါ-တုသဒ္ဓါသည်၊ နိပါတမတ္တံ-နိပါတ်ပုဒ်မျှသာတည်း၊
(ပဿိတွာဟံဟူသောပုဒ်ကို ပဿိတု အဟံဟု ပုဒ်ဖြတ်ပဿိတုံဟု
တုံပစ္စည်းကို မလိုအပ်၊ တုသဒ္ဓါကို နိပါတ်ပုဒ်အနက်မရှိဟု ဖွင့်တော်
မူအပ်သတည်း၊) ဧကန္တသုခသမပ္ပိတေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကန္တ အစ္စန္တ
မေဝ-ဧကံစင်စစ်လျှင်၊ သုခေန-ချမ်းသာခြင်းနှင့်၊ သမဂီဘူတေ-ရော
နှောသည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊ ဘိက္ခဝေ-ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊
ဖဿာယတနိကာနာမ-ဖဿာယတနနှင့်ယှဉ်သော အရပ်တို့မည်သည်၊
သဂ္ဂါ-နတ်ရွာတို့တည်း၊ ဘိက္ခဝေ-ထို၊ ဣဒံသဂ္ဂံ-ဤချမ်းသာသော
နတ်ရွာကို၊ အက္ခာနေန-အခွင့်အရာမဟုတ်သဖြင့်၊ ပါပုဏိတုံ-ရောက်
အံ့သောငှာ၊ နသုကရံ-မပြုလွယ်၊ သဂ္ဂါ-နတ်ပြည်တို့သည်၊ သုခါ-ချမ်း
သာကုန်၏၊ ဣတိစ-ဤသို့လျှင်၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏၊ တံသဂ္ဂဂမနတ္ထာယာ
တိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိသဂ္ဂသ္မိ-ထိုနတ်ရွာ၌၊ ဥပ္ပတ္တိဝသေန-ပဋိသန္ဓေ
၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဂမနတ္ထာယ-ရောက်အံ့သောငှာ၊ သီလဗ္ဗတန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ သီလသင်္ခါတံ-သီလဟုဆိုအပ်သော၊ ဝတံ-ဥပုသ်သုံးခြင်းကို၊
အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ သီလဗ္ဗတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပေါသထ
သီလဇ္ဇေဝ-ဥပုသ်တည်းဟူသော သီလကိုလျှင်၊ မမ-ငါ၏၊ စမ္ပံ-အရေ
ကို၊ စမ္ပတ္တိကာ-အရေကိုအလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ဟရန္တု-ဆောင်ကုန်
လော့၊ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရာ
ဝယပရိစ္စာဂသမာဒိယနသင်္ခါတံ-ကိုယ်၏အစိတ်ကို စွန့်ကြဲသဖြင့်
ကောင်းစွာသောဆောက်တည်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ဝတဉ္စ-အကျင့်ကို
လည်းကောင်း၊ (ရေးနည်းကား သီလဗ္ဗတပုဒ်ကို သီလဆောက်တည်ခြင်း
တည်းဟု ဆိုအပ်သော အကျင့်ဟု ကမ္မဓရယ်လက္ခဏာကြံသည်၊

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၉၃

နောက် တစ်နည်းကား၊ သီလ၏ အရကို ဥပေါသထသီလယူ၍ ပုဒ်တို့ကို အစိတ်ကိုစွန့်ကြဲခြင်းဟု ကောင်းစွာဆောက်တည်သော အကျင့်ဟု ဒွန်ပုဒ် ကြံ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်။)

၁၃။ သရီရကိစ္စန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မုခဓောဝနာ ဒိသရီရပဋိဇဂ္ဂနံ- မျက်နှာသစ်ခြင်း ပလုတ်ဆေးခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်ကို သုတ်သင်ခြင်းကို၊ ဘုတ္တာယာပနမတ္တကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒြိယာနိ-စက္ခုအစရှိသော အိန္ဒြေတို့ကို၊ နိဗ္ဗိဿေဝနာနိ-ငြိမ်သက်သည်တို့ကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ သရီရဋ္ဌိတိမတ္တကံ-ကိုယ်တည်ကာမျှဖြစ်သော၊ အာဟာရံ-အာဟာရကို၊ အာဟာရိတွာ-ဆောင်၍၊ စတုရောအင်္ဂေတိ-ဟူသည်ကား၊ စတ္တာရိ-လေးပါးကုန်သော၊ အင်္ဂါနိ-အင်္ဂါတို့ကို၊ အဓိဋ္ဌာယာတိ-ဟူသည်ကား၊ အဓိဋ္ဌဟိတွာ-ဆောက်တည်၍၊ သေမိတိ-ဟူသည်ကား၊ သာယာမိ-အိပ်၏၊ (အင်္ဂါလေးပါးဟူသည် အရိုးအသား အရေအကြောကို ဆိုလိုသည်။)

၁၄။ ဆဝိယာတိအာဒိဝစနံ-ဆဝိယာအစရှိသောစကားသည်၊ စတုန္တံ-လေးပါးကုန်သော၊ တေသံအင်္ဂါနံ-ထိုအင်္ဂါတို့ကို၊ ဒဿနံ-ပြသောပုဒ်တည်း၊ တတ္ထ-ထိုဆဝိယာအစရှိသောစကား၌၊ ဆဝိစမ္မာနံ-အရေထူအရေပါးတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇနံ-စွန့်ခြင်းသည်၊ ဧကံ-တစ်ခုသောအင်္ဂါ-အင်္ဂါတည်း၊ သေသာနိ-ကျင်းသောပုဒ်တို့သည်၊ ဧကေကမေဝ-တစ်ပါးပါးစီသာလျှင်၊ ဟောန္တိ-မှန်၏၊ ဧတ္ထ-ဤအင်္ဂါတို့တွင်၊ မံသဂ္ဂဟဏေနေဝ-မံသသဒ္ဓါဖြင့်လျှင်၊ ရုမိရမ္ပိ-အသွေးကိုလည်း၊ သင်္ဂဟိတံ-သဂြိုဟ်အပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ ဧတေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧတေဟိ-ထိုအရိုးအရေ အသားအကြောတို့ဖြင့်၊ ဟရာတုသောတိ-ဟူသည်ကား၊ ယဿ-အကြင်သူအား၊ ဧတေဟိ-ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ ဆဝိအာဒိဟိ-အရေအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ကရုဏိယံ-ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တဿ-ထိုသူအား၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒိန္နံယေဝ-လှူအပ်သည်သာတည်း၊ သော-ထိုအလိုရှိသောယောက်ျားသည်၊ ဧတံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံကို၊ ဟရတုတိ-ဆောင်စေလော့ဟု၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အတ္တဘာဝေ-အတ္တဘော၌၊ အနပေက္ခ ပဝါရဏံ-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍

ဖိတ်မှန်ခြင်းကို၊ ပဝါရေတိ-ဖိတ်၏။

ဧဝံ-သို့၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ဣမိနာနိယာမေ
 နေဝ-ဤသို့သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ အန္တဒ္ဓမာသံ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ ဥပေါ
 သထကမ္မံ-ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းအမှုကို၊ ကရောန္တဿ-ပြုလျက်၊
 ဒီဇ္ဈာ-ကာလရှည်စွာ၊ အဒ္ဓါ-အခွန်ကို၊ ဝိတိဝတ္တော-လွန်စေ၏။ ဧဝံ-
 သို့၊ ကာလေ-ကာလသည်၊ ဂစ္ဆန္တေ-ရောက်လတ်သော်၊ ဧကဒိဝသံ-
 တစ်နေ့သ၌၊ အညတရော-တစ်ယောက်သော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏော-
 နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ သောမဒ္ဓတ္တေနနာမ-သောမဒတ်အမည်ရှိသော၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တေန-သားနှင့်၊ သဟ-အတူတကွ၊ တံဌာနံ-ထို
 ဘုရားလောင်းနေရာအရပ်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ အရဏှဂ္ဂမနသမယေ-
 နေအာရုံတက်သောအခါ၌၊ နာဂကညာဟိ-နဂါးသမီးတို့သည်၊ ပရိ
 ဝါရိယမာနံ-ခြံရံအပ်သော၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊
 တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊
 တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ နာဂကညာယော-နဂါးမပျိုတို့သည်၊
 ပထဝိယံ-မြေ၌၊ နိမုဇ္ဇိတွာ-ငုတ်လျှိုး၍၊ နာဂဘဝနမေဝ-နဂါးပြည်သို့သာ
 လျှင်၊ ဂတာ-သွားကုန်၏၊ ဗြာဟ္မဏော-နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာ
 သတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ ဓာရိသ-အချင်းယောက်ျား၊
 တံ-သင်သည်၊ ကော-အဘယ်သူနည်း၊ ဒေဝေါဝါ-နတ်သည်လည်း၊
 အသိနု-ဖြစ်လေသလော၊ ယက္ခောဝါ-ဘီလူးသည်လည်း၊ အသိနု-
 ဖြစ်လေသလော၊ နာဂေါဝါ-နဂါးသည်လည်း၊ အသိနု-ဖြစ်လေသလော၊
 ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ယထာ
 ဘူတံ-ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ အာဝိကတွာ-
 ထင်ရှားပြုပြီး၍၊ အယံ-ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ဣတော-ဤအရပ်သို့၊ သစေ
 အာဂစ္ဆေယျ-အကယ်၍ လာချေအံ့၊ မေ-ငါ၏၊ ဣဝေါသံ-ဤ၌နေခြင်း
 ကို၊ မဟာနေဿ-လူအပေါင်းအား၊ ပါကဋ္ဌံ-ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရေ
 ယျ-ပြုရာ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ မေ-ငါ၏၊ ဥပေါသထဝါသဿ-
 ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်း၏၊ အန္တရာယောပိ-အန္တရာယ်သည်လည်း၊

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၉၅

သိယာ-ဖြစ်ရာ၏။ အဟံ-ငါသည်။ ဣမံ-ဤနေသာဒပုဏ္ဏားကို။ နာဂ
ဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့။ နေတွာ-ဆောင်၍။ မဟတိယာ-များစွာသော၊
သမ္ပတ္တိယာ-စည်းစိမ်၌။ ယံနနယဒိပန-ယောဇေယျံ-အကယ်၍ ယှဉ်စေ
ရမူကား ကောင်း၏။ ဧဝံ-ဤသို့။ စည်းစိမ်၌ ယှဉ်စေအပ်သည်ရှိသော်။
အယံ-ဤပုဏ္ဏားသည်။ တတ္ထေဝ-ထိုနဂါးပြည်၌ပင်လျှင်။ အဘိရမိဿ
တိ-အလွန်မွေ့လျော်ပျော်လှတံ့။ တေန-ထို့ကြောင့်။ မေ-ငါ့အား။ ဥပေါ
သထကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုသည်။ အဒ္ဓနိယံ-အခွန်ရှည်ခံ
သည်။ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏။ ဣတိ-သို့။ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏။ စိန္တေတွာ-
ကြံပြီး၍။ အထ-ထိုအခါ၌။ နံ-ထိုပုဏ္ဏားကို။ ဗြာဟ္မဏ-ပုဏ္ဏား။ အဟံ-
ငါသည်။ တေ-သင်အား။ မဟန္တံ-များစွာသော။ ယသံ-အခြံအရံစည်းစိမ်
ဥစ္စာကို။ ဒဿာမိ-ပေးပါအံ့။ တွံ-သင်သည်။ ရမဏိယံ-မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ
သော။ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့။ ဧဟိ-လိုက်လာလှည့်။ တတ္ထ-ထိုနဂါး
ပြည်သို့။ မယံ-ငါတို့သည်။ ဂစ္ဆာမ-သွားကြကုန်အံ့။ ဣတိ-သို့။ အာဟ-
မိန့်၏။ သာမိ-အရှင့်သား။ မေ-ငါ့အား။ ပုတ္တော-သားဖြစ်သော
သောမဒတ်သည်။ အတ္ထိ-ရှိသေး၏။ တသ္မိ-ထိုသောမဒတ်သည်။
ဂစ္ဆန္တေ-သွားပါသည်ရှိသော်။ အဟံ-ငါသည်။ ဂမိဿာမိ-သွားပါအံ့။
ဣတိ-သို့။ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား။ ဂစ္ဆ-သွားချေ
ဦး။ ပုတ္တံ-သားကို။ အာနေဟိ-ဆောင်ချေလော့။ ဣတိ-သို့။ ပုတ္တေ-ဆို
သည်ရှိသော်။ ဗြဟ္မဏော-နေသာဒပုဏ္ဏားသည်။ ဂန္တာ-သွားလေ၍။
ပုတ္တဿ-သားအား။ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို။ အာရောစေတွာ-ကြား၍
အာနေသိ-ဆောင်လေ၏။ တေသံ-ထိုသားအဖတို့အား။ ဒိဗ္ဗော-နတ်၏
အသွင်ဖြစ်သော။ အတ္တဘာဝေါ-ကိုယ်၏အဖြစ်သည်။ ပါတုဘဝတိ-
ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၏။ အထ-ထိုအခါ၌။ တေသံ-ထိုသားအဖတို့အား။
မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ-နတ်၏စည်းစိမ်ကို။
ဒတွာ-ပေး၍။ စတ္တာရိ စတ္တာရိ နာဂကညာသတာနိ-လေးရာ လေးရာစီ
ဖြစ်သော နဂါးသမီးတို့ကို။ အဒါသိ-ပေး၏။ တေ-ထိုသားအဖနှစ်
ယောက်တို့သည်။ မဟတိသမ္ပတ္တိ-များမြတ်သောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို။
အနုဘဝိသု-ခံစားကြကုန်၏။

ဗောဓိသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ အပ္ပမတ္တော-မမေ့
 လျော့၊ ဥပေါသထကမ္ပ-ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ ကရောတိ-
 ပြု၏၊ အန္တဒ္ဓမာသံ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ မာတာပိတူနံ-မိခင်ဖခင်တို့အား၊
 ဥပဋ္ဌာနံ-အညီအညွတ်စားရာအရပ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဓမ္မကထံ-
 တရားစကားကို၊ ကထေတွာ-ပြောဟောပြီး၍၊ တတောစ-ထိုနောင်မှ
 လည်း၊ ဗြာဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏား၏၊ သန္တိကံ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ အာရောဂုံ-
 အနာကင်းသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းပြီး၍၊ တေ-သင့်အား၊
 ယေန-အကြင်ဝတ္ထုဖြင့်၊ အတ္တော-အလိုရှိ၏၊ တံ-ထိုလိုအပ်သောဝတ္ထု
 ကို၊ ဝဒေယျာသိ-ပြောဆိုပါလော၊ ဣတိ-ဤသို့၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား
 ၍၊ အနုက္ကဏ္ဏမာနော-မငြီးငွေ့မှု၍၊ အဘိရမ-မွေ့လျော်ပါလော့၊ ဣတိ-
 ဤသို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ သောမဒတ္တေနပိ-သောမဒတ္တနှင့်လည်း၊ သဒ္ဓိ-
 တကွ၊ ပဋိသန္ဓာရံ-အညီအညွတ် ဆွေးနွေးခြင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ နိဝေသနံ-နေရာသို့၊ ဂစ္ဆတိ-သွားလေ၏၊ ဗြာဟ္မ
 ဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ သံဝစ္ဆရံ-တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ တတ္ထ-ထိုနဂါးပြည်၌၊
 ဝသိတွာ-နေရပြီး၍၊ မန္တပုညတာယ-ဘုန်းအာနုဆော်နည်းသည်၏အဖြစ်
 ကြောင့်၊ ဥက္ကဏ္ဍိတွာ-မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍၊ အနိစ္စမာနံပိ-အလိုမတူ
 သည်လည်းဖြစ်သော၊ ပုတ္တံ-သားသောမဒတ်ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဗောဓိ
 သတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ တေန-ထိုဘုရား
 လောင်းသည်၊ ဒိယျမာနံ-ပေးအပ်သော၊ ဗဟုဓနံပိ-များစွာသောဥစ္စာကို
 လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းသောအလိုကို ပေးတတ်သော၊
 မဏိရတနမ္ပိ-ပတ္တမြားရတနာကိုလည်းကောင်း၊ အလက္ခိကတာယ-
 မထိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အဂ္ဂဟေတွာ-မယူမှု၍၊ မနုဿလောကံ-
 လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ-ရဟန်းပြုအံ့ဟု၊ အာဟ-
 ဆို၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ နာဂမာဏဝကေ-နဂါး
 လုလင်တို့ကို၊ အာဏာပေတွာ-စေလိုက်၍၊ တံ-ထိုနေသာဒပုဏ္ဏားကို၊
 သပုတ္တကံ-သားနှင့်တကွ၊ မနုဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ ပါပေသိ-
 ပို့စေ၏၊ တေဥဘောပိ-ထိုသားအဖနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း၊ ဒိဗ္ဗာ
 ဘရဏာနိ-နတ်တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗဝတ္ထာနိစ-နတ်ပုဆိုး

တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဩမုဉ္ဇိတွာ-ချွတ်၍၊ နာယိတုံ-ရေချိုးအံ့သောငှာ၊
ဧကံ-တစ်ခုသော၊ ပေါက္ခရဏိ-ရေကန်သို့၊ ဩတရိသု-သက်ကုန်၏၊
တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊ တာနိ-ထိုတန်းဆာပုဆိုးတို့သည်၊ အန္တရဓာ
ယိတွာ-ကွယ်လေ၍၊ နာဂဘဝနမေဝ-နဂါးပြည်သို့သာလျှင်၊ အဂမံသု-
သွားလေကုန်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ပထမနိဝတ္တာ-ရှေးဦးစွာဝတ်ကုန်
သော၊ ကာသာဝပိလောတိကာဝ-ညစ်နွမ်းသော သစ်ခေါက်ပုဆိုးတို့သာ
လျှင်၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ ပဋိမုဉ္ဇိ-ဝတ်ကြရ၏၊ ဓနုသရသတ္တိယော-
လေးမြှားလှံတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အရညံ-တောအုပ်သို့၊ ဂန္ဓာ-
သွားလေ၍၊ မိဂေ-သား သမင်တို့ကို၊ ဝဓိတွာ-သတ်၍၊ ပုရိမနိယာ
မေနေဝ-ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဇီဝိကံ-အသက်ကို၊ ကပ္ပေသုံ-ပြုကြ
ကုန်၏။

တေနစသမယေန-ထိုအခါ၌ကား၊ အညတရော-တစ်ယောက်
သော၊ တာပသော-ရသေ့သည်၊ သုပဏ္ဏရာဇတော-ဂဠုမင်းမှ၊ လဒ္ဓံ-
ရအပ်သော၊ အလမ္ဘာယနမန္တိန္ဒ-အလမ္ဘာယနမန္တန်ကိုလည်းကောင်း၊
တဿ-တိုမန္တန်အား၊ အနုစ္စဝိကာနိ-လျောက်ပတ်ကုန်သော၊ ဩသဓာ
နိစ-ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မန္တုပစာရဉ္စ-မန္တန်၏အစီအရင်ကို
လည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ဥပဋ္ဌဟန္တဿ-လုပ်ကျွေးခယ
သော၊ အညတရဿ-တစ်ယောက်သော၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊
အဒါသိ-ပေး၏၊ သော-ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဇီဝိကူပါယော-
အသက်မွေးခြင်း၏အကြောင်းသည်၊ လဒ္ဓေါ-ရပေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊
စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ကတိပါဟံ-နှစ်ရက်သုံးရက်၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ တာပသံ
-ရသေ့ကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ ပက္ကမန္တော-ဖဲလေသော်၊ အနုပုဗ္ဗေန
-အစဉ်သဖြင့်၊ ယမုနာတီရံ-ယမုနာမြစ်နားသို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊
တံမန္တံ-ထိုအာလမ္ဘာယနမန္တန်ကို၊ သဇ္ဇာယန္တော-ရွတ်လျက်၊ မဟာမဂ္ဂေန
-ခရီးမဖြင့်၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ
ဘဝနတော-ဘုရားလောင်းနေရာမှ၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊
ပရိစာရိကာ-အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော၊ နာဂမာဏဝိကာ-နဂါးမတို့
သည်၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းသော အလိုကိုပေးတတ်သော၊ တံမဏိ

ရတနံ-ထို ပတ္တမြားရတနာကို၊ အာဒါယ-ယူခဲ့၍၊ ယမုနာတီရေ၊ ယမုနာ
မြစ်နား၌၊ ဝါလုကရာသီမတ္တကေ-သဲပုံစု၏အထက်၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊
တဿောဘာသေန-ထိုပတ္တမြား၏အရောင်ဖြင့်၊ ရတ္တိယံ-ညည့်အခါ၌၊
ကိဋ္ဌိတွာ-ကစား၍၊ အရဏုဂ္ဂမနေ-နေအရုဏ်တက်သောအခါ၌၊ တဿ
ဗြာဟ္မဏဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ မန္တသဒ္ဓိ-မန္တန်ရွတ်သောအသံကို၊ သုတွာ-
ကြားလေ၍၊ သုပဏ္ဏောတိသညာယ-ဂဠုဟူသောအမှတ်ဖြင့်၊ ဘယ
တဇ္ဇိတာ-ဆားကိုကြောက်သောကြောင့်၊ မဏိရတနံ-ပတ္တမြား ရတနာ
ကို၊ အဂဟေ တွာဝ-မယူမူ၍လျှင်၊ ပထဝိယံ-မေမြေ၌၊ နိမုဇ္ဈိတွာ-
ငုတ်လျှိုး၍၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ အဂမံသု-သွားလေကုန်၏။

ဗြာဟ္မဏော-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ တံမဏိရတနံ-ထိုပတ္တမြား
ရတနာကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ပါယာသိ-သွားလေ၏၊ တသ္မိခဏေ-
ထိုခဏ၌၊ သောနေသာဒဗြာဟ္မဏော-ထိုနေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ ပုတ္တေန-
သားသောမဒတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ မိဂဝဓာယ-သားသမင်တို့ကို သတ်အံ့
သောငှာ၊ အရညံ-တောသို့၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ တဿ-
ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ တံမဏိရတနံ-ထိုပတ္တမြား
ရတနာကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ ဣဒံ-ဤပတ္တမြားသည်၊ ဘူရိဒတ္တဿ-
ဘူရိဒတ်၏၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းသောအလိုကိုပေးတတ်သော၊ မဏိ
ရတနန္တိ-ပတ္တမြားရတနာဟူ၍၊ သဇ္ဇာနိတွာ-သိ၍၊ တံ-ထိုပတ္တမြားကို၊
ဂဏှိတုကာမော-ယူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်
ပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ အာလာပ သလ္လာပံ-စကားပြောဟောခြင်းကို၊
ကတွာ-ပြု၍၊ မန္တဝါဒိဘာဝံ-မန္တရားသရဇ္ဈယ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနိ
တွာ-သိ၍၊ ဧဝံ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ သမ္မ-အချင်း၊ တွံ-သင်သည်၊
ဣမံမဏိရတနံ-ဤပတ္တမြားရတနာကို၊ သစေဒဿသိ-အကယ်၍ပေး
အံ့၊ ဧဝံ-ဤသို့ပေးသည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တေ-သင်အား၊
မဟာနုဘာဝံ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ နာဂံ-နဂါးကို၊ ဒဿေဿာ
မိ-ပြပေအံ့၊ တွံ-သင်သည်၊ ယံ-အကြင်နဂါးမင်းကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်ယူ
၍၊ ဂါမနိဂမရာဇောနီယော-ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်တို့သို့၊ စရန္တော-လှည့်
ပတ်သွားလာသည်ရှိသော်၊ ဗဟုဓနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ လစ္ဆသိ-

ရလတ္တံ့၊ ကူတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေနဟိ-ထိုသို့တပြီးကား၊
 တံ-ထိုနဂါးကို၊ ဒဿေတွာ-ပြု၍၊ တွံ-သင်သည်၊ ဂဏှာဟိ-ယူလော၊
 ကူတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တံ-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊
 အာဒါယ-ယူ၍၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဥပေါသထကရဏဌာ
 နေ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ရာဖြစ်သော၊ ဝမ္ဘိကမတ္ထကေ-တောင်ပို့၌၊ ဆော
 ဂေ-အခွေတို့ကို၊ အာဘုဇိတွာ-ခွေ၍၊ နိပန္နံ-အိပ်သောဘုရားလောင်းကို၊
 အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ ဌိတော-ရပ်လျက်၊ ဟတ္တံ-လက်ကို၊
 ဝသာရေတွာ-ဆန့်၍၊ ဒဿေတိ-ပြလေ၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံနေသာဒံ-ထိုနေသာဒ
 ပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရသည်ရှိသော်၊ အယံ-ဤနေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊
 မေ-ငါ၏၊ ဥပေါသထဿ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၏၊ အန္တရာယံ-
 အန္တရာယ်ကို၊ ကရေယျာတိ-ပြုခဲ့ရာ၏ဟု၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊
 နေတွာ-ဆောင်၍၊ မဟာသမ္ပတ္တိယံ-များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌၊
 ပတိဋ္ဌာပိတောပိ-တည်စေသော်လည်း၊ နက္ကစ္ဆိ-အလိုမရှိလေ၊ တတော-
 ထိုငါတို့နဂါးပြည်မှ၊ ပက္ကမိတွာ-ဖဲ၍၊ သယံ-ကိုယ်တိုင်၊ ဂန္တုကာမော-
 သွားခြင်းငှါအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒီယမာနံ-ပေးလိုက်အပ်
 သော၊ မဏိရတနံ-ပတ္တမြားရတနာကို၊ ဂဏှိတုံ-ယူခြင်းငှါ၊ နက္ကစ္ဆသိ-
 အလိုမရှိလေ၊ ကူဒါနိပန-ဤယခုမူကား၊ အဟိတုဏ္ဍိကံ-မြွေဖမ်းသော
 ယောက်ျားကို၊ ဂဟေတွာ-ယူခဲ့၍၊ အာဂစ္ဆတိ-လာခဲ့၏၊ အဟံ-ငါသည်၊
 မိတ္တဒုမ္ဘိနော-ခင်ပွန်းပြစ်မှားသော၊ ကူမဿ-ဤယောက်ျားအား၊ သစေ
 ကုဇ္ဈေယျံ-အကယ်၍အမျက်ထွက်အံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ သီလံ-သီလသည်၊
 ခဏ္ဍံ-ကျိုးမျက်စီးသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခေါပနံ-စင်စစ်သော်
 ကား၊ မယာ-ငါသည်၊ ပထမံယေဝ-ရှေ့ဦးစွာလျှင်၊ စတုရင်္ဂသပန္နာ
 ဂတော-အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထော-ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌိ
 တော-ဆောက်တည်အပ်၏၊ သော-ထိုဆောက်တည်အပ်သောဥပုသ်
 သည်၊ ယထာအဓိဋ္ဌိတောဝ-ဆောက်တည်တိုင်းသာလျှင်၊ ဟောတု-ဖြစ်
 စေသတည်း၊ အလမ္ဗာယနော-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဆိန္ဒု
 တုဝါ-ဖြတ်လိုသည်လည်းဖြစ်စေ၊ မာဝါဆိန္ဒုတုဝါ-မဖြတ်လည်းနေစေ၊

အဟံ-ငါသည်။ အဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား။ နေဝကုဇ္ဈိဿာမိတိ-အမျက်
မထွက်အံ့ဟု။ စိန္တေတွာ-ကြံ၍။ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို။ နိဗ္ဗိလေတွာ-
မှိတ်၍။ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ ပူရေစာရိကံ-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီလျှင် ရှေ့သွားရှိသည်
ကို။ ကတွာ-ပြု၍။ ဘောဂန္တရေ-အခွေ၏အကြား၌။ သီသံ-ဦးခေါင်းကို။
ပက္ခိပိတွာ-သွင်း၍။ နိစ္စလောဝ-မတုန်မလှုပ်လျှင်။ ဟုတွာ-ဖြစ်၍။ နိပဇ္ဇိ-
အိပ်၏။ နေသာဒဗြာဟ္မဏောပိ-နေသာဒပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ဘော
အလမ္ဘာယန-အိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား။ ဣမံနာဂံ-ဤနဂါးကို။ တံ-သင်
သည်။ ဂဏှ-ယူလော့။ မေ-ငါ့အား။ မဏိ-ဝတ္တမြားကို။ ဒေဟိ-ပေး
လော့။ ဣတိ-သို့။ အာဟ-ဆို၏။ အလမ္ဘာယနော-အလမ္ဘာယ်
ပုဏ္ဏားသည်။ နာဂံ-ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းကို။ ဒိသွာ-မြင်ရ၍။ တုဋ္ဌော-
နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ ကိသ္မိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်း၌။ အဂဏေတွာ-
မရေတွက်မူ၍။ ဗြာဟ္မဏ-ပုဏ္ဏား။ မဏိ-ဝတ္တမြားကို။ ဂဏှ-ယူလော့။
ဣတိ-သို့။ ဟတ္ထေ-လက်၌။ ခိပိ-ပစ်လိုက်၏။ သောမဏိ-ထိုဝတ္တမြား
သည်။ တဿ-ထိုပုဏ္ဏား၏။ ဟတ္ထတော-လက်မှ။ ဘဿိတွာ-လျှော၍။
ပထဝီယံ-မြေ၌။ ပတိတမတ္တောဝ-ကျကာမျှလျှင်။ ပထဝီ-မြေသို့။
ပဝိသိတွာ-ဝင်လျှိုး၍။ နာဂဘဝနမေဝ-နဂါးပြည်သို့လျှင်။ ဂတော-သွား
လေ၏။ နေသာဒဗြာဟ္မဏော-နေသာဒပုဏ္ဏားသည်။ မဏိရတနတော-
ဝတ္တမြားရတနာကြောင့်။ ဘူရိဒတ္တေန-ဘူရိဒါတ်နှင့်။ သဒ္ဓိ-တကွ။ မိတ္တ
ဘာဝတော-အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်မှလည်း။ ပရိဟာယိတွာ-ယုတ်လျော့
၍။ နိပ္ပစ္စယောဝ-အထောက်အပံ့ကင်းလျက်လျှင်။ ညာတာခြင်းကင်းလျက်
လျှင်ဟူ။ ပတ္တန္တော-အရပ်တစ်ပါးသို့။ ဖဲလေ၏။

၁၅။ အာလမ္ဘာယနောပိ-အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်လည်း။ မဟာနဘာ
ဝေဟိ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိကုန်သော။ ဩသဓေဟိ-ဆေးတို့ဖြင့်။
အတ္တနော-မိမိ၏။ သရီရံ-ကိုယ်ကို။ မက္ခေတွာ-လိမ်းကြံ၍။ ထောက်-
အတန်ငယ်။ ခါဒိတွာ-စား၍။ ခေဋ္ဌံ-တံတွေးကို။ အတ္တနော-မိမိ၏။
ကာယသ္မိ-ကိုယ်၌လည်း။ ပရိဘာဝေတွာ-ဖွဖွဆို၍။ ဒိဗ္ဗမန္တံ-နတ်မန္တရား
ကို။ ဇပ္ပန္တော-စုပ်လျက်။ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းသို့။ ဥဝသင်္ကမိတွာ-
ချည်းကပ်၍။ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီး၌။ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍။ အာကဏ္ဍိတွာ-ငင်၍။

သိသေ-ဦးခေါင်း၌၊ ဒဠ္ဇ-မြဲစွာ၊ ဂဏှန္တော-ကိုင်လျက်၊ အဿ-
 ထိုသူရိဒတ်နဂါးမင်း၏၊ မုခံ-ခံတွင်းကို၊ ဝိဝရိတွာ-ဖွင့်၍၊ ဩသခံ-
 ဆေးကို၊ ခါဒိတွာ-တိုက်ထည့်၍၊ မုခေ-ဘုရားလောင်း၏ခံတွင်း၌၊
 သဟခေဠ-တံတွေးနှင့်တကွ၊ ဩသိဇ္ဈိ-သွန်းလောင်း၏၊ သုစိဇာတိ
 ကော-ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သောသဘောရှိသော၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
 လောင်းသည်၊ သီလဘောဒဘယေန-သီလပျက်စီးအံ့သည်ကိုကြောက်
 သောအားဖြင့်၊ အကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်မထွက်မူ၍၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊
 နဥမ္မိလေသိ-မဖွင့်၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဩသမေန္တဗလေန-ဆေးမန္တရား၏
 အာနုဆော်အားဖြင့်၊ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ ဟေဋ္ဌာသိသံ-
 ဦးခေါင်းစောက်ထိုးရှိသည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ သဇ္ဈာလေတွာ-လှုပ်၍၊
 ဂဟိတဂေါစရံ-ယူအပ်သောအစာကို၊ ဆဇ္ဈာပေတွာ-စွန့်၍၊ ဘူမိယံ
 -မြေ၌၊ ဒိဃသော-အလျားမှ၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ-အိပ်စေ၍၊ မသုရကံ
 -သုရကံကျောက်ကို၊ မဒ္ဒန္တောပိယ-ဖွတ်နင်းဘိသကဲ့သို့၊ ဟတ္ထေဟိ
 -လက်တို့ဖြင့်၊ ပရိမဒ္ဒိ-နယ်လေ၏၊ အဋ္ဌိနိ-အရိုးတို့သည်၊ စုဏ္ဏိယမာနာ
 နိဝိယ-မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ပြုကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ အဟေသံ-ပြုကုန်၏။

ပုန-တစ်ဖန်၊ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်ပြန်၍၊ ဒုဿံ-ပုဆိုး
 ကို၊ ပေါထေန္တောပိယ-ဖွပ်လေဘိသကဲ့သို့၊ ပေါထေသိ-ဖွပ်လေ၏၊
 မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊
 ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲကို၊ အနုဘောန္တောပိ-အစဉ်အတိုင်းခံစားငြားသော်လည်း၊
 နေဝ ကုဇ္ဈိတ္ထ-အမျက်မထွက်၊ အညဒတ္တ-စင်စစ်သော်ကား၊ အတ္တနော-
 မိမိ၏၊ သီလမေဝ-သီလကိုသာလျှင် အာဝဇ္ဇေသိ-ဆင်ခြင်၏၊ ဣတိ-
 သို့၊ သော-ထိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသတ္တံဘုရားလောင်းကို၊
 ဒုဗ္ဗလံ-အားနည်းသည်ကို၊ ကတွာ-ပြုပြီး၍၊ ဝလ္လိဟိ-နွယ်တို့ဖြင့်၊
 ပေဠ-ပခြပ်ကို၊ သဇ္ဇေတွာ-စီရင်၍၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို
 တတ္ထ-ထိုပခြပ်၌၊ ပက္ခိပိ-ထည့်၏၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊
 သရီရံပန-ကိုယ်သည်ကား၊ မဟန္တံ-ကြီးသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တတ္ထ-
 ထိုပခြပ်၌၊ နပဝိသတိ-မဝင်နိုင်လေ၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ နံ-ထိုဘုရား
 လောင်းကို၊ ပဏှိယာ-ဖနောင့်ဖြင့်၊ ကောဋ္ဌေန္တော-နှိပ်လျက်၊ ပဝေသေ

တွာ-သွင်းလိုက်၍၊ ပေဠ-ပခြပ်ကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ဧကံ-တစ်ပါး
 သော၊ ဂါမံ-ရွာသို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ဂါမမဇ္ဈေ-ရွာ၏အလယ်၌၊
 သြတရိတွာ-ချ၍၊ နာဂဿ-နဂါး၏၊ နစ္စံ-ကခြင်းကို၊ ဒဠကာမာ-
 ကြည့်ခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တုတိ-လာကြကုန်လော့
 ဟု၊ သဒ္ဓံ-အသံကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ သကလဂါမဝါသိနော-အလုံးစုံ
 သော ရွာသူအပေါင်းတို့သည်၊ သန္နိပတိသု-စည်းစည်းကြကုန်၏၊ တသ္မိ
 ခဏေ-ထိုခဏ၌၊ အလမ္ဗာယနော-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာ
 နာဂ-နဂါးကြီး၊ နိက္ခမ-ထွက်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ မဟာ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ အဇ္ဇ-ဤယခု/မယာ-
 ငါသည်၊ ပရိသံ-ပရိတ်သတ်ကို၊ တောသေန္တေန-နှစ်သက်စေသဖြင့်၊
 ကိဋ္ဌိတုံ-ကစားအံ့သောငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ-သင့်၏၊ ဣတိဇဝံ-ဤသို့ နှစ်သက်
 ကြသည်ရှိသော်၊ အလမ္ဗာယနော-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဗဟုဓနံ-
 များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိတွာ-ရသည်ရှိသော်၊ တုဇ္ဈော-နှစ်သက်သည်
 ဖြစ်၍၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဿတိ-လွှတ်ပါလတ္တံ့၊ ဧသော-ဤ
 အလမ္ဗာယ်သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယံယံ-အကြင်အလိုကို၊ ကာရေတိ-ပြုစေ
 လိုအံ့၊ တံတံ-ထိုထိုသောအမှုကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရိဿာမိ-ပြုပါအံ့၊
 ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်သည်၊ ပေဠတော-ပခြပ်
 မှ၊ နိက္ခမန္တံ-ထွက်သော၊ မံ-ငါ့ကို၊ မဟာနာဂ-နဂါးကြီး၊ တံ-သင်
 သည်၊ မဟာ-ကြီးသောကိုယ်သည်၊ ဟောဟိ-ဖြစ်လော့၊ ဣတိ-သို့၊
 အာဟ-ဆို၏၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာ-ကြီးစွာသောကိုယ်
 ရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဒုဒ္ဓုကော-ငယ်သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဝဇ္ဈော-
 လုံးသောကိုယ်ရှိသည်၊ ဝိဖဏော-များစွာသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊ ဧက
 ဖဏော-တစ်ခုသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊ ဒွိဖဏော-နှစ်ခုသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊
 ယာဝသဟဿဖဏော-ပါးပျဉ်းတစ်ထောင်တိုင်အောင်၊ ဟောဟိ-ဖြစ်
 လော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဥစ္စော-မြင့်သောကိုယ်ရှိသည်၊ နိစော-
 နိမ့်သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဒိဿမာနကာယော-ထင်ရှားသောကိုယ်ရှိသည်၊
 အဒိဿမာနကာယော-မထင်ရှားသောကိုယ်ရှိသည်၊ ဒိဿမာန ဥပဗု

ကာယော-ထင်သောထက်ဝက်သောကိုယ်ရှိသည်။ နိလော-ညိုသော
 ကိုယ်ရှိသည်။ ပိတော-ရွှေသောကိုယ်ရှိသည်။ လောဟိတော-နီသော
 ကိုယ်ရှိသည်။ ဩဒါတော-ဖြူသောကိုယ်ရှိသည်။ မဇ္ဈိဋ္ဌော-မောင်းသော
 ကိုယ်ရှိသည်။ ဟောဟိ-ဖြစ်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဓူမံ-
 အခိုးကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ-လွှတ်လော့၊ ဇာလသိခံ-မီးလျှံကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ-
 လွှတ်လော့၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ-လွှတ်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-
 ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်သည်၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်သော၊ တံတံ
 အာကာရံ-ထိုထိုသော အခြင်းအရာကို၊ နိမ္မိနိတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ နစ္စံ-
 ကခြင်းကို၊ ဒဿေသိ-ပြ၏၊ တံ-ထိုအခြင်းအရာကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊
 မနုဿာ-လူတို့သည်၊ အစ္စရိယဘူမတစိတ္တဇာတာ-အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍
 ဖြစ်သောစိတ်သဘောရှိကုန်၏၊ ဗဟံ-များစွာသော၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏ
 ဝတ္ထာ-လင်္ကာရာဒိ-ရွှေငွေအဝတ်တန်ဆာ အစရှိသည်ကို၊ အဒံသု-ပေး
 ကြကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ တသ္မိဂါမေ-ထိုရွာ၌၊ သတသဟဿမတ္တံ-
 တစ်သိန်းလောက်သောဥစ္စာကို၊ လဘိ-ရလေ၏၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်
 သည်၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဂဏ္ဍန္တော-ဖမ်းယူသည်၊ သဟ
 သံ-တစ်ထောင်သောဥစ္စာကို၊ လဘိတွာ-ရ၍၊ တံ-သင်နဂါးကို၊
 ဝိဿဇ္ဇေဿာမိတိ-ငါလွှတ်အံ့ဟု၊ ကိဉ္ဇာပိအာဟ-အကယ်၍ကားဆိုဖူး
 လေ၏ရှင်၊ ပနတထာပိ-ထိုသို့ဆိုဖူးသော်လည်း၊ တံဓနံ-ထိုဥစ္စာကို၊
 ဂါမကေပိ-ရွာငယ်၌လည်း၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ မယာ-ငါသည်၊ ဧတ္တကံ-
 ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်ပြီ၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ဗဟံ-
 များစွာသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ လဘိဿာမိ-ရလိမ့်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊
 ဓနုလောဘေန-ဥစ္စာ၌တက်သောလောဘဖြင့်၊ နမုဉ္ဇိကိရ-မလွှတ်လေ
 သတတ်။

သော-ထိုအလမ္ဗာယ်သည်၊ တသ္မိဂါမေ-ထိုရွာ၌၊ ကုဠုမ္မံ-
 ကြွေးမြီကို၊ သဏ္ဌပေတွာ-ပြန်ပွားစေ၍၊ ရတနမယံ-ရတနာဖြင့်ပြီး
 သော၊ ပေဠံ-ပခြပ်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ တတ္တံ-ထိုရတနာပခြပ်
 ၌၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ပက္ခိပေတွာ-ထည့်၍၊ သုခယာနကံ-
 ကောင်းသောလှည်းယဉ်ကို၊ အာရုယု-စီး၍၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊

ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ ဂါမနိဂမာရာဇောနိသု-ရွာနိဂုံး မင်းနေပြည်
အစရှိသည်တို့၌၊ တံ-ထိုဘုရားလောင်းကို၊ ကိဋ္ဌာပေတွာ-ကစေ၍၊ ဗာရာ
ဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်လေ၏၊ နာဂရာဇဿ-နဂါး
မင်းအား၊ မရုလာဇံ-ချိုသောပေါက်ပေါက်ကို၊ ဒေတိ-ပေး၏၊ အဗဒ္ဓ
သတ္တံစ-မုံယုက်ကိုလည်း၊ ဒေတိ-ပေး၍၊ သော-ထိုနဂါးမင်းသည်၊
ဂေါစရံ-အစာကို၊ နဂဏှာတိ-မယူ၊ အဝိဿဇ္ဇနဘယေန-မလွတ်အံ့သော
ဘေးကို ကြောက်သဖြင့်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ အဂဏှန္တမ္ဘိ-မယူသည်ကို
လည်း၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ နံ-ထိုဘုရားလောင်းကို၊ စတ္တာရောနဂရဒ္ဒါရေ-မြို့
တံခါးလေးမျက်နှာတို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထို
သောအရပ်၌၊ မာသမတ္တံ-တစ်လအတိုင်းအရှည်၊ ကိဋ္ဌာပေသိ-ကစေ၏၊
တေန-ထို့ကြောင့်၊ သံသိတော အကတညုနာတိအာဒိ-သံသိတောအက
တညုနာ အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

■ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ သံသိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေသောနာ
ဂေါ-ဤနဂါးကို၊ မယာ-ငါသည်၊ အမုကဿ-ဤအမည်ရှိသော၊
နိဂြောဓရက္ခဿ-ပညောင်ပင်၏၊ သမိပေ-အနီးဖြစ်သော၊ ဝမ္ဘိကမတ္ထ
ကေ-တောင်ပို့၏အထက်၌၊ ပသသိတော-မြင်အပ်၏၊ ဣတိဇေ-သို့၊
ဋ္ဌာနံ-အရပ်ကို၊ ဒေသေတွာ-ပြု၍၊ ကထိတော-ဆိုအပ်၏၊ အကတညု
နာတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ကတံ-ပြုအပ်သော၊ ဥပကာ
ရံ-အထောက်အပံ့ကို၊ အဇာနန္တေန-မသိသော၊ မိတ္တဒုတ္တိနာ-ခင်ပွန်း
ကောင်းကိုပစ်မှားသော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏေန-နေသာဒပုဏ္ဏားနှင့်၊ ဣတိ
အယံ-ဤသည်ကား၊ အဓိပ္ပါယော-အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ အလမ္ဘာယနောတိ
-ဟူသည်ကား၊ အလမ္ဘာယနဝိဇ္ဇာပရိဇ္ဇေပုဏေန-အလမ္ဘာယ်မန္တရားကို
စုပ်သဖြင့်၊ အလမ္ဘာယနော-အလမ္ဘာယ်မည်၏၊ ဣတိဇေ-သို့၊ လဒ္ဓနာ
မော-ရအပ်သောအမည်ရှိသော၊ အဟိတုဏှိကဗြဟ္မဏော-မြွေဖမ်းပုဏ္ဏား
သည်၊ မမဂ္ဂဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ မံ-ငါ့ကို၊ အဂ္ဂဟေသိ-ဖမ်း၏၊ ကိဋ္ဌေ
တိမံတဟိတဟိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တတ္ထတတ္ထဂါမနိဂမာရာဇောနိသု-ထိုထို
သောရွာနိဂုံး မင်းနေပြည်တို့၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇိဝိကတ္ထံ-အသက်ကို
မွေးလိုအံ့သောငှါ၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကိဋ္ဌာပေတိ-ကစေ၏။

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၄၀၅

၁၇။ တိဏတောပိလဟုကောမမာတိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ဇိဝိတပရိစ္ဆာဂေါ-အသက်ကိုစွန့်ခြင်းသည်၊ တိဏသလာက
ပရိစ္ဆာဂတောပိ-မျက်ဝါးခြမ်းစိတ်ကိုစွန့်ကြသောထက်လည်း၊ မမ-ငါ့
အား၊ လဟုကော-ပေါ့ပါးသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မမ-ငါ့အား၊ ဥပဋ္ဌာ
တိ-ထင်နိုး၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊
ပထဝီဥပ္ပတနံဝိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ သီလဝိတိက္ကမောပန-သီလကိုလွန်
ကျူးရသည်ကား၊ စတုနဟုတာမိကဒ္ဓိယောနေသတသဟဿဗဟလာယ
-ယူနေနာနှစ်သိန်းလေးသောင်းတူသော အထုရှိလေသော၊ မဟာပထဝီ
ယာ-မြေကြီး၏၊ ပရိဝတ္တနာဝိယ-ပြောင်းပြန်ရှိလေသကဲ့သို့၊ တတောပိ-
ထိုထက်လည်း၊ တံ-ထိုသီလ၏ ပျက်ခြင်းသည်၊ ဘာရိယတရံ-အထူး
သဖြင့်ဝန်လေးသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဥပဋ္ဌာတိ-ထင်နိုး၏၊
ဣတိ-သို့၊ ဒဿတိ-ပြ၏။

၁၈။ နိရန္တရဇာတိသတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ ဇာတီနံ-ဇာတိ
တို့၏၊ အနေကသတမ္ပိ-အရာမကသောဘဝပတ်လုံးသည်၊ အနေက
သတာသု-အရာမကသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဇာတီသု-ဇာတိတို့၌၊
နိရန္တရမေဝ-မပြတ်လျှင်၊ သီလဿ-သီလ၏၊ အဝိတိက္ကမနဟေတု-
မလွန်ကြူးဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ မမ-ငါ၏၊ ဇိဝိတံ-အသက်ကို၊
အဟံ-ငါသည်၊ စဇေယျံ-စွန့်ရာ၏၊ ဇိဝိတံ-အသက်ကို၊ စဇိတုံ-
စွန့်အံ့သောငှါ၊ သက္ကာမိ-တတ်နိုင်၏၊ နေဝသီလံပဘိန္ဒေယျန္တိ-ဟူသည်
ကား၊ ဧကပ္ပိ-တစ်ကြိမ်မျှလည်း၊ နေဝဘိန္ဒေယျ-မခွဲရာ၊ နဝိနာသေယျံ-
မဖျက်ဆီးရာ၊ စတုဒ္ဓိပါနဟေတုတိ-ဟူသည်ကား၊ စက္ကဝတ္ထိရဇ္ဇသီရိ
ယာပိ-စကြဝတေးမင်း၏အသရေ၏လည်း၊ ကာရဏာ-အကြောင်း
ကြောင့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿသိ-ပြ၏။

၁၉။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇိဝိတမ္ပိ-အသက်ကို
လည်း၊ ပရိစ္စဇိတွာ-စွန့်၍၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သီလမေဝ-သီလကိုသာ
လျှင်၊ ရက္ခိတံ-စောင့်အပ်၏၊ တာယစသီလရက္ခာယ-ထိုသို့သောသီလကို
စောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့်၊ အနတ္ထကာရကေသု-အကျိုးမရှိသည်ကို
ပြုတတ်ကုန်သော၊ နေသာဒအလမ္ဗာယနဗြာဟ္မဏေသု-နေသာဒပုဏ္ဏား၊

အလမ္ဘာယံပုဏ္ဏားတို့၌၊ စိတ္တဿ-စိတ်၏၊ အညထတ္တံ-တစ်ပါး၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿတုံ-ပြအံ့သောငှါ၊ အပိစာတိ ဩသာနဂါထံ-အပိစ ဟူသော အဆုံးဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ တံ-ထိုဂါထာသည်၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တတ္ထမေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောအနက်ရှိသည်သာတည်း၊ (အောက်ဆင်မင်းဇာတ်ဂါထာနှင့် အနက်ယောဇနာသော် အလားတူပင် ဟူလိုသည်။)

ဧဝံပန-ဤသို့ကား၊ မဟာသတ္တော-တုရားလောင်းသည်၊ အဟိတုဏ္ဏိကဟတ္ထဂတေ-မြွေဖမ်းသောယောက်ျား၏လက်သို့ရောက်သော်၊ တဿ-ထိုတုရားလောင်း၏၊ ဗာတာ-အမိဖြစ်သော သမုဒ္ဒဇာသည်၊ ဒုဿပိနံ-မကောင်းသောအိပ်မက်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ ပုတ္တဉ္စ-သားဘူရိဒတ်ကိုလည်း၊ တတ္ထ-ထိုနဂါးပြည်၌၊ အပဿန္တိ-မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ သောကာတိဘူတာ-စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်နှိပ်စက်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿာ-ထိုသမုဒ္ဒဇာ၏၊ ဇေဋ္ဌပုတ္တော-သားအကြီးဖြစ်သော၊ သုဒဿနော-သုဒဿနသည်၊ တံပဝတ္တိ-ထိုအကြောင်းကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ သုဆာဂံ-သုဆာဂကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ဟိမဝန္တာ-ဟိမဝန္တာသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ပဉ္စသုမဟာနဒီသုစ-မြစ်ကြီးငါးစင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ သတ္တသုမဟာသရေသုစ-အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဘူရိဒတ္တံ-ဘူရိဒတ်ကို၊ ဥပဓာရေတွာ-စုံစမ်းရှာဖွေ၍၊ ဧဟိ-လာလှည့်၊ ဣတိ-သို့၊ ပဟိဏိ-စေလေ၏၊ ကာဏာရိဋ္ဌံ-ကာဏာရိတ်ကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ဒေဝလောကံ-နတ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ သောတုကာမေဟိ-နာခြင်းငှာအလိုရှိကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ-နတ်တို့သည်၊ ဘူရိဒတ္တော-ဘူရိဒတ်ကို၊ တတ္ထ-ထိုနတ်ပြည်သို့၊ သဓေနီတော-အကယ်၍ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်ရာ၏၊ တတော-ထိုနတ်ပြည်မှ၊ နံ-ထိုဘူရိဒတ်ကို၊ အာနေဟိ-ဆောင်ချေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ပဟိဏိ-စေလေ၏၊ သယံပန-မိမိသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ မနဿလောကေ-လူ့ပြည်၌၊ ဂဝေသိဿာမိတိ-ရှာအံ့ဟု၊ တာပဿ ဝေသေန-ရသေ့၏အသွင်ဖြင့်၊ နာဂဘဝတော-နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိ-ထွက်လေ၏၊ အဿ-ထိုသုဒဿန၏၊ ဝေမာတိကာ-အမိကွဲသော၊ အမိများ၍ အဖ

တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော်လည်းဟူ၍၊ အစွိမုခိနာမ-အစွိမုခိအမည်ရှိသော၊
 တင်္ဂီနိ-နမသည်၊ ဗောဓိသတ္တေ-ဘုရားလောင်း၌၊ အဓိမတ္တသိန္ဓေဟာ-
 လွန်သောချစ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံ-ထိုသုဒဿနနောက်သို့၊ အနုဗန္ဓိ-
 အစဉ်တစိုက်လိုက်လေ၏၊ တံ-ထိုအစွိမုခိနမကို၊ မဏ္ဍုကဏ္ဍပိ-
 ဖားသူငယ်မအသွင်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဇဠန္တရေ-ဆံကျစ်၏အတွင်း၌၊
 ပက္ခိပိတွာ-ထည့်၍၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဥပေါသထ
 ကရဏဋ္ဌာနံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ရာအရပ်ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊
 သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသောအရပ်တို့၌၊ ဂဝေသန္တော-ရှာဖွေလျက်၊ အနုက္က
 မေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊
 ရာဇဒွါရံ-မင်းအိမ်တံခါးဝသို့၊ အဂမာသိ-ရောက်လေ၏၊ တဒါ-ထိုအခါ
 ၌၊ အလမ္ဗာယနော-အလမ္ဗာယပုဏ္ဏားသည်၊ ရာဇဂံဏေ-မင်းယဉ်ပြင်၌၊
 မဟာဇနဿ-လူများ၏၊ မဇ္ဈေ-အလယ်၌၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း
 အား၊ ဘူရိဒတ္တဿ-ဘူရိဒတ်၏၊ ကီဠု-ကစားခြင်းကို၊ ဒဿေတံ-ပြအံ့
 သောငှာ၊ ပေဠု-ပခြပ်ကို၊ ဝိဝရိတွာ-ဖွင့်၍၊ မဟာနာဂ-နဂါးမင်း၊
 ဧဟိ-လာလှည့်၊ ဣတိ-သို့၊ သညံ-အမှတ်ကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။

မဟာသတ္တော-သည်၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊
 ဩလောကေန္တော-ကြည့်လတ်သော်၊ ဇေဋ္ဌဘာတိကံ-သုဒဿနအစ်ကို
 ကြီးကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ပေဠတော-ပခြပ်မှ၊ နိက္ခမ္မ-ထွက်ခဲ့၍၊ တဒဘိ
 မုခေါ-ထိုသုဒဿနသို့ရှေးရှု၊ ပါယာသိ-သွားလေ၏၊ မဟာဇနော-လူ
 အများအပေါင်းသည်၊ ဘိတော-ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ပဋိက္ကမိ-ဆုတ်
 သွားကြလေ၏၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဂန္တော-သွားလေ၍၊
 တံ-ထိုသုဒဿနကို၊ အဘိဝါဒေတွာ-အရိုအသေရှိခိုးခဲ့၍၊ နိဝတ္တိတွာ-
 ပြန်၍၊ ပေဠမေဝ-ပခြပ်သို့သာလျှင်၊ ပါဝိသိ-ဝင်လေ၏၊ အလမ္ဗာယ
 နော-အလမ္ဗာယပုဏ္ဏားသည်၊ အယံတာပသော-ဤရသေ့ကို၊ ဣမိနာ-
 ဤနဂါးသည်၊ ဒဋ္ဌော-ကိုက်အပ်လေပြီ၊ ဣတိသညာယ-ဤသို့သော
 အမှတ်ဖြင့်၊ တံ-ရှင်ရသေ့သည်၊ မာဘာယိ-မကြောက်လင့်၊ မာဘာယိ-
 မကြောက်လင့်၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ သုဒဿနော-သုဒဿန
 သည်၊ မယံ-ငါ့အား၊ အယံနာဂေါ-ဤနဂါးသည်၊ ကိံကရိဿတိ-

အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ မယာ-ငါနှင့်၊ သဒိတော-တူသော၊ အဟိကုဏ္ဍိ
 ကောနမ-မြွေဖမ်းယောက်ျားမည်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-သို့၊ တေန-
 ထိုသုဒဿနသည်၊ ဝါဒပဋိပဝါဒ-စကားတုံ့ဆိုသည်ကို၊ သမုဋ္ဌာပေတွာ-
 ဖြစ်စေ၍၊ တွံ-သင်သည်၊ ဣမံနာဂံ-ဤနဂါးကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍
 ဖမ်းယူ၍လည်းဟူ၊ ဂဇုသိ-ကြိုးဝါး၏၊ (အချို့သောပါဌတို့၌၊ ဂမိဿသိ-
 ရှိ၏၊ သင့်မည်မထင်၊) အဟံ-ငါသည်၊ ဣစ္ဆန္နော-အလိုရှိသော၊ တံ-ထို
 နဂါးကို၊ ဣမာယမဏ္ဍုကဏ္ဍာပိယာ-ဤဖားသူငယ်မဖြင့်၊ ဣစ္ဆန္နော-
 အလိုရှိသည်ရှိသော်၊ နာသယိဿာမိတိ-ဖျက်စီးစေအံ့ဟု၊ ဘဂီနိ-
 အစွဲမခံနမကို၊ ပက္ခောသိတွာ-ခေါ်၍၊ ဟတ္ထံ-လက်ကို၊ ပဿာရေသိ-
 ဆန့်၏၊ သာ-ထိုအစွဲမခံသည်၊ တဿ-ထိုသုဒဿန၏၊ သဒ္ဓိ-အသံကို၊
 သုတွာ-ကြား၍၊ ဇဠန္တရေ-ဆံ၏အတွင်း၌၊ နိပန္နော-အိပ်လျက်၊
 တိက္ခတ္တံ-သုံးကြိမ်၊ မဏ္ဍုကဝဿိတံ-ဖား၏ဝပ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝဿိတွာ-
 ဝပ်၍၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ အံသကုဋေ-ပရုံးစွန်း၌၊ နိသီဒိတွာ-နေ၍၊
 ဥပ္ပတိတွာ-ခုံ၍၊ တဿ-ထိုသုဒဿနရသေ့၏၊ ဟတ္ထတလေ-လက်ဝါး
 ပြင်၌၊ တီဏိဝိသဗိန္နုနိ-သုံးပေါက်သောအဆိပ်ပေါက်ကို၊ ပါတေတွာ-
 ကျစေ၍၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ တဿ-ထိုသုဒဿနရသေ့၏၊ ဇဠန္တရမေဝ-
 ဆံကျစ်၏အတွင်းသို့သာလျှင်၊ ပါဝိသိ-ဝင်လေ၏။

သုဒဿနော-သုဒဿနရသေ့သည်၊ ဝိသဗိန္နု-အဆိပ်ပေါက်ကို၊
 ဒဿေတွာ-ပြ၍၊ အမ္ဘော-အိုအချင်းတို့၊ ဣဒံဗိန္နု-ဤအဆိပ်ပေါက်ကို၊
 ပထဝီယံ-မြေ၌၊ သစေပါတေဿတိ-အကယ်၍ပစ်ချအံ့၊ ဩသမိတိဏဝ
 နပ္ပတယော-ဆေးပင် မြက်ပင် တောစိုးသစ်ပင်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဗ္ဗေ-
 အလုံးစုံသောသစ်ပင်တို့သည်၊ နဿိဿန္တိ-ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ အာကာ
 သေ-ကောင်းကင်၌၊ သစေခိပိဿတိ-အံကယ်၍ ပစ်လိုက်အံ့၊ သတ္တ
 ဝဿာနိ-ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နဝဿိဿတိ-မရွာလတ္တံ့၊
 ဥဒကေ-ရေ၌၊ သစေပါတေဿတိ-အကယ်၍ ချလိုက်အံ့၊ တတ္ထ-ထိုရေ
 ၌၊ ယာဝတာ-အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဥဒကဇာတပါဏာ-ရေ၌
 ဖြစ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တာဝတာ-ထိုရွှေ
 လောက်၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည်၊ မရေယျံ-သေလေကုန်

ရာ၏။ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ သဒ္ဒ
ဟာပေတုံ-ယုံကြည်စေခြင်းငှာ၊ တယောအာဝါဠေ-တွင်းသုံးတွင်းတို့ကို၊
ခဏာပေတွာ-တူးစေ၍၊ ဧကံ-တွင်းတစ်ခုကို၊ နာနာသောသဇ္ဇာနံ-အထူး
ထူးသော ဆေးတို့ဖြင့်၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏၊ ဒုတိယံ-နှစ်ခုမြောက်သော
တွင်းကို၊ ဂေါမယဿ-နွားချေးဖြင့်၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏၊ တတိယံ-
သုံးခုမြောက်သောတွင်းကို၊ ဒိဗ္ဗောသဓာနညေဝ-နတ်ဆေးခါးတို့ဖြင့်လျှင်၊
ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ မဇ္ဈိမေ-အလယ်ဖြစ်သော၊ အာဝါဠေ-တွင်း၌၊
ဝိသဗိန္နု-အဆိပ်ပေါက်ကို၊ ပက္ခိပိ-ပစ်ချ၏၊ တံခဏညေဝ-ထိုခဏ၌
လျှင်၊ ဓမ္မာယိတွာ-အခိုးထ၍၊ ဇာလာ-မီးလျှံသည်၊ ဥဋ္ဌဟိ-ထ၏၊
သော-ထိုမီးလျှံသည်၊ ဂေါမယအာဝဠ-နွားချေးဖြင့်ပြီးသောတွင်းကို၊
ဂဏှိ-စွဲညိလေ၏၊ တတောပိ-ထိုနွားချေးတွင်းမှလည်း၊ ဇာလာ-မီးလျှံ
သည်၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓပုဏ္ဏံ-နတ်ဆေးတို့ဖြင့်ပြည့်သောတွင်း
ကို၊ ဂဟေတွာ-ကူး၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓံ-နတ်ဆေးကို၊ ဈာပေတွာ-လောင်
စေ၍၊ နိဗ္ဗာယိ-ငြိမ်း၏၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ အာဝါဠဿ-တွင်း၏၊
အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ ဌိတံ-တည်သော၊ နံ-ထိုအလမွှာယ်
ယောက်ျားကို၊ ဥသုမာ-အဆိပ်ငွေသည်၊ ဖရိတွာ-နံ့၍၊ သရီရစ္ဆဝိ-ကိုယ်
၏အရေသည်၊ ဥပ္ပာဠေတွာ-အလွှားကွာ၍၊ ဂတာ-သွားလေ၏၊
သေတကုဋ္ဌိ-အနူဖြူသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုအလမွှာယ်
ယောက်ျားသည်၊ ဘယတဇ္ဇိတော-သေဆေးမှ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊
နာဂရာဇနံ-ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိဿေဓေမိတိ-
လွှတ်ပါအံ့ဟု၊ တိက္ခတ္တု-သုံးကြိမ်၊ ဝါစံ-စကားကို၊ နိစ္ဆာရေသိ-မြွက်၏၊
တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
☞ ရတနပေလာယ-ရတနာပခြပ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရ
ပဋိမဏ္ဍိတံ-အလုံးစုံသောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ခြင်းရှိသော၊
အတ္တဘာဝံ-ကိုယ်၏အဖြစ်ကို၊ မာပေတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ ဒေဝဋ္ဌိလာယ-
နတ်သား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဌိတော-တည်၏၊ သုဒဿနောစ-
သုဒဿနလည်းကောင်း၊ အစ္စမုခိစ-အစ္စမုခိနဂါးမသည် လည်းကောင်း၊
ဣတိ-သို့၊ ဒွေ-နှစ်ယောက်ကုန်သော မောင်နှမတို့သည်၊ တထေဝ-ထို

ဘုရားလောင်းအတူလျှင်၊ အဋ္ဌသုံ-တည်ကြကုန်၏။

တတော-ထိုနောင်မှ၊ သုဒဿနော-သုဒဿနသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဘာဂိနေယျဘာဝံ-တူတော်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ရညော-ဗာရာဏသီဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အာရောစေသိ-ရှင်းပြ၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ ရာဇာ-ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အာလိဂိတွာ-လည်ဘက်၍၊ သီသေ-ဦးခေါင်း၌၊ စုမ္ဗိတွာ-နန်း၍၊ အန္တေပူရံ-နန်းတွင်းသို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ မဟန္တံ-များစွာသော၊ သက္ကာရံ-လာဘ်သပ္ပကာကို၊ သမာနံ-မြတ်နိုးစရာကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဘူရိဒတ္တေန-ဘူရိဒတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ ပဋိသန္တာရံ-စကားပြောဟောခြင်းကို၊ ကရောန္တော-ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ တာတ-ချစ်သား၊ ဧဝံ-သို့၊ မဟာနုဘာဝံ-ကြီးသောတန်ခိုးအာနုဆော်ရှိသော၊ တံ-သင်ချစ်သားကို၊ အလမ္ဗာယနော-အလမ္ဗာယပုဏ္ဏားသည်၊ ကတံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဂဏှိ-ဖမ်းနိုင်လေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာကို၊ ဝိတ္တာရေန-အကျယ်အားဖြင့်၊ ကထေတွာ-ပြောဆို၍၊ မဟာရာဇ-ဦးရီးတော်မင်းမြတ်၊ ရညာနာမ-မင်းမည်သည်၊ ဣမိနာနိယာမေန-ဤသို့သောသည်းခံခြင်းနည်းဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ ဝဇ္ဇတိ-သင့်၏၊ ဣတိ-သို့၊ မာတုလဿ-ဦးရီးအား၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေသိ-ဟောလေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ သုဒဿနော-သုဒဿနသည်၊ မာတုလ-ဦးရီးတော်မင်း၊ မမ-အကျွန်ုပ်၏၊ မာတာ-မိခင်သည်၊ ဘူရိဒတ္တံ-ဘူရိဒတ်ကို၊ အပဿန္တိ-မမြင်၍၊ ကိလမတိ-ပင်ပန်း၏၊ အမေဟိ-အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဣဓ-ဤဦးရီးတော် အထံ၌၊ ပပဉ္စ-ကြာမြင့်သည်ကို၊ ကာတုံ-ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်ကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ မာတုလံ-ဦးရီးကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ ဘူရိဒတ္တအစ္စမုခိဟိ-ဘူရိဒတ်အစ္စမုခိ နဂါးမတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ နာဂဘဝနမေဝ-နဂါးပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ တတ္ထ-ထိုနဂါးပြည်၌၊ မဟာပုရိသော-ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဂီလာနသေယျာယ-သူနာ၏အိပ်ခြင်းဖြင့်၊ နိပန္နော-အိပ်သည့်ရှိသော်၊ ဂီလာနပုစ္ဆနတ္ထံ-သူနာအား မေးမြန်းအံ့သော

ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

၄၁၁

၄၁၊ အာဂတာယ-လာသော၊ မဟတိယာ-များစွာသော၊ နာဂဝရိ
သာယ-နဂါးပရိတ်သတ်၌၊ ဝေဒေစ-ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ယညေစ-ယဇ်ပူဇော်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏေစ-ပုဏ္ဏားတို့ကို
လည်းကောင်း၊ သမ္ဘာဝေတွာ-ချီးမွမ်းပြောဆို၍၊ ကာဏာရိဋ္ဌေ-ကာဏာ
ရိဋ္ဌသည်၊ ကထေန္တေ-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ သော-ထိုဘုရားလောင်း
သည်၊ တံဝါဒံ-ထိုကာဏာရိဋ္ဌအယူကို၊ ဘိန္နိတွာ-ဖျက်ဆီး၍၊ နာနာန
ယေဟိ-အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-ပြော
ဟော၍၊ သီလသမ္ပဒါယ-သီလ၏ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိသမ္ပ
ဒါယစ-သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူ၏ ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌာပေတွာ-
အမြဲတည်စေ၍၊ ယာဝဇီဝံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ သီလာနိ-ပဉ္စင်္ဂသီလတို့
ကို၊ ရက္ခိတွာ-စောင့်ရှောက်၍၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း
အမှုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊
သဂ္ဂပူရံ-နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏။

တဒါ-ထိုဘူရိဒတ်ဖြစ်သောအခါ၌၊ မာတာပိတရော-မိခင် ဖခင်
တို့သည်၊ မဟာရာဇေကုလာနိ-မြတ်သောမင်းတို့သည်၊ အဟောသံ-ဖြစ်
လာကုန်၏၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏော-နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော-
ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သောမဒတ္တော-သောမဒတ်
သည်၊ အာနန္ဒော-အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ အစ္စိမုခိ-အစ္စိ
မုခိနဂါးမသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏော-ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊
သုဒဿနော-သုဒဿနသည်၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာသည်၊
အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သုဆာဂေါ-သုဆာဂသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနော-
မဟာမောဂ္ဂလ္လန်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ကာဏာရိဋ္ဌော-ကာဏာရိဋ္ဌ
သည်၊ သုနက္ခတ္တော-သုနက္ခတ္တသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဘူရိဒတ္တော-
ဘူရိဒတ်သည်၊ လောကနာထော-လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဘုရား
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

ဣဓာပိ-ဤဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်၌လည်း၊ တဿ-ထိုဘုရား
လောင်း၏၊ သေသပါရမီယော-ကျင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်
ဇာတ်၌၊ ဝုတ္တနယေနော-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-

ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ဣဓာပိ-ဤဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်၌လည်း၊ ယောဇန
သတိကေ-ယူဇနာတစ်ရာရှိသော၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ နာဂဘဝနဋ္ဌာနေ-
နဂါးပြည်အရပ်၌၊ သောဠသဟိနာဂကညာသဟသေဟိ-တစ်သောင်း
ခြောက်ထောင်ကုန်သော နဂါးသမီးငယ်တို့သည်၊ စိတ္တရူပိဝိယ-ပန်းချီ
ရုပ်ကဲ့သို့၊ ပရိစာရိယမာနော-ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝလောကသမ္ပတ္တိ
သဒိသေ-နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော၊ နာဂလောကိဿရိယေ-နဂါးပြည်
ကို အစိုးရလျက်၊ ဌိတေပိ-တည်ငြားသော်လည်း၊ ဣဿရိယမဒ္ဒ-
အစိုးရသောမန်၏ယဇ်ခြင်းကို၊ အကတွာ-မပြုမူ၍၊ အန္တဒ္ဓမာသံ-လခွဲ
တစ်ကြိမ်၊ မာတာပိတုဉ္စ-အမိအဖကို၊ ဥပဋ္ဌာနဉ္စ-စားသောဂုဏ်လည်း
ကောင်း၊ ကုလေ-အမျိုး၌၊ ဇေဋ္ဌပစာယနဉ္စ-ကြီးသောသူတို့အားအရိ
အသေ ပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ သကလာယ-အလုံးစုံသော၊ နာဂပရိသာ
ယစ-နဂါးပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ စတုမဟာရာဇိကပရိသာယစ-စတု
မဟာရာဇ်ပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာပရိသာယစ-တာဝတိ
ံသာပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ သမုဋ္ဌိတပဉ္စာနံ-ကောင်းစွာဖြစ်သော
ပြဿနာတို့ကို၊ တံတံပရိသမဇ္ဈေ-ထိုထိုပရိသတ်၏အလယ်၌၊ ကုမုဒနာ
လကလာပံ-ကုမုဒြာကြာရိုးအစည်းကို၊ သုနိသိတသတ္ထေန-ထက်လှ
စွာသော ဓားဖြင့်၊ ပစ္ဆိန္ဒတိဝိယ-ဖြတ်လေဘိသကဲ့သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ပညာ သတ္ထေန-ပညာဟူသောဓားဖြင့်၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊
ပစ္ဆိန္ဒိတွာ-ဖြတ်၍၊ တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ စိတ္တာနုကုလံ-စိတ်အားလျော်
သော၊ ဓမ္မဒေသနဉ္စ-တရားဟောခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝုတ္တပ္ပကာရံ
-ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိ-ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို၊
ပဟာယ-စွန့်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရိရဇိဝိတနိရပေက္ခံ-ကိုယ့်အသက်
ကို ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ စတုရင်္ဂသမန္နာဂတံ-အင်္ဂါလေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထာဓိဋ္ဌာနဉ္စ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းဂုဏ်လည်း
ကောင်း။

တတ္ထစ-ထိုဆောက်တည်အပ်သောတရား၌၊ ပဋိညာယ-ဝန်ခံ
ပြီးသည်မှ၊ ဝိသံဝါဒနာယေန-ချွတ်ယွင်းအံ့သော အပြစ်ဓားမှကြောက်
သဖြင့်၊ အဟိတုဏ္ဏိကဟတ္ထာဂမနဉ္စ-အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား၏လက်သို့
ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ တသ္မိစ-ထိုအခါ၌လည်း၊ မုခေ-ခံတွင်းသို့၊

ဝိသမိဿခေဋ္ဌပါတနဉ္စ-ဆေး၏အဆိပ်နှင့်ရောသော တံတွေးကို ပစ်ချ
 လိုက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ အာဝိဉ္စ
 နကဗု နဉ္စ-အာဝိဉ္စနဓရွတ် တသီငင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဘူမိယံ-မြေ၌၊
 ဃံသနဉ္စ-ပွတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မဒ္ဒနဉ္စ-နှင်းခြင်းလည်းကောင်း၊
 ဧဝမာဒိံ နာနပ္ပကာရဝိပ္ပကာရံ-ဤသို့အစရှိသော ထူးထူးပြားပြား ဖောက်
 ပြန်ခြင်းကို၊ ကရောန္တောပိ-ပြုသော်လည်း၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊
 မဟာဒုက္ခံ-ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို၊ အနုဘာဝတောပိ-ခံစားရငြားသော်
 လည်း၊ ကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်ထွက်၍၊ သြလောကနမတ္တေန-ကြည့်ကာမျှဖြင့်၊
 တံ-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊ ဆာရိကံ-ဖွဲပြာကို၊ ကာတံ-ပြုအံ့သောငှာ၊
 သမတ္ထဿာပိ-စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ အာဝဇ္ဇိ
 တွာ-ဆင်ခြင်၍၊ သီလခဏ္ဍနဘယေန-သီလအကျိုးပျက်အံ့သည်မှ
 ကြောက်သောကြောင့်၊ ဤသကမ္မိ-စဉ်းကယ်မျှလည်း၊ စိတ္တဿ-စိတ်၏၊
 ဝိကာရာဘာဝေါ-ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အဟံ-
 ငါသည်၊ အလမ္ဗာယနဿ-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားအား၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
 လာဘာပေမိတိ-ရစေအံ့ဟု၊ တဿ-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တာ
 နဝတ္တနံ-စိတ်၏အလိုသို့လိုက်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ သုဘောဂေန-
 သုဘောဂသည်၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အာနိတဿ-နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ခဲ့အပ်
 သော၊ အကတညုနော-သူတစ်ပါး၏ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော၊ မိတ္တ
 ဒုဗ္ဗိဿ-ခင်ပွန်းယုတ်ဖြစ်သော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏဿ-နေသာဒပုဏ္ဏား
 အား၊ သီလံ-သီလကို၊ အနဓိဋ္ဌဟိတွာပိ-မဆောက်တည်သည်ဖြစ်၍
 လည်း၊ အကုဇ္ဈနံ-အမျက်မထွက်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ကာဏာရိဋ္ဌေန
 -ကာဏာရိဋ္ဌသည်၊ ကထိတံ-ဆိုအပ်ပြောအပ်သော၊ မိစ္ဆာဝါဒံ-မှားသော
 အယူကို၊ ဘိန္ဒိတွာ-ဖျက်ဆီး၍၊ အနေကပရိယာယေန-များစွာသော
 အကြောင်းဖြင့်၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဘာသိတွာ-ပြောဟော၍၊ နာဂပရိ
 သာယ-နဂါးပရိသတ်အား၊ သီလေသု-ပဉ္စသီလတို့၌လည်းကောင်း၊
 သမ္မာဒိဋ္ဌိယဉ္စ-ကောင်းသောအယူဝါဒ၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-
 တည်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣတိဧဝမာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်

သော၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏနုဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူး
 အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝ
 အစ္ဆရိယာဧတေ-ပ-ဓမ္မဿအနုဓမ္မတောတိ-ဧဝံအစ္ဆရိယာ ဧတေ-ပ-
 ဓမ္မဿ အနုဓမ္မတော ဧတံဝစနံ-ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊
 ဂါထာအနက်ကား ရှေးနည်းအတူ။

ဒုတိယာ-နှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ ဘူရိဒတ္တစရိယာ-ဝဏ္ဏာနာ
 ဘူရိဒတ် ဘုရားလောင်း၏ပါရမီကို ဖွင့်ပြခြင်းသည်၊
 နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၃။ စမ္မေယျနာဂစရိယာဝဏ္ဏာနာ

၂၀။ တတိယေ-သုံးကြိမ်မြောက်သောဇာတ်၌၊ စမ္မေယျကောတိ-ဟူသည်ကား၊ အင်္ဂမာဂဓရဋ္ဌာနံ-အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်းတို့၏၊ အန္တရေ-အကြား၌၊ စမ္မာနာမနဒီ-စမ္မာအမည်ရှိသောမြစ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တဿာ-ထိုစမ္မာမြစ်၏၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ နာဂဘဝနမ္ပိ-နဂါးပြည်သည်လည်း၊ အဇ္ဈရဘာဝဏ္ဏာ-မဝေးသောအရပ်၌ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စမ္မာနာမ-စမ္မာမည်၏၊ တတ္ထ-ထိုစမ္မာနဂါးပြည်၌၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ စမ္မေယျကော-စမ္မေယျကမည်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တဒါပိ ဓမ္မိကော အာသိန္နိ-ဟူသည်ကား၊ တသို့ စမ္မေယျကနာဂရာဇကောလေပိ-ထိုစမ္မေယျနဂါးဖြစ်သောကာလ၌လည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဓမ္မစာရီ-တရားကိုကျင့်လေ့ရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ စမ္မာနာဂဘဝနေ-စမ္မာနဂါးပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ-ဖြစ်၍၊ စမ္မေယျောနာမ-စမ္မေယျအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟိဒ္ဓိကော-ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏၊ မဟာနဘာဝေါ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏၊ သော-ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ တတ္ထ-ထိုနဂါးပြည်၌၊ နာဂရဇ္ဇံ-နဂါးမင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကရောန္တော-ဖြူသည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝရာဇ ဘောဂ သမ္ပတ္တိ သဒိသံ-သိကြားမင်း၏စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာ

နှင့်တူသော၊ ဣဿရိယသမ္ပတ္တိ-အစိုးရသောချမ်းသာကို၊ အနဘဝန္တော-
 အစဉ်အတိုင်း ခံစားသည်ရှိသော်၊ ဣမာယ တိရုတ္တာနယောနိယာ-ဤ
 တိရုတ္တာနအမျိုး၌၊ ပါရမီပူရဏဿ-ပါရမီကိုဖြည့်ခြင်း၏၊ အနောကာသ
 ဘာဝတော-အရာအခွင့် မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မေ-ငါ့အား၊
 ကိ-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဥပေါသထဝါသံ-ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းကို၊
 ဝသိတွာ-သုံး၍၊ ဣတော-ဤကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ မုဉ္ဇိတွာ-လွတ်၍၊
 သမ္ပဒေဝ-ကောင်းစွာလျှင်၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပုရိဿာမိတိ-
 ဖြည့်အံ့ဟု၊ တတော-ထိုနောင်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
 ပါသာဒေယေဝ-ပြဿဒ်၌လျှင်၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်း
 ကို၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ အလင်္ကတနာဂမာဏဝိကာ-တန်ဆာဆင်ခြင်း
 ရှိသော နဂါးသတို့သမီးတို့သည်၊ တဿ-ထိုစမွေယျနဂါး၏၊ သန္တိကံ-
 အထံသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ-လာကြကုန်၏၊ သော-ထိုစမွေယျနဂါးမင်းသည်၊
 ဣမ-ဤနဂါးပြည်၌၊ မေ-ငါ့အား၊ သီလဿ-ဆောက်တည်အပ်သော
 သီလ၏၊ အန္တရာယော-အန္တရာယ်သည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ
 မနသိကတွာ-ဤသို့နှလုံးသွင်း၍၊ ပါသာဒတော-ပြဿဒ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်လေ၍၊ ဥယျာနေ-ဥယျာဉ်၌၊ နိသိဒ္ဓိ-နေ၏၊ တတြာပိ-ထိုဥယျာဉ်
 သို့လည်း၊ တာ-ထိုနဂါးမတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ-လာကုန်၏၊ သော-ထို
 စမွေယျနဂါးမင်းသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ ဣမ-ဤဥယျာဉ်၌၊ မေ-
 ငါ့အား၊ သီလဿ-သီလ၏၊ သံကိလေသော-ညစ်နွမ်းခြင်းသည်၊
 ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတောနာဂဘဝနတော-ဤနဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခ
 မိတွာ-ထွက်၍၊ မနုဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ဥပေါသထ
 ဝါသံ-ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းကို၊ ဝသိဿာမိတိ-ငါသုံးအံ့ဟု၊ သော-ထို
 စမွေယျနဂါးမင်းသည်၊ တတော-ထိုနောင်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဥပေါသသ
 ဒိဝသေသု-ဥပုသ်နေ့တို့၌၊ နာဂဘဝနာ-နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်လေ၍၊ ဧကဿ-တစ်ခုသော ပစ္စန္တရာဇ်ရွာ၏၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေး
 သော၊ မဂ္ဂသမိပေ-ခရီး၏အနီး၌၊ ဝမ္ဘိကမတ္ထကေ-တောင်ပို့၏အထက်၌၊
 မမ-ငါ၏၊ စမ္မာဒိဟိ-အရေအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အတ္ထိကာ-အလိုရှိကုန်
 သောသူတို့သည်၊ စမ္မာနိ-အရေတို့ကို၊ ဂဏုန္တု-ယူစေကုန်လော့၊ ကိဋ္ဌာ

သပုံဝါ-မြွေကစားလိုသည်ကိုလည်း၊ ကာထုကာမာ-ပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ကိဋ္ဌာသပုံ-မြွေ၏ကစားခြင်းကို၊ ကရောန္တ-ပြုကြကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ သရီရံ-ကိုယ်ကို၊ ဒါနမုခေ-အလှူဟူသော အကြောင်း၌၊ ဝိဿဇ္ဇေတွာ-စီရင်၍၊ ဆောဂေန-အခွေဖြင့်၊ အဘုဇိတွာ-ခွေ၍၊ နိပန္နော-အိပ်လျက်၊ ဥပေါသထဝါသံ-ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ စာတုဒ္ဓသိယဉ္စ-စာတုဒ္ဓသိနေ၌လည်းကောင်း၊ ပန္နရသိယဉ္စ-ပန္နရသိနေ၌လည်းကောင်း၊ ဝသတိ-သုံး၏၊ ပါဠိပဒေပန-အထွက်တစ်ရက်နေ၌ကား၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏၊ တဿ-ထိုဓမ္မေယျနဂါးမင်းအား၊ ဧဝံ-သို့၊ ဥပေါသတံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တဿ-ပြုစဉ်၊ ဒီဃော-ရှည်သော၊ အဒ္ဓါ-အခွန်သည်၊ ဝီတိဝတ္ထော-လွန်လေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သုမနာယနာမ-သုမနာအမည်ရှိသော၊ အဂ္ဂမဟေသီယာ-မိဖုရားကြီးသည်၊ တံ-ရှင်နဂါးမင်းသည်၊ မနုဿလောကံ-လူပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို၊ နေဝဥပဝသိ-မသုံးမဆောက်တည်ပါလင့်၊ ဆောစမနုဿလောကော-ထိုလူပြည်သည်ကား၊ သာသင်္ကော-တွေးတောသင်္ကာဖွယ်ရှိ၏၊ သပ္ပဋ္ဌိဘယော-ဘေးရန်ရှိတတ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်္ဂလပေါက္ခရဏီတိရေ-မင်္ဂလာရှိသောရေကန်နား၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ပဟရိတွာ-ရိုက်ခတ်၍၊ သစေကိလမေဿတိ-အကယ်၍ ပင်ပန်းအံ့၊ ဣမိဿာပေါက္ခရဏီယာ-ဤရေကန်၏၊ ဥဒကံ-ရေသည်၊ အာဝိလံ-နောက်သည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ သုပဏ္ဏော-ဂဠုန်သည်၊ သစေဂဏှိဿတိ-အကယ်၍ ဖမ်းယူမိငြားအံ့၊ ဥဒကံ-ရေသည်၊ ပတ္တုထိဿတိ-ကျိုက်ကျိုက်ဆူအံ့၊ အဟိတုဏှိကော-မြွေလမွှာယ်ဆရာသည်၊ သစေဂဏှိဿတိ-အကယ်၍ ဖမ်းယူမိပါက၊ ဥဒကံ-ရေသည်၊ လောဟိတဝဏ္ဏံ-သွေးချင်းချင်းနီးသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ တိဏှိနိမိတ္တာနိ-သုံးပါးသော

အကြောင်းနိမိတ်တို့ကို၊ တဿာ-ထိုသုမနာမည်သောနဂါးမအား၊ အာစိက္ခိတွာ-မှာကြားခဲ့၍၊ စာတုဒ္ဒသီ-စာတုဒ္ဒသီနေ့၌၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်၍၊ နာဂဘဝနာ-နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊ တတ္ထ-ထိုလူ့ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ဝမ္ဘိကမတ္ထကေ-တောင်ပို့၏အထက်၌၊ နိပဇ္ဇိ-အိပ်၏၊ သရီရသောဘာယ-ကိုယ်၏အရောင်ဖြင့်၊ ဝမ္ဘိကံ-တောင်ပို့ကို၊ သောဘယမာနော-တင့်တယ်ထွန်းပစေလျက်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အဿ-ထိုစမွေယျနဂါးမင်း၏၊ သရီရံ-ကိုယ်သည်၊ ရဇတဒါမံဝိယ-ငွေပန်းကုန်းကဲ့သို့၊ သေတံ-ဖြူသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မတ္ထကော-ဥခေါင်းဖျားသည်၊ အမောက်ဖျားသည်လည်းဟူ၊ ရတ္ထကမ္မလဂေဏ္ဍကောဝိယ-နီလုစွာသောကမ္မလာနီဖြင့် မွှေးအပ်သောကျင်ရုပ်ကဲ့သို့၊ ကျင်ဖူးကဲ့သို့လည်းဟူ၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သရီရံ-ကိုယ်သည်၊ နဂံလသီသဗ္ဗမာဏံ-ထွန်တုံးအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ ဘူရိဒတ္တကာလေပန-ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်သော ကာလ၌ကား၊ ဥရုပ္ပမာဏံ-ပေါင်ပမာဏရှိ၏၊ သင်္ခံပါလကာလေ-သင်္ခံပါလနဂါးဖြစ်သောကာလ၌၊ ဧကဒေါဏိကနာဝပ္ပမာဏံ-တစ်ခုသောဆိုခြင်း ပမာဏရှိ၏။

တဒါ-ထို စမွေယျနဂါးမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဧကော-တစ်ယောက်သော၊ ဗာရာဏသီဝါသိမာဏဝေါ-ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော လုလင်သည်၊ တက္ကသီလံ-တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ အလမ္ဗာယနမန္တံ-အလမ္ဗာယနမန္တရားကို၊ မြွေမန္တရားကိုလည်းဟူ၊ ဥဂ္ဂဏှိတွာ-သင်ကြားခဲ့၍၊ တေနမဂ္ဂေန-ထိုစမွေနဂါးမင်း၏အနီးဖြစ်သောခရီးဖြင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဂါမံ-ရွာသို့၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ မေ-ငါ့အား၊ ထုစ္ဆဟတ္ထေန-လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့်၊ ဂါမံ-ရွာသို့၊ ဂန္တု-သွားခြင်းငှါ၊ ကိ-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဣမံနာဂံ-ဤနဂါးကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဂါမနိဂါမရာဇောနိသု-ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်တို့၌၊ ကိဋ္ဌာပေန္တော-ကစားစေလျှင်၊ ခနံ-ဥစ္စာကို၊ ဥပ္ပာဒေတွာ-ဖြစ်စေ၍လျှင်၊ အဟံ-ငါသည်၊

ဂမိမိဿမိတိ-သွားအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓာနိ-ထက်မြက်သောဆေးတို့ကို၊ နတ်ဆေးတို့ကိုလည်းဟူ၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဒိဗ္ဗမန္တ-ထက်စွာသောမန္တရားကို၊ ပရိဝတ္တေတွာ-အဖန်ဖန်စုတ်၍၊ တဿ-ထိုဓမ္မေယျနဂါးမင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ ဒိဗ္ဗမန္တ-ထက်လှစွာသော မန္တရားကို၊ သုတကာလတော-ကြားသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ကဏ္ဏေသု-နားတို့၌၊ တတ္ထသလာကာပဝေသနကာလောဝိယ-ပြောင်ပြောင်တောက်သော လုံတန်ဝင်ဘိသောအခါကဲ့သို့၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တံ-ထိုအလမ္ဗာယ်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ မမ-ငါ၏၊ ဝိသံ-အဆိပ်သည်၊ ဥဂ္ဂတေဇံ-ထက်သောတန်ခိုးရှိ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်ထွက်လိုက်၍၊ နာသာဝါတံ-နှာခေါင်းလေကို၊ သစေပိဿဇေဿာမိ-အကယ်၍ လွှတ်လိုက်အံ့၊ တဿ-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား၏၊ သရီရံ-ကိုယ်သည်၊ ဘုသမုဋ္ဌိဝိယ-ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရိဿတိ-ဖရိုဖရဲဖြစ်လတ္တံ့၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿမေ-ထိုငါ၏၊ သီလံ-ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊ ခဏ္ဍံ-ကျိုးပျက်ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ နံ-ထိုယောက်ျားကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ နဩလောကေဿာမိတိ-မကြည့်အံ့ဟု၊ သော-ထိုနဂါးမင်းသည်၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ နိမ္မိလေတွာ-မှိတ်၍၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဘောဂန္တရေ-အခွေ၏အကြား၌၊ ဌပေသိ-ထား၏၊

☞ အဟံတုဏ္ဍိကဗြာဟ္မဏော-မြွေဖမ်းယောက်ျားသည်၊ ပုဏ္ဏားသည်၊ ဩသဓံ-ဆေးကို၊ ခါဒိတွာ-တိုက်၍၊ မန္တံ-မန္တရားကို၊ ပရိဝတ္တေတွာ-စုတ်၍၊ ခေဋ္ဌံ-တံတွေးကို၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ ကိုယ်သို့လည်းဟူ၊ ဩသိဉ္စိ-ပစ်ချလိုက်၏၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သရီရေ-ကိုယ်သည်၊ ဩသဓာနံ-ဆေးတို့၏၊ အာနဘာဝေနစ-အာနဘော်ကြောင့်လည်း၊ (စသဒ္ဓါဖြင့် မန္တရား၏ အာနဘော်ကြောင့်လည်းယူလေအပ်သည်၊) ခေဋ္ဌေန-တံတွေးဖြင့်၊ ဖုဋ္ဌဖုဋ္ဌဌာနေ-ထိရာထိရာအရပ်၌၊ ပေါဋ္ဌာနံ-ဖူးရရူးတို့၏၊ ဥဋ္ဌာနကာလောဝိယ-ထလေသကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ (မန္တရားဆေးတို့၏တန်ခိုး အာနဘော်သည် ဖူးဖူးပေါက်သည်စင်စစ်မဟုတ်၊ ကိုယ်ပူစာ၍ ဖူးဖူး

ပေါက်အံ့သကဲ့သို့သာဖြစ်သည်ဟုလိုသည်။)

အထ-ထိုအခါ၌၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ နဂုံဋ္ဌေ-
အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ အာကံ၏ဗျိုတွာ-ဒရွတ်ငင်ခဲ့၍၊ ဒိဃသော-
အလျားအားဖြင့်၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ-အိပ်စေ၍၊ အပေဒေန-ဆိတ်ခွါနှင့်၊
သဒိဿေန-တူသော၊ ဒဏ္ဍေန-လှံတန်ဖြင့်၊ ဥပ္ပိဋ္ဌေတွာ-နှိပ်၍၊ ဒုဗ္ဗလံ-
အားနည်းသည်ကို၊ ကတွာ-ပြုပြီး၍၊ သီဿ-ဦးခေါင်း၌၊ ဒဋ္ဌံ-မြဲစွာ၊
ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ နိပ္ပိဋ္ဌေသိ-ကြပ်ကြပ်နှိပ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရား
လောင်းသည်၊ မုခံ-ခံတွင်းကို၊ ဝိဝရိ-ဖွင့်ရ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-
ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မုခေ-ခံတွင်း၌၊ ခေဋ္ဌံ-တံတွေးကို၊ ဩသဉ္စိတွာ-
ချလိုက်သော်၊ ဩသမေန္တဗလေန-ဆေး၏အာနုဘော်မန္တရား၏ အာနု
ဘော်ကြောင့်၊ ဒန္တော-အစွယ်သည်၊ ဘိန္ဒူ-ကျိုး၏၊ မုခံ-ခံတွင်းသည်၊
လောဟိတဿ-သွေးဖြင့်၊ ပူရိ-ပြည့်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်း
သည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလဘောဒ ဘယေန-သီလပျက်စီးခြင်းမှ
ကြောက်သဖြင့်၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲကို၊
အဓိဝါဿန္တော-သည်းခံလျက်၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥမ္မိလေတွာ-ဖွင့်၍၊
ဩလောကနမတ္တမ္မိ-ဖွင့်ကာမျှကိုလည်း၊ နအကာသိ-မပြု၊ သောပိ-
ထိုအလမ္ဗာယ်သည်လည်း၊ နာဂရာဇာနိ-နဂါးမင်းကို၊ ဒုဗ္ဗလံ-အားနည်း
သည်ကို၊ ကရိဿာမိတိ-ငါပြုအံ့ဟု၊ နဂုံဋ္ဌေတော-အမြီးမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊
အဋ္ဌိနိ-အရိုးတို့ကို၊ စုဏ္ဏယမာနောဝိယ-မှုံမှုံညက်ညက်ပြုဘိသကဲ့သို့၊
သကလသရီရံ-ကိုယ်အလုံးကို၊ မဒ္ဒိတွာ-နယ်၍၊ ဝဋ္ဌံ-လုံးသောကိုယ်
ရှိသည်ကို၊ ကတေ-ပြုအပ်ပြီးသော်၊ ပဉ္စကဝေဌနိနာမ-အခွေမည်သည်
ကို၊ ဝေဌေသိ-ခွေစေ၏၊ တန္တမဇ္ဇိတံနာမ-အစဉ်အတိုင်းသုံးသပ်သော
အားဖြင့်၊ မဇ္ဇိ-သုံးသတ်၏၊ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီးတူး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊
ဒုဿပေါထနိနာမ-ပုဆိုးဖွပ်သကဲ့သို့သော ဖွပ်ခြင်းဖြင့်၊ ပေါတေသိ-ဖွပ်
လေ၏၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သကလသရီရံ-ကိုယ်
အလုံးသည်၊ လောဟိတမက္ခိတံ-သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်သည်၊ အဟော
သိ-ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝေဒနံ-ပြင်းပြစွာသော

ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေသိ-သည်းခံ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုဓမ္မေယျနဂါးမင်း၏၊ ဒုဗ္ဗလဘာဝံ-
အားနည်းသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဥတွာ-သိ၍၊ ဝလ္လီဟိ-နွယ်တို့ဖြင့်၊ ပေဠိ-
-ပခြပ်ကို၊ ကရိတွာ-ပြု၍၊ တတ္ထ-ထိုပခြပ်၌၊ နံ-ထိုနဂါးမင်းကို၊
ပက္ခိ ပိတွာ-ထည့်၍၊ ပစ္စန္တဂါမံ-ပစ္စန္တရာဇ်ရွာသို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊
မဟာဇေန မဇ္ဈေ-လူများ၏အလယ်၌၊ ကိဠာပေသိ-ကစားစေ၏၊ နိလာ-
ဒီသု-အညို၊ အစရှိကုန်သော၊ ဝဏ္ဏေသုစ-အဆင်းတို့၌လည်းကောင်း၊
ဝဇ္ဇေတုရဿာဒီသု-အလုံးလေးထောင့်အစရှိကုန်သော၊ သဏ္ဌာနေသုစ-
သဏ္ဌာန်တို့၌လည်းကောင်း၊ အဏုထူလာဒီသု-အငယ်အကြီးအစရှိကုန်
သော၊ ပမာဏေသုစ-ပမာဏတို့၌လည်းကောင်း၊ ယံယံ-အကြင်အကြင်
အလိုကို၊ ဗြာဟ္မာဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိ၏၊ မဟာ-
သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံတဒေဝ-ထိုထိုသောအလိုကိုသာလျှင်၊
ကတော-ပြုလျက်၊ နစ္စတိ-က၏၊ ဖဏသတံပိ-အရာသောပါးပျဉ်း
ကိုလည်းကောင်း၊ ဖဏသဟသံပိ-အထောင်သောပါးပျဉ်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ကရေတိယေဝ-ပြုသည်သာတည်း၊ မဟာဇနော-လူများသည်၊
ပသီဒိတွာ-ကြည်ညို၍၊ ဗဟုဓနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ အဒါသိ-ပေး၏၊
ဧကဒိဝသမေဝ-တစ်နေ့ခြင်း၌ပင်လျှင်၊ ကဟာပဏသဟဿဉ္စ-
တစ်ထောင်မျှလောက်သော အသပြာကိုလည်းကောင်း၊ သဟဿဉ္စ-
နိကေ-တစ်ထောင်မျှလောက် အစုအပုံဖြစ်ကုန်သော၊ ပရိက္ခာရေစ-
ပရိက္ခရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လဘိ-ရလေ၏၊ ဗြဟ္မာဏော-ပုဏ္ဏား
သည်၊ အာဒိတောဝ-အစကလျှင်၊ သဟဿံ-တစ်ထောင်မျှလောက်သော
ဥစ္စာကို၊ လဘိတွာ-ရသည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိဿဇ္ဇေဿာမိတိ-
-လွှတ်အံ့ဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံဖူး၏၊ တံပနဓနံ-ထိုသို့သောဥစ္စာကို၊
လဘိတွာ-ရအပ်ပြီးသော်၊ မေမယာ-ငါသည်၊ ပစ္စန္တဂါမေယေဝ-
ပစ္စန္တရာဇ်၌ပင်လျှင်၊ ဧတ္တကံ-ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
လဒ္ဓံ-ရအပ်၏၊ ရာဇရာဇေ မဟာမတ္တာနံ-မင်း၊ မင်း၏အမတ်ကြီးတို့အား၊
ဒဿိတေ-ပြအပ်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုဓနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိဿာ

မိ-ရလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ သကဋ္ဌ-လည်းကိုလည်း
 ကောင်း၊ သုခယာနကဋ္ဌ-ကောင်းသောလည်းယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊
 ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သကလေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ ပရိက္ခာရေ-ပရိက္ခရာ
 တို့ကို၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ သုခယာနကေ-ကောင်းသောလည်းယဉ်၌၊
 နိသိန္နော-နေလျက်၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊
 မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဂါမနိဂမရာဇောနိသု-ရွာနိဂုံးမင်းနေ
 ပြည်အရပ်တို့၌၊ ကိဋ္ဌာပေန္တော-ကစေလျက်၊ ဗာရာဏသီယံ-ဗာရာဏသီ
 ပြည်၌၊ ဥဂ္ဂသေနရညော-ဥဂ္ဂသေနမင်း၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ ကိဋ္ဌာ
 ပေတွာ-ကစေ၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိဿဇ္ဇေဿာမိတိ-လွှတ်အံ့ဟု၊
 အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဏ္ဍုကေ
 -ဖားတို့ကို၊ မာရေတွာ-သတ်၍၊ နဂရညော-နဂါးမင်းအား၊ ဒေတိ-
 ပေး၏၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ ပုနပုနံ-အဖန်တလဲလဲ၊ ဧသဧသော
 -ဤသူသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ မဏ္ဍကံ-ဖားကို၊ မာရေဿတိ
 -သတ်ပြန်လတ္တံ့၊ ဣတိမနသိ ကတွာ-ဤသို့နလုံးထား၍၊ နခါဒိ-မစား၊
 အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုနဂါးမင်းအား၊ မရုလာဇေ-ချိုသော
 ပေါက်ပေါက်တို့ကို၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ သောပိ-ထိုနဂါးမင်းသည်ကား၊
 အဟံ-ငါသည်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ သစေဂဏှိဿာမိ-အကယ်၍
 လှမ်းယူအံ့၊ ဣတိဇဝံ-ဤသို့အစာကိုယူသည်ရှိသော်၊ အန္တောပေဋ္ဌာယ
 မေဝ-ပခြပ်တွင်း၌ပင်လျှင်၊ မရဏံ-သေရခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ-
 ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ နခါဒိ-မစား။

၂၁။ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ မာသမတ္တေန-တစ်လမျှဖြင့်၊ ဗာရာ
 ဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ဒွါရဂါမကေ-မြို့တံခါးရွာ
 ၌၊ ကိဋ္ဌာပေန္တော-ကစေသည်ရှိသော်၊ ဗဟုံခနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊
 လဘိ-ရ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ နံပိ-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို
 လည်း၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ သန္တိကေ-
 အထံ၌၊ ကိဋ္ဌာပေဟိ-ကစားစေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊ ဒေဝ-
 ရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု-ကောင်း၏၊ သွေ-နက်ဖန်၊ ပန္နရသေ-တစ်ဆယ့်

ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ တုမှာကံ-ရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ သန္တိကေ-အထံ
တော်၌၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ကိဋ္ဌာပေဿာမိတိ-ကစားစေအံ့ဟု၊
အာဟ-ဆို၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ သွေ-နက်ဖန်၊ နာဂရာဇာ
-နဂါးမင်းသည်၊ ရာဇင်္ဂဏေ-မင်းရင်ပြင်၌၊ နစ္စိဿတိ-ကလတ္တံ့၊
မဟာဇနော-လူအပေါင်းသည်၊ သန္တိပတိတွာ-စည်းဝေး၍၊ ပဿိဿတူတိ
-မြင်လတ္တံ့ဟု၊ ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေတွာ-လည်စေ၍၊ ပုနဒိဝ
သေ-မိုးသောက်သောနေ့၌၊ ရာဇင်္ဂဏံ-မင်းရင်ပြင်ကို၊ အလင်္ကာရာပေ
တွာ-တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဗြာဟ္မဏံ-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊ ပက္ခောသာပေ
သိ-ခေါ်စေ၏၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ရတနပေဋ္ဌာယ-
ရတနာပခြပ်ဖြင့်၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊
ဝိစိတ္တတ္ထရေ-သန့်ဖွယ်သောအခင်း၌၊ ပေဋ္ဌံ-ပခြပ်ကို၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊
နိသိဒိ-နေ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ပါသာဒါ-ပြဿဒိထက်မှ၊
ဩရုယု-သက်ခဲ့၍၊ မဟာဇနပရိဝုတော-လူများအပေါင်းခြံရံလျက်၊ ရာဇာ
သံနေ-မင်း၏နေရာ၌၊ နိသိဒိ-နေ၏၊ ဗြာဟ္မဏော-အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား
သည်၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊ နစ္စာပေသိ-
ကစေ၏၊ မဟာသက္ခော-ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တိတစိန္တိတာကာရံ-
ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသောအခြင်းအရာကို၊ ဒသေတိ-ပြ၏၊ မဟာဇနော-
လူများအပေါင်းသည်၊ သကဘာဝေန-မိမိ၏သဘောဖြင့်၊ သန္တာရေတုံ-
တည်စိမ့်သောငှာ၊ နသက္ခောတိ-မတတ်နိုင်၊ စေလုက္ခေပဿဟဿာနိ-
အထောင်မျှလောက်သော ဦးရစ်ပုဆိုးပစ်မြှောက်ခြင်းတို့သည်၊ ပဝတ္တန္တိ-
ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဥပရိ-အထက်၌၊ ရတန
ဝဿံ-ရတနာမိုးသည်၊ ဝဿိ-ရွာလေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဒါပိမံ
ဓမ္မစာရိန္ဒြိအာဒိ-တဒါပိ မံ ဓမ္မစာရိ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်
မူအပ်၏။

အထ-ထိုဂါထာ၌၊ တဒါပိမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယဒါ-အကြင်
အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ စမ္မေယျကောနာမ-စမ္မေယျအမည်ရှိသော၊
နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ ဟောမိ-ဖြစ်၏၊ တဒါပိ-ထိုစမ္မေယျနဂါးဖြစ်

သောကာလ၌လည်း၊ ဓမ္မစာရိန္ဒြိယ-ဟူသည်ကား၊ ဒသကုသလကမ္မပထ
 ဓမ္မစေ-ဆယ်ပါးသောကုသိုလ်ကမ္မပထတရားကိုသာလျှင်၊ ဝဒတိ-ဆို၏၊
 မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အဏုမတ္တမ္ပိ-မြူလုံးမျှလည်းဖြစ်
 သော၊ အဓမ္မ-အဓမ္မတရားကို၊ နစရတိ-မကျင့်၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊
 ဓမ္မစာရီ-ဓမ္မစာရီမည်၏၊ ဥပေါသထန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂ
 တဿ-အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ အရိယုပေါသထသီလဿ-အရိယ
 ဥပုသ်ဟု ဆိုအပ်သောသီလကို၊ ရက္ခနဝသေန-စောင့်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊
 ဥပဝသိတံ-သုံးအပ်သော၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ကို၊ ရာဒ္ဒေါရမ္ပိကိဋ္ဌတိတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသီယံ-ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဥဂ္ဂသေနရညော-ဥဂ္ဂ
 သေနမင်း၏၊ ဂေဟဒ္ဒါရေ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌၊ ကိဋ္ဌာပေတိ-ကစေ၏။
 ၂၂။ ယံယံသောဝဏ္ဏံစိန္တယတိတိ-ဟူသည်ကား၊ သောအဟိတုဏ္ဏက
 ဗြာဟ္မဏော-ထိုအလမ္ဘာယ်သမားသည်၊ ယံယံနီလာဒိဝဏ္ဏံ-အကြင်အညို
 အစရှိသောအဆင်းသည်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-
 ကြံ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နိလံ ဝ ပိတလောဟိတန္တိ-နိလံ ဝ ပိတ
 လောဟိ တံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တတ္ထ-ထိုနိလအစရှိသော
 ပုဒ်တို့၌၊ နိလံ ဝါ-ညိုသောအရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါသဒ္ဒေါ-ဝါ
 သဒ္ဒါသည်၊ အနိယမတ္တော-မြဲသောအနက်မရှိ၊ ဂါထာသုခတ္ထံ-ဂါထာကို
 ခေါ်လွယ် ရွတ်လွယ်စိမ့်သောငှါ၊ ရဿတ္ထံ-ရဿ၏အဖြစ်ကို၊
 ကတွာ-ပြု၍၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နိလံ ဝ ပိတလော
 ဟိတံ-ဟူသော ဂါထာပုဒ်၌၊ နိလံ ဝဟုရှိခြင်းသည်၊ ဂါထာဗန္ဓသုခုစ္စာ
 ရဏံ-ရွတ်စိမ့်သောငှါ ရဿနှင့်ရှိလေသည်၊ ဝါသဒ္ဒါသည်လည်း၊ နိလံ
 ဝါဟူ၍၊ နိလသဒ္ဒါ-နှောင်းသော်အမြဲရှိသင့်သည်မဟုတ်၊ ပိတံ ဝါလော
 ဟိတံ ဝါ ဩဒါတံ ဝါ-အစရှိသော ပုဒ်တို့၌လည်းယှဉ်သင့်သည်
 ချည်းဟူလိုသည်။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဝုတ္တာဝသိဋ္ဌံ-ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ
 ကြွင်းသေးသော၊ ဩဒါတာဒိဝဏ္ဏဝိသေသဉ္စ-အဖြူအစရှိသော ထူးသော
 အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝဇ္ဇာဒိသဏ္ဌာနဝိသေသဉ္စ-လုံးသောကိုယ်အစရှိ
 သောသဏ္ဌာန်အထူးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဏုထူလာဒိပမာဏဝိသေ

သဉ္စ-အငယ်အကြီးပမာဏ အထူးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဂဏှာတိ-
သဂြိုဟ်သင့်၏။ တဿ စိတ္တာန ဝတ္တန္တောတိ-ဟူသည်ကား၊ တဿ
အဟိတုဏ္ဍိကဿ-ထိုအလမ္ဗာယ်သမား၏။ စိတ္တံ-စိတ်သို့၊ အနု
ဝတ္တန္တော-အစဉ်အတိုင်းလိုက်သည်ဖြစ်၍၊ စိန္တိတသန္နိဘောတိ-ဟူသည်
ကား၊ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တိတသမာနသော-ကြံသည်
နှင့်တူသောသဘောရှိ၏။ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်သည်၊ စိန္တိတာကာရေန-
ကြံတိုင်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ပေက္ခဇနဿ-ကြည့်သောသူ
အပေါင်းအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥပဋ္ဌဟာမိ-ထင်စေ၏။ ထောက်ပံ့၏
လည်းဟူလို၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေထိ-ပြ၏။

၂၃။ ကေဝလဉ္စ-စင်စစ်သော်ကား၊ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊
စိန္တိတာကာရဒဿနေနဇေ-ကြံအပ်သောအခြင်းအရာကို ပြကာမျှဖြင့်
လျှင်၊ မယံ-ငါ့အား၊ အာနုဘာဝေါ-အာနုဘော်ရှိသည်၊ န-မဟုတ်လေ
သေး၊ အပိ စ ထလံ ကရေယုမုဒကံ၊ ဥဒကမ္ပိ ထလံ ကရေတိ-ဟူသည်
ကား၊ တလံ-ကျေးအရပ်ဟုဆိုအပ်သော၊ မဟာပထဝီ-မြေကြီးကို၊
ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ ကာတံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကုဏေယျ-
တတ်နိုင် ၏၊ ဥဒကမ္ပိ-ရေကိုလည်း၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ပထဝီ-မြေ
ကြီးကို၊ ကာတံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကုဏေယျ-တတ်နိုင်၏၊ ဇေ-သို့၊
မဟာနုဘာဝေါစ-ကြီးသောအာနုဘော်လည်းရှိသေး၏၊ ယဒိဟံတဿ
ကုပ္ပေယျန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တဿအဟိတုဏ္ဍိကဿ-ထိုအလမ္ဗာယ်
အား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒိကုဇ္ဈေယျ-အကယ်၍ အမျက်ထွက်အံ့၊
ခဏေန ဆာရိကံ ကရေတိ-ဟူသည်ကား၊ ကောဓုပ္ပါဒက္ခဏေဇေ-
ဒေါသကိုဖြစ်စေ သောခဏ၌လျှင်၊ ဘသ္မံ-ဖွဲ့ပြာကို၊ ကာရေယျ-
ပြုနိုင်ရာ၏။

၂၄။ ဇေ-သို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အတ္တ
နော-မိမိ၏၊ ကိုယ်တော်၏လည်းဟူ၊ ဥပ္ပဇနကာနတ္ထံ-အကျိုးမရှိသဖြင့်
ဖြစ်ခြင်းရှိသည်ကို၊ ပဋိဗာဟနေ-တားမြစ်ကောင်းလျက်၊ သမတ္ထတံ-စွမ်း
နိုင်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြ၍၊ ဣဒါနိ-ဤယခု၊ ယေန အဓိပ္ပာ

ယေန-အကြင်အလိုဖြင့်၊ တံပဋိဗာဟနံ-ထိုသို့သောတားမြစ်ခြင်းကို၊
နကတံ-မပြုအပ်၊ တံ-ထိုကိုယ်စိတ်၏အလိုကို၊ ဒဿေတုံ-ပြအံ့သော
ငှာ၊ ယဒိစိတ္တဝသီဟေသန္တိတိ-အာဒိ-ယဒိစိတ္တဝသီဟေသံ-အစရှိ
သောဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

တဿ-ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိ
တဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ အယံအဟိတုဏ္ဏိကော-ဤအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊
မံ-ငါ့ကို၊ အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊ ဗာဓတိ-ညှင်းဆဲ၏၊ မေ-ငါ၏၊
အာနဘာဝံ-အာနဘော်ကို၊ နဇာနာတိ-မသိတတ်လေ၊ ဟန္တ-ယခု၊
အဿ-ထိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားအား၊ မေ-ငါ၏၊ အာနဘာဝံ-အာနဘော်
ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿေသာမိတိ-ပြအံ့ဟု၊ ကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်ထွက်
၍၊ ဩလောကိတမတ္ထေနဝိ-ကြည့်ကာမျှဖြင့်လည်း၊ စိတ္တဝသီ-စိတ်၏
အလိုသို့လိုက်သည်၊ ယဒိအဘဝိသံ-အကယ်၍တည်းမဖြစ်အံ့၊ အထ-
ထိုမျက်စောင်းထိုးကာမျှသောဇဏ၌၊ သော-ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ ဘုသမု
ဋ္ဌိဝိယ-ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့၊ ဝိပွကိရိသတိ-ဖရိဖရဲရှိလတ္တံ့၊ ဣတိအယံ-
ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယထာ-
အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ သမာဒိန္နတော-ဆောက်တည်အပ်ပြီးသော၊ သီလ
တော-သီလမှ၊ ပရိဟာယိဿာမိ-ယုတ်ချေအံ့၊ တထာစ-ထိုအခြင်းဖြင့်
လည်း၊ သတိသီလေန-နှလုံးသွင်းအပ်သောသီလမှ၊ ပရိဟီနဿ-ယုတ်
သော၊ ခဏ္ဍိတသီလဿ-ကျိုးပျက်သောသီလရှိသော၊ မေ-ငါ့အား၊
(နသိဇ္ဈတိ-၌ သမ္ပဒါန်စပ်လေ၊) မယာ-ငါသည်၊ ဒီပင်္ကရာဿ-ဒီပင်္ကရာ
အမည်ရှိသော၊ ဒသဗလဿ-အားဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရား
ရှင်၏၊ ပါဒမူလတော-ခြေရင်းတော်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဥတ္တမတ္ထော-မြတ်
သောသဘောရှိသော၊ ယွာယံ ဗုဒ္ဓဘာဝေါ-အကြင်ဘုရား၏အဖြစ်ကို၊
အဘိပတ္တိတော-အလွန်လျှင်တောင့်တအပ်၏၊ သောဗုဒ္ဓဘာဝေါ-ထို
ဘုရား၏အဖြစ်သည်၊ နသိဇ္ဈတိ-မပြီးပြီ၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အလမ္ဘာယ်
ပုဏ္ဏားအား တစ်ဇဏ်ခြင်းဖွဲ့ပြာဖြစ်၍ အကျိုးမရှိအောင် တတ်နိုင်သော
အာနဘော်ရှိလျက် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်း၌၊ ဗျာဒိတ်ရ၍ ဘုရား
ဆုကို တောင့်တသောဆုတောင်းခြင်း ဆန္ဒအကြောင်း အထောက်ပံ့

အားကြီးသောကြောင့်၊ ဆောက်တည်အပ်သောသီလကို မပျက်စီးရအောင်
စောင့်နိုင်လေသည်ဟု ဆိုသည်။ စမ္မယုနဂါးဖြစ်သောဘဝ၌၊ ဒီပင်္ကရာ
ဘုရားလက်ထက် ငါ ဗျာဒိတ်ရဟူသိသောကြောင့် သီလကို အမြဲ
ဆောက်တည်နိုင်လေသည်ဟု မယူလို၊ စကားအရာဝိုက်ဆိုသင့်၍သာ၊
မယာဒီပင်္ကရဿ-ပ-နသိဇ္ဈတိဟူသောစကားကို အဋ္ဌကထာ ဆရာမိန့်
အပ်သတည်း။)

၂၅။ ကာမံ ဘိဇ္ဇတုယံ ကာယောတိ-ဟူသည်ကား၊ စတုမဟာဘူ
တိကော-လေးပါးသောမဟာဘုတ်ကြောင့်ဖြစ်သော၊ ဩဒနကုမ္မာ
သုပစယော-ထမင်းမုန့်လျှင် အထောက်အပံ့ရှိသော၊ အနိစ္စဇ္ဈာဒနပရိ
မဒ္ဒနဘောဒန ဝိဒ္ဓသနဓမ္မော-အနိစ္စတရားတည်းဟူသော အမိုးအကာကို
နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့်၊ ဖျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိသော၊ အယံ
ကာယော-ဤကိုယ်သည်၊ ကိဉ္ဇာပိဘိဇ္ဇတု-အကယ်၍ကား ကျိုးလည်း
ကျိုးစေ၊ ဝိနဿတု-ပျက်စီးလိုလည်းပျက်စီးစေ၊ ဣမေဝဣမသ္မိ
ဧဝဋ္ဌာနေ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မဟာဝါတေ-မုန့်တိုင်းလာသောအခါ၌
ပင်လျှင်၊ ခိတ္တဘုသမုဋ္ဌိဝိယ-ပစ်အပ်သောဖွဲ့ပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရိယဘု-
ဖရိဖရဲဖြစ်စေ၊ သီလံ-သီလကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ နေဝဘိန္ဒေယျံ-
မဖျက်ရာ၊ ဝိကိရန္တေ ဘူသံ ဝိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ သီလံပန-သီလ
သည်ကား၊ ဥတ္တမတ္တသိဒ္ဓိ ယာ-မြတ်သောအကျိုးတရားကို ပြီးစိမ့်
သောငှာ၊ ဟေတုဘူတံအကြောင်းရင်းဖြစ်၏၊ ဣမသ္မိကဋ္ဌေဝရေ-ဤ
အကောင်ပုတ်သည်၊ ဘူသမုဋ္ဌိဝိယ-ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရန္တေပိ-ဖရိဖရဲ
ရှိသော်လည်း၊ သီလံ-သီလကို၊ နေဝဘိန္ဒေယျံ-မဖျက်ပေရာ၊ ကာယဇီဝိ
တေသု-ကိုယ်အသက်တို့၌၊ နိရပေက္ခော-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်၊ ဟုတွာ
-ဖြစ်၍၊ သီလပါရမီ ယေဝ-သီလပါရမီကိုသာလျှင်၊ ပူရေမိတိ-ငါဖြည့်
အံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ တံတာဒိသံ-ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဒုက္ခံ-
ဆင်းရဲကို၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဓိဝါသေသိန္နိ-သည်းခံ
၏ဟု၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဟိတုဏ္ဍိကဟတ္ထဂတဿ-အလမ္မာယ်
လက်သို့ရောက်သော၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ (ပနသဒ္ဓါ

ကား၊ ဝါကျရမ္ဘပုဒ်၊) မာသော-တစ်လသည်၊ ပရိပူရိ-ပြည့်လေ၏၊
 ဧတ္တကံ-ဤမျှလောက်သော၊ ကာလံ-ကာလပတ်လုံး၊ နိရာဟာရောဝ-
 ကင်းသောအဟာရအစာရှိသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သုမနာ-
 သုမနာမည်သောနဂါးမသည်၊ မေ-ငါ၏၊ သာမိကော-အရှင်သည်၊
 စိရာယတိ-ကြာမြင့်လေစွ၊ ပဝတ္တိ-အကြောင်းသည်၊ ကောနုခေါ-အသို့
 နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပေါက္ခရဏံ-ရေကန်ကို၊ ဩလောကေန္တိ-ကြည့်လိုက်
 သော်၊ လောဟိတဝဏ္ဏံ-သွေး၏အဆင်းကဲ့သို့သော၊ ဥဒကံ-ရေကို၊
 ဒိသွာ-မြင်၍၊ အဟိကုဏ္ဍိကေန-မြွေသမားသည်၊ ဂဟိတော-ဖမ်းယူ
 အပ်သည်၊ ဘဝိဿတိတိ-ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ဥတွအ-သိ၍၊ နာဂဘဝနာ-
 နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ဝမ္ပိကသန္တိကံ-တောင်ပို့၏အနီးသို့၊
 ဂန္ဓာ-သွားလေသော်၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂဟိတဌာနဉ္စ-
 ယူလေရာအရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိဌာပိတဌာနဉ္စ-ကစေရာအရပ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ရောဒိတွာ-ငိုကျွေး၍၊ ကန္တိတွာ-မြည်
 တမ်း၍၊ ပစ္ဆန္တဂါမံ-ပစ္ဆန္တရာဇ်ရွာသို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်း
 သည်ရှိသော်၊ တံပဝတ္တိ-ထိုအလမွှာယ်ယူလေသောအကြောင်းကို၊
 သုတွာ-ကြား၍၊ ဗာရာဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊
 ရာဇဒွါရေ-မင်းအိမ်တံခါး၌ အာကာသေ-ကောင်းကင်၌၊ ရောဒမာနာ-
 -ငိုကျွေးလျက်၊ အဌာသိ-ရပ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
 နစ္စန္တောဝ-ကစဉ်ပင်လျှင်၊ အာကာသံ-ကောင်းကင်သို့၊ ဩလော
 ကေန္တော-ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော်၊ တံ-ထိုသုမနာနဂါးမကို၊ ဒိသွာ-
 မြင်၍၊ လဇ္ဇိတော-ရှက်နိုးသည်ဖြစ်၍၊ ပေဋ္ဌံ-ပခြုပ်သို့၊ ပဝိသိတွာ-ဝင်၍၊
 နိပဇ္ဇိ-အိပ်၏။

ရာဇာ ဥဂ္ဂသေန-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တဿ-ထိုနဂါးမင်း၏၊
 ပေဋ္ဌံ-ပခြုပ်သို့၊ ပဝိဋ္ဌကာလေ-ဝင်သောကာလ၌၊ ကာရဏံ-အကြောင်း
 သည်၊ ကိနုခေါ-အသို့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣတောစိတောစ-ထိုမှ ဤမှ
 လည်း၊ ဩလောကေန္တော-ကြည့်လသော်၊ အာကာသေ-ကောင်းကင်၌၊
 ဌိတံ-တည်သော၊ တံ-ထိုသုမနာမည်သောနဂါးမကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊

တံ-သင်သည်။ ကာနု-အဘယ်မိန်းမနည်း။ ဣတိ-သို့။ ပုစ္ဆိတွာ-မေး
 သည်ရှိသော်။ တဿ-ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းအား။ နာဂကညာဘာဝံ-နဂါးမင်း
 သမီး၏အဖြစ်ကို။ သုတွာ-ကြားရ၍။ နိသံသယံခေါ-ယုံမှားမဲ့လျှင်။
 နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်။ ဣမံ-ဤနဂါးသမီးကို။ ဒိသွာ-မြင်လေ၍
 လဇ္ဇိတော-ရှက်နိုးသည်ဖြစ်၍ ပေဠိ-ပခြပ်သို့။ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်လေ၏။
 အယဉ္ဇ-ဤဗာရာဏသီမင်းသည်ကား။ (ဝိဿဇ္ဇာပေသိဉ္စိစပ်လေ။) နာဂရာ
 ဇဿ-နဂါးမင်း၏။ ဣဒ္ဓါနုဘာဝေါ-ဤသို့သောအာနုဘော်သည်။ အဟိ
 တုဏ္ဏိကဿ-မြွေဖမ်းယောက်ျားအား။ ယထာဒဿိတောဇေ-ပြအပ်ပြီး
 သောအတိုင်းသာလျှင်။ န-မဟုတ်လေသေး။ ဣတိ-သို့။ နိဋ္ဌဂန္တာ-အပြီး
 သို့ရောက်၍။ အယံနာဂရာဇာ-ဤနဂါးမင်းသည်။ ဧဝံ-သို့။ မဟာနုဘာ
 ဝေါ-ကြီးသောတံခိုးအာနုဘော်ရှိ၏။ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်။ ဣမဿ-
 ဤအလမ္ဗာယ်ယောက်ျား၏။ ဟတ္ထဂတော-လက်သို့ရောက်ရလေ
 သနည်း။ ဣတိ-သို့။ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းသည်ရှိသော်။ ဓမ္မစာရိ-တရားကို
 ကျင့်လေ့ရှိသော။ သီလဝါ-သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ အယံနာဂရာဇာ-ဤ
 ဓမ္မယျနဂါးမင်းသည်။ စတုဒ္ဒသီပန္နရသီသု-စတုဒ္ဒသီပန္နရသီနေ့တို့၌။
 ဥပေါသထံ-ဥပုသ်သီတင်းကို။ ဥပဝသန္ဓော-စောင့်သုံးအပ်သည်ဖြစ်၍။
 အတ္တနော-မိမိ၏။ သရီရံ-ကိုယ်ကို။ ဒါနမုခေ-အလှူဟူသောအကြောင်း
 ၌။ နိယာဒေတွာ-ဆောင်နှင်း၍။ မဟာမဂ္ဂဿ-ခရီးမ၏။ သမီပေ-
 အနီး၌။ ဝမ္မိကမတ္ထကေ-တောင်ပို့၏အထက်၌။ နိပဇ္ဇတိ-အိပ်၏။
 တတ္ထ-ထိုအခါ၌။ ဧတေန-ဤအလမ္ဗာယ်သည်။ အယံနာဂေါ-ဤ
 နဂါးမင်းကို။ ဂဟိတော-ဖမ်းယူအပ်၏။ ဣမဿ-ဤနဂါးမင်းအား။
 ဒေဝဇ္ဈရပဋိဘာဂါ-နတ်သမီးနှင့်တူသော။ အဖို့ရှိကုန်သော။ အနေကသ
 ဟဿဣတ္ထိယော-အထောင်မကသောမိန်းမတို့သည်။ ဒေဝလောက
 သမ္ပတ္တိသဒိသာ-တာဝတိံသာနတ်စည်းစိမ်နှင့်တူကုန်သော။ နာဂဘဝန
 သမ္ပတ္တိ-နဂါးပြည်စည်းစိမ်တို့သည်။ သန္တိ-ရှိကုန်၏။ အယံ-ဤနဂါး
 မင်းသည်။ မဟိဒ္ဓိကော-ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏။ မဟာနုဘာဝေါ-ကြီး
 သောအာနုဘော်ရှိ၏။ သကလံ-အလုံးစုံသော။ ပထဝီ-မြေကြီးကို။ ပရိ

ဝတ္ထေတုံ-လှန်ခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊
မေ-ငါ၏၊ သီလံ-သီလသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဘိဒ္ဓိဿတိ-ပျက်စီးလတ္တံ့၊
က္ကတိ-သို့၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဝိပွကာရံ-ဖောက်ပြန်သော၊
ဒုက္ခဉ္စ-ဆင်းရဲကိုလည်း၊ အနုဘောသိ-ခံစား၏၊ က္ကတိ-သို့၊ သုတွာ-
-ကား၍၊ သံဝေဂပတ္ထော-ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊
တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌လျှင်၊ အဟိတုဏ္ဍိကဿ-အလမ္မာယ်ဖြစ်သော၊
တဿ ဗြာဟ္မဏဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဗဟု-များစွာသော၊ ဓနဉ္စ-
ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ မဟန္တံ-များစွာသော၊ ယသဉ္စ-အခြံအရံကို
လည်းကောင်း၊ က္ကဿရိယဉ္စ-အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒတွာ-
ပေး၍၊ ဟန္တ-ဤယခု၊ ဘော-အချင်းတို့၊ က္ကမံနာဂရာဇံ-ဤနဂါးမင်းကို၊
တွံ-သင်အလမ္မာယ်သည်၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိတိ-လွှတ်လော့ဟု၊ ဝိဿဇ္ဇာ
ပေသိ-လွှတ်စေ၏။

မဟာသတ္ထော-ဘုရားလောင်းသည်၊ နာဂဝဏ္ဏံ-နဂါး၏အသွင်
ကို၊ အန္တရဓာပေတွာ-ကွယ်စေ၍၊ မာဏဝကဝဏ္ဏေန-လုလင်၏သဏ္ဌာန်
ဖြင့်၊ ဒေဝကုမာရောဝိယ-နတ်သားလုလင်ကဲ့သို့၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊
သုမနာပိ-သုမနာမည်သောနဂါးမသည်လည်း၊ အာကာသတော-ကောင်း
ကင်မှ၊ ဩတရိတွာ-သက်ခဲ့၍၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကေ-
-အထံ၌၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်၏၊ နာဂရာဇာ-စမ္ပေယျနဂါးမင်းသည်၊ ရညော-
ဥဂ္ဂဿေနမင်းအား၊ အဗ္ဘလိ-လက်အုပ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာရာဇာ-
မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧဟိ-ကြွတော်မူလော့၊ မယံ-အကျွန်ုပ်၏၊ နိဝေသနံ-
-နန်းအိမ်ကို၊ ပဿိတုံ-ကြည့်ရှုတော်မူအံ့သောငှါ၊ အာဂစ္ဆဟိတိ-
လိုက်တော်မူလှည့်လော့ဟု၊ ယာစိ-တောင်းပန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊
ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မုတ္တော စမ္ပေယျကော နာဂေါ-ပ-
ပဿေယျ မေ နိဝေသနန္တိ-မုတ္တော စမ္ပေယျကော နာဂေါ-ပ-ပဿေယျံ
မေ နိဝေသနံ-ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ စမ္ပေယျကော-စမ္ပေယျအမည်ရှိသော၊
နာဂေါ-နဂါးမင်းသည်၊ မုတ္တော-အလမ္မာယ်လက်မှလွတ်ပြီးသော်၊ ရာဇာ

နံ-ဗာရာဏသီဥဂ္ဂသေနမင်းကို၊ ဧတံဝစနံ-ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ-
-ဆိုလေ၏။ ကာသိကရာဇာ-ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၊ တေ-ရှင်မင်း
ကြီးအား၊ နမော-ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု-ဖြစ်စေသတည်း၊ ကာသိဝဗု န-
ကာသိတိုင်းကို တိုးတက်အောင်မြင်စေသော မင်းကြီး၊ တေ-သင်မင်း
ကြီးအား၊ နမော-ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု-ဖြစ်စေသတည်း၊ တေ-ရှင်မင်း
ကြီးအား၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ အဉ္ဇလိ-လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂယဏှာမိ-
ချီပါ၏၊ မေ-အကျွန်ုပ်၏၊ နိဝေသနံ-နေရာအိမ်ကို၊ တွံ-ရှင်မင်းကြီး
သည်၊ ပသောယျာသိ-ကြည့်တော်မူပါဦးလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အဗြဝိ-
ဆိုလေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တဿ-ထို
ဓမ္မေယျနဂါးမင်းအား၊ နာဂဘဝနာဂမနံ-နဂါးပြည်သို့သွားအံ့သည်ကို၊
အနုဇာနိ-ခွင့်ပြု၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ-ထိုဗာရာ
ဏသီမင်းကို၊ သပရိသံ-ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊
နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဣဿ
ရိယသမ္ပတ္တိ-အစိုးရသောစည်းစိမ်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြု၍၊ ကတိပါဟံ-
နှစ်ရက်သုံးရက်၊ တတ္ထ-ထိုနဂါးပြည်၌၊ ဝဿာပေတွာ-နေစေ၍၊ သဗ္ဗာ-
အလုံးစုံသော၊ ရာဇပရိသာ-မင်းကြီးပရိသတ်သည်၊ ယာဝဒိစ္ဆကံ-အလိုရှိ
တိုင်းသော၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာဒိကံ-ရွှေငွေအစရှိသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊
ဂဏှာတု-ယူပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဆာရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ-လည်
စေ၏၊ ရညောစ-ဗရာဏသီမင်းအားကား၊ အနေကေဟိ-သကဋ္ဌသ
တေဟိ-အရာမကများစွာသောလှည်းတို့ဖြင့်၊ ပေသေသိ-ပို့စေ၏၊ နာဂ
ရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ရညာနာမ-မင်းမည်သည်
ကား၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတဗ္ဗံ-အပ်၏၊ သီလံ-သီလံကို၊ ရက္ခိတဗ္ဗံ-
စောင့်အပ်၏၊ ဓမ္မိကာရက္ခာဝရဏံ-တရားတည်းဟူသော အစောင့်
အရှောက် အပိတ်အပင်ကို၊ ဂုတ္တိ-လုံခြုံစွာ၊ သဗ္ဗတ္ထ-ခပ်သိမ်းသောအရာ
တို့၌၊ သံဝိဒဟိတဗ္ဗာ-ကောင်းစွာစီရင်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒသဟိ-
ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ရာဇဓမ္မကထာဟိ-မင်းတို့ကျင့်ရာတရားစကားတို့

ဖြင့်၊ ဩဝဒိတွာ-ဆုံးမလိုက်၍၊ ဝိဿဇေသိ-လွတ်လိုက်၏။ ရာဇာ-ဥဂ္ဂ
 သေနမင်းသည်။ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ယသေန-အခြံအရံဖြင့်၊ နာဂ
 ဘဝနာ-နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်လေ၍၊ ဗာရာဏသီမေဝ-ဗာရာ
 ဏသီပြည်သို့သာလျှင်၊ အာဂတော-ရောက်လေ၏။ တတော-ထိုနောင်
 မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဓမ္မဒီပတလံ-ဓမ္မဒီပါကျွန်း၏အပြင်သည်။ ဟိရည
 သုဝဏ္ဏံ-ရွှေငွေနှင့်တကွသည်။ ဇာတံ-ဖြစ်၏။ မဟာသတ္တော-ဘုရား
 လောင်းသည်။ သီလာနိ-ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ရက္ခိတွာ-စောင့်ရှောက်၍၊
 အန္တဒ္ဓမာသံ-လဲခဲ့တစ်ကြိမ်၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်ဆောက်တည်သော
 အမှုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ သပရိသော-ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ သဂ္ဂပူရံ-
 နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏။ တဒါ-ထိုအခါ၍၊ အဟိတုဏ္ဏိ
 ကော-အလမ္မာယ်ယောက်ျားသည်။ ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်သည်။
 အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။ သုမနာ-သုမနမည်သော နဂါးမင်းသမီးသည်။
 ရာဟုလမာတာ-ရာဟုလာအမိသည်။ အဟောသိ-ဖြစ်၏။ ဥဂ္ဂသေနော-
 ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်။ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ-ဖြစ်
 ၏။ စမ္ပေယျကော-စမ္ပေယျကအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်။
 လောကနာထော-လူတို့ကိုးကွယ်ရာငါဘုရားသည်။ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

ဣဇာပိ-ဤဇာတ်၌လည်း၊ တဿ-ထိုစမ္ပေယျနဂါးမင်း၏၊
 သေသပါရမီယော-ကျွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်သင့်သည်
 အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ဣဓ-ဤဇာတ်၌၊ ဗောဓိ
 သတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ အစ္ဆရိယာနဘာဝါ-အံ့ဖွယ်သရဲရှိသောဂုဏ်
 ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်ဖြစ်သော ဘူရိဒတ်ဇာတ်
 တော်၌၊ ဝုတ္တနယာဇေ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းရှိကုန်သည်သာတည်း။
 (ဣတိသဒ္ဓါကာ၊ ပရိသမာပနတည်း။)

တတိယံ-သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ စမ္ပေယျကနာဂရာဇစရိယာ

စမ္ပေယျနဂါးမင်း၏ပါရမီသည်။

နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၄။ စူဠဗောဓိစရိယာဝဏ္ဏာနာ

၂၆။ စတုတ္ထေ-လေးကြိမ်မြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ စူဠဗောဓိတိ-စူဠဗောဓိဟူသည်ကား၊ မဟာဗောဓိ-မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ပရိဗ္ဗာဏက္ခတ္တဘာဝံ-ပရပိုဇ်၏အဖြစ်ကို၊ ဥပါဒါယ-စွဲ၍၊ ဣဓ-ဤဇာတ်၌၊ စူဠဗောဓိသမညာ-စူဠဗောဓိဟူသောအမည်ကို၊ အာရောပိတာ-တင်အပ်၏၊ ဣမသ္မိဇေဇာတကေ-ဤဇာတ်၌လျှင်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇေဋ္ဌဘာတိကာဒိနော-အစ်ကိုကြီးအစရှိသော၊ မဟာဗောဓိဿ-အစ်ကိုမဟာဗောဓိ၏၊ သမ္ဘာဝတော-ကောင်းမွန်စွာအဖြစ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ စူဠဗောဓိသမညာ-စူဠဗောဓိဟူသောအမည်ကို၊ အာရောပိတာ-တင်အပ်သည်၊ န-မဟုတ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကားဘုရားအလောင်းတော် စူဠဗောဓိဟု အမည်ခေါ်ဝေါ်အပ်သည်ကား အစ်ကိုမဟာဗောဓိပရပိုဇ်ရှိ၍၊ အစ်ကိုကိုစွဲ၍ စူဠဗောဓိခေါ်ဝေါ်အပ်သည်မဟုတ်ဟု မှတ်လေ၏၊ ဗျာဒိတ်ရတော်မူသည်မှစ၍ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသောဘဝဇာတိတို့၌လည်း ဘုရားလောင်းဖြစ်သောကြောင့် စူဠဗောဓိဟူ၍လည်း မှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်သည် မဟာဗောဓိမည်၏ဟု မှတ်လေ၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

သုသီလဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌသီလဝါ-ကောင်းသောသီလရှိ၏၊ သမ္ပန္နသီလော-ပြည့်စုံသောသီလရှိ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဘဝံဒိသွာနဘယတောတိ-ဟူသည်ကား၊

ကာမာဒိဘဝံ-ကာမအစရှိသောဘဝကို၊ ဘာယိတဗ္ဗဘာဝေန-ကြောက်
 အပ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဿိတွာ-မြင်၍၊ နေက္ခမ္မန္တိဇ္ဇေ-နေက္ခမ္မဟူသော
 ဤပုဒ်၌၊ စသဒ္ဓဿလောပေါ-စသဒ္ဓါ၏ကြေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော-မှတ်အပ်
 ၏၊ တေန-ထိုစသဒ္ဓါဖြင့်၊ ဒိသ္မာနာတိပဒိ-ဒိသ္မာနဟူသောပုဒ်ကို၊ အာက
 မှီယတိ-ငင်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပါဠိတော်၌ ဘဝံ ဒိသ္မာန
 ဘယတော နေက္ခမ္မ အဘိနိက္ခမိဟူသော ဂါထာပုဒ်၌၊ နေက္ခမ္မဟူသော
 ပုဒ်နောက် စဒ္ဓါကြေသည်၊ ထိုကြေသောစသဒ္ဓါဖြင့်၊ ဒိသ္မာနဟူသော
 ရှေးပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငင်အပ်၏ဆရာဆိုအပ်သောအချက် အနက်
 ယောဇနာလိုသည်မှာ၊ ဘဝံ-ကာမဘဝအစရှိသည်ကို၊ ဘယတော-
 သံသရာဆေးအားဖြင့်၊ ဒိသ္မာန-မြင်၍၊ နေက္ခမ္မဉ္စ-ဆေးလွတ်ရာနိဗ္ဗာန်ကို
 လည်း၊ အနုဿာဝါဒိသိဒ္ဓေန-အချင်းချင်းကြားခြင်း အစရှိသည်ဖြင့်ပြီး
 သော၊ ဉာဏစက္ခုနာ-ဉာဏ်တည်းဟူသောမျက်စိဖြင့်၊ ဒိသ္မာန-မြင်၍၊
 ဤသို့ငင်၍ အနက်ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊) ဣဒံ-ဤစကားကို၊
 ဝုတ္တံ ဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဇာတိ-ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
 လည်းကောင်း၊ ဇရာ-အိုခြင်းလည်းကောင်း၊ ဗျာဓိ-နာခြင်းလည်းကောင်း၊
 မရဏံ-သေခြင်းလည်းကောင်း၊ အပါယဒုက္ခံ-အပါယ်ဆင်းရဲလည်း
 ကောင်း၊ အတိတေ-လွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဝဇ္ဇမူလကံ-ဝဋ်ဆင်းရဲလျှင်
 အကြောင်းရင်းဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ အနာဂတေ-
 လာလတ္တံ့သောဘဝ၌၊ ဝဇ္ဇမူလကံ-ဝဋ်ဆင်းရဲလျှင်အကြောင်းရင်းဖြစ်
 သော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန္န-ပစ္စုပ္ပန်၌၊ အာဟာရပရိ
 ယေဋ္ဌိမူလကံ-အဟာရကိုရှာမှီးခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ-
 ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ အဋ္ဌန္တံ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဣမေသံသံ
 ဝေဂဝတ္ထုနံ-ဤသံဝေဂဝတ္ထုတို့ကို၊ ပစ္စဝေက္ခဏေန-ဆင်ခြင်သဖြင့်၊
 သဗ္ဗမ္မိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ကာမာဒိဘောဒံ-ကာမဘဝအစရှိသည်
 ဖြစ်၍ ပြားသော၊ ဘဝံ-ဘဝကို၊ သံသာရဘယတော-သံသရာဆေးအား
 ဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟမာနံ-တင်ရှားစွာ၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ နိဗ္ဗာနံ-နိဗ္ဗာန်သည်
 လည်းကောင်း၊ တဿ-ထိုနိဗ္ဗာန်သို့၊ ၏၊ ဥပါယဘူတာ-အကြောင်းဖြစ်

၍ဖြစ်သော၊ သမထဝိပဿနာစ-သမထဝိပဿနာသည်လည်းကောင်း၊
 တဒုပါယဘူတာစ-ထိုသမထဝိပဿနာ၏အကြောင်းဖြစ်၍ဖြစ်သော၊
 ပဗ္ဗဇ္ဇာစ-ရဟန်းရသေ့၏အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊ တိဝိ
 မေဓိ-သုံးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဣဒံနေက္ခမ္ဘံ-ဤဘဝသုံးပါးမှ
 ထွက်မြောက်နိုင်သောတရားကို၊ (ဒိသွာ၌ အဝုတ္တကံစပ်လေ၊) အနုဿ
 ဝါဒိသိဒ္ဓေန-အဆင့်ဆင့်ကြားဖူးခြင်းအစရှိသည်ဖြင့်ပြီးသော၊ ဉာဏ
 စက္ခုနာ-ဉာဏ်တည်းဟူသောမျက်စိဖြင့်၊ တပ္ပဋ္ဌိပက္ခတော-ထိုဘဝသုံးပါး
 ဝဋ်တရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအားဖြင့်၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ တာပသ
 ပဗ္ဗဇ္ဇူပဂမနေန-ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်သို့ကပ်သဖြင့်၊ အနေကာဒီနဝါ
 ကုလာ-တစ်ပါးမကများသောအဖြစ်တို့ဖြင့် နှောင့်ယှက်ခြင်းရှိသော၊
 ဂဟဋ္ဌဘာဝါ-အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဆောင်မှ၊ အဘိနိက္ခမိတွာ-ထွက်
 မြောက်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-
 ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။

၂၇။ ဒုတိယိကာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပေါရာဏဒုတိယိကာ-ရှေးလူ
 ဖြစ်သော ကာလအပေါင်းအဖော်ဖြစ်ဖူးသော၊ ဂိဟိကာလေ-လူဖြစ်သော
 ကာလ၌၊ ပဇာပတိဘူတာ-မယားဖြစ်၍ဖြစ်ဖူးသော၊ ကနကသန္နိဘာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ကမ္ဘနသန္နိဘတ္တစာ-ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေရှိသော၊
 ဝဇ္ဇေအနပေက္ခာတိ-ဟူသည်ကား၊ သံသာရေ-သံသရာဝဋ်၌၊ နိရာ
 လယာ-တတ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ နေက္ခမ္ဘံ-အဘိနိက္ခမိတိ-ဟူသည်
 ကား၊ နေက္ခမ္ဘတ္ထာယ-တောထွက်အံ့သောငှာ၊ ဂေဟတော-အိမ်မှ၊
 နေက္ခမ္ဘံ-ထွက်၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိ-ရဟန်းပြု၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
 အတ္ထော-အနက်တည်း။

၂၈။ သတ္တာ-သတ္တဝါတို့သည်၊ ဧတေန-ဤလောဘဖြင့်၊ အာလ
 ယန္တိ-တပ်တတ်ကုန်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဧတေနာတိပဒေန-ဧတေန
 ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော-ပြအပ်သော၊ သောလောဘော-ထိုလောဘ
 သည်၊ အာလယော-အာလယမည်၏၊ တဏှာ-တဏှာကို၊ လဗ္ဘတိ-
 ရအပ်၏၊ တဒဘာဝေန-ထိုလောဘတည်းဟူသော တဏှာ၏မရှိခြင်း

ကြောင့်၊ နိရာလယာ-နိရာလယမည်၏။ တတောဇဝ-ထိုတတ်ခြင်း
 ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ဉာတီသု-အဆွေအမျိုးတို့၌၊ တဏှာ
 ဗန္ဓနဿ-တဏှာတည်းဟူသောနှောင်ဖွဲ့ခြင်း၏၊ ဆိန္နတ္တာ-ဖြတ်သည်၏
 အဖြစ်ကြောင့်၊ ဆိန္နဗန္ဓု-ဆိန္နဗန္ဓုမည်၏။ ဇဝံ-သို့၊ ဂီဟိဗန္ဓနာဘာဝံ-လူ
 တို့၏အနှောင်အဖွဲ့မရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒသေတွာ-ပြပြီး၍၊ ဣဒါနိ-
 ဤယခုအခါ၌၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတာနံပိ-ရသေ့ရဟန်းတို့တွင်လည်း၊ ကေသဉ္စိ-အချို့
 သောရဟန်းတို့အား၊ ယံဗန္ဓနံ-အကြင်အနှောင်အဖွဲ့သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်
 ၏၊ တဿာပိ-ထိုအနှောင်အဖွဲ့၏လည်း၊ အဘာဝံ-မရှိသည်ကို၊ ဒသေ
 တံ-ပြအံ့သောငှာ၊ အနပေက္ခာ ကုလေ ဂဏေတိ-အနပေက္ခာ ကုလေ
 ဂဏေဟူသောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ တတ္ထ-ထိုပုဒ်၌၊ (တို့တွင်လည်း
 ဟူ) ကုလေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပဋ္ဌာကကုလေ-အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော
 အမျိုးတို့ကို၊ ဂဏေတိ-ဟူသည်ကား၊ တာပသဂဏေ-ဂိုဏ်းရသေ့တို့ကို၊
 ဗြဟ္မစာရိနောတိ-သတင်းသုံးဖော်တို့ဟူ၍၊ ဝုစ္ဆန္တိ-ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဥပါ
 ဂမုန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဘောပိ-နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ မယံ-
 ငါတို့သည်၊ ဥပါဂမိမှာ-ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

၂၉။ တတ္ထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသီသာမဇ္ဈေ-ဗရာဏသီပြည်
 ၏အနီးဖြစ်သော၊ (ရာဇုယျာနေဟူသောပုဒ်ကိုဲ့၌၊ သောဟူသောအနက်
 ကို ယောနောလိုက်သည်၊) နိပကာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပညဝဇ္ဇော-ပညာရှိ
 ကုန်သော၊ နိရာကုလေတိ-ဟူသည်ကား၊ နေသဉ္စာရရဟိတတ္တာ-လူသွား
 လူလာမှ ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဇနေဟိ-လူတို့ဖြင့်၊ အနာကုလေ-
 နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိသော၊ အပ္ပသဒ္ဓေတိ-ဟူသည်ကား၊ မိဂပက္ခိနံ-
 သားငှက်တို့၏၊ ဥပဋ္ဌပနတောပိ-အနီး၌တည်ရှိခြင်းမှလည်းကောင်း၊
 တေသံ-ထိုသားငှက်တို့၏၊ ဟသိတသဒ္ဓေနပိ-ရွှင်မြူးတူးသောအသံ
 မှလည်းကောင်း၊ ဝိရဟိတတ္တာ-ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အပ္ပ
 သဒ္ဓေန-နည်းသောအသံရှိသော၊ (အသံမရှိသောလည်းဟူ၊) ရာဇုယျာ
 နေဝသာမုတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသီရညော-ဗာရာဏသီမင်း
 ၏၊ ရာဇုယျာနေ-မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ဥဘောနော-နှစ်ယောက်ဖြစ်ကုန်

သော၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဝဿမ-နေကြကုန်၏၊
 တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိက
 ထာ-အစဉ်အတိုင်းသောစကားတည်း၊ အတီတေ-လွန်လေပြီးသော
 ကာလ၌၊ ဣမသ္မိဇေဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌လျှင်၊ ဗောဓိ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဗြဟ္မလောကတော-ဗြဟ္မာပြည်မှ၊ စဝိ
 တွာ-စုတေခဲ့၍၊ အညတရသ္မိ-မထင်ရှားသော၊ ကာသိကဂါမေ-ကာသိက
 မည်သောရွာ၌၊ ဧကဿ-တစ်ယောက်သော၊ မဟာဝိဘဝဿ-များသော
 ဥစ္စာရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏား၏၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဟုတွာ-
 ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုသတို့သားအား၊ နာမဂ္ဂဟနသမယေ-
 အမည်မှည့်အံ့သောကာလ၌၊ ဗောဓိကုမာရောတိနာမံ-ဗောဓိသတို့သား
 ဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ အဿ-ထိုဗောဓိသတို့သား
 အား၊ ဝယပတ္တကာလေပန-အရွယ်ကာလသို့ရောက်သည်ရှိသော်ကား၊
 တက္ကသီလံ-တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ သဗ္ဗသိပ္ပာနိ-ခပ်
 သိမ်းသောအတတ်တို့ကို၊ ဥဂ္ဂဏှိတွာ-သင်ကြား၍၊ ပစ္စဂတဿ-တစ်ဖန်
 ပြန်ခဲ့သော်၊ အနိစ္စမာနကဿေဝ-အလိုမတူဘဲလျှင်၊ မာတာပိတရော-
 အမိအဖတို့သည်၊ သုမဇာတိကံကုလကုမာရိကံ-အမျိုးတူသောသတို့သမီး
 ကို၊ အာနေသုံ-ဆောင်ကုန်၏၊ သာပိ-ထိုသတို့သမီးသည်လည်း၊ ဗြဟ္မ
 လောကာ-ဗြဟ္မာပြည်မှ၊ စုတာဝ-စုတေခဲ့သောမိန်းမဖြစ်၍လျှင်၊ ဥတ္တမရူပ
 ဓရာ-မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သော၊ ဒေဝဇ္ဈရာပဋိဘာဂါ-နတ်သမီး
 နှင့်တူသော အဖို့ရှိ၏၊ တေသံ-ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့အား၊ အနိစ္စ
 မာနာနံဇေဝ-အလိုမတူကြကုန်ဘဲလျှက်၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ အာဝါ
 ဟဝိဝါဟံ-ပေးစားထိမ်းမြားခြင်းကို၊ ကရိသု-ပြုကြကုန်၏၊ ဥဘိန္နံပိ-
 နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နေသံပန-ထိုသူတို့အားကား၊ ကိလေသ
 သမုဒါစာရော-ကိလေသာတည်းဟူသောအကျင့်ကို၊ နဘူတပုဗ္ဗော-
 မကျင့်စဖူးအပ်လေ၊ သရာဂဝသေန-ရာဂနှင့်တကွသောစိတ်ဖြင့်၊ အည
 မညံ-အချင်းချင်း၊ ဩလောကနံ-ကြည့်ခြင်းသည်၊ နဟောသိ-မဖြစ်
 စဖူး၊ သဂ္ဂေ-လူ့ပြည်နတ်ပြည်၌၊ ပဝတ္တာနံ-ဖြစ်ကုန်သော၊ ဣတရေသံ-

ဤသူတို့မှတစ်ပါးကုန်သောသူတို့အား၊ ကာပနကထာ-အဘယ်ဆိုရာ ရှိအံ့နည်း၊ အညမည-အချင်းချင်း၊ ဩလောကန-ကြည့်ခြင်းသည်၊ အဟောသိဇဝ-ဖြစ်သည်သာလျှင်ကတည်း၊ (ဤသို့ ယောဇနာလေ၊) ဇဝ-သို့၊ တေ-ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ပရိသုဒ္ဓသီလာ-စင်ကြယ်သော သီလရှိကုန်သည်၊ အဟောသု-ဖြစ်ကုန်၏။

အပရဘာဂေ-နောက်အဖို့၌၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတာပိတူသု-မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလကံတေသု-ဆလွန်ကြကုန် သော်၊ တေသံ-ထိုမိခင် ဖခင်တို့၏၊ သရီရကိစ္စ-မီးသဂြိုဟ်သောကိစ္စကို၊ ကက္ခာ-ပြုပြီး၍၊ တံ-ထိုသတို့သမီးကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ တံ-သင်နှမသည်၊ ဣမံအသီတိကောဋိဇနံ-ဤကုဋေ ရှစ်ဆယ်ရှိသော ဥစ္စာကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ သုဓေန-ချမ်းသာသဖြင့်၊ ဇီဝါဟိ-အသက်မွေးပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊ အယျပုတ္တ- အရှင်သား၊ တံပန-အရှင်သားသည်ကား၊ ကိ-အသို့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဓနေန-ဥစ္စာဖြင့်၊ ကိစ္စံ-ပြုဖွယ် ကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ အဟံ-ငါသည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိဿာမိ-ရဟန်းပြုလေ အံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကိပန-အသို့နည်း၊ ဣတ္ထိနံပိ- မိန်းမတို့အားလည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ-ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သည်၊ နိဝဇ္ဇတိ-မအပ် ပါသလော၊ ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘဒ္ဒေ-အိုနှမ၊ ဣတ္ထိ နံပိ-မိန်းမတို့အားလည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ-ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ ဝဇ္ဇတိ- အပ်ပေ၏၊ (သင့်တင့်ပေ၏လည်းဟူ၊) ဣတိ-သို့၊ ပုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိ သော်၊ တေနဟိ-ထိုသို့တပြီးကား၊ မယံပိ-အကျွန်ုပ်အားလည်း၊ ဓနေန- ဥစ္စာဖြင့်၊ ကိစ္စံ-ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ အဟံပိ-အကျွန်ုပ်သည် လည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိဿာမိ-ရဟန်းပြုပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တေဥ ဘောပိ-ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်လည်း၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ဝိဘဝံ-စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ-စွန့်၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ နိက္ခမိတွာ-အိမ်မှထွက်၍၊ အရညံ-တောသို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်လေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ဥဇ္ဈာစရိယာယ-ခွက်လက်စွဲ

လျက်၊ ဖလာဖလေဟိ-သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့်၊ ယာပေန္တော-မျှတကြ
ကုန်လျက်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာသုခေနော-ရဟန်း၏ချမ်းသာဖြင့်လျှင်၊ ဒံသသံဝစ္ဆ
ရာနိ-ဆယ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ လောဏမ္ဘိလသေဝနတ္ထာယ-
ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သောငှာ၊ ဇနပဒစာရိကံ-ဇနပုဒ်ဒေသစာရိကို၊ စရန္တာ-
သွားကုန်လျက်၊ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ-ဗာရာဏသီပြည်
သို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ ရာဇယျာနေ-မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ဝသိသု-နေကုန်
၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ရာဇယျာနေ ဝသာမုဘောတိအာဒိ-ရာဇယျာနေ
ဝသာမုဘော အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၃၀။ အထ-ထိုနောင်မှ၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီ
မင်းသည်၊ ဥယျာနကီဠ-ဥယျာဉ်ကစားခြင်းသို့၊ ဂတော-သွားသည်
ရှိသော်၊ ဥယျာနဿ-ဥယျာဉ်၏၊ ဧကပဿေ-နံပါးတစ်ဖက်၌၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ
သုခေန-ရသေ့ရဟန်းချမ်းသာဖြင့်၊ ဝိတိနာမေန္တာနံ-လွန်စေကုန်သော၊
တေသံ-ထိုနှစ်ယောက်သောရသေ့တို့၏၊ သမိပဋ္ဌာနံ-အနီးဖြစ်သောအရပ်
သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ပရမပါသာဒိကံ-အလွန်လျှင်ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ
သော၊ ဥတ္တမရူပဓရံ-မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သော၊ ပရိဗ္ဗာဇိကံ-ပရ
ပိုက်ရသေ့မကို၊ ဩလောကေန္တော-ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ကိလေသဝဿေ
န-ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော-ကြိုက်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိ
သည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ အယံပရိဗ္ဗာဇိကာ-
ဤပရပိုက်ရသေ့မသည်၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ကိဟောတိ-အဘယ်သို့ရှိ
သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ တေနစ-ထိုဆရာနှင့်ကား၊ ပရိဗ္ဗာ
ဇိကာယ-ပရပိုက်ရသေ့မအား၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုမျှသောကိစ္စသည်၊
နဟောတိ-မဖြစ်ဘူး၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ ဧကပဗ္ဗဇ္ဇာယ-ရသေ့ရဟန်းတူ
သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇိတာ-ရဟန်းပြု၏၊ အပိစခေါပန-စင်စစ်သော်
ကား၊ ဂီဟိကာလေ-လူဖြစ်သောကာလ၌၊ ပါဒပရိစာရိကာ-ခြေရင်း
အလုပ်အကျွေးသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိ
သော်၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အယံ-ဤရသေ့သည်၊ ဧတဿ-
ထိုရသေ့မအား၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုယှက်ဖူးသောအမှုသည်၊ နဟောတိ-

မဖြစ်စဖူး၊ အပိစခေါပန-စင်စစ်သော်ကား၊ ဂီဟိကာလေ-လူဖြစ်သော
ကာလ၌၊ အဿ-ဤရသေ့၏၊ ပါဒပရိစာရိကာ-ခြေရင်းအလုပ်အကျွေး
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ယံနနာယဒိပန-အကယ်၍ကား၊ အဟံ-
ငါသည်၊ ဣမံ-ဤရသေ့မကို၊ အန္တေပူရံ-နန်းတွင်းသို့၊ ပဝေသေယျံ-
သွင်းရမူကား၊ ယန္တုန-ကောင်းလေစွ၊ တေနော-ထို့ကြောင့်လျှင်၊
အဿ-ဤရသေ့၏၊ ဣမိဿာ-ဤရသေ့မအား၊ ပဋိပတ္တိ-အမူအရာ
အကျင့်ကို၊ ဇာနိဿာမိတိ-သိရလတ္တံ့ဟု၊ အန္တဗာလော-အလွန်မိုက်သည်
ဖြစ်၍၊ တတ္ထ-ထိုရသေ့မ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တံ-နှစ်သက်
သောစိတ်ကို၊ နိဝါရေတုံ-တားမြစ်အံ့သောငှါ၊ အသက္ကောန္တော-မတတ်နိုင်
သည်ဖြစ်၍၊ အညတရံ-တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသံ-ယောက်ျားကို၊
အာဏာပေသိ-စေ၏၊ ဣမံပရိဗ္ဗာဇိကံ-ဤပရပိုက်ရသေ့မကို၊ ရာဇနိဝေ
သနံ-မင်းနန်းအိမ်သို့၊ တွံ-သည်သင်၊ နေဟိ-ဆောင်လေလော့၊ ဣတိ-
သို့၊ အာဏာပေသိ-စေလိုက်၏။

သော-ထိုယောက်ျားသည်၊ တဿ-ထိုဗာရာဏသီမင်း၏၊
ဝစနံ-စကားကို၊ ပဋိသုဏိတွာ-တစ်ဖန်ကြားရလေ၍၊ လောကေ-လူ၌၊
အဓမ္မော-မတရားသောမူသည်၊ ဝတ္တတိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိအာဒိနိ-ဤသို့၊
အစရှိသောစကားတို့ကို၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တံ-ထိုရသေ့မကို၊ ပရိဒေဝမာနံ
ဧဝ-ငိုကျွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ပါယာသိ-သွားလေ၏၊ ဗောဓိ
သက္ကော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿာ-ထိုရသေ့မ၏၊ ပရိဒေဝနံ-
ငိုကျွေးသော၊ သဒ္ဓံ-အသံကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ဧကဝါရံ-တစ်ကြိမ်၊
ဩလောကေတွာ-ကြည့်လိုက်၍၊ ပုန-တဖန်၊ နဩလောကေသိ-
မကြည့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တေသု-ထိုမင်းတို့၌၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ပဒေါ
သေတွာ-အမျက်ရှိစေ၍၊ သစေပနဝါရေဿာမိ-အကယ်၍တားထားဘိ
အံ့၊ မယံ-ငါ့အား၊ သီလဿ-သီလ၏၊ အန္တရာယော-အန္တရာယ်သည်၊
ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ သီလပါရမိယေဝ-သီလပါရမီကိုသာ
လျှင်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်လျက်၊ နိသီဒိ-နေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊
ဥယျာနဒဿနံ ဂန္ဓာ ရာဇာ အဒ္ဓသ ပြာဟ္မဏန္တိအာဒိ-ဥယျာနဒဿနံ

ဂန္ဓာ၊ ရာဇာ အဒ္ဓဿ ဗြာဟ္မဏိ-အစရှိသောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တုယေသာ ကာ ကဿ ဘရိယာတိ-
ဟူသည်ကား၊ တာပသ-ရှင်ရသေ့၊ တုယံတဝ-ရှင်ရသေ့အား၊
ဧသာ-ဤရသေ့မသည်၊ ကာ-အဘယ်သို့တုံနည်း၊ ကိဘရိယာ-အဘယ်
သူ၏ မယားနည်း၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ ဘဂိနီ-နှမဖြစ်သလော၊
ဣတိဝါ-ဤသို့လည်းကောင်း၊ သမာနာကဿ-အမျိုးအဆွေဟူသော
သဘောရှိသော၊ အညဿ-တစ်ပါးသောသူ၏၊ ဘရိယာ-မယားလော၊
ဣတိဝါ-ဤသို့လည်းကောင်း။

၃၁။ န မယံ ဘရိယာ ဧသာတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-မင်း
ကြီး၊ ဧသာ-ဤရသေ့မသည်၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဂိဟိကာလေ-လူဖြစ်သော
ကာလ၌၊ ဘရိယာ-မယားသည်၊ ကာမဉ္စအဟောသိ-အကယ်၍ကား
ဖြစ်ဖူးလေ၏ရှင်၊ ပနတထာပိ-ထိုသို့ဖြစ်လေငြားသော်လည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ
ကာလတော-ရဟန်းပြုသောကာလမှ၊ ပဠာယ-စ၍၊ ဧသာ-ဤမိန်းမ
သည်၊ မယံ-ငါ၏၊ ဘရိယာ-မယားသည်၊ န-မဟုတ်၊ အဟံပိ-
ငါသည်လည်း၊ ဧတိဿာ-ထိုရသေ့မ၏၊ နဿမိကော-အရှင်မဟုတ်၊
ကေဝလံပန-စင်စစ်သော်ကား၊ သဟဓမ္မာ-အတူတကွတရားကျင့်သော၊
ဧကသာသနီ-သတင်းသုံးဘော်တည်းဟု၊ အဟမ္မိ-ငါသည်လည်း၊
ပရိဗ္ဗာဇကော-ပရပိုက်ရသေ့တည်း၊ အယမ္မိ-ဤရသေ့မသည်လည်း၊
ပရိဗ္ဗာဇိကာ-ပရပိုက်ရသေ့မတည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ သမာနဓမ္မာ-တူသော
ရဟန်းအကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဗ္ဗာဇကသာသနေ-ပရပိုက်တို့၏
သာသနာ၌၊ ဧကသာသနီ-တူသောအဆုံးအမရှိသော၊ သဗြဟ္မစာရိနီ-
အတူတကွ သတင်းသုံးဘော်တည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း။

၃၂။ တိဿာ သာရတ္ထဂမိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာမရာဂေန-
ကာမရာဂဖြင့်၊ သာရတ္ထော-တတ်မက်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊
ပဋိဗဒ္ဓေါ-ကြိုက်နှစ်သက်၏၊ (အစွဲရှိ၏လည်းဟူ၊) ဂါဟာပေတွာန
စေဋ္ဌကေတိ-ဟူသည်ကား၊ စေဋ္ဌကေဟိ-စေအပ်သောသူတို့ကို၊ ဂဏှာပေ

တွာ-ယူစေ၍၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ စေဋ္ဌကေ-
 အစေအပါးဖြစ်ကုန်သော၊ ရာဇပူရိသေ-မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို၊
 အာဏာပေတွာ-စေလိုက်၍၊ တံ ပရိဗ္ဗာဇိကံ-ထိုပရိပိုက်မကို၊ ဂဏှာပေ
 တွာ-ယူစေ၍၊ နိပ္ပိဋ္ဌယန္တော ဗလသာတိ-ဟူသည်ကား၊ တံ-ထိုရသေ့မ
 ကို၊ အနိစ္ဆမာနံဇဝ-အလိုမတူဘဲလျှင်၊ အာကမုနပရိကမုနာဒီနာ
 -ရှေ့သို့ငင်ခြင်း၊ နောက်သို့တွန်းခြင်း အစရှိသည်ဖြင့်၊ နိပ္ပိဋ္ဌယန္တော-
 နှိပ်စက်လျက်၊ ဗာဓေန္တော-ညှင်းဆဲလျက်၊ တထာပိ-ထိုသို့သော အမှု
 အရာဖြင့်၊ အဂစ္ဆန္တိ-လိုက်ရလေသော်၊ ဗလသာ ဗလက္ကာရေန-အနိုင်
 အထက်ဖြင့်၊ ရာဇပူရိသေဟိ-မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို၊ ဂဏှာပေတွာ-
 ယူစေ၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အန္တေပူရ-နန်းအိမ်တွင်းသို့၊ ပဝေသေသိ
 -သွင်းစေ၏။

၃၃။ သြဒပတ္တိကိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဒကပတ္တံ-ရေခွက်ကို၊
 အာမသိတွာ-သုံးသပ်၍၊ ဂဟိတဘရိယာ-ယူအပ်သောမယားသည်၊
 သြဒပတ္တိကာနာမ-ပေးစားထိမ်းမြားသောမယားမည်၏၊ ဣဒံစနံ-ဤ
 သြဒပတ္တိကိနိမယားဟူသောစကားကို၊ ပုရာဏဒုတိယိကာဘာဝေန-
 မယားကြီး၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဥပလက္ခဏမတ္တန္တိ-မှတ်အပ်သော အပိုင်းအခြား
 စကားဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ-မှတ်အပ်၏၊ သာပနဘရိယာ-ထိုပေးစားထိမ်းမြား
 သော မယားသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏဝိဝါဟဝသေန-ပုဏ္ဏားတို့၏ ပေးစား
 ထိမ်းမြားခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ မာတာပိထူဟိ-မိခင် ဖခင်တို့သည်၊
 သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို၊ သမ္ပပဋိပါဒိတာ-ရောက်စေအပ်သောမယား
 တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ရေခွက်၌ ရေကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစေသောဟု
 လက်ကိုချစေ၍ ပေးစားထိမ်းမြားသော မယားသည်၊ လောက၌ မယား
 ကြီးမည်၏၊ မြတ်သော ထိမ်းမြားခြင်းဖြစ်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာအမွေကို
 ရောက်စေအပ်သောမယား မည်၏ဟူလိုသည်၊) သြဒပတ္တိကိယာတိပဒံ-
 သြဒပတ္တိကိယာဟူသောပုဒ်သည်၊ ဘာဝေန-ကြိယာတစ်ခုဖြင့်၊ ဘာဝ
 လက္ခဏေ-ကြိယာတစ်ခုကို မှတ်ကြောင်း၌၊ ဘုမ္မံ-သတ္တမိဝိဘတ်တည်း၊
 (ဘာဝေနဘာဝလက္ခဏေ ဘုမ္မံ၏အရကို ဂါထာ၌ သြဒပတ္တိယာ မယံ

သဟဇာတာ ဧကသာသနီ အာကဗျံ တွာနိယန္တိယာဟူသောပါဌ်ဌ်အနက်
 ယောဇနာလိုသည်မှာ၊) မယံ-ငါ၏၊ သဟဇာတာ-သဟဇာတာယ-
 ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့်တူသော၊ ဧကသာသနီ-ဧကသာသနီယာ-တူသော
 အဆုံးအမရှိသော၊ ဩဒပတ္တကိယာ-မိဘပေးစား ထိမ်းမြားသောမယား
 ကို၊ အာကဗျံ တွာ-ငင်၍၊ နိယန္တိယာ-ဆောင်အပ်လေသည်ရှိသော်ဟု၊
 ဘာဝေန-ဘာဝလက္ခဏာ အနက် ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊ သဟဇာ
 တာဧကသာသနီပုဒ်နှောင်လည်း၊ ဘုမ္မတ္ထေပစ္စတ္တံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်
 သောကြောင့် ဂါထာဗန္ဓအားဖြင့်၊ ပထမာဝိဘတ်ရှိလေသည်၊ အနက်အား
 ဖြင့်မူကား၊ ဘုမ္မတ္ထေလက္ခဏာ ဝန္တသတ္တမီဟု ယူစေလိုသည်၊ သဟဇာ
 တာ-တူသောသဘောရှိသော၊ တေနေဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဧကသာသ
 နီတိ-ဧကသာသနီဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ ဧကသာသနီတိစက္ကဒံ
 ပဒံ-ဧကသာသနီဟူသော ဤပုဒ်သည်လည်း၊ ဘုမ္မတ္ထေလက္ခဏာဝန္တ
 သတ္တမီအနက်၌၊ ပစ္စတ္တံ-ပထမာဝိဘတ်တည်း၊ ဧကသာသနီယာ-
 တူသောအဆုံးအမရှိသော၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်
 ကည်း၊ နယန္တိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ နိယန္တိယာ-ဆောင်ယူအပ်လေသည်
 ရှိသော်၊ ကောပေါမေဥပပဇ္ဇထာတိ-ဟူသည်ကား၊ အယံ-ဤရသေ့မ
 သည်၊ တေ-သင်ရှင်ရသေ့၏၊ ဂီဟိကာလေ-လူဖြစ်သောကာလ၌၊
 ဘရိယာ-မယားတည်း၊ ဗြာဟ္မဏီ-ရသေ့မသည်၊ သီလဝတီ-သီလနှင့်
 ပြည့်စုံ၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတကာလေစ-ရဟန်းဖြစ်သောကာလ၌ကား၊ သဗြဟ္မ
 စာရိနိဘာဝတော-သီတင်းသုံးဘော် ဖြစ်သောအားဖြင့်၊ သဟဇာတာ-
 အတူတကွဖြစ်သော၊ ဘဂိနီ-နှမတည်း၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုရသေ့၊ သာ-
 ထိုရသေ့မကို၊ တုယံ-သင်၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ ဗလက္ကာရေန-အနိုင်
 အထက်ဖြင့်၊ အာကဗျံ တွာ-ယူငင်၍၊ နိယတိ-ဆောင်အပ်၏၊ တေ-
 သင်ရသေ့၏၊ ပုရိသဘာဝံ-ယောက်ျား၏အဖြစ်ကို၊ ဝိဗာတေ-ညှင်းဆဲ
 ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ နိယျာတေ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊
 ပုရိသမာနေန-ယောက်ျား၏မာနဖြင့်၊ ဥဿာဟိတော-အားထုတ်သည်
 ရှိသော်၊ စီရကာလသယိတော-ကြာမြင့်စွာ ကာလကြာသည်ရှိသော်၊

ကေနစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ပုရိသေန-ယောက်ျားသည်၊ ဝမ္ဘိကဗိ
လတော-တောင်ပို့၏အတွင်းမှ၊ နိဟရိတွာ-ထုတ်၍၊ ဃဒ္ဓိတော-ရိုက်
ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုသုတိ-သုသုဟူ၍၊ ဖြုတ်ဖြုတ်ဟူ၍လည်းဟူ၊
ဖဏံ-ပါးပျဉ်းကို၊ ကရောန္တော-ပြုသော၊ အာသိဝိသောဝိယ-မြွေဟောက်
ကဲ့သို့၊ မေ-ငါ၏၊ စိတ္တကောပေါ-စိတ်ဒေါသသည်၊ သဟသာ-အလျင်
တဆော၊ ဝုဋ္ဌာသိ-ထသည်ဖြစ်အံ့။

၃၄-၅။ သဟကောပေ သမုမ္မန္နောတိ-ဟူသည်ကား၊ ကောပုပ္ဖတ္တိယာ-
ဒေါသဖြစ်သည်နှင့်၊ သဟ-တကွ၊ တဿ-ထိုဒေါသစိတ်၏၊ ဥပ္ပတ္တိ
သမနန္တရမေဝ-ဖြစ်သောအခြား၌ပင်လျှင်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း၊ သိလဗ္ဗတမနုဿရိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ အာဝဇ္ဇေတိ-ဆင်ခြင်၏၊ တတ္ထေ
ဝကောပံနိဂ္ဂဏိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံဧဝအာသနေ-ထိုနေရာ၌ပင်လျှင်၊
ယထာနိသိန္နောဝ-တိုင်လျှက်ပင်လျှင်၊ တံကောပံ-ထိုအမျက်ကို၊ နိဝါရေ
သိ-တားမြစ်၏၊ နာဒါသိဝ္ဗုဓံတူပရိတိ-ဟူသည်ကား၊ တတောဧကဝါ
ရုပ္ပတ္တိတော-ထိုတစ်ကြိမ်ဒေါသဖြစ်သည်မှ၊ ဥပရိဥဒ္ဓံ-အထက်နောက်
ကာလ၌၊ ဝဗ္ဗိတုံ-ပွားများခြင်းငှာ၊ နအဒါသိ-မပေး၊ ဣဒံ-ဤစကားကို၊
ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ကောပေ-ဒေါသသည်၊
ဥပန္နမတ္ထေဧဝ-ဖြစ်ကာမျှ၌ပင်လျှင်၊ ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇက-ဘုရားဆုကို
ကိုတောင်းသောအိုပရပိုက်၊ တံ-သင်သည်၊ သဗ္ဗပါရမီယော-ခပ်သိမ်း
ကုန်သောပါရမီတို့ကို၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ်တော်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဈိတုကာမောနန-ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှာ အလိုရှိ
သည်မဟုတ်လေလော့၊ တဿတေ-ထိုသင်အား၊ သီလမတ္ထေ-သီလ
ဆောက်တည်ကာမျှသည်၊ သတိပိ-ရှိသော်လည်း၊ ဣဒံ-ဤသီလပါရမီ
သည်၊ ဥပလက္ခဏံကိ-မှတ်ကာမျှသာမဟုတ်လေလော့၊ တယိဒံတံ
ဣဒံ သီလံ-ဤသီလပါရမီသည်၊ ဝုန္တံ-နွားတို့၏၊ ခုရမတ္ထောဒကေ-ခွာ
အတိုင်းအရှည်ရှိသောရေ၌၊ ဩသီဒန္တဿ-နစ်သောယောက်ျားအား၊
မဟာသမုဒ္ဒဿ-မဟာသမုဒ္ဒရာ၏၊ ပရတီရံ-ထိုမှာတက်ကမ်းကို၊ ဂဏှိ

တုကာမတာဝိယ-လှမ်းယူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကဲ့သို့၊ ဟောတိ-
ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဘာသိတွာ-မည်တမ်း၍၊
ပဋိသင်္ခါနဗလေန-ဆင်ခြင်ခြင်းအားအစွမ်းဖြင့်၊ တသ္မိဇဝဓဏေ-ထိုခဏ
၌ပင်လျှင်၊ ကောပံ-အမျက်ဒေါသကို၊ နိဂ္ဂဟေတွာ-နှိပ်၍၊ ပုန-တစ်ဖန်၊
ဥပ္ပဇ္ဇနဝသေန-ဖြစ်ပြန်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဿ-ထိုဒေါသစိတ်အား၊
ဝဗ္ဗိတုံ-ပွားများစိမ့်သောငှာ၊ နအဒါသိ-ငါမပေး၊ ဣတိအယံ-ဤသည်
လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ယဒိ နံ ဗြာဟ္မဏိန္ဒြိ
အာဒိ-ယဒိ နံ ဗြဟ္မဏိ အစရှိသောစကားကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

တဿ-ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိ
တဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ပရိဗ္ဗာဇက-အိုပရပိုက်ရဟန်း၊ တေ-သင်၏၊
တံဗြာဟ္မဏိ-ထိုသီတင်းသုံးဆော်ရသေ့မကို၊ သောရာဇာဝါ-ထိုမင်းသည်
လည်းကောင်း၊ အညော-တစ်ပါးသော၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူသည်လည်းကောင်း၊ နိသိတာယ-ဆာအပ်ပြီးသော်၊ တိဏှာယပိ
-ထက်လှစွာသော၊ သတ္တိယာ-ဒါးလုံဖြင့်၊ ကောဇ္ဈေယျ-ထိုးငြားအံ့၊
ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ-အပိုင်းအပိုင်း၊ ယဒိဆိန္ဒေယျ-အကယ်၍ဖြတ်ငြားအံ့၊
ဧဝံသန္တေပိ-ဤသို့အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်လေသော်လည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
သီလံ-ဆောက်တည်အပ်သော၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ နေဝဘိန္ဒေ
ယျ-မဖျက်ရာ၊ ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဗောဓိယာဇေ
-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ ကာရဏာ-အကြောင်းကြောင့်၊
နေဝဘိန္ဒေယျ-မဖျက်ရာ၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသောအရာတို့၌၊ အခဏ္ဍိတ
သီလေနေဝ-မကျိုးမပျက်သောသီလဖြင့်သာလျှင်၊ သမ္မောမိ-သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ်တော်ကို၊ ပါပုဏိတုံ-ရောက်ခြင်းငှါ၊ သက္ကာ-တတ်နိုင်ကောင်း၏၊
ဣတရေန-ဤမှတစ်ပါးကျိုးပျက်သောသီလဖြင့်၊ ပါပုဏိတုံ-ရောက်ခြင်း
ငှါ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း။

၃၆။ နမေ သာဗြဟ္မဏိဒေသာတိ-ဟူသည်ကား၊ သာဗြဟ္မဏိ-
ထိုရသေ့မသည်၊ ဇာတိယာစ-ဇာတိအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂေါတ္ထ
နစ-အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကုလပ္ပဒေသေနစ-အမျိုးအားဖြင့်

လည်းကောင်း၊ အာစာရ သမ္ပတ္တိယာစ-အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသောအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ စိရပရိစယေန-ကြာမြင့်စွာလုပ်ကျွေးလေသဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာဒိဂုဏသမ္ပတ္တိယာစ-ရဟန်းဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ
 သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ သဗ္ဗပ္ပကာရေန-အလုံးစုံသော အခြင်း
 အရာအားဖြင့်၊ (အခြင်းအရာကြောင့်လည်းဟူ၍) မေမယာ-ငါသည်
 နဒေဿာ နအပ္ပိယာဇဝ-မချစ်အပ်သည်သာတည်း၊ တဿာ-ထိုရသေ့မ
 အား၊ မမ-ငါ၏၊ အပိယဘာဝေါ-မချစ်အပ်သောသဘောသည်၊
 ကောစိ-တစ်စုံတစ်ခုမျှသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ နပိ မေ ဗလံ နဝိဇ္ဇတီတိ-
 ဟူသည် ကား၊ မယံ ပိ-ငါ့အားလည်း၊ ဗလံ-အစွမ်းသတ္တိသည်၊
 နဝိဇ္ဇတီ-မရှိသည်၊ န-မဟုတ်၊ အတ္ထိဇဝ-ရှိသည်သာတည်း၊ ဟိသစ္စံ-
 မှန်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ နာဂဗလော-ဆင်ပြောင်၏အားကဲ့သို့သောအား
 ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ထာမသမ္ပန္နော-အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဣစ္ဆမာ
 နော-အလိုရှိသော်၊ သဟသာ-အဆောထလျှင်၊ ဝုဋ္ဌဟိတွာ-ထ၍၊ တံ
 -ထိုရသေ့မကို၊ အာက ဗေ န္တေ-ငင်ကုန်သော၊ ပူရိသေ-ယောက်ျား
 တို့ကို၊ နိပ္ပေါဏေတွာ-ရိတ် ခတ်လိုက်၍၊ တံ-ထိုရသေ့မကို၊ ဂဟေတွာ
 -ယူ၍၊ ယထိစ္ဆိတဋ္ဌာနံ-အလို ရှိတိုင်းသောအရပ်သို့၊ ဂန္တု-သွားအံ့သော
 ငှါ၊ သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏၊ သဗ္ဗညုတံ ပိယံ မယုန္တိ-ဟူသည်ကား၊
 တတောပရိဗ္ဗာဓိကတော-တို့ပရပိုက် ရသေ့မထက်၊ သတဂုဏေန-
 အရာသော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန-အထောင်သော
 ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုတသဟ သာဂုဏေန-အသိန်းသော
 ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ မေဝ-သဗ္ဗညုတ
 ဉာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ မယံမယာ-ငါသည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊
 ပိယံ-ချစ်အပ်၏၊ တသ္မာ သီလံမနုရက္ခိဿန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တေနကာ
 ရဏေန-ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ သီလမေဝ-
 သီလကိုသာလျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ အနုရက္ခိဿံ-အစဉ်အတိုင်းစောင့်
 အပ်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သောရာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဥယျာ

နေ-ဥယျာဉ်၌၊ ပပဉ္စ-ကြာသည်ကို၊ အကတွာဝ-မပြုမူ၍လျှင်၊ သီဃ
တရံ-လျင်စွာ၊ ယရံ-နန်းအိမ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ တံပရိဗ္ဗာဇိကံ-
ထိုပုရပိုက်မရသေ့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ မဟန္တေန-များစွာ
သော၊ ယဿေန-အခြံအရံဖြင့်၊ နိမန္တသိ-ဖိတ်၏၊ သာ-ထိုရသေ့မသည်၊
ယသဿ-အခြံအရံ၏၊ အဂုဏဉ္စ-ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗ
ဇ္ဇာယ-ရဟန်းရသေ့၏၊ ဂုဏဉ္စ-ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တ
နော-မိမိ၏၊ ဗောဓိသတ္တဿစ-ဘုရားလောင်း၏လည်းကောင်း၊ မဟန္တ-
များစွာသော၊ ဘောဂက္ခန္ဓ-များသောဥစ္စာစုကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ သံဝေ
ဂေန-သံဝေဂဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတဘာဝဉ္စ-ရဟန်း၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊
ကထေသိ-ဟောပြော၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ကေနစိပရိယာ
ယေန-တစ်စုံတစ်ခုသောပရိယာယ်ဖြင့်၊ တဿာ-ထိုရသေ့မ၏၊ မနံ-
စိတ်ကို၊ အလဗ္ဘန္တော-မရသည်ဖြစ်၍၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ အယံပရိဗ္ဗာဇိကာ-
ဤရသေ့မသည်၊ သီလဝတီ-သီလရှိ၏၊ ကလျာဏဓမ္မာ-ကောင်းသော
အကျင့်ရှိ၏၊ သောပိပရိဗ္ဗာဇကော-ထိုပရပိုက်သည်လည်း၊ ဣမာယ-
ဤရသေ့မကို၊ အာကမ္ပိတွာ-ငင်၍၊ နိယမာနာယ-ဆောင်အပ်သည်
ရှိသော်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ဝိပ္ပကာရံ-ဖောက်ပြန်ခြင်းကို၊ နဒ
ဿေသိ-မပြု၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံသောအမှုအရာတို့၌၊ နိရပေက္ခစိတ္တော-
ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိ၏၊ ဧဝရူပေသု-ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊
ဂုဏဝန္တေသု-ဂုဏ်ရှိသောသူတို့၌၊ မေ-ငါ့အား၊ ယံ-အကြင်အမှုကို၊
ဝိပ္ပကာရော-ဖောက်ပြန်မိခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိချေ၏၊ ဧတံ-ဤအမှုသည်၊
မေ-ငါ့အား၊ ခေါ-စင်စစ်၊ နပတိရူပံ-မလျောက်ပတ်၊ ယံနနယဒိပန-
အကယ်၍ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣမံပရိဗ္ဗာဇိကံ-ဤပုရပိုက်ရသေ့မကို၊
ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဥယျာနံ-ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ဣမဉ္စ-ဤရသေ့မ
ကိုလည်းကောင်း၊ တဉ္စပရိဗ္ဗာဇကံ-ရသေ့ကိုလည်းကောင်း၊ ခမာံ ပေယျံန
န-ကန်တော့ရမှုကားကောင်း၏၊ (သည်းခံစေရမှုကား ကောင်း၏
လည်းဟူ၊) ဣတိဧဝရူပံ-ဤသို့ကား၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပရိဗ္ဗာဇိကံ-
ပရပိုက်ရသေ့မကို၊ ဥယျာနံ-ဥယျာဉ်သို့၊ ပုရိသေ-မင်းစေယောကျ်ား

တို့ကို၊ အာနေထာတိ-ဆောင်ကြကုန်ဟု၊ အာဏာပေတွာ-စေလိုက်၍၊
သယံပိ-မိမိကိုယ်တိုင်လည်း၊ ပဌမတရ-ရှေးဦးစွာ၊ ဂန္ဓာ-သွား၍၊ ဗောဓိ
သတ္တံ-ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ကပ်လေ၍၊ ဘောပဗ္ဗဇ္ဇိတ-
အိုရှင်ရသေ့၊ မယာ-ကျွန်ုပ်သည်၊ တာယပဗ္ဗဇ္ဇိကာယ-ထိုရသေ့မကို၊
နိယမာနာယ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ကိ-အသို့
နည်း၊ ကောပေါ-အမျက်ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ထ-ဖြစ်လေသလော၊
ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
ဥပ္ပဇ္ဇိ မေ န မုစ္စိတ္ထ-ပ-ခိပ္ပ မေဝ နိဝါရယိန္တိ-ဥပ္ပဇ္ဇိ မေ နမုစ္စိတ္ထ-ပ-
ခိပ္ပမေဝ-နိဝါရယိ-ဟူသောဂါတာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ မေ-ငါ့အား၊ ကော
ပေါ-ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ ကောပံ-ဒေါသကို၊
နမုစ္စိတ္ထ-မလွှတ်၊ မေ-ငါ၏၊ ဇီဝတော-ကိုယ်မှ၊ ကောပေါ-ဒေါသသည်၊
နမုစ္စိတ္ထ-မလွှတ်၊ ယထာ-ဥပမာသော်ကား၊ ဝိပုလ-အခါမဲ့ပြန်ပြော
သော၊ ဝုဠိ-မိုးရည်သည်၊ ရဇ-မြူကို၊ ခိပ္ပမေဝ-လျင်စွာလျှင်၊ နိဝါရေ
တိဣဝ-တားဘိသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထို့အတူအဟံ-ငါသည်၊ ကောပံ-
အမျက်ဒေါသကို၊ နိဝါရယိ-တားမြစ်ပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊
တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ရာဇ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဧသ
ဧသော-ပရိဗ္ဗာဇကော-ဤပရပိုက်ရသေ့သည်၊ ကောပမေဝ-ဒေါသကို
သာလျှင်၊ သန္ဓာယ-ရည်ရွယ်၍၊ ကိန္နုခေါ-အသို့လျှင်၊ ဝဒတိ-ဆိုလေ
သလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊ ကိဉ္စိသိပ္ပာ
ဒိကံ-စိုးစဉ်းသောအတတ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ဝဒတိ-ဆိုလေသ
လော၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ ပုစ္ဆိ-မေးပြန်၏။

မေးသောဂါထာကား၊ ဘောပဗ္ဗဇ္ဇိတ-အိုရှင်ရသေ့၊ တေ-ရှင်
ရသေ့အား၊ ကိ-အဘယ်ကြောင့်ကား၊ ကောပေါ-ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-
ဖြစ်၏၊ ကိ-အဘယ်ကြောင့်ကား၊ တေ-သင်၏၊ ကောပံ-ဒေါသကို၊
နောမုစ္စိ-မလွှတ်သနည်း၊ ကိ-အဘယ်ကြောင့်ကား၊ ဇီဝတော-ကိုယ်မှ၊
ကောပေါ-ဒေါသသည်၊ နောမုစ္စိ-မလွှတ်လေသနည်း၊ ဝိပုလံ-အခါမဲ့

ပြန်ပြောစွာရွာသော၊ ဝုဋ္ဌိ-မိုးရည်သည်၊ ရင်-မြူကို၊ နိဝါရေတိဇေ-
တားဘိနိုင်သကဲ့သို့၊ ကတမံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ တံ-သင်သည်၊ နိဝါ
ရယိ-တားမြစ်နိုင်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေးပြန်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကဝါရံ-တစ်
ကြိမ်၊ မေ-ငါ့အား၊ ကောပေါ-အမျက်ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏၊
ပုန-တစ်ဖန်၊ နဥပ္ပဇ္ဇိ-မဖြစ်၊ နမုစိတ္တာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာယဝစီဝိ
ကာရုပ္ပာဒနဝသေန-ကာယဝိညာတ်၊ ဝစီဝိညာတ်ကို ဖြစ်စေသည်၏
အစွမ်းဖြင့်၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ နမုစိတ္တ-မလွတ်၊ နံ-ထိုဒေါသကို၊ ဗဟံ-အပ
သို့၊ ပဝတ္တိတံ-ဖြစ်စေသောငှာ၊ နဝိဿဇ္ဇေသိ-မလွတ်၊ ဣတိအယံ-ဤ
သည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ရင်ဝဝိပူလာဝုဋ္ဌိတိ-ဟူသည်ကား၊
ယထာနာမ-ဥပမာသော်ကား၊ ဂိမ္မာနံ-နွေလတို့၏၊ ပစ္ဆိမေ-အဆုံးဖြစ်
သော၊ မာသေ-နယုန်လ၌၊ ဥပ္ပန္နရင်-ဖြစ်သောမြူကို၊ ဝိပုလံ-ပြန်ပြော
စွာထသော၊ အကာလဝုဋ္ဌိ-အခါမဲ့ရွာသောမိုးသည်၊ ဌာနသော-တစ်ခဏ
ခြင်းလည်ရာဖြစ်သောအကြောင်းအားဖြင့်၊ နိဝါရေတိယထာ-တားမြစ်နိုင်
လေသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထိုအတူ၊ တံ-ထိုဒေါသကို၊ ဝုပသမန္တော-ငြိမ်း
စေလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ နိဝါရယိ နိဝါရေသိ-တားမြစ်နိုင်၏၊ ဣတိ-
အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-တိုဗျာရာဏသီမင်းအား၊ မဟာပုရိ
သော-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ နာနပ္ပကာရေန-အထူးထူး အပြားပြားအား
ဖြင့်၊ ကောပေ-အမျက်ဒေါသ၌၊ အာဒီနဝံ-အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော-
ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယမိ ဇာတေ န ပဿတိ-ပ-သုက္ကပက္ခေဝ
စန္ဒိမာတိဂါထာ ဟိ-ယမိ ဇာတေ န ပဿတိ-ပ-သုက္ကပက္ခေဝ
စန္ဒိမာဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားတို့ကို၊ ဒေသေသိ-ဟော၏။

ဤဂါထာကိုကား၊ ဤစရိယာ ပိဋကတ်၌၊ မဟာစူဠဗောဓိဇာတ်
နိပါတ်ကျမ်း၌ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဂါထာတို့၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-
မင်းမြတ်၊ ဒုဓမ္မဇော-ပညာမရှိသောသူသည်၊ ယမိ-အကြင်အမျက်ဒေါသ
သည်၊ ဇာတေ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အတ္ထံ-မိမိ၏အကျိုးသူတစ်ပါး၏

အကျိုးကို၊ နဝဿတိ-မမြင်လေ၊ သာဓု-သူတော်ကောင်းသည်။ ယမိ-
 အကြင်အမျက်ဒေါသသည်။ အဇာတေ-မဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အတ္ထံ-မိမိ
 ၏အကျိုး တစ်ပါးသူ၏အကျိုးကို၊ ပဿတိ-မြင်၏၊ သော-ထို
 အကျိုးမရှိသောဒေါသသည်။ မေ-ငါ့အား၊ ဧကဝါရံ-တစ်ကြိမ်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-
 ဖြစ်၏၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ မေ-ငါ့အား၊ ကောပေါ-ဒေါသသည်၊ နမုစ္စိ-မလွှတ်၊
 မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ကောပေါ-ဒေါသသည်၊ ဒုဗ္ဗေခဂေါစရော-ပညာ
 မရှိသောသူတို့၏ ကျက်စားရာအကြောင်းတည်း၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊
 ယေနဇာတေန-အကြင်ဖြစ်သောဒေါသဖြင့်၊ ဒုက္ခမေသိနော-ဆင်းရဲကို
 ရှာကုန်သော၊ အမိတ္တာ-ရန်သူတို့သည်၊ နန္ဒန္တိ-နှစ်သက်တတ်ကုန်၏၊
 သောဒေါသော-ထိုဒေါသသည်၊ ယသ္မိ-အကြင်ဒေါသသည်၊ ဇာယမာ
 နသ္မိ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ သဒတ္ထံ-မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို၊ နာဓဗုဇ္ဈတိ-မသိ၊
 ပရတ္ထံ-သူတစ်ပါး၏အကျိုးစီးပွားကို၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊
 နာဓဗုဇ္ဈတိဧဝ-မသိလေသည်သာတည်း၊ သောဒေါသော-ထိုဒေါသသည်၊
 မေ-ငါ့အား၊ ဧကဝါရံ-တစ်ကြိမ်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်ခြေ၏၊ နောမုစ္စိ-တစ်ဖန်
 မလွှတ်၊ ကောပေါ-ဒေါသသည်၊ ဒုဗ္ဗေခဂေါစရော-ပညာမရှိသောသူတို့
 ၏ ကျက်စားရာလေ့တည်း၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ယေန-အကြင်
 ဒေါသဖြင့်၊ အဘိဘူတော-နှိပ်စက်ခြင်းရှိသောသူသည်၊ ကုသလံ-
 ကုသိုလ်ကို၊ ဇဟာတိ-စွန့်၏၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာသော၊ အတ္ထဉ္ဇာပိ-
 အကျိုးစီးပွားကိုလည်း၊ ပရက္ကရေ-ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ မဟာရာဇ-
 မင်းမြတ်၊ ဗလဝါ-အားကြီးသော၊ ဘိမသေနော-ဘေးကိုသာဖြစ်စေ
 တတ်သော ကိလေသာတည်းဟူသော စစ်သည်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊
 သသော-ထိုဒေါသသည်၊ သတ္တေ-သတ္တဝါတို့ကို၊ ပမဒ္ဒိ-နှိမ်နင်း၏၊
 မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ သောကောပေါ-ထိုအမျက်သည်၊ မေ-ငါ၏၊ သန္တိ
 ကာ-အဆံ့မှ၊ အမုစ္စထ-မလွှတ်ပါ၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ကဋ္ဌသ္မိ-ထင်း
 ကို၊ မန္တမာနသ္မိ-ပွတ်ကျည်ဖြင့်ပွတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပါဝကောနာမ-
 မီးမည်သည်၊ ဇာယတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ တမေဝကဋ္ဌံ-ထိုလောင်စာထင်း
 သည်သာလျှင်၊ ဂိနိ-မီးသည်၊ ဇာယတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ တမေဝကဋ္ဌံ-
 ထိုထင်းကိုသာလျှင်၊ ဥဟတိ-လောင်၏၊ သောဂိနိ-ထိုမီးသည်၊ ယသ္မာ-
 ထင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ ဇာယတိယထာ-ဖြစ်လေသကဲ့သို့၊

ဧဝံတထာ-ထို့အတူ၊ အဝိဇာနတော-ပညာအဆင်အခြင်မရှိထသော၊
ဗာလဿ-မိုက်သော၊ မန္တဿ-ပညာမရှိသော၊ ပေါသဿ-ယောက်ျား
အား၊ သာရဗ္ဗာ-ခိုက်ရန်ကိုလိုသောကြောင့်၊ ကောပေါ-အမျက်ဒေါသ
သည်၊ ဇာယတေ-ဖြစ်တတ်၏၊ သပိဿာပိဗာလော-ထိုသူမိုက်ကိုလည်း၊
တေနော-ထိုဒေါသအမျက်သည်လျှင်၊ ခုယုတိ-လောင်အပ်၏၊ မဟာ
ရာဇ-မင်းမြတ်၊ အဂ္ဂိ-မီးသည်၊ တိဏကဋ္ဌသ္မိ-မျက်ထင်း၌၊ ဒုယု
တိက္ကဝ-လောင်သကဲ့သို့၊ ယဿ-အကြင်သူအား၊ ကောပေါ-အမျက်
ဒေါသသည်၊ ပဝဗု-တိ-ပွားများအံ့၊ တဿ-ထိုသူအား၊ ကာဠပက္ခေ-
လက္ခယံပက္ခ၌၊ စန္ဒိမာဝ-လမင်းကဲ့သို့၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊ နိဟိ
ယတိ-ယုတ်လျော့၏၊ ယဿ-အကြင်သူအား၊ ကောဓော-အမျက်သည်၊
ဥပသမ္ပတိ-ငြိမ်း၏၊ တဿ-ထိုသူအား၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊ သုက္က
ပက္ခေ-လဆန်းပက္ခ၌၊ စန္ဒိမာဝ-လကဲ့သို့၊ အာပူရတိ-ပြည့်စုံ၏၊ အနိန္ဒော-
သူတစ်ပါးတို့မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဓူမကေတုဝ-မီးလျံကဲ့သို့၊ ဒိဗ္ဗတိ-
ထွန်းပ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမာဟိဂါထာဟိ-ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရား
ကို၊ ဒေသေသိ-ဟော၏။

☞ တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ န ပဿတိတိ-ဟူသည်
ကား၊ အတ္တတ္ထံမ္ပိ-မိမိ၏အကျိုးကိုလည်း၊ နပဿတိ-မမြင်၊ ပရတ္ထံ-
သူတစ်ပါး၏အကျိုးစီးပွားကို၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ နပဿ
တိဧဝ-မမြင်လေသည်သာတည်း၊ သာဓုပဿတိတိ-ဟူသည်ကား၊
သာဓု-သူတော်ကောင်းသည်၊ အတ္တတ္ထံမ္ပိ-မိမိ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊
ပရတ္ထံမ္ပိ-သူတစ်ပါး၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဥဘယတ္ထံ-နှစ်ပါးစုံ
သောအကျိုးကို၊ သမ္ပဒေဝ-ကောင်းစွာလျှင်၊ အညီအမျှလျှင်၊ ပဿတိ-
မြင်၏၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရောတိ-ဟူသည်ကား၊ နိပ္ပညာနံ-ပညာမရှိသော
သူတို့၏၊ ဝိသယဘူတော-အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊
နိပ္ပညော-ပညာကင်းသော၊ ဂေါစရော-အလေ့အကျက်တည်း၊ ဧတဿ-
ထိုဒေါသအား၊ အာဟာရော-အကြောင်းရင်းသည်၊ ဣန္ဒနံ-အမိုက်တည်း
ဟူသော မောဟသည်၊ အတ္ထိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဒုမ္မေဓဂေါစ
ရော-ဒုမ္မေဓဂေါစရမည်၏၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရော-အမိုက်မောဟတည်းဟူ
သော အကြောင်းရှိသည်၊ (စတုတ္ထိဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသံ-ဒေါသနှင့်မောဟ

စေတသိက်သည်။ သမ္ပယုတ်ဖြစ်၍ ဒေါသဖြစ်သောအခိုက်၊ မောဟ
 အကြောင်းခံစေ၍ ဒေါသသည်။ ဒုဗ္ဗေဓဂေါစရမည်၏။ ရှေးနည်းအလို
 ကား၊ ဒုဗ္ဗေဓါနံဂေါစရောဟု တပွဲရိသ် သမာသ်ပြု၍၊ ဒုဗ္ဗေဓာနံ-ပညာ
 မရှိသောသူတို့၏။ ဂေါစရော-အလေ့အကျက်အကြောင်းတည်းဟူသော
 ဂေါစရောဟူသော ကတ္တာပုဒ်ကိုင်၍ ဒေါသစေတသိက်ပင်ရစေလိုသည်။
 ဒုက္ခမေသ်နောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲကို၊ ဣစ္ဆန္တာ-အလိုရှိတတ်
 ကုန်၏။ သဒတ္ထန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏။ အတ္ထံ-အကျိုးကို၊
 ဝုဗ္ဗိ-အစီးအပွားကို၊ ပရက္ကရေတိ-ဟူသည်ကား၊ အပနေယျ-ပယ်ရာ၏။
 ဝိနာသေယျ-ဖျက်ဆီးရာ၏။ သဘိမသေနောတိ-ဟူသည်ကား၊ သော
 -ထိုဒေါသသည်။ ဘိမာယ-ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော၊ ဘယဇနနိယာ-
 ဘေးကိုဖြစ်စေတတ်သော၊ မဟတိယာ-များစွာသော၊ ကိလေသသေ
 နာယ-ကိလေသာတည်းဟူသော စစ်သည်နှင့်၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံ၏။
 ပမဒ္ဒိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗလဝဘာဝေန-အားကြီးသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊
 သတ္တေ-သတ္တဝါတို့ကို၊ ပမဒ္ဒနသီလော-နှိမ်နင်းတတ်သောသဘောရှိ၏။
 န မေ အမုစ္စထာတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကာ-အထံမှ၊
 မောက္ခံ-လွှတ်ခွင့်ကို၊ နလဘိ-မရပါ၊ အပ္ပန္နရေဇဝ-ကိုယ်၏အတွင်း၌
 လျှင်၊ ဒမိတော-ဆုံးမအပ်၏။ နိဗ္ဗိသေဝနော-အဆိပ်အတောက်မရှိသည်
 ကို၊ ကတော-ပြုအပ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
 အနက်တည်း၊ ဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ မုဟုတ္တံ-အနည်းငယ်သော၊
 ခီရံ-နို့ရည်သည်။ ဒမိဘာဝေန-နို့မိမ်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နပတိဋ္ဌတိဝိယ
 -မတည်သကဲ့သို့၊ စိတ္တေန-စိတ်၌၊ မုဟုတ္တံ-တစ်ခဏမျှ၊ ဒေါသော
 -ဒေါသသည်။ နပတိဋ္ဌဟိတ္တံ-မတည်ဘူးပါ၊ ဣတိအယံ-ဤသည်
 လျှင်၊ အတ္ထော-အနက် တည်း။

မန္တမာနသ္မိတိ-ဟူသည်ကား၊ အရဏိသဟိတေန-မီးပွတ်ကျည်ပွေ
 ဖြင့်၊ မထိယမာနေ-ပွတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပထမာနသ္မိန္နိပိ-ပထမာ
 နသ္မိဟူ၍လည်း၊ ပါဌော-ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ပထမာနသ္မိ-
 ကောင်းစွာပွတ်အပ်သည်ရှိသော်ဟု အနက်ယောဇနာသည်။) ယသ္မာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ယတောကဋ္ဌာ-အကြင်ထင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊
 ဂိနိတိ-ဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိ-မီးသည်၊ ဗာလဿ အဝိဇာနတောတိ-

ဟူသည်ကား၊ ဗာလဿ-မိုက်သော၊ အဝိဇာနန္တဿ-မသိမလိမ္မာသောသူ
အား၊ သာရဗ္ဗာဇာယတေတိ-ဟူသည်ကား၊ သာရဗ္ဗာ-ခိုက်ရန်ပွားခြင်း
သည်၊ ကရဏုတ္တရိယ-ကရဏလက္ခဏာပြုအပ်သည်ထက် လွန်စွာပြု
ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏၊ အရဏိမန္တနတော-ပွတ်ခုံပွတ်ကျည်ကိုပွတ်သော
အားဖြင့်၊ ပါဝကောဝိယ-မီးဖြစ်သကဲ့သို့၊ ကောဓော-ဒေါသသည်၊ ဇာယ
တေ-ဖြစ်၏၊ သပိတေနဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ သောပိဗာလော-ထို
သူမိုက်သည်၊ တေနဝကောဓေန-ထိုဒေါသဖြင့်လျှင်၊ ကဋ္ဌ-ထင်းကို၊
အဂ္ဂိနာ-မီးဖြင့်၊ ခုယုတိဝိယ-လောင်သကဲ့သို့၊ ကောဓေန-ထိုမိမိ၏
ဒေါသသည်ပင်လျှင်၊ ခုယုတိ-လောင်အပ်၏၊ အနိန္ဒောဓူမကေတူဝါတိ-
ဟူသည်ကား၊ အနိန္ဒနော-မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဂ္ဂိဝိယ-မီးလျှံကဲ့
သို့၊ တဿတိ-ဟူသည်ကား၊ အဓိဝါသနခန္တိယာ-သည်းခံခြင်းခန္တိတရား
နှင့်၊ သမန္နာဂတဿ-ပြည့်စုံသော၊ တဿ-ပုဂ္ဂလဿ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား၊
လဇ္ဈေါ-ရအပ်သော၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊ သုက္ကပက္ခေ-လဆန်းပက္ခ
၌၊ စန္ဒောဝိယ-လမင်းကဲ့သို့၊ အပရာပရံ-အဆင့်အဆင့်၊ အာပူရတိ-
ပြည့်၏။

ဣတိ-သို့၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ မဟာသတ္တဿ-
ဘုရားလောင်း၏၊ ဓမ္မကတံ-တရားစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ မဟာ
ပူရိသံပိ-ယောက်ျားမြတ်သည်လည်းကောင်း၊ ရာဇဂေဟတော-မင်းအိမ်
မှ၊ အာဂတံ-ရောက်လာသော၊ တံပရိဗ္ဗာဇိကမ္ပိ-ထိုပရပိုက်ရသေ့မကို
လည်းကောင်း၊ ခမာပေတွာ-သည်းခံစေ၍၊ တုမှေ-ရှင်ရသေ့တို့သည်၊
ပဗ္ဗဇာသုခံ-ရဟန်းချမ်းသာကို၊ အနုဘဝန္တာ-ခံစားကြလျက်၊ ဣဓေ
ဥယျာနေ-ဤဥယျာဉ်၌လျှင်၊ ဝသထ-နေကြကုန်လော့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်
သည်၊ ဝေါ-ရှင်ရသေ့တို့အား၊ ဓမ္မိကံ-တရားနှင့်လျော်စွာ၊ ရက္ခာဝရဏ
ဂုတ္တိ-စောင့်ရှောက်တားမြစ်ပိတ်ပင်သဖြင့် အလုံအခြံကို၊ ကရိဿာမိတိ-
ပြုအံ့ဟု၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဝန္တိတွာ-ရှိခိုး၍၊ ပက္ကာမိ-သွားလေ၏၊ တေဥ
ဘောပိ-ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်လည်း၊ တတ္ထေဝ-ထိုဥယျာဉ်၌ပင်
လျှင်၊ ဝသိသု-နေလေကုန်၏၊ အပရာဘာဂေ-နောင်ကာလအပိုင်း၌၊
ပရိဗ္ဗာဇိကာ-ပရပိုက်ရသေ့မသည်၊ ကာလံ-စုတေသောကာလကို၊ အကာ
သိ-ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိမဝန္တံ-ဟိမဝန္တာသို့၊

ပဝိသိတွာ-ဝင်လေ၍၊ ဈာနဘိညာယော-ဈာန်အဘိညာဏ်ထို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကပရာယနေ-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုကာလ၌၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာ-ပရိပိုက်မသည်၊ ရာဟုလမာတာ-ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အာနန္ဒတ္ထေရော-အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကော-စူဠဗောဓိပရိပိုက်ရသောသည်၊ လောကနာထော-လူနတ်တို့၏၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ဣဓာပိ-ဤဇာတ်၌လည်း၊ တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ သေသပါရမီယော-ကြွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ မဟန္တ-များစွာသော၊ ဆောဂက္ခန္ဓ-စည်းစိမ်ဥစ္စာစုကိုလည်းကောင်း၊ မဟန္တ-များစွာသော၊ ဉာတိပရိဝတ္တ-ဆွေအစဉ်မျိုးအဆက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ-မြတ်သောတောထွက်ခြင်းနှင့်တူသော၊ ဂေဟတော-အိမ်မှ၊ နိက္ခမနံ-ထွက်မြောက်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ နိက္ခမိတွာ-တောထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇိတဿ-ရဟန်းပြုသော၊ ဗဟုဇနသမ္ပတဿ-လူများအပေါင်းသည် သမုတ်အပ်သည်၊ သတော-ဖြစ်၍၊ ပရမပိစ္ဆတာယ-မြတ်သောဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ကုလေသုစ-အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဂဏေသုစ-ဂိုဏ်းအပေါင်း အဖော်၌လည်းကောင်း၊ အလဂ္ဂတာ-မငြိစွမ်းသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစ္ဆန္တမေဝ-စင်စစ်လျှင်၊ လာဘသက္ကာရဇီဂုစ္ဆာယ-လပ်သပ္ပကာတို့၌၊ စက်ဆုပ်ခြင်းရှိသောကြောင့်၊ ပရမဝိဝေကာဘိရတိ-လွန်စွာဆိပ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတိသယဝတီစ-အလွန်ပွားသော၊ အဘိသလ္လေခဝုတ္တိ-အလွန်လျှင် ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တထာရူပါယ-ထိုသို့သဘောရှိသော၊ သီလဝတိယာ-သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ကလျာဏဓမ္မာယ-ကောင်းသော အကျင့်ရှိသော၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာယ-ပရိပိုက်ရသောမကို၊ အနနုညာတာယ-ခွင့်မပြုအပ်သောအားဖြင့်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ ဗလက္ကာ

စုဠဗောဓိစရိယာဝဏ္ဏာနာ

၄၅၅

ရေန-အနိုင်အထက်ဖြင့်၊ ပရာမသိယမာနာယ-သုံးသတ်သည်ရှိသော်၊
 သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ အာဝဇ္ဇိတွာ-ဆင်ခြင်၍၊ ဝိကာရာနာပတ္တိ-
 စိတ်၏ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့၊ မရောက်ခြင်းဂုဏ်လည်း၊ တသို့-ထိုရသေ့၌၊
 ကတာပရာဓေစ-လွန်ကြူးသောအပြစ်သာလျှင်ရှိသော၊ ရာဇိနိ-မင်းသည်၊
 ဥပဂတေ-ရောက်လာသည်၊ သတိ-ရှိသော်၊ ဟိတစိတ္တတံ-အစီးအပွား
 နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မေတ္တစိတ္တတံ-
 မေတ္တာစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဋ္ဌပေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊
 ဒိဋ္ဌဓမ္မိကသမ္ပရာယိကေဟိ-ပစ္စုပ္ပန်သံသရာနှင့်စပ်သောအကျိုးတို့ဖြင့်၊
 သမနုသာသနံ-အစဉ်အတိုင်းဆုံးမခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာပူရိ
 သဿ-ယောက်ျားမြတ်၏၊ ဣတိဇဝမာဒယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊
 ဂုဏာနုဘာဝေါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဆော်တို့ကို၊ ဣဓ-ဤဇာတ်တော်၌၊
 ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်ရှားစွာပြအပ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံ
 အစ္ဆရိယာ ဟေတေ-လ-ဓမ္မဿ ဧဝံ ဓမ္မတောတိ-ဧတံဂါထံ-ဧဝံ
 အစ္ဆရိယာ ဟေတေ-ပ-ဓမ္မဿ အနုဓမ္မတောဟူသော ဂါထာကို၊
 ဂုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဂါထာ၏အနက်ကား ရှေး၌ယောဇနာ
 အပ်ပြီ။

စတုတ္ထံ-လေးကြိမ်မြောက်သော၊ စုဠဗောဓိစရိယာဝဏ္ဏာနာ
 -စုဠဗောဓိဘုရားလောင်း၏ပါရမီအဖွင့်သည်၊
 နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၅။ မဟိသရာဇ စရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၇။ ပဉ္စမေ-ငါးကြိမ်မြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ မဟိသော ပဝနစရ
 ကောတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနစာရီ-တောကြီးအရပ်၌ကျက်စားလေ့ရှိ
 သော၊ မဟိသော-ကျွဲသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဟောမိ-ဖြစ်ဘူး၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ ယောဇနာ-အနက်ယော
 ဇနာခြင်းတည်း၊ ပဝန ကာယောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝယသမ္ပတ္တိယာ-
 အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ အင်္ဂပစ္စင်္ဂါနဉ္စ-အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏လည်း၊
 ထူလဘာဝေန-ဆူဖြိုးဝသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အဘိဝန ကာယော-အလွန်
 ပွားသောကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊ ဗလဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာဗလော-
 ကြီးသောအားရှိ၏၊ ထာမသမ္ပန္နော-အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ မဟန္တော
 တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝိပုလသရီရော-ပြန့်ပြောသောကိုယ်ရှိ၏၊ တဒါ-
 ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ကာယော-ကိုယ်သည်၊
 ဟတ္ထိကလဘပ္ပမာဏော-ဆင်၏လည်ပင်းအတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊
 ဟောတိကိရ-ဖြစ်သတတ်၊ ဘိမဒဿနောတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာ
 သရီရတာယ-ကြီးသောကိုယ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝနမဟိသဇာတိ
 တာစ-တောကျွဲ၏အဖြစ်၌လည်း၊ သီလံ-သီလကို၊ အဇာနန္တာနံ-မသိ
 ကုန်သောသူတို့အား၊ ဘယဇနနတော-ကြောက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော
 အားဖြင့်၊ ဘယာနကဒဿနော-ကြောက်ဖွယ်ကိုပြတတ်၏၊ (မြင်ရသဖြင့်
 ကြောက်ဖွယ်ရှိ၏လည်းဟူ။)

၃၈။ ပဗ္ဗာရေတိ-ဟူသည်ကား၊ သြလမ္ဘကသီလာကုဋ္ဌိယံ-တွဲရရွဲဆွဲ

လျက်သောကျောက်ခေါင်း၌၊ ဒကာသယေတိ-ဟူသည်ကား၊ လောသယ
သမိပေ-ရေလူးရာရေအိုင်၏အနီး၌၊ ဟောတေတ္ထဌာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊
စုတ္တမဟာဝနေ-ထိုတောအရပ်၌၊ ယောကောစိပဒေသော-အကြင်အမှတ်
မရှိသောအရပ်သည်၊ ဝနမဟိသာနံ-တောကျွဲတို့၏၊ တိဌနဌာနံ-နေရာ
အရပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဟိတဟိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ
တတ္ထ-ထိုထိုသောအရပ်၌။ ။

၃၉။ ဝိစရန္တောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝိဟာရဗာသုကံ-ချမ်းသာသောနေရာ
ကို၊ ဝိမံသိတုံ-စုံစမ်းရှာဖွေအံ့သောငှါ၊ ဝိစရန္တော-လှည့်ပတ်သွားလာသည်
ရှိသော်၊ ဌာနံ အဒ္ဓသဘဒ္ဓကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝိစရန္တော-
လှည့်ပတ်သွားလာသည်ရှိသော်၊ တသ္မိံ မြဟာရညေ-ထိုတောအုပ်ကြီး၌၊
မယှံ-ငါ၏၊ အတ္ထာယ-နေရာအလို့ငှါ၊ ဘဒ္ဒကံ-ကောင်းမြတ်သော၊
ဗာသုကံ-ချမ်းသာရာဖြစ်သော၊ ရုက္ခမူလဌာနံ-သစ်ပင်ရင်းတည်းဟူသော
အရပ်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒက္ခိ-မြင်လေ၏၊ ဒိသွာစ-မြင်၍လည်း၊
တံဌာနံ-ထိုအရပ်သို့၊ ဥပဂန္တာန-ကပ်လေ၍၊ တိဌာမိစ-ရပ်လည်းရပ်၏၊
သာယာမိစ-အိပ်လည်းအိပ်၏၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊
ဒိဝါ-နေ့အခါ၌၊ တံရုက္ခမူလဌာနံ-ထိုသစ်ပင်ရင်းနေရာသို့၊ ဂန္တာ-သွား
လေ၍၊ ဌာနသယနေဟိ-ရပ်ခြင်း အိပ်ခြင်းတို့ဖြင့်၊ ဝိတိနာမေမိတိ-
လွန်စေ၏ဟု၊ ဒဿေတိ-ပြ၏။ ။

၄၀။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိမဝန္တပူ
ဒေသေ-ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌၊ မဟိသယောနိယံ-ကျွဲ၏အမျိုး၌၊
နိဗ္ဗတ္တိတွာ-ဖြစ်၍၊ ဝယပွတ္တော-အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ထာမ
သမ္ပန္နော-အားအစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဟတ္ထိကလဘပမာဏော-
ဆင်၏လည်ပင်းပမာဏရှိသော၊ မဟာသရီရော-ကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊
ပဗ္ဗတပါဒေ-တောင်ခြေရင်း၌၊ ပဗ္ဗာရဂိရိနဂ္ဂဝနဃဌာဒိသု-တောင်ငှမ်း
ခရီးခဲ တောအုပ်အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိစရန္တော-လှည့်ပတ်သွားလာသည်
ရှိသော်၊ ဧကံ-တစ်ခုသော၊ ဗာသုကံ-ချမ်းသာရာဖြစ်သော၊ မဟာရုက္ခ
မူလံ-သစ်ပင်ကြီးရင်းကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ ဂဟေတွာ-
ယူ၍၊ ဒိဝါ-နေ့၌၊ တတ္ထ-ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ ဝသတိ-နေ၏၊ အထ-ထို

အခါ၌၊ ဧကော-တစ်ခုသော၊ လောလမက္ကဋ္ဌော-လျှပ်ပေါ်သောမျောက်သည်၊ ရုက္ခာ-သစ်ပင်မှ၊ ဩတရိတွာ-သက်၍၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ပိဋ္ဌ-ကျောက်ကုန်းကို၊ အဘိရူဟိတွာ-တက်စီး၍၊ ဥစ္စာရပသာဝံ-ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ သိင်္ဂေသု-ဦးချိုတို့၌၊ ဂဏှိတွာ-ကိုင်၍၊ ဩလမ္မန္တော-ပုခက်ဧယဉ်စက်ကဲ့သို့၊ နဂုံဋ္ဌေ-အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်ဆွဲ၍၊ ဂေါလာယန္တော-ပုခက်ဧယဉ်ကဲ့သို့ဆွဲလျက်၊ ကိဋ္ဌိ-ကစား၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပဒါယ-သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာမျှခြင်း၊ သနားခြင်းတရားနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့်၊ တဿ-ထိုမျောက်၏၊ တံအနာစာရံ-ထိုမကောင်းသောအကျင့်ကို၊ မနဿာ-နှလုံးဖြင့်၊ နအကာသိ-အလေးမပြု၊ (အမှတ်မပြုသော်လည်းဆို၊) မက္ကဋ္ဌော-မျောက်သည်၊ ပုနပ္ပုနံ-အဖန်တလဲလဲ၊ တထေဝ-ထိုအတူလျှင်၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ ဘေန-ထို့ကြောင့်၊ အထေတ္ထ ကပိ မာဂန္ဓာတိ၊ အာဒိ-အထေတ္ထ ကပိ မာဂန္ဓာ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။ ။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကပိ မာဂန္ဓာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကပိ-မျောက်သည်၊ အာဂန္ဓာ-လာ၍၊ မကာရော-မအက္ခရာသည်၊ ပဒသန္တိကရော-သန္တိပုဒ်၏စပ်ခြင်းကိုပြုခြင်းတည်း၊ ပါပေါတိ-ဟူသည်ကား၊ လာမကော-ယုတ်မာသောသဘောရှိသော၊ အနရိယောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣရိယနေန-မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အနယေ-မဖြစ်အပ်သောအကျင့်၌၊ စရတိ-ကျင့်တတ်၏၊ ဣရိယနေန-မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အယေစ-ဖြစ်အပ်သောအကျင့်၌၊ နစရတိ-မကျင့်တတ်၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ အနရိယော-အနရိယမည်၏၊ နိဟိနစာရော-ယုတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်တတ်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ လဟူတိ-ဟူသည်ကား၊ လောလော-လျှပ်ပေါ်၏၊ ခန္ဓေတိ-ဟူသည်ကား၊ ခန္ဓပ္ပဒေသေ-ပခုံးကျောအရပ်၌၊ မုတ္တေတိတိ-ဟူသည်ကား၊ ပသာဝံ-ကျင်ငယ်ကို၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ ဩဒဟေတိတိ-ဟူသည်ကား၊ ကရိသံ-ကျင်ကြီးကို၊ ဩသဇ္ဇတိ-စွန့်၏၊ တန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တံမံ-ထိုငါ့ကို၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ မဟိသဘူတံ-ကွဲဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ မံ-ငါ့ကို။ ။

၄၁။ သကိမ္မိဒိဝသန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကဒိဝသမ္ပိ-တစ်နေ့သ၌လည်း၊

ဒုသေတိ-ဖျက်ဆီး၏။ သဗ္ဗကာလမ္ပိ-အခါခပ်သိမ်းလည်း။ ဒုသေတိ-
ဖျက်ဆီး၏။ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒုသေတိမံသဗ္ဗကာလန္တိ-ဒုသေတိမံသဗ္ဗ
ကာလံဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။ ကေဝလဉ္စ-စင်စစ်သော်ကား၊
ဒုတိယ တတိယ စတုတ္ထ ဒိဝသမတ္တံ-နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက်
မျှသည်၊ န-မဟုတ်၊ အထခေါ-စင်စစ်သဖြင့်ကား၊ သဗ္ဗကာလမ္ပိ-အခါ
ခပ်သိမ်းလျှင်၊ မ-ငါ့ကို၊ ပဿာဝါဒီဟိ-ကျင်ငယ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊
ဒုသေတိ-ဖျက်ဆီး၏။ ယဒါယဒါ-အကြင်အကြင်အခါ၌၊ မုတ္တာဒီနိ-
ကျင်ငယ်အစရှိသည်တို့ကို၊ ကာတုကာမော-ပြုခြင်းငှါအလိုရှိ၏၊ တဒါ
တဒါ-ထိုထိုသောအခါ၌၊ မယုမေဝ-ငါ၏သာလျှင်၊ ဥပရိ-အထက်၌၊
ကရောတိ-ပြု၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿတိ-ပြု၏၊ ဥပ္ပဒ္ဓုတောတိ-ဟူသည်
ကား၊ ဗာမိဟော-နှိပ်စက်ခြင်းရှိ၍၊ တေန-ထိုမျောက်သည်၊ သိင်္ဂေသု-
ဦးချိုတို့၌၊ ဩလမ္ပနာဒိနာစ-တွဲလွဲဆွဲခြင်းအစရှိသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊
မုတ္တာဒိအသုစိမက္ခဏေနစ-ကျင်ငယ်အစရှိသောမစင်ကိုလိမ်းကျံခြင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ တဿစ-ထိုကျင်ငယ်အစရှိသည်ကိုလည်း၊ အပဟရ
ဏတ္ထံ-တစ်ပါးသို့ပစ်ခြင်းဖြစ်အံ့သောငှါ၊ အနေကဝါရံ-အကြိမ်များစွာ၊
သိင်္ဂကောဠိဟိစ-ဦးချိုစွန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါလဂ္ဂေနစ-အမြီးဖျား
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနေကဝါရံ-အကြိမ်များစွာ၊ ကဒ္ဒမပံသုမိဿိတံ-
ရွံညွှန်မြေတို့ဖြင့် ရောနှောသော၊ ဥဒကံ-ရေကို၊ သိဉ္စိတွာ-သွန်၍၊
ဓောဝနေနစ-ဆေးကြောပြန်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိပ္ပိဋ္ဌိတော-မပြတ်
လျှင်နှိပ်စက်အပ်သည်၊ ဟောမိ-ဖြစ်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း။ ။

၄၂။ ယက္ခောတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိရုက္ခေ-ထိုသစ်ပင်၌၊ အဓိ
ဝတ္ထာ-စောင့်သော၊ ဒေဝတာ-နတ်သည်၊ မ-ငါ့ကို၊ ဣဒမဗြေဝိတိ-ဟူ
သည်ကား၊ ရုက္ခက္ခန္ဓေ-သစ်ပင်၏ပင်စည်၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ မဟိစရာဇ-
ကျွဲမင်း၊ ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်၊ ဣမဿဒုဋ္ဌမက္ကဋ္ဌဿ-ဤဆိုးရွား
သောမျောက်၏၊ အဝမာနံ-အထေမဲ့မြင်ပြုသည်ကို၊ သဟသိ-သည်းခံ
လေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဣမမတ္ထံ-ဤသို့သောအနက်ကို၊ ပကာ
သန္တော-ထင်ရှားပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ နာသေဟေတံ ဆဝံ ပါပံ၊ သိင်္ဂေဟိ

၄၆၀ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

စခုရေ ဟိ စာတိက္ကဒံဝစနံ-နာသေဟေတံ ဆဝံ ပါပံ၊ သိင်္ဂေဟိ စ
 ခုရေဟိ စ-ဟူသော စကားကို၊ အဘာသိ-ဆိုလေ၏၊ ပကာသန
 နှစ်ပုဒ်၏အတ္ထကား၊ မဟိသ ရာဇ-ကျွဲမင်း၊ တွံ-သင်ကျွဲမင်းသည်၊
 ပါပံ-ယုတ်မာသော၊ စတံဆဝံ-ဤမျောက်ကို၊ သိင်္ဂေဟိစ-ဦးချိုတို့၊
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခုရေဟိစ-ခွါတို့ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာသေဟိ-ဖျက်
 ဆီးပါလော၊ ဣဒံဝစနံ-ဤသို့သောစကားကို၊ အဘာသိ-ဆို၏။ ။

၄၃။ ဧဝံ ဝုတ္တေ တဒါ ယက္ခေတိ-ဟူသည်ကား၊ တဒါ တသ္မိံ ကာလေ
 -ထိုအခါ၌၊ ယက္ခေ-ရုက္ခစိုးနတ်သည်၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝုတ္တေ-သတိဆိုသည်
 ရှိသော်၊ အဟံ တံ ဣဒမဗြဝိန္နိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယက္ခေ-
 ရုက္ခစိုးနတ်ကို၊ ဣဒံ ဝက္ခမာနံ-ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ဣဒါနိ-
 ဤယခု အခါ၌၊ အဗြဝိ အဘာသိ-ပြောဆို၏၊ ကုဏပေနာတိ-
 ဟူသည်ကား၊ ကိလေသာသုစိပဂ္ဂရဏေန-ကိလေသာတည်းဟူသော
 မစင်ယိုသဖြင့်၊ သုစိဇာတိကာနံ-စင်ကြယ်သောသဘောရှိကုန်သော၊
 သာဓူနံ-သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ပရမဇိဂ္ဂ နိယတာယ-အလွန်လျှင်
 စက်ဆုပ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အတိဒုဂ္ဂန္ဓဝါယနေနစ-အကျော်
 အစောမဲ့ဖြစ်၍ မကောင်းသောအနံ့ကို လှိုင်စေတတ်သဖြင့်လည်း၊ ကုဏ
 ပသဒိ သတာယ-အကောင်ပုတ်နှင့်တူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကုဏပေန
 -ကိလေသာတည်းဟူသော အပုတ်နံ့ဖြင့်၊ ပါပေနာတိ-ဟူသည်ကား၊
 ပါဏာတိပါတပါပေန-သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော
 ယုတ်မာသော၊ အနရိယေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ အနရိယာနံ-အရိယာ
 မဟုတ်ကုန်သော၊ အသာဓူနံ-သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သော၊ မာဂဂိ
 ကနေသာဒါဒိနံ-မုဆိုးတငါ အစရှိကုန်သော၊ ဟိနပုရိသာနံ-ယုတ်မာ
 သောယောက်ျားတို့၏၊ ဓမ္မတ္တာ-အကျင့်ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊
 အနရိယေန-ယုတ်မာသော မမြတ်သောအကျင့်ဖြင့်၊ ကိံကေန ကာရ
 ဏေန-အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဒေဝတေ-အိုရုက္ခစိုးနတ်၊ တွံ-သင်
 သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ မက္ခေသိ-လိမ်းကျဘိသနည်း၊ တယာ- သင်နတ်သည်၊
 အယုတ္တံ-မလျောက်ပတ်သောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-ဆိုအပ်၏၊ မံ-ငါ့ကို၊

ပါပေ-မကောင်းမှု၌၊ နိယောဇေန္တိယာ-ရှင်စေအပ် လေဘိသနည်း၊
 ဣတိ-သို့၊ ဒဿတိ-ပြ၏။ ။

၄၄။ ဣဒါနိ-ဤယခုအခါ၌၊ တသ္မိံ ပါပဓမ္မ-ထိုမကောင်းသော
 အကျင့်တရား၌၊ အာဒိနဝံ-အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တာ-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊
 ယဒိဟန္တိအာဒိ-ယဒိဟံ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊
 တဿာ-ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိ
 အပ်၏၊ ဘဒ္ဒေဒေဝတေ-အိုကောင်းသောရုက္ခစိုးနတ်၊ အဟံ-ငါသည်၊
 တဿ-ထိုယုတ်မာသောမျောက်အား၊ ယဒိကုဇ္ဈေယျံ-အကယ်၍ အမျက်
 ထွက်အံ့၊ တတောပိ-ထိုယုတ်မာသောမျောက်အောက်လည်း၊ လာမကတ
 ရော-အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသည်၊ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊
 ယေနအဓမ္မစရဏေန-အကြင်အဓမ္မကိုကျင့်သောကြောင့်၊ သောဗာလ
 မက္ကဋ္ဌော-ထိုမျောက်မိုက်သည်၊ နိဗ္ဗိနောနာမ-ယုတ်မာသည်မည်သည်၊
 ဇာတော-ဖြစ်၏၊ တတောပိ-ထိုယုတ်မာသောမျောက်ထက်လည်း၊
 အဟံ-ငါသည်၊ ဗလဝတာရံ-လွန်စွာသော၊ ပါပဓမ္မ-မကောင်းသော
 အကျင့်ကို၊ သစေပနစရေယျံ-အကယ်၍ ကျင့်မိချေသည်ဖြစ်အံ့၊ တေန-
 ထိုမကောင်းသော အကျင့်ကြောင့်၊ တတော-ထိုယုတ်မာသောသူအောက်၊
 ပါပတရော-အထူးသဖြင့် သူယုတ်မာသည်၊ ဘဝေယျံနန-ဖြစ်ရာသည်
 မဟုတ်လေလော့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣလောကပရလောကဉ္စ-ဤပစ္စုပ္ပန်
 လောက တမလွန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ တဒုတ္တရိစ-ထိုထက်အလွန်
 လောကုတ္တရာတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနိတွာ-သိလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယဒိဌိ
 တော-အကယ်၍တည်အံ့၊ ဧကန္တေနဝ-စင်စစ်သဖြင့်လျှင်၊ ပရဟိ
 တာယ-သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားငှာ၊ ယဒိပဋိပန္နော-အကယ်၍တည်း
 ကျင့်လိုအံ့၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပဓမ္မ-မကောင်းသော
 အကျင့်ကို၊ စရေယျံ-ကျင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဧဝံ-ဤအကျင့်သည်၊ အဋ္ဌာနံ-
 အကြောင်းအရင်း မဟုတ်ချေ၊ ကိဉ္စဘိယျော-အလွန်ဆိုဖွယ်ရှိသေး၏၊
 မေ-ငါ့အား၊ သီလဉ္စ-ဆက်တည်အပ်သော သီလသည်လည်း၊ ဘိဇ္ဇေ
 ယျ-ပျက်စီးခဲ့ရာ၏၊ ခေါပန-စင်စစ်သော်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဧဝရူပံ-

၄၆၂

စရိယာဝိဋ္ဌကဋ္ဌကထာနိဿယ

ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပဓမ္မ-မကောင်းသောအကျင့်ကို၊ စေကရေယျ-
 အကယ်၍ပြုမိအံ့၊ မယုံ-ငါ၏၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီသည်၊ ခဏ္ဍိတာ-
 ကျိုးပျက်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဝိညုစ-ပညာရှိတို့သည်လည်း၊
 ဂရဟေယျ-ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ မန္တိ-မံဟူသည်ကား၊ မ-ငါ့ကို၊
 ပဏ္ဍိတာ-ပညာရှိကုန်သော၊ ဒေဝမနုဿာစ-နတ်လူတို့သည်လည်း၊
 ဂရဟေယျ-ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ ဘော-အိုလူနတ်တို့၊ တုမေ-သင်လူနတ်တို့
 သည်၊ ပဿထ-ကြည့်ကြကုန်လော့၊ အယံ ဗောဓိသတ္တော-ဤဘုရား
 လောင်းသည်၊ ဗောဓိပရိယေသနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရှာမှီးခြင်းကို
 စရမာနော-ကျင့်လျက်၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပံ-မကောင်းမှု
 ကို၊ အကာသိ-ပြုတိ၏ တကား၊ ဣတိ-သို့၊ ဂရဟေယျ-ကဲ့ရဲ့
 ကုန်ရာ၏။ ။

၄၅။ ဟိဋ္ဌိတာ ဇီဝိတာ ဝါပီတိဇတ္ထ-ဟိဋ္ဌိတာ ဇီဝိတာ ဝါပီဟူသော
 ဤ ပုဒ်၌၊ ဝါသဒ္ဓေါ-ဝါသဒ္ဓါသည်၊ အဝဓာရဏတ္ထေဇဝ-အဝဓာရဏ
 အနက်၌သာလျှင်၊ နိပါတော-နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဝိညု
 ဟိ-ပညာရှိတို့သည်၊ ဇီဝိတာပိ-အသက်ရှည်ခြင်းကိုလည်း၊ ဂရဟိ
 တာ-ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ပရိသုဒ္ဓေန ပရိသုဒ္ဓသီလေန-စင်ကြယ်သော သီလ
 ရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ မတံဝါမရဏမေဝ-သေရခြင်းသည်သာလျှင်၊
 ဝရံဥတ္တမံသေယျော-အထူးသဖြင့်မြတ်၏၊ (ဇီဝိကာဝါပုဒ်၌ဝါသဒ္ဓါသည်၊
 အဝဓာရဏအနက်၌ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေလို၍၊ မတံ ဝါ မရဏမေဝ
 ဟူသောပုဒ်၌ယှဉ်၍ ယောဇနာလိုသောကြောင့်၊ မတံ ဝါ မရဏမေဝ
 ဝရံ ဥတ္တမံ သေယျောဟု အဋ္ဌကထာဆရာဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊)
 ကျာဟံ ဇီဝိတဟေတုပိ ကာဟာမိ ပရဟေဌနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-သို့၊
 ဇာနန္တောစ-တရားကိုသိလျက်လည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဇီဝိတနိမိတ္တံပိ
 -အသက်ရှင်လို သောအကြောင်းကြောင့်လည်း၊ ပရသတ္တဝိဟိသနံ-
 တစ်ပါးသောသတ္တဝါ တို့အားညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သတ်ခြင်းကို၊ ကိ-အဘယ်
 ကြောင့်၊ ကာဟာ မိကရိသာမိ-ပြုပေအံ့နည်း၊ ဧတဿ-ထိုမျောက်
 ယုတ်မာအား၊ ကာရဏေ-ညှဉ်းဆဲသောအမှုကိုပြုခြင်း၌၊ ကာရဏံ-

အကြောင်းသည်။ နတ္ထိ-မရိ၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။ ။

အယံ ပန-ဤမျောက်သည်ကား၊ အညေပိ-တစ်ပါးသောကျွဲတို့
ကိုလည်း၊ မံဝိယ-ငါကဲ့သို့၊ မညမာနော-အမှတ်ရှိ၏၊ ဧဝံ-ဤအတူ၊
အနာစာရ်-မကျင့်အပ်သောအကျင့်ကို၊ ကရိဿတိ-ပြုလတ္တံ့၊ တတော
တသ္မိကာလေ-ထိုအခါ၌၊ ယေသံ စဏ္ဍမဟိသာနံ-အကြင်ကြမ်းတမ်း
သောကျွဲတို့အား၊ ဧဝံတထာ-ထိုငါကိုပြုသည်နှင့်အတူ၊ ကရိဿတိ-ပြု
လတ္တံ့၊ တေဧဝ-ထိုတစ်ပါးသောကျွဲတို့သည်လျှင်၊ ဧတံ-ဤမျောက်မိုက်
ကို၊ ဝမိဿန္တိ-သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဧတဿ-ထိုမျောက်မိုက်၏၊ သာမရ
ဏာ-ထိုသို့သေခြင်းသည်၊ အညေဟိ-တစ်ပါးသောကျွဲတို့ကြောင့်၊
မရိဿတိ-သေလတ္တံ့၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဒုက္ခတောစ-ဆင်းရဲမှလည်း
ကောင်း၊ ပါဏာတိပါတတောစ-သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှလည်း
ကောင်း၊ သုမုတ္တိ-ကောင်းစွာလွတ်သည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-
သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ မမေဝိယံ မညမာနော-ပ-
သာ မေ မုတ္တိ ဘဝိဿတိတိ-မမေဝိယံ မညမာနော-ပ-သာ မေ
မုတ္တိ ဘဝိဿတိ ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူ
အပ်၏။ ။

၄၆။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မမေဝ-ငါကဲ့သို့လျှင်၊ အယံ-ဤမျောက်
မိုက်သည်၊ မညမာနော-အမှတ်ရှိ၍၊ အညေပိ-တစ်ပါးသောကျွဲတို့ကို
လည်း၊ ဧဝံ-ဤငါ၏အတူ၊ ကရိဿတိ-ပြုလတ္တံ့၊ တေ-ထိုတစ်ပါးသော
ကျွဲတို့သည်၊ နံ-ထိုမျောက်မိုက်ကို။ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဝမိဿန္တိ-
သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဧတဿ-ထိုမျောက်မိုက်၏၊ ယာမရဏာ-အကြင်
သေခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ သာမရဏာ-ထိုသေခြင်းသည်၊ မေ-
ငါ့အား၊ မုတ္တိ-လွတ်ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ
၌၊ မမေဝိယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အယံ-ဤမျောက်မိုက်သည်၊ မံဝိယ-
ငါကဲ့သို့၊ အညေပိတိ-ဟူသည် ကား၊ အယံ-ဤမျောက်မိုက်သည်၊
မံဝိယ-ငါကဲ့သို့၊ အညသ္မိပိ-တစ်ပါး သောကျွဲ၌လည်း၊ သေသံ-ဆိုအပ်

ခဲပြီးသည်မှကြွင်းသောစကားသည်၊ ဝုတ္တတ္ထမေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောအနက် ရှိသည်သာတည်း။

၄၇။ ဟိနမဇ္ဈိမဥက္ကဋ္ဌေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဟိနေစ-ယုတ်သည်လည်း ဖြစ်သော၊ မဇ္ဈိမေစ-အလတ်လည်းဖြစ်သော၊ ဥက္ကဋ္ဌေစ-အမြတ်လည်း ဖြစ်သော၊ နိမိတ္တဘူတေ-အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်ရာ၌၊ သဟန္တော အဝမာနိတန္တိ- ဟူသည်ကား၊ တံအဝမာနံ-ထိုမထေမဲ့မြင်ပြုသည်ကို၊ ပရိဘဝံ-နှိပ်စက် သည်ကို၊ သဟန္တောခမန္တော-သည်းခံသောသူသည်၊ ဧဝံလဗ္ဘတိသပ္ပညော တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-သို့၊ ဟိနာဒိဝိဘာဝံ-အယုတ်အစရှိသည်တို့၌ ဝေဖန်ခြင်းကို၊ အကတွာ-မပြုမူ၍၊ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယံ-သည်းခံခြင်း မေတ္တာမျှခြင်း သနားခြင်းတရားကို၊ ဥပဋ္ဌပေတွာ-ဖြစ်စေ၍၊ တဒပရာဓံ- ထိုအပြစ်ကို၊ သဟန္တော-သည်းခံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သီလာဒိပါရမီယော- သီလအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ဗြူဟေတွာ-ပွားစေ၍၊ မနဿာ-နှလုံးဖြင့်၊ ယထာပတ္တိတံ-ဆောက်တည်တိုင်းသော၊ ယထိစ္ဆိတံ-အလိုရှိတိုင်းသော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ လဘတိ-ရနိုင်၏၊ ပဋိဝိဇ္ဇာ တိ-ထိုးထွင်း၍သိနိုင်၏၊ တဿ-ထိုသီလအစရှိသောပါရမီကိုပွားစေ သောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ တံ-ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ နဒူရေ-မဝေး၊ ဝေးသည်မဟုတ်ဟူ၍သော်လည်းဟူ။ ။

ဣတိဧဝံ-သို့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အဇ္ဈာသယံ-အလိုကို၊ ပကာသေန္တော-ထင်ရှားပြလျက်၊ ဒေဝတာယ-ရုက္ခစိုးနတ်အား၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေသိ-ဟော၏၊ သော-ထိုအလောင်းတော်ကျွဲမင်းသည်၊ ကတိပါဟစ္စယေန-နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ အညတ္ထ-တစ်ပါးသောအရပ်သို့၊ ဂတော-သွားလေ ၏၊ အညော-တစ်ပါးသော၊ စဏ္ဍမဟိသော-ကြမ်းတမ်းသောကျွဲသည်၊ နိဝါသနဗာသုကာယ-နေခြင်း၌ချမ်းသာလိုသဖြင့်၊ တံဌာနံ-ထိုအရပ်သို့၊ ဂန္တော-ရောက်၍၊ အဌာသိ-ရပ်နေ၏၊ ဒုဋ္ဌမက္ကဋ္ဌော-မျောက်ဆိုးသည်၊ အယံ-ဤကျွဲသည်၊ သောဧဝံ-ထိုငါကစားသောကျွဲပင်တည်း၊ ဣတိ- သို့၊ သညာယ-မှားသောအမှတ်ဖြင့်၊ တဿ-ထိုကျွဲ၏၊ ပိဋ္ဌံ-ကျောက်

ကုန်းကို၊ အဘိရူဟိတွာ-တက်စီး၍၊ တထေဝ-ထိုရေးအတူလျှင်၊ အနာ
 စရိ-ယုတ်မာသောအကျင့်ကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊
 နံ-ထိုမျောက်မိုက်ကို၊ သော-ထိုကျွဲကြမ်းသည်၊ ဝိရုနန္ဒော-ခါတွက်
 လိုက်၍၊ ဘူမိယံ-မြေ၌၊ ပါတေတွာ-ကျစေ၍၊ သိဂေန-ဦးချိုဖြင့်၊
 ဟဒယေ-ရင်ဘတ်၌၊ ဝိဇ္ဇိတွာ-ခတ်လိုက်တွတ်လိုက်၍၊ ပါဒေဟိ-ခြေတို့
 ဖြင့်၊ မဒ္ဒိတွာ-နင်းလိုက်၍၊ သဗ္ဗုဏ္ဏေသိ-မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေစေ၏၊
 (ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပနတည်း၊) တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သီလဝါ-သီလ
 နှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဟိသရာဇာ-ကျွဲမင်းသည်၊ လောကနာထော-နတ်
 လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊
 ဣဓာပိ-ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်းကျွဲမင်း၏၊
 သေသပါရမီယော-ကျင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဂုတ္တန
 ယေနဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်
 ၏၊ တထာ-ထို့အတူ၊ ဟတ္ထိနာဂ-ဘူရိဒတ္တ-စမွေယျနာဂရာဇစရိယာ
 သုဝိယ-ဇာတ်တို့၌ကဲ့သို့၊ ဣဓ-ဤကွဲမင်းဇာတ်၌၊ မဟာသတ္တဿ-
 ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာနုဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိ
 တဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏။

ပဉ္စမ-ငါးကြိမ်မြောက်သော မဟိသရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ-
 ကျွဲမင်း၏၊ ပါရမီတော်သည်၊

နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

၆။ ရုရမိဂရာဇေရိယာဝဏ္ဏာနာ

ဆဋ္ဌေ-ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ သုတတ္ထကနက
သန္နိဘောတိဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌ-ကောင်းစွာ၊ အပဂတသဗ္ဗကာလိဋ္ဌ
ကော-တစ်ကိုယ်လုံးမဲ့မြည်းကင်းသည်၊ (အလုံးစုံအနက်မရှိသည်လည်း
ဟူ၊) ဟောတိယထာ-ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထိုအတူ၊ အဂ္ဂိမိ-မီး၌၊
ပက္ခိပိတွာ-ထည့်သည်ရှိသော်၊ သုတတ္ထကနကသန္နိဘော-ကောင်းစွာ
လှော်အပ်ပြီး၊ ဦးပြီးသောရွှေနှင့်တူသောအရောင်ရှိ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊
ဆတ်မင်း၏အရေကို မီး၌ထည့်အပ်သည်ရှိသော် ကောင်းစွာလှော်
အပ်သောရွှေကဲ့သို့ မီးဖုတ်ခံသည်ဟူလိုသည်၊) မိဂရာဇာရုရနာမာတိ-
ဟူသည်ကား၊ ဇာတိသိဒ္ဓေန-ဇာတ်အားဖြင့်ပြီးသော၊ နာမေန-အမည်
အားဖြင့်၊ ရုရနာမ-ရုရမည်၏၊ ဆတ်မည်၏လည်းဟူ၊ မိဂရာဇောတိ
ကော-ဆတ်မင်းဇာတ်၌ဖြစ်သော သဘောရှိ၏၊ ရုရမိဂါနဉ္စ-ဆတ်အမျိုး
တို့၏လည်း၊ ရာဇာ-မင်းတည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ ပရမသီလတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမသီလသမာဟိ
တော-မြတ်သောသီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဝိသုဒ္ဓသီလောစေတ-စင်ကြယ်သော
သီလရှိလည်းရှိ၏၊ သမာဟိတစိတ္တောစ-တည်ကြည်သောစိတ်လည်းရှိ
၏၊ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ ဝိသုဒ္ဓသီလေ-စင်ကြယ်သောသီလ၌၊ သမ္မာ-
ကောင်းစွာ၊ အာဟိတစိတ္တော-ရွက်ဆောင်သောစိတ်ရှိ၏၊ ဣတိဧဝံ-သို့၊
ဧတ္ထ-ဤအရာ၌၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ တဒါ-

ထိုအခါ၌၊ ဟောမိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ရုရမိဂယောနိယံ-
ဆတ်၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုဆတ်မင်း၏၊ သရိရစ္ဆဝိ-
ကိုယ်၏အရေကို၊ သုဋ္ဌ-ကောင်းစွာ၊ တာပေတွာ-မီးပူစေသော်၊ (မီးကင်
သော်လည်းဟူ၍) မဇ္ဇိတကဉ္စနပဉ္စဝဏ္ဏော-ပွတ်အပ်သော ရွှေပြားအဆင်း
နှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဟတ္ထပါဒါ-လက်ခြေတို့
သည်၊ လာခါရသပရိကမ္မကတာဝိယ-ချိပ်ရေတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်
ပြုကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ အဟောသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ နဂုံဋ္ဌ-မြီးထူးသည်၊ စာမရီ
နဂုံဋ္ဌဝိယ-စာမရီ၏မြီးထူးကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သိင်္ဂီနိ-ဦးချိုတို့
သည်၊ ရဇတဒါမဝဏ္ဏာနိ-ငွေပန်းကဲ့သို့အဆင်းရှိကုန်သည်၊ အဟောသုံ-
ဖြစ်ကုန်၏၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့သည်၊ သုမဇ္ဇိတမဏိဂုဋ္ဌိကာဝိယ-ကောင်း
စွာပွတ်အပ်သော ပတ္တမြားခွဲကဲ့သို့၊ အဟောသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ မုခံ-
နှုတ်ခမ်းသည်၊ ဩဒဟိတွာ-ပိတ်၍၊ ဌပိတရတ္တကမ္မလဂေဏ္ဍုကာဝိယ-
ထားအပ်သော ကမ္မလာနီကျင်ဘု ရပ်ကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-
ထိုဆတ်မင်းဘုရားလောင်းသည်၊ ဇနသံသဂ္ဂံ-အပေါင်းအဖော်တို့နှင့်
ရောနှောခြင်းကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဝိဝေကဝါသံ-ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌နေ
ခြင်းကို၊ ဝသိတုကာ-မောနေခြင်းငှာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဝါရံ-အခြံ
အရံကို၊ ဆဇ္ဈတွာ-စွန့်၍၊ ဇကကောဝ-တစ်ယောက်ထီးတည်းလျှင်၊
ဂင်္ဂီနိဝတ္တနေ-အင်္ဂါဖြစ်၏အကွေ့ဖြစ်သော၊ ရမဏိယေ-မွေ့လျော်ဖွယ်
ရှိသော၊ သာလမိဿကေ-အင်ကြင်းပင်တို့ဖြင့်ရောနှောသော၊ သုပုပ္ဖိတ
ပဝနေ-ကောင်းစွာပွင့်သောတောအရပ်၌၊ ဝသတိ-နေ၏၊ တေန-ထို့
ကြောင့်၊ ရမ္မေ ပဒေသေ ရမဏိယေ-ပ-ဂင်္ဂီကူလေ မနောရမေတိ-ရမ္မေ
ပဒေသေ ရမဏိယေ-ပ-ဂင်္ဂီကူလေ မနောရမေဟူသောဂါထာကို၊
ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၄၉။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တဒါ-ထိုဘုရား
လောင်းဖြစ်သောအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ရမ္မေ-သားမွေးယာတို့ဖြင့်
ခင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ပဒေသေ-မြေအရပ်ရှိသော၊
ရမ္မဏိယေ-ပန်းပွင့်ပန်းသီးတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော၊ ဝိဝိတ္တေ-ဆိတ်ညံ
သော၊ အမနုဿကေ-လူမရှိသော၊ ဂင်္ဂီကူလေ-ဂင်္ဂါမြစ်၏အကွေ့ဖြစ်

သော၊ ရမ္မေ-ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ တတ္ထ-ထိုအရပ်၌၊ ဝါသံ-နေခြင်းသို့၊ ဥပဂစ္ဆိ-ကပ်လေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ရမ္မေပဒေသေတိ-ဟူသည်ကား၊ မုတ္တာတလ သဒိသဝါလုကာ-ပုလဲစနှင့်တူသောသံပြင်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ စုဏ္ဏပဏ္ဏရေ ဟိ-ဖြူသောသဲမှုန့်ရှိကုန်သော၊ ဘူမိဘာဂေဟိစ-မြေအဖို့တို့ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သိနိဒ္ဓဟရိတတိဏသဉ္စရိတေဟိ-ပြေပြစ်သောစိမ်းသောမြက်ကို သည်လည်း ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝနတ္ထလေဟိစ-တော- အပြင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိစိတ္တတ္ထရဏေဟိဝိယ-ဆန်းကြယ်သော အခင်းတို့ဖြင့်ခင်းကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ နာနာဝဏ္ဏဝိစိတ္တေဟိ-အထူးထူး အဆင်းရှိ၍ ဆန်းကြယ်ကုန်သော၊ သိလာတလေဟိစ-ကျောက်ဖျာ အပြင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မဏိက္ခန္ဓနိမ္မလသလိလေဟိ-ပတ္တမြား ညိုအဆင်းနှင့် တူသောအညစ်အကြေးမရှိကုန်သော၊ ဇလာသယေဟိစ- ရေအိုင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္တာဂတတ္တာ-ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ ယေဘုယျေန-များသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒဂေါပက ဝဏ္ဏာယ-ပိုးဖိလံ၏အဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော၊ ရတ္တာယ -ရဲရဲနီသော၊ သုခသမ္ပဿာယ-ကောင်းသောအတွေ့ရှိသော၊ တိဏဇာတိ ယာ-မြက်မျိုးဖြင့်၊ သဉ္စန္တော-ဖုံးလွှမ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ရမ္မေ-မွေ့ လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ အရညပဒေသေ-တောအရပ်၌၊ ရမ္မဏိယေတိ- ဟူသည်ကား၊ ပုပ္ဖဖလ ပလ္လဝါလင်္ကတဝိပုလ သာခါဝိနဒ္ဓေဟိ-အပွင့်/ အသီး အညွန့် ဟူသောတန်ဆာတို့ဖြင့် ပြန့်ပြောစွာ ညွတ်သောအကိုင် အခက်ရှိကုန်သော၊ နာနာဝိဓဒိဇဂဏ္ဍပကုဇိတေဟိ-အထူးထူးသော ငှက် အပေါင်းတို့ဖြင့် တွန်မြူးခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝိဝိဓတရလတာဝနဝိရာဇိ တေဟိ-အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော သစ်ပင်နွယ်တောအရေး အလျင်အစဉ်တို့ဖြင့်၊ ယေဘုယျေန-များသောအားဖြင့်၊ အမ္ပဿာလဝန သဏ္ဌမဏ္ဌိတေဟိ-သရက်တော အင်ကြင်းတောအုပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝနဂဟနေဟိ-တောခြံတို့ဖြင့်၊ ဥပသောဘိတတ္တာ -တင့်တယ်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တတ္ထ-ထိုတောအရပ်သို့၊ ပဝိ သိဋ္ဌဿ-ဝင်သော၊ ဇနဿ-လူအား၊ ရတိဇနနဋ္ဌေန-မွေ့လျော်ခြင်းကို

ဖြစ်စေတတ်သော အနက်ကြောင့်၊ ရမဏီယေ-ဓမ္မလျော်ဖွယ်ရှိသော၊
ဧတံပိစ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ရုရမိဂဇာတကေ-ဆတ်မင်းဇာတ်
တော်၌၊ ဧတသ္မိဝနသဏ္ဌာသ္မိ-ပ-ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေမိဂေါတိ ဧတသ္မိ
ဝနသဏ္ဌာသ္မိ-ပ-ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေမိဂေါ ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-
မိန့်တော်မူအပ်၏။ ။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဧတသ္မိ ဝနသဏ္ဌာသ္မိ-ထိုဆတ်မင်းနေသော
တောအရပ်၌၊ အဗ္ဗာစ-သရက်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သာလာစ-
အင်ကြင်းပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုပ္ဖိတာ-ပွင့်ကုန်၏၊ ဣန္ဒဂေါပက
သဉ္ဇနာ-ပိုးဖလံအဆင်းကဲ့သို့ နီသောမြက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်၏၊ ဧတ္ထ-
ဤတောအရပ်၌၊ ဧသော မိဂေါ-ထိုဆတ်မင်းသည်၊ တိဋ္ဌတိ-တည်၏။

ဝိဝိတ္ထေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဇနဝါသဝိရဟေန-လူတို့ငနခြင်းမှ
ကင်းသဖြင့်၊ သုညေ-ဆိတ်ညံသော၊ အမနုဿကေတိ-ဟူသည်ကား၊
သဉ္ဇရဏမနုဿာနံပိ-သွားလာသောလူတို့၏လည်း၊ တတ္ထ-ထိုတော
အရပ်၌၊ အဘာဝေန-မရှိသောကြောင့်၊ မနုဿရဟိတေ-လူမရှိသော၊
မနောရမေတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာဝုတ္တဂုဏသမ္ပတ္တိယာ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီး
သော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့်၊ ဝိဿသတော-အထူးအား
ဖြင့်၊ ဝိဝေကာကာမာနံ-ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိသောသူတို့၏၊ မနော-
နှလုံးကို၊ ရမေတိ-ဓမ္မလျော်စေတတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ မနောရမေ-
နှလုံးကိုပျော်စေတတ်သော၊ (မနောရမေဟူသောပုဒ်၌ မနနောင် သိဝိ
ဘတ်ကို ဩပြု၍ပြီးသည်မဟုတ် မနောဂိုဏ်းဖြစ်၍ မနပုဒ်နောင်
ဩအက္ခရာလာ၍၊ မနောရမေရှိသည်ဟုယူလေအပ်သည်၊ အနက်ကား
ဒုတိယာ အနက် ယောဇနာလေ။)

၅၀။ အထဥပရိဂင်္ဂါယာတိဧတ္ထ-အထဥပရိဂင်္ဂါယဟူသောဤပုဒ်၌၊
အထာတိ ဧသော သဒ္ဓေါ-အထဟူသောဤသဒ္ဓါသည်၊ အဓိကာရေ-
ဆုံးဖြတ်အပ်သောအနက်၌၊ နိပါတော-နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ တေန-
ထိုအထသဒ္ဓါဖြင့်၊ မယိ-ငါသည်၊ တတ္ထ-ထိုတောအရပ်၌၊ တတာဝ
သန္တေ-အမြဲ နေသည်ရှိသော်၊ အဓိကာရန္တရံ-အမြဲနေသည်၏အခြားမဲ့၌၊
ဣဒံ-ဤသို့သောအချင်းအရာစကားသည်၊ ဥပ္ပန္နံ-ဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊

ဒီပေတိ-ပြ၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အထသဒ္ဓါအခိုက်အတံ့ကာလ၌ ဖြစ်သော သဘောကိုဟောတတ်၏။ ဤအရာကား၊ အခိုက်အတံ့ကာလ အာဇာရ အနက်ကိုမလို၊ ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည် အမြဲနေသော အရပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သိစေလို၍၊ အထာတိ အဓိကာရေ နိပါတောဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း။) ဥပရိဂင်္ဂါယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဂင်္ဂါနဒီယာ-ဂင်္ဂါမြစ်၏။ ဥပရိသောတေ-အထက်ဖြစ်သောရေယဉ်၌၊ ဓနိက္ခေဟိပရိပိ ဌိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣဏံ-သူတစ်ပါး၏ကြွေးမြီကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ တံ-ထိုသူ၏ကြွေးမြီကို၊ ဒါတုံ-ပေးဆပ်အံ့သောငှာ၊ အသေ က္ကာန္တော-မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဏာယိကေဟိ-မြီရှင်တို့သည်၊ စောဒိယမာနော-တောင်းအပ်သည်ရှိသော်။

ကိရ-ကြားရသည်ကား၊ ဧကော-တစ်ယောက်သော၊ ဗာရာဏ သိသေဌိ-ဗာရာဏသီသူဌေးသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တံ-သားကို၊ အယံ-ဤငါ၏သားသည်၊ သိပ္ပံ-အတတ်ပညာကို၊ ဥဂ္ဂဏ္ဍော-သင် သည်ရှိသော်၊ ကိလမိဿတိတိ-ပင်ပန်းလတ္တံ့ဟု၊ ကိဉ္စိသိပ္ပံ-တစ်စုံ တစ်ခုသောအတတ်ကို၊ နဥ္ဂဏ္ဍာပေသိ-မသင်မယူစေ၊ ဂိတဝါဒိတနစ္စ ခါဒနဘောနေတော-သီချင်းတီးမှုတ်ခြင်း၊ ကခြင်းခုံခြင်း၊ ခဲခြင်းစားခြင်း အမှုမှ၊ ဥဒ္ဓံ-အထတ်ဖြစ်သော၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသောအတတ်ကို၊ နအညာသိ-မသိစေ၊ ဝယပ္ပတ္တံ-အရွယ်သို့ရောက်သော်၊ တံ-ထိုသားကို၊ ပတိရူပေန-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ ဒါရေန-မယားနှင့်၊ သံယော ဇေတွာ-ယှဉ်စေ၍၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ နိယျာတေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊ မာတာ ပိတရော-မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလံ-စုတေသောအခါကို၊ အကံသု-
 ပြုကြကုန်၏၊ သော-ထိုသားသည်၊ တေသံ-ထိုအမိ အဖတို့၏၊ အစ္စ ယေန-လွန်သဖြင့်၊ ဣတ္ထိဓုတ္တိသူရာဓုတ္တာဒိပရိဝုတော-မိန်းမကျူးသော သူ သေသောက်ကျူးသောသူ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ နာနာဗျသန မုခေဟိ-အထူးထူးသော ပျက်စီးကြောင်းတို့ဖြင့်၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဝိဒ္ဓံသေတွာ-ဖျက်ဆီး၍၊ တတ္ထတတ္ထ-ထိုထိုသောအရပ် တို့၌၊ ဣဏံ-သူ၏ကြွေးမြီကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ တမ္ပိ-ထိုသူတစ်ပါး၏ ကြွေးမြီကိုလည်း၊ ဒါတုံ-ပေးဆပ်အံ့သောငှာ၊ အသက္ကာန္တော-မတတ်နိုင် သည်ဖြစ်၍၊ ဓနိကေဟိ-ဥစ္စာရှင်တို့သည်၊ စောဒိယမာနော-တောင်းအပ်

သည်ရှိသော်၊ မယုံ-ငါ့အား၊ ဇိဝိတေန-အသက်ရှင်ရသဖြင့်၊ ကိ-
 အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တေနောအတ္တဘာဝေန-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်
 ဖြင့်လျှင်၊ အညောဝိယ-မထင်ရှားသောသူ၏သားကဲ့သို့၊ အဟံ-ငါသည်၊
 ဇာတော-ဖြစ်ရ၏၊ (အမှီ-ဖြစ်ခဲ့၏တကား၊) မေ-ငါ့အား၊ မရဏံ-သေရ
 ခြင်းသည်၊ သေယျော-မြတ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဣဏာ
 ယိကေ-မြီရှင်တို့ကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ တုမှာကံ-သင်တို့
 ၏၊ ဣဏပဏ္ဏာနိ-ကြွေးမြီစာရင်းကို၊ (ဒဿာမိ၌ အဝုတ္တကံစပ်လေ)
 ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊ အာဂစ္ဆထ-လာလှည့်ကုန်၊ ဂင်္ဂါ
 တီရေ-ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌၊ မေ-ငါ့အား၊ နိဟိတံ-မြှုပ်ထားအပ်သော၊
 ကုလသန္တကံ-အမိ အဖတို့၏ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-
 ရှိ၏၊ တံ-ထိုမြှုပ်ထားသောဥစ္စာကို၊ ဝေါ-သင်တို့အား၊ ဒဿာမိ-
 ပေးဆပ်ဝါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တေန-ထိုဥစ္စာရှင်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-
 တကွ၊ အဂမံသု-သွားလေကုန်၏၊ သော-ထိုသူဌေးသားသည်၊ ဣဓ-
 ဤအရပ်၌၊ ဓနံ-ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဧတ္ထ-ထိုအရပ်၌၊ ဓနံ-
 ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ နိမိဋ္ဌာနံ-ရွှေအိုးတာရာအရပ်ကို၊
 အာစိက္ခန္ဓောဝိယ-ကြားသကဲ့သို့၊ ဧဝံ-ဤသို့ကြားသည်ရှိသော်၊
 မေ-ငါ့အား၊ ဣဏမောက္ခော-တင်သောကြွေးမြီးမှလွတ်သည်၊ ဘဝိဿ
 တိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပလာယိတွာ-ပြေးလေ
 သော်၊ ဂင်္ဂါယံ-ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ပတိ-ကျလေ၏၊ သော-ထိုသူဌေးသားသည်၊
 စဏ္ဍသောတေန-ကြမ်းတမ်းသောရေယဉ်ဖြင့်၊ ဝုယုန္တော-မျောသည်ဖြစ်၍၊
 ကာရုညရဝံ-သနားဖွယ်သောအသံကို၊ ရဝိ-မြည်တမ်းငိုယို၏၊ တေန-
 ထို့ကြောင့်၊ အထ ဥပရိဂင်္ဂါယာတိ အာဒိ-အထဥပရိ ဂင်္ဂါယအစရှိသော
 ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဇိဝိမိဝါမရာမိဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိ
 ဂင်္ဂါသောတေ-ဤဂင်္ဂါမြစ်ရေအယဉ်၌၊ ပတိတော-ကျသော၊ အဟံ-ငါ
 သည်၊ ဇိဝိမိဝါ-ရှင်လိုလည်းရှင်စေ၊ မရာမိဝါ-သေလိုလည်းသေစေ၊ ဧတ္ထ
 -ဤဂင်္ဂါမြစ်၌၊ မေ-ငါ့အား၊ ဇိဝိတံဝါ-အသက်ရှင်လိုမူလည်း၊ ဟောတု-
 ဖြစ်စေ၊ မရဏံဝါ-သေသည်မူလည်း၊ ဟောတု-ဖြစ်စေ၊ ဥဘယထာပိ-
 နှစ်ပါးစုံကြောင့်လည်း၊ ဣဏာယိကပိဋ္ဌာ-မြီးရှင်နှိပ်စက်ခြင်းသည်၊

နဟောတိ-မဖြစ်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အဓိပ္ပာယ်
ထည်း။

၅၁။ မဇ္ဈဂင်္ဂါယဂစ္ဆတီတိ-ဟူသည်ကား၊ သောပုရိသော-ထို
ယောက်ျားသည်၊ ရတ္တိဒိဝံ-နေညဉ့်ပတ်လုံး၊ ဂင်္ဂါယ-ဂင်္ဂါ၌၊ ဝုယျ မာနော
-မျောသည်ရှိသော်၊ ဇိဝိတသေသဿ-အသက်ကြွင်း၏၊ ဝိဇ္ဇ မာနတ္တာ
-ထင်ရှားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရဏံ-သေခြင်းသို့၊ အပ္ပတ္တော-
မရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မရဏဘယတဇ္ဇိတော-သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်
ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ကရဏံ-သနားဖွယ်သော၊ ရဝံ-အသံကို၊
ရဝန္တော-မည်တမ်းတဆိုလျက်၊ ဂင်္ဂါယ-ဂင်္ဂါမြစ်၏၊ မဇ္ဈ-အလယ်၌၊
မဟောဒကေန-ရေများရာအရပ်ဖြင့်၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏။

၅၂။ အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာပုရိသော-ယောက်ျားမြတ်ဆတ်မင်းသည်၊
အဗု ရတ္တသမယေ-ညဉ့်သန်းခေါင်ကာလ၌၊ တဿ-ထိုသူဌေးသား၏၊
ကရဏံ-သနားဖွယ်သော၊ တံပရိဒေဝိတသဒ္ဓံ-ငိုယိုမြည်တမ်းသောအသံ
ကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ မယာ-ငါသည်၊ မနုဿသဒ္ဓေါ-လူ၏အသံကို၊
သုယျတိ-ကြားအပ်၏၊ မယိ-ငါသည်၊ ဣဓ-ဤအခါ၌၊ ဓရန္တေ-
ထင်ရှားရှိပါလျက်၊ မာမရတု-မသေစေသတည်း၊ အဿ-ထိုငိုသော
လူအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဇိဝိတံ-အသက်ကို၊ ဒဿာမိတိ-ပေးအံ့ဟု၊
စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ သယနဂုမ္ဘာ-အိပ်ရာခြံကြီးမှ၊ ဝုဋ္ဌာယ-ထ၍၊ နဒီတီရံ-
မြစ်နားသို့၊ ဂန္တော-သွားလေ၍၊ အဗ္ဘောပုရိသ-အိုယောက်ျား၊ တွံ-
သင်သည်၊ မာဘာယိ-မကြောက်လင့်၊ တေ-သင့်အား၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဇိဝိတံ-အသက်ကို၊ ဒဿာမိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ အဿာ
သေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ သောတံ-ဂင်္ဂါမြစ်ရေယဉ်ကို၊ ဆိန္ဒုန္တော-
ဖြတ်လျက်၊ ဂန္တော-သွား၍၊ တံ-ထိုသူဌေးသားကို၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း
၌၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊ တီရံ-ကမ်းပါးသို့၊ ပါပေတွာ-ရောက်စေ၍၊
အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ-နေရာအရပ်သို့၊ နေတွာ-ဆီဆောင်၍၊
ပရိဿမံ-ပင်ပန်းခြင်းကို၊ ဝိနောဒေတွာ-ပယ်ဖျောက်၍၊ ဖလာဖလာနိ-
သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဒွိဟတီဟစ္စယေန-နှစ်ရက်

သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ ဝါ-လွန်သောအခါ၌၊ တံ-ထိုသူဌေးသားကို၊ အဗ္ဘော
ပုရိသ-အိုယောကျ်ား၊ အဟံ-ငါသည်၊ တံ-သင့်ကို၊ ဗာရာဏသီဂါမိမဂ္ဂ-
ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားသောလမ်းကို၊ ပါပေဿာမိ-ရောက်စေအံ့၊
တွံ-သင်သည်၊ အသုကဋ္ဌာနေနာမ-ဤမည်သောအရပ်၌၊ ကဉ္စနမိဂေါ-
ရွှေအဆင်းရှိသောဆတ်သည်၊ ဝသတိ-နေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ကဿစိ-
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ တွံ-သင်သည်၊ မာအာရောစေဟိ-
မကြားလေလင့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သော-ထိုသူဌေး
သားသည်၊ သာမိ-အရှင်၊ သာဓူတိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိ-ဝန်ခံ၏၊
မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ-ထိုယောကျ်ားကို၊ အတ္တနော-
မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိ-ကျောက်ကုန်းထက်သို့၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊ ဗာရာဏ
သီမဂ္ဂေ-ဗာရာဏသီပြည်သို့သွားရာခရီး၌၊ ဩတာရေတွာ-ချခဲ့၍၊
နိဝတ္တိ-ပြန်လေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဿာဟံ သဒ္ဓံ သုတွာ န၊
ကာရညံ ပရိဒေဝ တောတိအာဒိ-တံဿာဟံ သဒ္ဓံ သုတွာနကာရ
ညံ ပရိဒေဝတော အစရှိ သော ဂါထာပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊
(ဂါထာပုဒ်အကုန် အဋ္ဌကထာ၌မလာ၊ ပါ ဌိတော်၌ကားလာ၏၊ ထို့
ကြောင့် အနက်ကို မယောဇနာလိုက်သည်၊ ဂါထာအနက်ကို သိလိုသော်
ပါဌိတော်အနက်ကြည့်လေ။)

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ကောသိတွံနရောတိ-ဟူသည်ကား၊ တွံ-သင်
သည်၊ မနုဿော-လူသည်၊ အသိ-ဖြစ်သလော၊ ကုတော-အဘယ်
အရပ်မှ၊ ဣဓ-ဤအရပ်သို့၊ ဝုယုမာနော-မျောပါလျက်၊ အာဂတော-
ရောက်လာသည်၊ အသိ-ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊
အတ္ထော-အနက်တည်း။

၅၃။ အတ္တနော ကရဏန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ကိရိယံ-
အမှုအရာကို၊ ဓနိကေဟိ ဘိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣဏာယိကေဟိ-
မြီရှင်တို့မှ၊ ဥဗ္ဗိဂေါ-ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ တသိတောတိ-ဟူ
သည်ကား၊ ဥတြဿော-ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍။

၅၄။ တဿ ကတွာန ကာရညံ၊ စဇိတွာ မမ ဇီဝိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊

၄၇၄ စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာနိဿယ

ကာရညံ-သနားသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မဟာကာရဏာယ သမုဿာဟိတော-ပြင်းစွာသောကာရဏာသည် တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မမ-ငါ၏၊ ဇီဝိတံ-အသက်ကို၊ တဿ ပုရိသဿ-ထိုယောက်ျားအား၊ ပရိစ္စဇိတွာ-စွန့်၍၊ ပဝိသိတွာ နိဟရိ တဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ နဒိ-ဂင်္ဂါမြစ်သို့၊ ပဝိသိတွာ-ဝင်၍၊ (ဆင်း၍လည်းဟူ၊) သောတံ-ရေအယဉ်ကို၊ ဆိန္ဒုန္တာ-ဖြတ်လျက်၊ ဥဇုကမေဝ-ဖြောင့်ဖြောင့်သာလျှင်၊ ဂန္တာ-သွား၍၊ မမ-ငါ၏၊ ပိဋ္ဌိ-ကျောက်ကုန်းထက်သို့၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊ တတော-ထိုရေအယဉ်မှ၊ တံ-ထိုသူဌေးသားကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ နိဟရိ-ထုတ်၏၊ တဿာတိပဒေ-တဿာဟူသောပုဒ်၌၊ ဥပယောဂတ္ထေ-ဒုတိယအနက်၌၊ သာမိဝစနံ-သာမိဝိဘတ်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ-သိအပ်၏၊ တတ္ထာပီတိ-တတ္ထာပိဟူ၍လည်း၊ ပါဠိ-ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တတ္ထ နဒီယံ-ထိုဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပဝိသိတွာ နိဟရိ တဿ ဟုရှိသော ပါဠိတော် ပါဠိ၌၊ တဿဟူသောပုဒ်၏ အနက်ကို ယောဇနာသော်၊ တဿတံ-ထို သူဌေးသားကို ဟုယောဇနာလိုသည်ဟု ဥပယောဂတ္ထေ သာမိဝစနံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ တတ္ထရှိသော ပါဠိတော် အလိုသော်ကား၊ တတ္ထ နဒီယံဟု မြစ်ကို အာဇာရစ္ဆလေဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊) အန္ဓကာရမိ ရတ္ထိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ရတ္ထိယာ-ညဉ့်၏၊ အန္ဓကာရသမယေ-မိုက်သောကာလ၌၊ ကာလပက္ခရတ္ထိယံ-လက္ခယံပက္ခညဉ့်အခါ၌၊ ဣတိ အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

၅၅။ အဿတ္ထကာလမညာယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပရိဿမံ-ပင်ပန်းခြင်းကို၊ အပနေတွာ-ပယ်ပြီး၍၊ ဖလာဖလာနိ-သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဒွိဟတိဟစ္စယေန-တစ်ရက်နှစ်ရက်လွန်သဖြင့်၊ ကိလမထဿ-ပင်ပန်းခြင်း၏၊ ဝိဂတကာလံ-ကင်းငြိမ်းပြီးသောကာလကို၊ ဇာနိတွာ-သိပြီး၍၊ ဧကံ တံ ဝရံ ယာစာမိတိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ တံ-သင့်ကို၊ ဧကံ-တစ်ခုသော၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ယာစာမိ-

တောင်း၏။ မယုံ-ငါ့အား၊ ဧကံ-တစ်ခုသော၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ဒေဟိ-
ပေးလော့၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တံဝရံ-
ထိုလိုအပ်သောဆုသည်၊ ကိံဝရံ-အဘယ်ဆုနည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ စေဝ
ဒေယျ-အကယ်၍ဆိုငြားအံ့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊
မံ-ငါ့ကို၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ တံ-သင်သည်၊
ဗာပါဝဒ-မပြောမဆိုလေလင့်၊ အသုကဋ္ဌာနေ-ဤမည်သောအရပ်၌၊
သုဝဏ္ဏမိဂေါ-ရွှေအဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းသည်၊ ဝသတိ-နေ၏၊
ဣတိ-ဤသို့၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ရညောဝါ-မင်းအား
လည်းကောင်း၊ ရာဇ-မဟာမတ္တဿဝါ-မင်း၏အမတ်ကြီးအား
လည်းကောင်း၊ မံ-ငါ့ကို၊ ဗာ ပါဝဒ-မပြောမဆိုလေလင့်။

အထ-ထိုနောင်မှ၊ တသ္မိပုရိသေ-ထိုယောက်ျားသည်၊ ဗာရာ
ဏသီပဝိဋ္ဌဒိဝသေယေဝ-ဗာရာဏသီပြည်သို့ဝင်သောနေ့၌လျှင်၊ သော
ရာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဒေဝ-မင်းကြီး၊ အဟံ-ငါသည်၊ သုဝဏ္ဏ
ဝဏ္ဏံ-ရွှေအဆင်းကဲ့သို့အဆင်းရှိသော၊ မိဂံ-ဆတ်ကို၊ မယုံ-ငါ့အား၊
ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေန္တေ-ပြောဟောသည်ကို၊ သုပိနေန-အိပ်မက်ဖြင့်၊
အဒ္ဓသံ-မြင်မက်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ သစ္စသုပိနာ-မှန်သောအိပ်မက်
ကြောင့်၊ အဒ္ဓါ-မချွတ်၊ သော-ထိုရွှေအဆင်းကဲ့သို့သောဆတ်သည်၊
ဝိဇ္ဇတိ-ထင်ရှားရှိ၏၊ ဣတိတဿာ-ထို့ကြောင့်၊ ကဉ္စနမိဂဿ-ရွှေဆတ်
မင်း၏၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ သောတုကာမော-နာခြင်းငှာအလိုရှိ၏၊ အဟံ-
ငါသည်၊ သောတုံ-နာခြင်းငှာ၊ စေလဘိဿာမိ အကယ်၍ရငြားအံ့-
အဟံ-ငါသည် ဇီဝိဿာမိ အသက်ရှင်အံ့၊ နောစေလဘိဿာမိ-အကယ်
၍ မရသည်ဖြစ်အံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ ဇီဝိတံ-အသက်သည်၊ နတ္ထိတိ-မရှိ
ဟူ၍၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ-မိဖုရားကြီးအား၊ ပုတ္တော-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊
တံ-ထို-မိဖုရားကို၊ အဿာသေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ မနုဿလော
ကေ-လူပြည်၌၊ သုဝဏ္ဏမိဂေါ-ရွှေဆတ်မင်းသည်၊ သစေအတ္ထိ-အကယ်
၍ရှိအံ့၊ လဘိဿတိ-ရပါလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊
ဗြဟ္မဏေ-ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပက္ခောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ သုဝဏ္ဏမိဂါနာမ

-ရွှေဆတ်တို့မည်သည်။ ဟောန္တိ-ရှိစကောင်းသည်ဖြစ်ကုန်သလော၊
 ဣတိ-ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးသည်ရှိသော်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ အာမ
 ဟောန္တိ-အော်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသော်၊
 သဟဿတ္တဝိကံ-ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို၊ သုဝဏ္ဏစင်္ကော ဌကေ-ရွှေပန်
 တောင်း၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ တံ-ထိုဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို၊ ဟတ္ထိက္ခန္ဓ
 -ဆင်ကျောက်ကုန်းသို့၊ အာရောပေတွာ-တင်စေ၍၊ နဂရေ-မြို့၌၊
 ဆာရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ-လည်စေ၏၊ ယော-အကြင်သူသည်၊
 သုဝဏ္ဏမိဂံ-ရွှေဆတ်ကို၊ အာစိက္ခိဿတိ-ကြားလေပေအံ့၊ တဿ-
 ထိုသူအား၊ ဟတ္ထိနာ-ဆင်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ ဣမံ-ဤအသပြာ
 ထောင်ထုပ်ကို၊ ဒဿာမိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ဆာရိ-စည်
 ကို၊ စရာပေသိ-လည်စေ၏၊ တတော-ထိုအသပြာထောင်ထုပ်ထက်၊
 ဥတ္တရိမ္မိ-အလွန်လည်း၊ ဒါတုကာမော-ပေးခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟုတွာ
 -ဖြစ်၍၊ တဿ ဂါမဝရံ-ဒမ္မိ၊ နာရိယော စ အလင်္ကာတာ၊ ယော
 မေတံမိဂမက္ခာတိ၊ မိဂါနံ မိဂမုတ္တမန္တိ၊ တဿ ဂါမဝရံ ဒမ္မိ-ပ-မိဂါနံ
 မိဂမုတ္တမံ-ဟူသော၊ ဣတိဣမံဂါထံ-ဤဂါထာကို၊ သုဝဏ္ဏပဋ္ဌေ-
 ရွှေပြား၌၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ သကလနဂရေ-မြို့အလုံး၌၊ ဝါစာပေ
 သိ-ဖတ်စေ၏၊ (ဂါထာ၏အတ္ထကား)ဘောန္တော-အိုလူအပေါင်းတို့၊
 မိဂါနံ-ဆတ်အမျိုးတို့တွင်၊ မိဂမုတ္တမံ-ဆက်မင်းမြတ်ဖြစ်သော၊ ဧတံမိဂံ
 -ထိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ မေ-ငါ့အား၊
 အက္ခာတိ-ကြားပေအံ့နည်း၊ တဿ-ထိုကြားလာသောသူအား၊ ဂါမဝရံ
 -အခွန်တစ်သိန်းထွက်သောရွာဆုကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒမ္မိ-ပေးအံ့၊
 သမလင်္ကာတာ-ကောင်းသောတန်ဆာဆင်ခြင်းရှိကုန်သော၊ နာရိယောစ
 မိန်းမတို့ကိုလည်း ဒမ္မိ-ပေးအံ့၊ ဤတိ-ဤသို့၊ ဝါစာပေသိ-ဖတ်စေ၏၊
 အထ-ထိုအခါ၌၊ သောသေဠိပုတ္တော-ထိုသူဌေး သားသည်၊ တံဂါထံ
 -ထိုဂါထာကို၊ သုတွာ-ကြားရသော်၊ ရာဇပုရိသာနံ-မင်းချင်း ယောက်ျား
 တို့၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေ၍၊ ရညော-မင်းကြီးအား၊
 ဝေရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ မိဂံ-သားမြတ်ကို၊ အာစိက္ခိဿာမိ-

ကြားပါအံ့၊ မံ-ငါ့ကို၊ ရာဇာနံ-မင်းကြီးကို၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊
 ဒသေထာတံ-ပြကုန်လော့ဟု၊ အာဟ-ဆို၏၊ ရာဇပုရိသာ-မင်းချင်း
 ယောက်ျားတို့သည်၊ တံ-တိုသူဌေးသားကို၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း၏၊
 သန္တိကံ-အထံသို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊
 အာရောဓေသံ-ကြားကုန်၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဘော-
 အချင်းယောက်ျား၊ သစ္စံ-မှန်၏၊ တံ-သင်သည်၊ အဒ္ဓသ-မြင်ဖူးသ
 လော၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ သော-ထိုသူဌေးသည်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်း
 ကြီး၊ သစ္စံ-မှန်ပါ၏၊ မယာ-ကျွန်ုပ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ ဂစ္ဆန္တာ-သွားလို
 ကုန်သောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တု-လိုက်စေကုန်လော့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်
 သည်၊ တံ-ထိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ ဒသေ သာမိတံ-ပြပါအံ့
 ဟု၊ အာဟ-ဆို၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တမေဝပုရိသံ-
 ထိုသူဌေးသားယောက်ျားကိုပင်လျှင်၊ မဂ္ဂဒေသကံ-ခရီးညွှန်သည်ကို၊
 ကတွာ-ပြု၍၊ မဟန္တေန-များစွာသော ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ တံဌာနံ
 -ထိုသားမြတ်ရှိရာတောအရပ်သို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ မိတ္တဒုမ္ဘိနာ-
 ခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသော၊ တေနပုရိ သေန-ထိုယောက်ျားသည်၊
 ဒသိတပဒေသံ-ညွှန်အပ်သောအရပ်ကို၊ အာဝုဗဟတ္ထေ-လက်နက်
 လက်၌ရှိကုန်သော၊ ပူရိသေ-ယောက်ျားတို့ကို၊ သမန္တတော-ဝထက်ဝန်း
 ကြင်မှလျှင်၊ ပရိဝါရေတွာ-ဝန်းရံစေ၍၊ တုမေ-သင်တို့သည်၊ ဥက္ကဋ္ဌိ-
 ကြွေးကြော်ခြင်းကို၊ ကရောထ-ပြုကြကုန်လော့၊ ဣတိ-ဤသို့၊
 ဝတွာ-ဆို၍၊ သယံ-မိမိသည်၊ ကတိပယေဟိ-နှစ်ယောက်သုံးယောက်
 ကုန်သော၊ ဇနေဟိ-လူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ ဧကမန္တေ-သင့်တင့်သော
 အရပ်၌၊ အဌာသိ-ရပ်၏၊ သောပိပူရိသော-ထိုသူဌေးသားယောက်ျား
 လည်း၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ အဌာသိ-ရပ်၏၊ မဟာ
 သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံသဒ္ဓိ-ထို ထိုအသံကို၊ သုတွာ-
 ကြား၍၊ မဟတော-များစွာသော၊ ဗလကာယဿ-ဗိုလ်အပေါင်း၏၊
 သဒ္ဓေါ-အသံသည်၊ အဒ္ဓေါ-မချွတ်၊မေ-ငါ့အား၊ တမှာပုရိသာ-ထို
 ငါကယ်ဆယ်လိုက်သောယောက်ျားမှ၊ ဥပ္ပန္နေန-ဖြစ်သော၊ ဘယေန-

ဆားကြောင့်၊ ဘဝိတဗ္ဗ-ဖြစ်ရာ၏။ ဣတိ-ဤသို့၊ ဥတွာ-သိ၍၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ သကလံ-အလုံးစုံသော၊ ပရိသံ-ပရိသတ်ကို၊ ဩလောကေတွာ-ကြည့်လိုက်သော်၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း၏၊ ဌိတဋ္ဌာနေယေဝ-တည်သောအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မေ-ငါ့အား၊ သောတ္တိ-ချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိတိ-ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ရာဇာဘိမုခေါ-မင်းသို့ ရှေးရှု၊ ပါယာသိ-သွားလေ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တံ-ထိုသားမြတ်ဆတ်မင်းကို၊ အာဂတံ-လာလတ်သည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ နာဂဗလော-ဆင်ပြောင်၏အားကဲ့သို့အားရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဘဝတ္ထရန္တော-ကဲမိုးလျက်၊ အဂစ္ဆေယျာတိ-လာလေပြီဟု၊ သရံ-မြားကို၊ သန္ဓယိတွာ-ပြင်ဆင်တည်၍၊ ဣမံမိဂံ-ဤသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ သန္တာသေတွာ-ခြိမ်းခြောက်၍၊ သစေပလာယတိ-အကယ်၍ပြေးအံ့၊ ဇဝံသတိ-ဤသို့ပြေးခဲ့သည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိဇ္ဇိတွာ-မြားဖြင့်ပစ်လိုက်၍၊ ဒုဗ္ဗလံ-အားနည်းသည်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဂဏှိဿာမိတိ-ဖမ်းယူအံ့ဟု၊ ဗောဓိသတ္တာဘိမုခေါ-ဘုရားလောင်းသို့ရှေးရှုသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာဂမေဟိ မဟာရာဇ-မာ မံ ဝိဇ္ဇိ ရဋ္ဌေသဘ၊ ကောနု တေ ဣဓ မက္ခာသိ၊ ဧတ္ထေ သော တိဋ္ဌတေ မိ ဂေါတိ-အာဂမေဟိ မဟာရာဇ-ပ-ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ၊ ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အဘာသိ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အာဂမေဟိ-နေတော်မူပါဦးလော့၊ ရဋ္ဌေသဘ-တိုင်းနိုင်ငံ၏အကြီးဖြစ်သော မင်းမြတ်၊ မေ-အကျွန်ုပ်အား၊ မာဝိဇ္ဇိ-မပစ်ပါလင့်၊ ဧတ္ထ-ဤတောအရပ်၌၊ ဧသော မိဂေါ-ဤသို့သောသားသည်၊ တိဋ္ဌတိတိ-တည်၏ဟူ၍၊ ကော-အဘယ်သူသည်၊ တေ-ရှင်မင်းကြီးအား၊ ဣဓ-ဤတောအရပ်၌၊ နိသိန္နံ-နေသည်ကို၊ အက္ခာသိနု-ကြားလေဘိသနည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အဘာသိ-ဆို၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မဓုရကထာယ-သာယာစွာသောစကားဖြင့်၊ ဗဇ္ဇိတွာ-နှောင်ဖွဲ့၍၊ သရံ-မြားကို၊ ပဋိသံမဟရိတွာ-ရုံးစု၍၊ ဂါရဝေန-ရိုသေ

သဖြင့်၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်၏၊ မဟာသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊
ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ-ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဇ္ဈရပဋိ
သန္တာရံ-ကောင်းသောအစေ့စပ်စကားကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ မဟာဇနော
ပိ-လူအပေါင်းသည်လည်း၊ သဗ္ဗာဓုဓာနိ-အလုံးစုံသောလက်နက်တို့ကို၊
အပနေတွာ-ပယ်၍၊ အာဂံတွာ-လာကြ၍၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊
ပရိဝါရေသိ-ခြံရံ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ နာဂရံ ဂန္ဓာန အာစိက္ခိ-
ပဥပဂဋ္ဌိမမန္တကန္တိ နဂရံ ဂန္ဓာန အာစိက္ခိ-ပ-ဥပဂဋ္ဌိ မမန္တိကံ ဟူသော၊
ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

တဿ-ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိ
တဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ယောမိတ္တဒုပ္ပိပါပပုရိသော-အကြင်ခင်ပွန်းကောင်းကို
ပစ်မှားသော ယုတ်မာသောယောက်ျားသည်၊ ဇိဝိတံ-အသက်ကို၊ ပရိစ္စ
ဇိတွာ-စွန့်၍၊ မယာ-ငါသည်၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပါဏသံသယ
တော-အသက်သေအံ့ဟူသော တွေးတောခြင်းမှ၊ မောစိတော-လွတ်
သည်ဖြစ်၍၊ ဗာရာဏသီနဂရံ-ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္ဓာ-သွားလေသော်၊
အတ္တနာ-မိမိသည်၊ လဒ္ဓဗ္ဗဓနံ-ရအပ်သောဥစ္စာကို၊ နိမိတ္တံ-အာရုံအမှုတ်
ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာစိက္ခိပြောကြား၏၊
အစိက္ခိတွာ-ကြားသောကြောင့်၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဂါဟာ
ပေတုံ-ဖမ်းယူစိမ့်သောငှာ၊ မဂ္ဂဒေသကော-ခရီးညွှန်သည်၊ ဟုတွာ-
ဖြစ်၍၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဂဟေတွာ-ခေါ်ခဲ့၍၊ မမ-ငါ၏၊
သန္တိကံ-အထံသို့၊ ဥပါဂမိ-ရောက်လာ၏။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သုဝဏ္ဏကိင်္ကီဏိကံ-ရွှေချူ
ကို၊ စာလေန္တောဝိယ-လှုပ်တိသကဲ့သို့၊ မဇ္ဈရဿရေန-သာယာစွာသော
အသံဖြင့်၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ပုန-တဖန်၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ ဧတ္ထ-
ဤတောအရပ်၌ ဧသောမိဂေါ-ဤသားမျိုးဖြစ်သောဆတ်သည်၊ တိဋ္ဌ
တေတိ-တည်၏ဟု၊ ကောနု-အဘယ်သူသည်လျှင်၊ တေ-ရှင်မင်း
ကြီးအား၊ ဣဓ-ဤတောအရပ်သို့၊ အက္ခာသိ-ကြားလေသနည်း၊
ဣတိ-ဤသို့၊ ပုန-တဖန်၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ တသ္မိခဏေ-ထိုခဏ၌၊

သောပါပပုရိသော-ထိုသူယုတ်မာယောက်ျားသည်။ ထောက်-အတန်ငယ်၊ ပဋိက္ခမိတွာ-ရှေးသို့တိုင်၍၊ သောတပထေ-နာကြားရာခရီး၌၊
 ၁၂ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဣမိနာ-ဤယောက်ျားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ တွံ-သင့်ကို၊ ဒသိတော-ပြည့်န်အပ်၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ တံပါပပုရိသံ-ထိုယောက်ျားယုတ်ကို၊ နိဒ္ဒိသိ-ညွှန်ပြလေ၏၊ တတော-ထိုနောင်မှ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သစ္စံ ကိရေဝမာဟံ-သူနရာ ဧကစ္စိယာ ဣမ၊ ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျော၊ န တွေဝေကစ္စိယော န ရောတိ-သစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု-ပ-န တွေဝေကစ္စိယော န ရောဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဣလောကေ-ဤလောက၌၊ ကဋ္ဌံ-ရေ၌မျောသောထင်းကို၊ နိပ္ပဝိတံ-ကုန်းသို့ တင်ခြင်း ဆယ်ခြင်းသည်၊ သောယျော-မြတ်၏၊ ဧကစ္စိယော-အချို့သော၊ နရောလူကို၊ ဥတ္တာရိတော-ရေမှဆယ်ခြင်း ကယ်မခြင်းသည်၊ နတွေဝေသေယျော-မမြတ်၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဧကစ္စိယာ-အချို့ကုန်သော၊ နရာလူတို့သည်၊ အာဟံသုကိရ-ဆိုကြကုန်ဖူးသတတ်၊ ဧဝံ-ဤသို့ဆိုကြခြင်းသည်၊ သစ္စံဧဝ-မှန်လေသည်သာတည်း၊ (ဧကစ္စိယောနှစ်ပုဒ်ရှိ၏၊ နိပါတ်ပုဒ်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပုဒ်၌ ဧကဝုစ်တစ်ပုဒ်၌ ဗဟုဝုစ်ဆင့်ဆောင် ယောဇနာလိုက်သည်၊) တံ-ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ သံဝေဂဇာတော-ထိတ်လန့်သောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကိံ န ရုရ ဂရဟသိ မိဂါနံ၊ ကိံနုပက္ခိနံကိံ ပန မိနုဿာနံ။ ဘယံ ဟိ မံ ဝိန္ဒတိနပ္ပရူပံ၊ သုတွာနတံ မာနသိံ ဘာသ မာနန္တိ ကိံ န ရုရ ဂရဟသိ မိဂါနံ-ပ-သုတွာနတံ မာနသိံ ဘာသမာနဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ ရုရ-အိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်မင်း၊ ကိံ-အသို့နည်း၊ မိဂါနံ-သားအပေါင်းတို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ပါးပါးသောသားမျိုးကို၊ ဂရဟသိ-ကဲ့ရဲ့လေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ကိံ-အသို့နည်း၊ ပက္ခိနံ-ငှက်တို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ပါးသော

ငှက်မျိုးကို၊ ဂရဟသိ-ကဲ့ရဲ့လေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊
မနုဿာနံ-လူတို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ဂရဟသိ-
ကဲ့ရဲ့သလော၊ မိဂရာဇာ-ဆတ်မျိုးတကာတို့၏မင်းမြတ်၊ မာနုသိဘာ
သမာ နံ-လူ၌ဖြစ်သော ဘာသာဖြင့်ဆိုအပ်သော၊ တံ-ထိုစကားကို၊
သုတွာန-ကြားရသောကြောင့်၊ မံ-ငါ့အား၊ ဘယံဟိ-ကြောက်မက်
ဖွယ်ကိုလျှင်၊ ဝိန္ဒတိ-ရခဲ့၏၊ နပ္ပရူပံ-မလျှောက်ပတ်၊ ဣတိ-ဤသို့၊
ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်၏၊ တတော-တိုနောင်မှ၊ မဟာပုရိသော
-ယောက်ျားမြတ်သည်၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊
မိဂံ-သားအမျိုးကို၊ နဂရဟာမိ-မကဲ့ရဲ့၊ ပက္ခိ-ငှက်အမျိုးကို၊ နဂရဟာမိ-
မကဲ့ရဲ့ပါ၊ မနုဿံပန-လူကိုကား၊ ဂရဟာမိ-ကဲ့ရဲ့၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊
ဒဿန္တေ-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယုမုဒ္ဓရံ ဝါဟနေ ဝုယုမာနံ-မဟောဒကော
သလိလေ သိဃ သောတေ၊ တတောနိဒါနံ ဘယမာဂတံ မမ၊ ဒုက္ခော
ဟဝေ ရာဇ အသဗ္ဗိ သင်္ဂမောတိ-ယုမုဒ္ဓရံ ဝါဟနေ ဝုယုမာနံ-ပ-အသဗ္ဗိ
သင်္ဂမောဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရာဇာ-မင်းမြတ်၊ မေ-အကျွန်ုပ်သည်၊
မဟောဒကော-များသောရေဟုဆိုအပ်သော၊ သလိလေ-ရေအပြင်ရှိထ
သော၊ သိဃံသောတေ-ပြင်းသောရေအလျင်ရှိထသော၊ ဝါဟနေ-
ကျတိုင်းကျတိုင်းကို မျောတတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ဝုယုမာနံ-မျောသော၊
ဣမံပုရိသံ-ဤယောက်ျားကို၊ သုမုဒ္ဓရံ-ကောင်းစွာထုတ်ကယ်ဖူးပါ၏၊
မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ တတောနိဒါနံ-ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ မမ-
ကျွန်ုပ်အား၊ ဘံယံ-ဘေးသည်၊ အာဂတံ-ရောက်လာ၏၊ ရာဇာ-
မင်းမြတ်ကြီး၊ အသဗ္ဗိသင်္ဂ မော-မသူတော်နှင့် ပေါင်းဖော်မိခြင်းသည်၊
ဟဝေ-စစ်စစ်၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ အာဟ-ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ နိဗ္ဗုတိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဓရိတံ-ကယ်တင်
အပ်၏၊ ဧကစ္စိယောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကစ္စော-အချို့သော၊ မိတ္တဒုဗ္ဗိ
ပါပပုရိသော-ခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသော ယုတ်မာသောယောက်ျား
သည်၊ ဥဒကော-ရေ၌၊ မရန္တောပိ-သေလေသော်လည်း၊ သေယျော-မြတ်

၏။ ဥတ္တာရိတော-ရေမှထုတ်ဆယ်ခြင်းသည်။ နတွေဝသယျော-မမြတ်၊
ဟိသစ္စ-မှန်၏။ ကဋ္ဌ-ရေမှဆယ်အပ်သောထင်းသည်။ နာနပ္ပိကာရေန-
အထူးထူးအပြားပြားဖြင့်။ ဥပကာရာယ-အဆောက်အဦးအလို့ငှာ၊
သံဝတ္တတိ-ကောင်းစွာဖြစ်လေ၏။ မိတ္တဒုဗ္ဗိပန-ခင်ပွန်းကောင်းကို ပစ်မှား
သောသူသည်ကား၊ ဝိနာသာယ-ပျက်စီးခြင်းငှာ၊ သံဝတ္တတိ-ကောင်း
စွာဖြစ်လေ၏။ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တတော-ထိုသူယုတ်မာကို ဆယ်
ရလေသောထက်၊ ကဋ္ဌမေဝ-ထင်းကိုသာလျှင်၊ ဥဒ္ဓရိတံ-ဆယ်ခြင်းသည်၊
ဝရတရံ-အထူးသဖြင့် မြတ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း၊ မိဂါနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ရုရမိဂရာဇ-ဆတ်သားအမျိုးတို့
၏ မင်းမြတ်၊ မိဂါနံ-အမျိုးတူသောသားမျိုးတို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ပါး
ပါးကို၊ ဂရဟသိ-ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ ပက္ခိနံ-
ငှက်တို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ပါးပါးကို၊ ဂရဟသိ-ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဥဒါ
ဟု-ထိုသို့မဟုတ်မှုကား၊ မနုဿနံ-လူတို့တွင်၊ အညတရံ-တစ်ယောက်
ယောက်ကို၊ ဂရဟသိ-ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏။ ဘယံ
ဟိ မံ ဝိန္ဒတိ နပ္ပရူပန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မံ-ငါ့အား၊ မဟန္တံ-ကြီးစွာသော၊
ဘယံ-ဆားသည်၊ ပဋိလဘတိ-ရ၏၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သန္တကံဝိယ-
ဥစ္စာကဲ့သို့၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-
အနက်တည်း။

ဝါဟနေတိ-ဟူသည်ကား၊ ပတိတပတိတေ-ကျလာတိုင်းကျလာ
တိုင်းတို့ကို၊ ဝဟိတုံ-မျောခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏။ ဂင်္ဂါဝဟေ-
မျောတတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ မဟောဒကေ-သလိလေတိ-ဟူသည်ကား၊
မဟောဒကီဘူတေ-များသောရေရှိသည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ သလိလေ-
ပြင်းသောရေအယဉ်၌၊ ဥဘယေနာပိ-နှစ်ပုဒ်ဖြင့်လည်း၊ ဂင်္ဂါဝဟဿ-
မျောသောရေ၏၊ ဗဟုဒကတ္တံ-များသောရေရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊
ဒဿတိ-ပြု၏၊ တတောနိဒါ နန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-
မင်းကြီး၊ တယာ-ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ယောပုရိသော-အကြင်ယောက်ျား
ကို၊ မယုံ-အကျွန်ုပ်အား၊ ဒဿိတော-ညွှန်အပ်၏၊ ဧသော-ဤယောက်ျား

ကို၊ မယာ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဂင်္ဂါယ-မြစ် ၌၊ ဝုယုမာ နော-မျောသည်ဖြစ်၍၊
အမု ရတ္တသမယေ-ညဉ့်သန်းခေါင် ကာလ၌၊ ကရုဏံ-သနားဖွယ်၊
ပရိဒေဝန္တော-ငိုကျွေး၏၊ တတော-ထိုဂင်္ဂါမြစ်မှ၊ ဥတ္တရိတော-ကယ်တင်
ဖူးပါ၏၊ တတောနိဒါနံ-ထိုသို့ကယ်တင်မိသောကြောင့်၊ ဝေ-စင်စစ်၊
မယံ-အကျွန်ုပ်အား၊ ဣဒံဘယံ-ဤ သို့သောဘေးသည်၊ အာဂတံ-
ရောက်၏၊ အသပ္ပုရိသေဟိ-မသူတော်တို့နှင့်၊ သမာဂမောနာမ-
ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်ကား၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ တွေ့ရချေ၏၊ ဣတိ-သို့၊
ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

☐ တံ-ထိုစကားကို၊ ရာဇာ-မင်းသည်၊ သုတွာ-ကြားရလေသော်၊
တဿ-ထိုသူဌေးသားအား၊ ကုဇ္ဈိတွာ-အမျက်ထွက်၍၊ ဧဝံ-သို့၊ ဗဟု
ပကာရဿ-များစွာကျေးဇူးရှိသောသူ၏၊ နာမဂုဏံ-အမည်ဂုဏ်ကျေးဇူး
ကို၊ အယံ-ဤယောက်ျားမိုက်သည်၊ နဇာနာတိ-မသိ၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ
ကို၊ ဥပ္ပာဒေသိ-ဖြစ်စေဘိ၏၊ နံ-ထိုယောက်ျားကို၊ အဟံ-ငါသည်၊
ဝိဇ္ဈိတွာ-လေးဖြင့်ပစ်၍၊ ဇီဝိတက္ခယံ-အသက်၏ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေ
ဿာမိတိ-ရောက်စေအံ့ဟု၊ သရံ-မြားကို၊ သံန္ဓယီ-တင်၏၊ ဖွဲ့၏
လည်းဟူ၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ယာဝတာ ကရုဏံ သဗ္ဗံ-ပ-မိတ္တဒုဗ္ဗိ
အနရိယန္တိ-ယာဝတာ ကရုဏံ သဗ္ဗံ-ပ-မိတ္တဒုဗ္ဗိ အနရိယံဟူသော၊
ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၅၇။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ယာဝတာ-အကြင်မျှလောက်၊ ကရုဏံ-
ပြုအပ်သော၊ ယံ-အကြင်ကျေးဇူးသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တထာ-ထိုမျှ
လောက်၊ တံသဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံကို၊ မယာ-ငါသည်၊ ရညော-ဗာရာဏသီ
မင်းအား၊ အာရောစိတံ-ကြားအပ်၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊
ဝစနံ-စကားကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ ဣဇေဝ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊
မိတ္တဒုဗ္ဗိ-ခင်ပွန်း ကောင်းကို ပစ်မှားသော၊ အနရိယံ-သူယုတ်မာကို၊
ဃာတယိဿာမိ-သေစေအံ့ဟု၊ တဿ-ထိုသူဌေးသား၏၊ အတ္ထာယ-
အလို့ငှာ၊ ဥသု-မြားကို၊ ပကပ္ပယိ-ဖွဲ့၏၊ ပြင်ဆင်၏လည်းဟူ။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ယာဝတာ ကရုဏန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တဿ-

ထိုသူဌေးသားအား၊ မယာ-ငါသည်၊ ယံ ဥပကာရကရဏံ-အကြင်
ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို၊ ကတံ-ပြုအပ်ပြီ၊ တံ သဗ္ဗံ-ထိုအလုံးစုံသော
ကျေးဇူးကို၊ ပကပ္ပယိတိ-ဟူသည်ကား၊ သန္နယို-ဖွဲ့၏၊ မိတ္တဒုဗ္ဗိန္ဒြိယံ-
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ မိတ္တေသု-ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်ကုန်
သော၊ ဥပကာရီသု-ကျေးဇူးရှိဖူးသောသူတို့၌၊ ဒုဗ္ဗနသီလံ-ပျက်ဆီးတတ်
သောအလေ့ရှိသော၊ (ဣတိသဒ္ဓါကား ပရိသမာပနတည်း။)

တတော-ထိုနောင်မှ၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းဆတ်မင်း
သည်၊ ဧဿာဗာလော-ဤယောက်ျားမိုက်သည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ နိဿာယ-မှီ
၍၊ မာနသီတိ-မပျက်စီးရာဟု၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ မဟာရာဇ-မြတ်သော
မင်းကြီး၊ ဧသဧဿာဝဓောနာမ-သူတစ်ပါးကို သတ်ခြင်းမည်သည်ကား၊
ဗာလဿဝါ-မိုက်သောသူအားလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍိတဿဝါ-ပညာရှိ
အားလည်းကောင်း၊ သာဓူဟိ-သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ နပသံသိ
တော-ချီးမွမ်းအပ်သည်မဟုတ်၊ အညဒတ္ထ-စင်စစ်သော်ကား၊ ဂရဟိ
တောဇဝ-ကဲ့ရဲ့အပ်သည်သာတည်း၊ တဿာ-ထို့ကြောင့်၊ ဣမံ-ဤသူ
မိုက်ကို၊ မာဃာတေဟိ-သတ်တော်မမူပါလင့်၊ အယံ-ဤယောက်ျားမိုက်
သည်၊ ယထာရုစိ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဂစ္ဆတု-သွားပါလေစေလော့၊ တဿ-
ထိုသူမိုက်အား၊ ယံ-အကြင်အသက်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဧတံ-ဤ
အသက်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ တဿ-ထို
ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းအား၊ ပဋိညာတံ-ဝန်ခံသည်၏အဖြစ်သည်၊
အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တမ္မိ-ထိုဝန်ခံသောစကားကိုလျှင်၊ တံ-ရှင်မင်းကြီးသည်၊
ဝဒေဟိ-ဆိုပါဦးလော့၊ အဟဉ္ဇ-အကျွန်ုပ်သည်လည်း၊ တေတယာ-ရှင်
မင်းကြီးသည်၊ ယံယံ-အကြင်အကြင်လိုဖွယ်ကို၊ ဣန္ဒြိယံ-အလိုရှိအပ်၏၊
တံတံ-ထိုထိုအလိုရှိတိုင်းကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ကရိဿာမိ-ပြုပါ
အံ့၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ တုယံ-ရှင်မင်းကြီးအား၊ ဒမ္မိ-ပေးလှူပါ၏၊
ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တမဟံ အနုရက္ခန္တော-
ပ-ကာမကာရော ဘဝါမိ တေတိ-တမဟံ အနုရက္ခန္တော-ပ-ကာမ
ကာရော ဘဝါမိ တေ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၅၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊
 တံ-ထိုသူမိုက်ယောက်ျားကို၊ အနုရက္ခန္ဓော-အစဉ်အတိုင်း စောင့်ရှောက်
 လိုသည်ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဧသော-ဤသူယုတ်မာသည်၊
 တိဋ္ဌတု-တည်ပါစေလော့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ-ရှင်မင်းကြီးအား၊
 ကာမကာရော-အလိုရှိတိုင်းသည်၊ ဘဝါမိ-ဖြစ်ပါစေအံ့၊ ဣတိ-သို့၊
 ဝတ္တာ-ဆို၍၊ မမ-ငါ၏၊ အတ္တနော-ကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိမ္မိနိ-ဖလှယ်
 ၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ နိမ္မိနိန္ဒိ-ဟူသည်ကား၊ တံမိတ္တဒုတ္တိ-ပါပ
 ပုဂ္ဂလံ- ထိုခင်ပွန်းကောင်းကို မှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊
 အနု ရက္ခန္ဓော-အစဉ်အတိုင်းစောင့်ရှောက်၏၊ မမ-ငါ၏၊ အတ္တနာအတ္တ
 ဘာဝေန-ကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ တံ-ထိုသူမိုက်ကို၊ ပရိဝတ္တေသိ-ဖလှယ်
 ၏၊ (နိမ္မိနိဟူသောပါဠိကို ပရိဝတ္တေသိဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊
 ထို့ကြောင့် ဖလှယ်၏ဟု ယောဇနာလိုက်သည်၊) အတ္တာနံ-မိမိကို၊
 ရညော-ဗာရာဏသီမင်းအား၊ နိယျာတေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊ မတန္တဿ-
 သေခါနီးသို့ ရောက်သောသူမိုက်၏၊ မရဏံ-သေခြင်းကို၊ ရာဇဟတ္ထ
 တော-မင်း၏လက်မှ၊ အဟံ-ငါသည်၊ နိဝါရေသိ-ဆီးကာ၏၊ ဣတိ
 အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တိဋ္ဌတေ သော
 တိအာဒိ-တိဋ္ဌတေ သော အစရှိသောစကားသည်၊ ဝိနိမယာ-
 ကာရဒဿနံ-ဖလှယ်သောအခြင်းအရာကို ပြသောပုဒ်တည်း။

၅၉။ ဣဒါနိ-ဤယခု၌၊ ယဒတ္တံ-အကြင်အသက်ရှင်ခြင်းအကျိုးငှာ၊
 ယောအတ္တဝိနိမယော-အကြင် မိမိကိုယ်နှင့် ဖလှယ်ခြင်းကို၊ ကတော-
 ပြုအပ်၏၊ ဘဒတ္တံ-ထိုအကျိုးကို၊ ဒသေတုံ-ပြအံ့သောငှာ၊ ဩသာန
 ဂါထံ-အဆုံးဖြစ်သောဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ တဿ-ထိုဂါထာ၏၊
 အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ တဒါ-ထို
 အခါ၌၊ မံ-ငါ့ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ မိတ္တဒုတ္တိ-ခင်ပွန်းကောင်းကိုပစ်မှား
 သော၊ တံပုရိသံ-ထိုယောက်ျားကို၊ တသ္မိရညေ-ထိုဗာရာဏသီမင်း
 သည်၊ ဇီဝိတာ-အသက်မှ၊ ဝေါရောပေတုကာမေ-ချခြင်းငှာအလိုရှိ

သော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ အတ္တနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း
အား၊ ပရိစ္စ ဇန္တော-စွန့်လျက်၊ မမ-ငါ၏၊ သီလမေဝ-သီလကိုသာလျှင်၊
အနုရက္ခ တိ-အစဉ်အတိုင်း၊ စောင့်ရှောက်၏၊ ဇီဝိတံပန-အသက်ကို
မူကား၊ နာရက္ခိ-မစောင့်၊ ယံပနသီလံ-အကြင်သီလကိုကား၊ အဟံ-
ငါသည်၊ အာသာမေဝ-အချင်းချင်းရှိ၍သာလျှင်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊
ဇီဝိတံ-အသက်ကို၊ နိရပေက္ခံ-မငဲ့ကွက်၊ တံသီလံ-ထိုသီလကို၊ အနုရက္ခိ
-အစဉ်အတိုင်း၊ စောင့်ရှောက်၏၊ သီလဝါအပိ-သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း
သည်ကား၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိယာဇဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏သာလျှင်၊
ကာရဏာ-အကြောင်းတည်း၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း)
(နိရပေက္ခံ-ဟူသောပုဒ်ကို အခြားတစ်ပုဒ်အံ ဝိဘတ်မှ ယောဂကြံ
လေ။)

အထ-ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ (ဒါပေသိ၌
စပ်လေ၊) ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည်၊ (နိဝါရေန္တေ၌
လက္ခဏဝန္တစပ်လေ၊) အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇီဝိတံ-အသက်ကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ
-စွန့်၍၊ တဿပုရိသဿ-ထိုသူမိုက်ယောက်ျား၏၊ မရဏာ-သေခြင်း
ကို၊ နိဝါရေန္တေ-မြစ်တားသည်ရှိသော်၊ တုဋ္ဌမာနသော-နှစ်သက်သော
စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဘော-အချင်းယောက်ျား၊ တံ-သင်သည်၊ ဂစ္ဆ-
သွားလေ၊ မိဂရာဇဿ-ဆတ်မင်းအား၊ အနုဂ္ဂဟေန-ငါချီးမြှောက်သဖြင့်၊
မမ-ငါ၏၊ ဟတ္ထတော-လက်မှ၊ မရဏာ-သေခြင်းမှ၊ မုတ္တော-
လွတ်လေ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ ယထာပဋိညာယ-
ရှေးဝန်ခံတိုင်းဖြင့်၊ အဿ-ထိုယောက်ျားအား၊ တဉ္စဓနံ-ထိုဥစ္စာ
ကိုလည်း၊ ဒါပေသိ-ပေးစေ၏၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းအား၊
ယထာရုစိယာဝ-အလိုရှိသဖြင့်ပင်လျှင်၊ အနုဇာနိတွာ-အခွင့်ပြု၍၊
တံ-ထိုဘုရားလောင်းကို၊ နဂရံ-မြို့သို့၊ နေတွာ-ဆောင်၍၊ နဂရဉ္စ-
ဗာရာဏသီမြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိ သတ္တဉ္စ-ဘုရားလောင်းကို
လည်းကောင်း၊ အလင်္ကျီရာပေတွာ-တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဒေဝိယာ-
မိဖုရားအား၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသာပေတိ-ပြောဟောစေ၏၊ မဟာ

သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်။ ဒေဝိ-မိဖုရားကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊
ရညောစ-ဗာရာဏသီမင်းအားလည်းကောင်း၊ ရာဇပရိသာယစ-မင်း၏
ပရိသတ်အားလည်းကောင်း၊ မဓုရာယ-ကောင်းမြတ်သော၊ မနုဿ
ဘာသာယ-လူ၏ဘာသာဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-ပြောဟော
၍၊ ရာဇာနိ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဒသဟိရာဇဓမ္မေဟိ-ဆယ်ပါးကုန်သော
မင်းကျင့်တရားတို့ဖြင့်၊ သြဝဒိတွာ-ဆုံးမပြီး၍၊ မဟာဇနဉ္စ-လူအပေါင်း
ကိုလည်း၊ အနုသာသေတွာ-ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့၍၊ အရညံ-တောအရပ်သို့၊
ပဝိသိတွာ-ဝင်လေ၍၊ မိဂဂဏပရိဝုတ္တော-ဆတ်အပေါင်းခြံရံလျက်၊
ဝါသံ-နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ-ပြု၏၊ ရာဇာပိ-ဗာရာဏသီမင်းသည်
လည်း၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သြဝါဒေ-အဆုံးအမ၌၊
ဌတွာ-တည်၍၊ သဗ္ဗသတ္တာနိ-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား၊ အဘယ
ဒါနံ-ဘေးမဲ့ဟူသောအလှူကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ ဒါနာဒီနိ-အလှူအစရှိ
ကုန်သော၊ ပုညာနိ-ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ သုဂတိ ပရာယနော
-သုဂတိသို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုဆတ်မင်းဖြစ်သော
ဘဝ၌၊ သေဋ္ဌိပုတ္တော-သူဌေးသားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်သည်၊
အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အာနန္ဒတ္ထရော-
အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ရုရမိဂရာဇာ-ဆတ်မင်းသား
မြတ်သည်၊ လောကနာထော-နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရား
သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

ဣဓာပိ-ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေ
နေဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အား
လျော်စွာ၊ သေသပါရမီယော-ကြွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-
ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဣဓာပိ-ဤဆတ်မင်းဇာတ်
တော်၌လည်း၊ ပဝိဝေကာရာမတာယ-ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၌ ဓမ္မလျော်သည်၏
အဖြစ်ဖြင့်၊ ဇနသံသဂ္ဂံ-သူတစ်ပါးတို့နှင့် ရောနှောခြင်းကို၊ အနိစ္ဆတော-
အလိုမရှိသောအားဖြင့်၊ ယူထံ-အပေါင်းအဖော်ကို၊ ပဟာယ-ပယ်၍၊
ဧကဝိဟာရော-တစ်ယောက်အထီးတည်းနေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊
အမုရတ္တေ-ညဉ့်သန်းခေါင်အခါဖြစ်သော၊ သမယေ-ကာလ၌၊ နဒိယာ-

မြစ်၌၊ ပုယုမာနဿ-မျောသော၊ ကရုဏံ-သနားဖွယ်၊ ပရိဒေဝန္တဿ-
 ဝိကျေးလျက်၊ ပုရိသဿ-ယောက်ျား၏၊ အဋ္ဌဿရံ-မြည်တမ်းသော
 အသံကို၊ သုတွာ-ကြား၍၊ သယံတဋ္ဌာနတော-အိပ်ရာအရပ်မှ၊ နဒီတီရံ-
 မြစ်နားသို့၊ ဂန္တာ-သွား၍၊ မဟာဂင်္ဂါယ-ကြီးသောဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ၏၊
 မဟတိ-ပြင်းစွာသော၊ ဥဒကောယေ-ရေအယဉ်သည်၊ ဝတ္ထမာနေ-စီး
 လျက်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇီဝိတံ-အသက်တို့၊ ပရိစ္စဇိတွာ-စွန့်စား၍၊
 သြတရိတွာ-သက်၍၊ သောတံ-ရေအယဉ်ကို၊ မစ္ဆိန္ဒိတွာ-ဖြတ်၍၊
 တံပုရိသံ-ထိုယောက်ျားကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၌၊
 အာရောပေတွာ-တင်၍၊ တီရံ-ကမ်းနားသို့၊ ပါပေတွာ-ရောက်စေ၍၊
 သမဿာသေတွာ-သက်သာရာရစေပြီးသော်၊ ဖလာဖလေဟိ-သစ်သီး
 ကြီးငယ်တို့ဖြင့်၊ ပရိဿမဝိနောဒနံ-ပင်ပန်းခြင်းကိုဖျောက်ခြင်းဂုဏ်ကျေး
 ဇူးလည်းကောင်း၊ ပုန-တဖန်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း
 ၌၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊ အရညတော-တောအရပ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-
 ထွက်လေ၍၊ မဟာမဂ္ဂေ-ခရီးမ၌၊ သြတရဏံ-ချခြင်းဂုဏ်လည်း
 ကောင်း၊ သရံ-မြားကို၊ သန္ဓယှိတွာ-ပြင်ဆင်၍၊ ဝိဇ္ဇိဿာမိတိ-ငါပစ်
 အံ့ဟု၊ အဘိမုခေ-ရေးရှုရာအရပ်၌၊ ဌိတဿ-တည်သော၊ ရညော-ဗာရာ
 ဏသီမင်းအား၊ နိဗ္ဗယေန-ဘေးမရှိသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ ပတိမုခ
 မေဝ-မျက်နှာစာသို့လျှင်၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ ပဌမတရံ-ရှေးဦးစွာ၊
 မနုဿဘာသာယ-လူ၏ဘာသာဖြင့်၊ အလပိတွာ-ပြောဟော၍၊ မဓုရ
 ပဋိသန္တာရကရဏံ-သာယာစွာသောစကားကိုပြောဆိုခြင်းဂုဏ်လည်း
 ကောင်း၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိပါပပုရိသံ-ခင်ပွန်းကောင်းကိုပစ်မှားသောယောက်ျား
 မိုက်ကို၊ ဟန္တ ကာမံ-သတ်ခြင်းငှါအလိုရှိသော၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီ
 မင်းကို၊ ဓမ္မကတံ-တရားစကားကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ပုနပိ-တဖန်လည်း၊
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇီဝိတံ-အသက်ကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ-စွန့်၍၊ မရဏတော-
 သေခြင်းမှ၊ ပမောစနံ-လွတ်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တဿရညော-
 ထိုဗာရာဏသီမင်း၏လည်း၊ ယထာပဋိညံ-ဝန်ခံတိုင်းသော၊ ခနံ-ဥစ္စာ
 ကို၊ တဿ-ထိုသူမိုက်အား၊ ဒါပနံ-ပေးစေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊
 အတ္တနော-မိမိအား၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ ယာစိတွာ-တောင်း၍၊ ဒိယမာနေ-

ရုရမိဂရာဇစရိယာဝဏ္ဏာနာ

၄၈၉

ပေးအပ်ပြီးသော်၊ တေန-ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ သဗ္ဗသတ္တန်-
 ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား၊ အဘယဒါနံ-ဘေးမဲ့ကိုပေးစေခြင်း
 ရုဏ်အားလည်းကောင်း၊ ရာဇာနဉ္စ-ဗာရာဏသီမင်းကိုလည်းကောင်း၊
 ဒေဝိဉ္ဇ-မိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပမုခံ-အကြီးအမှူးကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊
 မဟာဇနဿ-လူအပေါင်းအား၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-ပြောဟော
 ၍၊ ဒါနာဒိသု-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညေသု-ကောင်းမှုတို့၌၊
 တေသံ-ထိုလူအပေါင်းတို့ကို၊ ပတိဋ္ဌာပနံ-တည်စေခြင်းရုဏ်လည်း
 ကောင်း၊ လဒ္ဓါဘယာနံ-ရအပ်သောဘေးမရှိကုန်သော၊ မိဂါနံ-သား
 အပေါင်းတို့အား၊ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ-ပေး၍၊ မနုဿာနံ-
 လူတို့၏၊ သဿခါဒနတော-ကောက်ပင်ကိုစားခြင်းမှ၊ နိဝါရဏံ-
 တားမြစ်နိုင်သောရုဏ်လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဏသညာယစ-သစ်ရွက်သစ်ခက်
 အမှတ်ဖြင့်၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ယာဝဇ္ဇကာလာ-ယနေ့
 ထက်တိုင်အောင်၊ ထာဝရက ရဏံ-မြဲမြန်စွာပြု ခြင်းလည်းကောင်း၊
 ဣတိဇေမာဒေယော-ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရား
 လောင်းဆတ်မင်း၏၊ ဂုဏာနု ဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊
 ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ-ထင်ရှားစွာဖြစ်စေအပ်ကုန်၏၊ (ဣတိသဒ္ဓါကား၊ ပရိသ
 မာပနတည်း၊) (အဘယဒါနလက္ခဏာကား၊ ဆတ်မင်းတရားဟောသော
 ကာလမှစ၍ သားအမျိုးတို့ ဘေးမရှိချမ်းသာကြ၏ ဤယခုထက်တိုင်
 အောင်မှုကားလူတို့စိုက်ပျိုးသော ကောက်ပင်ပဲပင်အစရှိသည်တို့၌
 လင်းလတ်လွှားသည်ကို မြင်လျှင်ဆတ်တို့မစားကြလေ၊ လင်းလတ်
 မရှိ လူတို့သိမ်းဆည်းပြီးမှ ကောက်ပင် ပဲပင်တို့ကို ဝင်၍စားကြကုန်
 သည်ဟူလိုသော်။ ။)

ဆဋ္ဌံ-ခြောက်ကြိမ်မြောက်သော၊ ရုရမိဂရာဇစရိယံ-

ဆတ်မင်းသားမြတ်၏ပါရမီသည်၊

နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။ ။

ပေစာအလှူရှင်-မင်းလှရွာ ကိုစာ ဆုတောင်း

ဣမိနာ ပုညကမ္မေန၊ ပညာဓိကံ ဘဝါမဟံ။
ဗုဒ္ဓတ္ထံ ပါရမီတိံသ၊ ပူရေတွာန အနာဂတေ။
ဗုဒ္ဓတ္ထံ ပါပုဏိတွာန၊ တိဘဝေ ဇနတာ ဗဟံ။
ဓမ္မနာဝါယ တာရေမိ၊ ဩဃံ ဇေတွာ သုခံပဒံ။ ။

ဣမိနာပုညကမ္မေန-ဤစာရေးရ မြတ်ပုညကြောင့်၊ အဟံ-
အကျွန်ုပ်သည်၊ အနာဂတေ-နောင်သောအခါ၌၊ ပါရမီတိံသ-
အမျှသုံးဆယ်သောပါရမီတော်တို့ကို၊ ပူရေတွာန-ဖြည့်ပြီး၍၊ ပညာဓိကံ-
ပညာအလွန်ရှိသော၊ ဗုဒ္ဓတ္ထံ-သဗ္ဗညုတဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့၊ ပါပုဏိတွာန-
ရောက်ပြီး၍၊ တိဘဝေ-ဘုံသုံးပါး၌၊ ဗဟံ-များစွာ ကုန်သော၊ ဇနတာ-
လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းကို၊ ဓမ္မနာဝါယ-မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူ
သော တရားလှေဆောင်ဖြင့်၊ ဩဃံ-ဩဃလေးပါးကို၊ ဝါ၊ ကာမောဃ-
ဘဝေါဃ-ဒိဋ္ဌောဃ၊ အဝိဇ္ဇောဃတည်းဟူသော ဩဃလေးပါးကို၊
ဆေတွာ-ဖြတ်၍၊ သုခံ-လောကီချမ်းသာတို့နှင့် မနှိုင်းအပ် မယှဉ်အပ်
သော ဝိမုတ္တိ-ချမ်းသာတည်းဟူသော၊ ပဒံ-နိဗ္ဗာန်သောင်ကမ်း ထိုဘက်
ကမ်းသို့၊ တာရေမိ-ကူးခတ်ကယ်တင်ရပါလိ၏အရှင်ဘုရား။

ပေစာအလှူရှင်-အင်းလှရွာ
မထားဆုတောင်း

ဣမိနာ ပုညကမ္မေန၊ ဘဝိဿတိ အနာဂတေ။

သမ္ဗုဒ္ဓေါ နာယကော နာထော၊ တဿ ဗုဒ္ဓဿ သာသနေ။

မဟာ သာဝိကညာဏေန၊ ဇာနာမဟံ ဝရံသစ္စံ။

သုဇာနိတေတသ္မိံ ကာလေ၊ မဟိဒ္ဓိကာ မဟာယဿ။ ဈာနာ
ဘိညာဟိသမ္ဗန္ဓာ၊

ဟုတွာဥပလဝဏ္ဏာဝ။ ပပွေမိအမတံပဒံ။ ဣမိနာပုညကမ္မေန-
ဤသို့ပြုရမိတ်ပုညကြောင့်၊ အနာဂတေ-နောင်သောအခါ၌၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ
-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို အလိုလိုသိတော်မူတတ်ထသော၊ နာယ
ကော-လူသုံးပါးတို့ကို၊ ခေမာဘုမ္မိ-သီရိပဝရ-နိဗ္ဗာန်ကြအောင်၊ မဂ္ဂင်
ဘောင်ကြီး၊ ပဲ့ကိုင်စီး၍၊ မြစ်ကြီးအဏ္ဏဝဩဃလေးသွယ်၊ သုံးဆယ့်
တစ်ဘုံနယ်မှ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ဆောင်ပေတတ်ထသော၊ နာထော-
လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်ဟော်မူလတ္တံ့၊ တဿဗုဒ္ဓဿ-
ထိုမြတ်စွာဘုရား၏၊ သာသနေ-သာသနာဟုဆိုအပ်သော အဆုံးအမ
တော်၌၊ အဟံ-ဘုရားတပည့်တော်မ မိထားသည်၊ မဟာသာဝိ ကညာ
ဏေန-မဟာသာဝိကဗောဓိဉာဏ်ဖြင့်၊ ဝရံ-တောင့်တအပ် မြတ်စွာ
ထသော၊ သစ္စံ-သစ္စာလေးပါးကို၊ ဇာနာမိ-ထက်မြက်လျှင်မြန်၊ အမှန်သိ
ရပါလို၏အရှင်ဘုရား။ သုဇာနိတေ-ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်အပ်
သော၊ တသ္မိံကာလေ-ထိုသို့ရည်ရွယ်မှန်းထား ဘုရားသယမ္ဘုဖြစ်တော်မူ
သောကာလ၌၊ မဟိဒ္ဓိကာ-ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော၊ မဟာယဿ-
များမြတ်သောအခြံအရံရှိသော၊ ဈာနာဘိညာဟိ-ဈာန်အဘိညာဏ်သမာ
ပတ်တို့နှင့်၊ သမ္ဗန္ဓာ-ကောင်းစွာပြည့်စုံသော၊ တေဒဂ္ဂါ မဟိဒ္ဓိကာ-
တန်ခိုးအဘိညာဉ်၊ လိုအင်ဆန္ဒ၊ တကွပြီးစွာ၊ ဗြဟ္မာရုပ်ဓာတ်၊ ပရိသတ်
နှင့် ဆက်စပ်မြိုင်မြိုင်၊ ဖန်ဆင်းနိုင်တတ်၊ မိုးရပ်ကောင်းကင်၊ ရေယဉ်

ဒီးဒီး၊ စီးသည်အထက်၊ ငှက်ရေကြက်သဏ္ဌာန်၊ ငှက်ပေါ်ဟန်ကို၊
လျှင်မြန်ဆတ်ဆတ်၊ ဖန်ဆင်းတတ်သောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရခြင်းရှိထ
သော၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာဝ-ဥပ္ပလဝဏ္ဏာက္ကဝ-အဆင်းအသရေ၊ ဂုဏ်နေ
ပြည့်လျှမ်း၊ ကြာညိုပန်းနံ၊ ခံတွင်းနံကြိုင်၊ လယ်ဆိုင်ကြာဝတ်နုထွတ်
ဝါပြေ၊ သားနေရှိမွန်၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ ဘိက္ခုနီ အရှင်မကဲ့သို့၊ ဟုတွာ-
မရွန်းမထောင့်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်အမှန်၊ တသန်သန်တည်းဖြစ်ရပြီး၍၊ အမတ်
-သေခြင်းကင်းသော၊ ဝါ-သေခြင်းမရှိ၊ ပကတိ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ပဒံ-
နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပါ၊ အဘုမ္မိက၊ သင်္ခါရတင်းကျမ်း ဤဘက်ကမ်းမှ၊ ဖြတ်သန်း
အဏ္ဏဝါ၊ သံသရာအထက်၊ ကမ်းတစ်ဖက်တူတန်၊ မြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့၊
ပပေါမိ-မုချဧကံ၊ လျှင်မြန်ထုတ်ချောက်၊ ရောက်ရပါလို့၏အရှင်ဘုရား။
မထားဆုတောင်းပြီး၏။

သက္ကရာဇ်(၁၂၅၉)ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း(၃)ရက်နေ့ ရေးကူး၍ပြီး
သည်၊ မင်းလှရွာနေ စာတကာကိုစာ၊ စာအစ်မ မထားသမီး
ခင်ထွန်းတို့ ကောင်းမှုဖြစ်သည်၊ စာရေးသူ အလုံမြို့က
ကိုထွန်းဝ၊ နိဗ္ဗာန်ဿ ပစ္စယောဟောတု၊ တောင်းသည့်ဆုကို
ပြည့်စေသော်၊ ပန်သည့်ဆုကို ပြည့်စေသော်။ ။

*** ❖ ***